BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

STEPHEN KING

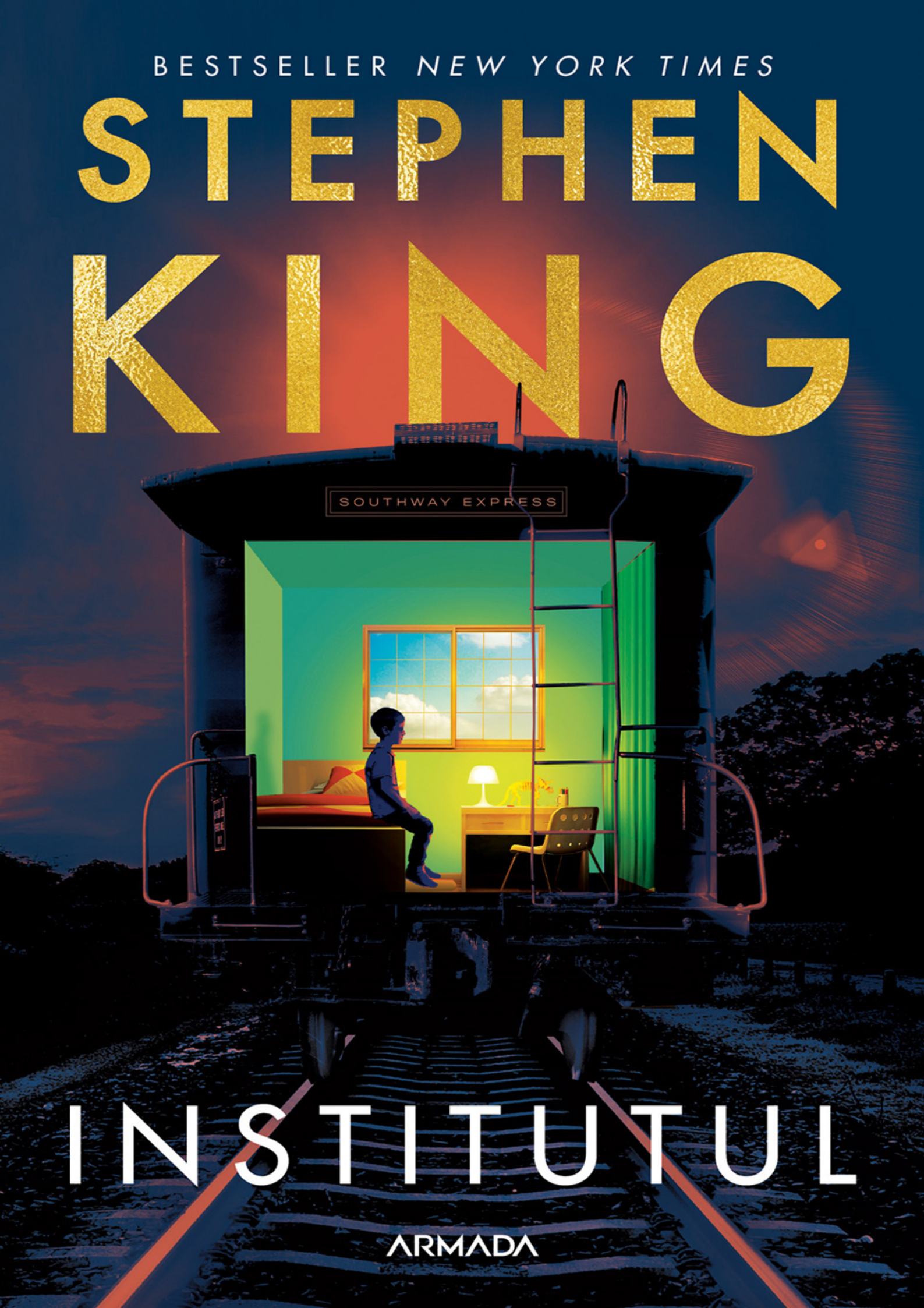

INSTITUTUL

ARMADA

ARMADA

STEPHEN EDWIN KING s-a născut în Portland, Maine, în 1947, fiind al doilea fiu al lui Donald și Nellie Ruth Pillsbury King. Când avea doi ani, tatăl său și-a abandonat familia, iar micul Stephen a avut o copilărie grea, marcată de repetate mutări dintr-un oraș în altul. A îndrăgit matineele anilor ‘50, unde se proiectau mai ales filme de groază și SF, iar în 1960 l-a descoperit pe H.P. Lovecraft, care a avut o influență decisivă asupra lui – s-a apucat să aștearnă povești la o mașină de scris căreia îi lipsea tasta „N“, pe care o vom întâlni mai târziu în *Misery.* Între 1962 și 1966 a frecventat Liceul Lisbon Falls, iar între 1966 și 1970 a urmat cursurile Universității Maine din Orono. În această perioadă a lucrat la biblioteca facultății și și-a publicat primele povestiri în revista *Maine Campus,* unde a ținut și o rubrică permanentă. În iunie 1970 a obținut licența în literatură, un certificat de profesor de liceu și o diplomă pentru elocuțiune și artă dramatică. În 1971 s-a căsătorit cu Tabitha Jane Spruce, viitoarea scriitoare și poetă T. King, și împreună au trei copii. O vreme a trăit într-o rulotă și a lucrat într-o spălătorie industrială, apoi a devenit profesor de engleză la Hampden Academy, Maine. O viață grea, plină de lipsuri, care-l va duce la alcoolism. A început să scrie *Carrie,* dar, fiindcă romanul nu avansa deloc, l-a aruncat la gunoi. Tabitha însă, care nu se îndoia de talentul lui, a recuperat manuscrisul și l-a convins să-l ducă la bun sfârșit. În 1973 declicul s-a produs: concernul editorial Doubleday a acceptat spre publicare *Carrie,* iar New American Library a cumpărat drepturile ediției de buzunar cu suma record de 400 000 de dolari. În 1975 familia sa și-a cumpărat prima casă la Bridgton, Maine, iar Stephen King a publicat *Salem's Lot.* De acum înainte își va consacra viața exclusiv creației literare și, într-o mai mică măsură, producției cinematografice. Aproape toate romanele lui au fost ecranizate și King acordă permisiunea studenților la regie să adapteze povestirile sale pentru suma simbolică de un dolar. Autor a peste patruzeci de romane și două sute de povestiri, a doborât toate recordurile de vânzări și a primit numeroase premii, printre care și prestigioasa Medalie pentru Contribuții Deosebite în Domeniul Literaturii Americane oferită de National Book Foundation.

STEPHEN KING

INSTITUTUL

Traducere din limba engleză de
Ruxandra Toma

ARMADA

Adaptare coperta originală: Alexandru CSUKOR

Redactor-șef: Marian COMAN

Redactor: Oana IONAȘCU

Tehnoredactor: Magda BITAY

Lector: Irina CERCHIA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KING, STEPHEN

Institutul / Stephen King; trad. din lb. engleză: Ruxandra Toma.

- București : Nemira Publishing House, 2020

ISBN print 978-606-43-0690-6

ISBN epub 978-606-43-0880-1

ISBN emobi 978-606-43-0881-8

I. Toma, Ruxandra (trad.)

821.111

Stephen King

THE INSTITUTE

© 2019 by Stephen King

All rights reserved.

© Nemira, 2020

ARMADA este un imprint al Grupului Editorial nemira

Orice reproducere, totală sau parțială,

a acestei lucrări și închirierea acestei cărți

fără acordul scris al editorului sunt strict interzise

și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

Cuprins

PATRULA DE NOAPTE
COPILUL INTELIGENT
INJECȚII PENTRU PUNCTE
MAUREEN ȘI AVERY
EVADAREA
VĂ AȘTEAPTĂ IADUL
ACESTA ESTE IADUL
TELEFONUL CEL MARE
PELTICUL

Pentru nepoții mei: Ethan, Aidan și Ryan

„Atunci Samson a strigat către Domnul şi a zis: «Doamne, Dumnezeule! Adu-ți aminte de mine,

Te rog; Dumnezeule,
dă-mi putere numai de data aceasta, şi cu o singură lovitură să mă răzbun pe Filisteni […]».

Şi Samson a îmbrățişat amândoi stâlpii de la mijloc pe cari se sprijinea casa şi s-a rezemat de ei; unul era la dreapta lui, şi altul la stânga. Samson a zis: «Să mor împreună cu Filistenii!» S-a plecat cu toată puterea şi casa a căzut peste domnitori şi peste tot poporul care era acolo. Cei pe cari i -a prăpădit la moartea lui au fost mai mulți decât cei pe cari-i omorâse în timpul vieții.“

Judecătorii, *16:28–30*

„Dar pentru oricine va face să păcătuiască pe unul din aceşti micuți, cari cred în Mine, ar fi mai de folos să i se atârne de gât o piatră mare de moară şi să fie înecat în adâncul mării.“

Matei, *18:6*

Conform datelor Centrului Național pentru Copii Dispăruți și Exploatați Sexual[1], aproximativ 800 000 de copii sunt dați dispăruți în fiecare an în Statele Unite.
Unii sunt găsiți.
Cei mai mulți, nu.

National Center for Missing and Exploited Children – organizație non-profit, înființată în 1984 de Congresul Statelor Unite (n. tr.).

PATRULA DE NOAPTE

1

Trecuse deja o jumătate de oră de când cursa Delta Air Lines în care se afla Tim Jamieson trebuia să plece din Tampa spre luminile strălucitoare și zgârie-norii din New York, însă avionul încă nu ieșise pe pistă. Când în cabina pasagerilor își făcură apariția un reprezentant al companiei Delta și o blondă având atârnată la gât o legitimație ce atesta că face parte din serviciul de securitate al avionului, din rândul călătorilor înghesuiți la clasa economic se auziră mormăieli indignate, care nu prevesteau nimic bun.

– Vă rog, fiți puțin atenți la mine! strigă tipul de la Delta.

– Cât mai durează până decolăm? îl întrebă cineva. Pe bune, fără să ne duceți cu zăhărelul!

– Veți decola în curând, iar domnul comandant dorește să vă asigure că veți ajunge aproximativ la ora stabilită, însă trebuie să mai urce la bord un agent federal, așa că este nevoie ca unul dintre dumneavoastră să-i cedeze locul.

Un geamăt colectiv umplu cabina, iar Tim observă că unii dintre pasageri își scot telefoanele ca să le aibă la îndemână. Mai fuseseră probleme în situații de genul acesta.

– Delta Air Lines va oferi un bilet gratuit spre New York la următoarea cursă, adică la cea de mâine-dimineață, la ora 6:45…

Alt geamăt prelung. Cineva spuse:

– Mai bine mă împușți!

Fără să se descurajeze, funcționarul continuă:

– Veți primi și un voucher la hotel pentru noaptea aceasta, plus patru sute de dolari. Hai, oameni buni, e o afacere rentabilă! Cine se oferă?

Nimeni. Blonda de la securitate tăcea și studia cabina arhiplină cu ochi pătrunzători, dar parcă fără viață.

– Opt sute, supralicită tipul de la Delta. Plus voucherul de la hotel și biletul gratuit.

– Ăsta vorbește ca la un concurs TV, mârâi un bărbat din rândul de scaune din fața lui Tim.

Tot niciun doritor.

– O mie patru sute?

Nici acum. Lui Tim situația i se părea interesantă, dar nu surprinzătoare. Și nu doar din cauză că trebuia să te trezești înaintea lui Dumnezeu ca să ajungi la o cursă cu decolarea la șase patruzeci și cinci. Clasa economic era ocupată în mare parte de familii care se întorceau acasă după ce vizitaseră diferitele atracții turistice ale Floridei, cupluri cam prea bronzate și indivizi mătăhăloși, cu mutre rumene și iritate, ale căror treburi în Big Apple[2] probabil că valorau mai mult decât o mie patru sute de dolari.

Acum se auzi vocea unui pasager din ultimul rând.

– Pune la bătaie și un Mustang decapotabil, și un sejur în Aruba pentru două persoane, și îți dăm locurile noastre!

Acest comentariu acid provocă râsete. Însă deloc prietenoase.

Funcționarul de la poarta de îmbarcare se uită la blonda cu legitimație; dar degeaba se aștepta la vreun ajutor din partea ei. Femeia continua să studieze impasibilă pasagerii, așa că oftă și mări miza:

– O mie șase sute.

Lui Tim Jamieson îi veni brusc să coboare naibii din avionul ăla și să facă autostopul spre nord. Chiar dacă ideea asta aiurită nu-i mai trecuse prin minte până atunci, își imagină lesne că o putea face. Uite-l acolo, pe Autostrada 301, undeva, în mijlocul Comitatului Hernando, cu degetul mare îndreptat în direcția în care voia să meargă. Cald, tare cald aerul, și plin de musculițe; mai era acolo un panou cu o reclamă pentru un oarecare avocat cu experiență în accidente minore, iar „Take It on the Run“[3] urla de la casetofonul pus pe treapta din beton a unei rulote din apropiere, unde un individ în maiou își spăla mașina. În cele din urmă, avea să apară un fermier care să-l ducă la destinație, în camioneta lui cu remorca din scânduri plină cu pepeni verzi și un magnet cu chipul lui Iisus pe bord. Însă cea mai bună parte a acestei afaceri nu ar fi fost banii din buzunar. Cea mai bună parte ar fi fost că s-ar fi aflat acolo, singur-singurel, departe de cutia asta de sardele, cu toate mirosurile ei conflictuale de parfum, transpirație și fixativ.

Iar a doua cea mai bună parte ar fi fost că ar fi reușit să stoarcă câțiva dolari de la guvern.

Se ridică să-l vadă toată lumea, chiar dacă avea o înălțime absolut obișnuită (în jur de un metru optzeci), își împinse ochelarii spre baza nasului și ridică mâna.

– Două mii plus banii pe bilet și vă dau locul meu, domnule.

2

În realitate, voucherul era pentru un hotel jegos, situat la capătul pistei de aterizare a Aeroportului Tampa International, pistă folosită la greu. Tim adormi în zgomot asurzitor de avioane, se trezi în zgomot asurzitor de avioane și coborî la bufetul de mic dejun inclus în voucher, de unde își luă un ou fiert tare și două clătite ca din cauciuc. Le mâncă totuși cu mare poftă, deși numai delicatese nu se poate spune că erau, apoi se întoarse în cameră și așteptă acolo să se facă ora nouă, când se deschideau băncile.

Da, erau niște bani picați din cer, și nu întâmpină nicio problemă atunci când îi ceru, pentru că banca fusese informată, iar cecul aprobat în prealabil. Foarte bine, pentru că nu avea niciun chef să aștepte în mizeria aia de hotel până când se rezolva cu toate formalitățile. Își luă cei două mii în bancnote de cincizeci și douăzeci, pe care le îndesă în buzunarul stâng din

față. Apoi își recuperă geanta de voiaj de la agentul de pază al băncii și chemă un Uber care să-l ducă până în Ellenton. Odată ajuns acolo, plăti cursa, merse pe jos până la primul indicator cu 301-N și ridică degetul mare de la mână. După cincisprezece minute îl luă un bătrân, cu o șapcă de baseball pe cap. Remorca de la camioneta lui nu era din scânduri și nici plină cu pepeni nu era, dar, în rest, semăna destul de mult cu ce-și imaginase Tim cu o seară în urmă.

– Încotro, amice? îl întrebă bătrânul.

– Păi, la un moment dat, sper să ajung la New York, răspunse el.

Bătrânul scuipă pe geam o cantitate impresionantă de salivă amestecată cu resturi de tutun.

– Zi-mi și mie, de ce ar vrea să se ducă acolo un om zdravăn la cap?

Pronunțând *strafăn-la-pap*.

– Habar n-am, spuse Tim.

Deși avea foarte mare habar: un fost coleg de serviciu îi zisese că în New York erau o mulțime de posturi libere pentru agenți de pază, unele dintre acestea la niște companii care i-ar fi apreciat experiența și pe care nu le-ar fi interesat toată tâmpenia aia încâlcită din cauza căreia își distrusese el cariera de polițist în Florida.

– Sper să ajung până diseară în Georgia. Poate acolo o să-mi placă mai mult.

– Că bine zici! exclamă bătrânul. E bine în Georgia, mai ales dacă-ți plac piersicile. Mie-mi dau pântecariță. Nu te superi dacă pun niște muzică, nu?

– Deloc.

– Da' să știi că o dau tare. Mi-s cam fudul de urechi.

– Bine că am găsit o ocazie, nu contează condițiile.

A fost Waylon Jennings[4], nu Speedwagon, dar Tim nu s-a supărat. După Waylon au urmat Shooter Jennings și Marty Stuart[5]. Cei doi bărbați – unul mai vârstnic și celălalt mai tânăr – din camioneta Dodge Ram, stropită cu noroi, se bucurau de muzică și se uitau la șoseaua din fața lor. După o sută zece kilometri, bătrânul a tras pe dreapta, l-a salutat pe Tim și i-a urat o zi fainâ.

Tim nu a ajuns în Georgia în seara aceea, pe care și-a petrecut-o într-un alt motel soios, de lângă un chioșc de la marginea autostrăzii, unde se vindea doar suc de portocale, dar a ajuns în ziua următoare. În localitatea Brunswick (unde se inventase o anume tocană extrem de gustoasă) a lucrat vreme de două săptămâni într-o fabrică de reciclare a deșeurilor. A fost ceva spontan, cum spontană fusese și hotărârea de a renunța la locul din avionul Delta. Nu-i trebuiau banii ăia, dar avea nevoie de timp. Se afla într-o etapă de tranziție, iar tranziția nu se petrece

peste noapte. Plus că acolo era și o popicărie, chiar lângă un fast-food din lanțul Denny's. Greu să reziști unei asemenea combinații.

3

Cu banii de la fabrica de reciclare puși bine lângă suma neașteptată, căpătată de la compania aeriană, Tim stătea pe bordura autostrăzii 95 Nord, simțindu-se destul de bogat pentru un vagabond. Stătea acolo, în soare, de mai bine de un ceas, tot gândindu-se să renunțe și să se întoarcă la Denny's ca să bea un pahar cu ceai rece, când lângă el opri un Volvo break. Spatele autoturismului era ticsit de cutii din carton. Femeia vârstnică de la volan deschise geamul din dreapta și se uită la el prin lentilele groase ale ochelarilor.

– Nu ești gras, dar ai ceva mușchi pe tine, îi zise ea. Nu ești nici violator și nici psihopat, nu?

– Nu sunt, doamnă, îi răspunse Tim, gândind: „Ce altceva *aș* spune?"

– Normal că zici că nu ești, cum să spui altceva? Mergi până în Carolina de Sud? Mie cam așa mi se pare, dacă mă uit la geanta aia de voiaj.

Claxonând nervos, o mașină trecu în goană pe lângă Volvo și urcă rampa. Bătrâna nici n-o băgă în seamă, continuând să-l fixeze calmă pe Tim.

– Da, doamnă. Vreau să ajung la New York.

– Te duc până în Carolina de Sud, dar vezi că nu intru prea mult în statul ăla ignorant, doar foarte puțin. Asta dacă faci și dumneata ceva pentru mine. O mână spală pe alta, dacă pricepi ce vreau să zic.

– Și amândouă, obrazul, zâmbi larg Tim.

– N-ai să pui dumneata mâna pe obrazul meu, dar poți să urci.

Și Tim se urcă. Pe doamnă o chema Marjorie Kellerman și se ocupa de biblioteca din Brunswick. Făcea parte și dintr-o organizație care se numea Asociația Bibliotecilor din Sud-Est, care asociație, zicea ea, nu avea absolut niciun chior pentru că „Trump și asociații lui au luat înapoi toți banii. Ăștia se pricep la cultură cât se pricepe măgarul la algebră."

După ce merseseră cam o sută și un pic de kilometri spre nord, dar nu ieșiseră încă din Georgia, femeia opri în localitatea Pooler, în fața unei biblioteci mici și amărâte, ca vai de capul ei. Tim descărcă toate cutiile cu cărți și le cără înăuntru. După care scoase din bibliotecă alte douăsprezece cutii pe care le încărcă în Volvo. Marjorie Kellerman îi spuse că acestea trebuiau să ajungă la Biblioteca Publică Yemasse, cam la vreo șaizeci de kilometri mai spre nord, chiar după granița cu statul Carolina de Sud, dar se opriră la puțină vreme după ce trecuseră de orașul Hardeeville. Pe ambele benzi de circulație se îngrămădeau multe mașini și camioane, iar altele veneau repede din urmă.

– Ooof, mă apucă toți dracii atunci când se întâmplă asta! exclamă Marjorie. Și parcă mereu se întâmplă doar în Carolina de Sud, că aici oamenii sunt prea zgârciți ca să-și lățească autostrăzile. Probabil e un accident mai în față și nimeni nu mai poate să înainteze din cauză că nu sunt decât două amărâte de benzi. O să stăm aici jumătate de zi. Renunț la serviciile dumitale, domnule Jamieson. Dacă te grăbești să ajungi undeva, poate că ar fi mai bine să te dai jos, să te întorci până la ieșirea din Hardeeville și să-ți încerci norocul pe Autostrada 17.

– Păi și cine o să care toate cutiile astea cu cărți?

– Ei, o să găsesc eu alt musculos care să mă ajute, spuse zâmbind bătrâna. Dacă e să-ți zic adevărul, atunci, află că m-am hotărât să-mi asum un risc atunci când te-am văzut cum te coci la soare pe marginea aia de drum.

– Ce să zic… dacă sunteți sigură…

Îl apucase claustrofobia din cauza ambuteiajului. De fapt, la fel se simțise și când stătea înghesuit între ceilalți pasageri din clasa economic a cursei Delta.

– Mai rămân, dacă totuși credeți că aveți nevoie de mine. Nu mă grăbesc.

– Sunt sigură, spuse femeia. Mă bucur că te-am cunoscut, domnule Jamieson.

– Asemenea, doamnă Kellerman.

– Ai nevoie de ceva bani? Dacă da, să știi că mă pot lipsi de vreo zece dolari.

Nu pentru prima oară, Tim se simți deopotrivă impresionat și surprins de bunătatea și generozitatea oamenilor obișnuiți, mai cu seamă a acelora care nu se prea lăfăiau în bani. Da, America încă era o țară bună, chiar dacă mulți (uneori și el) nu erau de acord cu asta.

– Nu, nu am nevoie. Vă mulțumesc!

Îi strânse mâna și porni pe jos înapoi, de-a lungul benzii de urgență a Autostrăzii 95, spre ieșirea către Hardeeville. Pentru că în zare nu se vedea nicio mașină venind pe Route 17, merse vreo trei kilometri, până în locul unde se întâlnea cu Drumul Statal 92. Aici era un indicator spre localitatea DuPray. Se făcuse deja târziu, mai era puțin și se înserа, așa că Tim decise să găsească un motel în care să-și petreacă noaptea. Cu siguranță că avea să fie tot unul din seria de stabilimente jegoase, dar celelalte variante – să doarmă sub cerul liber și să-l mănânce de viu țânțarii sau să se adăpostească în șopronul vreunui țăran – erau și mai puțin îmbietoare. Prin urmare, porni către DuPray.

Întâmplările minore sunt cele care declanșează marile evenimente.

4

O oră mai târziu, stătea pe un bolovan de pe marginea drumului, așteptând să treacă un tren de marfă care parcă nu se

mai termina. Trenul mergea și el tot spre DuPray, înaintând solemn, cu doar cincizeci de kilometri pe oră: un șir nesfârșit de vagoane de marfă, vagoane-cisternă, platforme (încărcate cu rable, nu cu mașini noi) și tot soiul de alte vagoane-platformă ticsite cu cine știe ce substanțe periculoase care, în eventualitatea unei deraieri, ar fi declanșat un incendiu în pădurile de pini ori ar fi răspândit peste DuPray vapori toxici, ba chiar fatali. La urmă venea un vagon portocaliu de serviciu, unde un tip în salopetă de lucru stătea tolănit pe un șezlong, cu o carte într-o mână și o țigară în cealaltă. Ridică ochii de la pagina pe care o citea și-i făcu semne prietenoase lui Tim. Tim îi răspunse la fel de prietenos.

Orășelul era la vreo trei kilometri mai încolo, în jurul intersecției formate de Drumul Național 92 (care aici se chema Strada Principală) și alte două străzi. DuPray dădea impresia că reușise cumva să scape de lanțurile de magazine care luaseră cu asalt orașele mai mari. Aici se vedea doar un Western Auto, însă era închis și avea vitrinele întunecate și murdare. Tim observă și o băcănie, o farmacie, o prăvălie unde se vindea câte puțin din orice și vreo două saloane de coafură. Mai erau acolo și un cinematograf (pe fațada căruia era pus un afiș mare pe care scria DE VÂNZARE SAU DE ÎNCHIRIAT), un magazinaș de piese auto (care se autointitula DuPray Speed Shop) și un restaurant, care se chema „Birtul lui Bev“. Mai erau trei biserici – una metodistă și două fără confesiune la vedere, dar toate făcând parte din categoria „primiți-l pe Iisus în inimile voastre“. În parcările din jurul centrului comercial nu erau mai mult de douăzeci de automobile și camioane. Iar trotuarele erau aproape pustii.

După trei străzi și încă o biserică, Tim zări motelul DuPray. Dincolo de el, Strada Principală își relua statutul de Drum Național 92, urmau altă trecere de cale ferată, un depou și un rând de acoperișuri metalice, care luceau în soare. După ele nu mai era decât pădurea de pini. Lui Tim i se părea că seamănă cu un orășel desprins dintr-o baladă – poate dintr-un cântec nostalgic al lui Alan Jackson sau George Strait[6]. Firma motelului era veche și ruginită, dându-i de înțeles că ar putea fi închis, așa cum era cinematograful. Se lăsa amurgul, iar locul acesta părea unicul adăpost pentru străinii ajunși aici. Așa că Tim se îndreptă spre el.

Pe la jumătatea drumului, imediat după Primăria DuPray, se pomeni în fața unei clădiri din cărămidă, cu zidurile acoperite cu iederă. Placa de pe gazonul îngrijit anunța că acolo se află Secția de Poliție a Comitatului Fairlee. Tim își spuse că tare amărât trebuie să fi fost comitatul cu pricina dacă își stabilise capitala în orașul ăsta de toată jena.

În față erau parcate două mașini de poliție – un sedan destul de nou și o Toyota 4x4, plină de noroi și cu un girofar pe bord. Tim

aruncă o privire spre intrare – o privire din aceea, aproape involuntară, a unui vagabond cu prea mulți bani în buzunar –, făcu câțiva pași, după care se întoarse ca să se uite cu atenție la avizierul de lângă ușă. Mai bine zis, la un anume anunț de acolo. Credea că nu văzuse bine și voia să se convingă.

Nu se poate așa ceva. Nu în vremurile astea. Nu se poate.

Dar uite că se putea. Lângă un afiș pe care scria **TE-AI ÎNȘELAT AMARNIC** DACĂ ȚI-AI IMAGINAT CĂ MARIJUANA AR FI LEGALĂ ÎN CAROLINA DE SUD, era un altul cu ANGAJĂM PERSONAL PATRULĂ DE NOAPTE. DETALII ÎNĂUNTRU.

Uau! exclamă el în gând. *Ca pe vremuri*.

Se întoarse cu fața la firma motelului și ezită puțin, cu gândul la anunțul acela. Chiar atunci se deschise ușa secției și pe ea ieși un polițist înalt și deșirat, care își punea cascheta pe părul roșu. Insigna îi lucea în lumina ultimelor raze de soare. Îl studie pe Tim de jos în sus: bocanci de lucru, jeanși prăfuiți și cămașă din bumbac albastru. Ochii îi zăboviră mai mult asupra genții de pe umăr și abia apoi se uită la chipul lui.

– Vă pot ajuta cu ceva, domnule?

Tim se lăsă pradă aceluiași impuls care îl făcuse să-și cedeze locul din avion:

– Poate că nu, dar cine știe?

5

Bărbatul cu păr roșcat era ajutorul de șerif Taggart Faraday. Îl conduse pe Tim în secție, unde mirosea a clor și amoniac de la cele patru celule de arest preventiv, situate în spatele birourilor. După ce i-o prezentă pe Veronica Gibson, o polițistă între două vârste, care se ocupa de dispecerat în după-amiaza aceea, îi ceru lui Tim permisul de conducere sau orice alt act care să-i certifice identitatea. Tim îi arătă nu doar permisul, ci și legitimația de la Poliția din Sarasota, fără să încerce să ascundă faptul că expirase de nouă luni. Cu toate acestea, la vederea ei, atitudinea celor doi polițiști se schimbă oarecum.

– Nu locuiți în Comitatul Fairlee, observă Ronnie Gibson.

– Nu, recunoscu Tim. Nu locuiesc aici. Dar aș putea s-o fac, dacă aș primi postul din patrula de noapte.

– Leafa nu-i cine știe ce, zise Faraday. Și, oricum, nu eu hotărăsc asta. Șeriful Ashworth face angajările și tot el se ocupă de concedieri.

Ronnie Gibson adăugă:

– Ultimul nostru angajat din patrula de noapte a ieșit la pensie și s-a mutat în Georgia. Ed Whitlock îl cheamă. Are ALS[7], adică boala aia pe care a avut-o și Lou Gehrig[8]. Tare drăguț om! Mare necaz pe capul lui. Dar bine că are cine să-l îngrijească acolo.

– Numai ăia drăguți pățesc chestii nasoale, spuse Tag Faraday. Dă-i un formular, Ronnie!

După care, i se adresă lui Tim.

– Suntem o echipă mică, domnule Jamieson. Doar șapte oameni, dintre care doi cu jumătate de normă. Atât își permit contribuabilii de aici. Acum domnul șerif John patrulează prin oraș. Dacă nu se întoarce până la cinci, cel târziu până la cinci jumate, înseamnă că s-a dus acasă să mănânce și n-o să mai vină decât mâine.

– Oricum, eu rămân în oraș în seara asta. Presupunând că motelul este deschis.

– Cred că Norbert mai are câteva camere libere, zise Ronnie Gibson.

Îi aruncă o privire polițistului roșcat și amândoi izbucniră în râs.

– Nu prea arată a stabiliment de patru stele.

– Nu comentez, spuse Gibson, dar, în locul dumneavoastră, înainte de culcare aș controla așternuturile să nu aibă gângănii de-ale mici și roșii. De ce ați plecat de la poliția din Sarasota, domnule Jamieson? Îmi păreți prea tânăr ca să fi ieșit la pensie.

– Chestiunea aceasta o voi explica șefului dumneavoastră, dacă va dori să discute cu mine.

Cei doi polițiști schimbară din nou o privire, una mai lungă acum. Apoi Tag Faraday zise:

– Haide, Ronnie, dă-i domnului formularul de cerere! Îmi pare bine de cunoștință, domnule. Bine ați venit în DuPray! Purtați-vă corect și o să ne înțelegem de minune.

Și plecă, fără să explice ce s-ar întâmpla dacă nu s-ar purta așa cum îl sfătuise. Prin fereastra cu zăbrele, Tim văzu Toyota dând cu spatele și apoi pornind de-a lungul mult prea scurtei străzi principale din DuPray.

Formularul era prins cu clamă de o plăcuță. Tim se așeză pe unul dintre cele trei scaune de lângă peretele din stânga, își puse geanta la picioare și începu să-l completeze.

Patrulă de noapte, își zise el. *Măi, să fiu al naibii!*

6

Șeriful Ashworth – Tim avea să afle că majoritatea localnicilor și subordonații săi îi ziceau „șeriful John“ – era un individ cu burtă mare și mișcări lente. Avea fălci ca de câine din rasa basset și mult păr alb. Cămașa de la uniformă îi era pătată cu ketchup. În tocul de la curea avea un Glock și pe degetul mic de la mână îi lucea un inel cu rubin. Avea un accent pronunțat, atitudine neafectată și prietenoasă; iar ochii, adânciți în orbitele înecate în grăsime, erau inteligenți și iscoditori. Dacă n-ar fi fost negru, ar fi părut foarte potrivit pentru rolurile din filmele pline de stereotipuri despre sudul Statelor Unite, cum era *Walking Tall*[9]. Și încă ceva: pe perete, chiar lângă portretul oficial al președintelui Trump, atârna diploma de absolvire a Academiei Naționale a

FBI-ului de la Quantico. Or, așa ceva nu se găsește în cutiile cu cereale.

– În regulă, spuse șeriful John, sprijinindu-se de speteaza scaunului de la birou. N-am prea mult timp la dispoziție. Mă ceartă Marcella când întârzii la cină. Doar dacă n-avem vreo criză, evident.

– Înțeleg.

– Așa că haide să trecem direct la subiect. De ce ai plecat de la poliția din Sarasota și ce cauți matale acilea? Car'lina de Sud nu-i tocmai o zonă turistică. Și în DuPray chiar că n-ai ce să vezi.

Probabil că Ashworth nu va suna la secția de poliție din Sarasota chiar în seara asta, dar precis va vorbi cu cineva de acolo mâine-dimineață, așa că Tim nu avea niciun motiv să o ia pe după piersic. Și nici nu avea intenția s-o facă. Dacă nu căpăta postul din patrula de noapte, avea să stea în DuPray până dimineață și apoi își va continua drumul spre New York – drum presărat cu multe popasuri, pe care îl considera acum ca fiind un hiat necesar între ce se întâmplase la sfârșitul anului trecut în Mall-ul Westfield din Sarasota și ce urma să se întâmple în viitor. În afară de asta, oricum, sinceritatea era cea mai bună tactică, fie și pentru că minciunile – mai ales cele spuse în această eră, când aproape toate informațiile erau la dispoziția oricui avea o tastatură și o conexiune la internet – se întorceau împotriva mincinosului.

– Mi s-a dat să aleg între demisie și demitere. Am ales demisia. Nu a fost nimeni mulțumit, cu atât mai puțin eu – îmi plăcea munca pe care o făceam și îmi plăcea să locuiesc pe coasta Golfului –, însă a fost cea mai bună soluție. Măcar așa primesc ceva bani, nu o pensie întreagă, dar mai bine decât nimic. Oricum, trebuie să-i împart cu fosta soție.

– Din ce cauză? Să-mi spui în două vorbe, ca să ajung la cină până nu se răcește mâncarea.

– Nu-i mult de spus. Anul trecut, în noiembrie, la sfârșitul turei, m-am dus în Mall-ul Westfield ca să-mi cumpăr o pereche de pantofi. Trebuia să mă duc la o nuntă. Dar nu mă schimbasem încă de uniformă, da?

– Da.

– Și, când am ieșit din magazin, m-am pomenit cu o femeie în fața mea, care striga că un puști amenința lumea cu o armă lângă cinematograf. Așa că am luat-o la fugă într-acolo.

– Cu arma scoasă?

– Nu, domnule. Nu o scosesem încă. Puștiul cu pricina avea cam paisprezece ani și, de cum l-am văzut, mi-am dat seama că era ori beat, ori drogat. Doborâse un alt băiat și acum dădea cu piciorul în el. Și îl amenința cu arma.

– Ca în afacerea aia din Cleveland, când polițistul a împușcat copilul negru care avea un pistol cu bile.

– Exact la asta m-am gândit și eu atunci, numai că polițistul care a tras în Tamir Rice[10] s-a jurat că arma era adevărată. Iar eu eram destul de sigur că arma puștiului meu nu era, însă nu aveam cum să fiu *complet* sigur. Bănuiesc că știți de ce.

Șeriful John Ashworth părea să fi uitat cu totul de cina pregătită de soție.

– Pentru că suspectul dumitale avea arma îndreptată spre copilul de pe jos. Ar fi aiurea să fluturi pe sub nasul cuiva o armă care nu-i adevărată. Poate doar – zic și eu – dacă puștiul amenințat știa asta.

– Suspectul a declarat ulterior că doar o *arăta* celuilalt pușți, nu îl amenința cu ea. Cică îi spunea „A mea e, boule! Nu-mi iei tu ce e al meu!“ Eu nu am văzut așa. Mie mi s-a părut că îl amenință. Am strigat la el și i-am cerut să pună arma jos și să ridice mâinile. Dar ori nu m-a auzit, ori nu i-a păsat de ce îi spuneam eu. Și a continuat să-l lovească pe puștiul ăla și să-l amenințe. Sau să-i *arate* arma, dacă asta făcea. În orice caz, m-am văzut nevoit să-mi scot pistolul de serviciu.

Ezită puțin, apoi continuă:

– Nu știu dacă are vreo importanță, dar ambii băieți erau albi.

– Pe mine nu mă interesează chestia asta. Puștii ăia se băteau. Unul era la pământ, probabil rănit. Celălalt poate că avea sau poate nu avea o armă reală. Deci, ai tras în el sau nu? Spune-mi că nu s-a ajuns până acolo.

– Nu a fost nimeni rănit. Dar… știți și dumneavoastră cum se strâng oamenii să se uite la câte o bătaie, dar, când apare o armă, fug toți, care încotro?

– Sigur că știu. Dacă au ceva minte-n cap, fug mâncând pământul.

– Așa s-a întâmplat și atunci. Însă câțiva au rămas.

– Ăia care filmau scena cu telefoanele.

Tim dădu din cap.

– Vreo patru sau cinci care visau să ajungă regizori ca Spielberg. Eu am tras un foc de avertisment spre tavan. Poate că a fost o decizie proastă, dar la momentul ăla, mie mi s-a părut cea mai bună. Singura, de fapt. În zona aia a mall-ului sunt niște candelabre destul de mari. Glonțul a lovit unul dintre ele, care a căzut fix în capul unui gură-cască. Puștiul a scăpat arma din mână și mi-am dat seama că nu-i adevărată de cum a lovit pardoseala – pentru că a sărit de câteva ori. Era un pistolaș din plastic, dar care semăna cu un Colt automat. Celălalt pușți, cel de pe jos, care fusese lovit cu piciorul, avea câteva zgârieturi și câteva vânătăi, dar nimic grav, care să necesite copci. Însă tipul ăla care se holba la scenă a fost inconștient vreme de trei ore. De la lovitura la cap. Avocatul lui zicea că a rămas cu amnezie și niște migrene înfiorătoare.

– A dat în judecată secția de poliție?

– Da. Și procesul o să mai dureze, dar va fi despăgubit până la urmă.

Șeriful John căzu pe gânduri.

– Dacă stătea pe acolo ca să filmeze bătaia, probabil că n-o să prea primească mare lucru, indiferent cât de rele sunt migrenele alea. Presupun că secția te-a acuzat de neatenție și ți-a pus în cârcă descărcarea accidentală a armei.

Da, chiar așa se întâmplase, își spuse Tim, *și bine ar fi să încheiem aici discuția asta*. Însă nici vorbă de așa ceva. O fi arătat șeriful John ca un fel de variantă afro-americană a lui Boss Hogg, comisarul ăla dolofan și rapace din *Cursa din Hazzard*[iii], dar nu era deloc prost. Părea plin de înțelegere față de situația lui Tim, așa cum ar fi fost orice polițist, dar cu siguranță că va da telefoane ca să-i verifice spusele. Mai bine să afle restul poveștii chiar de la Tim.

– Înainte să-mi cumpăr pantofii, m-am dus la barul Beachcombers și am băut vreo două pahare. Polițistul care a venit la fața locului a simțit că miros a alcool și m-a pus să fac testul. A ieșit 0,6, sub limita impusă de lege, dar foarte rău, având în vedere faptul că trăsesem cu arma de serviciu și băgasem un om în spital.

– Obișnuiești să bei, domnule Jamieson?

– Am băut destul de mult în cele șase luni de după divorțul meu. Însă asta a fost în urmă cu doi ani. Acum nu mai beau.

Evident că *așa* ar răspunde oricine.

– Îhî, îhî. Acu', hai să vedem dacă am priceput, spuse șeriful, ridicând arătătorul gros. Erai în afara orelor de serviciu, ceea ce înseamnă că, dacă n-ai fi avut uniforma pe dumneata, femeia aia nu ți-ar fi cerut ajutorul.

– Probabil că nu, dar aș fi auzit scandalul și oricum m-aș fi dus să văd despre ce e vorba. Chiar și în afara orelor de serviciu, un polițist tot polițist rămâne. Sunt convins că sunteți de aceeași părere.

– Îhî-îhî, îhî-îhî, dar ai mai fi avut arma la dumneata?

– Nu. Ar fi fost pusă bine, în mașină.

Acum Ashworth ridică al doilea deget – tot foarte gros. Apoi al treilea – idem și la fel.

– O fi avut puștiul ăla o armă de jucărie, dar, la fel de bine, putea să aibă una adevărată. N-aveai de unde să știi.

– Așa este.

Și uite și degetul numărul patru.

– Focul tău de avertisment a nimerit o lampă, pe care nu numai că a dărâmat-o, dar a făcut-o să cadă drept în capul unui trecător nevinovat. Mă rog, dacă poți zice că-i „nevinovat" un cretin care stă să filmeze cu telefonul mobil o bătaie dintre doi puști.

Tim dădu din cap.

Hopa! Apăru și degetul mare al șerifului.

– Și, înainte să ajungi la locul unde se desfășura conflictul, s-a întâmplat să bei două pahare cu o oarecare băutură alcoolică.

– Da. În timp ce eram încă în uniformă.

– Proastă decizie, deloc… cum i se zice… *optică*... optimă. Da' tot tre' să-ți zic că ai avut parte de mare ghinion.

Acum șeriful John se apucă să bată darabana pe marginea biroului. Rubinul de pe degetul mic accentua fiecare mișcare cu un clinchet ușor.

– Povestea dumitale mi se pare prea șocantă ca să nu fie adevărată. Dar am să dau un telefon la fostul dumitale loc de muncă și am să cer lămuriri. Fie și ca să aud din nou toată întâmplarea și să mă mai minunez o dată.

Tim zâmbi.

– Am raportat incidentul doamnei Bernadette DiPino. Este șefa poliției din Sarasota. Și cred că ați face bine să vă duceți la cină, ca să nu vă supărați soția.

– Îhî-îhî, îhî-îhî. Las-o pe Marcy! Asta-i problema mea.

Șeriful se aplecă peste burta-i uriașă, privindu-l pe Tim cu ochi din care ieșeau văpăi.

– Și, dacă ar fi să te pun să sufli în fiolă acum, domnule Jamieson, ce crezi că ar ieși?

– Făceți-o și o să vedeți.

– Nu cred că am s-o fac. Nu cred că-i nevoie.

Se lăsă iar pe spătarul care scoase un alt vaiet îndurerat.

– De ce vrei să patrulezi noaptea într-un târgușor de doi bani ca ăsta al nostru? Leafa-i de doar o sută de dolari pe săptămână și, cu toate că de duminică și până joi nu-i prea multă treabă, în nopțile de vineri și sâmbătă situația s-ar putea schimba. Clubul ăla de striptease de pe Penley s-a închis anul trecut, da' au mai rămas în vecinătatea lui câteva spelunci.

– Bunicul meu a făcut parte din patrula de noapte a poliției din Hibbing, Minnesota, spuse Tim. Ați auzit de orașul ăsta? Acolo a crescut Bob Dylan. S-a angajat acolo după ce a ieșit la pensie din poliția statală. Datorită lui am vrut să mă fac polițist. Și am trecut pe aici, am văzut anunțul și m-am gândit…

Ridică din umeri. La *ce* se gândise? Cam la același lucru ca atunci când se angajase la instalația de reciclare. Adică la foarte mult nimic. I se păruse că, cel puțin din punct de vedere mental, ar fi putut să aibă parte de ceva provocări.

– Aha, aha, adică ai călcat pe urmele lu' bunelu'.

Șeriful John își împreună mâinile peste burdihan și îl țintui pe Tim cu ochii lui strălucitori și iscoditori, înfundați în pungi de grăsime.

– Zici că ești la pensie, da? Și cauți o activitate cu care să-ți omori timpul? Cam tânăr pentru așa ceva, nu ți se pare?

– Nu mai lucrez în poliție, da. S-a terminat. Mi-a spus un prieten că îmi poate face rost de un post de agent de pază la New

York. Plus că aveam nevoie de o schimbare de decor. Dar poate că nu mai trebuie să mă duc până acolo.

Mai degrabă avea nevoie de o schimbare în viața sa – știa asta. Sigur, postul din patrula de noapte poate că nu-l va ajuta deloc în sensul ăsta. Sau poate că da.

– Zici că ai divorțat, da?

– Da.

– Ai copii?

– Nu. Ea a vrut, eu nu. Nu mă simțeam pregătit.

Șeriful John coborî privirea la cererea de angajare a lui Tim.

– Aici scrie că ai patruj' doi de ani. În cele mai multe cazuri… poate nu în toate… dacă nu ești pregătit până la vârsta asta…

Se opri, așteptându-l pe Tim să-i termine fraza – că „dar așa fac polițiștii meseriași". Tim tăcu.

– Poate că o să ajungi cândva și la New York, domnule Jamieson, dar deocamdată umbli de colo până colo. Zic bine?

Tim se gândi puțin, după care îi dădu dreptate.

– Și dacă-ți dau eu postul ăsta, de unde știu că n-o să-ți vină ideea să pleci și de aici după două săptămâni sau o lună? Că doar DuPray nu-i ăl mai interesant loc de pe lume. Nici măcar din Car'lina de Sud. Ce te-ntreb eu acu', dom'le, e că de unde să știu eu că pot să mă bazez pe dumneata?

– Am să rămân aici. Firește, dacă veți crede că îmi fac bine treaba. Dacă vi se va părea că nu sunt bun, atunci mă puteți concedia oricând. Iar dacă mă voi hotărî să plec mai departe, vă voi înștiința din timp. Vă dau cuvântul meu.

– Din leafa asta n-ai să poți să trăiești.

Tim ridică din umeri.

– Dacă va fi nevoie, voi găsi și altă slujbă. Că doar n-aș fi singura persoană de aici care lucrează în două locuri ca s-o scoată la capăt, nu-i așa? Și am ceva bani puși deoparte pentru început.

Șeriful John se gândi o vreme, apoi se ridică de pe scaun, cu o sprinteneală surprinzătoare pentru un om de dimensiunile sale.

– Treci pe aici mâine-dimineață și vom vedea ce vom face. Cam pe la zece, nu mai devreme.

Pentru că mai devreme vei discuta la telefon cu poliția din Sarasota, înțelese Tim, ca să vezi dacă îmi confirmă povestea. Și ca să te interesezi dacă nu cumva am și alte pete la dosar.

Se ridică și el și întinse mâna. Șeriful John i-o strânse. Bine de tot.

– Unde ai să stai la noapte, domnule Jamieson?

– La motelul din capătul străzii, dacă reușesc să găsesc o cameră liberă.

– O, Norbert tre' să aibă o grămadă de camere libere, spuse șeriful, și nu prea cred că o să încerce să-ți vândă iarbă. Că încă mai ai aer de polițist, așa mi se pare mie. Și, dacă n-ai probleme cu prăjelile, cârciuma lu' Bev e tot pe strada asta și ține deschis până la șapte. Eu, unul, mă dau în vânt după ficat cu ceapă.

– Mulțumesc. Și mulțumesc pentru că ați acceptat să mă primiți.

– Cu plăcere. Tre' să zic că mi s-a părut foarte interesantă discuția noastră. Fii atent, când ajungi la motel, să-i zici lui Norbert că vii din partea șerifului John și că șeriful John a spus să-ți dea una dintre camerele alea bune.

– Așa voi face.

– Dar și așa, să ții minte să te uiți după gândaci, înainte să bagi cornu-n pernă.

– Am reținut sfatul dumneavoastră, surâse Tim.

7

Meniul de la „Birtul lui Bev" consta în pui prăjit, fasole verde și plăcintă cu piersici la desert. Deloc rău. Însă altfel au stat lucrurile în cazul camerei pe care a primit-o la motelul DuPray. În comparație cu ea, toate celelalte în care locuise Tim de-a lungul peregrinărilor lui spre nord păreau niște palate. Aparatul de aer condiționat de lângă fereastră zornăia cu spor, dar nu făcea deloc răcoare. Dușul ruginit picura și nu putea fi închis de tot. (În cele din urmă, Tim puse un prosop în cădiță ca să amortizeze ticăitul ăla enervant, ca de ceas.) Abajurul veiozei era ars în vreo două locuri. Singurul tablou din cameră – o scenă tulburătoare, cu o corabie la bordul căreia se vedeau doar negri rânjiți, cu fețe criminale – atârna strâmb în cuiul din perete. Tim îl îndreptă, dar se strâmbă imediat la loc.

În fața ușii era un scaun de grădină. Perna de pe șezut era plină de gloduri, iar picioarele erau la fel de ruginite ca dușul defect, însă rezistă sub el. Tim rămase așezat acolo, cu picioarele întinse, alungând insectele care-i dădeau târcoale și uitându-se printre ramurile copacilor la focul din vatra soarelui. Priveliștea aceasta îl umplea deopotrivă de bucurie și de melancolie. Pe la opt și jumătate, un alt tren de marfă – și acesta parcă fără sfârșit – traversă șoseaua și trecu pe lângă depozitele de la periferia orașului.

– Mereu întârzie afurisitul ăsta de la Georgia Southern[12].

Tim se uită în jur și dădu cu ochii de proprietarul și unicul angajat din tura de noapte al acelui distins stabiliment. Slab ca un țâr. Cu o vestă de cașmir pusă șui. Cu pantaloni kaki suflecați deasupra gleznelor, descoperindu-i complet șosetele albe și tenișii Converse. Chipul ca de șobolan era încadrat de șuvițe de păr tunse ca pe vremuri, în stil Beatles.

– Poftim? spuse Tim.

– Nu contează, ridică Norbert din umeri. Trenu' ăla dă seară trece mereu p-acilea. Ăl dă noapte trece *mai* mereu p-acilea, dacă nu care cumva tre' să dăscarce motorină ori fructe și legume pentru prăvălie. Ie un nod dă cale ferată mai încolo-șa.

Și își încrucișă arătătoarele ca să-l facă să priceapă.

– O linie să duce la Atlanta, Birmin'am, Huntsville – locuri de-astea. Aialaltă vine dă la Jacksonville și să duce la Charleston, Wilmingron, Newport News – locuri de-astea. Marfarele alea dă zi e alea dă opresc. Nu vrei să îți iei dă lucru la depozit? Mai tot timpul ăia duce lipsă dă oameni. Da' vezi că tre' să te țină șalele. Pă mine nu mă mai ține.

Tim îl privi lung. Norbert își târșâi tenișii și îi adresă un rânjet larg, descoperind o dantură neîngrijită pe care Tim ajunsese să o asocieze cu oamenii de la țară. Da, dinții încă mai erau la locul lor, însă nu pentru multă vreme.

– Unde ți-i mașina?

Tim continua să se uite fix la el.

– Ești gabor?

– În momentul ăsta nu sunt decât un om care se uită cum apune soarele dincolo de copaci, răspunse Tim. Și aș prefera să o fac de unul singur.

– Oho! Gata, gata, nu mai zic nimic! mormăi Norbert, bătând în retragere.

Dar nu înainte de a-i arunca o privire scrutătoare peste umăr.

Până la urmă, trecu și ultimul vagon al trenului de marfă. Se stinse și lumina roșie a semaforului de pe calea ferată. Se ridicară barierele. Cele două sau trei mașini care așteptau își porniră motoarele și se puseră în mișcare. Tim se uita cum apune soarele, schimbându-și culoarea portocalie și făcându-se roșu – *noaptea, cer roșu, bucuria marinarului,* așa ar fi spus bunicul lui, care lucrase în patrula de noapte. Privi cum umbrele pinilor se întindeau peste Drumul Național 92 și se uneau dincolo de el. Era aproape convins că nu va primi slujba din patrula de noapte și poate că așa era mai bine. Orășelul DuPray i se părea departe de tot restul lumii – nu doar un drum lateral, ci unul care nu ducea nicăieri. Dacă nu ar fi fost alea patru depozite, probabil că nici n-ar fi existat pe hartă. Și, în fond, ce *scop* aveau depozitele alea? Să țină în ele televizoare venite din porturile de la nord, ca Wilmington sau Norfolk, televizoare ce trebuiau expediate mai departe, către Atlanta sau Marietta? Sau poate cutii cu piese pentru computere transportate din Atlanta, care aveau apoi să fie iarăși încărcate și transportate la Wilmington sau Norfolk, sau Jacksonville? Sau să depoziteze acolo îngrășăminte ori substanțe toxice, pentru că, în zona aceasta a Statelor Unite, nu exista nicio lege care să interzică așa ceva? Și tot așa, ca într-un cerc vicios, fără pic de noimă – orice prost își dădea seama de asta.

Intră în cameră, încuie ușa (stupid gest, pentru că bucata aia de scândură era atât de șubredă, că ar fi dărâmat-o oricine cu un singur șut), se dezbrăcă și se întinse pe patul desfundat, însă fără gândaci (cel puțin din câte constatase el până acum). Își puse mâinile sub cap și se uită fix la tabloul cu negrii aceia rânjiți de pe fregată sau cum s-o fi chemat o navă ca aia. Unde se duceau? Erau pirați? Lui cam așa i se părea. Indiferent ce erau, oricum vor

coborî la un moment dat de la bord. Poate totul pe lume se reducea la urcat și coborât. La încărcare și descărcare. Nu cu prea multă vreme în urmă, el coborâse din cursa Delta cu destinația New York. După aceea încărcase bidoane și sticle într-o instalație de sortare a deșeurilor. Astăzi încărcase dintr-un loc niște cărți pentru o doamnă drăguță, care lucra la o bibliotecă, și le descărcase în alt loc. Ajunsese aici doar pentru că Autostrada 95 fusese blocată de mașini și camioane în așteptarea echipelor de depanare care să încarce de acolo mașina strivită a vreunui amărât. Poate că după aceea venise și o ambulanță care îl încărcase pe șoferul ghinionist și îl descărcase la cel mai apropiat spital.

Însă agentul din patrula de noapte nu încarcă și nu descarcă nimic, își spuse Tim. *El doar se plimbă și bate pe la uși. Iar asta-i partea cea mai bună, ar fi zis bunicul lui.*

Adormi și se trezi la miezul nopții, în uruitul altui tren de marfă. Se duse la toaletă și apoi, înainte să se culce la loc, dădu jos tabloul cel strâmb și îl sprijini de perete – în așa fel încât să nu-i mai vadă pe negrii ăia rânjiți.

Nenorociții îl băgau în sperieți.

8

De dimineață, când începu să sune telefonul, Tim făcuse deja duș și stătea din nou afară, pe scaunul de grădină, privind cum umbrele apusului din urmă cu o zi se dizolvau în sens invers. Era șeriful John. Nu pierduse timpul.

– M-am gândit că fostul dumitale șef nu-i la birou așa de dimineață, drept care te-am căutat pe internet, domnule Jamieson. Se pare că ai omis câteva lucruri atunci când ți-ai completat cererea. Și nici n-ai adus vorba despre ele în timpul discuției noastre. În 2017 ai primit o medalie, pentru că ai salvat viața unei persoane. Și ai fost declarat Polițistul Anului 2018 al secției din Sarasota. Ai uitat de chestiile astea?

– Nu, răspunse Tim. Am completat cererea de angajare din impuls. Dacă aș fi avut ceva timp de gândire, aș fi menționat și lucrurile despre care vorbiți.

– Spune-mi cum a fost cu aligatoru'. Am copilărit pe malul mlaștinii Little Pee Dee[13] și mor după poveștile cu aligatori.

– Nu-i cine știe ce poveste, pentru că aligatorul era destul de mic. Și nici nu am salvat viața copilului. Dar, da, există și o parte amuzantă.

– Spune-mi!

– Apelul a venit de la Highlands – ăsta-i un club particular de golf. Eu mă aflam cel mai aproape de el. Puștiul era într-un copac, chiar lângă una dintre zonele cu apă ale traseului. Nu avea decât vreo unsprezece, doisprezece ani și zbiera ca din gură de șarpe. Aligatorul era chiar sub el.

– Parcă ar fi povestea Negrișorului[14], spuse șeriful John. Numai că, din câte-mi amintesc eu, parcă acolo erau niște tigri, nu un aligator; și, dacă era un club privat de golf, pun rămășag că pușt'u' ăla din pom nu era negru.

– Nu. Și aligatorul era cam toropit de somn, zise Tim. Nici măcar prea mare nu era – cam unu cincizeci. Cel mult unu optzeci. Am luat de la tatăl băiatului o crosă cu capul metalic – domnul ăsta a sugerat apoi să mi se acorde medalia – și l-am lovit în cap de câteva ori.

– Socotesc că pe aligatoru' ăla l-ai trosnit, nu pe tată.

Tim începu să râdă.

– Corect! Aligatorul a intrat înapoi în apă, copilul s-a dat jos din copac și gata.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

– Cu excepția faptului că am apărut la știrile de seară. Fluturând o crosă de golf. Crainicul a și glumit pe seama asta. A zis că am nimerit ținta în spațiul de joc. Umor de golf, pricepeți dumneavoastră?

– Îhî-îhî, îhî-îhî. Și chestia aia cu Polițistul Anului?

– Ce să zic… Am fost mereu punctual, nu m-am învoit niciodată și oricum trebuiau să facă pe cineva Polițistul Anului.

La celălalt capăt se lăsă tăcerea – o tăcere care dură câteva secunde. După care șeriful John zise:

– Nu știu dacă dai dovadă de modestie sau dacă ai o părere cam proastă despre dumneata. Mie nu prea-mi place atitudinea asta. Știu că abia ne-am cunoscut, da' eu sunt un om care spune deschis ce gândește. Adică trag mai bine cu gura decât cu arma, zic unii. Nevastă-mea, în primul rând.

Tim se uită la drum, se uită la calea ferată, se uită la umbrele care se retrăgeau în fața dimineții. Aruncă o privire fugară și spre turnul de apă al orașului, care se contura în zare aidoma unui robot malefic dintr-un film SF. Își spuse că urma o altă zi călduroasă. Își mai spuse și altceva. Chiar în acest moment putea sau nu putea să primească postul din patrula de noapte. Totul depindea doar de ce anume va zice în continuare. Însă întrebarea era dacă și-l dorea cu adevărat sau dacă nu era decât un capriciu, izvorât din poveștile de familie despre bunicul Tom.

– Domnu' Jamieson? Mai ești, dom'le, la telefon?

– Am câștigat pe merit titlul acela. Mai erau și alți polițiști care l-ar fi putut primi, am lucrat cu unii dintre cei mai buni din branșă. Dar, da, l-am câștigat pe merit. Nu am luat prea multe cu mine atunci când am plecat din Sarasota, m-am gândit să cer să mi se expedieze restul lucrurilor în caz că mă stabilesc în New York, dar am ordinul de zi. În geantă. Vi-l pot arăta, dacă doriți.

– Doresc, spuse șeriful John, dar nu pentru că nu te-aș crede. Pur și simplu mi-ar plăcea să-l văd. Mi se pare ridicol să ceri postul din patrula de noapte, ești mult prea calificat ca să te cobori la așa ceva. Dar, dacă îl vrei, atunci poți să începi chiar

din noaptea asta, de la unșpe. Programul e de la unșpe la șase dimineața.

– Îl vreau, spuse Tim.

– În regulă.

– Atâta tot?

– Nu doar că spun omului verde în față ce gândesc, dar am încredere în instinctele mele. Plus că te angajez în patrula de noapte, nu la Brink's[15]. Așa că, da, atâta tot. Nu-i cazul să te prezinți la secție la ora zece. Mai dormi un pic și treci pe la prânz. Polițista Gullickson o să-ți facă instructajul. N-o să dureze prea mult. Că nu-i mare brânză, nu tre' să înveți să conduci vreo rachetă, deși, în nopțile de sâmbătă, după ce se închid toate cârciumile, s-ar putea să vezi niscaiva rachete cu patru roți pe Strada Principală.

– Am înțeles. Vă mulțumesc!

– O să vedem noi dacă o să-mi mai mulțumești și după primul weekend. Încă ceva. Nu ești polițist, deci nu ai dreptul la armă de serviciu. Dacă te confrunți cu vreo situație pe care nu crezi că poți s-o rezolvi, iei legătura cu secția prin radio. Ne-am înțeles?

– Da.

– Așa să fie, domnu' Jamieson. Dacă te prind cu vreo armă, am să te trimit să-ți faci bagajele și am să te dau afară din oraș.

– Am înțeles.

– Atunci, du-te și bagă-te la somn! O să devii curând o creatură a nopții.

Cum era Contele Dracula, își spuse Tim. Închise telefonul, agăță de clanță plăcuța cu NU DERANJAȚI, trase perdeaua subțire și tristă, își setă alarma de la telefon și se culcă.

9

Wendy Gullickson, ajutor de șerif și angajată cu jumătate de normă a secției, era cu vreo zece ani mai tânără decât Ronnie Gibson și o adevărată frumusețe, chiar și cu părul blond pieptănat într-un coc atât de strâns, că îi întindea pielea de la tâmple. Tim nu încercă deloc s-o vrăjească; era limpede că femeia își ridicase scutul împotriva oricăror complimente și că acesta funcționa la turație maximă. El se întrebă în treacăt dacă nu cumva polițista avea pe altcineva în minte pentru postul din patrula de noapte – poate vreun frate sau iubit.

Ea îi dădu o hartă a cartierului comercial – nu mare lucru de capul lui –, o stație radio portabilă, cu dispozitiv de prindere la curea, și un ceas de pontaj, care și el putea fi agățat la curea. Însă ceasul nu mergea cu baterii, îi explică polițista Gullickson; trebuia să-l întoarcă la începutul fiecărei ture de lucru.

– Precis chestia asta a fost ultimul răcnet al tehnologiei pe la 1946, comentă Tim. Dar mi se pare destul de mișto. Retro.

Tânăra nu schiță niciun zâmbet.

– Pontezi de intrare în tură la Service-ul și Magazinul de Piese Auto ale lui Fromie și pontezi iar când ajungi la capătul traseului, adică la depoul din capătul de vest al Străzii Principale. Adică după o distanță de doi kilometri și jumătate. Ed Whitlock făcea de patru ori traseul ăsta dus-întors în fiecare noapte.

Adică vreo douăzeci de kilometri.

– Cu siguranță n-o să mai am nevoie de niciun regim de slăbit.

Aceeași mină serioasă, nici urmă de surâs.

– Eu și cu Ronnie Gibson îți vom întocmi programul. Vei avea două nopți libere pe săptămână, probabil lunea și marțea. Orașul este liniștit după weekend, dar s-ar putea uneori să fim nevoiți să-ți schimbăm zilele. Presupunând că ai să rămâi la noi.

Tim își strânse mâinile pe genunchi și o privi zâmbind ușor.

– Aveți ceva împotriva mea, doamnă polițist Gullickson? Dacă aveți, acum e momentul să vorbiți. Dacă nu, tăceți pe vecie, cum se zice.

Tenul femeii era alb, ca al nordicilor. Așa că nu avea cum să-și ascundă roșeața intensă din obraji, care o făcea și mai frumoasă. Însă Tim era de părere că pe tânăra polițistă o deranja teribil de tare.

– Nu știu dacă am sau nu am. Vom afla mai încolo. Suntem o echipă sudată și competentă. Mică, dar bună. Tragem toți la căruță. Tu ești doar un tip venit de nicăieri. Oamenii de pe-aici fac bancuri pe seama patrulei de noapte, dar Ed știa de glumă și nu-l deranjau toate tachinările alea. Însă să știi că patrula de noapte este ceva extrem de important, mai ales într-un oraș ca al nostru, unde sunt prea puțini polițiști.

– Prevederea e mama înțelepciunii, zise Tim. Așa spunea bunicul meu. Și el a fost în patrula de noapte, doamnă polițist Gullickson. Ăsta-i motivul pentru care am făcut cererea de angajare.

Parcă tânăra se mai înmuie un pic.

– Sunt de acord că e foarte vechi ceasul ăla de pontaj. Nu pot decât să-ți spun că trebuie să te obișnuiești cu el. Slujba din patrula de noapte este desuetă în această epocă digitală. Dar uite că mai există încă în DuPray.

10

Tim înțelese foarte curând ce anume voise ea să spună. Una peste alta, ajunsese acum un fel de polițist de proximitate de prin anii cincizeci, dar fără armă și fără baston. Nu avea niciun drept să aresteze pe nimeni. Câteva magazine mai mari erau prevăzute cu sisteme de securitate, însă celelalte – mult mai multe – nici nu auziseră de așa ceva. Verifică prăvăliile DuPray Mercantile (magazin mixt) și Oberg's Drug (drogherie) ca să se asigure că ardeau luminile verzi de securitate și că nu era nici urmă de intruși. La dughenele mai mici, scutura clanțele de la uși, se uita înăuntru prin vitrine și bătea de trei ori, așa cum cerea tradiția.

Uneori i se răspundea – cu un semn din mână sau câteva cuvinte –, dar, de cele mai multe ori, nu primea niciun răspuns, chestie care nu-l deranja câtuși de puțin. Făcea câte un semn cu creta pe ușă și pornea mai departe. La fel făcea și la întoarcere, numai că acum ștergea semnele de cretă. Toată treaba asta îi aminti de o veche glumă irlandeză: *Dacă ajungi tu primul acolo, Paddy[16], fă pe ușă un semn cu creta. Dacă ajung eu primul acolo, o să-l șterg.* Semnele alea nu i se păreau a avea vreun sens, dar așa era tradiția, care probabil data încă de pe vremea Reconstrucției[17] și fusese respectată de un lung șir de oameni din patrulele de noapte.

Cu ajutorul unuia dintre polițiștii angajați cu jumătate de normă, Tim găsi un loc decent unde să locuiască. George Burkett îi spuse că mama lui avea deasupra garajului un apartament micuț și mobilat, pe care i l-ar închiria ieftin dacă îl interesa.

– Nu-s decât două camere, dar destul de drăguțe. Fratele meu a stat acolo vreo doi ani, înainte să se mute în Florida. A găsit de lucru la parcul tematic Universal Studios din Orlando. Câștigă bani frumoși.

– Bravo lui!

– Mda, dar la prețurile care sunt în Florida… văleu, îi termină cât ai clipi! Dar trebuie să-ți atrag atenția, Tim, că, dacă te hotărăști să închiriezi apartamentul ăla, nu ai voie să dai muzica tare noaptea. Maică-mii nu-i place muzica. Nu-i plăcea nici măcar atunci când cânta Floyd la banjo și, crede-mă, cânta extraordinar. Nici nu-ți imaginezi cum se certau pe tema asta… ceva de speriat.

– George, rareori se întâmplă să fiu acasă noaptea.

Polițistul Burkett – douăzeci și ceva de ani, cumsecade și prietenos, dar nu chiar de o inteligență sclipitoare – se lumină la față.

– Da, corect, am uitat. În orice caz, să știi că ai acolo și un aparat de aer condiționat, un Carrier mic, nu cine știe ce, dar își face treaba și poți să dormi bine. Cel puțin, Floyd îl lăuda și zicea că face răcoare înăuntru. Ce zici? Te interesează?

Îl interesa. Și, cu toate că aerul condiționat nu era chiar așa cum i-l lăudase George, bine măcar că patul era moale, livingul drăguț și confortabil, iar dușul nu curgea. Bucătăria se limita la un cuptor cu microunde și un reșou, dar Tim obișnuia oricum să mănânce la „Birtul lui Bev“, așa că nu-l deranja câtuși de puțin. Iar chirie ca aici nu ar mai fi găsit nicăieri: doar șaptezeci de dolari pe săptămână. Când George i-o descrisese pe mama lui, Tim rămăsese cu impresia că se va confrunta cu vreo femelă dragon sau cam așa ceva; însă doamna Burkett se dovedise a fi o doamnă foarte blajină și de treabă, care vorbea cu un accent sudist atât de pronunțat, încât el nu reușea să-i înțeleagă decât vreo jumătate dintre cuvinte. Uneori îi lăsa la ușă câte o bucată

de turtă din mălai sau o felie de chec, împachetate în hârtie cerată. Iar Tim avea senzația că proprietăreasa lui era o zână bună.

Norbert Hollister, tipul cu mutră de șobolan, care era proprietarul motelului, nu mințise în legătură cu depozitul de mărfuri din DuPray: acolo era o lipsă cronică de mână de lucru și se făceau angajări pe bandă rulantă. Probabil, își zicea Tim, că asemenea fluctuații mari ale forței de muncă erau caracteristice acolo unde se desfășurau activități fizice, plătite cu cea mai mică sumă permisă de lege (în Carolina de Sud suma aceasta însemna șapte dolari și douăzeci și cinci de cenți pe oră). S-a dus să vorbească cu șeful de echipă, Val Jarrett, care a acceptat să-l angajeze trei ore pe zi, cu începere de la opt dimineața. Astfel Tim avea vreme să se spele și să mănânce ceva după ce termina treaba cu patrularea nocturnă. Prin urmare, pe lângă slujba de noapte, s-a pomenit din nou că încarcă și descarcă.

Așa funcționează lumea, și-a spus el. *Așa funcționează. Deocamdată*.

11

Pe măsură ce trecea timpul, Tim s-a pomenit prins într-o rutină reconfortantă în acel orășel din sud. Nu avea intenția să rămână în DuPray până la sfârșitul vieții, dar își imagina că va mai fi acolo de Crăciun (poate decorând un brăduț din plastic în micuțul lui apartament de deasupra garajului). Ba chiar putea să se vadă acolo și vara viitoare. Sigur, orășelul acela nu era vreo oază culturală, iar el pricepea foarte bine de ce copiii abia așteptau să scape de apatia lui monocromă. Însă pentru el era raiul pe pământ. Cu siguranță că avea să-și schimbe curând părerea, dar deocamdată totul era perfect.

Trezirea la șase seara: cina la „Birtul lui Bev“, uneori singur, alteori în compania unuia dintre ajutorii de șerif; tururi de patrulare în următoarele șapte ore; micul dejun tot la Bev; manevrarea unui stivuitor la Depozitul DuPray până la unsprezece; la prânz: un sandvici și o cola sau un ceai cu zahăr, la umbră, lângă depou; înapoi la apartamentul micuț, închiriat de la doamna Burkett; somn până la șase seara. În zilele libere dormea câteodată și douăsprezece ore în șir. Citea romane polițiste de John Grisham și reușise să termine seria *Cântec de Gheață și Foc*. Era mare fan al lui Tyrion Lannister. Și știa că exista un serial de televiziune după cărțile lui Martin, însă nu simțea nevoia să-l urmărească. Propria imaginație îi oferea toți dragonii de care avea nevoie.

Ca polițist, se familiarizase cu latura nocturnă a Sarasotei, la fel de diferită de cea estivală și plină de turiști veseli cum era domnul Hyde în comparație cu domnul doctor Jeckyll. Latura aceea nocturnă era adesea scârboasă; uneori, chiar periculoasă. Și, deși el niciodată nu se degradase până într-acolo încât să

folosească acel limbaj polițienesc, absolut odios, față de drogați cu mințile duse și prostituate abuzate, cei zece ani petrecuți în poliție îl înarmaseră cu o oarecare doză de cinism. Și câteodată lua acasă cu el toate acele sentimente (nu *câteodată,* ci *destul de des*, se corectă el), infuzându-le în acidul care-i distrusese căsnicia. Și mai credea că sentimentele acelea reprezentau unul dintre motivele pentru care fusese într-atât de ostil ideii de a avea un copil. Prea multe lucruri rele se petreceau în lume. Prea multe pericole pândeau acolo, prea multe situații luau întorsături nefavorabile. Un aligator pe un teren de golf era parfum pe lângă ele.

Când Tim se hotărâse să încerce să se angajeze aici, nici nu se gândise că exista viață de noapte într-un orășel de doar cinci mii patru sute de suflete (cele mai multe în zonele rurale de la periferie), dar uite că DuPray avea și această latură, iar el descoperi surprins că îi plăcea. De fapt, cea mai frumoasă parte a slujbei sale erau oamenii pe care-i întâlnea noaptea.

De exemplu, doamna Goolsby, care îi făcea cu mâna și se salutau în șoaptă la începutul primei ture. Stătea în balansoarul de pe verandă și se legăna ușor în timp ce sorbea dintr-o cană în care ar fi putut să fie orice, de la whisky sau suc până la ceai de mușețel. Câteodată o mai vedea acolo și când se întorcea din tura a doua. Frank Potter, unul dintre polițiștii cu care lua cina uneori la cârciuma lui Bev, i-a spus că doamna G. își pierduse soțul cu un an în urmă. Camionul cu remorcă al lui Wendell Goolsby alunecase de pe o șosea din Wisconsin în timpul unui viscol.

– Nici cincizeci de ani n-are Addie, da' era luată de mult timp cu Wen, i-a zis Frank. De pe vremea când nici unu' n-avea dreptu' să voteze și nici să-și cumpere de băut. Ca-n cântecu' ăla al lu' Chuck Berry… ăla cu nunta de adolescenți[18]. O combinație ca asta n-are cum să țină, da' uite că a lor a ținut.

Tim a făcut cunoștință și cu Annie-Orfana, o femeie fără adăpost, care în majoritatea nopților dormea pe o saltea gonflabilă, pe aleea dintre secția de poliție și DuPray Mercantile. Dar avea și un cort mic în spatele haltei, în care dormea când ploua.

– Numele ei real este Annie Ledoux, i-a spus Bill Wicklow lui Tim.

Bill, cel mai vârstnic dintre toți ajutorii de șerif din DuPray, angajat și el tot cu jumătate de normă, părea să cunoască pe toată lumea din oraș.

– Doarme de ani buni pe aleea aia. Îi place mai mult acolo decât în cort.

– Și iarna ce face? îl întrebă Tim.

– Se duce la Yemassee[19]. De cele mai multe ori o duce Ronnie Gibson. Sunt un fel de rude, verișoare de gradul trei sau cam așa ceva. Acolo e un adăpost pentru oamenii străzii. Annie zice că

merge acolo numai dacă nu are altă soluție, că cică e plin de nebuni. Ia uite cine vorbește, fetițo! îi zic eu.

Tim controla aleea o dată pe noapte și, mai mult din curiozitate, s-a dus să vadă cortul într-o zi, după ce a ieșit din schimbul de la depozit. În fața lui erau înfipte în sol trei steaguri pe pari din bambus: steagul național, steagul Confederației Statelor Unite și încă unul, pe care nu l-a recunoscut.

– E din Guyana, l-a lămurit Annie, atunci când a întrebat-o. L-am găsit într-un tomberon de lângă prăvălia Zoney. Drăguț, nu?

Stătea pe un fotoliu acoperit cu folie de plastic și tricota un fular care părea prea lung chiar și pentru unul dintre monștrii lui George R.R. Martin. Era destul de prietenoasă și nu manifesta niciunul dintre semnele afecțiunii pe care unul dintre colegii lui Tim de la poliția din Sarasota o numea „paranoia boschetarilor“. Însă era mare fană a talk-show-urilor nocturne de la postul de radio WMDK, iar opiniile pe care și le exprima acolo o luau pe căi lăturalnice, care aveau de-a face cu farfurii zburătoare, străini ciudați și oameni posedați de diavol.

Într-o noapte, a găsit-o ascultând la radio, întinsă pe salteaua de pe alee. A întrebat-o atunci de ce stătea acolo, când avea cortul ăla care părea a fi în stare foarte bună. Annie-Orfana – în vârstă de șaizeci, sau poate de optzeci de ani – s-a uitat la el ca la un nebun.

– Pentru că aici sunt aproape de pooo-liție. Păi, matale știi ce-i în spatele depoului și depojitelor alea, domnu' J.?

– O pădure.

– O pădure și o baltă. Kilometri întregi de șanțuri și mocirle și pomi căzuți, până hăt, în Georgia. E acolo-șa și tot felu' de *creaturi* și tot felu' de oameni răi. Când se pișe ceru' e musai să mă duc în cort, că știu că nimic nu-i mai al dracu' decât să stai afară pe furtună, da' tot nu dorm bine. Am un șiș, pe care mi-l țin aproape, da' nu crez că mi-ar fi de mare folos dacă să nimerește p-acolo vreo curvă în călduri.

Annie era cumplit de slabă, aproape scheletică, iar Tim s-a apucat să-i aducă gustări de la Bev înainte să intre în tura redusă de la complexul de depozite. Ba câte o pungă cu alune sau chipsuri, ba niște biscuiți cu cremă sau o felie de tartă cu cireșe. O dată i-a dus un borcănel cu murături, pe care Annie l-a strâns la piept, între sânii ei ofiliți, și a râs de bucurie.

– Vai de mine! Murături! N-am mai pus gura p-așa ceva dă pă vremea lu' tata Noe! De ce ești atât de bun cu mine, domnu' J?

– Nu știu, a răspuns Tim. Probabil că îmi ești simpatică, Annie. Îmi dai voie să gust și eu?

Femeia i-a întins borcanul.

– Cum să nu! Da' tre' să-l dășchizi matale, că pe mine mă doare mâinile de la artrită.

Și i-a arătat degetele atât de răsucite, că semănau cu niște rădăcini vechi și putrede.

– Încă mai poci să împletesc și să cos, da' numa' Domnu' știe cât o să mă mai ție.

Tim a deschis borcanul, s-a strâmbat puțin când mirosul tare de oțet i-a înțepat nasul și a scos o feliuță de castravecior. Din ea curgea o zeamă care putea foarte bine să fie formaldehidă.

– Dă-mi și mie, dă-mi și mie!

I-a înapoiat borcanul și a mâncat murătura.

– Iisuse, mi s-a făcut gura pungă, Annie!

Femeia a început să râdă, dezvelindu-și puținii dinți pe care-i mai avea.

– E mai bune cu pită și unt și cu o cola rece. Ori cu o berică, numa' că eu nu mai beu.

– Ce tricotezi acolo? Un fular?

– Domnul Dumnezeul nostru n-o să vie în straiele Lui, a răspuns Annie. Haide, du-te la trebile matale, domnu' J! Păzește-te de bărbații cu mașini negre. George Allman vorbește mereu de ei la radio. Știi de unde *vin,* nu-i așa?

Și i-a aruncat o privire cu subînțeles. Poate glumea. Sau poate nu. Greu să-ți dai seama ce-i trecea lui Annie-Orfana prin cap.

Corbett Denton era un alt obișnuit al nopților din DuPray. Era frizerul local, poreclit Toboșarul din cauza unei năzbâtii din adolescență, ale cărei detalii nu le cunoștea nimeni prea bine. Tot ce se știa era că fusese suspendat timp de o lună de la cursurile liceului regional. Poate că făcuse multe nebunii în tinerețea lui agitată, numai că zilele acelea trecuseră de mult. Acum Toboșarul avea în jur de șaizeci de ani, era supraponderal, începuse să chelească și suferea de insomnie. Când nu reușea să adoarmă, stătea pe pragul frizeriei sale și se uita cum se golește Strada Principală. Și se tot golea, până când pe ea nu mai rămânea decât Tim. Schimbau remarci sporadice, așa cum fac două simple cunoștințe – despre vreme, despre baseball, despre talciocul de vară. Însă, într-o noapte, Denton a spus ceva ce a declanșat un semnal de alarmă în mintea lui Tim.

– Știi, Jamieson, deloc nu-i reală viața asta pe care credem că o trăim. E doar un joc de umbre chinezești pe un perete. Îți zic cu toată sinceritatea că eu am să mă bucur când se vor stinge luminile, pentru că toate umbrele dispar atunci când se face beznă.

Tim stătea pe o treaptă lângă stâlpul decorativ de la intrarea în frizerie. Spirala de lumini albe și roșii a acestuia fusese oprită odată cu lăsarea nopții. Și-a scos ochelarii, i-a șters de cămașă și i-a pus la loc.

– Pot să-ți spun ce cred?

Toboșarul Denton și-a aruncat chiștocul încă aprins în rigolă, unde a mai scos câteva scântei efemere și apoi s-a stins.

– Chiar te rog! Toată lumea ar trebui să fie sinceră între miezul nopții și patru dimineața. Asta-i părerea mea.

– Vorbești ca un om care suferă de depresie.

Toboșarul a început să râdă.

– Iar tu ești Sherlock Holmes.

– Ar trebui să te vadă domnul doctor Roper. Există medicamente care îți pot schimba starea de spirit, te pot face să te simți mai puțin trist. Fosta mea nevastă ia pilule din astea. Deși probabil că acum e mai veselă pentru că a scăpat de mine, nu datorită pastilelor.

Și a zâmbit, ca să-i arate că glumește, însă Toboșarul Denton s-a ridicat în picioare, fără să-i răspundă la zâmbet.

– Știu tot ce e de știut despre pilulele alea, Jamieson. Seamănă cu alcoolul și cu drogurile. Probabil sunt ca drogul ăla, ecstasy, pe care-l iau puștii din zilele noastre la chefuri, sau cum s-or mai chema petrecerile alea destrăbălate. Substanțele astea te fac să crezi un timp că totul este real. Și că ar conta cât de cât. Dar nu-i real și nici nu contează.

– Haide, măi! a șoptit cu blândețe Tim. Nu se poate să gândești așa.

– Ba eu cred că numai așa trebuie să gândești, a zis frizerul, pornind cu pași înceți și greoi spre scara care ducea la apartamentul lui de deasupra frizeriei.

Tim s-a uitat tulburat după el. Credea că Toboșarul Denton ar fi fost în stare să se sinucidă într-o noapte ploioasă. Și, dacă avea un câine, să-l ia cu el pe lumea cealaltă. La fel ca un faraon. S-a gândit chiar să vorbească despre asta cu șeriful John; apoi și-a adus aminte de Wendy Gullickson, care nici acum nu-l prea avea la inimă. Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca ea sau oricare dintre celelalte ajutoare ale șerifului să-și imagineze că își depășea atribuțiile. Acum nu mai era polițist, ci doar tipul care patrula noaptea prin oraș. Mai bine să se lase păgubaș.

Însă tot nu putea să și-l scoată din minte pe Toboșarul Denton.

12

Pe când patrula într-o noapte, pe la sfârșitul lui iunie, Tim observă doi băieți îndreptându-se spre vest, pe Strada Principală, cu rucsacuri în spate și pachete cu mâncare în mâini. Dacă n-ar fi fost ora două, ai fi putut crede că se duc la școală. Acești plimbăreți nocturni erau gemenii Bilson. Și se supăraseră rău de tot pe părinții lor – se „ofticaseră“, așa ziceau – pentru că aceștia nu-i luaseră la Târgul Agricol din Dunning din cauza notelor foarte proaste.

– Da’ am luat doar șase și cinci și n-avem nicio corigență, spuse Robert Bilson. Și am trecut clasa. Ce nu le convine?

– Nu-i corect! se băgă în vorbă Roland Bilson. O să ne ducem de dimineață la târg și o să ne găsim ceva de lucru. Am auzit că e nevoie de *salaori*.

Tim se gândi să-l corecteze pe puști și să-i spună că *salahori* era cuvântul corect, dar își zise că n-ar fi avut niciun rost și, oricum, nu asta era problema.

– Măi, băieți, îmi pare rău că trebuie să vă dezamăgesc, dar câți ani aveți? Unsprezece?

– Doișpe! exlamară jigniți cei doi copii.

– Bine, doișpe, cum ziceți. Vorbiți mai încet, că lumea s-a culcat. Nimeni n-o să vă angajeze la târg. Dar o să vă ia și o să vă încuie într-o cușcă și o să vă țină acolo până apar părinții voștri. Între timp, oamenii o să se zgâiască la voi ca la urs. Ba poate unii o să vă arunce alune sau bucăți de șorici.

Gemenii Bilson se holbară la el speriați (și oarecum ușurați).

– Uite ce trebuie să faceți, continuă Tim. Vă întoarceți frumușel acasă și eu am să merg în spatele vostru ca să fiu sigur că apare vreo altă idee în mintea voastră colectivă.

– Ce-i aia „minte colectivă“? fu curios Robert.

– O chestie pe care se zice că ar avea-o gemenii, cel puțin, așa se credea pe vremuri. Ați plecat pe ușă sau pe fereastră?

– Pe fereastră, răspunse Roland.

– În regulă. O să intrați tot așa. Dacă aveți noroc, părinții voștri nici nu-și vor da seama că ați fost plecați.

Robert:

– N-o să ne pârâști?

– Nu, doar cu condiția să nu vă mai prind pe afară, îi spuse Tim. Dacă vă prind că încercați iar s-o ștergeți de acasă, nu doar că o să le spun ce ați făcut, dar o să le și povestesc cât de obraznici ați fost cu mine.

Roland, șocat peste măsură:

– Da’ n-am fost!

– O să mint, zâmbi Tim. Mă pricep de minune.

Merse în spatele lor până acasă și rămase să se uite cum Robert Bilson își împletește degetele și Roland pășește pe palmele lui și intră pe geamul deschis. Apoi Tim îl săltă pe Robert până pe pervaz. Așteptă puțin să vadă dacă se aprinde vreo lumină înăuntru, care ar fi semnalat iminenta descoperire a isprăvii celor doi fugari. Dar nu se aprinse niciuna, așa că își reluă rondul.

13

În nopțile de vineri și sâmbătă erau mai mulți oameni pe afară, cel puțin până la miezul nopții sau unu dimineața. Majoritatea, perechi de îndrăgostiți. Câteodată, după acea oră, începea invazia de „rockeri auto“ (așa le zicea șeriful John) – tineri cu automobile și camionete tunate, care năvăleau pe strada pustie care străbătea orașul DuPray, accelerând până la nouăzeci și cinci sau chiar o sută zece kilometri pe oră, întrecându-se ca la curse și deșteptând lumea din somn cu behăitul arțăgos al tobelor de eșapament modificate. Se mai întâmpla ca vreun ajutor al șerifului sau chiar vreun polițist din forțele statale de ordine să reușească să-l prindă pe câte unul și să-l amendeze (sau să-l bage la zdup dacă alcoolemia individului depășea limita de 0,09). Însă,

chiar și cu patru polițiști din DuPray de serviciu în nopțile de weekend, se făceau destul de puține arestări. De cele mai multe ori, nebunii ăia de „rockeri auto“ scăpau nepedepsiți.

Tim se duse să vadă ce mai făcea Annie-Orfana. O găsi în fața cortului, așezată pe jos și tricotând niște cipici. Artrită, neartrită, degetele i se mișcau ca niște fulgere. O întrebă dacă voia să câștige douăzeci de dolari. Annie îi răspunse că niscaiva bani în plus nu stricau nimănui, dar că depindea de ce anume îi cerea el să facă pentru suma asta. Tim îi spuse. Annie-Orfana începu să chicotească.

– Cu mare bucurie, domnu' J.! Cu condiția să adaugi și două borcane cu murături.

Annie, care se pare că își ghida viața după mottoul „ori la bal, ori la spital“, îi confecționă un banner lung de zece metri și lat de doi. Tim îl fixă de un cilindru de oțel, pe care îl făcuse singur din câteva bucăți de țevi pe care le sudase în atelierul lui Fromie, cel cu Service-ul și Magazinul de Piese Auto. După ce îi explicase șerifului John ce voia să facă și primise undă verde să încerce, Tim îl luă cu el pe Tag Faraday și, împreună, atârnară cilindrul de un cablu deasupra intersecției cu trei ramuri de pe Strada Principală. Un capăt al cablului îl fixară de frontonul fals al Drogheriei lui Oberg, iar pe celălalt de cinematograful lăsat în paragină.

În nopțile de vineri și sâmbătă, cam pe la ora când se închideau cârciumile, Tim trăgea de o sfoară care desfăcea bannerul ca pe o jaluzea. Pe fiecare parte a lui, Annie desenase câte un aparat de fotografiat vechi, cu bliț, iar dedesubt scrisese următorul mesaj: **MICȘOREAZĂ VITEZA, PROSTULE! ÎȚI POZĂM PLĂCUȚA DE ÎNMATRICULARE!**

Evident că nici vorbă de așa ceva (deși Tim își mai nota uneori niște numere, atunci când reușea să le citească), dar uite că bannerul lui Annie părea să aibă efect. Sigur, nu era soluția perfectă, dar ce este perfect în viața asta?

Pe la începutul lui iulie, șeriful John l-a chemat pe Tim în biroul său. Tim l-a întrebat dacă are probleme.

– Ba din contră, a spus șeriful John. Faci treabă bună. Mi s-a părut o aiureală chestia aia cu bannerul, da' tre' să recunosc că ai avut dreptate. Numa' că nu m-au deranjat atât de mult cursele alea de mașini și nici oamenii care ne acuzau că suntem putori prea mari și de-aia nu le punem capăt. Și, fii atent, e vorba de aceiași oameni care ne votează creșterea de leafă în fiecare an. Nu, pe mine mă supără toată mizeria de tre' s-o strângem noi atunci când unul dintre descreierații ăia intră în vreun pom sau stâlp de telefon. Nu zic, e nasol să mori, da' mie mi se pare că-i mai nasol pentru ăia care rămân infirmi sau mai rău, după câte o noapte de exhibiționism din ăsta ieftin. Însă anul ăsta am avut un iunie destul de liniștit. Ba chiar foarte liniștit. Nu zic, poate a fost excepția de la regulă, da' nu prea-mi vine să cred. Cred că

bannerul a fost motivul. Să-i zici lu' Annie că poate a salvat niște vieți și că, după ce s-o face mai frig, are voie să doarmă într-una din celulele din spate în orice noapte vrea ea.

– O să-i spun, a zis Tim. N-o să mai putem scăpa de ea, dacă o să aibă și murături la discreție.

Șeriful John s-a sprijinit de spătarul scaunului, care gemu mai nefericit ca oricând.

– Nu mă așteptam la așa ceva atunci când ți-am zis că ești supracalificat pentru postul ăsta. O să-ți ducem dorul după ce ai să pleci la New York.

– Nu mă grăbesc, a spus Tim.

14

Singurul magazin din oraș cu program non-stop era prăvălia Zoney, situată în apropiere de depozite. Pe lângă bere, sucuri și chipsuri, la Zoney se mai vindeau și băuturi energizante, produse de firme necunoscute, botezate „Esență de Zoney". Doi frați somalezi, extrem de chipeși – Absimil și Gutaale Dobira –, făceau cu schimbul în tura de noapte, de la ora douăsprezece la opt dimineața. Într-una dintre nopțile toride, pe când patrula își făcea semnele alea cu cretă, Tim auzi o bubuitură dinspre prăvălia Zoney. Nu una prea puternică, însă el știa să identifice un foc de armă după sunet. Și imediat urmă un urlet de durere sau de furie și apoi se auzi zgomot de sticlă spartă.

Tim o luă la fugă. Ceasul de pontaj i se lovea de coapsă, iar el bâjbâia involuntar cu mâna după patul pistolului care nu mai era la locul lui. Apropiindu-se de magazin, văzu o mașină parcată lângă pompe și doi tineri care ieșeau în goana mare de acolo, unul cu mâinile pline de niște hârtii care păreau a fi bancnote. Tim se lăsă într-un genunchi, urmărindu-i din priviri cum se urcară în mașină și demarară în trombă, ridicând nori de fum albastru pe macadamul pătat cu ulei și grăsimi.

Își scoase stația radio de la centură.

– Baza, sunt Tim! Răspunde-mi!

Habar nu avea cine era de serviciu în noaptea aceea, dar află imediat: era Wendy Gullickson, care avea o voce adormită și sictirită.

– Ce naiba vrei, Tim?

– La Zoney e cod doi-unu-unu[20]. S-a tras un foc de armă.

Vorbele lui o treziră.

– Dumnezeule, un jaf? Ajung imedia…

– Nu, nu e nevoie. Ascultă ce-ți spun. Sunt doi indivizi albi, între șaptesprezece și douăzeci și doi de ani, cu o mașină destul de mică. Poate un Chevy Cruze. Nu-mi dau seama de culoare din cauza neoanelor de la benzinărie, dar este un model recent, cu număr de Carolina de Nord, începe cu WTB-9. Nu văd ultimele trei cifre. Înainte de *orice altceva,* anunță patrula din seara asta și poliția statală!

– Ce…

Tim închise aparatul, îl puse la centură și porni în pas alergător spre Zoney. Tejgheaua din sticlă fusese distrusă și casa de marcat era deschisă. Unul dintre frații Dobira zăcea pe o parte într-o baltă de sânge, care se făcea tot mai mare. Fiecare respirație anevoioasă se termina cu un șuierat prelung. Tim se lăsă în genunchi lângă el.

– Trebuie să te întorc pe spate, domnule Dobira.

– Nu, te rog, nu… doare…

Tim era convins că îl durea, dar trebuia să-i vadă rana. Glonțul intrase în partea din dreapta sus a cămășii cu logoul magazinului. Cămașa fusese albastră – acum sângele o colorase în violet murdar. Sângele îi șiroia și din gură, îmbibându-i țăcălia. Când tuși, împroșcă obrajii și ochelarii lui Tim cu stropi mici.

Tim își trase iar stația de la centură și se simți ușurat când o auzi pe Gullickson, care îl ascultase și nu plecase de la post.

– Sună la Dunning să-mi trimită o ambulanță, Wendy. Să vină cât de repede se poate. Unul dintre frații Dobira a fost împușcat și mi se pare că glonțul i-a perforat plămânul.

Polițista îi confirmă recepționarea mesajului și începu să-l întrebe ceva. Tim întrerupse din nou convorbirea, aruncă stația pe jos și își scoase tricoul de pe el. Apoi îl apăsă cu putere de gaura din pieptul bărbatului.

– Poți să-l ții singur câteva secunde, domnule Dobira?

– Mi-e greu… să… respir.

– Sunt convins. Ține-l acolo! Îți face bine.

Dobira își apăsă pe piept tricoul făcut ghemotoc. Tim nu credea că va fi în stare să-l țină prea mult acolo și bănuia că ambulanța nu va sosi mai curând de douăzeci de minute. În cel mai fericit caz, douăzeci de minute.

Prăvăliile mici de lângă benzinării au o grămadă de snackuri de toate felurile, dar nu și truse de prim ajutor. Însă reuși să descopere un borcănel cu vaselină. Îl înșfăcă și luă un pachet cu scutece Huggies de pe raftul de alături. Sfâșie ambalajul în timp ce alergă înapoi la bărbatul rănit. Luă tricoul, acum îmbibat cu sânge, apoi, cu mișcări blânde, ridică bluza de uniformă – fostă albastră – la fel de îmbibată și ea, după care se apucă să descheie nasturii cămășii pe care Dobira o purta pe dedesubt.

– Nu, nu, nu, gemu acesta. Doare, nu atinge, te rog!

– Trebuie.

Tim auzi o mașină apropiindu-se. Pe cioburile de sticlă începură să sclipească lumini albastre, dându-i speranță, dar nu se uită în direcția aceea.

– Rezistă, domnule Dobira!

Scoase niște vaselină din borcan și o îndesă în rană. Dobira zbieră de durere, apoi bulbucă ochii la Tim.

– Respir… parcă-i mai bine.

– E doar o soluție temporară, dar dacă respiri mai bine, probabil că nu-ți este afectat plămânul.

Cel puțin, nu prea mult, își spuse Tim în gând.

Apăru și șeriful John, care se puse în genunchi lângă Tim. Purta o bluză de pijama de mărimea unei vele peste pantalonii de la uniformă, iar părul îl avea zburlit în toate direcțiile.

– Dar tare repede ați mai ajuns! îi zise Tim.

– Eram treaz. Nu puteam să dorm, așa că tocmai ce-mi făceam un sandvici când m-a sunat Wendy. Auzi, domnule? Care frate Dobira ești dumneata? Gutaale ori Absimil?

– Absimil, domnu'.

Tot îi mai șuiera respirația, însă vocea parcă i se făcuse puțin mai puternică. Tim luă un scutec și îl puse împăturit peste rană.

– Au, doare!

– Glonțu' a ieșit pe partea ailaltă sau a rămas în el? vru să știe șeriful John.

– Habar n-am și nu vreau să-l întorc iarăși ca să aflu. E stabil deocamdată, așa că trebuie să așteptăm ambulanța.

Stația lui Tim începu brusc să măcăie. Șeriful John o ridică cu două degete dintre cioburile de pe jos. Era Wendy.

– Tim? Bill Wicklow patrula pe strada Lunca Deasă și i-a văzut pe tipii ăia.

– Sunt John, Wendy. Spune-i lui Bill să fie prudent. Sunt înarmați.

– Ba cică nu mai sunt.

O fi fost Wendy pe jumătate adormită înainte, dar acum era trează de-a binelea. Și părea extrem de încântată.

– Au vrut să fugă și și-au abandonat mașina. Unul are mâna ruptă și celălalt e încătușat de bara de protecție de la mașina lui Bill. O echipă de la poliția statală e pe drum încoace. Spune-i lui Tim că a avut dreptate. Idioții aveau un Cruze. Cum se simte Dobira?

– O să se facă bine, răspunse șeriful John.

Tim nu era prea convins de asta, dar înțelese că vorbele șerifului erau menite și pentru bărbatul rănit, nu numai pentru polițista Gullickson.

– Le-am dat toți banii din casă, zise Dobira. Așa ni s-a spus să facem în situații din astea.

Însă tonul lui îți dădea de înțeles că îi era rușine. *Rău de tot.*

– Foarte bine, așa și trebuia să faci, încercă Tim să-l liniștească.

– Da' oricum m-a împușcat ăla care avea armă. Și celălalt a spart casa de marcat. Ca să ia…

Îl apucă din nou tusea.

– Gata, nu mai vorbi! zise șeriful John.

– Să ia biletele de loterie, continuă Absimil Dobira. Alea pe care trebuie să le răzuiești. Trebuie să ni le înapoiați. Până le cumpără cineva, biletele alea sunt proprietatea…

Tuși din nou, însă cu mai puțină vlagă.

– …statului Carolina de Sud.

– Nu mai vorbi, domnule Dobira, îi spuse șeriful John. Nu-ți mai face atâtea griji din cauza amărâtelor ălora de bilete și păstrează-ți puterile, câte mai ai.

Domnul Dobira închise ochii.

15

A doua zi, pe când Tim lua prânzul în fața haltei, înaintea ochilor îi apăru chiar șeriful John, în mașina proprie și personală. Urcă treptele platformei și se uită la perna dezumflată a scaunului de lângă Tim.

– Crezi că o să mă țină?

– Încearcă și-ai să vezi, spuse Tim.

Șeriful John se așeză cu foarte multă băgare de seamă.

– Ăia de la spital zic că Dobira o să se facă bine. Frate-său, Gutaale, e cu el și spune că i-a mai văzut pe nenorociții ăia pe acolo de vreo două ori.

– Dădeau târcoale, ca să se familiarizeze cu locul, zise Tim.

– Evident. L-am trimis pe Tag Faraday să le ia declarații celor doi frați. Tag e cel mai bun dintre toți, dar cred că nu era nevoie să ți-o mai zic.

– Nici Gibson și nici Burkett nu sunt prea răi.

Șeriful John oftă din adâncul sufletului.

– Nu zic că sunt, dar niciunul dintre ei nu ar fi reacționat la fel de rapid sau cu la fel de multă siguranță ca tine. Și sărmana Wendy probabil că ar fi rămas acolo ca proasta, dacă nu cumva ar fi leșinat de spaimă.

– E un dispecer foarte bun, zise Tim. Parcă ar fi fost născută pentru treaba asta. Așa cred eu.

– Îhî-îhî, îhî-îhî; și-i un geniu la munca de birou – ne-a reorganizat toate dosarele anu' trecut, plus că a pus toată arhiva pe chestii din alea de memorie… cum le zice? USB, parcă. Da' nu-i bună de nimic când e vorba de vreo intervenție. Ce zici, Tim? *Vrei* să faci parte din echipă?

– Parcă nu-ți permiteai să mai plătești un polițist. Ți s-a mărit brusc bugetul?

– Aș vrea eu. Chestia e că Bill Wicklow face vârsta de pensionare la sfârșitul anului. Mă gândeam să faceți schimb. El să dea ture noaptea prin oraș și tu să-ți pui uniformă și să ai drept de portarmă. L-am întrebat pe Bill dacă-i convine și mi-a zis că nu-l deranjează să patruleze noaptea, cel puțin o vreme de acum înainte.

– Mă lași să mă gândesc puțin?

– Sigur că da, spuse șeriful John, ridicându-se în picioare. Mai avem cinci luni până la sfârșitul anului, dar ne-am bucura să faci parte din echipa noastră.

– Se bucură și polițista Gullickson?

Șeriful John zâmbi larg.

– E cam greu să-i câștigi simpatia lui Wendy, da’ să știi că azi-noapte ai făcut progrese foarte mari.

– Pe bune? Ce crezi că mi-ar răspunde dacă aș invita-o să ia cina cu mine?

– Cred că ar zice da, cu condiția să nu o duci la cârciuma aia a lu’ Bev. O fătucă atât de frumușică s-ar aștepta să fie invitată la o cârciumă mai de Doamne-ajută, cum e Roundup din Dunning sau localul ăla mexican din Hardeeville.

– Bun sfat, mulțumesc!

– Pentru puțin. Și să te gândești dacă vrei postul ăla.

– Am să mă gândesc.

Și s-a gândit. Încă se gândea, în noaptea aceea toridă de la sfârșitul verii când s-a dezlănțuit iadul.

New York (n. tr.).

Cântec al trupei rock Speedwagon, din 1981 (n. tr.).

Waynold Jennings (1937–2002) – chitarist și cântăreț de muzică country (n. tr.).

Cântăreți rock (n. tr.).

Muzicieni country (n. tr.).

Amyotrophic Lateral Sclerosis – scleroză laterală amiotrofică, boală care atacă celulele nervoase care controlează mișcările voluntare (n. tr.).

Lou Gehrig – jucător american de baseball, diagnosticat în 1939 cu ALS (n. tr.).

„Praf și pulbere“, cu Dwayne Johnson în rolul principal (n. tr.).

Tamir Rice – băiat afro-american, de doisprezece ani, împușcat de poliție în 2014, când amenința copiii dintr-un parc din Cleveland cu un pistol cu aer comprimat (n. tr.).

„The Dukes of Hazzard“ (n. tr.).

Companie de Căi Ferate (n. tr.).

Râul Little Pee Dee – afluent al râului Great Pee Dee, care străbate statele Carolina de Nord și Carolina de Sud (n. tr.).

„Little Black Sambo“ – poveste pentru copii, publicată în 1899 (n. tr.).

Brink’s – companie privată de servicii de pază (n. tr.).

Paddy – diminutiv de la Patrick, nume generic dat irlandezilor (n. tr.)

Perioadă de integrare a statelor secesioniste în federație, în urma războiului din 1861–1865 (n. tr.).

You Never Can Tell (n. tr.).

Localitate de pe coasta Carolinei de Sud (n. tr.).

211 – jaf în desfășurare (n. tr.).

1

În Minneapolis, într-o dimineață frumoasă de aprilie a acelui an (cu câteva luni bune înainte de sosirea lui Tim în DuPray), Herbert și Eileen Ellis au fost conduși în biroul lui Jim Greer, unul dintre cei trei consilieri școlari de la Școala Broderick pentru Copii Supradotați.

– Luke n-are probleme, nu? întrebă Eileen. Că nouă nu ne-a spus nimic.

– Nici vorbă, răspunse Greer.

Avea în jur de treizeci și cinci de ani, păr care începuse să se cam rărească și o figură inteligentă. Purta o cămașă sport, descheiată la gât, și jeanși călcați.

– Uitați despre ce e vorba: dumneavoastră știți cum merg lucrurile aici, da? Cum trebuie să meargă lucrurile, având în vedere capacitatea intelectuală a elevilor noștri. Sunt evaluați, dar *nu* prin note. Nu se poate. Avem aici copii de zece ani cu autism moderat, care rezolvă probleme de matematică de liceu, dar încă citesc la nivel de clasa a treia. Avem copii care vorbesc fluent în patru limbi străine, dar care se încurcă la înmulțirea fracțiilor. Le predăm toate materiile și ținem la internat cam nouăzeci la sută dintre ei – suntem obligați s-o facem, pentru că vin din toate părțile Statelor Unite, iar vreo douăzeci, sau chiar mai mulți, sunt din străinătate –, dar ne canalizăm atenția asupra talentelor lor speciale. Acesta este motivul pentru care sistemul tradițional de învățământ, acela în care copiii progresează de la grădiniță și până în clasa a douăsprezecea, nu ne este de folos.

– Înțelegem ce spuneți, zise Herb. Și știm foarte bine că Luke e un copil isteț. De aceea e aici.

Ce nu a adăugat el (și precis că Greer știa asta) era că nu și-ar fi permis în veci să plătească taxele astronomice ale școlii. Herb era maistru într-o fabrică de cutii, iar Eileen era profesoară la un gimnaziu de stat. Luke era unul dintre puținii elevi care nu locuiau la internat și unul dintre *foarte* puținii care aveau bursă.

– Isteț? Nu-i cel mai potrivit cuvânt.

Greer se uită la singurul dosar deschis de pe biroul lui gol. Și brusc, Eileen avu o premoniție: fie li se va cere să-și retragă fiul de la școală, fie bursa lui urma să fie anulată – prin urmare, retragerea ar fi fost inevitabilă. Taxele anuale de la Școala Broderick însumau aproximativ patruzeci de mii de dolari, cam tot atât cât ar fi costat să-și trimită fiul la Harvard. Imediat, Greer le va spune că se făcuse o greșeală, că Luke nu era chiar atât de inteligent cum crezuseră la început. Că nu era decât un băiat obișnuit, care citise mult prea mult pentru vârsta lui și care părea să țină minte absolut tot ce citise. Eileen se documentase și știa că memoria eidetică[21] nu era ceva neobișnuit în rândul copiilor; în

jur de zece-cincisprezece la sută dintre toți copiii normali aveau capacitatea de a-și aminti aproape tot. Dezavantajul era că această calitate dispărea în adolescență, iar Luke nu mai avea mult până atunci.

Geer le zâmbi:

– Am să fiu sincer cu dumneavoastră. Ne mândrim cu faptul că educăm copii supradotați, însă niciodată nu am avut aici, la Școala Broderick, un elev ca Luke. Unul dintre profesorii noștri emeriți – domnul Flint, care a trecut deja de optzeci de ani – s-a oferit să-i predea un curs de istorie a Balcanilor, foarte complicată materie, dar care poate clarifica situația geopolitică actuală. După prima săptămână, a venit la mine și mi-a spus că experiența pe care o trăise cu fiul dumneavoastră poate fi comparată cu ce au trăit vechii evrei atunci când Iisus nu doar că le-a dat lecții, dar i-a și dojenit, zicându-le că spurcate au fost lucrurile care le-au intrat în gură, nu vorbele care au ieșit de acolo.

– Nu pricep, recunoscu Herb.

– Vreau să spun că tot așa s-a simțit Bill Flint, zise Greer, aplecându-se spre cei doi soți. Vă rog să mă înțelegeți. Într-o singură săptămână, Luke a asimilat cunoștințe extrem de complexe, care sunt de nivelul studiilor postuniversitare, și a tras singur concluziile spre care voia Flint să-l îndrume odată ce s-ar fi convins că puștiul înțelegea foarte bine contextul istoric. Însă Luke a susținut – într-un mod extrem de convingător – că unele dintre concluziile acelea erau doar „moduri tradiționale de abordare a problemelor“ și nu reprezentau niște „idei originale“. Flint ne-a spus că a făcut aceste afirmații cu foarte multă politețe, aproape scuzându-se.

– Nu știu ce aș putea să spun, răspunse Herb. Luke nu prea vorbește despre ce face la școală, pentru că spune că nu am înțelege.

– Și nu se înșală prea mult, interveni Eileen. Poate că am știut câte ceva despre binomul lui Newton, numai că a trecut multă vreme de atunci.

– Când vine acasă, spuse Herb, Luke se poartă la fel ca oricare alt copil. După ce își termină temele și își face ordine în cameră, își dă drumul la Xbox sau aruncă mingea la coșul de baschet pe care i l-am instalat în fața casei, cu prietenul lui, Rolf. Și să știți că încă se uită la *SpongeBob, pantaloni pătrați.*

Se gândi puțin și adăugă:

– De obicei, cu o carte pe genunchi.

Da, așa este, își zise Eileen. Parcă ieri îl văzuse în mână cu *Principiile sociologiei.* Înainte fusese William James[22]. Înainte de William James fusese *Cartea Alcoolicilor Anonimi*[23]. Și mai înainte fuseseră operele complete ale lui Cormac McCarthy. Citea cam la fel cum pasc vacile lăsate libere, care se pot deplasa

acolo unde iarba este mai verde. Soțul ei prefera să ignore preferințele în materie de lectură ale lui Luke, deoarece i se păreau mult prea stranii și îl înspăimântau. O înspăimântau și pe ea – și probabil că acesta era motivul pentru care nu știuse nimic despre cursul de istorie a Balcanilor. Luke nu-i spusese nimic, pentru că ea nu-l întrebase nimic.

– Avem copii-minune în școala noastră, spuse Greer. De fapt, aș zice că mai mult de jumătate din elevii de la noi pot fi considerați copii-minune. Însă toți au anumite limite. Luke se deosebește de ei, pentru că preocupările lui sunt polivalente. Nu-l interesează un anumit lucru; îl interesează absolut tot. Nu cred că va ajunge vreodată să joace baseball sau baschet profesionist.

– Dacă seamănă cu mine, n-o să fie suficient de înalt pentru baschet, zâmbi Herb. Dacă nu cumva o fi următorul Spud Webb[24].

– Taci, măi! îi ceru Eileen.

– Dar face sporturile acestea cu mult entuziasm, continuă Greer. Îi plac și nu i se pare că ar pierde timpul. Nu-i deloc stângaci pe teren. Și se înțelege bine cu colegii. Nu-i nici introvertit și nici nu pare să aibă vreo disfuncție emoțională. Luke este un puști american relativ obișnuit, care poartă tricouri cu trupe rock și șapca cu cozorocul la spate. Probabil că nu ar părea chiar atât de obișnuit într-o școală normală, unde rutina zilnică și înaintarea greoaie prin materiile de studiu l-ar scoate din minți, dar cred că și acolo s-ar descurca și ar învăța singur.

Își dădu seama ce spusese și se grăbi să adauge:

– Nu că v-aș sfătui să experimentați asta.

– Nu, nici vorbă. Ne bucurăm că învață aici, spuse Eileen. Foarte tare ne bucurăm. Și știm că-i un copil bun. Îl iubim enorm. E lumina ochilor noștri.

– Și el vă iubește. Am discutat în mai multe rânduri cu Luke și a fost foarte clar în privința asta. Copii atât de inteligenți sunt extrem de greu de găsit. Însă și mai greu găsești unul care să fie atât de echilibrat și de adaptat la lumea din jur, pe care o cunoaște la fel de bine ca pe aceea din propria minte.

– Atunci, de ce ne-ați chemat, dacă nu s-a întâmplat nimic rău? întrebă Herb. Nu că m-ar deranja să vă aud cum îmi ridicați băiatul în slăvi, să nu vă imaginați asta. Și, că n-am apucat să vă zic, să știți că încă îl bat de-i merg fulgii la baschet unu la unu, chiar dacă trage destul de bine la coș.

Greer se sprijini de spătarul scaunului. Acum nu mai zâmbea.

– V-am chemat pentru că nu mai avem ce să-i oferim lui Luke și el și-a dat seama. Și-a manifestat un interes destul de ciudat pentru două facultăți. Ar dori să se specializeze în inginerie la Institutul de Tehnologie Massachusetts, din Cambridge. Și în literatură engleză, la Facultatea Emerson, din Boston, pe malul celălalt al Râului Charles.

– Ce? exclamă Eileen. În *același timp*?

– Da.

– Și cum rămâne cu examenul de bacalaureat? întrebă ea complet aiurea.

– Îl va da luna viitoare, în mai. La Liceul North Community. Și vă asigur că va stabili un record la examenul ăsta.

Înseamnă că trebuie să-i dau prânzul la pachet, își spuse Eileen, care auzise numai lucruri rele despre cantina de la liceul acela.

Herb era încă șocat, dar reuși să îngaime după câteva secunde:

– Domnule Greer, băiatul nostru n-are decât *doisprezece* ani. De fapt, abia i-a împlinit luna trecută. O știi el tot ce-i de știut despre Serbia, nu vă contrazic aici. Numai că n-o să-i crească firicele de păr pe buza de sus decât peste vreo trei ani. Și dumneavoastră ziceți…

– Îmi dau seama ce simțiți și vă asigur că nu am avea această discuție dacă colegii mei consilieri și toți profesorii nu ar fi de părere că Luke este capabil de asta atât din punct de vedere al cunoștințelor pe care le deține, cât și din punct de vedere social și emoțional. Și, da, va locui în *ambele* campusuri.

– N-am de gând să-mi trimit copilul de numai doisprezece ani atât de departe, ca să locuiască împreună cu niște studenți care nu se gândesc decât la băutură și la cluburi. Alta ar fi fost situația dacă am fi avut niște rude acolo, care să-l țină la ele, dar…

Greer dădea din cap la fiecare vorbă a ei.

– Vă înțeleg foarte bine și sunt de acord cu dumneavoastră, iar Luke știe și el că nu-i pregătit să locuiască singur, nici măcar într-un mediu supravegheat. Este foarte ferm în privința asta. Numai că situația actuală îl frustrează și îi dă o stare foarte proastă, pentru că îl chinuie setea de cunoaștere. Nu știu ce lucruri extraordinare se petrec în mintea lui – niciunul dintre noi nu știe, poate bătrânul Flint nu a greșit cu parabola aceea despre vechii evrei, dar atunci când încerc să vizualizez ce e acolo, mă gândesc la o mașinărie uriașă, nouă și strălucitoare, care funcționează doar la doi la sută din capacitate, cel mult cinci la sută. Însă, pentru că este o mașinărie *umană*, Luke este… însetat.

– Ziceți că-i frustrat și nefericit? spuse Herb. Hmm! Noi nu vedem asta.

Ba eu văd, îl contrazise Eileen în gând. Nu tot timpul. Uneori. Da. Este ca atunci când farfuriile zăngănesc fără să le atingi și ușile se închid singure.

Se gândi la metafora lui Greer: mașinăria uriașă și strălucitoare, în care ar putea să intre trei sau chiar patru clădiri cât niște depozite. Și ce anume făcea mașinăria aceea? Doar niște pahare din hârtie și niște tăvi din aluminiu. Erau obligați să-i ofere mai mult copilului lor. Dar chiar așa ceva?

– De ce să nu se ducă la Universitatea din Minnesota? întrebă ea. Sau la Concordia, în St. Paul? Ar putea să locuiască acasă dacă ar învăța acolo.

Greer oftă.

– Ar fi același lucru dacă l-ați scoate de la Școala Broderick și l-ați înscrie la un liceu normal. Vorbim despre un băiat pentru care IQ-ul nu are valori. Știe deja unde vrea să învețe. Știe de ce are nevoie.

– Habar n-am ce am putea să facem, spuse Eileen. Poate că o să primească bursă la facultățile despre care vorbiți. Însă *locurile noastre de muncă* sunt aici. Și nici bogați nu suntem.

– Ei, bine, hai să discutăm despre acest aspect! zise Greer.

2

În aceeași după-amiază, când Herb și Eileen se întoarseră, îl găsiră pe Luke prostindu-se în fața școlii împreună cu alți patru copii, doi băieți și două fete. Toți râdeau în hohote și vorbeau unii peste alții. Eileen avu impresia că arătau ca niște copii absolut obișnuiți – fetele, cu sâni abia îmbobociți, purtau fuste și colanți; Luke și Rolf, prietenul lui, erau îmbrăcați în tricouri și pantaloni largi, din velur (ultimul răcnet al modei pentru adolescenți din anul acela). Pe tricoul lui Rolf scria: BEREA E PENTRU ÎNCEPĂTORI. Nu-și scosese violoncelul din husă și dansa în jurul lui cu mișcări de stripteuză la bară, perorând cu înflăcărare pe o temă care părea a-l interesa foarte mult. Poate balul de primăvară. Poate Teorema lui Pitagora.

Luke își văzu părinții, își luă la revedere de la Rolf (cu gesturile acelea specifice băieților – pumn în pumn, palmă pe palmă, pocnit din degete), își luă rucsacul și se aruncă pe bancheta din spate a mașinii conduse de Eileen.

– Uau, ambii părinți! exclamă el. Excelent! Ce am făcut să merit o asemenea onoare?

– Chiar vrei să studiezi la Boston? îl întrebă Herb.

Pe Luke nu-l sperie deloc întrebarea, ba dimpotrivă: începu să râdă și ridică pumnii în aer.

– Da! Pot?

Ca și cum ar fi cerut voie să-și petreacă noaptea de vineri acasă la Rolf, se minună Eileen. Se gândi la cuvintele folosite de Greer despre fiul lor. Spusese că avea preocupări *polivalente.* Da, acesta era cuvântul cel mai potrivit. Luke era un geniu care nu se lăsase deformat de intelectul său colosal. Nu avea absolut niciun scrupul când venea vorba să se urce pe skateboard și să-și pună în pericol creierul – probabil unic pe lume – plimbându-l cu o viteză nesăbuit de mare pe trotuarul în pantă.

– Luăm ceva de mâncare și discutăm la cină, răspunse ea.

– Pizza de la Rocket! strigă Luke. Ce ziceți? Cu condiția să-ți iei pansamentul gastric, tată. Ți l-ai luat?

– O, da, crede-mă că, după discuția de azi, chiar am simțit nevoia.

3

Au luat o pizza mare cu pepperoni și Luke a înfulecat singur jumătate, plus trei pahare de cola, făcându-și părinții să se minuneze acum și de vezica, și de aparatul digestiv, nu doar de mintea fiului lor. Luke le mărturisi că discutase mai întâi cu domnul Greer, deoarece:

– N-am vrut să vă speriați. A fost o conversație de rutină despre viitorul meu.

– Ai încercat marea cu degetul, spuse Herb.

– Corect! Am vrut să văd cât este de rece, dacă organismul meu rezistă la temperaturi de….

– Gata, am înțeles! Nouă ne-a explicat cum am putea să te însoțim.

– Păi, trebuie s-o faceți, spuse cu toată seriozitatea Luke. Sunt prea mic ca să locuiesc fără minunații și respectabilii mei *mater* și *pater*. Plus că…

Și le aruncă o privire tristă peste resturile de pizza.

– Nici n-aș putea să mă concentrez la studiu. Mi-ar fi dor de voi. Rău de tot!

Eileen le comandă ochilor să nu lăcrimeze, dar firește că nu o ascultară. Herb îi întinse un șervețel. Apoi ea spuse:

– Domnul Greer… ne-a… hm… ne-a expus un scenariu, cred că așa se zice… în care noi am putea… mă rog…

– Să vă mutați de aici, zise Luke. Cine vrea ultima felie?

– Ia-o tu, răspunse Herb. Sper să nu dai colțu' înainte să apuci să te înscrii la facultățile alea.

– *Ménage à college,* râse Luke. V-a zis și câți bani fac foștii elevi ai școlii?

Eileen aruncă șervețelul.

– Zău, Lukey, ai discutat cu consilierul școlar despre situația financiară a părinților tăi? Nu înțeleg de ce.

– Liniștește-te, *mamacita,* era la mintea cocoșului. Deși în primul moment m-am gândit la fondul pe care Școala Broderick l-a tot strâns din donații. E uriaș. Așa că și-ar putea permite să vă plătească din el toate costurile mutării, fără nicio problemă. Dar consiliul de administrație n-ar fi niciodată de acord, chiar dacă-i perfect logic.

– Este? întrebă Herb.

– O, da! murmură Luke.

Mestecă entuziasmat dumicatul de pizza, înghiți și sorbi zgomotos din paharul cu cola.

– Eu reprezint o investiție. Un capital cu potențial de creștere. Investești câțiva cenți și culegi o mulțime de dolari, corect? Așa funcționează America. Cei din consiliul de administrație sunt conștienți de asta, nicio problemă, dar nu se pot dezbăra de stereotipurile în limitele cărora au fost învățați să gândească.

– Stereotipuri, repetă tatăl lui.

– Mda, știi ce sunt alea. Niște mecanisme de gândire rezultate din dialectica ancestrală. Poate că așa gândeau șefii de trib, cu

toate că-i cam caraghios să ți-i imaginezi pe membrii din consiliul de administrație ca pe niște șefi de trib. Și ei își zic: „Dacă o facem pentru el, s-ar putea să fim obligați s-o facem și pentru alt puști.“ Așa merge treaba cu stereotipul de gândire. E o chestie moștenită.

– Ca niște reguli de viață transmise din generație în generație, spuse Eileen.

– Te-ai prins, mami. Și domnii ăia o să predea ștafeta foștilor studenți, ăia care au făcut *mucho* dolari refuzând să se supună normelor și gândind inventiv, dar care încă simt ceva pentru drăguța Școală Broderick. Încă li se face pielea de găină când îi văd emblema cu alb și albastru. Domnul Greer va fi intermediarul. Cel puțin, așa sper eu. Înțelegerea e următoarea: ei mă ajută acum, și eu am să ajut școala mai încolo, când o să fiu bogat și celebru. Sincer, nu mă prea interesează să fiu nici așa, nici așa, dar banii ar putea să fie un efect secundar. Bineînțeles, cu condiția să nu fac cine știe ce boală oribilă sau să mor în vreun atentat terorist.

– Vai de mine, bate-n lemn! exclamă Eileen, lovind cu degetele în masa plină cu ambalaje de pizza, ca să-i arate cum se face.

– Superstiții, mamă dragă, spuse Luke cu indulgență.

– Fă-mi pe plac, te rog, și șterge-te la gură! Ești mânjit de sos de roșii. Parcă ți-ar sângera gingiile.

Luke o ascultă.

Acum începu să vorbească Herb.

– Domnul Greer zice că există niște persoane interesate să ne finanțeze relocarea și să ne subvenționeze pe *noi* pe o perioadă de șaisprezece luni.

– Ți-a zis și că aceleași persoane care v-ar sponsoriza ar putea să te ajute să-ți găsești de lucru? își întrebă Luke tatăl, uitându-se la el cu ochi strălucind de entuziasm. Să-ți găsești o slujbă mai bună? Pentru că unul dintre foștii elevi este Douglas Finkel, proprietar al companiei American Paper Products, una dintre cele mai mari din țară, care se ocupă cu realizarea produselor din hârtie. Iar asta e exact ce știi tu să faci. Munca asta e perfectă pentru tine. Ți se potrivește mănu…

– A pomenit numele lui Finkel, îl întrerupse Herb. Însă așa, într-o doară.

– Plus că… se întoarse acum Luke spre mama sa, cu aceeași sclipire în ochi. În prezent, Bostonul duce lipsă de profesori. Salariul mediu pentru cineva cu experiența ta ajunge până la șaizeci și cinci de mii.

– De unde știi toate lucrurile astea, fiule? îl întrebă Herb.

Luke ridică din umeri.

– Păi, în primul rând, de pe Wikipedia. După aia, intru pe site-urile citate în articolele de acolo. Ideea e că vreau să fiu la curent cu tot ce se întâmplă în mediul meu. Iar mediul meu este Școala

Broderick. Îi știu pe toți membrii din consiliul de administrație, dar a trebuit să-i caut pe internet pe absolvenții ajunși milionari.

Eileen întinse mâna peste masă, luă dintre degetele fiului său restul feliei de pizza și îl puse pe tavă, printre firimituri și coji.

– Să zicem că așa va fi, Lukey, dar, spune-mi, nu-ți va fi dor de prietenii tăi?

Privirea băiatului se încețoșă.

– Ba da. Mai ales de Rolf. Și de Maya. Știți că nu ne este permis încă să invităm fete la balul de primăvară, dar, neoficial, ea e partenera mea. Așa că, da, o să-mi fie dor. *Însă…*

Părinții îl așteptară să continue. Fiul lor, atât de guraliv și elocvent de obicei, uneori chiar peste măsură, acum părea să nu-și mai găsească cuvintele. Începu să vorbească, se opri, începu din nou și iar se întrerupse.

– Nu știu cum s-o spun. Nu știu dacă *pot* s-o spun.

– Străduiește-te! îl îndemnă Herb. Vom avea o mulțime de discuții în viitor, dar aceasta este cea mai importantă de până acum. Încearcă!

În fața pizzeriei apăru Richie Rocket – așa cum făcea din oră în oră – și începu să danseze pe *Mambo Number 5*. Eileen se uita lung la individul în costum argintiu, de cosmonaut, care făcea semne largi cu mâinile înmănușate, invitând trecătorii să se așeze la mese. Câțiva copii se apropiară de el și începură să se bâțâie în ritmul muzicii și să râdă în hohote, în vreme ce părinții le făceau poze și-i aplaudau frenetic. Nu de mult – în urmă cu doar cinci ani – dansase și Luke împreună cu Richie Rocket. Acum copilul stătea la masă cu ei și discuta despre schimbări de neconceput. Nu înțelegea cum o asemenea progenitură putuse să iasă din doi oameni ca ei, atât de obișnuiți și cu aspirații și așteptări atât de simple. Iar uneori i se întâmpla să regrete că lucrurile stăteau astfel. Uneori ura din tot sufletul rolul în care fuseseră distribuiți. Însă nu-l urâse niciodată pe Lukey pentru asta. Și nu îl va urî niciodată. Era copilul ei, unicul ei copil, sufletul ei.

– Luke? șopti Herb. Fiule?

– E vorba despre ce va urma, spuse Luke.

Ridică fruntea și se uită la ei. Rareori îi mai văzuseră părinții lumina aceea din ochi. Și-o ascundea de ei pentru că știa că i-ar înspăimânta mult mai tare decât niște farfurii care zăngănesc din senin.

– Nu înțelegeți? *Este vorba despre ce va urma.* Vreau să mă duc acolo… și să studiez… și apoi să merg mai departe. Facultățile acelea sunt la fel ca Școala Broderick. Nu reprezintă scopul în sine, ci doar etape pentru *atingerea* scopului.

– Care-i scopul despre care vorbești, scumpule? îl întrebă Eileen.

– *Nu știu.* Sunt atât de multe lucruri pe care vreau să le învăț și să le descifrez… Am chestia asta în cap, care mă tot îndeamnă…

și câteodată pare mulțumită, dar, de cele mai multe ori nu reușesc s-o satisfac. Uneori mă simt atât de mărunt… atât de tâmpit…

– Nu, scumpule, nu vorbi așa. În nici un caz nu ești tâmpit.

Eileen vru să-l apuce de mână, dar băiatul se feri, clătinând din cap. Tava de pizza trepidă pe masă și bucățelele de coajă săltară de pe ea.

– E abisul ăsta, da? Câteodată îl visez. E nesfârșit și e plin cu toate lucrurile pe care eu nu le știu. Nu înțeleg cum poate un abis să fie plin cu ceva – e un oximoron –, dar așa îl văd eu. Și el mă face să mă simt mic și limitat și prost. Însă e o punte pe deasupra lui și eu vreau să calc pe puntea aia. Vreau să mă opresc în mijlocul ei și să-mi ridic mâinile… uite așa…

Părinții priviră fascinați și puțin speriați cum Luke își ridică mâinile până în dreptul chipului său îngust și concentrat. Acum tava de pizza nu mai trepida, ci se zguduia de-a dreptul. La fel cum făceau câteodată farfuriile în bufetul lor de acasă.

– …și atunci toate lucrurile acelea din bezna de jos vor pluti până la mine. *Știu că așa va fi.*

Tava de pizza alunecă de pe masă și căzu cu zgomot pe pardoseală. Herb și Eileen nici n-o luară în seamă. Se mai întâmplau asemenea lucruri în jurul lui Luke când era supărat. Nu prea des, doar câteodată. Se obișnuiseră.

– Înțeleg, spuse Herb.

– Înțelege pe dracu'! exclamă Eileen. Nici taică-tu și nici eu nu înțelegem. Dar tu trebuie să mergi înainte și să demarezi procedurile. Să dai examenul de bacalaureat. Nu contează dacă ai să te răzgândești mai încolo. Și dacă n-ai să te răzgândești, dacă tot asta ai să vrei…

Îi aruncă o privire lui Herb, care făcu un gest aprobator din cap.

– Atunci, noi vom face tot posibilul să te ajutăm.

Luke zâmbi cu toată gura și se aplecă după cutia de pizza. Se uită la Richie Rocket.

– Când eram mic, dansam și eu cu el.

– Da, murmură Eileen, căutând alt șervețel cu care să-și șteargă ochii. Dansai și tu.

– Știi ce se spune despre abis? întrebă Herb.

Luke clătină din cap, fie din cauză că acesta era unul dintre foarte puținele lucruri pe care nu le știa, fie pentru că nu voia să-i strice plăcerea.

– Când te uiți în el, se uită și el la tine.

– Chiar așa este, spuse Luke. Auziți, luăm și o prăjitură sau altceva dulce?

4

Cu tot cu eseul, examenul a durat patru ore, cu o binecuvântată pauză la mijloc. Luke se așeză pe o banchetă în holul liceului și, regretând că nu are nicio carte la el, începu să mănânce

sandviciul pregătit de mama lui. Sigur, luase *Prânzul dezgolit*[25], dar i-o confiscase unul dintre supraveghetori (împreună cu telefonul lui și cu telefoanele tuturor celorlalți elevi), spunându-i că i-o va înapoia mai târziu. Apoi tipul se apucase să o răsfoiască, probabil căutând poze porno sau ceva fițuici.

În timp ce își mânca biscuiții, observă că de el se apropiaseră câțiva elevi care și ei dădeau bacul. Băieți și fete mai mari, din al treilea sau al patrulea an de liceu.

– Auzi, măi, țâcă? spuse unul dintre ei. Ce naiba cauți tu aici?

– Dau examenul, răspunse Luke. La fel ca voi.

Puștii păreau nedumeriți. Una dintre fete îl întrebă:

– Ești cumva vreun fel de geniu? Ca ăia din filme?

– Nu, surâse Luke, dar am stat azi-noapte la un Holiday Inn Express[26].

Elevii mai mari începură să râdă – asta era de bine. Unul dintre băieți ridică mâna și Luke bătu palma cu el.

– Unde te duci? La care facultate?

– La MIT, dacă reușesc să intru, răspunse Luke.

Ceea ce era o minciună, pentru că deja i se garantase admiterea la ambele facultăți, cu condiția să ia cu notă mare examenul de astăzi. Iar asta nu era o problemă. Până acum, fusese floare la ureche. Nu întrebările și problemele de la examen îl intimidau, ci elevii din jurul lui. La toamnă avea să stea într-o clasă plină cu asemenea puști, mult mai mari și mai înalți decât el, care firește că se vor holba la el ca la urs. Discutase acest aspect cu domnul Greer, căruia îi spusese că probabil va fi considerat un fel de ciudățenie a naturii.

„Contează doar cum te simți *tu*, îi spusese atunci domnul Greer. Încearcă să nu uiți asta. Și dacă ai nevoie de consiliere – sau doar de cineva cu care să vorbești despre ce simți –, nu ezita s-o faci. Și poți să-mi trimiți mesaje oricând vrei.“

Una dintre fete, o roșcată drăgălașă, îl întrebă dacă rezolvase problema cu hotelul din secțiunea de matematică.

– Aia despre nota de plată a lui Aaron? Da, sunt aproape sigur că am rezolvat-o.

– Mai ții minte ce ai răspuns la întrebarea cu care ar fi trebuit să fie alegerea corectă?

Problema le ceruse să calculeze cât ar trebui să plătească un individ, pe care îl chema Aaron, pe camera de motel, pentru un număr de x nopți, dacă prețul era 99,95 dolari pe noapte, plus 8% taxe, plus un adaos unic de cinci dolari. Normal că Luke și-o amintea, pentru că problema ascundea o șmecherie. Răspunsul corect nu era un număr, ci o ecuație.

– Varianta B. Uite aici.

Își scoase pixul și scrise pe punga în care avusese sandviciul și biscuiții: $1{,}08\ (99{,}95x) + 5$.

– Ești sigur? se miră fata. Eu am pus A.

Se aplecă, luă cutia din mâinile lui Luke – care îi simți parfumul de flori de liliac, absolut încântător – și scrise: (99,95 + 0,08*x*) + 5.

– Foarte bună ecuație! zise Luke, bătând cu vârful degetelor în răspunsul fetei, dar așa ți-o trag ăia care au conceput testul. Ce ai scris tu aici reprezintă plata pentru o singură noapte. Și fără taxe.

Fata gemu prelung.

– Nu te necăji, încercă Luke s-o liniștească. Probabil că ai rezolvat corect celelalte probleme.

– Sau poate tu greșești și ea are dreptate, spuse unul dintre băieți, chiar acela care bătuse palma cu Luke.

Dar fata clătină amărâtă din cap.

– Nu, puștiul are dreptate. Am uitat cum se calculează nenorocita aia de taxă. Ce rahat!

Luke o urmări cu privirea cum se îndepărta de grupul lor, cu capul în pământ. Unul dintre băieți se repezi după ea și o cuprinse cu brațul de talie. Luke era tare invidios.

Alt băiat, care purta ochelari de firmă și era minunat ca o gură de apă rece într-o zi fierbinte, se așeză alături de Luke.

– E naspa? îl întrebă el. Să fii așa?

Luke se gândi puțin înainte de a-i răspunde.

– Uneori, e. Dar așa e viața, înțelegi ce vreau să zic.

Un supraveghetor sună din clopoțel.

– Hai, copii!

Ușurat, Luke se ridică de pe banchetă și aruncă punga în care avusese sandviciul într-un coș de gunoi de lângă ușa sălii de sport. Se uită o ultimă oară după drăgălașa cea roșcată și, în timp ce el intra în sala de examen, coșul de gunoi se mută vreo opt centimetri mai la stânga.

5

A doua jumătate a examenului a fost la fel de ușoară ca prima și Luke își spuse că nici eseul nu i-a ieșit prea rău. Nu intrase în prea multe detalii complicate și îl făcuse destul de scurt. Când ieși din școală, o văzu iarăși pe roșcata cea drăguță. Stătea singură pe o bancă și plângea. Luke se întrebă dacă nu cumva fata răspunsese prost și la restul întrebărilor și, dacă da, cât de rău putea fi – „n-o să fiu printre primii“ sau „va trebui să mă mulțumesc cu colegiul comunitar“. Se întrebă cum este să ai un creier care să nu cunoască toate răspunsurile. Se mai întrebă dacă ar trebui să încerce s-o consoleze. Totodată, se întrebă și dacă ea ar accepta să fie consolată de un puțoi de doisprezece ani. Probabil i-ar da cu flit. Ba chiar se întrebă și de ce se mișcase coșul ăla de gunoi – tare sinistră chestie! Își dădu seama (iar gândul îl zgudui ca o revelație) că, în esență, viața nu era decât un nesfârșit examen de bacalaureat, în care aveai zeci de variante de răspuns, nu numai câte patru sau cinci. Inclusiv tâmpenii din alea de genul: *câteodată* și *poate da sau poate nu.*

Mama îi făcea cu mâna. Îi făcu și el și o rupse la fugă spre mașină. După ce urcă și își puse centura, mama îl întrebă cum crede că se descurcase.

– Super! răspunse Luke cu cel mai luminos zâmbet al lui.

Însă tot se mai gândea la roșcată. Nasol că plângea, dar parcă mai nasol a fost felul în care a lăsat capul în piept atunci când i-a arătat ce anume greșise la ecuația aceea – ca o floare în vreme de secetă.

Își spuse să nu se mai gândească la ea, dar evident că nu reuși. „Încearcă să nu te gândești la un urs polar și imaginea asta afurisită îți va apărea în minte la fiecare minut“[27], scrisese cândva Feodor Dostoievski.

– Mamă?

– Da?

– Tu ce crezi? Memoria e o binecuvântare sau un blestem?

Eileen nu avu nevoie să se gândească la răspuns; doar Dumnezeu știa câte își amintea *ea*.

– Și una, și alta, scumpule.

6

Într-o dimineață de iunie, la ora două, pe când Tim Jamieson își făcea rondul pe Strada Principală din DuPray, un SUV negru intră pe Aleea Wildersmoot, într-una dintre suburbiile din partea de nord a Minneapolisului. Absurd nume pentru o stradă; Luke și prietenul lui, Rolf, îi ziceau „Aleea Wildersmooch“, pe de-o parte pentru că astfel numele ăla era și mai caraghios, pe de altă parte pentru că amândoi tânjeau să se giugiulească[28] cu o fată. S-o pupe ca nebunii.

În SUV se aflau un bărbat și două femei. Bărbatul era Denny; femeile erau Michelle și Robin. Denny era la volan. Pe la jumătatea străduței întortocheate și tăcute, stinse farurile, se apropie de bordură și opri motorul.

– Sigur nu-i vreun TP[29]? Că nu mi-am luat casca de aluminiu.

– Ha, ha, ha! făcu Robin de pe bancheta din spate, fără pic de amuzament în ton.

– Nu-i decât un TK[30] oarecare, răspunse Michelle. N-ai motiv să te scapi pe tine. Hai să trecem la treabă!

Denny deschise consola dintre cele două locuri din față și scoase de acolo un telefon mobil care arăta ca o rămășiță din anii ’90: mare, butucănos, cu o antenă scurtă și groasă. I-l întinse lui Michelle. În timp ce ea tasta numărul, Denny înlătură fundul fals al consolei și scoase mănușile subțiri din latex, două revolvere Glock 37 și un spray, pe a cărui etichetă scria că ar conține odorizant de cameră, marca Glade. Se întoarse spre Robin și-i dădu una dintre arme, pe cealaltă o ținu pentru sine, iar spray-ul i-l întinse lui Michelle.

– Hai la treabă, treabă, treabă! scandă el, punându-și mănușile. Multă treabă, da! Cu Ruby Red[31], cu Ruby Red, facem treabă, treabă, frateee, asta-ți zic!

– Termină-te cu răpăiala asta de cretini! îl repezi Michelle.

Apoi vorbi în telefonul pe care și-l proptise între umăr și gât, ca să-și poată pune și ea mănușile:

– Symonds, mă auzi?

– Te aud, răspunse Symonds.

– Aici Ruby Red. Am ajuns. Poți să te ocupi de alarme.

Apoi așteptă, ascultându-l pe Jerry Symonds. În casa familiei Ellis, unde acum dormeau Luke și părinții lui, se opriră alarmele DeWalt din holul de la intrare și din bucătărie. Michelle primi aprobarea și le făcu semn colegilor că totul era în ordine.

– OK! Putem începe.

Robin își puse pe umăr traista de mărimea unei poșete de damă. Coborâră pe întuneric din SUV-ul care avea un număr de înmatriculare de la poliția rutieră a statului Minnesota. Merseră în șir indian pe aleea dintre casa familiei Ellis și cea vecină, a familiei Destin (unde dormea Rolf, visând – poate – că se giugiulește ca nebunul) și intrară prin bucătărie cu Robin în frunte, pentru că ea avea cheia.

Se opriră puțin lângă aragaz. Robin scoase din traistă două amortizoare și trei perechi de ochelari mari, cu elastic. Ochelarii ăștia îi făceau să semene cu niște furnici uriașe, dar îi ajutau să vadă prin întunericul de acolo. Denny și Robin își montară amortizoarele la arme. Michelle o luă înainte, traversă livingul, apoi holul de la intrare și ajunse la scară.

Traversară holul de la etaj mișcându-se încet, dar cu destul de multă siguranță. Covorul le înăbușea zgomotul pașilor. Denny și Robin se opriră în fața primei uși închise. Michelle se duse la a doua. Întoarse capul spre partenerii săi și își întinse spray-ul la subraț ca să-și poată ridica ambele mâini cu degetele răsfirate: *lăsați-mă zece secunde.* Robin îi făcu un semn din cap și ridică degetul mare.

Michelle deschise ușa și intră în camera lui Luke. Balamalele scârțâiră abia auzit. Silueta din pat (din care nu se vedea decât un smoc de păr) se mișcă puțin, apoi se liniști. La două dimineața puștiul ar fi trebuit să doarmă profund, numai că uite că nu era așa. Poate copiii geniali nu dorm la fel ca ăia normali, cine știe? Cu siguranță nu Michelle Robertson. Pe pereți nu erau decât două postere, pe care le vedea foarte clar datorită ochelarilor. Unul dintre ele era cu un băiat care zbura pe un skateboard, cu genunchii flexați și brațele întinse. Celălalt poster era cu Ramones, o trupă de punk-rock, pe care Michelle o ascultase demult de tot, în gimnaziu. Probabil că muriseră toți membrii trupei și acum stăteau pe Plaja Rockaway[32] din ceruri.

Traversă camera, numărând în gând: „patru… cinci…“

La „șase“, se lovi cu șoldul de biroul puștiului. Pe el se afla o cupă, un trofeu, o chestie din asta, care se rostogoli pe podea. Zgomotul nu a fost prea mare, dar puștiul s-a întors pe spate și a deschis ochii.

– Mami?

– Sigur, răspunse Michelle. Dacă așa vrei tu.

Observă spaima care creștea în ochii lui, îl văzu cum deschide gura să mai spună ceva… sau să urle. Așa că își ținu respirația și apăsă butonul spray-ului la cinci centimetri de nasul lui. Puștiul își pierdu imediat cunoștința. Așa se întâmpla cu toți și niciunul nu se plângea de dureri de cap după șase sau opt ore, atunci când se trezea. *Mda*, își zise Michelle, *chimia chiar ne face viața mai bună*[33]. Apoi continuă să numere: „șapte… opt… nouă.“

La „zece“, Denny și Robin intrară în dormitorul lui Herb și Eileen. Observară imediat că aveau o problemă: femeia nu era în pat. Ușa de la baie era deschisă și un trapez mare de lumină venea de acolo. Prea multă strălucire pentru ochelarii lor. Și-i scoaseră și îi aruncară pe jos, pe parchetul lustruit – zgomotul se auzi foarte bine în încăperea mută.

– Herb? șopti ea din baie. Ți-ai răsturnat paharul cu apă?

Scoțându-și Glock-ul de la betelia pantalonilor, Robin înaintă spre pat. Denny se îndreptă spre ușa de la baie, fără să-i pese de zgomotul făcut de pașii lui. Prea târziu pentru așa ceva. Rămase lângă ușă, cu pistolul lipit de obraz.

Perna femeii încă purta urma capului ei. Robin o luă, o puse peste fața bărbatului și trase. Glock-ul tuși sec și făcu o pată neagră pe fața de pernă. Atâta tot.

Eileen ieși îngrijorată din baie.

– Herb? Te simți bi…

Și dădu cu ochii de Denny. Acesta o apucă de gât, îi puse pistolul la tâmplă și apăsă pe trăgaci. Alt zgomot ca de tuse seacă. Eileen alunecă la podea.

În tot acest timp, picioarele lui Herb Ellis se zbăteau în zadar, mototolind pilota sub care dormise până atunci alături de soția sa. Robin mai trase de două ori în pernă – al doilea foc sunând ca un fel de lătrat, nu ca o tuse, iar al treilea fiind și mai sonor.

Denny luă perna de pe fața bărbatului.

– Ce te-a apucat? Ai văzut *Nașul* de prea multe ori? Zău, Robin, l-ai lăsat aproape fără cap. Cum o să se descurce ăla de la pompe funebre cu așa ceva?

– Am rezolvat problema. Doar asta contează.

Însă nu-i plăcea deloc să se uite la victimele sale atunci când le împușca. Nu suporta să vadă cum li se stinge lumina din privire.

– Tre’ să fii mai bărbată, măi, fato! Ultimul foc s-a auzit cam tare. Să mergem!

Își culeseră ochelarii de pe jos și intrară în camera băiatului. Denny îl luă pe Luke în brațe – fără nicio problemă, pentru că băiatul nu cântărea mai mult de patruzeci de kilograme – și făcu

semn din bărbie celor două femei s-o ia înainte. Ieșiră prin bucătărie, la fel cum intraseră. În casa de alături nu se aprinsese nicio lumină (deci al treilea foc de armă nu fusese chiar *atât* de puternic) și nu se auzea niciun zgomot, cu excepția țârâitului de greieri și a unei sirene de foarte departe, poate chiar din St. Paul.

Michelle merse înainte pe aleea dintre cele două case, verifică strada și le făcu semn că totul era în regulă. Partea asta nu putea s-o sufere Denny Williams. Dacă vreun insomniac se uita tocmai atunci pe geam și vedea trei oameni în curtea vecinului, la două dimineața – oare nu ar fi intrat la bănuieli? Cu atât mai mult când unul dintre necunoscuții ăia ducea în brațe ceva care semăna cu un om – o, da, *pe bune* că ar fi intrat la bănuieli!

Însă Aleea Wildersmoot – botezată așa după vreun mahăr din Orașele Gemene[34], plecat de multă vreme pe lumea cealaltă – dormea buștean. Robin deschise portiera din spate a SUV-ului, se urcă și întinse brațele. Denny îi dădu băiatul și ea îl luă în brațe, rezemându-i capul de umărul ei, apoi bâjbâi după centura de siguranță.

– Câh, îi curg balele! exclamă ea.

– Da, așa se întâmplă cu oamenii leșinați, spuse Michelle și închise portiera.

Apoi se așeză în față, pe locul din dreapta, iar Denny se urcă la volan. Michelle puse la loc armele și spray-ul, în timp ce Denny se îndepărtă încet de casa familiei Ellis. Aprinse farurile abia la prima intersecție.

– Sună! zise el.

Michelle formă același număr ca mai devreme.

– Aici Ruby Red. Am luat coletul, Jerry. Ajungem la aeroport în aproximativ douăzeci și cinci de minute. Dă drumul la alarme.

În casa familiei Ellis se reactivară alarmele. Când vor ajunge polițiștii, vor descoperi două persoane moarte și o a treia dispărută – de unde vor trage concluzia că persoana dispărută, adică puștiul, a comis crimele. În fond, se spunea despre el că e extrem de inteligent, iar cei de soiul lui sunt cam duși cu pluta, nu-i așa? Cam labili și imprevizibili. O să-l întrebe de ce și-a ucis părinții atunci când o să-l găsească – era doar o chestiune de timp. Copiii fugeau de acasă, dar nici măcar cei mai deștepți dintre ei nu se puteau ascunde la nesfârșit.

7

Luke se trezi amintindu-și visul avut – nu chiar un coșmar, dar nici unul prea frumos. Se făcea că în camera lui intrase o străină, care s-a aplecat peste patul lui. Avea părul blond și destul de lung și-i atârna pe lângă obraji. *Sigur, spune-mi cum vrei,* așa i-a zis. Ca o bunăciune din filmulețele alea porno la care se uita uneori împreună cu Rolf.

Se ridică în capul oaselor, privi în jur și, în prima clipă, își spuse că încă mai visa. Da, aceasta era camera lui – același tapet

albastru, aceleași postere, același birou, pe care se afla trofeul câștigat în Liga Mică de baseball. Dar unde era fereastra? Fereastra care dădea spre casa lui Rolf dispăruse.

Închise strâns ochii, apoi îi deschise larg. Nicio schimbare: camera tot fără fereastră era și acum. Îi trecu prin cap să se ciupească tare, însă gestul ăsta era un clișeu tâmpit. Așa că se lovi peste obraz. Tot nicio schimbare.

Luke se dădu jos din pat. Hainele erau pe scaun, unde i le pusese mama cu o seară înainte – chiloții, șosetele și tricoul pe perna de pe șezut, jeanșii pe spătar. Se îmbrăcă încet, fără să-și ia ochii de la peretele unde ar fi trebuit să se afle fereastra. Apoi se așeză să-și pună bascheții. Pe părțile lor laterale ar fi trebuit să-și vadă inițialele – **LE**. Da, acolo erau. Însă linia din mijlocul literei **E** era prea lungă. Cu siguranță prea lungă – nu el o desenase acolo.

Îi întoarse ca să vadă dacă au tălpile murdare. Nu le aveau. Acum era convins. Ăștia nu erau bascheții lui. Nici șireturile nu semănau – erau mult prea curate. Totuși îi veneau perfect.

Se apropie de perete și își lipi palmele de el. Apăsă, căutând forma ferestrei sub tapet. Nu, acolo nu era nicio fereastră.

Se întrebă dacă nu cumva își pierduse mințile, dacă nu cumva o luase razna, așa, ca un băiat dintr-un film de groază, scris și regizat de M. Night Shyamalan[35]. Copiii cu o inteligență ieșită din comun erau predispuși la depresii, nu așa se spunea? Dar nu înnebunise. Era la fel de normal ca aseară, când se culcase. Într-un film de groază, băiatul ăla apucat de streche ar *crede* că-i normal – ăsta ar fi punctul de cotitură din filmele lui Shyamalan –, dar, în cărțile de psihologie pe care le citise Luke, scria că majoritatea oamenilor nebuni știau că sunt așa. El nu era nebun.

În copilărie (adică la cinci ani, că acum avea doisprezece și nu se mai considera copil), trecuse printr-o fază în care colecționase insigne electorale. Tatăl lui îl ajutase bucuros la completarea acelei colecții, pentru că majoritatea insignelor se vindeau foarte ieftin pe eBay. Pe Luke îl fascinaseră mai ales (din motive pe care nu știa să le explice, nici măcar sieși) insignele candidaților la președinție care pierduseră alegerile. În timp, îi trecuse pasiunea asta și probabil că părinții lui puseseră bine insignele undeva, într-un colț al podului sau al pivniței. Însă păstrase una, ca pe un fel de talisman. Pe ea era desenat un avion albastru, înconjurat de cuvintele DAȚI-I ARIPI LUI WILLKIE. Wendel Willkie candidase la președinție în 1940, împotriva lui Franklin Roosevelt, dar pierduse într-un mod absolut rușinos, reușind să obțină doar voturile din zece colegii electorale, dintr-un total de optzeci și două.

Luke pusese insigna aceea în cupa primită la Liga Mică. Acum se duse să o caute. Nu o găsi.

Apoi se duse la posterul cu Tony Hawk[36], în fața companiei sale, „Birdhouse“. Parcă era tot ăla pe care-l știa el. Numai că nu era – nu avea crăpătura aia mică din partea stângă.

Nu baschetții lui, nu posterul lui. Nici urmă de insigna lui Willkie.

Asta nu era camera lui.

Simți o vibrație în piept și respiră adânc de câteva ori ca să se liniștească. Se duse la ușă și apăsă clanța, convins fiind că ușa era încuiată.

Nu era, dar holul din fața lui nu semăna deloc cu holul de la etajul casei unde locuise doiprezece ani și un pic. Holul acela nu era făcut din lambriuri de lemn, ci din ciment vopsit într-un verde industrial, foarte pal. Vizavi de ușă era un poster cu trei copii, cam de vârsta lui Luke, care țopăiau pe o pajiște cu iarbă înaltă. Unul era surprins în timpul saltului. Păreau ori țicniți, ori extrem de bucuroși. Mesajul scris în partea de jos părea a sugera a doua variantă: O ALTĂ ZI ÎN PARADIS.

Luke păși peste prag. În dreapta, coridorul se termina cu o ușă dublă, cu o bară transversală în loc de clanță, ca ușile pe care le vezi prin instituții. În stânga, la vreo trei metri în fața altei uși duble, stătea pe jos o fată. O fată de culoare. Purta pantaloni evazați și o bluză cu mâneci bufante. Fuma o țigaretă, deși era destul de mică – lui Luke i se părea că-i cam de vârsta lui.

8

Doamna Sigsby stătea la birou, cu ochii în monitorul computerului. Era îmbrăcată cu un taior sobru de la DVF[37], care însă nu reușea să-i camufleze trupul mult prea slab. Părul cărunt îl avea coafat impecabil. Doctorul Hendricks stătea în picioare lângă ea. „Bună dimineața, Sperietoare de Ciori!“ o salută el în gând, așa cum nu va avea niciodată curaj să o facă cu glas tare.

– Uite-l! spuse doamna Sigsby. Cel mai nou locatar al nostru. Lucas Ellis. Habar n-are că a zburat cu un Gulfstream[38] pentru prima și singura dată în viața lui. Se spune că e un copil-minune.

– O să-i treacă repede, zise doctorul Hendricks.

Începu să râdă cu hohotele care îl caracterizau – mai întâi expirând, apoi inspirând, de ziceai că rage un măgar. Râsul ăsta zgomotos, plus faptul că era foarte înalt – peste doi metri –, plus dinții din față proeminenți și ieșiți în afară îi făcuseră pe laboranți să-l poreclească Măgarul Kong[39].

Femeia se întoarse și se uită urât la el.

– Copiii aceștia sunt în grija noastră. Bancurile proaste nu sunt adecvate, Dan.

– Scuze, mormăi el, dorind să poată adăuga: *Pe cine vrei tu să prostești, Siggers?*

Însă ar fi fost imprudent să zică asta – unde mai pui că întrebarea era retorică. Știa că ea nu vrea să prostească pe nimeni, cu atât mai puțin pe ea însăși. Din punctul ăsta de vedere, Siggers

semăna foarte bine cu măscăriciul ăla nazist, al cărui nume istoria preferase să-l uite, care avusese ideea genială să pună un panou pe care să scrie *Arbeit macht frei* (munca te eliberează) deasupra intrării de la Auschwitz.

Doamna Sigsby îi arătă formularul de admitere pentru băiatul cel nou. Hendricks lipise un bilețel roz în colțul din dreapta sus.

– Ție îți folosesc la *ceva* bilețelele astea pe care le tot lipești, Dan?

– Știi bine că da. Tuturor ne folosesc. Doar ai văzut rezultatele.

– Da, dar te întreb despre valoarea lor.

Înainte ca bunul doctor să apuce să-i răspundă, Rosalind băgă capul pe ușă.

– Vă aduc alte documente la semnat, doamnă Sigsby. Mai vin alți cinci. Știu că erau programați, dar vor sosi înainte de termen.

Doamna Sigsby păru extrem de satisfăcută de veste.

– Toți cinci ajung astăzi? Înseamnă că sunt un om *corect*.

Hendricks (zis și Măgarul Kong) își spuse: N-ai fi în stare să zici că ești un om *bun,* nu? Nu care cumva să-ți pice galoanele!

– Azi vin doar *doi*, spuse Rosalind. Diseară. Îi aduce echipa Emerald. Mâine vin trei, cu echipa Opal. Patru sunt TK. Unul e TP, un adevărat trofeu. Nouăzeci și trei de nanograme BDNF[40].

– Avery Dixon, așa îl cheamă, nu? o întrebă doamna Sigsby. Din Salt Lake City.

– Din Orem, o corectă Rosalind.

– Mormon din Orem, adăugă doctorul Hendricks și scoase iar hăhăitul de măgar.

Da, chiar că este un trofeu, își spuse doamna Sigsby. Pe formularul lui Dixon n-o să apară niciun bilețel roz. E mult prea valoros. Număr minim de injecții, evitarea riscului de convulsii, fără experimente în apă. Nu, cine are un BDNF peste 90 nu va fi supus la așa ceva.

– Excelentă veste! Cu adevărat excelentă. Adu dosarele și pune-mi-le pe birou. Le-ai trimis e-mailurile?

– Bineînțeles, zâmbi Rosalind.

Toată lumea comunica prin e-mail, dar doamna Sigsby prefera totul pe hârtie – din punctul acesta de vedere era de modă veche.

– Le aduc imediat.

– Și o cafea, te rog! Tot imediat.

Doamna Sigsby se întoarse spre doctorul Hendricks. *Încă mai poartă suspensori*, își spuse ea. Ca doctor, ar trebui să știe la ce pericol se expune, mai ales că-i atât de înalt și sistemul lui vascular trebuie să lucreze mai intens. Dar nimeni nu se pricepe mai bine decât doctorii la ignorarea realităților medicale.

Nici doamna Sigsby și nici doctorul Hendricks nu erau TP, dar, în momentul acela, se gândeau fix la același lucru: cât de ușor le-ar fi să colaboreze dacă s-ar simpatiza în loc să se deteste reciproc.

Odată rămași singuri în încăpere, doamna Sigsby se sprijini de spătarul scaunului ca să-l vadă mai bine pe doctorul aflat tot în picioare, lângă ea.

– Sunt de acord că inteligența domnișorului Ellis nu are nicio importanță pentru activitatea Institutului. La fel de bine ar putea să aibă un IQ de 75. Totuși, acesta este motivul pentru care l-am luat puțin mai devreme. A fost acceptat nu la una, ci la două facultăți de prestigiu – MIT și Emerson.

Hendricks făcu ochii mari.

– La *doisprezece* ani?

– Da. O să se scrie în ziare despre moartea părinților și despre dispariția lui ulterioară, dar nu se va face prea *mare* vâlvă dincolo de Orașele Gemene. Deși cred că internetul va mai vui vreo săptămână sau cam așa ceva. Știrea ar fi făcut mult mai multe valuri dacă ar fi ajuns la facultățile din Boston înainte de a se evapora în neant. Copiii ca el au un fel de a apărea mereu la televizor, de obicei în știrile de ultimă oră. Și ce spun eu întotdeauna, doctore?

– Că, în domeniul nostru, lipsa veștilor este semn bun.

– Corect! Într-o lume perfectă, i-am fi dat drumul. Avem suficienți TK.

Și bătu ușor cu degetul pe biletelul roz de pe formularul de admitere.

– Iar aici scrie că BDNF-ul lui nici nu-i atât de mare. Însă…

Nu era deloc nevoie să-și termine fraza. Anumite mărfuri erau tot mai greu de găsit. Colți de elefant. Blană de tigru. Coarne de rinocer. Metale rare. Chiar și petrolul. Acum îi puteai adăuga pe listă și pe copiii aceștia speciali, ale căror calități nu aveau nicio legătură cu IQ-urile lor. Săptămâna aceasta mai veneau cinci, printre care și puștiul Dixon. Foarte bună captură, sigur că da, numai că, în urmă cu doi ani, ar fi fost vreo treizeci.

– Ia uită-te aici! exclamă doamna Sigsby.

Pe ecranul computerului se vedea băiatul cel nou care se apropia de cel mai vechi rezident din Jumătatea Superioară.

– Face cunoștință cu Benson-cea-Fudulă. Și ea o să-i spună care-i treaba aici. Mă rog, în variantă proprie.

– A rămas tot în Jumătatea Superioară, mormăi Hendricks. Ar trebui s-o punem să-i întâmpine pe noii locatari.

Doamna Sigsby îi aruncă cel mai tăios zâmbet din tot arsenalul său.

– Mai bine ea, decât s-o faci tu, doctore.

Hendricks coborî privirea, dorindu-și să-i poată spune: *Abia acum înțeleg de ce chelești atât de repede, Siggers. Îți cade părul din cauza anorexiei tale îndelungate. Scalpul tău e la fel de rozaliu ca ochiul de iepure albinos.*

Multe lucruri ar mai fi vrut să-i spună acestei doamne – femeia fără țâțe, administratorul-șef al Institutului, care avea mereu mare

grijă să vorbească corect gramatical. Însă nu i le va spune niciodată. Ar fi fost un gest necugetat.

9

Coridorul din beton avea uși și postere. Fata se așezase sub unul cu un băiat negru și o fată albă, care stăteau nas în nas și se hlizeau ca proștii. Dedesubt scria VREAU SĂ FIU FERICIT!

– Îți place? îl întrebă fata de culoare.

Luke se uită mai bine și observă că țigareta care-i atârna din gură era, de fapt, o acadea.

– Eu aș pune VREAU SĂ MĂ SIMT CA UN CUR, dar cred că mi-ar lua markerul din mână. Câteodată nu se bagă, dar câteodată ne pun la punct. Chestia e că n-ai de unde să știi dinainte cum o să fie.

– Unde mă aflu? o întrebă Luke. Ce este locul ăsta?

Îi venea să plângă. Probabil doar din cauză că se simțea dezorientat.

– Bine ai venit la Institut! îi spuse fata.

– Suntem tot în Minneapolis?

Ea începu să râdă.

– Nici pomeneală. Și nici în Kansas nu mai suntem, Toto. Suntem în Maine. Undeva, la mama dracului. Cel puțin așa zice Maureen.

– *Maine?!* exclamă Luke, clătinând din cap de parcă primise o lovitură în tâmplă. Ești sigură?

– Îhî. Da' tare alb te-ai făcut la față, albule. Mai bine te așezi pe jos, ca să nu te ia cu leșin.

Se așeză, sprijinindu-se într-o mână, pentru că îi înțepeniseră genunchii. Așa că mai mult se prăbuși.

– Eram la mine acasă, bâigui el. Eram acasă și după aia m-am trezit aici. Într-o cameră care arată la fel ca a mea, numai că nu e a mea.

– Știu, zise fata. Ai avut un șoc, nu?

Își îndesă mâna în buzunarul de la pantaloni și scoase o cutiuță, pe care era desenat un cowboy învârtindu-și lasoul. BOMBOANE ÎN FORMĂ DE ȚIGARETĂ – ROUND-UP, scria acolo. FUMEZ ȘI EU CA TATI!

– Vrei una? Un pic de zahăr ajută în stările astea. Pe mine mă ajută întotdeauna.

Luke luă cutiuța și o deschise. Înăuntru mai erau șase țigarete și fiecare era roșie la un capăt, unde ar fi trebuit să fie jarul. Scoase una, și-o puse între buze, apoi mușcă. Gura i se umplu de dulceață.

– Niciodată să nu faci așa cu vreo țigară adevărată, îl avertiză fata. N-o să-ți placă deloc gustul.

– Habar n-aveam că se găsesc chestii din astea, spuse el.

– Păi, nici nu se mai găsesc. Cum adică „Fumez și eu ca tati"? Faci mișto? Tre' să fie antice și de demult. Da' ai să vezi că la

cantină au niște chestii tare curioase. Bașca țigări *adevărate*, dacă-ți vine să crezi așa ceva. Din alea normale, cu tutun, nu cu droguri. Lucky Strike și Chesterfield și Camel, cum se fuma în filmele alea vechi care se dau la TCM. Parcă-mi vine să încerc și eu una, dar, frate, tre' să consumi o *grămadă* de fise!

– Țigări adevărate? Pentru copii?

– Locul ăsta-i populat doar de copii. Nu că am fi prea mulți în Jumătatea Superioară acum. Maureen zice că o să mai vină câțiva. Nu știu de unde are toate informațiile astea, dar nu se înșală de obicei.

– Țigări pentru copii? Ce-i aici? Insula Plăcerilor?

Deși numai plăcere nu simțea el acum.

Fata izbucni în râs.

– Ca insula aia din *Pinocchio!* Bună poantă!

Ridică mâna, Luke bătu palma cu ea și se simți puțin mai bine. Cu toate că nu prea înțelegea de ce.

– Cum te cheamă? Că nu pot să-ți zic mereu „albule". Ar însemna să fiu rasistă.

– Luke Ellis. Și pe tine?

– Kalisha Benson, răspunse ea, ridicând un deget. Acum, fii atent la mine, Luke! Poți să-mi zici „Kalisha" sau poți să-mi zici „Sha". Nici prin cap să nu-ți treacă să-mi zici vreodată că sunt „fată bună".

– De ce să nu zic? Că, uite, acum ai fost bună și mi-ai spus multe lucruri.

Tot mai încerca să se orienteze, să înțeleagă unde se afla. Și tot nu reușea. Deloc, deloc. Mâncă și cealaltă jumătate a țigaretei cu jarul artificial la capăt.

– Pen' că așa ne zic Hendricks și cretinii ăia ai lui – „fată bună", „băiat bun" – atunci când ne fac injecțiile sau își fac experimentele pe noi. „O să te înțep în braț și o să te doară, dar fii fată bună. Am să-ți iau o cultură din gât și o să te zvârcolești ca un vierme futut în undiță și o să-ți vină să vomiți, dar fii fată bună. O să te băgăm în bazin, dar tu fii fată bună și ține-ți respirația." De asta nu vreau să-mi zici niciodată că sunt „fată bună".

Luke nu dădu mare atenție poveștii despre experimente, ceea ce avea să regrete mai târziu. Rămăsese blocat pe cuvântul *futut.* Sigur, îl mai auzise. Mulți băieți vorbeau porcos (el și cu Rolf spuneau cuvântul ăsta de multe ori atunci când ieșeau pe afară) și îl rostise și roșcata aia drăgălașă care o dăduse în bară la examenul de bacalaureat. Însă niciodată nu-l auzise din gura unei fete de vârsta lui. Înseamnă că dusese o viață de pustnic.

Fata îi puse o mână pe genunchi – gest care îl înfioră un pic – și îl privi în ochi.

– Însă eu te sfătuiesc să încerci să fii băiat bun, indiferent cât de nasol o să ți se pară, indiferent ce o să-ți vâre pe gât sau în fund. Habar n-am care-i chestia cu bazinul ăla, că pe mine nu m-

au băgat acolo, doar am auzit despre el. Dar știu că, atâta vreme cât fac experimente pe tine, o să te țină în Jumătatea Anterioară. Nu știu ce se petrece în Jumătatea Posterioară și nici nu vreau să știu. Tot ce am *auzit* e că Jumătatea Posterioară seamănă cu Motelul Gândacilor – copiii intră acolo, dar nu mai ies niciodată. Sau, dacă ies, nu mai trec pe aici.

Luke se uită peste umăr. Pe pereți erau multe postere motivaționale și multe uși – cam vreo opt pe fiecare latură a coridorului.

– Câți copii sunt aici?

– Acum cinci, cu tine și cu mine. Jumătatea Anterioară nu-i niciodată plină, dar acum e ca un orășel părăsit, un oraș-fantomă. Copiii vin și pleacă.

– Vorbind despre Michelangelo[41], murmură Luke.

– Hî?

– Nimic. Ce…

Chiar atunci se deschise una dintre ușile duble de la capătul coridorului și apăru fundul unei femei în rochie cafenie. Intra cu fundul pentru că trebuia să țină ușa deschisă în timp ce încerca să tragă ceva după ea. Kalisha sări în picioare.

– Alo, Maureen, alo! Stai așa, fato! Stai puțin, te ajutăm noi!

Pentru că spusese *noi,* nu *eu,* Luke se văzu obligat să se ridice și el în picioare și să o urmeze pe Kalisha. Când ajunse mai aproape, observă că rochia aia cafenie era, de fapt, un fel de uniformă, ca cele purtate de cameriste într-un hotel de fițe – mă rog, de fițe moderate, pentru că nu era împopoțonată cu volănașe și alte zorzoane. Femeia încerca să tragă un cărucior cu rufe peste pragul înalt, din metal, dintre coridor și încăperea de dincolo – încăpere care semăna cu un salon, cu mese și scaune și cu ferestre, prin care intrau raze de soare. Era acolo și un televizor, mare cât un ecran de cinematograf. Kalisha deschise și a doua ușă, ca să facă mai mult loc. Luke puse mâna pe coșul de rufe (pe o latură a lui era o etichetă pe care scria DANDUX) și o ajută pe femeia aceea să tragă căruciorul pe coridorul cu dormitoare – căci așa ajunsese să-l considere. În cărucior erau cearșafuri și prosoape.

– Îți mulțumesc, fiule, îi spuse ea.

Era destul de bătrână și destul de istovită. Ecusonul de pe sânul ei fleșcăit spunea că o cheamă MAUREEN. Îl măsură din cap și până în picioare.

– Tu trebuie să fii Luke, nu?

– Luke Ellis. De unde știți?

– Din foaia cu programul zilei de azi.

Și scoase pe jumătate o hârtie împăturită din buzunarul de la șorț, după care o împinse înapoi.

Luke întinse mâna, așa cum fusese educat.

– Mă bucur să vă cunosc.

Maureen i-o strânse. Părea o doamnă destul de drăguță, așa că Luke își spuse că nu mințea deloc spunându-i că se *bucură*. Însă nu se bucura deloc să fie aici; era speriat și își făcea griji atât pentru el, cât și pentru părinții lui. Probabil că deja îi descoperiseră lipsa. Și în niciun caz nu voia ca ei să-și închipuie că fugise de acasă. Dar oare la ce concluzie ar fi putut să ajungă atunci când nu-l mai găseau în dormitor? Evident că poliția va porni curând în căutarea lui, dacă nu îl căutau deja. Însă, dacă avea dreptate Kalisha, înseamnă că îl vor căuta la mare distanță de locul unde se afla.

Palma lui Maureen era caldă și uscată.

– Pe mine mă cheamă Maureen Alvorson. Sunt menajeră și femeie de serviciu. O să-ți fac curățenie în cameră.

– Vezi să nu-i dai prea multe de făcut, interveni Kalisha, aruncându-i o privire amenințătoare.

Maureen zâmbi.

– Ești o dulceață, Kalisha! Dar băiețelul ăsta nu pare dezordonat, în niciun caz ca Nicky ăla. Ăla e ca Pigpen din Peanuts[42]. O fi în cameră? Că nu l-am văzut cu George și Iris, pe terenul de joacă.

– Știi cum e Nicky, zise Kalisha. Dacă se trezește înainte de ora unu după-amiaza, spune că s-a sculat cu noaptea-n cap.

– Atunci, am să mă ocup de celelalte camere, numai că doctorii au treabă cu el la unu. Dacă nu se scoală până atunci, o să-l trezească ei. Încântată de cunoștință, Luke!

Și porni la treburile ei, împingând cărucior în loc să-l târască după ea, cum făcuse mai devreme.

– Haide! spuse Kalisha, luându-l de mână pe Luke.

În ciuda grijilor pe care și le făcea pentru părinții lui, simți cum îl trece alt fior.

Fata îl trase după ea în sala cea mare. Luke își dorea să studieze locul, mai ales automatele alea cu fise (chiar puteai să-ți iei țigări adevărate de la ele?), însă, imediat ce ușa se închise în urma lor, se pomeni nas în nas cu Kalisha. Expresia de pe chipul fetei era foarte serioasă și parcă înverșunată.

– Nu știu cât timp o să rămâi aici – de fapt, nu știu nici cât o să mai rămân *eu* –, dar câtă vreme stai cu noi, să te porți frumos cu Maureen, auzi? Locul ăsta e plin de cretini afurisiți, dar ea nu-i așa. E *drăguță.* Și are probleme.

– Ce fel de probleme?

Pusese întrebarea doar din politețe. Se uita pe fereastră la terenul de joacă. Acolo erau doi copii, un băiat și o fată, cam de vârsta lui sau poate un pic mai mari.

– În primul rând, crede că e bolnavă, numai că nu vrea să se ducă la doctor pentru că nu-și *permite* să fie bolnavă. Câștigă doar patruzeci de mii pe an și are datorii și facturi care o costă cam de două ori mai mult. Poate și mai mult. Soțul ei a făcut

datoriile alea mari și după aia nu le-a plătit și a și părăsit-o. Și se tot adună, pricepi? Dobânzile.

– Cama, spuse Luke. Așa îi zice tata. Prescurtare de la *cămătă.* E un termen interlop, iar tata zice că, în esență, toate companiile alea de credit escrochează oamenii. Dacă te gândești la dobânda compusă pe care ți-o percep, cam are…

– Ce? Dreptate?

– Da.

Renunță să se mai uite la copiii de afară – probabil George și Iris – și se întoarse spre Kalisha.

– Ți-a spus *ție* toate astea? Unui copil? Probabil că ești o maestră a relațiilor intrapersonale.

Kalisha îi aruncă o privire surprinsă, apoi începu să râdă. Și râse în hohote, cu mâinile în șolduri și capul dat pe spate. Acum semăna mai degrabă cu o femeie în toată firea decât cu un copil.

– Interpersonale! Relații interpersonale! Ai dat-o-n bară, Lukey!

– Ba in*tra*, nu in*ter*, zise el. Dacă nu-i vorba despre mai mulți oameni, cărora să le oferi sfaturi de natură financiară sau așa ceva.

Se întrerupse, observându-i privirea nedumerită.

– Hmm, a fost o glumă!

Una proastă. O glumă de tocilar.

Kalisha îl măsură de sus în jos, apoi de jos în sus, dându-i alt fior din acela deloc dezagreabil.

– Cât de deștept ești, puștiule?

Ridică stingherit din umeri. În mod normal, nu făcea paradă de inteligența lui – ar fi fost cea mai proastă cale din lume prin care să-și poată face prieteni sau să încerce să influențeze alte persoane. Numai că acum era supărat, tulburat, îngrijorat și (în fond, de ce să nu recunoască) speriat de moarte. Îi era tot mai greu să nu considere această întâmplare drept o *răpire.* La urma urmei, era un copil care se dusese la culcare așa cum făcea în fiecare seară și, dacă fata asta, Kalisha, spunea adevărul, s-a trezit la mii de kilometri distanță de casa lui. Oare părinții ar fi permis să fie luat de acolo fără să se împotrivească, fără să se lupte cu răpitorii? Puțin probabil. Spera doar ca ei să nu se fi trezit din somn în timp ce el era luat de acolo.

– Aș zice că destul de deștept, continuă Kalisha. Ești TP sau TK? Eu zic că TK.

– Nu știu despre ce vorbești.

Însă poate că știa. Se gândi la farfuriile care zăngăneau câteodată în bufet, la ușa camerei care se deschidea sau se închidea singură, la tava care trepidase pe masa de la Pizzeria lui Rocket. Și la coșul de gunoi care plecase singur la plimbare în ziua examenului de bacalaureat.

– TP înseamnă telepat. TK înseamnă…

– Persoană cu abilități telekinetice.

Kalisha zâmbi și întinse un deget spre el.

– Chiar că ești deștept. Da, cu abilități telekinetice. Poți fi ori una, ori alta. Se zice că nu poți fi amândouă – cel puțin așa ne spun laboranții. Eu sunt TP.

Ultima propoziție a rostit-o cu oarecare trufie.

– Adică citești gânduri, spuse Luke. Cum să nu! În fiecare zi și de două ori duminica.

– De unde crezi tu că știu despre problemele lui Maureen? Nu spune *nimănui* de aici despre ele, că nu-i genul ăla de persoană care să se vaite la toată lumea. Și nici nu știu detaliile, ci doar liniile generale.

Se gândi mai bine și adăugă:

– Mai e și ceva cu un copil mic, iar asta e ciudat. Am întrebat-o odată dacă are copii și mi-a zis că nu.

Kalisha ridică din umeri.

– O fac de când mă știu, dar nu tot timpul, doar din când în când. Deși nu-i ca și cum aș fi vreo supereroină. Dacă aș fi fost, aș fi evadat naibii de-aici.

– Tu vorbești serios?

– Da. Și uite primul tău test. Primul din multe. Acum eu am să mă gândesc la un număr între unu și cincizeci. Care-i numărul?

– Habar n-am.

– Pe bune? Nu te prefaci?

– Nu mă prefac deloc.

Se duse spre ușa din celălalt capăt al sălii. Afară, băiatul arunca la coș și fata făcea salturi pe o trambulină – nu ca la circ, ci doar se răsucea din când în când și apoi cădea în fund. Niciunul dintre ei nu părea că se distrează, doar că fac ceva ca să le *treacă* timpul.

– Ăia sunt George și Iris?

– Da, răspunse Kalisha, care venise lângă el. George Iles și Iris Stanhope. Amândoi TK. Telepații sunt mai rari. Așa se zice, deșteptule, sau se zice *mai greu de găsit?*

– E corect oricum, dar eu aș zice *mai greu de găsit. Rar* e părul unui om care începe să chelească. *Rare* sunt frunzele rămase în copaci toamna.

Kalisha se gândi puțin, apoi începu iar să râdă.

– Bună poantă! Faci pe poetul.

– Putem să ieșim și noi?

– Sigur. Terenul de joacă nu-i încuiat niciodată. Nu că ar vrea cineva să rămână prea mult timp acolo. Insectele te ciupesc ceva de groază aici, pe coclauri. Vezi că ai un tub cu insecticid în dulăpiorul din baie. Folosește-l! Dă-te cu el la greu! Maureen zice că o să se mai potolească toate gângăniile alea când ies libelulele mici din ouă, dar eu n-am văzut deocamdată niciuna.

– Sunt mișto?

– George și Iris? Cred că da. Adică, nu suntem prieteni la cataramă ori ceva de genul ăsta. Pe George îl știu doar de o

săptămână. Iris a venit aici… hmmm… parcă acum zece zile. Cam așa. Nick e aici de cel mai mult timp, în afară de mine. Nick Wilholm îl cheamă. Să nu te aștepți la vreo relație de durată în Jumătatea Anterioară, deșteptule. Ți-am zis, copiii vin și pleacă. Și nu vorbește *niciunul* despre Michelangelo.

– De cât timp ești aici, Kalisha?

– De aproape o lună. Sunt veterană.

– În cazul ăsta, vrei să-mi spui ce se petrece?

Apoi făcu un semn spre copiii de afară.

– Sau să-i întreb pe ei?

– O să-ți spunem ce știm și ce ne spun și nouă laboranții și infirmierii, numai că mie mi se pare că mare parte sunt doar minciuni. La fel zice și George. Iar Iris…

Și începu din nou să râdă.

– Iris parcă-i agentul Mulder, din *Dosarele X.* Ea *vrea* să creadă.

– Ce să creadă?

Privirea pe care i-o aruncă – atât de tristă, atât de serioasă – o făcu din nou să semene cu un adult.

– Că acesta nu este decât un ocol de la autostrada vieții și că totul o să se termine cu bine, la fel ca în *Scooby-Doo.*

– Unde sunt părinții tăi? Cum ai ajuns aici?

Acum dispăru privirea aceea de adult.

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

– În regulă.

Poate nici el nu voia. Cel puțin nu încă.

– Atunci când o să-l cunoști pe Nicky, să nu te sperii dacă o s-o ia razna și o să înceapă să urle… Așa se descarcă el și unele dintre crizele alea de le face sunt chiar…

Se gândi ce cuvânt să folosească.

– Amuzante.

– Dacă zici tu. Îmi faci un serviciu?

– Sigur. Dacă pot.

– Nu-mi mai spune „deșteptule“. Numele meu e Luke. Spune-mi așa, OK?

– OK.

Luke întinse mâna spre ușă, dar ea îl opri.

– Încă ceva, înainte să ieșim. Întoarce-te, Luke!

Se întoarse. Ea era mai înaltă cu vreo doi sau trei centimetri. Nu își dădu seama că avea de gând să-l sărute până când nu-și apăsă buzele de ale lui. Ba chiar își strecură și limba o secundă, ceea ce nu-i mai dădu fiori, ci îi provocă un șoc în toată regula, de parcă și-ar fi băgat degetul într-o priză. Primul lui sărut adevărat, o giugiuleală pe cinste. Și se gândi la Rolf (în fine, cât de *coerent* mai putea să gândească imediat după sărutul acela) și la cât de gelos ar fi fost dacă ar fi aflat.

Cu o expresie satisfăcută pe chip, fata făcu un pas înapoi.

– Să nu-ți imaginezi că m-aș fi îndrăgostit de tine. Nici măcar nu știu dacă ți-am făcut vreun serviciu, deși am impresia că da. Și eu am fost în carantină în prima mea săptămână aici. Nu mi-au făcut injecții pentru puncte.

Și întinse mâna spre posterul de lângă automatul cu dulciuri. Pe el era un băiat într-un scaun, care arăta vesel la o mulțime de puncte colorate de pe un perete alb. Un doctor surâzător (halat alb, stetoscop atârnat la gât) stătea cu mâna pe umărul băiatului. Deasupra lor scria INJECȚII PENTRU PUNCTE! Și mai jos: CU CÂT LE VEZI MAI REPEDE, CU ATÂT AJUNGI MAI IUTE ACASĂ LA TINE!

– Ce dracu' înseamnă asta?

– Nu contează. Ai mei erau total împotriva vaccinurilor și, la două zile după ce am ajuns în Jumătatea Anterioară, am făcut vărsat de vânt. Cu tuse, febră mare, niște pete urâte și roșii, tot tacâmul. Cred că mi-a trecut, că nu îmi mai e rău și au început iar să-mi facă analize. Dar poate încă sunt un pic contagioasă. Dacă ai noroc, o să iei boala de la mine și o să stai două săptămâni aici, bând sucuri și uitându-te la televizor, în loc să fii înțepat în toate părțile și să ți se facă RMN-uri.

Fata de afară îi observă și le făcu cu mâna. Kalisha îi răspunse și deschise ușa, fără să-l lase pe Luke să se dezmeticească.

– Șterge-ți expresia aia de Mutulică de pe moacă și haide să faci cunoștință cu gașca[43]!

Memorie eidetică – memorie fotografică (n. tr.).

William James (1842–1910) – renumit psiholog și filozof, fratele romancierului Henry James (n. tr.).

În lb. engl., *AA Big Book* – apărută prima oară în 1939 și completată de atunci cu metode prin care se poate vindeca cineva care suferă de alcoolism (n. tr.).

Spud Webb – jucător profesionist de baschet, cu o înălțime de doar 1, 70 m (n. tr.).

Naked Lunch – roman controversat al lui William S. Burroughs, apărut în 1959 (n. tr.).

Replică de pe site-ul „StaySmartOnline“, unde sunt oferite sfaturi pentru protecția datelor personale pe Internet (n. tr.).

Însemnări de iarnă despre impresii de vară (n. tr.).

Joc de cuvinte, bazat pe asemănarea fonetică dintre „smoot“ și „smooch“ (a se giugiuli) (n. tr.).

În jargonul Institutului, TP reprezintă o persoană înzestrată cu abilități telepatice (n. tr.).

În jargonul Institutului, TK reprezintă o persoană înzestrată cu abilități telekinetice (n. tr.).

Ruby Red – rubiniu, dar și nume dat unei femei care face parte dintr-o bandă de răufăcători și are o relație cu șeful acesteia (n. tr.).

Aluzie la hitul trupei Ramones, „Rockaway Beach“, plajă din Queens (n. tr.).

În original, „Better living through chemistry“ – slogan publicitar al companiei DuPont (n. tr).

St. Paul și Minneapolis (n. tr.).

M. Night Shyamalan – scenarist, regizor și producător american, de origine indiană, devenit cunoscut prin filmul „Al șaselea simț“ (n. tr.).

Anthony Frank Hawk – skateboarder profesionist, proprietar al companiei „Birdhouse“ (n. tr.).

Diane von Furstenberg – creatoare de modă din Belgia (n. tr.).

Avion de mici dimensiuni, cu două motoare (n. tr.).

Donkey Kong – personajul principal dintr-un joc video din anii '80; numele „măgarul” se referă la încăpățânarea extremă a personajului (n. tr.).

BNDF (Brain-derived neurotrophic factor) – factor neurotrofic derivat din creier – o proteină care stimulează producerea de celule noi în creier (n. tr.).

„Femeile vin și pleacă. Vorbind despre Michelangelo” – vers din poemul „Cântecul de dragoste al lui J. Alfred Prufrock”, de T.S. Eliot (n. tr.).

Peanuts – benzi desenate pentru copii; Pigpen – personaj extrem de murdar și dezordonat (n. tr.).

În original: „meet the Fockers”, aluzie la filmul cu acest titlu, tradus „Doi cuscri de coșmar” (n. tr.).

INJECȚII PENTRU PUNCTE

1

Când ieșiră din salonul cu televizor, Kalisha își puse brațul peste umerii lui Luke și îl trase mai aproape de ea. Băiatul crezu – speră, dacă e să o spunem pe bune – că voia să îl sărute din nou. Însă fata avea doar să-i șoptească ceva la ureche. Atingerea buzelor ei îl gâdilă și-i făcu pielea de găină.

– Poți să vorbești despre orice vrei, numai să nu zici nimic despre Maureen, bine? Probabil că ei nu ne ascultă tot timpul, dar e mai bine să fim prudenți. Nu vreau să aibă probleme.

Da, Maureen, doamna de la curățenie; dar cine erau *ei*? Niciodată Luke nu se mai simțise atât de derutat, nici măcar la patru ani, când se pierduse de mama lui la mall și rămăsese singur vreme de cincisprezece minute nesfârșite.

Dar, până una alta, l-au descoperit insectele – exact cum anticipase Kalisha. Niște gângănii mici și negre care roiau în jurul capului său.

Cea mai mare parte a terenului de joacă era acoperită cu pietriș fin. Zona unde puștiul pe nume George continua să arunce la coșul de baschet era asfaltată, iar trambulina era înconjurată de un fel de burete, cu rolul de a amortiza căzăturile în caz că vreun copil executa un salt neîndemânatic și se dădea de-a rostogolul. Acolo mai erau un teren de shuffleboard[44], un fileu de badminton, un traseu cu funii și mai multe tuburi colorate, pe care copiii mici le puteau pune unul în prelungirea altuia ca să construiască un fel de tunel, deși pe acolo nu existau copii atât de mici ca să se joace cu ele. Mai erau câteva leagăne, scrâncioburi și un tobogan, plus niște mese de picnic lângă un dulap lung și verde, cu etichete pe care scria: **JOCURI ȘI ECHIPAMENTE** și **PUNEȚI ÎNAPOI CE AȚI LUAT DE AICI.**

Terenul de joacă era împrejmuit cu un gard din sârmă, înalt de aproximativ trei metri. Luke observă două camere de supraveghere în colțurile lui. Erau pline de praf, de parcă nu ar mai fi fost curățate de ceva vreme. Dincolo de gard era doar o pădure de pini. După grosimea lor, Luke își zise că aveau în jur de optzeci de ani. Formula aceasta de calcul a vârstei copacilor o descoperise în cartea *Copaci din America de Nord*[45], pe care o citise într-o după-amiază de sâmbătă, pe când avea vreo zece ani. Și era destul de simplă. Nu trebuia să numeri inelele din trunchiuri, ci doar să estimezi circumferința unuia dintre copaci, să o împarți la *pi* ca să-i afli diametrul, după care să înmulțești rezultatul cu coeficientul mediu de creștere a pinilor din America de Nord, care era 4,5. Simplu de calculat și la fel de simplă era și concluzia: copacii aceia nu fuseseră tăiați de multă, foarte multă vreme – poate de câteva generații. Nu știa ce anume era Institutul acesta, însă acum înțelese că se afla în mijlocul unei păduri

bătrâne, adică la dracu-n praznic, departe de civilizație. Cât despre terenul ăla de joacă, își spuse că, dacă ar exista pe lume vreo închisoare pentru copii între șase și șaisprezece ani, atunci fix așa ar arăta curtea ei.

Fata – Iris – îi văzu și le făcu un semn cu mâna. După trei salturi pe trambulină, sări de acolo și ateriză pe suprafața din tartan cu picioarele depărtate și genunchii flexați.

– Sha! Ce ne-ai adus?

– El este Luke Ellis, spuse Kalisha. A venit de dimineață.

– Bună, Luke!

Iris se apropie de el și îi întinse mâna. Era o fată foarte slabă și mai înaltă cu vreo cinci centimetri decât Kalisha. Drăguță, cu o expresie prietenoasă pe chip. Obrajii și fruntea îi luceau – probabil de la combinația de transpirație și insecticid.

– Pe mine mă cheamă Iris Stanhope.

Luke îi strânse mâna, dându-și seama că insectele („muștițe“ li se zicea în Minnesota, dar habar nu avea cum li se spunea aici) începuseră să guste din el.

– Nu mă bucur să fiu aici, dar mă bucur să te cunosc.

– Eu sunt din Abilene, Texas. Tu de unde ești?

– Din Minneapolis. Este în…

– Știu unde este, îl întrerupse Iris. Ținutul cu un miliard de lacuri sau o altă tâmpenie de genul ăsta.

– George! strigă Kalisha. Ce faci, tinere? Te știam mai bine-crescut. Ia vino încoace!

– Vin, vin, stai un pic! Am ceva important de făcut.

George se opri cu vârful piciorului la linia de aruncări libere de la capătul zonei asfaltate, ridică în dreptul pieptului mingea de baschet și începu să vorbească pe un ton scăzut și încordat.

– În regulă, oameni buni, după șapte meciuri grele, am ajuns și în momentul acesta. Echipa celor de la Wizard se află doar cu un punct în urma celor de la Celtic, iar George Iles, care tocmai a intrat pe teren, are șansa de a schimba scorul. Dacă aruncarea este de un punct, cei de la Wizard vor obține din nou un egal. Dacă aruncarea valorează două puncte, va intra în istorie, probabil i se va afișa fotografia în Muzeul Celebrităților din Baschet și poate va câștiga o Tesla decapotabilă…

– Probabil făcută la comandă, spuse Luke. Deocamdată Tesla nu produce decapotabile.

George nu-l luă în seamă.

– Nimeni nu s-a așteptat vreodată ca Iles să fie cel care va decide soarta meciului, cu atât mai puțin el însuși. O tăcere stranie se lasă peste Capital One Arena…

– Și chiar atunci cineva trage o bășină! zbieră Iris.

Scoase limba – un pârțâit prelung și răsunător.

– Ca o trompetă! Și puturoasă pe deasupra!

– Iles trage aer în piept… bate de două ori mingea în pământ, gest care îl caracterizează…

– Pe lângă faptul că vorbește ca o moară stricată, George are și o viață imaginară extrem de activă, îi spuse Iris lui Luke. Ai să te obișnuiești.

George le aruncă o privire.

– Iles se uită urât la un fan al echipei Celtic, care își bate joc de el din tribune… este o fată, care, pe lângă faptul că pare proastă, este și extraordinar de urâtă…

Iris scoase alt pârțâit prelung.

– Acum Iles se uită la coș… Iles aruncă…

Pe lângă.

– Groaznic, George! spuse Kalisha. Acum, ori nimerește coșul ca să egalezi rahatul ăsta de scor, ori pierde naibii meciul, ca să vorbim și noi liniștiți. Puștiul ăsta nu înțelege ce i s-a întâmplat.

– De parcă noi *înțelegem,* zise Iris.

George își flexă genunchii și aruncă. Mingea se roti pe marginea coșului… ezită puțin… și îl părăsi.

– *Celtic câștigă, Celtic câștigă!* urlă Iris, țopăind ca o majoretă și fluturând din pompoane invizibile. Acum treci încoace și salută-l pe puștiul cel nou!

George se apropie de ei, dând din mâini ca să alunge insectele. Era un băiat scund și îndesat, iar Luke își spuse că lumea aceea imaginară a lui era unicul loc unde ar fi putut să joace baschet profesionist. Albastrul-deschis al ochilor lui îi aminti lui Luke de filmele cu Paul Newman și Steve McQueen, la care se uita cu Rolf pe TCM, și îl apucă un soi de amețeală amestecată cu greață gândindu-se cum stăteau ei tolăniți pe canapea, în fața televizorului, și se îndopau cu popcorn.

– Sal’tare! Cum te cheamă?

– Luke Ellis.

– Eu sunt George Iles, dar probabil că ți-au povestit fetele despre mine. Sunt zeul lor.

Kalisha ridică bărbia. Iris îi arătă degetul mijlociu.

– Un zeu al *dragostei.*

– Dar nu Adonis și nici Cupidon, spuse Luke, intrând un pic în jocul lor – mai bine zis, încercând să intre. Adonis este zeul dorinței și al frumuseții.

– Dacă zici tu. Ce părere ai de locul ăsta? Naşpa, nu?

– Ce *este* locul ăsta? Kalisha îi spune *Institutul*, dar ce anume înseamnă?

– Am putea să-i zicem și Azilul doamnei Sigsby pentru Copii Rebeli, Înzestrați cu Puteri Paranormale, spuse Iris și scuipă cu furie.

Nu era senzația aceea pe care o ai când ajungi la cinematograf la jumătatea filmului, ci mai degrabă aceea care te cuprinde când începi să te uiți la un serial abia de la jumătatea celui de-al treilea sezon. Un serial cu un subiect foarte complicat.

– Cine este doamna Sigsby?

– Regina-viperă, răspunse George. O s-o cunoști curând și sfatul meu e să nu fii obraznic cu ea. Nu-i place deloc să i se vorbească obraznic.

– Tu ești TP sau TK? vru să știe Iris.

– Presupun că TK.

De fapt, era mult mai mult decât o simplă presupunere.

– Uneori se mai mișcă lucrurile din jurul meu și, pentru că nu cred în strigoi, probabil că eu le fac să se miște. Însă poate fi suficient ca să…

Se întrerupse. *Nu poate fi suficient ca să mă aducă aici* – asta voia să spună. Dar uite că *se afla* aici.

– TK-pozitiv? îl întrebă George, pornind spre una dintre mesele de picnic.

Luke merse după el, urmat de cele două fete. Era în stare să calculeze vârsta aproximativă a pădurii din jur, cunoștea denumirile a o sută de bacterii diferite, le putea vorbi acestor copii despre Hemingway, Faulkner sau Voltaire, însă niciodată nu se simțise mai neștiutor ca acum.

– Habar n-am ce înseamnă asta.

Îi răspunse Kalisha:

– *Ei* le zic „pozi“ copiilor ca mine și ca George. Adică laboranții și îngrijitorii și doctorii. Noi n-ar trebui să știm…

– Dar știm, interveni Iris. Asta se cheamă „secretul lui Polichinelle[46]“. Persoanele TK și TP pozitive își pot stăpâni puterile, măcar în cea mai mare parte a timpului. Ceilalți nu pot. Eu mișc obiectele când sunt foarte supărată sau foarte fericită sau când mă sperii. E ceva involuntar, ca strănutul. Asta mă face să fiu un TK obișnuit. Ei folosesc cuvântul „roz“ și pentru TK, și pentru TP obișnuiți.

– De ce? întrebă Luke.

– Pentru că, atunci când ești unul obișnuit, pe hârtiile din dosarul tău fac câte un punct roz. Nu avem voie nici să ne vedem dosarele, dar eu m-am uitat odată în al meu. Pentru că au momente când sunt mai neatenți.

– Dar trebuie să ai mare grijă, altminteri își dau seama și nu mai scapi de ei, spuse Kalisha.

Și Iris continuă:

– Ăstora roz li se fac mai multe teste și mai multe injecții. Pe mine m-au aruncat în bazin. A fost nasol, dar nu să mor.

– Ce este…

George nu-l lăsă să-și termine întrebarea.

– Eu sunt TK-pozi. N-am niciun punct roz la dosar. Zero puncte roz pentru puștiul ăsta.

– Ți-ai văzut dosarul? îl întrebă Luke.

– N-am nevoie. Sunt cel mai tare. Fii atent!

Nici vorbă de vreo concentrare ca de preot hindus – puștiul nu făcu niciun gest, nici nu închise ochii, nici nimic, însă se întâmplă ceva extraordinar. (Lui Luke i se păru extraordinar,

chiar dacă fetele aveau aerul că se plictisesc de moarte.) Gângăniile din jurul capului lui George țâșniră înapoi, iar roiul lor, omogen până atunci, se transformă într-un fel de coadă de cometă. Parcă ar fi fost lovite de o rafală puternică de vânt. Numai că acolo *nu* bătea niciun vânt.

– Vezi? TK-pozi în acțiune. Numai că nu durează prea mult.

Corect. Muștițele se întorseseră și începuseră din nou să-i dea târcoale. Singurul lucru care le mai ținea cât de cât la distanță era soluția insecticidă cu care se dăduse.

– Când ai aruncat a doua oară la coș, spuse Luke, ai fi putut să bagi mingea în el?

George clătină amărât din cap.

– Mi-aș dori să aducă aici un TK-pozi pe bune, zise Iris.

Îi pierise entuziasmul întâlnirii cu un nou coleg. Acum părea obosită și speriată și mai mare decât cincisprezece ani, după cât aproxima Luke.

– Unul care să poată să ne teleporteze *dracului* de aici, continuă Iris, așezându-se pe una dintre băncile din jurul mesei și acoperindu-și ochii cu mâna.

Kalisha se așeză lângă ea și o cuprinse de umeri.

– Haide, măi, o să fie bine!

– Ba n-o să fie, zise Iris, întinzându-și brațele. Uită-te la mine, sunt o perniță de ace!

Pe brațul stâng avea doi plasturi și trei pe dreapta. Se frecă repede la ochi și se strădui să ia o mină jucăușă – cel puțin așa credea Luke.

– Spune-mi, puștiule, *tu* poți să miști obiectele dinadins?

Luke nu discutase decât cu părinții lui despre puterea minții asupra materiei – cunoscută și sub numele de psihokinezie. Mama îi spusese că oamenii s-ar speria de el dacă ar ști de ce este capabil. Tata îi spuse că nu asta îl definea și că era ceva neimportant. Luke fusese de acord cu ambele păreri, însă copiii de aici nu erau speriați, iar locul acesta *era* important. Măcar de atâta lucru își dădea și el seama.

– Nu. Nici măcar urechile nu pot să mi le mișc.

Începură să râdă toți trei, iar Luke se mai relaxă puțin. Da, locul acesta era unul ciudat și cam înspăimântător, dar bine că măcar copiii ăștia păreau în regulă.

– Se mai întâmplă să se miște câte ceva, dar foarte rar, din an în Paște. Farfurii sau tacâmuri. Sau câte o ușă se închide singură. O dată sau de două ori mi s-a aprins și lampa de birou fără s-o ating. Dar niciodată nu-i cine știe ce chestie. Pe bune, nici măcar nu eram convins că eu fac asta. Am crezut că e de la curent… sau de la cine știe ce trepidații din adâncul scoarței terestre…

Îl priveau toți trei cu expresii care păreau a spune că nu se lasă duși de nas atât de ușor.

– Bine, oftă el. Da, știam. Și ai mei știau, dar n-au făcut niciodată mare caz pe tema asta.

Poate ar fi făcut, își spuse el, dacă fiul lor n-ar fi fost atât de inteligent, încât să-l accepte nu una, ci două facultăți, încă de la vârsta de doisprezece ani. Să zicem că ai un puști de șapte ani, care cântă la pian ca Van Cliburn[47]. Ți-ar mai păsa că-i în stare să facă niște trucuri cu cărți? Sau că poate să miște din urechi? Însă nu le putea spune așa ceva lui George, Iris și Kalisha. Ar fi părut lipsit de modestie.

– Ai dreptate, nici *nu*-i mare chestie! exclamă Kalisha furioasă. Asta-i tâmpenia! Noi nu suntem nici ăia din Liga Dreptății, nici X-Men!

– Am fost răpiți?

Se ruga să-i vadă izbucnind în râs. Se ruga să-l audă măcar pe unul dintre ei răspunzându-i *Normal că nu.*

– Păi, cum altfel? pufni George.

– Din cauză că tu poți să gonești insectele doar pentru câteva secunde? Din cauză că…

Și iar se gândi la tava care căzuse de pe masă la Pizzeria lui Rocket.

– Din cauză că se întâmplă uneori să se închidă ușa singură după mine atunci când intru în vreo cameră?

– Ce să zic… mormăi George. Dacă ne-ar fura de la familiile noastre pe criterii de frumusețe, Iris și Sha n-ar avea ce să caute aici.

– Mitocanule! îl cadorisi Kalisha.

George zâmbi.

– Asta da replică rafinată, nimic de zis. Iar eu îți spun să-mi muști cârnatul.

– Abia aștept să te ducă în Jumătatea Posterioară, spuse Iris. Poate o să mă bată Dumnezeu pentru că gândesc așa, dar…

– Stați! interveni Luke. *Opriți-vă!* Luați-o de la început!

– *Ăsta* e începutul, amice! spuse atunci o voce din spatele lor. Din păcate, s-ar putea să fie și sfârșitul.

2

Luke estimă că nou-venitul avea cam șaisprezece ani, însă avea să afle mai târziu că se înșelase cu doi ani. Nicky Wilholm era un băiat înalt, cu ochi albaștri. Părul lui vâlvoi, mai negru decât văzuse el vreodată, tânjea după o doză dublă de șampon. Purta o cămașă șifonată, închisă până la gât, și o pereche de pantaloni scurți, la fel de șifonați. Șosetele albe i se răsfrânseseră peste glezne, iar tenișii erau murdari. Luke își aminti că Maureen spusese că semăna cu Pigpen din Peanuts.

Ceilalți copii îl priveau cu un soi de respect amestecat cu prudență, iar Luke înțelese imediat că, deși nici Kalisha, nici Iris și nici George nu erau mai încântați decât el să se afle aici, încercau totuși să-și păstreze optimismul. Cu excepția momentului când pe Iris o copleșiseră emoțiile, toți trei emanau o energie ușor tembeluță de genul „hai că nu-i atât de rău“. Nu însă

și băiatul acesta. Nicky nu părea furios, dar era limpede că trecuse printr-o astfel de criză nu cu prea mult timp în urmă. Buza inferioară îi era umflată și pe ea se distingea clar o tăietură în curs de vindecare, un ochi încă păstra urmele unei vânătăi, iar pe un obraz se vedea o zgârietură proaspătă.

Aha, înseamnă că era un bătăuș. Luke văzuse câțiva la viața lui, ba erau vreo doi chiar și la Școala Broderick. El și cu Rolf aveau grijă să se țină la distanță de ei. Însă, dacă locul acesta chiar era un fel de închisoare – așa cum începuse el să bănuiască –, îi va fi imposibil să-l evite pe Nicky Wilholm. Ceilalți trei copii nu dădeau semne că s-ar teme de el, iar acesta era un semn bun. Poate Nicky era supărat pe scopul ascuns în spatele numelui anost al Institutului, dar în fața colegilor săi părea doar agitat. Concentrat. Și totuși, urmele acelea de pe chipul lui sugerau o mulțime de posibilități neplăcute, mai cu seamă dacă nu era bătăuș din fire. Dar dacă fuseseră aduși aici de un adult? Dacă ar fi făcut asta vreun profesor – nu doar de la Broderick, ci din aproape orice altă școală –, atunci, profesorul respectiv ar fi fost concediat, probabil dat în judecată, poate chiar arestat.

Își aminti ce-i spusese Kalisha: *Și nici în Kansas nu mai suntem, Toto.*

– Eu sunt Luke Ellis.

Și întinse mâna, neștiind exact la ce să se aștepte.

Nicky nu-l băgă în seamă și deschise dulapul verde.

– Știi să joci șah, Ellis? Ăștia trei sunt praf. Donna Gibson măcar știa cum se mută piesele, dar s-a dus acum trei zile în Jumătatea Posterioară.

– Și n-o s-o mai vedem niciodată, spuse George, pe un ton plângăreț.

– Știu, răspunse Luke, dar nu-mi arde acum de șah. Acum vreau să știu unde mă aflu și ce se întâmplă aici.

Nicky scoase o tablă de șah și cutia cu piesele. Pe acestea le puse repede la locurile lor, fără să se deranjeze să-și dea părul peste cap și mulțumindu-se să privească printre șuvițele care-i căzuseră în ochi.

– Ești la Institut. Institutul se află într-o zonă nelocuită și greu accesibilă din statul Maine. Are doar coordonate geografice. TR-110. Sha a aflat chestiile astea de la mai mulți oameni. La fel și Donna și Pete Littlejohn. Ăsta-i un alt TP care a ajuns în Jumătatea Posterioară.

– Mi se pare că Petey a plecat de o veșnicie, când, de fapt, l-au dus acolo săptămâna trecută, murmură cu melancolie Kalisha. Mai țineți minte câte coșuri avea pe mutră? Și cum îi tot alunecau ochelarii pe nas?

Nicky o ignoră.

– Paznicii de la grădina asta zoologică nu încearcă nici să ascundă, nici să nege lucrurile astea. De ce ar face-o, că lucrează

zilnic doar cu pușți și puștoaice cu puteri telepatice? Și nici nu-și fac probleme despre chestiile cu adevărat serioase, pe care chiar vor să le țină secret, pentru că nici măcar Sha nu poate pătrunde până-n fundul minților lor, iar Sha e destul de pricepută.

– De obicei nimeresc cam nouăzeci la sută din cărțile Rhine[48], spuse Kalisha pe un ton normal, fără să se laude. Și aș putea să-ți zic cum a chemat-o pe bunica ta, dacă te-ai gândi acum doar la numele ei. Numai atât sunt în stare să fac: să citesc gândul care îți trece chiar acum prin minte.

Luke se gândi la numele bunicii lui: Rebecca.

– Rebecca, spuse Kalisha.

Și imediat, observând surprinderea de pe chipul băiatului, izbucni într-un râs nestăpânit, care o făcu să arate ca fetița care fusese până nu de mult.

– Tu joci cu albele, zise Nicky. Eu joc întotdeauna cu negrele.

– Nick e haiducul nostru onorific, explică George.

– Cicatricele dovedesc asta, spuse Kalisha. Nu-l ajută la nimic, dar nu se poate stăpâni. În camera lui e o dezordine de groaza lumii, alt gest de revoltă copilărească de pe urma căruia doar Maureen are de suferit, pentru că trebuie să strângă după el.

Nicky se întoarse spre fata de culoare și o privi cu asprime.

– Dacă Maureen chiar ar fi o sfântă, așa cum crezi tu, ne-ar ajuta să fugim. Sau s-ar duce la cea mai apropiată secție de poliție și ar povesti ce se petrece aici.

Kalisha clătină din cap.

– Fii serioasă! Dacă lucrezi aici, înseamnă că ești complice. Bun sau rău, oricum vei fi.

– Scârbă sau drăguț, adăugă George cu solemnitate.

– Ca să nu mai zic că polițiștii ăia probabil că sunt niște tembeli, cum sunt cățeii din desenele animate care cică ar fi ajutoare de șerif[39], interveni Iris. Și secția de poliție o fi undeva la dracu-n praznic. Auzi, Nick, dacă tot te-ai erijat în Ghid de Menajerie, de ce nu-i spui puștiului pe bune cum stă treaba? Zău, măi, nene, chiar ai uitat cum te ia cu fiori reci când te trezești într-o cameră străină, dar care seamănă leit cu a ta?

Nick nu-i răspunse și își încrucișă brațele la piept. Luke observă cum se uita Kalisha la el și își spuse că, dacă fata l-ar săruta vreodată pe Nicky, nu ar face-o doar ca să-i transmită vărsatul ei de vânt.

– În regulă, Ellis, am să-ți spun ce știm. Sau ce credem că știm. Nu durează prea mult. Doamnelor, vă rog să interveniți oricând doriți. George, ai grijă să-ți ții gura închisă dacă simți că-ți vine să spui vreo prostie.

– Mulțam fain pentru sfat, zise George. După ce terminăm aici, o să te las să-mi conduci Porsche-ul.

– Kalisha e cea mai veche aici, spuse Nicky. Datorită vărsatului de vânt. Câți copii ai văzut în perioada asta, Sha?

Fata se gândi puțin.

– Poate douăzeci și cinci. Sau ceva mai mulți.

Nicky dădu din cap.

– Copiii ăștia provin – *noi provenim* – din toate colțurile țării. Sha e din Ohio, Iris e din Texas, George vine din Gaura-Curului, Montana…

– Sunt din Billings, îl întrerupse George. Un orășel absolut respectabil.

– Mai întâi ne marchează de parcă am fi păsări migratoare sau niște nenorociți de bivoli.

Și Nicky își dădu părul la o parte, descoperindu-și lobul urechii de care era atârnat un inel din metal lucios, mai mic decât un bănuț de zece cenți.

– După aia ne examinează, ne fac analize, ne supun unor teste, ne fac injecții, după aia ne examinează iar și ne fac alte analize. Ălora cu puncte roz la dosar li se fac mai multe injecții și sunt supuși și mai multor teste.

– Pe mine m-au vârât în bazin, spuse din nou Iris.

– Bravo ție! zise Nick. Dacă suntem pozi, atunci ne pun să facem trucuri din alea tâmpite cum fac cățeii. Eu sunt TK-pozi, dar George-Moară-Stricată e un pic mai bun decât mine. Și a mai fost un pușți – nu mai țin minte cum îl chema – care era și mai bun decât George.

– Bobby Washington, spuse Kalisha. Un băiat de culoare, cam de vreo nouă ani. Nu mai e aici de… de cât timp, Nicky? Două săptămâni?

– Mai puțin, răspunse Nicky. De două săptămâni am venit eu.

– A fost cu noi într-o seară, la cină, continuă Kalisha, și a doua zi era deja în Jumătatea Posterioară. Bum! Hocus-Pocus-Preparatus! Probabil că eu urmez. Cred că au terminat cu testele.

– Idem! spuse Nicky cu tristețe. Probabil că abia așteaptă să scape de mine.

– Fără niciun „probabil“, zise George.

– Ne fac multe injecții, interveni Iris. Unele ne dor, altele nu prea tare; unele ne dau stări tâmpite, altele, nu. Eu am făcut febră mare după una dintre ele și am avut o durere infernală de cap. M-am gândit că am luat vărsat de vânt de la Sha, dar mi-a trecut după o zi. Îți tot fac injecții până ajungi să vezi punctele și să auzi zumzetul.

– Tu ai scăpat ușor, îi spuse Kalisha. Doi copii… pe unul îl chema Morty… nu-i mai știu numele de familie…

– Ăla care se scobea mereu în nas, zise Iris. Și care era mereu cu Bobby Washington. Nici eu nu mai țin minte numele de familie al lui Morty. A plecat în Jumătatea Posterioară cam la două zile după sosirea mea.

– Sau poate nu s-a dus acolo, spuse Kalisha. N-a stat mult timp aici și a făcut o erupție nasoală. Mi-a zis mie la cantină. Și mi-a

mai zis că-i bătea inima foarte aiurea. Cred că s-a îmbolnăvit pe bune.

Ezită puțin și apoi adăugă:

– Poate a murit.

George se holba îngrozit la ea.

– N-am nimic împotriva cinismului și anxietății adolescentine, dar, te implor, spune-mi că nu crezi asta de-adevăratelea.

– Normal că n-aș *vrea* să cred, șopti Kalisha.

– Gura! strigă Nicky. Tăceți toți!

Se aplecă peste tabla de șah și se uită fix în ochii lui Luke.

– Da, ne răpesc din sânul familiei. Da, ne răpesc pentru că avem puteri extrasenzoriale. Dar cum află de existența noastră? Habar n-am. Însă probabil că-i o operațiune de proporții, pentru că locul ăsta-i foarte mare. În pana mea, e cât un *complex*! Au doctori, laboranți, niște tipi care-și zic „îngrijitori"… parcă ar fi un spital în mijlocul pădurii.

– Au și pază, adăugă Kalisha.

– Da, da. Șeful paznicilor e un bou mare și chel. Îl cheamă Stackhouse.

– Nu se poate așa ceva! exclamă Luke. În America?

– Aici nu mai este America, băiete. Aici este Împărăția Institutului. Când o să mergem la cantină ca să ne umplem burțile, să te uiți pe geam, Ellis! O să vezi o grămadă de copaci. Dar, dacă o să te uiți cu mai multă atenție, o să vezi încă o clădire. Tot din beton, vopsită în verde, la fel ca asta. Probabil că au ales culoarea asta pentru că așa poți s-o confunzi cu verdele frunzelor. Mă rog, chestia e că în clădirea aia este Jumătatea Posterioară. Unde se duc copiii după ce au terminat cu injecțiile și cu testele.

– Și ce se întâmplă acolo?

Îi răspunse Kalisha:

– Nu avem nici cea mai mică idee.

Lui Luke îi stătea pe limbă întrebarea: „ Dar Maureen știe?". Însă își aminti ce-i șoptise Kalisha la ureche: *Ei ne ascultă.*

– Știm doar ce ne spun ei, zise Iris. Ne spun că…

– Ne spun că totul o să fie *biii-NEEEEE!*

Atât de puternic și de neașteptat a fost țipătul lui Nicky, că Luke mai că se prăbuși de pe băncuța de lângă masă. Băiatul cu părul negru sări în picioare și privi fix în obiectivul plin de praf al uneia dintre camerele de supraveghere. Luke își aminti alte cuvinte ale Kalishei: *Când ai să-l cunoști pe Nicky, să nu te sperii dacă o s-o ia razna și o să înceapă să urle. Așa se descarcă el.*

– Ăștia sunt ca niște misionari care încearcă să-L vândă pe Iisus unor indieni atât de … atât de…

– Naivi? îl ajută Luke.

– Da! Naivi! strigă Nicky, tot cu ochii la camera de supraveghere. Unor indieni atât de naivi, încât pun botul la *orice*

și care sunt în stare să creadă că, dacă renunță la pământul lor pentru un pumn de mărgeluțe și câteva pături pline cu purici, o să se ducă în rai și o să-și revadă toate rudele moarte și o să fie fericiți pe vecie! Noi suntem indienii ăștia, noi suntem atât de naivi, încât credem din prima orice sună bine, orice căcat care pare a fi un *final… FERICIT!*

Se răsuci brusc ca să ajungă cu fața la ei. Părul i se zburli și mai tare, ochii îi aruncau fulgere, încheieturile degetelor i se albiseră, atât de tare strângea pumnii. Și Luke observă niște julituri aproape vindecate pe încheieturile acelea. Nu prea credea că Nicky ripostase chiar pe măsura loviturilor încasate – în fond, nu era decât un copil –, însă se părea că umflase și el botul *cuiva.*

– Vă imaginați cumva că Bobby Washington știa că se terminaseră testele atunci când l-au dus în Jumătatea Posterioară? Ori Pete Littlejohn? Iisuse Hristoase, dacă creierul ar fi făcut din praf de pușcă, ăștia doi n-ar fi fost în stare să-și sufle nasurile[50].

Se întoarse iar spre obiectivul camerei murdare. Era ușor ridicol că-și vărsa furia asupra dispozitivului ăluia prăpădit, dar asta nu-l împiedică pe Luke să-l privească cu admirație pentru că îi era limpede că Nicky nu se împăcase cu situația.

– Fiți atenți la mine! Puteți să mă snopiți în bătaie și puteți să mă duceți în Jumătatea Posterioară, dar o să mă împotrivesc din toate puterile! *Nick Wilholm nu se vinde pe mărgele și pături împuțite!*

Se trânti pe băncuță, respirând sacadat. Apoi zâmbi, etalându-și gropițele din obraji și dinții albi. Aruncă priviri prietenoase copiilor din jur. Personajul acela ursuz și pesimist dispăruse ca prin farmec. Pe Luke nu-l atrăgeau băieții, dar, când văzu zâmbetul acela, înțelese imediat de ce Kalisha și Iris se uitau la Nicky de parcă ar fi fost solistul unei trupe la modă.

– Probabil ar trebui să fiu în echipa lor, în loc să stau închis aici ca o găină în coteț. Aș putea să promovez locul ăsta mult mai bine decât Sigsby și Hendricks și toți ceilalți doctori. Sunt *convins.*

– Te cred, zise Luke, dar nu prea înțeleg la ce anume te referi.

– Mda, ai cam luat-o pe miriște, Nicky, spuse George.

Nicky își încrucișă din nou brațele la piept.

– Hai să-ți fac un rezumat înainte să-ți tăbăcesc fundul la șah, puștiule nou. Ne aduc aici. Ne testează. Ne fac o grămadă de injecții cu cine știe ce soluții și după aia ne testează din nou. Unii copii ajung în bazin. Tuturor copiilor li se face un test oftalmologic ciudat rău de tot, după care te ia cu leșin. Stăm în camere care seamănă cu cele de acasă, probabil din grijă pentru emoțiile noastre gingașe.

– Acomodare psihologică, spuse Luke. Mda, e logic.

– La cantină ne dau mâncare bună. Ba chiar putem să comandăm ce ne place, chiar dacă opțiunile sunt destul de limitate. Nu ne încuie ușile de la camere, așa că, dacă nu ai somn,

poți să te duci în toiul nopții până la bufet și să iei o gustare. Lasă afară fursecuri și alune, nuci și mere, chestii de genul ăsta. Sau poți să te duci până la cantină. Automatele de acolo funcționează cu fise, iar eu nu am așa ceva pentru că fise primesc doar fetițele și băieții cuminți, or, eu nu sunt deloc, dar deloc cuminte. Părerea mea despre băieții cuminți e că ar trebui să-i arunci fix în puțulicile alea…

– Revino-ți! se răsti Kalisha la el. Termină cu tâmpeniile!

– Să trăiți, șefa! spuse Nicky cu zâmbetul lui adorabil.

După care se întoarse spre Luke.

– Îți oferă o mulțime de stimulente care să te convingă să fii cuminte și să capeți cât mai multe fise. La cantină sunt o grămadă de gustări și sucuri de toate felurile.

– Cracker Jack, murmură visător George. Ho Ho[51].

– Au pus un afiș pe care au scris VĂ RUGĂM SĂ BEȚI ÎN MOD RESPONSABIL, spuse Iris. Cât de ridicol e să le ceri așa ceva unor pușți de zece ani care bagă încontinuu fise și apasă pe butoanele cu Boone's Farm, Blue Hawaiian și Mike's Hard Lemonade[52].

– Faci mișto de mine! exclamă Luke.

Dar îi văzu pe Kalisha și George dând din cap.

– Te pilești, dar nu te faci muci, zise Nicky. Nimeni n-are atât de multe fise.

– Corect! spuse Kalisha. Dar sunt copii care preferă să rămână piliți cât mai mult timp posibil.

– Alcoolici? Adică vrei să-mi spui că există aici alcoolici care au doar zece sau unsprezece ani?

Lui Luke tot nu-i venea să creadă ce aude.

– Glumești, nu-i așa?

– Ba nu glumesc deloc. Sunt copii care fac orice li se spune, doar ca să aibă în fiecare zi fise pentru dozatorul cu băuturi. Nu-s aici de atât de multă vreme ca să fi studiat cum trebuie problema, dar am auzit povești de la copiii mai vechi.

– Ca să nu mai zic, interveni Iris, că avem o mulțime de copii care s-au apucat de fumat pe bune.

Ridicol! Însă lui Luke i se părea că tot ce auzea acum avea un soi de logică absurdă. Își aduse aminte de Iuvenal, poetul satiric din Roma Antică, acela care spusese că, dacă dai oamenilor pâine și circ, îi faci fericiți, le abați atenția de la problemele importante și poți să-ți vezi mai departe de treburile tale murdare. Cam la fel se putea spune și despre băutură și țigări, mai cu seamă dacă beneficiarii lor erau niște copii speriați și nefericiți, ținuți prizonieri.

– Dar alcoolul și tutunul nu modifică rezultatele testelor?

– Greu de spus, pentru că habar nu avem ce sunt testele alea, răspunse George. Ni se pare că nu vor decât să te facă să vezi punctele și să auzi zumzetul.

– Ce puncte? Ce zumzet?

– O să afli, zise George. Dar nu asta-i partea cea mai nasoală. Mult mai rău e până ajungi acolo. Nu pot să sufăr injecțiile.

– Cel mult trei săptămâni, spuse Nicky. Cam atât rămân copiii în Jumătatea Anterioară. Așa zice Sha. Or, ea e de cel mai mult timp aici. Apoi ajungem în Jumătatea Posterioară. Și după asta – cel puțin așa se zice – suntem interogați și ni se șterg cumva toate amintirile despre locul ăsta.

Își desfăcu brațele și ridică mâinile cu degetele răsfirate spre cer.

– Și după *aia*, copilașii mei, ne ducem în rai! Spălați de toate păcatele, în afară de obiceiul de a fuma un pachet pe zi! Aleluia!

– Ne ducem acasă, la părinții noștri. Asta vrea să spună, explică încet Iris.

– Unde vom fi primiți cu brațele deschise, spuse Nicky. Fără să ni se pună nicio întrebare. Doar „bine ai venit acasă“ și „hai să mergem la Chuck E. Cheese[53] să-ți sărbătorim întoarcerea“. Ție ți se pare verosimil, Ellis?

Deloc.

– Dar părinții noștri *sunt* în viață, da?

Luke nu-și dădea seama cum suna tonul lui în urechile celorlalți, însă, în ale lui, părea foarte umil.

Nu-i răspunse nimeni. Doar se uitau lung la el. Acum, pe bune, nici nu mai avea nevoie de vreun alt răspuns.

3

Doamna Sigsby auzi un ciocănit în ușa de la birou. Fără să-și ia ochii de la monitorul computerului îi strigă persoanei respective că poate să intre. Bărbatul care apăru în pragul ușii era aproape la fel de înalt ca doctorul Hendricks, însă mai tânăr cu vreo zece ani și într-o formă fizică mult mai bună – cu umeri lați și plin de mușchi lucrați la sală. Țeasta îi era netedă – rasă și lucioasă. Purta jeanși și o cămașă albastră de lucru, cu mânecile suflecate ca să-și etaleze bicepșii superbi. De șold îi atârna un toc de armă, din care ieșea patul unui pistol.

– A venit grupul lui Ruby Red, în caz că doriți să discutați cu ei despre operațiunea Ellis.

– E ceva urgent sau important, Trevor?

– Nu, doamnă, nu chiar. Pot să vin mai târziu, dacă vă deranjez.

– Nu-i nicio problemă, dar am să te rog să aștepți puțin. Locatarii noștri îl pun la curent pe băiatul cel nou cu ce facem noi aici. Vino să te uiți și tu. Mi se pare amuzant amestecul ăsta de folclor și realism. Parcă ar fi din *Împăratul muștelor*[54].

Trevor Stackhouse se apropie de computer. Îl văzu pe Wilholm – un mucos extrem de enervant – stând într-o parte a tablei de șah, pe care erau aranjate piesele pentru partidă. Noul locatar stătea în partea cealaltă. Erau și fetele acolo, sorbindu-l

din priviri (ca de obicei) pe Wilholm – chipeș, ursuz, rebel, un fel de James Dean contemporan. Vor scăpa curând de el. Stackhouse abia aștepta ca Hendricks să-i semneze hârtiile de transfer.

– Cam câți oameni lucrează aici? întreba acum băiatul cel nou.

Iris și Kalisha (zisă și „Fata cu vărsat de vânt“) schimbară o privire între ele. Iris răspunse:

– Vreo cincizeci? Cel puțin cincizeci, așa zic eu. Sunt doctori… laboranți și îngrijitori… personalul de la cantină… hmm…

– Doi sau trei paznici, interveni Wilholm, și femeile de serviciu. Deocamdată nu-i decât Maureen, pentru că nu suntem decât noi cinci aici. Dar atunci când sunt mai mulți copii, mai sunt trimise vreo două. S-ar putea să vină din Jumătatea Posterioară, dar nu sunt sigur.

– Dar cum pot ascunde existența acestui loc, din moment ce sunt atât de mulți oameni care lucrează aici? întrebă Ellis. În primul rând, unde-și parchează *mașinile*?

– Interesant! spuse Stackhouse. Nu cred că a mai pus cineva întrebarea asta.

Doamna Sigsby dădu din cap.

– Se pare că-i foarte inteligent, nu doar citit și atât. Taci acum! Vreau să aud.

– …trebuie să stea, zicea Luke. Înțelegeți? Să facă ronduri. Ceea ce ar însemna că locul acesta este o structură guvernamentală. Ca una dintre locațiile alea secrete unde îi interoghează pe teroriști.

– Și unde le trag un sac pe cap și peste el le toarnă câteva găleți cu apă, spuse Wilholm. N-am auzit să îi fi făcut așa ceva vreunui copil de aici, dar îi cred capabili.

– Au bazinul, zise Iris. Ăsta-i tratamentul lor cu apă. Îți pun o cască, te bagă înăuntru și după aia iau notițe. Dar nu-i la fel de nasol ca injecțiile.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

– Cel puțin, așa mi se pare mie.

– Probabil că angajații lucrează în ture, spuse Ellis.

Doamnei Sigsby i se părea că vorbește mai degrabă pentru sine decât pentru ceilalți. *Cred că face foarte des chestia asta*, își zise ea.

– Doar așa ar putea să funcționeze.

Stackhouse dădea din cap.

– Bun raționament! Al naibii de bun. Câți ani are? Doisprezece?

– Raportează, Trevor!

Doamna Sigsby apăsă o tastă și pe monitor apăru screensaver-ul: o fotografie a fetițelor ei gemene, în cărucior dublu – fotografie făcută cu mulți ani înainte de a le crește sânii, de a învăța cuvinte urâte și de a se îndrăgosti de niște golani. Și de a se apuca de droguri, în cazul lui Judy.

– S-a discutat cu echipa Ruby Red?

– Chiar eu am făcut-o. Atunci când polițiștii vor analiza computerul puștiului, vor afla că a căutat știri cu copii care și-au omorât părinții. Și că nu a citit prea multe, doar vreo două sau trei.

– Cu alte cuvinte, o procedură standard.

– Da, doamnă. Pe principiul „nu te lega la cap, dacă nu te doare".

Și îi aruncă un zâmbet care doamnei Sigsby i se păru aproape la fel de încântător ca al lui Wilholm, în zilele lui bune. Deși, parcă nu prea. Nicky al lor era un adevărat magnet pentru gagici. Deocamdată, cel puțin.

– Vreți să discutați cu echipa sau doar să vedeți raportul? Îl scrie Denny Williams, ceea ce înseamnă că ar trebui să fie destul de lizibil.

– Dacă zici că totul a mers bine, am să mă mulțumesc cu raportul. O să-i spun lui Rosalind să mi-l aducă.

– Foarte bine. Alvorson ce mai zice? A obținut și alte informații în ultima vreme?

– Vrei să știi dacă Wilholm și Kalisha au început să se pupe? îl întrebă Sigsby, ridicând o sprânceană. De când are chestia asta vreo legătură cu obligațiile tale de serviciu, Trevor? Din câte țin eu minte, tu trebuie să te ocupi doar de protecție și de operațiunile de pe teren.

– Mă doare fix undeva dacă ăia doi se pupă. De fapt, chiar mi-aș dori să meargă până la capăt și să se dezvirgineze reciproc cât încă o mai pot face. Bineînțeles, dacă mai au ce să dezvirgineze. Chestia e că uneori Alvorson află niște lucruri care au importanță pentru sarcinile mele de serviciu. Așa cum s-a întâmplat atunci când a stat de vorbă cu puștiul ăla, Washington.

Maureen Alvorson, femeia de serviciu care părea plină de empatie față de tinerii subiecți ai Institutului, era în realitate o informatoare. (Termenul *spion* i se părea mult prea ales doamnei Sigsby din cauza bârfelor neimportante pe care le culegea femeia.) Nici Kalisha și nici vreun alt TP nu se prinseseră încă, pentru că Maureen era extrem de bună când venea vorba să mai câștige ceva bani în plus prin activități clandestine.

Însă era foarte utilă de când li se inoculase copiilor ideea că în anumite zone ale Institutului – câteva exemple fiind colțul de sud al bufetului și cel de lângă automatele din cantină – nu erau instalate sisteme de supraveghere audio. Acelea erau locurile în care copiii îi împărtășeau lui Alvorson secretele lor. Majoritatea neînsemnate, evident. Însă, din când în când, se întâmpla să mai apară câte un bulgăre de aur printre gunoaie. De pildă, cum a fost atunci când puștiul Washington îi mărturisise lui Maureen că se gândea serios la sinucidere.

– N-a mai aflat nimic în ultima vreme, îi răspunse Sigsby. Am să te informez eu, Trevor, dacă îmi transmite ceva ce te-ar putea

interesa.

– În regulă. Întrebam și eu așa.

– Am înțeles. Acum te rog să mă lași. Am de lucru.

4

– Băga-mi-aș picioarele să-mi bag! exclamă Nicky așezându-se din nou pe băncuță și dându-și, Slavă Domnului, la o parte părul din ochi. O să sune curând talanga și, după prânz, trebuie să fac alt test la ochi și să mă holbez la peretele ăla alb. Hai să te văd de ce ești în stare, Ellis! Fă o mutare!

Luke nu avusese niciodată mai puțin chef de șah ca acum. Prin minte îi treceau o mie de alte întrebări – mai ales despre legătura dintre injecții și puncte. Dar poate nu era tocmai momentul potrivit. În fond, termenul „supraîncărcare cu informații“ nu fusese inventat în zadar. Așa că mută pionul din fața regelui. Nicky îi contracară mutarea. Luke răspunse mutând nebunul și amenințând acum pionul din fața nebunului lui Nicky. După un moment de ezitare, Nicky își mută regina în diagonală, traversând patru pătrate, mișcare care pecetlui soarta partidei. Își mută și Luke regina și așteptă ca Nicky să facă o mutare – indiferent care ar fi fost aceea –, apoi își strecură frumușel regina lângă regele adversarului său.

Nicky se uită urât la tablă.

– Șah mat? Din patru mutări? Pe bune?

Luke ridică din umeri.

– Mutarea asta se cheamă „Matul Începătorului“ și nu merge decât dacă joci cu albele. Data viitoare ai grijă și pareaz-o. Cel mai bine ar fi să-ți muți pionul reginei două careuri mai în față ori pionul regelui doar unul.

– Și dacă fac asta, tot ai să mă bați?

– Posibil.

Acesta era răspunsul diplomatic. Răspunsul corect era *normal că da.*

– Vai de capul meu! murmură Nicky, tot cu ochii ațintiți la tabla de șah. A dracu’ șmecherie! Cine te-a învățat?

– Am citit niște cărți.

Nicky ridică privirea și abia acum păru să-l vadă cu adevărat pe Luke. Și îi puse aceeași întrebare pe care i-o pusese Kalisha:

– Cât de deștept *ești,* puștiule?

– Suficient de deștept cât să te bată la șah, interveni Iris, scutindu-l pe Luke de obligația de a răspunde.

Chiar în acea clipă se auzi un sunet vesel de clopoței – talanga la care se referise Nicky.

– Hai la masă! spuse Kalisha. Mor de foame. Hai, Luke! Ăla care a pierdut strânge tabla și piesele.

Nicky îndreptă arătătorul spre ea și se prefăcu că o împușcă – *poc-poc!* Însă zâmbea. Luke se ridică și porni după fete. George îl prinse din urmă lângă ușa sălii și îl luă de braț. Din cărțile de

sociologie citite (precum și din proprie experiență), Luke știa că, în mod normal, copiii dintr-un grup se împart în categorii ușor de recunoscut. Dacă Nicky Wilholm era răzvrătitul, atunci George Iles era bufonul clasei. Numai că acum avea o expresie gravă, ca de infarct miocardic. Începu să vorbească repede, pe ton scăzut.

– Nick e super. Mie îmi place și fetele sunt nebune după el. Probabil o să-ți placă și ție, dar să nu ți-l iei drept model. Nu vrea să accepte faptul că suntem prizonieri aici, dar adevărul e că suntem. Așa că trebuie să fii prudent și să nu te angajezi în conflicte inutile. Punctele alea, de exemplu. Spune dacă le vezi. Spune dacă nu le vezi. Să nu minți. *Ei știu când minți.*

Nicky ajunse lângă ei.

– Despre ce vorbești, Georgie-puișor?

– M-a întrebat de unde vin bebelușii, răspunse Luke. I-am zis să te întrebe pe tine.

– Aoleu, altul care crede că-i amuzant! Exact asta ne lipsea.

Nicky îl înșfăcă de gât pe Luke, prefăcându-se că ar vrea să-l sugrume. Luke spera ca gestul acesta să fie unul de simpatie. Poate chiar de respect.

– Hai la masă!

5

În realitate, cantina era o parte a sălii, vizavi de televizorul uriaș. Luke voia să se uite mai bine la automatele cu gustări și sucuri, dar noii lui prieteni mergeau prea repede, așa că nu reuși. Însă văzu afișul despre care vorbise Iris: VĂ RUGĂM SĂ BEȚI ÎN MOD RESPONSABIL. Înseamnă că nu făcuseră mișto de el și povestea aia cu băuturile alcoolice putea să fie reală.

Nu sunt nici în Kansas şi nici pe Insula Plăcerilor, își spuse el. *Am ajuns în Țara Minunilor. La miezul nopții, cineva a intrat în camera mea și mi-a dat brânci în vizuina iepurelui.*

Bufetul nu era chiar la fel de mare ca acela de la Școala Broderick, dar cam pe-acolo. Părea însă mai mare pentru că nu erau decât ei cinci. Majoritatea meselor erau de câte patru persoane, dar, în centru, erau și două mai mari. Una dintre ele fusese pregătită pentru cinci meseni. O femeie cu bluză de lucru roz și pantaloni de aceeași culoare se apropie și le turnă apă în pahare. Și ea purta un ecuson, la fel ca Maureen. Pe al ei scria NORMA.

– Ce mai faceți, puiuții mei? îi întrebă ea.

– Păi, am venit să ciugulim și noi ceva, spuse vesel George. Da' tu?

– Eu fac bine, răspunse Norma.

– N-ai din întâmplare cartea „Ieși din închisoare“ de la Monopoly?

Norma îi aruncă un zâmbet impasibil și ieși pe ușa batantă care probabil că ducea în bucătărie.

– De ce mi-oi bate capul? se întrebă George. Îmi irosesc cele mai bune poante în locul ăsta. Zău așa!

Întinse mâna spre teancul de meniuri din mijlocul mesei și le împărți colegilor săi. În capătul de sus al paginii era trecută data, apoi: APERITIVE (aripioare de pui picante sau supă-cremă de roșii), FEL PRINCIPAL (burger de vită sau macaroane cu carne) și DESERT (plăcintă cu mere à la mode sau o chestie care se chema Prăjitură Magică cu Cremă de Ou[55]). Pe listă mai erau trecute și vreo șase sucuri.

– Poți să ceri și lapte, dacă vrei. Nu se obosesc să-l treacă în meniu, atâta tot, îi spuse Kalisha. Majoritatea copiilor nu vor lapte decât la micul dejun, cu cereale.

– E bună mâncarea de aici? întrebă Luke.

Caracterul prozaic al întrebării – de parcă s-ar fi aflat la un all-inclusive, undeva, pe țărmul oceanului – îi readuse sentimentul de ireal și înstrăinare.

– E bună, îi răspunse Iris. Ne cântăresc uneori. Eu am luat aproape două kilograme.

– Ne pun la îngrășat ca pe porci, zise Nicky. Cum i-a pus vrăjitoarea pe Hänsel și Gretel.

– În serile de vineri și duminica la prânz avem bufet suedez, spuse Kalisha. Mâncăm cât de mult vrem.

– Chiar ca Hänsel și Gretel, în pana mea! repetă Nicky.

Se răsuci puțin și ridică ochii la camera de supraveghere din colț.

– Haide, Norma, vino înapoi! Cred că ne-am hotărât ce vrem să mâncăm.

Femeia apăru imediat, fapt care nu făcu decât să intensifice senzația de ireal a lui Luke, însă asta nu-l împiedică să-și mănânce cu poftă porția de aripioare și macaroanele cu carne. Se afla într-un loc ciudat, se temea pentru ce avea să se întâmple cu el și îl îngrozea gândul la ce or fi pățit părinții lui. Însă nu avea decât doisprezece ani.

Era în creștere și trebuia să se hrănească.

6

Probabil că acele *persoane* necunoscute îi urmăreau, pentru că Luke nici nu apucă să înghită ultima bucățică de prăjitură și lângă el apăru o femeie, îmbrăcată tot într-un soi de uniformă de culoare roz. Ecusonul din piept spunea că o cheamă GLADYS.

– Luke? Te rog să vii cu mine.

Băiatul se uită la ceilalți patru copii. Kalisha și Iris evitau să-l privească. Nicky își încrucișase din nou brațele la piept și se uita surâzând vag la Gladys.

– Ce-ar fi să te întorci mai târziu, scumpo? Cam pe la Crăciun. Am să te smotocesc sub vâsc.

Femeia nu-l luă în seamă.

– Luke? Te rog?

Doar George se uita drept la el, iar expresia de pe chipul băiatului îi aminti lui Luke de vorbele pe care i le spusese când plecaseră de pe terenul de joacă: *Să nu te angajezi în conflicte inutile.* Așa că se ridică de pe scaun.

– Pe curând! Sper.

Kalisha șopti aproape neauzit:

– *Injecții pentru puncte.*

Gladys era o femeie mărunțică și drăguță, dar asta nu însemna că nu putea să aibă centura neagră și să-l dea de-a berbeleacul dacă-i făcea probleme. Și chiar dacă Gladys nu făcea judo, oricum *ei* stăteau cu ochii ațintiți asupra lui și precis că ar fi trimis de urgență întăriri. Plus încă ceva, ceva important, care ținea de însăși firea lui. Părinții îl educaseră să fie politicos și să asculte de cei mari. Chiar și într-o situație ca aceasta, îi era extrem de greu să se comporte altfel.

Gladys îl conduse pe lângă rândul de ferestre despre care vorbise Nicky. Luke se uită afară și, da, acolo mai era o clădire. Abia se vedea printre copaci, dar nu aveai cum să o ratezi. Clădirea aceea era Jumătatea Posterioară.

Înainte de a ieși din cantină, se uită peste umăr în speranța că noii lui prieteni îl vor asigura cumva că totul va fi bine – s-ar fi mulțumit chiar și cu un semn din mână sau cu un zâmbet din partea Kalishei. Însă nimeni nu-i făcu niciun semn, nimeni nu-i zâmbi. Îl priveau toți patru la fel cum o făcuseră pe terenul de joacă, atunci când îi întrebase dacă părinții lor mai trăiau. Poate nu știau exact ce se întâmplase cu părinții lor, dar știau precis unde se ducea el acum. Pentru că pe acolo – pe unde? – trecuseră și ei.

7

– Ia uite ce zi frumoasă! exclamă Gladys pe când mergeau pe coridorul din ciment, trecând pe lângă ușa de la camera lui.

Coridorul se adâncea într-o altă aripă a clădirii – cu alte uși de la alte camere –, însă ei o luară la stânga, intrând într-o încăpere care semăna cu o dependință, dar care se dovedi a fi holul unde se afla liftul.

Deși în mod normal Luke se pricepea de minune să întrețină conversația, acum nu spuse nimic. Și era convins că la fel s-ar fi purtat și Nicky în locul lui.

– Dar gângăniile astea… ooof!

Femeia alungă niște insecte invizibile și începu să râdă.

– Ai grijă să te dai cu mult insecticid, cel puțin până în iulie.

– Atunci ies libelulele din ouă.

– Da! Exact!

Și mai scoase un hohot de râs, ca un tril de pasăre.

– Unde mergem?

– Ai să vezi, răspunse Gladys, mișcând din sprâncene ca și cum ar fi vrut să-i spună *nu strica surpriza.*

În fața lor se deschiseră ușile ascensorului, din care ieșiră doi bărbați în cămăși și pantaloni albaștri. Unul era JOE, celălalt HADAD. Amândoi aveau iPad-uri.

– Bună, băieți! îi salută veselă Gladys.

– Bună, fetițo! îi răspunse Hadad. Ce mai faci?

– Bine, ciripi ea.

– Și tu, Luke? îl întrebă Joe. Ai început să te adaptezi?

Luke nu răspunse.

– Aha, te-ai hotărât să ne tratezi cu tăcere, zâmbi larg Hadad. Nicio problemă. Deocamdată. Mai încolo nu o să mai fie chiar în regulă. Uite care-i chestia, Luke – poartă-te frumos cu noi și noi o să ne purtăm frumos cu tine.

– Colaborează cu noi și o să-ți fie bine, adăugă Joe. Sfat mai înțelept ca ăsta n-ai să primești. Ne vedem mai încolo, Gladys?

– Bineînțeles. Doar trebuie să-mi faci cinste.

– Dacă zici tu…

Bărbații plecară la treburile lor. Gladys și Luke intrară în lift. Acolo nu exista niciun panou cu butoane și numere. Femeia rosti doar atât:

– B.

După care scoase o cartelă din buzunarul pantalonilor și o flutură în fața unui senzor. Ușile se închiseră. Cabina o luă în jos, însă nu coborî prea mult.

– B, șopti o voce melodioasă de femeie de undeva, din tavan. Nivelul B.

Gladys își flutură din nou cartela. Ușile se deschiseră într-un hol mare, luminat de plafoniere transparente. Se auzea o muzică relaxantă, pe care Luke o asocia mereu cu muzica din supermarketuri. Câțiva oameni mergeau încoace și încolo, unii împingând cărucioare pline cu tot felul de aparate, unul ducând în brațe un coș din sârmă în care probabil se aflau eprubete cu probe de sânge. Ușile erau numerotate, iar fiecare număr avea în față litera B.

O operațiune de proporții, spusese Nicky. *Un complex.* Probabil că nu se înșela, deoarece, din moment ce exista un nivel subteran notat cu B, era perfect logic să existe și un nivel subteran notat cu C. Poate și un nivel D și unul E. *La fel ca o clădire guvernamentală*, își zise Luke, dar cum să poată păstra secretul asupra unei operațiuni de asemenea amploare? Care nu numai că este ilegală și neconstituțională, dar care presupune și răpirea unor copii?

Trecură pe lângă o ușă deschisă, prin care Luke văzu o încăpere ce părea a fi destinată relaxării angajaților. Acolo erau mai multe mese și automate cu gustări și băuturi (dar niciun afiș cu VĂ RUGĂM SĂ BEȚI ÎN MOD RESPONSABIL). Trei persoane stăteau la una dintre mese – un bărbat și două femei. Purtau haine normale, de stradă: jeanși și cămăși cu nasturi în față. Toți trei beau cafea. Îi părea cunoscută una dintre femei,

aceea mai blonduță. Nu-și aminti în prima clipă de unde o știa, dar apoi auzi o voce zicându-i *Sigur, spune-mi cum vrei.* Ultimul lucru pe care îl auzise înainte de a se trezi aici.

– Tu! strigă el, arătând cu degetul spre femeia aceea. Tu ai fost!

Femeia nu spuse nimic. Chipul femeii nu spuse nimic. Dar femeia se uită la el. Și continuă să se uite chiar și atunci când Gladys închise ușa dintre ei.

– Ea a fost, spuse Luke. Sunt sigur.

– Mai avem puțin de mers, zise Gladys. Nu o să dureze prea mult și apoi ai să te întorci în camera ta. Probabil vei dori să te odihnești. Primele zile aici sunt cam extenuante.

– Tu nu auzi ce-ți spun? Femeia aia a intrat la mine în cameră. Și mi-a dat cu ceva în nas.

Nu primi niciun răspuns. Nu observă nicio reacție, ci doar același zâmbet, care lui Luke i se părea din ce în ce mai sinistru.

Ajunseră în fața unei uși pe care scria B-31.

– Poartă-te frumos și ai să primești fise pentru automate, îi spuse Gladys.

Băgă mâna în celălalt buzunar și scoase de acolo un pumn de cercuri metalice, care semănau cu niște monede de 25 de cenți, dar care aveau câte un triunghi în relief pe fiecare față.

– Uite, vezi? Sunt la mine.

Apoi ciocăni la ușă. TONY îl chema pe bărbatul în uniformă albastră care le deschise. Înalt și blond și drăguț, deși se uita ușor cruciș cu un ochi. Lui Luke i se păru că seamănă cu un personaj negativ din filmele cu James Bond, poate cu instructorul acela de schi care se dovedește a fi un asasin feroce.

– Bună, frumușico! spuse el, sărutând-o pe Gladys pe obraz. L-ai adus pe Luke. Salut, Luke!

Și îi întinse mâna. Inspirat de atitudinea de mai devreme a lui Nicky Wilholm, Luke refuză să i-o strângă. Tony începu să râdă, de parcă ar fi auzit un banc bun.

– Haide, intră, intră!

Luke înțelese că invitația îi era doar lui adresată. Gladys îl împinse ușor înăuntru și închise ușa. Primul lucru pe care-l văzu Luke în mijlocul camerei îi spori starea de neliniște. Obiectul acela semăna cu un scaun dintr-un cabinet stomatologic. Însă nu văzuse niciodată unul care să aibă curele la brațe.

– Stai jos, amice! îi spuse Tony.

Nu mi-a zis „fii băiat bun și stai jos“, își spuse Luke. *Dar cam tot pe-acolo.*

Tony se apropie de o masă, trase sertarul de sub ea și cotrobăi prin el, fluierând în tot acest timp. Când se întoarse, ținea în mână ceva ce semăna cu un pistol de lipit. Păru surprins să-l vadă pe Luke tot lângă ușă. Îi zâmbi cu toată gura și îi spuse:

– Ți-am zis să stai jos!

– Ce vrei să-mi faci cu ăla? Să mă tatuezi?

Își aminti de evreii cărora li se tatuau numere pe brațe atunci când erau aduși în lagărele de la Auschwitz și Bergen-Belsen. Da, știa: ideea aceasta era de-a dreptul ridicolă. Și totuși…

Tony păru surprins, apoi începu să râdă.

– Ei, na! Nici vorbă! O să-ți pun un cip în lobul urechii, atâta tot. Ca și cum ți-aș pune un cercel. Nu-i cine știe ce chestie și toți oaspeții noștri primesc câte unul.

– Eu nu sunt oaspete, zise Luke, făcând un pas în spate. Sunt prizonier. Și nu ai să-mi pui nimic în ureche.

– Ba da, îl contrazise Tony, cu același rânjet larg pe buze.

Acum semăna mai mult ca oricând cu individul care învăța copiii să schieze înainte de a încerca să-l ucidă pe James Bond cu o săgeată otrăvită.

– O înțepătură și atât. Nici n-o s-o simți. N-are rost să te împotrivești. Mai bine ușurează-ne situația. Stai pe scaunul ăla și o să se termine totul în doar șapte secunde. Apoi Gladys o să-ți dea o mulțime de fise. Dacă te opui, tot o să-ți pun cipul, dar n-ai să mai primești nicio fisă. Ce zici?

– Nu mă așez pe scaunul ăla.

Luke tremura din toate încheieturile, însă vocea încă-i era destul de puternică.

Tony oftă. Puse cu grijă dispozitivul pe masă, se apropie de Luke și își înfipse mâinile în șolduri. Acum nu mai semăna cu personajul negativ din filmul cu James Bond. Acum era serios și aproape mâhnit.

– Ești sigur?

– Da.

Palma veni fulgerător, făcând să-i țiuie urechea – nici nu observase când Tony ridicase mâna dreaptă spre el. Luke se clătină pe picioare și se uită stupefiat la uriașul din fața lui. Singura palmă pe care o mai primise vreodată fusese pe la patru sau cinci ani, când tatăl lui îl plesnise (foarte, foarte blând) pentru că se jucase cu chibriturile. Dar nu îl plesnise peste față. Nimeni, niciodată, nu-l plesnise peste față. Acum îi ardea obrazul, dar tot nu-i venea să creadă ce se întâmplase.

– Să știi că palma a durut mai mult decât o să te doară înțepătura, îi spuse Tony.

Ia te uită! Zâmbetul dispăruse!

– Mai vrei una? Cu multă plăcere. Voi, ăștia mici, credeți că toată lumea e a voastră. Măi, frate!

Abia acum observă Luke vânătaia mică de pe bărbia lui Tony. Și zgârietura de pe maxilarul stâng. Își aduse aminte de semnele recente de pe fața lui Nicky Wilholm. Tare mult își dorea să aibă și el curajul să se poarte la fel. Numai că nu-l avea. De fapt, nici nu știa să se bată. Și, dacă – prin absurd – ar fi încercat, probabil că Tony l-ar fi snopit în bătaie.

– Acum te așezi pe scaun?

Luke se așeză.

– Acum ai de gând să fii cuminte, ori trebuie să te leg cu curelele alea?

– Sunt cuminte.

A fost, iar Tony a avut dreptate. Pișcătura din lobul urechii nu l-a durut la fel ca palma, poate pentru că era pregătit pentru ea, poate pentru că semăna mai mult cu o procedură medicală decât cu un ultraj. La sfârșit, Tony se duse la un aparat de sterilizare, din care scoase o seringă hipodermică.

– Runda a doua, amice.

– Ce-i în aia? întrebă Luke.

– Nu te privește.

– Ba *mă privește* foarte mult dacă o să bagi soluția aia în mine.

Tony oftă.

– Vrei să te leg sau nu? Tu alegi.

Luke își aminti ce-i spusese George: *Să nu te angajezi în conflicte inutile.*

– Nu vreau să mă legi.

– Bun băiat! O să simți o înțepătură mică și gata.

A fost mai mult decât o înțepătură mică. Nu chiar un calvar, dar, oricum, o înțepătură destul de dureroasă. I se înfierbântă brațul până la încheietura mâinii, de parcă doar acolo ar fi avut febră mare. Apoi reveni la temperatura normală.

Tony îi lipi un leucoplast mic peste înțepătură și îi întoarse scaunul cu fața la peretele alb.

– Închide ochii!

Luke îi închise.

– Auzi ceva?

– Ce?

– Nu mai pune întrebări aiurea și răspunde-mi. *Auzi* ceva?

– Taci și lasă-mă să ascult.

Tony tăcu. Luke ascultă.

– A trecut cineva pe coridor. Și cineva a râs. Cred că Gladys a fost.

– Nimic altceva?

– Nu.

– În regulă. Te descurci bine. Acum vreau să numeri până la douăzeci și după aia să deschizi ochii.

Luke numără și deschise ochii.

– Ce vezi?

– Peretele.

– Nimic altceva?

Luke înțelese că Tony se referea la puncte. *Spune dacă le vezi,* îl sfătuise George. *Spune dacă nu le vezi. Să nu minți. Ei știu când minți.*

– Nimic altceva.

– Sigur?

– Da.

Tony îl plesni pe spate, făcându-l să tresară puternic.

– Bine, amice, am terminat. Să-ți dau niște gheață să ți-o pui la ureche. O zi frumoasă îți doresc!

8

În fața camerei B-31 îl aștepta Gladys cu zâmbetul ei binedispus de stewardesă.

– Cum te-ai descurcat, Luke?

În locul lui răspunse Tony:

– De minune. E un puști cuminte.

– Asta-i specialitatea noastră, ciripi din nou Gladys. Să ai o zi bună, Tony!

– Și tu, Gladys!

Sporovăind cu voioșie vrute și nevrute, femeia îl conduse pe Luke înapoi la ascensor. Băiatul nu înțelegea deloc ce-i spunea ea. Îl durea puțin, foarte puțin brațul. Și ținea pachetul de gheață lipit de lobul urechii, care încă-i zvâcnea de durere. Însă palma aia fusese cea mai nasoală. Din multe motive.

Gladys îl conduse înapoi pe coridorul verde, ca de fabrică. Trecură pe lângă posterul sub care o văzuse pe Kalisha, pe lângă cel cu O ALTĂ ZI ÎN PARADIS și, în cele din urmă, ajunseră în camera care semăna cu camera lui de acasă, dar care nu era aceeași.

– Timp liber! exclamă Gladys, de parcă i-ar fi oferit cine știe ce premiu extrem de valoros.

Și, într-un fel, chiar așa era: chiar i se părea un fel de premiu faptul că ar putea să rămână singur acum.

– Ți-a făcut injecția, da?

– Da.

– Dacă o să înceapă să te doară brațul sau dacă simți că te ia cu leșin, vezi să mă anunți ori pe mine, ori pe unul dintre ceilalți îngrijitori, OK?

– OK.

Luke deschise ușa, dar nu apucă să intre, pentru că Gladys îl prinse de umeri și îl întoarse cu fața la ea. Încă purta pe buze zâmbetul ăla artificial de stewardesă, dar îl strângea tare cu degete ca de oțel. Mă rog, nu-l strângea chiar atât de tare încât să-l doară, ci doar cât să-l facă să priceapă că i-ar putea face rău.

– Din păcate, nu pot să-ți dau fise, îl anunță ea. Nici n-a fost nevoie să vorbesc cu Tony despre asta. Pata aia roșie de pe obrazul tău îmi spune tot ce trebuie să știu.

Luke ar fi vrut să-i răspundă: *N-am nevoie de căcaturile tale de fise*. Însă nu zise nimic. Nu de altă palmă îi era lui teamă, ci de faptul că, dacă își va auzi propria voce– acum foarte slăbită, foarte nesigură, foarte derutată, vocea unui copil de șase ani –, va izbucni în plâns în fața ei.

– Hai să-ți dau un sfat! îi spuse Gladys, dar fără să mai zâmbească. Trebuie să înțelegi că te afli aici ca să te faci util. Asta înseamnă că trebuie să te maturizezi repede. Adică să fii

realist.Ți se vor întâmpla o mulțime de lucruri, iar unele dintre ele nu vor fi prea plăcute. Poți să fii băiat bun și să te porți frumos și să primești fise sau poți să fii băiat rău și să nu primești nimic. Lucrurile astea ți se vor întâmpla oricum. Deci, ce alegi? N-ar trebui să stai prea mult pe gânduri.

Luke nu-i răspunse. Dar iată că reapăru zâmbetul de stewardesă, zâmbetul acela care părea a zice *da, stimate domn, chiar acum vă voi aduce băutura.*

– Te vei întoarce acasă la tine înainte de sfârșitul verii și va fi ca și cum nimic din toate astea nu s-au întâmplat niciodată. Ce îți vei mai aminti, dacă îți vei mai aminti *ceva*, va fi ca un vis. Însă, câtă vreme *nu este* vis, de ce să nu-ți ușurezi ședereа la noi?

Își desprinse degetele de pe umerii lui și îl împinse ușor.

– Cred că ar fi bine să te odihnești puțin. Culcă-te! Ai văzut punctele?

– Nu.

– Ai să le vezi.

Și Gladys închise ușa. Foarte, foarte încet. Cu mișcări de somnambul, Luke traversă camera până la patul lui care, în realitate, nu era deloc patul lui. Se întinse, își puse capul pe pernă, care nu era deloc a lui, și se uită fix la peretele alb unde nu se afla nicio fereastră – cum era în camera lui de acasă. Nu erau nici puncte, deși nu prea știa exact cum anume ar fi trebuit să arate astea, ce mărime, ce culori? Și își spuse: Mi-e dor de mama. Doamne, Dumnezeule, ce dor îmi e de mama!

Doar atât i-a trebuit. Scăpă din mână pachetul cu gheață, își acoperi ochii cu palmele și începu să plângă. Oare și acum se uitau la el? Sau îi ascultau suspinele? Nu conta. Nu-i mai păsa. Adormi cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

9

Când se trezi, se simțea mai bine – parcă mai curățat, mai eliberat cumva. Abia acum observă două obiecte aduse în camera lui în timp ce el lua prânzul, iar apoi făcea cunoștință cu noii și minunații lui prieteni, Galdys și Tony. Unul dintre ele era un laptop. Un Mac, ca acela de acasă, însă un model mai vechi. Celălalt era un televizor mic, pus în colț, pe un suport.

Se duse mai întâi la computer și îl deschise. Simți în suflet junghiul dorului de casă la auzul cunoscutelor acorduri muzicale ale companiei Macintosh. Însă, în locul casetei în care să introducă parola, pe ecranul albastru apăru mesajul acesta: CA SĂ DESCHIZI COMPUTERUL, ARATĂ O FISĂ LA CAMERĂ. Luke apăsă tasta ENTER de câteva ori, cu toate că era convins că nu va rezolva absolut nimic.

– Obiect de rahat!!

Toată situația era îngrozitoare și ireală, dar lui îi veni să râdă. Scoase câteva hohote seci, dar neprefăcute. Încercase el un oarecare sentiment de superioritate – poate amestecat cu puțin

dispreț – atunci când aflase despre copiii în stare de orice doar ca să primească niște amărâte de fise cu care să-și ia băuturi alcoolice și țigări? Normal că da. Își zisese el atunci: *Eu n-am să fac niciodată așa ceva*? Normal că da. Când se gândea la copiii care fumau și beau (făcea asta destul de rar, pentru că avea altele pe cap), primul lucru care îi venea în minte erau fraierii ăia care ascultau doar heavy metal, mai ales trupa Pantera, și își desenau coarne strâmbe de diavol pe gecile din denim; atât de fraieri, că erau în stare să creadă că făceau un gest de revoltă atunci când se aruncau de bunăvoie în brațele dependenței. Nici prin cap nu-i trecea că ar putea ajunge și el într-o situație asemănătoare cu a acelor copii, dar uite că acum se holba disperat la ecranul gol al laptopului și apăsa tasta ENTER la fel cum lovește un cobai pârghia din „cutia Skinner[56]“, doar-doar va căpăta puțină mâncare sau cocaină.

Închise laptopul și luă telecomanda de pe televizor. Se aștepta să vadă alt ecran gol și alt mesaj care să-i spună că avea nevoie de o fisă, sau de mai multe, ca să-l poată deschide. Însă imediat îl văzu pe Steve Harvey[57] discutând cu David Hasselhoff despre lista de dorințe a acestuia din urmă, în hohotele de râs ale spectatorilor din platou.

Apăsă un buton al telecomenzii și pe ecran apăru un meniu similar cu acela al televizorului de acasă, însă, ca în cazul camerei și laptopului, semăna și nu prea. Deși conținea o mare varietate de programe de filme și sport, meniul nu avea niciun canal de știri și nici conexiune la internet. Luke îl stinse, puse telecomanda la loc și privi în jur.

Mai erau două uși, în afară de cea care dădea în coridorul verde. Una era ușa de la dulap. Acolo erau mai multe perechi de jeanși, tricouri (bine măcar că nu se mai obosise nimeni să îi copieze cu exactitate îmbrăcămintea de acasă), vreo două cămăși cu nasturi, două perechi de tenișI și o pereche de papuci. Dar niciun fel de încălțăminte rezistentă și cu talpă groasă.

A doua ușă dădea într-o baie mică, curată lună. Pe chiuvetă erau două periuțe de dinți în cutiile lor, alături de un tub întreg cu pastă. Luke deschise dulăpiorul și văzu înăuntru o sticlă cu apă de gură, un flacon cu Tylenol pentru copii, dar în care nu erau decât patru comprimate, un deodorant, soluția împotriva insectelor, plasturi și alte câteva articole, unele mai folositoare decât altele. Singurul obiect de acolo care ar fi putut să fie considerat oarecum periculos era o unghieră.

Închise dulăpiorul și se privi în oglindă. Tot părul îi era zburlit și avea cearcăne vinete („ștampile“ le-ar fi zis Rolf) sub ochi. Părea mai mare, dar, în același timp, părea mai copil – chestie cam ciudată. Se uită la lobul urechii și văzu cerculețul din metal implantat în pielea puțin înroșită. Nu avea nicio îndoială că undeva la Nivelul B – sau C, sau D – era un tip în fața unui

calculator care putea să-i urmărească orice mișcare. Care poate îl urmărea chiar în acest moment. Lucas David Ellis, băiatul care intenționase să se înscrie la MIT și Emerson, tocmai fusese transformat într-un punct care clipea intermitent pe ecranul unui computer.

Luke se întoarse în camera lui (*ba nu*, își zise el; *în camera de* aici*, nu în camera* mea), se uită în jur și observă consternat altceva. Acolo nu erau cărți. Nici măcar una singură. Lucru la fel de îngrozitor ca lipsa computerului. Poate chiar mai rău. Se duse la dulap și trase pe rând sertarele, gândindu-se că poate va găsi acolo măcar o Biblie, ori Cartea lui Mormon, așa cum se puneau uneori în camerele de hotel. Dar nu. În sertare nu găsi decât teancuri de lenjerie și șosete.

Ce-i rămânea de făcut? Să se uite la Steven Harvey și David Hasselhoff? La reluări din programul *America's Funniest Home Videos*?

Nu. Pentru nimic în lume.

Ieși din cameră, imaginându-și că va da de Kalisha sau de unul dintre ceilalți copii. Însă nu o găsi decât pe Maureen Alvorson, care își împingea încet pe coridor căruciorul stivuit cu cearșafuri și prosoape frumos împăturite. Părea mult mai obosită decât când o văzuse mai devreme și gâfâia din greu.

– Bună ziua, doamnă Alvorson! Îmi dați voie să vă ajut?

– Ce drăguț din partea ta! îi zâmbi femeia. Așteptăm să ne vină cinci boboci, doi la noapte și trei mâine, așa că trebuie să le pregătesc camerele. Sunt puțin mai încolo.

Și întinse mâna în direcția opusă față de sala cea mare și terenul de joacă.

Luke începu să împingă încet căruciorul cu rufe, pentru că Maureen mergea foarte încet.

– Știți cumva cum aș putea să capăt și eu una dintre fisele alea, doamnă Alvorson? Îmi trebuie ca să-mi pot porni computerul din cameră.

– Crezi că ești în stare să faci patul, dacă stau lângă tine și îți spun cum?

– Sigur. Acasă îmi fac singur patul.

– Cu colțurile cearșafului băgate sub saltea, ca la spital?

– Păi… nu.

– Nu contează. Îți arăt eu cum. Dacă faci cinci paturi în locul meu, o să-ți dau trei fise de-alea. Atâtea am. Că sunt zgârciți cu mine.

– Trei ar fi super.

– Bine, da' nu mă mai „domni" atâta. Gata cu „doamnă Alvorson". Zi-mi Maureen sau doar Mo. La fel ca ceilalți copii.

– În regulă, spuse Luke.

Trecură pe lângă debaraua în care se afla ascensorul și ajunseră pe celălalt coridor, și acesta garnisit cu alte postere motivaționale. Mai era acolo și un automat cu cuburi de gheață,

ca în holul unui motel. Și automatul ăsta parcă nu funcționa cu fise. Imediat ce trecură de el, Maureen puse mâna pe brațul lui Luke. Băiatul se opri și o privi întrebător.

Femeia începu să-i vorbească în șoaptă.

– Văd că ți-au pus cipul ăla la ureche, dar nu ți-au dat nicio fisă.

– Păi…

– Poți să-mi spui cum a fost, dar ai grijă să vorbești în șoaptă. Sunt vreo șase locuri în Jumătatea Anterioară pe care nu le acoperă păcătoasele alea de microfoane ale lor. Zone moarte le zice. Și eu le știu pe toate. Aici e una, lângă mașinăria asta de gheață.

– Bine…

– Cine ți-a pus cipul și ți-a făcut vânătaia aia pe față? Tony?

Luke simți că încep să-l usture ochii și nu prea era sigur că ar putea să vorbească fără să plângă, indiferent dacă îl mai auzeau și alții sau nu. Așa că dădu din cap.

– Tony e unul dintre ăia răii, zise Maureen. Și Zeke e la fel. Și Gladys, chiar dacă îți zâmbește tot timpul. Aici lucrează mulți oameni cărora le place să terorizeze copiii. Da' ăștia trei sunt cei mai cruzi.

– Tony mi-a dat o palmă, șopti Luke. Tare de tot.

Maureen îi ciufuli părul. Așa făceau doamnele cu bebelușii și copiii mici, însă pe Luke nu-l deranjă. Gestul era plin de bunătate, iar lucrul ăsta conta foarte mult acum. Conta cel mai mult.

– Să faci ce-ți cere, spuse Maureen. Să nu te iei în gură cu el, ăsta-i sfatul meu. Sunt aici și oameni cu care poți să te cerți – poți să te cerți chiar și cu doamna Sigsby, deși nu ți-ar ajuta la nimic. Dar Tony și Zeke sunt ca doi bondari afurisiți. Și Gladys la fel. Te *înțeapă.*

Vru să plece, dar Luke o prinse de mâneca de la uniforma cafenie și o trase înapoi în zona nesupravegheată audio.

– Cred că Nicky s-a bătut cu Tony, șopti el. Era zgâriat și avea un ochi vânăt.

Maureen îi zâmbi, dezvelind o dantură care se certase cam de multișor cu stomatologul și nu se mai dusese în vizită pe la el.

– Bravo lui! zise ea. Curajos e Nick al nostru! Probabil că Tony i-a plătit-o cu vârf și îndesat, dar… bravo lui! Haide acum! Cu ajutorul tău, o să terminăm de aranjat camerele cât ai zice pește.

Prima cameră în care intrară era pavoazată cu postere cu Tommy Pickles și Zuko – personajele din serialul de pe Nickelodeon –, iar pe birou erau o mulțime de figurine din G.I. Joe. Pentru că trecuse nu de mult prin faza cu G.I. Joe, Luke recunoscu imediat câteva dintre ele. Pe pereți era un tapet cu clovni drăgălași și multe baloane.

– Aoleu! exclamă Luke. Asta-i cameră de copil mic.

Maureen îi aruncă o privire amuzată, care parcă voia să-i spună: *Că tu oi fi vreun Matusalem.*

– Așa e. Îl cheamă Avery Dixon și cică n-are decât zece ani… așa zice pe hârtiile mele. Hai să ne-apucăm de treabă. Pun pariu că nu tre' să-ți arăt decât o dată cum să îndoi colțurile alea de cearșaf. Îmi pari un puști care prinde repede.

10

După ce se întoarse în camera lui, Luke ridică o fisă în fața camerei de la laptop. I se părea un gest complet aiurea, numai că imediat computerul se aprinse, iar pe ecran apăru mesajul: **MĂ BUCUR SĂ TE REVĂD, DONNA!** Luke se încruntă, apoi schiță un surâs vag. La un moment dat, înainte de sosirea lui, computerul acesta aparținuse (ori fusese împrumutat) unei persoane pe care o chema Donna. Iar mesajul de pe ecran nu fusese încă modificat. Cineva uitase s-o facă. Omisiune minoră, ce-i drept. Însă, acolo unde era una, era loc și pentru altele.

Mesajul dispăru și apăru o imagine standard pentru monitoare: o plajă pustie la răsărit de soare. Bara de activități din partea de jos a ecranului semăna cu aceea de pe computerul de acasă, dar cu o evidentă (deși deloc surprinzătoare în acest moment) diferență: nu exista simbolul de e-mail. Însă totuși erau acolo simbolurile folosite de doi furnizori de internet. Mare surpriză, dar foarte plăcută. Intră pe Firefox și tastă *AOL log in*. Ecranul albastru se făcu negru cu un cerc roșu care pulsa în centrul lui. Se auzi o voce computerizată, dar foarte suavă, care-i spuse:

– Îmi pare rău, Dave. Mă tem că nu pot.

O clipă, Luke își zise că era doar o altă greșeală – mai întâi „Donna", acum „Dave", dar imediat își dădu seama că era vocea lui HAL-9000, inteligența artificială din *Odiseea Spațială 2001.* Dar nu, nu era o greșeală, ci doar o glumă tembelă de tocilar, iar în situația de față, i se părea fix ca o cârjă din cauciuc, oferită în dar unui olog.

Intră pe Google și tastă *Herbert Ellis.* Din nou îi răspunse HAL. Luke se mai gândi puțin, apoi scrise Teatrul Orfeu de pe Bulevardul Hennepin, dar nu pentru că ar fi vrut să vadă vreun spectacol (nici acum și, probabil, nici în viitorul apropiat), ci pentru că voia să știe la ce fel de informații avea *acces.*

Orf-ul, cum îi spuneau părinții lui, părea a fi unul dintre site-urile pe care aveau voie să intre „oaspeții" Institutului. Așa că află că se relua musicalul *Hamilton* (La Cererea Publicului!) și că Patton Oswalt[58] va reveni pe scenă peste o lună (Veți Muri de Râs!). Încercă să caute și Școala Broderick și intră fără probleme pe site-ul ei. Încercă să-l caute pe domnul Greer, consilierul școlar, dar îl auzi iar pe HAL. Abia acum înțelese mai bine de ce anume era supărat în film dr. Dave Bowman[59].

Vru să închidă laptopul, dar se gândi mai bine și scrise în câmpul de căutare *Poliția Statului Maine*. Ezită cu degetul asupra

tastei, o atinse ușor, dar nu o apăsă. Precis că va auzi din nou scuzele inutile ale lui HAL, deși se cam îndoia că totul se va sfârși acolo. Foarte probabil că va începe să sune o alarmă la unul dintre nivelurile inferioare. Poate uită *ei* câteodată să schimbe numele copilului de pe pagina de pornire a computerului, dar niciodată nu uită să seteze programul de alertă în caz că vreun copil din Institut ar încerca să contacteze autoritățile. Și l-ar pedepsi pe copilul ăla. Probabil pedeapsa ar fi mai aspră decât o palmă pe obraz. Prin urmare, computerul acesta, care aparținuse unei fete pe care o chema Donna, nu-i era de niciun folos.

Luke se sprijini de spătarul scaunului și își încrucișă brațele peste pieptul încă nedezvoltat. Se gândi la Maureen, la felul prietenos în care-i ciufulise părul. Gest mic și inconștient, dar care (împreună cu fisele) reușise să-i mai aline supărarea după palma primită de la Tony. Parcă îi spusese Kalisha că biata femeie datora patruzeci de mii de dolari? Nu, de două ori mai mult.

Pentru că Maureen se purtase atât de frumos cu el și, mai ales, pentru că nu știa cu ce să-și ocupe timpul, Luke intră pe Google și scrise: *Sunt copleșit de datorii, cer ajutor.* Imediat computerul îi oferi acces la tot soiul de informații pe această temă, inclusiv numele și datele de contact ale mai multor firme care declarau că radierea acelor facturi enervante era floare la ureche. Tot ce trebuia să facă datornicul aflat la ananghie era să dea un singur telefon. Luke nu credea deloc că telefonul cu pricina ar fi putut să rezolve ceva, dar presupunea că existau mulți oameni naivi pe lume – în fond, din cauza naivității intraseră ei în încurcătura asta.

Însă Maureen Alvorson nu era atât de naivă – cel puțin, așa zicea Kalisha. Fata i-a spus că soțul femeii a făcut datoriile alea mari, după care a părăsit-o. Poate așa era, poate nu. Însă, oricare ar fi fost situația ei, precis că existau soluții. Mereu existau soluții – pentru a le găsi trebuia să înveți. Și, uite, poate computerul ăsta nu era chiar complet inutil.

Luke intră pe linkurile care i se păreau mai serioase și, foarte curând, începu să citească atent informații de pe site-uri despre datorii și despre rambursarea acestora. Îl cuprinse iar setea de *cunoaștere*. Nerăbdarea de a învăța ceva nou. Dorința fierbinte de a se izola de tot restul lumii și de a înțelege fondul problemei. La fel ca întotdeauna, fiecare informație ducea la alte trei (sau la alte șase, sau la alte douăsprezece) și, în cele din urmă, se forma o imagine coerentă. Ca un fel de hartă foarte detaliată. Chestia cea mai interesantă – elementul de bază, la care se raportau toate celelalte – era una simplă, dar extrem de uluitoare (cel puțin, așa i se părea lui Luke). Datoria era o *marfă,* cumpărată și vândută, și care, la un moment dat, ajunsese nu numai să aparțină doar Americii, ci și întregii lumi. Cu toate acestea, nu exista în realitate. Nu era ceva concret, cum erau gazele, sau cum era

aurul, sau diamantele, ci doar o idee. O promisiune că datoria va fi achitată.

Când auzi trilul Mesageriei, scutură din cap, aidoma unui copil abia trezit dintr-un vis mult prea real. Ceasul computerului arăta ora 17. Puse cursorul pe simbolul din bară, apăsă și citi:

Dna. Sigsby: Bună, Luke. Eu conduc stabilimentul acesta și aș dori să facem cunoștință.

Luke se gândi puțin, apoi scrise:

Luke: Am de ales?

Răspunsul apăru imediat:

Dna. Sigsby: Nu.

– Ia-ți mutra aia rânjită și vârăți-o în…

Un ciocănit la ușă. Se duse să deschidă, așteptându-se să dea cu ochii de Gladys, numai că acum era Hadad, unul dintre indivizii pe care-i întâlnise la ascensor.

– Vrei să faci o plimbare, bărbate?

Luke oftă.

– Așteaptă puțin. Trebuie să mă încalț.

– Sigur.

Hadad îl conduse la o ușă de lângă lift, pe care o deschise cu o cartelă de acces. Apoi parcurseră amândoi scurta distanță până la clădirea administrativă, dând din mâini ca să alunge insectele.

11

Doamna Sigsby îi amintea lui Luke de sora mai mare a tatălui său. La fel ca mătușa Rhoda, și femeia aceasta era foarte slabă, aproape fără șolduri și fără sâni, numai că mătușa Rhoda avea riduri în jurul gurii de la prea multe zâmbete, ochii îi erau în permanență plini de căldură și bunătate și îi plăcea să te îmbrățișeze tot timpul. Luke își spuse că nu va avea parte de nicio îmbrățișare de la femeia care stătea în picioare lângă birou, îmbrăcată într-un taior de culoarea prunelor coapte și cu pantofi asortați. Da, poate îi va zâmbi, numai că zâmbetele ei ar fi false, ca niște bancnote de trei dolari. În ochii doamnei Sigsby se citea doar evaluare atentă. Atât și nimic mai mult.

– Mulțumesc, Hadad. Mă ocup eu de aici.

Sanitarul – asta bănuia Luke că era Hadad – salută respectuos și ieși din încăpere.

– Haide să începem cu ceva evident! spuse doamna Sigsby. Suntem singuri. Stau singură cam zece minute cu fiecare nou-venit imediat după ce ajunge la noi. Unii dintre ei au încercat să mă atace, atât de dezorientați și speriați erau. Dar nu le port pică pentru asta. De ce aș face-o, pentru numele lui Dumnezeu? Cei mai mari locatari ai noștri au șaisprezece ani, iar vârsta medie de aici este unsprezece ani și șase luni. Cu alte cuvinte, toți sunt copii. Iar copiii nu își pot controla pornirile nici în situații mult mai bune. Eu consider că acest comportament agresiv poate fi

corectat… și li-l corectez. Trebuie să-ți corectez și ție comportamentul, Luke?

– Nu în privința asta, spuse Luke.

Se întreba dacă nu cumva și Nicky fusese unul dintre copiii care încercaseră să o lovească pe femeia asta micuță. Poate îl va întreba mai târziu.

– Bine. Te rog să iei loc.

Luke se așeză pe scaunul din fața biroului și se aplecă, cu mâinile încleștate între genunchi. Doamna Sigsby se așeză și ea, privindu-l țintă, aidoma unei directoare de școală, hotărâtă să nu accepte nicio prostie din partea lui. Hotărâtă să pedepsească cu asprime orice prostie din partea lui. Luke nu întâlnise niciodată vreun adult într-atât de intolerant, dar se pare că avea acum acest prilej. Ideea îl înspăimânta, iar primul lui impuls a fost s-o considere ridicolă și s-o respingă. Însă reuși să și-l reprime. Era mai bine să creadă că dusese o viață bună, ferită de pericole și emoții negative. Era mai bine – mai sigur – să creadă că femeia aceasta era așa cum și-o imagina el, până la proba contrarie, dacă va exista așa ceva. Fără nicio îndoială că situația era una foarte gravă. Iar cea mai mare greșeală pe care ar fi putut s-o facă era să încerce să se amăgească singur.

– Ți-ai făcut prieteni aici, Luke. Ai început cu dreptul, foarte bine. În perioada pe care o vei petrece în Jumătatea Anterioară vei cunoaște și alți copii. Doi dintre ei tocmai ce au sosit la noi – un băiețel pe care îl cheamă Avery Dixon și o fetiță pe care o cheamă Helen Simms. Acum dorm amândoi, dar ai să faci curând cunoștință cu ei. Cu Helen, poate chiar înainte de stingerea de la ora zece. Avery s-ar putea să doarmă buștean întreaga noapte. E încă destul de mic și mai mult ca sigur că va fi extrem de speriat când se va trezi. Sper că îl vei lua sub aripa ta. Sunt sigură că așa vor face Kalisha, Iris și George. Poate chiar și Nick, deși niciodată nu poți să știi la ce să te aștepți din partea lui. Cred că nici el nu știe. Vei primi fise dacă îl vei ajuta pe Avery să se acomodeze cu noua situație. Ai aflat deja că fisele acestea reprezintă principalul mijloc de schimb în cadrul Institutului nostru. Sigur, tu hotărăști ce ai să faci, dar să știi că voi sta cu ochii pe tine.

Sunt convins, își spuse Luke. *Sunt convins și că mă vei asculta la tot pasul. Cu excepția acelor locuri unde nu poți. Presupunând că Maureen are dreptate*.

– Noii tăi prieteni ți-au oferit anumite informații, unele dintre ele destul de exacte, altele de-a dreptul fantasmagorice. Ce îți spun eu acum este *absolut* adevărat, așa că ascultă-mă cu mare atenție.

Și doamna Sigsby făcu o pauză, doar cât să se aplece spre el, să se sprijine în palme pe birou și să-l privească drept în ochi.

– Ești atent la mine, Luke? Auzi ce-ți spun? Pentru că, așa cum se zice, clopotul nu bate de două ori pentru o babă surdă.

– Da.

– Adică ce?

Răstindu-se la el, chiar dacă expresia-i rămase la fel de calmă.

– Aud ce-mi spuneți. Sunt atent.

– Excelent! Vei sta o vreme în Jumătatea Superioară. Poate zece zile. Poate două săptămâni. Poate chiar o lună întreagă, deși foarte puțini dintre recruții noștri rămân aici atât de mult.

– Recrut? Vreți să ziceți că am fost luat în armată?

Femeia dădu iute din cap.

– Exact asta spun. A început un război, iar ție ți s-a cerut să-ți servești patria.

– Da' de ce? Pentru că mi se întâmplă câteodată să pot muta din loc câte o carte sau un pahar fără să le ating? E o tâmpe…

– *Tacă-ți gura!*

Și Luke închise imediat gura, aproape la fel de șocat de vorbele astea ca de palma zdravănă a lui Tony.

– Când eu vorbesc, tu stai și asculți. Nu mă întrerupi. Ne-am înțeles?

Neștiind cum i-ar suna vocea, Luke se mulțumi doar să dea din cap.

– Nu este o cursă a înarmărilor, ci una a *minților;* iar dacă pierdem, consecințele vor fi teribile. Vor fi inimaginabile. Chiar dacă nu ai decât doisprezece ani, ești soldat într-un război nedeclarat încă. La fel și Kalisha, și ceilalți. Îți place? Bineînțeles că nu. O asemenea situație nu-i niciodată pe placul recruților. Și recruții trebuie învățați că vor suporta anumite consecințe dacă nu se supun ordinelor primite. Mi se pare că tu ți-ai primit deja prima lecție în această privință. Dacă ești atât de inteligent cum scrie la dosarul tău, probabil că nu vei avea nevoie de încă una. Dar dacă vei avea, crede-mă că o vei primi. Nu ești acasă la tine. Nu ești la tine la școală. Nu o să ți se dea vreo *temă* suplimentară și nu vei fi trimis la *director* și nici nu vei fi *reținut* după terminarea orelor, ci vei fi *pedepsit.* Clar?

– Da.

Fise pentru băieții și fetele cuminți, palme pentru cei răi. Sau mai rău. Ideea era înspăimântătoare, dar foarte simplă.

– Ți se vor face mai multe injecții. Ți se vor face mai multe analize. Îți vor fi monitorizate starea fizică și cea psihică. În cele din urmă vei trece în Jumătatea Posterioară, cum o numim noi, unde ți se vor da de îndeplinit anumite sarcini. Șederea ta în Jumătatea Posterioară ar putea să dureze șase luni, deși media perioadei de stagiu este de doar șase săptămâni. La sfârșit, ți se vor șterge toate amintirile și vei fi trimis acasă, la părinții tăi.

– Trăiesc? Părinții mei trăiesc?

Doamna Sigsby începu să râdă cu surprinzător de mare veselie.

– Desigur că trăiesc. Nu suntem asasini, Luke.

– În cazul ăsta, vreau să vorbesc cu ei. Dați-mi voie să vorbesc cu ei și apoi voi face tot ce doriți.

Nesăbuită promisiune, de care își dădu seama mult prea târziu.

– Ba nu, Luke. Văd că tot nu ne înțelegem.

Se sprijini de spătarul scaunului. Și își lipi din nou palmele de birou.

– Aceasta nu este o negociere. Oricum vei face tot ce-ți cerem noi. Crede-mă pe cuvânt și vei scăpa de multe suferințe. Pe toată perioada petrecută la Institut, îți este interzis să intri în contact cu lumea de afară, inclusiv cu părinții tăi. Te vei supune tuturor ordinelor primite. Te vei conforma tuturor protocoalelor. Însă niciodată, poate doar cu câteva excepții, ordinele nu ți se vor părea prea grele și nici protocoalele prea apăsătoare. Timpul petrecut aici va trece repede și, când vei pleca de la noi, când te vei deștepta într-o dimineață superbă și vei vedea că ești în camera ta de acasă, nu-ți vei mai aminti absolut nimic din toate cele petrecute aici. Trist este – cel puțin, aceasta este opinia *mea* – că nici măcar nu vei ști că ți-a fost dăruit marele privilegiu de a-ți servi patria.

– Nu înțeleg cum ar fi posibil așa ceva, zise Luke.

Vorbind mai mult cu sine însuși decât cu doamna Sigsby, pentru că așa obișnuia să facă atunci când ceva – o problemă de fizică, un tablou al lui Manet, implicațiile pe termen scurt sau lung ale unui credit bancar – îi capta complet atenția.

– Mă cunosc foarte mulți oameni. Colegii de la școală… colegii părinților mei…. am prieteni… *lor* nu le puteți șterge amintirile despre mine.

Acum doamna Sigsby nu mai râse – se mulțumi doar să zâmbească.

– S-ar putea să te surprindă cât de multe putem noi să facem. Gata, am terminat!

Se ridică de pe scaun, ocoli biroul și îi întinse mâna.

– Mă bucur că te-am cunoscut.

Se ridică și Luke, numai că nu-i strânse mâna.

– Dă mâna cu mine, Luke!

O parte din el voia s-o facă – sigur, deprinderile vechi făceau parte din însăși ființa lui. Însă reuși să se stăpânească și nu ridică mâna.

– Dă mâna cu mine sau o să-ți pară rău că n-ai făcut-o! Nu mă face să-ți spun încă o dată!

Luke înțelese că femeia aceea micuță și severă nu glumea. Așa că întinse și el mâna. Doamna Sigsby i-o ținu un timp într-a ei. Chiar dacă nu i-o strânse, Luke își dădu seama că era foarte puternică. Doamna Sigsby îl privi drept în ochi.

– Poate ne vom mai vedea, dar să sperăm că aceasta este singura dată când ai intrat în biroul meu, pentru că, la următoarea vizită – dacă va exista –, discuția noastră nu va mai fi atât de amiabilă. Înțelegi?

– Da.

– Bravo! Știu că asta-i o perioadă întunecată pentru tine, dar, dacă faci ce ți se spune, o să iasă soarele și pe strada ta. Crede-mă că așa va fi. Gata, poți să pleci!

Și Luke plecă, simțindu-se iarăși ca într-un vis sau ca Alice în vizuina de iepure. Hadad îl aștepta, sporovăind cu secretara doamnei Sigsby – sau asistentă sau ce-o fi fost.

– Te duc înapoi în cameră. Să stai lipit de mine, da? Să nu-ți treacă prin cap s-o iei la fugă.

Ieșiră și porniră către clădirea în care erau camerele copiilor. Pe Luke îl luă brusc cu amețeală și se opri.

– Stai puțin! spuse el. Stai!

Se aplecă și își sprijini mâinile pe genunchi. Vedea o mulțime de pete colorate.

– O să leșini? se interesă Hadad. Ce zici?

– Nu, răspunse Luke. Dar mai lasă-mă să stau așa câteva secunde.

– Sigur. Ți s-a făcut injecția, da?

– Da.

Hadad dădu din cap cu înțelegere.

– Mda, unii copii pățesc chestia asta. E o reacție întârziată.

Luke se aștepta să fie întrebat dacă vede pete sau puncte, însă Hadad rămase răbdător lângă el, fără să mai scoată nicio vorbă, ci doar fluierând printre dinți și dând din mâini ca să gonească muștițele care roiau în jurul lor.

Luke își aminti de ochii cenușii și reci ai doamnei Sigsby și de refuzul ei categoric de a-i spune cum putea să existe un asemenea loc fără să fie încălcate drepturile fundamentale ale omului. Parcă îl provoca să pună singur lucrurile cap la cap.

Dacă faci ce ți se spune, o să iasă soarele și pe strada ta. Crede-mă că așa va fi.

Nu avea decât doisprezece ani și știa că experiența lui de viață era limitată, însă de un lucru era foarte sigur: atunci când cineva îți spune *crede-mă* înseamnă că minte de îngheață apele.

– Ți-e mai bine? Poți să mergi acum, fiule?

– Da, răspunse Luke, îndreptându-și spatele. Dar nu sunt fiul tău.

Hadad rânji, etalându-și un dinte din aur sclipitor.

– Acum ești. Ești unul dintre fiii Institutului, Luke. Mai bine calmează-te și împacă-te cu situația.

12

Odată ajunși la etajul cu dormitoarele, Hadad chemă ascensorul, spuse „Pa și pusi“ și urcă în el. Luke vru să se întoarcă în camera lui, dar îl văzu pe Nicky Wilholm, așezat pe pardoseală în fața automatului cu cuburi de gheață și mâncând o pralină cu unt de arahide. Deasupra lui, pe perete, era un poster cu două veverițe fălcoase (leite Chip și Dale). Din gurile lor

zâmbărețe ieșeau bule cu replici, la fel ca în benzile desenate. Veverița din stânga zicea: „Trăiește cum îți place!“. Și cealaltă: „Să-ți placă cum trăiești!“. Luke căscă uluit ochii la ele.

– Ce părere ai de așa un poster într-un loc ca ăsta, inteligentule? îl întrebă Nicky. E un mesaj ironic, sarcastic sau aberant?

– Toate trei, răspunse Luke, așezându-se lângă el.

Nicky îi întinse pachetul în care fuseseră doar două bomboane.

– O vrei tu pe cealaltă?

Luke o voia. Mulțumi frumos, desfăcu poleiala foșnitoare în care era ambalată bomboana și o mâncă repede, din doar trei îmbucături.

Nicky se uită amuzat la el.

– Ți-au făcut prima injecție, nu-i așa? Îți fac poftă de ceva dulce. Poate n-o să-ți fie foame la cină, dar desertul ai să-l mănânci. Garantat. Ai văzut vreun punct?

– Nu.

Dar imediat își aminti de petele care-i jucaseră prin fața ochilor atunci când stătuse aplecat, cu mâinile pe genunchi, așteptând să-i treacă amețeala.

– Poate. Cum arată?

– Laboranții le zic „Lumini Stasi“. Fac parte din procesul de pregătire. Mie mi-au făcut doar câteva injecții și nicio analiză ciudată, pentru că sunt TK-pozi. La fel ca George. Iar Sha e TP-pozi. Dacă ești normal, atunci îți fac mai multe injecții și analize.

Se gândi puțin și apoi se corectă:

– Mă rog, niciunul dintre noi nu-i chiar normal. Că dacă ar fi, n-ar fi ajuns aici. Dar te-ai prins ce-am vrut să zic.

– Încearcă să ne amplifice abilitățile?

Nicky ridică din umeri.

– Pentru ce anume ne pregătesc?

– Pentru ce se întâmplă în Jumătatea Posterioară. Cum a fost întrevederea cu regina-viperă? Ți-a ținut prelegerea cu slujirea patriei?

– Mi-a spus că am fost recrutat. Mie mi se pare mai degrabă că am fost luat cu arcanul. Știi, în secolele șaptesprezece și optsprezece, când căpitanii de corăbii sau de oști aveau nevoie de oameni…

– Știu ce-i ăla arcan, Lukey. Am fost și eu la școală. Dar să știi că nu te înșeli.

Se ridică de pe jos și continuă:

– Haide să mergem pe terenul de joacă! Să-mi dai altă lecție de șah.

– Aș vrea să mă culc puțin, spuse Luke.

– Mda, ești cam palid. Dar ți-a făcut bine bomboana aia, da? Recunoaște.

– Mi-a făcut, zise Luke. Ce-a trebuit să faci ca să capeți o fisă?

– Nimic. Mi-a dat Maureen una pe șestache înainte să iasă din tură.

Apoi mormăi cam în silă:

– Kalisha are dreptate în privința ei. E singura persoană cumsecade în locul ăsta de tot rahatul.

Ajunseseră deja în fața ușii de la camera lui Luke. Nicky ridică pumnul. Luke făcu la fel. Ciocniră pumnii ca doi vechi prieteni.

– Ne vedem când sună talanga, inteligentule. Până atunci, vezi să te ții tare.

Joc asemănător curlingului (n. tr.).

Trees of North America, de C. Frank Brockman, carte publicată în 1968 (n. tr.).

Polichinelle – personaj comic, cu înfățișare hidoasă, din teatrul de marionete francez al secolului al XVI-lea; secretul lui Polichinelle – o taină cunoscută de toată lumea (n. tr.).

Harvey Lavan Cliburn Jr. (1934–2013) – pianist american care, la vârsta de 23 de ani, în vremea Războiului Rece, a câștigat marele premiu al Festivalului Ceaikovski de la Moscova (n. tr.).

Douăzeci și cinci de cărți de joc, cu cinci simboluri, folosite într-un experiment pentru percepții extrasenzoriale inventat în anii ’30 de parapsihologul J.B. Rhine și psihologul Karl Zener (n. tr.).

„Deputy Dawg” (n. tr.).

Parafrază după o replică din alt roman al lui King – *The Stand (Apocalipsa,* Ed. Nemira, 2011) (n. tr.).

Cracker Jack – alune îmbrăcate în caramel; Ho Ho – batoane de ciocolată umplute cu cremă (n. tr.).

Tipuri de băuturi alcoolice (n. tr.).

Lanț de restaurante pentru familiile cu copii (n. tr.).

Roman al lui William Golding (laureat al Premiului Nobel pentru Literatură), în care prezintă dezumanizarea lumii moderne reflectată în ochii unor copii (n. tr.).

Magic Custard Cake (n. tr.).

B.F. Skinner – psiholog american, adept al behaviorismului (n. tr.).

Steve Harvey – actor și prezentator de emisiuni TV (n. tr.).

Patton Oswalt – actor de comedie, cunoscut în România din serialul „Trăsniții din Queens” (n. tr.).

Personaj din *Odiseea Spațială 2001* (n. tr.).

1

Luke căzu într-un somn plin cu frânturi de vise urâte și se trezi abia când sună clopoțelul care anunța cina. Se bucură auzindu-l. Nicky se înșelase; îi era foame și tânjea și după tovărășia celorlalți copii, nu doar după mâncare. Cu toate acestea, când intră în cantină, vru să verifice dacă noii lui amici nu făcuseră mișto de el. Nu făcuseră. Lângă automatul cu gustări era un altul, de fabricație mult mai veche, plin cu țigări. Deasupra avea un careu luminos, în care erau desenați un bărbat și o femeie în haine de gală, care fumau și râdeau sprijinindu-se de balustrada unei terase. Alături era un alt automat cu băuturi pentru adulți în sticle foarte mici – numite „dușcă de avion“ de unii dintre elevii mai libertini de la Școala Broderick. Cu opt fise, îți puteai lua un pachet de țigări; iar cu numai cinci, o sticluță cu vin de mure făcut de firma Leroux. În cealaltă parte a sălii se afla un frigider roșu cu cutii de cola.

Pe neașteptate, mai multe mâini îl înșfăcară de umeri și mijloc și îl ridicară în aer. Luke țipă speriat, iar Nicky îi râse la ureche.

– Dacă te pișii pe tine, ține-ți nădragii bine, ca să nu fac rime meschine despre așa o știre!

– Lasă-mă jos!

Dar Nicky îl legănă înainte și înapoi.

– Măi, măi, vai de capul tău, Luckey, ți s-au înmuiat genunchii și te mănâncă păduchii! Luckey cu păduchii, așa e Lukey!

Îl puse jos, îl răsuci, își ridică mâinile și începu să se zbânțuie în stilul muzicii rock din anii șaizeci, care se auzea din difuzoare. Kalisha și Iris stăteau în spatele lui, purtând pe chipuri expresii identice, care spuneau *tare nebuni mai sunt băieții.*

– Ai chef de nițică bătăiță, Lukey? Lukey pe care-l mănâncă păduchii?

– Ia bagă-ți tu nasul în fundul meu și vezi dacă mai poți să respiri, răspunse Luke, începând să râdă.

Cuvântul care îl definea pe Nicky, își zise el, *era* viu*; și în sens pozitiv, și invers.*

– Bravo! spuse George, făcându-și loc printre cele două fete. Să țin minte vorba asta ca s-o folosesc și eu.

– Cu condiția să zici că de la mine ai învățat-o, completă Luke.

Nicky se opri din dans.

– Sunt leșinat de foame. Hai să mâncăm!

Luke săltă capacul de la lada frigorifică.

– Înțeleg că sucurile sunt gratis. Trebuie să plătești doar pentru băuturi alcoolice, țigări și gustări, da?

– Înțelegi bine, zise Kalisha.

– Și… hm… mormăi el, arătând spre automatul cu gustări.

Majoritatea bunătăților de acolo nu costau decât o singură fisă, însă el arăta spre ceva de șase.

– Alea sunt…?

– Vrei să știi dacă alea sunt negrese Hi Boy? îl întrebă Iris. N-am mâncat niciuna, dar sunt convinsă că alea sunt.

– Da, coniță, spuse George. M-am lins pe degete. Și după aia am făcut urticarie că sunt alergic. Hai la masă!

Se așezară pe aceleași locuri. NORMA fusese înlocuită de SHERRY. Luke își comandă ciuperci, o chiftea mare cu salată și un desert prezentat sub numele fals de Cremă de Zahăr Ars cu Vanilie. Nu se îndoia că existau și oameni inteligenți pe tărâmul acesta al minunilor sinistre – doamna Sigsby nu i se păruse deloc bătută în cap –, însă cine întocmise meniurile astea nu era tocmai un geniu. Ori făcuse un fel de aroganță intelectuală?

Luke ajunse la concluzia că nu-i păsa câtuși de puțin.

Cei cinci copii discutară puțin despre școlile unde învățaseră înainte de a fi smulși din viețile lor normale – școli obișnuite, din câte înțelegea Luke, nu instituții speciale de învățământ pentru copiii supradotați – și despre filmele și emisiunile preferate. Totul era normal, până când Iris ridică mâna spre obrazul ei pistruiat. Atunci Luke văzu că fata plângea. Nu tare, doar puțin. Însă, da, alea erau lacrimi adevărate.

– Azi nu mi-au făcut injecții, dar m-au căutat în fund, spuse ea.

Observă privirea stupefiată a lui Luke și zâmbi. O altă lacrimă i se rostogoli pe obraz.

– Ne iau temperatura rectal.

Ceilalți o aprobară dând din capete.

– Habar n-avem de ce, zise George, dar e umilitor.

– Parcă am fi în secolul nouăsprezece, spuse și Kalisha. Probabil că au motivele lor, dar…

Și ridică din umeri.

– Cine vrea cafea? întrebă Nicky. Eu îmi iau dacă…

– Hei! se auzi dinspre ușă.

Se întoarseră toți și văzură o fată în jeanși și tricou fără mâneci. Părul scurt și țepos era jumătate verde și jumătate violet. În ciuda aspectului acesta punkist, fata parcă era un copilaș rătăcit în pădure. Luke presupuse că era cam de vârsta lui.

– Unde sunt? Voi știți ce e aici?

– Vino-ncoace, frumoaso! îi zise Nicky cu zâmbetul lui superb. Trage-ți un scaun!

– Nu mi-e foame, spuse fata cea nouă. Un singur lucru vreau să vă întreb. Cui trebuie să i-o sug ca să scap de aici?

Astfel au făcut cei cinci cunoștință cu Helen Simms.

2

După ce au terminat de mâncat, au ieșit pe terenul de joacă (Luke nu uitase să se stropească din belșug cu soluție împotriva insectelor) și au pus-o în temă pe Helen. Au aflat că fata era TK-

pozi, la fel ca George și Nicky. Le-a dovedit asta, dărâmând câteva piese aranjate de Nicky pe tabla de șah.

– Nu ești doar pozi! exclamă George. Ești *demențial* de pozi! Ia să încerc și eu!

Reuși să răstoarne un pion și să clatine ușor regele negru. Dar atâta tot. Se posomorî și se bosumflă.

– Bine, Helen, ai câștigat.

– Ba eu cred că am pierdut cu toții, îl contrazise fata. Așa cred eu.

Luke o întrebă dacă își făcea griji pentru soarta părinților.

– Nu prea. Tata e alcoolic. Mama a divorțat de el când aveam șase ani și s-a recăsătorit – surpriză! – cu un alt alcoolic. Probabil că și-a zis că, dacă nu poate să-i învingă, mai bine trece de partea lor. Pentru că acum și ea bea de stinge. Dar mi-e dor de fratele meu. Credeți că e bine, sănătos?

– Sigur, răspunse Iris, dar fără prea multă convingere.

Apoi se cățără pe trambulină și începu să sară. Luke își zise că lui personal i-ar veni să vomite dacă ar face chestia asta imediat după masă, numai că Iris nu se prea atinsese de mâncare.

– Hai să vedem dacă am înțeles bine! spuse Helen. Voi nu știți de ce ne aflăm aici, ci doar că poate ar avea ceva de-a face cu abilitățile noastre paranormale, care sunt atât de extraordinare, că n-ar reuși nici măcar să ne treacă de etapa selecțiilor de la *Americanii au talent*?

– Nu ne-ar ajuta să intrăm nici măcar la un concurs regional pentru copii talentați, adăugă George.

– Și ziceți că ne tot testează până ajungem să vedem niște puncte, dar nu știți care-i motivul.

– Corect! răspunse Kalisha.

– Și după aia ne duc în locul celălalt, în Jumătatea Posterioară, dar voi nu știți ce se întâmplă acolo.

– Da, spuse Nicky. Auzi, tu știi și să joci șah sau te pricepi doar la răsturnat piesele de pe tablă?

Helen nu-l luă în seamă.

– Și după ce termină cu noi, ne fac chestia aia SF cu ștergerea amintirilor despre locul ăsta? Și noi trăim fericiți până la adânci bătrâneți?

– Așa se zice, spuse Luke.

Fata se gândi puțin, apoi trase concluzia:

– E ca dracu'!

– Păi, spuse Kalisha, probabil că ăsta-i motivul pentru care Dumnezeu ne-a dat vin rece și negrese.

Luke nu mai putea să suporte. Foarte curând avea să-l umfle și pe el plânsul. Deja simțea cum lacrimile își pregătesc furtuna. Poate pe Iris nu o deranja să se smiorcăie în public, că doar era fată. Dar el avea o părere certă – și învechită, probabil – despre cum ar trebui să se comporte băieții, iar părerea aceasta era că băieții trebuie să se comporte exact ca Nicky.

Se întoarse în camera lui, închise ușa și se întinse pe pat, acoperindu-și ochii cu brațul. Fără vreun motiv anume, începu să se gândească la Richie Rocket în costum argintiu, de cosmonaut, dansând la fel de înflăcărat cum o făcuse Nicky Wilholm înainte de masă. Și își mai aminti cum dansau copiii mici împreună cu el – râzând ca nebunii și cântând „Mambo Number 5“, de parcă nu li se putea întâmpla nimic rău, de parcă viețile lor aveau să fie mereu pline de bucurie și de distracții nevinovate.

Și atunci se porniră lacrimile. Pentru că era speriat și era furios, dar, mai ales, pentru că îi era dor de casă. Până în momentul acesta nici nu știuse cât de tare te poate durea acest dor. Nu se afla în vreo tabără de vară și nici în vreo excursie cu școala. Avea un coșmar oribil și nu-și dorea nimic mai mult decât să se trezească. Să se termine odată visul ăsta îngrozitor. Și, pentru că nu putea, adormi suspinând încă de câteva ori.

3

Adormi și avu alte coșmaruri.

Se trezi tresărind dintr-unul în care un câine fără cap îl fugărea pe Aleea Widersmoot. O clipă – dar ce clipă minunată! – își imagină că *totul* nu fusese decât un vis urât și că se afla în camera lui de acasă. După care se uită la pijamaua cu care era îmbrăcat – o pijama care nu-i era deloc cunoscută – și la peretele unde ar fi trebuit să se afle o fereastră. Se duse la baie și apoi, pentru că nu-i mai era somn, deschise laptopul. Își imagina că va mai avea nevoie de altă fisă ca să-l poată accesa, însă uite că nu-i mai trebuia nimic. Poate era un ciclu de douăzeci și patru de ore sau – presupunând că avea noroc cu carul – de patruzeci și opt. Ceasul computerului spunea că era ora trei și un sfert dimineața. Mai era mult până avea să răsară soarele și el deja își făcuse somnul.

Se gândi atunci să intre pe YouTube și să se uite la niște desene animate vechi – gen Popeye – pentru că acestea reușeau întotdeauna să-i facă (pe el și pe Rolf) să se dea cu cracii în sus de râs și să zbiere: „Unde mi-i spanacu’?“ și „Gâhî-gâhî-gâhî!“ Însă își dădu seama că filmulețele alea nu vor face decât să-i intensifice dorul de casă, că i-l vor aprinde și mai tare. Deci, ce altceva mai putea să facă? Să se întoarcă în pat, unde ar sta treaz până dimineața? Să se plimbe aiurea pe coridoarele pustii? Să iasă pe terenul de joacă? Da, chestia asta chiar ar putea s-o facă – Kalisha îi spusese că terenul nu se încuia niciodată –, numai că ar fi fost mult prea sinistru.

– Păi, atunci, de ce nu pui mâna să gândești, boule?

Cu toate că abia murmurase cuvintele, tresări puternic la auzul propriei voci, ba chiar ridică pe jumătate mâna ca să-și acopere gura. Se ridică de la birou și începu să se plimbe prin cameră – fâș-fâș făceau pe podea tălpile lui goale; fâl-fâl făceau pantalonii de pijama. Bună întrebare! De ce *nu* s-a gândit? Nu se zicea că la

asta se pricepe cel mai bine? Lucas Ellis, băiatul inteligent. Băiatul genial. Băiatul căruia îi place Popeye Marinarul, îi place jocul video „Call of Duty“[60], îi place să arunce la coș în curtea din spatele casei; dar care știe și să citească în franceză, deși încă are nevoie de subtitrări când se uită la filme franțuzești pe Netflix, pentru că actorii ăia vorbesc mult prea repede, iar expresiile sunt aiurea rău de tot. *Boire comme un trou,* de exemplu. De ce să zici despre cineva că „bea ca o gaură“, când mult mai logic ar fi să spui că „bea ca un pește“? De asemenea, poate să umple o tablă întreagă cu ecuații, poate să enumere toate elementele din tabelul periodic, poate să înșire toți vicepreședinții începând cu cel al lui George Washington, poate explica oricui ar fi interesat motivul pentru care viteza luminii nu va putea fi atinsă niciodată în viața reală.

Și atunci? De ce stă aici și-și plânge de milă?

Ce altceva *aș putea* să fac?

Luke se hotărî să nu considere această întrebare drept o manifestare a disperării. Probabil că evadarea era imposibilă, dar ce-ar fi să se apuce să afle mai multe despre locul acesta?

Încercă să intre pe site-ul cotidianului *New York Times* și nu se miră deloc să-l audă pe HAL-9000 spunându-i că niciun copil din Institut nu avea acces la site-urile de știri. Acum se punea întrebarea dacă nu ar putea să găsească o cale prin care să ocolească această interdicție. Poate o breșă de securitate în sistem? Da, nu era imposibil.

Să vedem, își spuse el. *Hai să vedem! Intră pe Firefox şi tastă: #!mantauaIuiGriffin!#.*

Griffin era omul invizibil din cartea lui H.G. Wells, iar site-ul acesta, de a cărui existență Luke aflase în urmă cu un an, te învăța cum să scapi de controlul părinților asupra paginilor de internet pe care le accesezi – nu, nu era chiar Dark Web[61], dar aproape. Luke îl folosise, dar nu pentru că voise să intre pe site-uri porno de pe computerele Școlii Broderick (deși, hai s-o spunem pe aia dreaptă, el și cu Rolf deschiseseră vreo două pagini din astea) și nici ca să se uite la niște filmulețe cu decapitările prizonierilor ISIS, ci pur și simplu pentru că era o idee simplă și mișto și el voia să vadă dacă funcționa. Și, da, funcționase – și acasă, și la școală. Dar oare va funcționa și aici? Nu exista decât o singură metodă ca să afle, așa că apăsă cu putere tasta ENTER.

Rețeaua Wi-Fi a Institutului se bâlbâi o vreme – tare greu mai mergea – și apoi, chiar când Luke începuse să-și spună că era o cauză pierdută, îl duse la Griffin. În partea de sus a ecranului era omul invizibil al lui Wells, cu capul înfășurat în bandaje, cu ochelari mari și negri la ochi. Sub el era scrisă o întrebare, care putea fi considerată și o invitație: ÎN CE LIMBĂ DOREȘTI SĂ ȚI SE TRADUCĂ? Lista era foarte lungă, de la limba asiriană la

cea zulusă. Frumusețea site-ului era că nu conta deloc limba aleasă; important era ce se înregistra în istoricul căutărilor. Pe vremuri, existase un pasaj secret pe Google, care scăpa controlului parental, numai că deștepții din Mountain View[62] îl închiseseră. Așa s-a făcut că a apărut Mantaua lui Griffin.

La nimereală, Luke alese limba germană și pe ecran apăru: INTRODU PAROLA. Apelând la ceea ce tatăl lui numea uneori „memoria ciudată a fiului meu", Luke tastă #x49ger194GbL4. Computerul se mai bâlbâi puțin, după care îl anunță: PAROLĂ ACCEPTATĂ.

Tastă iar *New York Times* și apăsă ENTER. Acum computerul rămase pe gânduri o perioadă și mai lungă, dar, în cele din urmă, pe ecran apăru site-ul cotidianului. Ediția din ziua respectivă, în limba engleză. Dar, de acum înainte, în istoricul căutărilor nu vor apărea decât mai multe cuvinte germane și traducerea lor în engleză. Poate era o victorie măruntă, poate una mai mare. Lui Luke nu-i păsa. Era o victorie, numai asta conta acum.

Cât de repede se vor prinde cei care l-au răpit și îl țin închis? Nu-i folosea la nimic să-și deghizeze istoricul căutărilor atâta timp cât oamenii ăia îl supravegheau video nonstop. Ar vedea site-ul publicației și i-ar închide calculatorul. Așa că trebuia să se grăbească. Nici nu băgă în seamă titlul mare despre Trump și Coreea de Nord din *Times.* Trebuia să intre cât mai repede pe *Star Tribune*[63] să vadă dacă scria ceva despre părinții lui. Însă nici nu apucă să scrie numele ziarului, că începură niște urlete pe coridor:

– Ajutor! Ajutor! Ajutor! Ajutați-mă! AJUTAȚI-MĂ, M-AM PIERDUT!

4

Era un băiețel în pijama cu personaje din *Star Wars,* care urla cât îl țineau plămânii și bătea cu pumnii micuți în toate ușile. Zece ani să fi avut? Avery Dixon nu părea mai mare de șase – hai, șapte, dar cu indulgență. Pantalonii de la pijama îi erau uzi în față și pe un crac și i se lipeau de corp.

– Ajutor! VREAU ACASĂ LA MINE!

Luke se uită în jur, așteptându-se să vadă un om – poate chiar mai mulți – venind în fuga mare. Însă coridorul era pustiu. Va înțelege mai târziu că, în Institut, un copil care zbiară că vrea acasă este ceva obișnuit. Luke nu voia decât să-l facă să tacă. Puștiul era isteric și îl isteriza și pe el.

Se apropie de el, se așeză în genunchi și îl prinse de umeri.

– Gata, gata! Liniștește-te, puștiule!

Puștiul cu pricina își bulbucă ochii la el, însă Luke nu era tocmai sigur că îl vedea. Părul îi era zburlit și ud de transpirație. Lacrimile îi șiroiau pe obraji și pe buza superioară îi lucea un muc.

– Mamiii! Vreau la mamiii! Unde-i mamiii? Unde-i tatiii?

Numai că nu se auzise *tatiii,* ci *TAAATIIIIII,* întocmai ca un zbieret de sirenă care anunță un raid aerian. Acum puștiul se apucă să tropăie ca un nebun. Îl lovi pe Luke cu pumnii în umeri. Luke îi dădu drumul, se ridică și făcu un pas în spate, privind uluit cum puștiul se aruncă pe jos și începu să se zvârcolească.

Se deschise ușa de vizavi de posterul care anunța că urmează O ALTĂ ZI ÎN PARADIS. Din camera de acolo apăru Kalisha, într-un tricou vopsit în degradé și cu un șort de baschet care i-ar fi fost larg și unei persoane de trei ori mai mare decât ea. Se apropie de Luke, își puse mâinile în șoldurile aproape inexistente și se uită în jos la puștiul cel nou, după care se uită la Luke.

– Am mai văzut maimuțăreli de copilași speriați, dar ce face băiețelul ăsta le întrece pe toate.

Se deschise altă ușă și în pragul ei apăru Helen Simms, îmbrăcată – mă rog, dacă se putea spune astfel – într-o pijămăluță sexy; cel puțin așa i se părea lui Luke. Avea și *șolduri,* plus alte echipamente extrem de interesante.

– Bagă-ți ochii înapoi în orbite, Lukey! îl apostrofă Kalisha și dă-mi o mână de ajutor cu ăsta mic. Mă înnebunește de cap și o să mă apuce o migrenă cumplită din cauza lui. Și o să am grijă să nu-ți fie nici ție prea bine.

Se puse în genunchi, întinse mâna să-l ridice pe micuțul derviș frenetic, ale cărui vorbe se topiseră în urlete prelungi, nearticulate, și și-o retrase când puștiul o lovi cu pumnul.

– Iisuse Hristoase! Ajută-mă, Luke! Apucă-l de mâini!

Se așeză și el în genunchi, încercă să-l prindă de mâini pe copilul cel nou, se trase înapoi, dar imediat își spuse că nu voia să pară un papă-lapte în ochii fetei în pijămăluță roz. Așa că-l înșfăcă pe puști de coate și-i imobiliză brațele, strângându-le la pieptul lui. Simțea inima celui mic bătând de trei ori mai repede decât era normal.

Kalisha se aplecă, cuprinse obrajii puștiului în palme și îl privi drept în ochi. Băiatul nu mai urla, dar gâfâia tare. Se uita fascinat la Kalisha și abia acum înțelese Luke cum era chestia aia cu „înnebunitul de cap“ pe care i-o spusese ea mai devreme.

– E TP, da? La fel ca tine.

Kalisha îl aprobă.

– Numai că e mult mai puternic decât mine sau decât oricare TP pe care l-am cunoscut de când sunt aici. Hai să-l ducem la mine în cameră!

– Pot să vin și eu? îi întrebă Helen.

– Faci cum vrei, păpușico, răspunse Kalisha. Sunt sigură că Lukey al nostru o să te soarbă din priviri.

Helen se îmbujoră.

– Mai bine mă schimb și după aia vin.

– Treaba ta! mai zise Kalisha.

Apoi îl întrebă pe puștiul cel nou:

– Cum te cheamă?

– Avery, răspunse micuțul, cu o voce răgușită de la atâta plâns și de la atâta urlat. Avery Dixon.

– Pe mine mă cheamă Kalisha. Poți să-mi spui Sha, dacă vrei.

– Dar să nu-i spui niciodată că-i „fată bună“, adăugă Luke.

5

Camera Kalishei era mai împopoțonată decât se aștepta Luke, în comparație cu felul aspru în care vorbea fata. Patul era acoperit cu o cuvertură trandafirie, iar pernele erau ornate cu volănașe fru-fru. Dintr-o fotografie de pe birou se holba sever la ei Martin Luther King.

Kalisha observă privirea lui Luke și începu să râdă.

– Încearcă să ne aranjeze camerele exact ca la noi acasă, dar cred că cineva și-a zis că ar duce gluma prea departe dacă mi-ar pune chiar poza pe care o aveam eu, așa că au schimbat-o.

– Cine era în poza de acasă?

– Eldridge Cleaver[64]. Ai auzit de el?

– Sigur. A scris *Suflet pe gheață.* N-am citit-o încă, dar intenționam s-o fac.

Fata ridică din sprâncene.

– Măi, frate, ce *cauți* tu aici?

Trăgându-și în continuare nasul, Avery vru să se urce pe pat, dar Kalisha îl prinse la timp și îl trase înapoi cu un gest blând, dar ferm.

– Nu, nu, nu. Nu mi te urci în pat cu pantalonii ăștia uzi.

Se prefăcu că ar vrea să i-i scoată, iar Avery se îndepărtă repede de ea, acoperindu-și cu mâinile pata din față.

Kalisha se uită la Luke și ridică din umeri. La fel făcu și el, după care se lăsă pe vine în fața lui Avery.

– În care cameră stai?

Puștiul clătină din cap – nu știa.

– Ai lăsat ușa deschisă?

Acum Avery bâțâi capul de câteva ori – da, o lăsase.

– Mă duc să-ți aduc niște haine uscate, zise Luke. Tu rămâi aici, cu Kalisha. Bine?

Acum băiețelul nu mai făcu niciun semn din cap – nici că da, nici că ba. Doar se holbă la el, epuizat și derutat. Bine măcar că renunțase să mai imite alarma aeriană.

– Du-te! spuse Kalisha. Cred că am să pot să-l liniștesc.

În pragul ușii apăru Helen – acum în jeanși și încheindu-se repede la pulover.

– S-a mai calmat?

– Un pic, îi răspunse Luke, observând pe coridor niște stropi – lacrimi? – care duceau în direcția în care mersese el ca să o ajute pe Maureen să facă paturile.

– Nici urmă de ceilalți doi băieți, zise Helen. Probabil că dorm bușteau.

– Da, așa dorm ei, spuse Kalisha. Du-te cu Luke, Boboaco! Eu îl bag pe Avery în ședință.

6

– Pe băiat îl cheamă Avery Dixons, îi spuse Luke lui Helen Simms, în fața ușii deschise de lângă aparatul pentru cuburi de gheață și care acum zdrăngănea ca să-și mai îndulcească singurătatea. Are zece ani. Nu pare, nu?

Fata făcu ochii mari la el.

– La urma urmei, tu ce ești? TP?

– Nu.

Nu se uita la ea, ci la posterul cu Tommy Pickles de pe perete și la colecția de figurine din G.I. Joe de pe birou.

– Am fost în camera asta. Cu Maureen. Maureen este una dintre femeile de serviciu. Am ajutat-o să schimbe paturile. Camera deja era pregătită pentru el.

Helen schiță un zâmbet batjocoritor.

– Deci *asta* ești tu – elevul ăla care îl pupă în fund pe profesor.

Luke își aduse aminte de palma primită de la Tony și se întrebă dacă Helen va avea parte de același tratament.

– Nu, nu pup pe nimeni nicăieri, dar Maureen nu este la fel ca toți ceilalți. Dacă te porți frumos cu ea, tot așa o să se poarte și ea cu tine.

– Auzi, Luke? De cât timp ești aici?

– Am ajuns chiar înainte de tine.

– Păi, în cazul ăsta, de unde știi tu cine se poartă frumos și cine nu?

– Maureen e o tipă de treabă, asta-i tot ce spun. Haide, ajută-mă să caut niște haine pentru Avery!

Helen puse mâna pe niște pantaloni și o pereche de chiloți din dulap (dar fără a uita să-și bage nasul prin restul rafturilor), după care se întoarseră în camera Kalishei. Pe drum, Helen îl întrebă pe Luke dacă lui i se făcuse vreunul dintre testele alea despre care-i spusese George. El îi răspunse că nu, dar îi arătă cipul din lobul urechii.

– Să nu te împotrivești. Eu așa am făcut și mi-am luat-o. Tipul mi-a tras una de mi-a făcut capul titirez.

Helen încremeni.

– Nu mai spune!

Luke se întoarse și-i arătă obrazul, pe care se vedeau încă două vânătăi – urmele degetelor lui Tony.

– Pe *mine* n-o să mă pălmuiască nimeni, zise hotărâtă Helen.

– Nu cred că ai vrea să verifici teoria asta.

Fata își dădu pe spate coama de păr în două culori.

– Am deja găuri în urechi, deci n-o să fie mare chestie.

Kalisha stătea pe pat, cu Avery alături – îl așezase pe un prosop. Îl mângâia pe părul ud de transpirație, iar puștiul se uita fermecat la ea, de parcă ar fi fost însăși Prințesa Tiana[65]. Helen îi

aruncă lui Luke hainele băiatului. Luke nu se aștepta la asta, așa că scăpă pe jos chiloții cu Spider-Man, surprins în diferite poziții dinamice.

– N-am niciun chef să-i văd puțulica. Mă duc să mă culc la loc. Poate că am să mă trezesc în camera mea, în camera mea *adevărată*. Și totul nu va fi fost decât un vis.

– Hai să vedem dacă-ți iese! îi spuse Kalisha.

Helen se îndepărtă de ei călcând apăsat. Luke se aplecă după chiloții lui Avery fix la timp ca să-i poată urmări legănatul șoldurilor acoperite de jeanșii decolorați.

– Vezi că ai început să bălești, îl anunță Kalisha pe un ton sec.

Luke îi întinse hainele. Avea senzația că îi luaseră foc obrajii.

– E drăguță, nu zic nu, dar mai are de lucrat la capitolul personalitate.

Își imaginase că aceste cuvinte ale lui o vor face să râdă, îi plăcea s-o audă cum râde, însă Kalisha părea tristă.

– Locul ăsta nenorocit o să scoată scorpia din ea. Nu peste multă vreme, o să dea fuga să se ascundă și o să tresară ori de câte ori o să vadă vreun individ cu bluză albastră. La fel ca noi toți. Trebuie să te schimbi, Avery. Uite, Luke și cu mine o să ne întoarcem cu spatele.

Așa făcură și rămaseră cu ochii ațintiți la ușa deschisă de la camera Kalishei, prin care se vedea coridorul și posterul care te anunța că ai ajuns în paradis. Din spatele lor se auzeau smiorcăieli și foșnet de haine. Apoi glasul lui Avery:

– Gata! Puteți să vă întoarceți.

Așa făcură. Și Kalisha spuse:

– Acum du-ți în baie pantalonii ăștia uzi și atârnă-i deasupra căzii.

Copilul o ascultă fără să crâcnească. Apoi se întoarse, târșâindu-și picioarele.

– Am făcut cum ai zis, Sha.

Îi dispăruse furia din voce. Acum părea doar sfios și obosit.

– Bravo ție! Acum urcă-te înapoi în pat. Culcă-te! E în regulă.

Kalisha se așeză, luă în poală picioarele lui Avery, apoi lovi ușor cu mâna patul, chiar în locul de lângă ea. Luke se așeză acolo și îl întrebă pe Avery dacă se simte mai bine.

– Parcă.

– *Precis,* nu *parcă*, zise Kalisha, reîncepând să-l mângâie pe păr.

Lui Luke i se părea – poate chiar așa era sau poate nu – că între cei doi se întâmplau multe lucruri. Un trafic interior extrem de intens.

– Haide! spuse Kalisha. Dacă ții neapărat, spune-i și lui rahatul ăla de banc și după aia treci la culcare.

– Ai vorbit urât.

– Da, așa am vorbit. Spune-i bancul!

Avery se uită la Luke.

– Bine. Era un puști care plângea pe holul școlii și trece o profesoară pe lângă el și îl întreabă de ce plânge. „Că un băiat rău mi-a aruncat sandviciul pe jos.“ „Cu intenție?“ îl întreabă profa. Ce crezi că-i răspunde puștiul?

– Habar n-am.

– „Nu, cu brânză.“ Te-ai prins?

– M-am prins. De ce a traversat găina strada?

– Ca să ajungă pe partea ailaltă?

– Nu, pentru că a putut. Gata! Culcă-te acum!

Avery mai vru să spună ceva – poate își amintise alt banc –, dar Kalisha îl amuți cumva. I se mișcau buzele în timp ce continua să-l mângâie pe păr. Ochii lui Avery se încețoșară. Pleoapele grele se lăsară peste ei, se ridicară încet, se lăsară din nou și se ridicară și mai încet. Apoi îi acoperiră ochii și nu se mai ridicară.

– I-ai făcut ceva? întrebă Luke.

– I-am cântat cântecelul de leagăn pe care mi-l cânta mie mama.

În șoapta Kalishei erau evidente uimirea și încântarea.

– Îți vine s-o iei la fugă dacă mă auzi cântând pe bune, cu vocea. Însă în cap nu cânt deloc fals.

– Am impresia că puștiul nu-i prea inteligent, zise Luke.

Ea îi aruncă o privire care-i aprinse din nou obrajii, la fel cum se întâmplase atunci când l-a prins zgâindu-se la picioarele lui Helen și a făcut mișto de el.

– Nimeni din lumea asta nu e prea inteligent pentru tine.

– Ba nu… nu sunt așa! protestă Luke. Am vrut să spun că…

– Nu te ambala. Știu ce-ai vrut să spui, numai că nu mintea îi lipsește ăstuia mic. Nu tocmai. E posibil ca niște abilități telepatice atât de puternice să nu fie neapărat un lucru bun. Ba chiar s-ar putea să fie unul destul de rău. Când nu ai de unde să știi ce gândesc oamenii, trebuie să fii mereu în priză ca să… hmmm…

– Să te prinzi de toate indiciile?

– Aha, da! Oamenii obișnuiți trebuie să se descurce învățând să studieze chipurile celorlalți și să evalueze tonul vocii care le vorbește, nu doar cuvintele. E cam ca atunci când îți cresc dinții ca să poți să mesteci ceva mai tare. Amărâtul ăsta mic e ca Bocănilă, din filmul ăla al lui Disney. Dinții lui nu sunt în stare să mestece ceva mai tare decât iarba. Are sens ce zic eu aici?

Luke îi răspunse că da.

Kalisha oftă.

– Institutul e un loc tare rău pentru unul ca Bocănilă. Dar poate că n-are nicio importanță, că oricum, până la urmă, vom ajunge toți în Jumătatea Posterioară.

– Cât de mare este puterea lui telepatică în comparație cu a ta, să zicem?

– E mai mare cu o tonă. Ăștia de aici au o chestie cu care o măsoară – BDNF i se spune. Am văzut-o odată pe laptopul doctorului Hendricks și cred că-i o chestie super tare, poate cea mai cea din câte există. Tu știi ce înseamnă asta, că doar ești un supercreier, nu?

Luke nu știa, dar intenționa să afle. Desigur, cu condiția să nu i se confișteze computerul.

– Mă rog, indiferent ce o însemna, valoarea BDNF-ului pe care-l are puștiul ăsta e imensă. Am putut să stau de vorbă cu el. Telepatic!

– Dar tu te-ai mai întâlnit și cu alți TP, chiar dacă sunt mult mai rari decât telekineții, nu? Poate nu în lumea de afară, ci măcar aici.

– Nu pricepi. Poate nu poți. Abilitatea asta te face să poți asculta muzică atunci când volumul CD playerului e dat la minim sau să auzi ce vorbesc oamenii de pe stradă când tu ești în bucătărie și merge mașina de spălat vase. Uneori nu mai auzi nimic, uneori parcă nici n-ai putut vreodată să auzi toate astea. Parcă ar fi un film SF. Trebuie să ai grijă de pușți după ce mă vor lua de aici, Luke. E un Bocănilă dat naibii și nu-i de mirare că se poartă conform vârstei pe care o are. Până acum a avut o viață bună și liniștită.

Dar Luke rămăsese blocat la cuvintele *după ce mă vor lua de aici.*

– Cum adică… ți-a zis cineva că o să te ducă în Jumătatea Posterioară? A auzit Maureen ceva?

– Nu trebuie să-mi zică nimeni nimic. Ieri nu mi-au făcut nici măcar unul din testele lor tâmpite. Și nici măcar o singură injecție. Ăsta-i un semn foarte clar. Și Nick o să plece. George și Iris s-ar putea să mai rămână puțin.

Îl apucă ușor cu degetele de ceafă, făcându-l din nou să se înfioare.

– Uite, Luke, o să fiu sora ta acum. Sora ta de suflet, așa că te rog să caști urechile la mine. Dacă singurul lucru care-ți place la punkista aia nouă e felul în care dă din fund când merge, n-ai decât să te holbezi în continuare după ea. Dar atâta tot. E periculos să te atașezi de cei de aici. Ești dat peste cap atunci când pleacă și pleacă toți. Dar trebuie să ai grijă de ăsta mic cât de mult timp se poate. Îmi vine să plâng numai când mă gândesc că l-ar putea lovi Tony sau Zeke sau scârba aia de Winona.

– Am să fac tot ce pot, zise Luke, dar sper că vei mai rămâne mult timp aici. Mi-ar fi dor de tine.

– Mersi frumos. Exact despre asta vorbesc.

O vreme nu mai vorbiră. Luke se gândea că ar cam fi trebuit să se întoarcă la el în cameră, dar încă nu voia. Încă nu se simțea pregătit să rămână singur.

– Cred că pot să o ajut pe Maureen, șopti el, abia mișcându-și buzele. Cu cardurile alea de credit. Dar trebuie să stau de vorbă

cu ea.

Kalisha făcu ochii mari și zâmbi.

– Pe bune? Super!

Acum își lipi buzele de urechea lui, provocându-i alte frisoane. Lui Luke îi era și frică să se uite la brațele lui, convins că i se făcuse pielea de găină.

– Grăbește-te! E liberă weekendul ăsta. Adică peste o zi sau două.

Acum îi puse mâna – au, Doamne-Dumnezeule! – pe coapsă, teritoriu pe care nici măcar mama lui nu-l mai vizita în ultima vreme.

– După ce se întoarce, o să lucreze în altă parte cam vreo trei săptămâni. Ai s-o vezi în treacăt pe holuri sau pe la cantină, dar atâta tot. Și n-o să vorbească despre locul ăla unde lucrează nici măcar în zonele unde nu o poate auzi nimeni. De aia cred eu că e vorba despre Jumătatea Posterioară.

Își dezlipi buzele de urechea lui și își luă mâna de pe piciorul lui, lăsându-l cu regrete în suflet că nu mai avea alte secrete de împărtășit.

– Du-te la tine în cameră, îi spuse ea, cu o scânteie în priviri care-l făcu să priceapă că bănuia ce efect avea asupra lui. Încearcă să dormi puțin.

7

Un ciocănit puternic în ușă îl trezi pe Luke dintr-un somn profund și fără vise. Se ridică repede în capul oaselor și privi speriat în jur, întrebându-se dacă nu cumva era zi de școală și el dormise prea mult.

Ușa se deschise și în pragul ei apăru un chip zâmbitor. Era Gladys, femeia care-l dusese să i se pună cipul în ureche și care-i spusese că trebuia să se facă util.

– Cucu-bau! gânguri ea. Trezirea, somnorosule! Ai pierdut masa de dimineață, dar ți-am adus eu niște suc de portocale. Îl bei pe drum. Acum l-am făcut!

Luke observă că ledul verde al laptopului era aprins. Era convins că fusese în modul de veghe atunci când se culcase. Dar, dacă Gladys intrase și apăsase o tastă ca să vadă ce site-uri îl interesau (o credea în stare de asta), precis că-l văzuse pe omul invizibil al lui H.G. Wells, cu capul ăla bandajat și cu ochelari negri. Probabil că nu ar fi știut ce reprezintă, probabil că și-ar fi zis că era doar un site SF sau mystery. Însă precis că ar fi raportat superiorilor, a căror sarcină era să fie curioși și care poate ar fi înțeles despre ce era vorba.

– Mă lași un minut, cât să-mi pun niște pantaloni?

– Treizeci de secunde. Să nu ți se încălzească sucul.

Îi făcu șmecherește cu ochiul și închise ușa.

Luke sări din pat, își puse repede o pereche de jeanși, înșfăcă un tricou și se uită la computer ca să vadă cât era ceasul. Spre

marea lui surprindere era ora nouă. *Niciodată-niciodată* nu mai dormise atât de târziu. Se întrebă în treacăt dacă nu care cumva îi puseseră ceva în mâncare – numai că, dacă așa ar fi stat lucrurile, nu s-ar mai fi trezit în miezul nopții.

Sunt încă în stare de șoc, își zise el. *Încă încerc să procesez ce se întâmplă*.

Închise computerul, conștient de faptul că nu contau absolut deloc toate eforturile lui de a-l ascunde pe domnul Griffin dacă i se monitorizau căutările online. Și, dacă îi accesau computerul, înseamnă că știau deja că reușise să intre pe site-ul *New York Times.* Evident că totul era în zadar dacă te apucai să gândești astfel. Adică probabil exact așa cum voiau Minionii lui Sigsby să gândească și el, și toți copiii ținuți captivi în locul ăsta.

Dar, dacă ar fi aflat, i-ar fi luat deja computerul, își zise el. Plus că, dacă l-ar fi monitorizat în permanență de la distanță, nu ar fi trebuit să știe că pe ecran apărea numele altui copil?

Mda, logic. Pe de altă parte, poate că-i dădeau puțin mai multă libertate de acțiune. Paranoică idee, dar întreaga *situație* era paranoică.

Când Gladys deschise din nou ușa, el stătea pe pat și se încălța.

– Bravo! strigă ea, de parcă ar fi văzut un copilaș de numai trei ani care reușise să se îmbrace singur pentru prima oară.

Lui Luke i se părea din ce în ce mai antipatică, însă asta nu-l împiedică să dea pe gât tot sucul de portocale.

8

Când își flutură acum cartela în fața senzorului, îi ceru ascensorului să-i ducă la Nivelul C.

– Măi, ce zi superbă! exclamă ea în timp ce cabina cobora spre nivelul cerut.

Probabil că asta era replica ei standard de începere a unei conversații.

Luke se uită la mâinile ei.

– Văd că porți verighetă. Ai și copii, Gladys?

Zâmbetul femeii deveni precaut.

– Asta o știm doar eu și cu mine.

– Sigur că da, însă mă întrebam ce ai simți dacă ți-ar fi luați și închiși într-un loc ca ăsta.

– C, spuse vocea melodioasă de femeie. Nivelul C.

Uite că Gladys nu mai zâmbea când îl însoți afară din lift. Și parcă-l strângea de braț un pic mai tare decât ar fi fost nevoie.

– Și m-am mai întrebat cum te poți suporta, dar cred că asta-i o chestie cam prea personală, nu?

– Termină, Luke! Ți-am adus suc. Nu eram obligată s-o fac.

– Și ce le-ai spune copiilor tăi dacă s-ar afla ce se întâmplă aici? Dacă ar apărea la știri? Cum le-ai explica atunci?

Gladys începu să meargă mai repede, târându-l după ea. Însă chipul ei nu era plin de furie. Dacă ar fi văzut așa ceva, Luke ar fi

avut cel puțin consolarea (destul de slabă, ce-i drept) că îi atinsese un punct sensibil. Dar nu. Chipul lui Gladys nu exprima absolut nimic. Întocmai ca un chip de păpușă din porțelan.

Se opriră la C-17. Rafturile din încăperea aceea erau pline cu echipamente medicale și computere. Mai era acolo și un scaun capitonat, care semăna cu unul de la cinematograf, iar în spatele lui, pe un trepied metalic, era ceva care semăna cu un proiector. Bine că măcar acum brațele acestui scaun nu aveau curele.

Îl aștepta un laborant – ZEKE, așa zicea ecusonul de pe bluza albastră. Luke cunoștea numele acesta. Îi spusese Maureen că el era unul dintre „ăia răi".

– Salut, Luke! îi spuse Zeke. Cum te simți? Calm?

Neștiind cum să-i răspundă, Luke se mulțumi doar să ridice din umeri.

– Nu-i așa că n-o să-mi faci probleme? La asta mă refer. O să fii băiat bun?

– Nu. Adică n-o să-ți fac probleme.

– Mă bucur să aud asta.

Și Zeke deschise o sticlă plină cu lichid albastru. Aerul se umplu de un miros înțepător de alcool, iar Zeke scoase de undeva un termometru lung – foarte lung, cam de vreo treizeci de centimetri. Sau nu chiar atât, dar oricum…

– Lasă-ți nădragii în vine și apleacă-te peste scaunul ăla, Luke. Cu mâinile pe el.

– Nu cu…

Voia să spună: *Nu cu Gladys aici.* Însă ușa camerei C-17 era închisă. Gladys plecase. *Poate ca să nu-mi fie ruşine,* își zise Luke. *Dar mult mai probabil pentru că s-a săturat de tâmpeniile mele*. Concluzie care i-ar mai fi ridicat moralul, dacă nu ar fi apucat să vadă bățul ăla din sticlă, care foarte curând – era sigur de asta – avea să exploreze adâncuri neatinse vreodată ale anatomiei sale. Semăna cu un fel de termometru pe care l-ar fi folosit un veterinar ca să ia temperatura unui armăsar.

– Nu cu ăla?

Zeke flutură artistic termometrul de ziceai că-i un baston de majoretă.

– Nu cu ăsta? Scuze. Fii băiat bun și înțelege că așa trebuie. Ordine de sus, pricepi tu.

– N-ar fi mai ușor să-mi pui pe frunte o bandă termică? îi sugeră Luke. Sunt sigur că ai putea să cumperi una cu doar un dolar jumătate de la orice CVS[66]. Ba chiar mai ieftin dacă ai card de redu…

– Bancuri din astea să faci cu prietenii tăi. Jos nădragii și apleacă-te peste scaun, dacă nu vrei să te ajut eu! Și n-o să-ți placă metodele mele.

Luke se apropie încet de scaun, se descheie la pantaloni, îi lăsă în jos, se aplecă.

– Uau! Ia te uită ce mai *poponeață*!

Zeke stătea în fața lui. Într-o mână ținea termometrul, iar în cealaltă un borcan cu vaselină. Vârî termometrul în borcan. Apoi îl scoase. Un cocoloș de unsoare atârna în capătul lui. Lui Luke i se părea că așa ar fi trebuit să arate reprezentarea grafică a unui banc porcos.

– Vezi? Multă alifie. Nici n-o să simți. Relaxează-ți obrăjorii din dos și ține minte că, dacă nu îmi simți *ambele* mâini, virginitatea curului îți rămâne intactă.

Luke stătea aplecat, cu brațele sprijinite de scaun și cu fundul scos în afară. Simțea mirosul propriei transpirații – miros puternic și scârbos. Tot încerca să-și spună că nu era primul copil din Institut care avea parte de acest tratament. Și asta îl ajuta un pic… dar nu prea mult. Încăperea în care se afla era plină cu echipamente high-tech, iar tipul ăsta se pregătea să-i ia temperatura prin cea mai rudimentară metodă din câte existau. De ce?

Ca să mă distrugă, să mă facă să cedez nervos, își spuse Luke. *Ca să mă facă să înțeleg că nu sunt decât un cobai, iar atunci când ai la îndemână un cobai, poți să obții informațiile pe care le cauți folosind orice fel de metodă ai tu chef. Și poate nici măcar n-au* nevoie *să știe ce temperatură am. Poate că e doar felul lor de a-mi spune:* Dacă putem să-ți băgăm bățul ăsta în cur, ce altceva am mai putea să-ți băgăm acolo? *Răspuns*: Absolut orice vrem noi.

– Te omoară suspansul ăsta, nu? îl întrebă Zeke din spate.

Nenorocitul râdea în hohote.

9

După procedura umilitoare cu termometrul, care păru să dureze foarte mult, Zeke îi luă tensiunea, îi puse la deget un pulsoximetru[67], îl măsură și îl cântări. Apoi îi căscă gura și i se uită în gât. Îi dădu capul pe spate și i se uită în nas. Notă rezultatele fredonând nepăsător. Gladys se întorsese și acum, cu același zâmbet prefăcut pe buze, își sorbea cafeaua dintr-o cană cu margarete.

– Urmează injecția, amice, îi spuse Zeke. Așa-i că n-o să-mi faci probleme?

Luke clătină din cap. Acum nu-și dorea decât să se întoarcă în cameră și să-și șteargă toată vaselina aia din fund. Îi era îngrozitor de rușine, se simțea înjosit, cu toate că știa că nu are niciun motiv.

Zeke îi făcu injecția. Acum nu mai simți nicio fierbințeală în braț. Acum nu mai simți decât o înțepătură. Și apoi nimic.

Zeke se uita la ceas, mișcând din buze de parcă număra secundele. Făcu și Luke același lucru, dar fără să-și miște buzele. Ajunsese la treizeci când Zeke îi lăsă mâna în jos.

– Ai senzație de greață?

Luke clătină din cap.

– Simți un gust metalic în gură?

Singurul gust pe care îl simțea Luke era al sucului de mai devreme.

– Nu.

– Bine, în regulă. Acum uită-te la perete! Vezi vreun punct? Sau poate niște puncte mai mari, ca niște cercuri?

Luke clătină din cap.

– Fii băiat bun și spune adevărul. Nu vezi nimic?

– Nu. Niciun punct. Niciun cerc.

Zeke i se uită în ochi câteva secunde (Luke ar fi vrut să-l întrebe dacă *el* vedea niște puncte acolo, dar reuși să se stăpânească). Zeke se îndreptă, își scutură ostentativ palmele și se întoarse spre Gladys.

– Ia-l de aici! După-amiază o să-i facă domnul doctor Evans chestia aia la ochi, spuse el, arătând spre proiector. La patru.

Luke se gândi să-l întrebe despre ce „chestie la ochi“ era vorba, numai că acum nu-i prea păsa. Îi era foame. Uite că tot chinul la care-l supuseseră oamenii ăștia (cel puțin până acum) nu reușise să-i alunge foamea. Dar cel mai mult și mai mult voia să se spele. Se simțea… care era cuvântul ăla pe care-l foloseau mai ales britanicii? Sodomizat, da, așa se simțea.

– N-a fost prea rău, nu? îl întrebă Gladys după ce urcaseră în ascensor. Mult zgomot pentru nimic.

Lui Luke îi veni s-o întrebe dacă ar mai fi zis că era „mult zgomot pentru nimic“ dacă ar fi fost vorba despre *fundul* ei. Probabil că Nicky ar fi făcut-o, numai că el nu era ca Nicky.

Femeia îi aruncă iar zâmbetul ăla fals, care lui i se părea din ce în ce mai hidos.

– Vezi? Ai început să te porți frumos și asta-i *minunat.* Uite o fisă. Ba stai, uite două! Sunt într-o dispoziție generoasă.

Luke luă fisele.

Mai târziu, pe când stătea sub duș, cu capul plecat și cu apa curgându-i prin păr, mai plânse puțin. Semăna cu Helen cel puțin într-o privință: își dorea fierbinte ca totul să fie doar un vis. Ar fi dat orice, chiar și sufletul și l-ar fi vândut, doar să se trezească într-o dimineață însorită, tolănit de-a curmezișul patului său de acasă ca o cuvertură, și să simtă aroma îmbietoare a baconului prăjit la bucătărie. În cele din urmă lacrimile îi secară și îi dispărură sentimentele de tristețe și înstrăinare, iar în locul lor apăru alt sentiment, unul mai crunt, mai înverșunat. Mai dur, aidoma unui teren stâncos. Un sentiment pe care nu-l mai avusese niciodată. Și se simțea ușurat că îl avea acum.

Nu era un vis. Era pura realitate. Și nu i se mai părea suficient doar să încerce să fugă de aici. Sentimentul acesta dur îl împingea să vrea mai mult. Îi cerea să dea cumva în vileag toate câte se petreceau aici, să demaște toată șleahta asta de ticăloși care răpeau și torturau copii: de la doamna Sigsby și Gladys, cea cu zâmbetul artificial, și până la Zeke, cu termometrul lui rectal,

acoperit cu unsoare. Să dărâme Institutul peste capetele lor, așa cum Samson a dărâmat Templul lui Dagon peste filisteni. Știa prea bine că aceasta nu era decât o fantezie zadarnică a unui puști de doisprezece ani, cuprins de furie. Dar își dorea s-o poată pune în practică și, dacă ar fi avut cum, ar fi făcut-o.

Tatăl lui zicea – și avea mare dreptate – că e bine să ai un scop în viață. Te ajută să treci cu bine prin perioade grele.

10

Când ajunse el la cantină, sala era pustie. Un om de serviciu (FRED scria pe ecusonul lui) spăla podeaua cu mopul. Era prea devreme pentru prânz, dar pe o masă se afla un castron cu fructe – portocale, mere, grepfrut și câteva banane. Luke își luă un măr, după care se duse la automatele cu gustări, unde își folosi una dintre fise ca să-și ia o pungă cu pop-corn. *Micul dejun al campionilor*, își zise el. *Să mă vadă mama, precis ar face o criză de nervi.*

Se întoarse în sala cea mare și se uită pe fereastră la terenul de joacă. George și cu Iris jucau dame pe una dintre mesele de picnic. Avery sărea foarte grijuliu și sperios pe trambulină. Nici urmă de Nicky sau Helen.

– Nu cred că am văzut vreodată o combinație mai nasoală de mâncare, spuse Kalisha.

Luke tresări, vărsându-și pe jos o parte din pop-corn.

– Aoleu, ce m-ai speriat!

– Scuze!

Kalisha se lăsă pe vine, adună cele câteva floricele de porumb vărsate și și le îndesă în gură.

– Mănânci de pe jos? făcu Luke ochii mari. Nu pot să cred că faci asta.

– Regula celor cinci secunde.

– Direcția de Sănătate Publică – asta-i în Anglia – spune că regula celor cinci secunde e un mit. O aiureală.

– Dacă ești geniu înseamnă că-i musai să distrugi iluziile celorlalți?

– Nu, am vrut doar să…

Kalisha zâmbi și se ridică.

– Haide, măi, Luke! Eu sunt Fătuca cu Vărsat de Vânt și fac mișto de tine. Te simți bine?

– Da.

– Ți-au băgat termometrul în fund?

– Da. Hai să nu vorbim despre asta, te rog!

– În regulă. Vrei să jucăm cribbage[68] până la ora mesei? Te învăț eu, dacă nu știi.

– Știu să joc, dar nu vreau. Cred că mă duc să stau puțin în camera mea.

– Să te gândești la ce ți se întâmplă?

– Cam așa ceva. Ne vedem la prânz.

– Când sună talanga, zise fata. Ne-am înțeles. Capul sus, eroule, și bate palma cu mine!

Ridică mâna și atunci Luke observă că ținea ceva între degetul mare și arătător. Își apăsă palma albă de palma ei cafenie și bucățica de hârtie trecu din mâna fetei în mâna lui.

– Pa și pusi!

Și Kalisha ieși pe terenul de joacă.

Luke se întoarse în camera lui, se întinse pe pat, se întoarse cu fața la perete și despături biletul. Scrisul Kalishei era mic și foarte îngrijit.

Maureen te așteaptă la automatul de gheață de lângă camera lui Avery. Imediat. Aruncă biletul la closet și trage apa.

Luke mototoli hârtia, intră în baie și, în timp ce-și lăsa pantalonii în vine, aruncă biletul în toaletă. Se simțea ridicol, parcă era un țânc de câțiva ani care se juca de-a spionii. Pe de altă parte, nu se simțea deloc ridicol. I-ar fi plăcut să-și imagineze că măcar în sala tronului – *la maison du chier,* cum îi zic francezii – nu exista supraveghere video. Însă nu prea credea.

Automatul pentru cuburi de gheață. Locul în care vorbise ieri cu Maureen. Interesant! Kalisha zicea că în Jumătatea Anterioară existau mai multe locuri nesupravegheate audio ori în care dispozitivele funcționau mai prost. Însă lui Maureen părea să-i placă doar locul acela. Poate pentru că acolo nu exista aparatură de supraveghere video. Poate pentru că acolo se simțea mai în siguranță datorită zgomotului făcut de mașina de gheață. Sau poate că el încerca acum să tragă tot felul de concluzii fără să cunoască toate faptele.

Se gândi să mai intre o dată pe site-ul *Star Tribune* și abia după aia să se ducă la întâlnirea cu Maureen. Se așeză la computer, ajunse până la domnul Griffin și se opri. Dar *chiar* voia să știe? Chiar voia să afle că ticăloșii ăștia – *monștrii* ăștia – poate că mințeau și părinții lui muriseră? Căutarea unei asemenea știri pe site-ul acela ar fi semănat oarecum cu un fel de ruletă rusească.

Nu acum, își zise el. *Poate după ce va mai uita de umilința cu termometrul rectal, dar nu acum*. Nu conta că decizia asta îl făcea să pară cam laș. Închise computerul și porni spre cealaltă aripă a clădirii. N-o văzu pe Maureen lângă automatul de gheață, dar căruciorul ei era cam la jumătatea coridorului unde stătea Avery. O auzi cântând ceva despre niște picături de ploaie. Porni după vocea ei și o văzu cum schimba patul dintr-o cameră decorată cu postere WWF[69] cu bărbați bine făcuți, în pantaloni scurți din material sintetic, iar toți bărbații ăia păreau atât de duri, de ziceai că mai au puțin și încep să scoată flăcări pe nas.

– Alo! Maureen? Ce mai faci?

– Bine fac, îi răspunse ea. Cam în urmă cu treaba, da' nu mă vait, că mi-am luat medicamentul de artrită.

– Ai nevoie de ajutor?

– Mersi, da' asta-i ultima cameră și aproape sunt gata. Două fete, un băiat. Curând. Asta-i camera băiatului.

Făcu un gest spre postere și începu să râdă.

– De parcă n-ai putea să-ți dai seama și singur.

– Am vrut niște cuburi de gheață, dar n-am văzut așa ceva în cameră.

– Sunt în colț, lângă coșul de gunoi.

Maureen își propti mâinile în șale și se îndreptă strâmbându-se puțin de durere. Luke auzi cum îi trosnea șira spinării.

– Offf, mult mai bine. Hai să-ți arăt!

– Dacă nu te deranjează.

– Niciun deranj. Haide! Dacă ții cu tot dinadinsul, poți să-mi împingi căruciorul.

În timp ce mergeau pe coridor, Luke se gândi la documentarea făcută despre problema lui Maureen. Ieșea în evidență o statistică terifiantă: americanii datorau peste douăsprezece *trilioane* de dolari. Bani cheltuiți, nu câștigați. Bani pe care au promis că îi vor restitui. Un paradox care ar fi făcut deliciul unui contabil, dar numai atât. Cu toate că mare parte din această datorie avea legătură cu ipotecile pe case și afaceri, o sumă considerabilă avea de-a face cu acele micuțe dreptunghiuri din plastic, pe care toată lumea le ține în poșete sau portofele: cardul de cumpărături – drogul consumatorului american.

Maureen deschise un dulăpior din dreapta automatului de gheață.

– Poți tu să scoți o găleată de acolo, ca să nu mă mai aplec eu? Un nesimțit le-a împins pe toate până în spate.

Luke se întinse, spunând în șoaptă:

– Mi-a zis Kalisha de problema ta cu cardurile de credit. Cred că știu cum s-o rezolvăm, numai că depinde foarte mult de domiciliul fiscal pe care ți l-ai declarat.

– Domiciliul…

– În ce stat locuiești?

– Păi… ezită Maureen, privind cu teamă în jur. Ni se interzice să dăm locatarilor informații din astea. Mi-aș pierde slujba dacă ar afla cineva. Ba mi-aș pierde *mai mult* decât slujba. Pot să am încredere în tine, Luke?

– N-am să spun nimănui.

– Locuiesc în Vermont. În orașul Burlington. Acolo mă duc când sunt liberă.

Această destăinuire parcă declanșă o furtună în ea. Și începu să vorbească foarte însuflețit, chiar dacă tot în șoaptă:

– Când plec de la muncă, primul lucru pe care îl fac e să șterg din telefon o groază de apeluri de la creditori. Și când ajung acasă, le șterg și pe alea din robotul telefonului de *acolo*. Telefonul fix. După ce robotul se umple, îmi lasă scrisori – somații, amenințări – în cutia poștală sau sub ușă. Din partea mea, n-au decât să-mi ia mașina, că oricum e o rablă. Dar acum

au început să spună că vor să-mi ia *casa*! Și ipoteca e plătită, dar nu de nenorocitul *ăla* de mi-a fost bărbat. Eu am achitat-o cu prima pe care am primit-o atunci când m-am angajat aici, că ăsta a fost *motivul* pentru care m-am angajat aici, da' uite că acum zic că o să mi-o ia și n-o să mai am…. cum îi zice la chestia aia…

– Drept de răscumpărare, șopti Luke.

– Da, ăla.

Îi apăruseră pete roșii în obrajii pământii – poate de furie, poate de rușine. Luke nu-și dădea seama care era motivul.

– Și, după ce o să-mi ia casa, o să vrea să-mi ia și banii puși deoparte. Da' banii ăia nu-s pentru mine! Nu-s pentru mine, da' tot o să mi-i ia. Așa zic.

– Atât de multe datorii a făcut soțul tău? se minună Luke. Ce mână spartă!

– *Da!*

– Vorbește mai încet.

Luke ținea într-o mână găleata din plastic, iar cu mâna cealaltă deschise automatul cu cuburi de gheață.

– E bine că locuiești în Vermont. Acolo nu există legi care să reglementeze dreptul comun al soților asupra proprietăților dobândite în timpul căsătoriei.

– Adică?

Adică o chestie pe care ei nu vor ca tu să o știi, îi răspunse Luke în gând. Sunt multe lucruri pe care omul obișnuit nu ar trebui să le știe. Odată ce te-au prins în capcană, acolo trebuie să rămâi. Luase paleta din plastic din interiorul ușii și acum se prefăcea că sparge bucățile de gheață.

– Pe ce nume erau cardurile folosite de soțul tău? Pe al lui sau pe al tău?

– Normal că pe al lui, dar pe mine mă hărțuiesc pentru că încă suntem căsătoriți legal și avem aceleași conturi!

Luke începu să umple găleata… foarte încet.

– Așa îți spun ei și pare plauzibil, numai că nu au voie. Legea din Vermont le interzice să facă asta. Și nu doar în Vermont, ci în majoritatea statelor. Dacă el și-a folosit cardurile *lui* și semnătura *lui* apare pe chitanțe, atunci datoria este numai și numai *a lui.*

– Da' ei zic că-i a noastră! Că-i comună!

– Te mint, spuse Luke îndârjit. Cât despre telefoanele alea pe care le primești… se întâmplă să te sune și după opt seara?

– Glumești? șuieră furioasă Maureen. Câteodată mă sună și la miezul nopții! Că cică „Achită-ți datoriile dacă nu vrei ca banca să-ți ia casa săptămâna viitoare! Ai să vii într-o zi acasă și ai să găsești încuietorile schimbate și mobila pe trotuar!"

Luke citise despre asemenea întâmplări. Citise despre unele chiar mai grave. Despre recuperatori care amenințau că vor da afară din azil părinții în vârstă ai debitorului. Care amenințau că îi vor urmări pe copiii debitorului, abia ajunși cât de cât pe

picioarele lor. Care se pretau la orice doar ca să-și încaseze procentele.

– E bine că ești plecată cea mai mare parte a timpului și răspunde robotul la toate apelurile astea. Aici nu te lasă să-ți ții telefonul la tine?

– Nu! Nici vorbă! Îl țin în mașină, în… nu am voie să-l țin la mine. Mi-am și schimbat numărul, dar au făcut rost de cel nou. Cum de au reușit?

Foarte ușor, își zise Luke.

– Nu mai șterge apelurile. Salvează-le. Au înregistrate ora și data. Este ilegal ca firmele de recuperări să își sune clienții – că așa le zic oamenilor ca tine, „clienți“ – după ora opt seara.

Goli găleata și începu să o umple din nou. Și mai încet de data aceasta. În privirea uluită a lui Maureen încolțise speranța, însă Luke nici nu observă. Era concentrat asupra problemei, încercând să-și dea seama cum ar putea fi rezolvată.

– Ai nevoie de un avocat, dar să nu-ți treacă prin minte să-ți iei unul din companiile alea dubioase care-și fac reclamă la televizor, că o să te lase fără niciun ban și după aia o să te oblige să-ți declari insolvența. Nicio bancă n-o să-ți mai acorde vreun împrumut. Ai nevoie de un avocat cinstit din Vermont, care să fie specializat în stingerea datoriilor, care să știe pe de rost legile care reglementează activitatea firmelor de recuperatori și executările silite și care să deteste din tot sufletul lipitorile astea nenorocite. Am să te ajut eu să-l cauți.

– Poți?

– Cred că da.

Cu condiția să nu i se ia computerul.

– Avocatul respectiv trebuie să afle cum se numesc companiile de recuperatori care se ocupă de tine. Cele care te hărțuiesc și te sună la miezul nopții. Pentru că băncile și companiile de credit nu vor să dezvăluie numele lacheilor pe care-i folosesc și doar un avocat uns cu toate alifiile le poate obliga s-o facă. Pentru că, deocamdată, încă este în vigoare legea care permite existența recuperatorilor și să știi că sunt oameni importanți la Washington care încearcă să o abroge. Oamenii care te sună comit o ilegalitate. Niște ticăloși!

Deloc diferiți de ticăloșii de aici, își continuă Luke ideea în gând.

– Ce vrei să…

– Nu contează. Un avocat bun, specializat în stingerea datoriilor, se va duce la băncile respective cu înregistrările din robotul tău telefonic și le va spune că au de ales: ori te iartă de datorie, ori vor fi date în judecată pentru practici comerciale ilegale. Băncilor nu le place să fie date în judecată și nu le place să se afle că angajează firme de mafioți ca ăia din filmele lui Scorsese.

– Adică tu zici că nu ar trebui să plătesc? îl întrebă Maureen făcând ochii mari.

Luke se uită la chipul ei obosit și mult prea palid.

– *Tu personal* ai greșit cu ceva?

Femeia clătină din cap.

– Dar e o sumă atât de *mare!* Soțul meu și-a mobilat apartamentul din Albany și și-a cumpărat playere stereo și computere și plasme. Și are o gagică nouă și îi cumpără și ei tot felul de lucruri. Și îi plac jocurile de noroc. Situația asta durează de *ani de zile.* Iar eu, de proastă ce sunt, am avut încredere în el și am aflat prea târziu ce se petrece cu adevărat.

– Nu-i prea târziu, asta încerc eu să-ți…

– Bună, Luke!

Luke tresări, se întoarse repede și dădu cu ochii de Avery Dixon.

– Bună! Ți-a plăcut trambulina?

– Mi-a plăcut. Da' după aia m-am plictisit. Știi ceva? Mi-au făcut o injecție și n-am plâns.

– Bravo!

– Vrei să te uiți cu mine la televizor până la prânz? Cică prind și Nickelodeon. Așa zice Iris. Adică poți să vezi și *SpongeBob* și *Rusty Rivets* și *Familia Gălăgie.*

– Nu pot acum, răspunse Luke. Dar du-te tu!

Avery se uită încă o secundă la amândoi, după care porni în direcția sălii cu televizor.

Luke se întoarse spre Maureen.

– Nu-i prea târziu, asta îți spun eu. Dar trebuie să te grăbești. Hai să ne întâlnim tot aici și mâine! Până atunci voi găsi un avocat. Unul bun. Unul cu multe realizări în astfel de spețe. Îți promit.

– Păi, fiule… mi se pare prea frumos ca să fie adevărat.

Nu-l deranja că ea îi spunea „fiule". Ba chiar îi plăcea. Îi dădea o stare bună. Poate că era o prostie, dar așa simțea.

– Nu este. Ce încearcă ei să-ți facă e prea *urât* ca să fie adevărat. Trebuie să plec acum. S-a făcut ora prânzului.

– N-am să uit ce faci pentru mine, spuse Maureen, strângându-i mâna. Dacă vrei…

Se auzi cum se trântește ușa de la capătul coridorului. Luke era sigur că se va pomeni nas în nas cu doi îngrijitori din ăia răi – poate chiar Tony și Zeke –, care veneau să-l ia de acolo. Și care îl vor duce undeva și îl vor lua la întrebări: ce a avut el de vorbit cu Maureen. Și îl vor amenința că, dacă nu le spune imediat tot adevărul, vor apela la „tehnici avansate de interogare", până va povesti și ce lapte a băut când era mic. Da, va avea probleme. Însă Maureen va avea probleme și mai mari.

– Nu te speria, Luke! îi spuse ea. Îi aduc pe noii locatari.

Apărură trei îngrijitori în uniforme roz. Trăgeau după ei trei tărgi mobile. Pe primele două dormeau două fete, ambele blonde.

Pe a treia era o namilă de băiat cu păr roșcat. Probabil cel pentru care fusese pus posterul WWF. Dormea și el. Se apropiară și Luke exclamă:

– Pe bune? Fetele astea sunt gemene! Identice!

– Ai dreptate, spuse Maureen. Le cheamă Gerda și Greta. Acum du-te la masă! Eu tre' să dau o mână de ajutor la instalarea lor.

11

Avery stătea tolănit într-un fotoliu. Mânca un Slim Jim, își legăna picioarele și se uita atent la întâmplările din Bikini Bottom, orășelul de pe fundul mării.

– Am căpătat două fise pentru că n-am plâns când mi-au făcut injecția.

– Bravo ție!

– Am folosit una, da' ți-o dau ție pe ailaltă, dacă vrei.

– Nu, mulțumesc. Păstreaz-o. O să ai nevoie de ea mai încolo.

– Bine. Îmi place *SpongeBob,* da' aș vrea să mă duc acasă.

Și, fără să suspine sau să urle sau să facă urât, lui Avery începură să i se prelingă lacrimi din colțurile ochilor.

– Mda, și eu aș vrea. Dă-te mai încolo!

Avery se dădu mai încolo și Luke se așeză lângă el. Stăteau cam înghesuiți, dar le era bine. Luke îl cuprinse pe puști pe după umeri și îl strânse ușor la piept. Avery își puse capul pe umărul lui, gest care-l impresionă pe Luke într-un mod pe care nu și-l putea explica. Simți că-i vine și lui să plângă.

– Știi ceva? spuse Avery. Maureen are un copil.

– Da? Așa știi tu?

– Da. Era mic, da' acum e mare. Mai mare decât Nicky.

– Îhî. Bine.

– E secret.

Avery vorbea fără să-și ia ochii de la ecranul pe care Patrick se certa cu domnul Krabs.

– Strânge bani pentru el.

– Serios? Și tu de unde știi toate astea.

Acum Avery se uită la el.

– Știu. Așa cum știu și că pe cel mai bun prieten al tău îl cheamă Rolf și că ai locuit pe Aleea Wildersmooch.

Luke rămase cu gura căscată.

– Sfinte Dumnezeule!

– Sunt tare, nu?

Și, cu toate că încă avea obrajii uzi de lacrimi, micuțul Avery începu să chicotească.

12

După prânz, George sugeră un meci de badminton – trei la trei: el, Nicky și Helen contra lui Luke, Kalisha și Iris. Și mai spuse că echipa lui Nicky l-ar putea primi pe Avery drept bonus.

– Nu-i bonus, e o povară, spuse Helen, dând din mâini ca să alunge roiul de muștițe din jur.

– Adică cum? vru să știe Avery.

– Citește-mi gândurile și ai să afli, îi răspunse Helen. Plus că badmintonul e pentru fătălăi care nu-s capabili să joace tenis.

– Măi, da' cum *știi* tu să ne înseninezi ziua! spuse Kalisha.

Helen pornise deja spre mesele de picnic și dulapul cu jocuri. Acum ridică degetul mijlociu peste umăr, fără să se uite înapoi. Iris zise că ar putea juca doar Nicky și George împotriva echipei formate din Luke și Kalisha; și că ea, adică Iris, va sta pe margine și îi va arbitra. Avery zise că o va ajuta și el. Căzură la pace și meciul începu. Scorul tocmai se făcuse zece la zece când se deschise cu zgomot ușa de la sală și băiatul cel nou apăru pe teren. Mergea greu, abia reușind să țină drumul drept. Părea ametit de la drogul pe care i-l băgaseră în organism. Părea și plin de draci. Luke fu de părere că avea probabil cam șaisprezece ani și era înalt cam de un metru optzeci și ceva. Burticica tipului cel nou era destul de proeminentă – acum de la mâncare, mai târziu (dacă va mai fi un „mai târziu") de la bere. Însă brațele lui bronzate erau pline de mușchi frumos lucrați; iar mușchii trapezi îi erau extrem de dezvoltați, probabil de la ridicarea greutăților la sala de sport. Obrajii îi erau plini de pistrui și coșuri. Ochii îi erau iritați și roșii. Părul roșcat îi stătea ridicat în creștet.

Aproape fără să-și miște deloc buzele, aidoma unui deținut în curtea închisorii, Kalisha șopti:

– Iacătă-l și pe Incredibilul Bulk[70]!

Băiatul cel nou se opri lângă trambulină și se uită la ceilalți copii. Apoi începu să vorbească cu pauze mari, de parcă ar fi crezut că se adresa unor primitivi care nu pricep limba engleză. Avea un pronunțat accent din sud.

– *Ce… puii mei…* mai e… și *asta*?

Avery se apropie de el cu pași mărunței.

– E Institutul. Salut! Pe mine mă cheamă Avery. Pe tine cum te chea…

Băiatul cel Nou își propti palma de bărbia puștiului mai mic și îl împinse. Dar nu tare, mai degrabă fără să-i pese de ce făcea. Însă Avery căzu lat pe unul dintre bureții puși în jurul trambulinei. Și rămase acolo, holbându-se consternat la cel nou-venit, care nici nu-l băgă în seamă. Nici pe el și nici pe jucătorii de badminton, nici pe Iris și nici pe Helen, care ridicase ochii de la cărțile întinse pentru pasiență. Nou-venitul părea să vorbească cu sine însuși:

– *Ce… puii mei…* mai e… și *asta*?

Și se apucă să dea din mâini după insecte. La fel ca Luke, atunci când ieșise prima oară pe terenul de joacă, Băiatul cel Nou nu se dăduse cu insecticid. Iar muștițele nu numai că roiau în jurul lui, ci îl atacau furioase, atrase de mirosul de transpirație.

– Măi, omule! spuse Nicky. Nu trebuia să-l lovești în halul ăsta pe Avester. Încerca doar să fie drăguț cu tine.

Măcar pe el Băiatul cel Nou păru să-l audă. Și se întoarse:

– *Cine… puii mei…* mai ești și *tu*?

– Nick Wilholm. Ajută-l pe Avery să se ridice de acolo!

– *Ceee?*

Nick nu dădea niciun semn că şi-ar pierde răbdarea.

– Tu l-ai răsturnat, tu îl ajuți.

– Îl ajut eu, spuse Kalisha, grăbindu-se la trambulină.

Se aplecă să-l ia pe Avery de braț, dar Băiatul cel Nou o îmbrânci şi pe *ea.* Kalisha nu mai căzu pe burete, ci pe pietriş şi îşi juli un genunchi.

Nick îşi aruncă racheta de badminton şi se apropie de Băiatul cel Nou. Când ajunse în fața lui, îşi puse mâinile în şolduri.

– Acum trebuie să-i ajuți pe amândoi să se ridice. Înțeleg că eşti dezorientat ca naiba, dar asta nu-i o scuză.

– Şi dacă nu vreau?

Nicky zâmbi.

– Atunci, am să te bat de ai să te caci pe tine, grasule!

De la masa de picnic, Helen Simms urmărea scena cu maxim interes. George se hotărî să plece spre o zonă mai sigură, aşa că se îndreptă spre uşa de la sala cea mare, ocolindu-l cu mare grijă pe Băiatul cel Nou.

– Nu-ți mai bate capul cu el. Nu merită. Dacă vrea să fie nesimțit, asta este, îi spuse Kalisha lui Nicky. Noi n-avem nevoie de ajutorul lui, nu-i aşa, Avery?

Îl ajută pe cel mic să se ridice şi începu să se îndepărteze.

– Normal că nu, răspunse Avery, deşi din nou îi şiroiau lacrimile pe obrajii bucălați.

– Pe cine faci tu nesimțit, javră?

Îi răspunse Nick:

– Probabil pe tine, că doar eşti singurul nesimțit de aici.

Şi mai făcu un pas spre Băiatul cel Nou. Luke era fascinat de cât de diferiți erau cei doi. Băiatul cel Nou era un ciocan; Nicky era un cuțit.

– Trebuie să-ți ceri scuze.

– Du-te-n mă-ta cu scuzele tale cu tot! spuse Băiatul cel Nou. Habar n-am ce dracu' e aici, da' n-am de gând să rămân. Acum dă-te la o parte din drumul meu!

– Ba nu te duci nicăieri! îi zise Nicky. Eşti aici pe termen lung, la fel ca noi toți.

Şi mai zâmbi o dată, dar fără să-şi dezvelească dinții.

– Potoliți-vă amândoi! interveni Kalisha.

Îl ținea pe Avery de umeri şi Luke nu trebuia să fie telepat ca să ştie ce gândea fata, pentru că exact la acelaşi lucru se gândea şi el: Băiatul cel Nou era mai greu decât Nicky cu cel puțin treizeci de kilograme, poate chiar cu vreo patruzeci. Avea burta aia mare, da, însă brațele pline de muşchi erau criminale.

– Te avertizez pentru ultima oară! se răţoi Băiatul cel Nou. Mişcă-te, dacă nu vrei să te mişc eu cu forţa!

George dădea semne că se răzgândise şi nu mai voia să se pună la adăpost. Acum se apropia de Băiatul cel Nou, dar nu prin spate, ci din lateral. Prin spate venea Helen, fără să se grăbească şi ondulându-şi şoldurile în felul ăla care îl înnebunea pe Luke. Şi surâdea uşor şi ea.

George începu să se concentreze – buze strânse, sprâncene adunate în mijlocul frunţii. Toate muştiţele, care până atunci dăduseră târcoale ambilor băieţi, se repeziră dintr-odată la faţa Băiatului cel Nou, ca suflate de un vânt puternic. Băiatul cel Nou ridică mâna în dreptul ochilor, încercând să le alunge. Helen se puse în genunchi în spatele lui, iar Nicky îl îmbrânci. Băiatul cel Nou căzu cât era el de lung, jumătate pe pietriş, jumătate pe asfalt.

Helen sări în picioare şi se îndepărtă ţopăind veselă, râzând şi arătându-l cu degetul.

– Ţi-am tras-o, uriaşule, ţi-am tras-o, ţi-am tras-o *rău de tot*!

Cu un răcnet asurzitor de furie, Băiatul cel Nou începu să se ridice. Însă nu reuşi, pentru că Nick făcu un pas şi îl lovi cu piciorul în coapsă. Tare. Băiatul cel Nou urlă, îşi apucă piciorul cu mâinile şi îşi trase genunchii la piept.

– Pentru Dumnezeu, opriţi-vă odată! strigă Iris. N-avem şi aşa destule probleme?

Acel Luke din trecut poate ar fi fost de acord cu ea; acest Luke din prezent – din Institut – avea o altă părere.

– El a început. Poate a primit ce merită.

– O să vă arăt eu! se smiorcăia Băiatul cel Nou. O să vă fac să plătiţi, jegoşi nenorociţi care luptaţi murdar!

Chipul lui căpătase o culoare vineţie cam alarmantă. Din senin, Luke se pomeni că se întreabă dacă un puşti supraponderal, în vârstă de doar şaisprezece ani, ar putea să facă un atac cerebral şi îşi dădu seama – îngrozitoare realizare, însă perfect adevărată – că nu-i păsa câtuşi de puţin.

Nicky se puse într-un genunchi.

– Ai să ne arăţi fix un căcat! spuse el. Acum trebuie să mă asculţi cu atenţie, buflea. Nu noi suntem problema ta, ci *ei.*

Luke se uită în jur şi văzu trei îngrijitori stând umăr la umăr chiar în faţa uşii de la sală: Joe, Hadad şi Gladys. Hadad nu mai avea expresia aia prietenoasă şi nici Gladys zâmbetul ăla fals. Toţi trei ţineau în mâini nişte dispozitive negre din care ieşeau cabluri. Nu interveneau, dar se vedea că erau pregătiţi să o facă. *Pentru că nu trebuie să permiţi cobailor să se încaiere*, îşi spuse Luke. *Nu trebuie să-şi facă rău. Cobaii sunt valoroşi.*

Nicky spuse:

– Hei, Luke, ajută-mă să-l ridic pe dobitocul ăsta!

Luke îşi trecu peste umeri un braţ al Băiatului cel Nou. Nick procedă la fel cu braţul celălalt. Băiatul gâfâia printre dinţii

încleştaţi. Pielea lui era fierbinte şi unsuroasă de la transpiraţie. Luke şi Nicky reuşiră să-l salte în picioare.

– Nicky? strigă Joe la ei. E totul în regulă? Aţi terminat cafteala?

– Am terminat, îi răspunse Nicky.

– Aşa să fie, spuse Hadad.

El şi cu Gladys intrară în clădire. Joe rămase pe loc, cu dispozitivul ăla negru în mână.

– Suntem în regulă, zise Kalisha. Şi nici n-a fost o cafteală *pe bune.* Doar o …

– Controversă minoră, interveni Helen. Un rahat, nimic mai mult.

– N-a vrut să ne facă vreun rău, spuse şi Iris. Era doar foarte supărat şi derutat.

Tonul blând şi neprefăcut al fetei îl făcu pe Luke să se ruşineze că se bucurase atât de tare când Nicky îl lovise pe Băiatul cel Nou.

– Îmi vine să vărs, îi anunţă acesta.

– În niciun caz pe trambulină, spuse Nicky. Ne jucăm pe ea. Hai, Luke! Ajută-mă să-l duc până la gard.

Băiatul cel Nou începu să scoată nişte sunete înfundate – *gâh-gâh-bâh* –, iar burtoiul lui se ondula ca valurile oceanului. Luke şi Nicky îl ajutară să meargă până la gardul dintre terenul de joacă şi pădure. Ajunseră acolo la ţanc. Băiatul cel nou îşi sprijini fruntea de plasa din sârmă şi vomită prin ea ultimele resturi ale alimentelor mâncate *dincolo*, pe vremea când fusese Băiatul cel Liber, nu Băiatul cel Nou.

– Câââh! exclamă Helen. Cineva a mâncat supă-cremă de porumb. Scârbos!

– Ţi-e mai bine? se interesă Nicky.

Băiatul cel Nou bâţâi cam fără vlagă din cap.

– Ai terminat?

Băiatul cel Nou clătină mai viguros din cap şi mai vărsă o dată, dar cu mai puţină forţă.

– Cred că…

Încercă să-şi dreagă glasul şi împroşcă în jur mai mulţi stropi de mâzgă puturoasă.

– Haide, mă, zău aşa… bolborosi Nicky, ştergându-se pe obraz. Nu dai şi tu nişte prosoape, dacă tot ne faci duş?

– Cred că mă ia cu leşin.

– Ba nu te ia cu nimic, zise Luke.

Deşi nu era deloc sigur, însă îşi spunea că trebuie să îşi păstreze optimismul.

– Hai să te ducem la umbră!

Îl ajutară să ajungă până la o masă de picnic. Kalisha se aşeză lângă el şi îi spuse să lase capul în jos. Băiatul cel Nou o ascultă fără să protesteze câtuşi de puţin.

– Cum te cheamă? îl întrebă Nicky.

– Harry Cross.

Gata cu atitudinea bătăioasă. Acum părea sleit de puteri şi umilit.

– Sunt din Selma. Ăsta-i un oraş din Alabama. Habar n-am cum am ajuns aici sau ce se întâmplă. Habar n-am de *nimic*!

– O să te luminăm noi în câteva privinţe, îi spuse Luke, dar trebuie să termini cu tâmpeniile. Trebuie să începi să te porţi ca lumea. Locul ăsta e mult prea nasol aşa cum e, nu trebuie să ne mai încăierăm şi noi.

– Şi mai trebuie şi să-i ceri scuze lui Avery, interveni George, care-şi lepădase masca de clovn al clasei. Cu asta începe „purtatul ca lumea“.

– Nu trebuie, murmură Avery. Nu, că nu m-a durut.

Kalisha nu-l băgă în seamă.

– Cere-ţi scuze!

Harry Cross ridică ochii la ea. Îşi şterse faţa congestionată, cu trăsături cât se poate de obişnuite.

– Scuze că te-am îmbrâncit, puştiule!

Apoi se uită la ceilalţi copii.

– În regulă?

– Doar pe jumătate, îi spuse Luke, arătând spre Kalisha. Acum cere-i scuze şi ei!

Harry oftă din rărunchi.

– Scuze şi ţie… cum te-o chema…

– Kalisha mă cheamă. Dacă o să ne împrietenim la un moment dat, deşi acum nu prea cred că se va întâmpla aşa ceva, o să poţi să-mi zici Sha.

– Numai să nu-i zici vreodată că-i „fată bună“, adăugă Luke.

George începu să râdă şi îl bătu încântat pe spate.

– Cum ziceţi voi, mormăi Harry, ştergându-şi alţi stropi scârboşi de pe bărbie.

– Şi acum, că s-a încheiat cu tot balamucul, ce-ar fi să terminăm meciul ăla afurisit de badmin…

– Bună, fetelor! spuse Iris. Veniţi încoace!

Luke se uită în jur. Joe dispăruse. În locul lui se aflau acum două fetiţe blonde. Se ţineau de mâini şi aveau pe chipuri expresii asemănătoare de groază şi uimire. Erau absolut identice – mai puţin în privinţa tricourilor pe care le purtau: unul era verde, celălalt, roşu. Luke îşi aduse aminte despre personajele Unu şi Doi din cartea „Pisica din pălărie“ de Dr. Seuss.

– Haide, măi! spuse Kalisha. Totul e bine. Gata!

Măcar de-ar fi adevărat, îşi zise Luke.

13

În aceeaşi după-amiază, cam pe la patru fără un sfert, Luke se afla în camera lui, unde căuta pe internet mai multe informaţii despre avocaţii din Vermont cu succese împotriva firmelor de recuperatori. Deocamdată nu-l întrebase nimeni de ce îl interesa

atât de mult acest subiect. Şi nici ce treabă avea el cu omul invizibil al lui H.G. Wells. Luke credea că ar putea să născocească un test prin care să afle dacă îl monitorizau cu adevărat – probabil că ar fi fost de ajuns doar să caute pe Google diferite metode de sinucidere. Însă îşi dădu imediat seama că aşa ceva ar fi fost o tâmpenie incomensurabilă. De ce să zgândăreşti ursul care doarme? Şi, din moment ce nu ar fi schimbat prea mult viaţa lui de acum, poate că era mai bine nici să nu încerce.

Bătăi uşoare în uşă. Nici nu apucă să spună ceva, că se pomeni în prag cu o femeie înaltă şi cu părul negru. Ecusonul din piept zicea că o cheamă PRISCILLA.

– Chestia cu ochiul, da? o întrebă Luke, închizându-şi laptopul.

– Da. Haide!

Nu tu zâmbet artificial. Nu tu sporovăială veselă şi prefăcută. După ce o cunoscuse pe Gladys, atitudinea acestei femei îl făcu să se simtă foarte uşurat.

Intrară în ascensor şi coborâră la Nivelul C.

– Câte niveluri sunt la subsol? întrebă Luke.

Priscilla îi aruncă o privire rece.

– Nu-i treaba ta.

– Încercam să fac conve…

– Nu mai face. Ţine-ţi gura!

Şi Luke şi-o ţinu.

Ajunse iar în drăgălaşa cameră C-17. Zeke fusese înlocuit de un laborant al cărui ecuson zicea că îl cheamă BRANDON. Însă mai erau acolo şi alţi doi bărbaţi. Doi bărbaţi în costume, nu în uniforme. Unul dintre ei avea un clipboard, celălalt avea un iPad, dar nu aveau ecusoane, aşa că Luke presupuse că erau doctori. Unul era foarte înalt şi avea o burtă mult mai mare decât a lui Harry Cross (dacă era posibil aşa ceva). Exact bărbatul acesta făcu un pas în faţă şi întinse mâna.

– Bună, Luke! Eu sunt domnul doctor Hendricks, şeful Departamentului de Asistenţă Medicală.

Luke se uită lung la mâna întinsă a individului, fără să simtă deloc nevoia să i-o atingă. Era în plin proces de dobândire a tot soiul de comportamente noi. Chestie extrem de interesantă, deşi într-un mod cam neplăcut.

Doctorul Hendrick scoase un hăhăit foarte ciudat, expirând şi inspirând zgomotos.

– Nu face nimic, absolut nimic. Dânsul este domnul doctor Evans, care se ocupă de Secţia de Oftalmologie.

Şi hăhăi din nou – *haha* afară, *hihihi* înăuntru –, dându-i astfel de înţeles lui Luke că în *Secţia de Oftalmologie* era o atmosferă de băşcălie.

Însă domnul doctor Evans, un omuleţ cu mustaţă frumos îngrijită, nu râse la gluma aceasta. Nici măcar nu zâmbi. Şi nici nu-i întinse mâna.

– Aşadar, tu eşti unul dintre noii noştri recruți. Bine ai venit! Ia loc, te rog!

Luke îl ascultă. Da, era mult mai bine să stea pe scaun, nu aplecat peste el şi cu fundul gol scos în afară. Plus că era destul de sigur că ştia despre ce anume era vorba. Mai fusese la oftalmolog. În filme, tocilarul-geniu poartă mereu ochelari cu lentile groase, însă vederea lui Luke era perfectă. Cel puțin deocamdată. Şi se simți oarecum mai liniştit până în momentul în care Hendricks se apropie de el cu o altă seringă. I se strânse inima când o văzu.

– Nu te speria, e doar o înțepătură mică, hăhăi iarăşi Hendricks, dezvelindu-şi dinții ca de cal. Aici vi se fac o mulțime de injecții, exact ca în armată.

– Normal, pentru că sunt soldat, zise Luke.

– Corect, foarte corect! Nu te mişca!

Luke nu se mişcă şi nici nu protestă. I se făcu injecția. Nici acum nu simți vreo fierbințeală, dar simți altceva. Ceva rău. Începu să se sufoce chiar în timp ce Priscilla îi punea leucoplastul.

– Nu pot…

Să înghit, ar fi vrut să spună, numai că nu era în stare. Parcă avea ceva în gât.

– N-ai nimic, îi zise Hendricks. O să treacă.

Bună veste, numai că celălalt doctor se apropia de el cu un tub pe care probabil voia să i-l îndese în gât în caz de nevoie. Hendricks îi puse mâna pe umăr şi îl opri.

– Mai lasă-l câteva secunde!

Luke se holba disperat la ei. Simțea că-i curge salivă pe bărbie şi era sigur că fețele celor doi aveau să fie ultima imagine pe care o va mai vedea pe lumea asta… şi apoi gâtul i se relaxă. Inspiră cu sete.

– Vezi? spuse Hendriks. Totul e bine. Nu-i nevoie să-l intubezi, Jim.

– Ce… ce mi-ați făcut?

– Absolut nimic. Eşti în regulă.

Doctorul Evans îi dădu lui Brandon tubul din plastic şi luă locul lui Hendricks. Se uită în ochii lui Luke cu o lanternă mică, apoi măsură distanța dintre ei cu o riglă.

– Nu porți lentile de corecție?

– Vreau să ştiu ce mi-ați făcut! N-am mai putut să *respir*! N-am mai putut să *înghit*!

– N-ai pățit nimic, zise Evans. Înghiți foarte bine. Ți-a revenit şi culoarea în obraji. Acum răspunde la ce te-am întrebat: porți sau nu porți lentile de corecție?

– Nu port, murmură Luke.

– Bine. Bravo! Acum te rog să priveşti drept înainte.

Luke se uită la perete. Îi dispăruse senzația că nu mai ştia cum să respire. Brandon desfăşură un ecran alb, apoi făcu lumina mai

mică.

– Priveşte doar înainte, repetă doctorul Evans. Brandon o să te plesnească dacă ai să te uiți în altă parte. Iar dacă ai să te uiți în altă parte încă o dată, atunci, o să-ți administreze şocuri electrice – cu voltaj mic, dar foarte dureroase. Pricepi ce-ți zic?

– Da, şopti Luke.

Mai înghiți o dată. Era bine, gâtul i se părea în regulă, însă acum inima i-o luase la goană.

– AMA[71] ştie ce faceți voi aici?

– Ar cam fi cazul să taci, interveni Brandon.

Chestia asta cu tăcutul pare să fie regula de bază aici, îşi spuse Luke. Şi îşi mai spuse că depăşise ce era mai rău, că acum era vorba doar despre un consult oftalmologic şi că trecuseră prin asta şi ceilalți copii şi nu pățiseră nimic. Continua să înghită, vrând să se asigure că totul era în regulă cu gâtul lui. O să proiecteze pe ecranul ăla un panou cu litere, el o să le citească şi se va termina totul.

– Fix înainte trebuie să te uiți, şopti Evans, parcă fredonând uşor. Ochii la ecran, doar la ecran.

Începu muzica – ceva clasic cu multe viori. *Probabil că ar trebui să mă relaxeze*, îşi zise Luke.

– Priss, porneşte proiectorul! spuse Evans.

În locul panoului cu litere, în mijlocul ecranului apăru o bulină albastră, care pulsa încet, ca o inimă. Sub ea apăru apoi o bulină roşie, care-l făcu pe Luke să se gândească la HAL – „Îmi pare rău, Dave“. Urmă o pată verde. Cea roşie şi cea verde pulsară în acelaşi timp cu pata albastră, după care toate trei începură să se stingă şi să se aprindă la loc. Şi apărură alte pete – pe rând, la început; apoi două câte două, apoi cu zecile. Foarte curând, ecranul se umplu cu sute de puncte colorate care sclipeau intermitent.

– Ochii la ecran! murmură melodios Evans. Doar la *ecraaan.* În nicio altă parte.

– Deci, dacă nu le văd singur, mi le proiectați? Ca să mă stimulați sau ceva de genul ăsta? Nu…

– Tacă-ți gura!

Priscilla, de data aceasta.

Acum punctele începură să se rotească. Se fugăreau ca nebunele, unele într-un fel de spirale, altele în grupuri, unele formând cercuri care se ridicau şi coborau şi se intersectau. Viorile trecură la allegretto, transformând piesa clasică într-un fel de cadril. Acum punctele făceau mai mult decât să se mişte pur şi simplu: formaseră un panou electronic de afişaj din Times Square, cu toate circuitele arse şi în pragul unei crize de isterie, care părea să-l amenințe şi pe *Luke.* Îşi aminti cum vomitase Harry Cross prin plasa de sârmă a gardului şi era sigur că va face şi el acelaşi lucru dacă va continua să privească la punctele alea

colorate care fugeau îndrăcite în toate direcțiile, dar nu voia să vomite, pentru că ar fi vomitat pe el şi…

Brandon îi trase o palmă – o palmă zdravănă, cu zgomot ca de petardă explodată parcă în imediata lui apropiere, dar şi foarte departe.

– Fii băiat bun şi uită-te la ecran!

Simți ceva cald curgându-i pe buza superioară. *Nenorocitul mi-a spart nasul, nu s-a mulțumit doar să mă lovească în obraz*, îşi spuse Luke. Numai că acum nu i se părea important. Punctele alea rotitoare îi intrau în cap, îi invadau creierul ca encefalita sau meningita. Sau ceva cu *ita* la sfârşit.

– În regulă, Priss, poți să-l stingi! zise Evans.

Dar probabil că femeia nu-l auzise, pentru că punctele nu dispărură. Se tot umflau şi se tot micşorau. Se umflau şi se micşorau din ce în ce mai tare: *puuuf* şi *cârrr, puuuf* şi *cârrr.* Le vedea în 3D cum ies din ecran, țâşnesc spre el, se întorc, țâşnesc, se întorc, țâşne…

Parcă acum Brandon spunea ceva despre Priscilla, dar probabil că asta nu era decât în capul lui, nu? Şi oare urla cineva acolo? Poate chiar el?

– Bravo, Luke, foarte bine, te descurci de minune!

Vocea lui Evans, molcomă, şoptită, ca de la mare depărtare. Dintr-o dronă ajunsă în stratosferă. Poate din partea nevăzută a Lunii.

Alte puncte colorate. Acum nu doar pe ecran, ci şi pe pereți, rotindu-se şi pe tavan, de jur împrejurul lui. În interiorul lui. Şi, chiar înainte de a leşina, Luke îşi spuse că îi *înlocuiau* creierul. Îşi văzu propriile-i mâini ridicându-se brusc printre punctele strălucitoare, văzu punctele strălucitoare zbătându-i se pe piele, îşi dădu seama că se zvârcolea pe scaun.

Încercă să le spună: *Am o criză, o să mă omorâți.* Dar nu reuşi decât să scoată un gâlgâit firav, apoi dispărură brusc toate punctele şi el începu să cadă de pe scaun în bezna care-l aştepta. O, Doamne, ce uşurare!

14

Nişte palme pe obraji îl treziră din leşin. Nu îl loveau prea tare, nu ca palma aceea care îi dăduse sângele pe nas (dacă aşa se întâmplase în realitate), dar nici drăgăstos nu-l loveau. Deschise ochii şi văzu că era întins pe jos. Într-o altă cameră. Priscilla stătea în genunchi lângă el. Ea îl plesnea. Brandon şi cei doi doctori stăteau în picioare, urmărind scena. Hendricks cu iPad-ul în mână, Evans cu clipboardul.

– S-a trezit, îi anunță Priscilla. Poți să te ridici, Luke?

Luke nu ştia dacă poate sau nu. În urmă cu patru sau cinci ani, avusese amigdalită şi făcuse febră foarte mare. Acum se simțea la fel ca atunci, de parcă jumătate din el ieşise din corp şi îşi luase zborul în atmosferă. Avea un gust îngrozitor de rău în gură, iar

înțepătura de la ultima injecție îl mânca al naibii de tare. Şi încă avea senzația aia de nod uriaş în gât.

Brandon nu-l lăsă să încerce să se ridice de unul singur, ci îl apucă de braț şi îl smuci în sus. Luke se clătină pe picioare.

– Cum te cheamă? îl întrebă Hendricks.

– Luke… Lucas… Ellis.

Avea impresia că nu gura lui rostise aceste cuvinte, ci cealaltă jumătate a lui, aceea care plutea pe deasupra celor din cameră. Era sleit de oboseală. Îi pulsau obrajii de la toate palmele primite şi îl durea nasul. Ridică o mână (foarte încet şi ezitant, ca prin apă), îşi atinse pielea de deasupra buzei, apoi se uită surprins la particulele de sânge uscat de pe vârful degetului.

– Cât timp am stat leşinat?

– Puneți-l pe scaun! ordonă Hendricks.

Brandon îl apucă de un braț. Priscilla îl apucă de celălalt. Îl conduseră la un scaun (unul simplu, de bucătărie, fără curele – slavă Domnului!). Scaunul era pus în fața unei mese. Evans stătea în cealaltă parte a ei, pe alt scaun de bucătărie. În față avea un teanc de cartoane, mari cât nişte cărți broşate şi albastre pe partea din spate.

– Vreau să mă duc în camera mea, spuse Luke.

Nici acum parcă nu rostise el cuvintele, dar avea sentimentul că era puțin mai bine. Foarte puțin. Poate.

– Vreau să mă culc. Nu mă simt bine.

– O să-ți treacă repede starea asta de dezorientare, îi zise Hendricks, deşi cred că ar fi mai bine să nu mănânci nimic la cină. Acum vreau să fii atent la domnul doctor Evans. Ți-am pregătit un test. După ce îl vom termina, ai să te duci la tine în cameră ca să te… hm… ca să-ți mai reduci din stres.

Evans luă primul carton şi se uită la el.

– Ce este?

– Un carton, răspunse Luke.

– Glumele astea să ți le pui pe YouTube! zise Priscilla şi îl pălmui.

Palma a fost mult mai dureroasă decât cele pe care i le dăduse ca să-l trezească.

Lui Luke începu să-i țiuie urechea, dar măcar acum parcă i se mai limpezise mintea. Se uită la Priscilla şi nu văzu pe chipul ei nici urmă de ezitare. Nici urmă de regret. Nici urmă de empatie. Nimic. Şi acum înțelese că, pentru ea, el nu era un copil. Înțelese că în mintea ei exista o distincție foarte clară. El era doar un cobai, un animal oarecare, folosit la experimente. Îl făceai să se comporte exact cum voiai, iar dacă refuza, îi aplicai metoda numită de psihologi „condiționare negativă“. Şi ce se întâmpla după ce se terminau toate experimentele acestea? Te duceai la cantină, unde beai o cafea şi mâncai un pateu şi povesteai despre ce-ți mai fac copiii (copii reali) sau te văitai despre cât de prost merg treburile în politică sau în sport sau în orice alt domeniu.

Dar nu ştiuse deja toate astea? Probabil că ştiuse, numai că a şti şi a simți realitatea pe propria-ți piele erau două lucruri diferite. Luke ştia că va veni o vreme – iar vremea aceea nu era deloc prea departe – când se va chirci speriat de fiecare dată când cineva îi va întinde mâna, chiar dacă ar face-o doar ca să-l salute sau ca să bată palma cu el.

Evans puse cu grijă cartonul alături şi luă altul din teanc.

– Ăsta ce reprezintă, Luke?

– Ți-am zis că nu ştiu! De unde să ştiu ce…

Priscilla îl plesni din nou. Țiuitul din ureche se intensifică. Luke începu să plângă. Normal că nu voia, dar nu putea să se abțină. Îşi imaginase că Institutul era doar un coşmar, dar uite că acest coşmar era foarte real. Şi el era pe jumătate ieşit din propriul trup şi i se cerea să spună ce era pe cartoanele pe care nu le vedea şi era pălmuit când răspundea că nu ştie.

– Haide, Luke, încearcă! îi şopti Hendricks în urechea care nu-i țiuia.

– Vreau să mă duc în camera mea. Am *obosit.* Şi mă simt rău.

Evans puse deoparte al doilea carton şi îl luă pe al treilea.

– Ce reprezintă?

– Faceți o greşeală, spuse Luke. Eu sunt TK, nu TP. Poate Kalisha ar fi în stare să vă spună ce-i pe cartoanele alea. Sunt convins că Avery ar putea s-o facă, *dar eu nu sunt TP!*

Evans luă al patrulea carton.

– Ce este? Acum n-o să te mai pălmuiască nimeni. Acum Brandon o să-ți facă electroşocuri cu arma lui şi o să te doară cam tare. Poate că n-o să faci o altă criză, deşi e foarte posibil. Aşa că spune-mi, Luke, ce reprezintă acest carton?

– Podul din Brooklin! urlă el. Turnul Eiffel! Brad Pitt îmbrăcat în smoching, un câine care se cacă, cursa de maşini de la Indianapolis! *Habar n-am!*

Acum se aştepta să simtă şocul electric. Poate va auzi un pârâit sau doar un zumzet. Poate nu va auzi nimic, ci doar va tresări puternic şi se va prăbuşi pe pardoseală, cuprins de convulsii şi bălind la greu. Dar nici vorbă de aşa ceva. Evans puse cartonul deoparte şi-i făcu semn lu Brandon să se retragă. Însă Luke nu se simți deloc uşurat.

Păcat că n-am murit, îşi spuse el. *Ca să scap de toate astea*.

– Priscilla, du-l pe Luke în camera lui! spuse Hendricks.

– Am înțeles, domnule doctor. Bran, ajută-mă să-l duc până la ascensor.

Pe drum, Luke îşi mai revenise şi mintea lui începuse din nou să analizeze totul din jur. Chiar închiseseră proiectorul? Atunci de ce *încă* vedea punctele alea?

– Faceți o mare greşeală.

Abia vorbea – îşi simțea şi gura, şi gâtul foarte, foarte uscate.

– Eu nu sunt TP, aşa cum le ziceți voi. Ştiți asta, da?

– Cum spui tu, bombăni Priscilla pe un ton indiferent.

După care se întoarse spre Brandon – şi uite minune! Zâmbetul ei sincer o transformă într-o cu totul altă persoană.

– Ne vedem mai încolo, bine?

Brandon se hlizi cu gura până la urechi.

– Normal că da!

Apoi se făcu că-l loveşte pe Luke cu pumnul în faţă, oprindu-se cam la doi centimetri de nas. Luke se feri şi ţipă speriat. Brandon începu să râdă cu poftă, iar Priscilla îi aruncă o privire indulgentă, ce părea a spune *de, ce să-i faci, băieţii tot băieţi rămân.*

– Calmează-te, păpuşel! zise Brandon.

Şi porni pe coridorul de la Nivelul C, legănându-şi ostentativ fundul, ca o prostituată. Bastonul cu electroşocuri i se lovea ritmic de şold.

Pe coridorul principal – pe care acum Luke îl considera a fi aripa locatarilor –, fetiţele (Gerda şi Greta) se uitau la el cu ochi mari şi înspăimântaţi. Se ţineau de mână şi strângeau la piept păpuşi identice, la fel ca ele. Îi aminteau lui Luke de gemenele dintr-un vechi film de groază[72].

Priscilla îl însoţi până la uşa camerei şi apoi plecă fără să-i spună vreun cuvânt. Luke intră, observă că laptopul era la locul lui şi se prăbuşi pe pat, fără să se mai descalţe. Dormi cinci ore.

15

Doamna Sigsby îl aştepta pe doctorul Hendricks, zis şi Măgarul Kong, în apartamentul ei de lângă birou. Stătea pe o canapea mică. Hendricks îi întinse un dosar.

– Ştiu că ai un cult pentru informaţiile pe hârtie, aşa că poftim! De parcă ai înţelege ceva.

Ea nu îl deschise.

– Nu-i vorba despre ce înţeleg sau nu înţeleg eu, Dan. Aici sunt rezultatele testelor tale, ale experimentelor tale neesenţiale, care nu par să meargă prea bine.

Doctorul îşi semeţi bărbia, luând o atitudine belicoasă.

– Agnes Jordan. William Gortsen. Veena Patel. Încă vreo doi sau trei, ale căror nume îmi scapă acum. Donna şi nu mai ştiu cum. Cu ei am obţinut rezultate pozitive.

Ea oftă prelung, aranjându-şi coafura cam simpluţă. Hendricks îşi spuse că Siggers semăna tot mai mult cu o pasăre – sigur, cu un nas ascuţit în loc de cioc, dar cu aceiaşi ochi mici şi avizi. Un cap de pasăre cu creier de birocrat. Combinaţie sortită eşecului.

– Şi alţi zeci cu puncte roz la dosar, în cazul cărora nu ai obţinut niciun rezultat.

– Poate că ai dreptate, dar gândeşte-te puţin, spuse doctorul.

În realitate, şi-ar fi dorit să-i spună *Cum naiba poţi să fii atât de bătută în cap?* Numai că ştia prea bine că şi-ar face un rău ireparabil.

– Dacă există vreo legătură între telepatie şi telekinezie, aşa cum sugerează experimentele mele, atunci, s-ar putea ca subiecții să posede şi alte abilități paranormale, deocamdată latente, dar care aşteaptă să fie trezite. S-ar putea ca lucrurile de care sunt capabili copiii aceştia, chiar şi cei mai talentați dintre ei, să nu fie decât vârful aisbergului. Ia gândeşte-te cum ar fi dacă s-ar dovedi că vindecarea prin căi paranormale este posibilă? Că un glioblastom[73] ca acela care l-a omorât pe John McCain[74] ar putea să fie vindecat doar prin puterea gândului? Cum ar fi dacă aceste abilități ar fi canalizate şi folosite pentru prelungirea vieții, poate până la o sută cincizeci de ani, dacă nu şi mai mult? Şi asta ar putea fi doar începutul!

– Am mai auzit toate lucrurile astea, zise doamna Sigsby. Şi le-am citit în ceea ce numeşti cu multă satisfacție „descrierea misiunii“ tale.

Ai auzit şi ai citit, dar nu înțelegi, îi spuse Hendricks în gând. *Nici Stackhouse nu înțelege. Evans da, el mai pricepe câte ceva, dar nici măcar el nu-şi dă seama de uriaşul potențial care există aici*.

– Nu spun că puştiul ăla – Ellis – sau Iris Stanhope ar fi deosebit de valoroşi. Că nu degeaba le-am pus eticheta roz.

Hendricks pufni cu dispreț şi flutură nepăsător din mână.

– Ce spui tu era mai apropiat de realitate în urmă cu douăzeci de ani, zise doamna Sigsby. Poate chiar zece.

– Dar…

– Suficient, Dan! Ellis a dat vreun semn că posedă şi abilități telepatice sau nu?

– Nu, dar a văzut luminile şi după ce am stins proiectorul, iar noi credem că acesta ar putea fi un indiciu. Un indiciu *important.* Din păcate, a făcut o criză şi nu am mai putut continua. Ştii bine că asemenea crize nu sunt ieşite din comun.

Doamna Sigsby oftă.

– Nu-ți interzic să-ți continui experimentele cu Luminile Stasi, Dan. Numai că trebuie să vezi imaginea de ansamblu. Principalul nostru scop este acela de a-i pregăti pe copii pentru Jumătatea Posterioară. Lucrul acesta este cel mai important, este obiectivul nostru esențial. Nu ne preocupă în mod deosebit efectele secundare. Conducerea nu-i interesată de echivalentul metafizic al unui medicament care ajută la creşterea părului.

Hendricks sări cât colo, ca pălmuit.

– Nu poți să compari un medicament pentru hipertensiune, care, sigur, poate să ajute şi la creşterea părului pe cheliile mahalagiilor, cu o procedură care ar schimba cursul existenței umane!

– Poate că nu şi poate că atât eu, cât şi cei care ne dau leafa am da dovadă de ceva mai mult entuziasm, dacă toate testele astea ale tale ar avea rezultate. Însă, până acum, n-ai avut parte decât de câteva reuşite absolut întâmplătoare.

Doctorul căscă gura ca să o contrazică, dar o închise imediat ce-i văzu privirea amenințătoare. Cumplit de amenințătoare. Privire pe care o cunoştea prea bine.

– Fii mulțumit că, pentru moment, îți poți continua experimentele. Şi chiar că trebuie să fii mulțumit, dacă te gândeşti că am pierdut câțiva copii din cauza lor.

– Aveau etichete roz, mormăi el, pe acelaşi ton disprețuitor de mai devreme.

– Vorbeşti de parcă i-ai găsi pe toate drumurile, zise ea. Poate că aşa a fost pe vremuri, dar nu şi acum, Dan. Nu şi acum. Până una-alta, uite un dosar pe care să-l studiezi.

Un dosar roşu. Pe care scria RELOCARE.

16

În seara aceea, când Luke intră în sala cea mare, o văzu pe Kalisha aşezată pe jos, cu spatele lipit de una dintre ferestrele mari, care dădeau spre terenul de joacă. Sorbea încet dintr-o sticluță cu alcool, luată de la automat contra mai multor fise.

– Bei chestia aia? o întrebă el, aşezându-se alături.

Îi văzu pe geam pe Avery şi pe Helen făcând salturi pe trambulină. Parcă fata îl învăța pe puşti cum să execute o tumbă înainte. Avea să se întunece curând şi vor fi obligați să intre în clădire. Chiar dacă nu se închidea niciodată, terenul de joacă nu era luminat, fapt care tăia elanul doritorilor de distracții nocturne.

– E prima oară. Mi-am consumat toate fisele. Are un gust cam nasol. Vrei şi tu?

Îi întinse sticluța în care se afla o băutură care se chema „Twisted Tea“[75].

– Pas. Auzi, Sha, de ce nu mi-ai zis că testul ăla cu luminile e atât de rău?

– Spune-mi Kalisha. Doar tu îmi spui aşa şi îmi place.

Vorbea un pic împleticit. Nu băuse decât câțiva stropi din ceaiul ăla cu alcool, dar probabil că nu era obişnuită.

– În regulă. Kalisha. De ce nu mi-ai spus?

Fata ridică din umeri.

– Te pun să te uiți la nişte luminițe colorate care se mişcă şi te tot uiți până amețeşti un pic. Ce-i aşa de rău?

Dar se auzi *Şe-i aşa dă ăău.*

– Pe bune? Tu doar atât ai pățit?

– Da. De ce? *Tu* ce-ai pățit?

– Mai întâi mi-au făcut o injecție şi am avut un fel de reacție adversă la ea. Mi s-a blocat gâtul. Câteva minute am crezut că o să mor.

– Îhî. Şi mie mi-au făcut o injecție înainte, da' n-am simțit nimic. Îmi pare rău că ți-a fost aşa nasol, Lukey.

– Asta a fost doar prima parte nasoală. După aia am leşinat în timp ce mă uitam la lumini. Cred că am făcut o criză sau cam aşa ceva.

Şi îşi udase un pic pantalonii, dar nu avea de gând să dezvăluie această informație.

– Când m-am trezit…

Se întrerupse, încercând să-şi stăpânească emoțiile. Nu voia să plângă în fața acestei fete drăguțe, cu ochi căprui şi păr negru şi cârlionțat.

– M-am trezit când mă pălmuiau.

Kalisha tresări.

– *Poftim?*

Luke dădu din cap.

– Şi după aia, unul dintre doctori… Evans, îl ştii, da?

– Ăla cu *muşştassa* aia mică.

Strâmbă din nas şi mai sorbi o dată din sticluță.

– Ăla. Avea nişte cartonașe şi voia să zic eu ce era pe ele. Aproape sigur erau cartonașe Rhine. Tu mi-ai povestit despre ele, mai ții minte?

– Normal că da. Mie mi-au făcut testul ăsta de vreo zece ori, dacă nu de vreo douăzeci. Dar niciodată după chestia cu luminile. După chestia cu luminile mă duceau înapoi în cameră.

Mai sorbi o dată din sticluță.

– Probabil că ți-au încurcat fisa cu a altui copil şi şi-au imaginat că eşti TP, nu TK.

– Aşa am crezut şi eu la început şi le-am spus asta, dar au continuat să mă plesnească. De parcă ar fi crezut că mă prefăceam.

– N-am mai auzit vreo nebunie mai mare, spuse ea.

Cu *aujit* în loc de *auzit.*

– Probabil că s-au purtat aşa pentru că nu sunt pozi, aşa cum ziceți voi. Sunt obişnuit. Un copil roz, cum ne denumesc ei.

– Mda, copil roz. Corect!

– Tu ce ştii? A mai pățit cineva aşa o chestie?

– Nu i-am întrebat niciodată. Sigur nu vrei şi tu o gură?

Luke luă sticluța şi bău puțin, dar numai pentru că nu voia s-o lase pe Kalisha să se amețească prea tare. Băuse deja suficient. Şi, da, nu se înşelase: ceaiul ăla – sau ce-o fi fost – era foarte scârbos. Îi dădu înapoi sticla.

– Nu vrei să ştii de ce beau?

– De ce?

– Beau pentru Iris. În amintirea ei. E la fel ca tine, deloc ieşită din comun. Un pic TK, atâta tot. Au venit şi au luat-o de aici acum o oră. Şi, aşa cum ar zice George, n-o s-o mai vedem niciodată.

Kalisha începu să plângă. Luke o cuprinse în brațe. Nu ştia ce altceva să facă. Fata îşi puse capul pe umărul lui.

17

În seara aceea intră din nou pe site-ul domnului Griffin, scrise adresa site-ului *Star Tribune*, se uită lung la ea cam trei minute,

apoi renunță și nu mai apăsă tasta ENTER. *Sunt un laș*, își spuse el. *Trebuie să aflu dacă au murit.* Numai că nu credea că ar putea să primească această veste fără să cedeze nervos. Complet și definitiv. Și, în fond, la ce i-ar folosi să știe?

Așa că scrise *avocați din Vermont, specializați în drept bancar.* Mai intrase pe link-urile respective, dar își spuse că era o idee bună să mai verifice o dată. Plus că așa va trece mai repede timpul.

După douăzeci de minute închise laptopul și tocmai se întreba dacă să iasă din cameră și să vadă cine mai era pe afară (ar fi preferat să se întâlnească din nou cu Kalisha, presupunând că aceasta nu dormea, doborâtă de aburii alcoolului), când văzu din nou punctele colorate. Se roteau în vârtejuri înaintea ochilor lui și lumea din jur începu să dispară, să se *îndepărteze* de el, aidoma unui tren care pleacă din gară, lăsându-l singur pe peron.

Își puse capul pe laptopul închis și începu să respire profund și regulat, spunându-și să reziste, să reziste, să se țină tare. Spunându-și că o să treacă. Nepermițându-și să se întrebe cum ar fi dacă nu ar trece. Bine măcar că acum putea să înghită. Da, cu înghițitul nu avea nicio problemă. Și, în cele din urmă, îi *trecu* senzația aceea că se îndepărta de sine însuși – că plutea în derivă într-un univers de vârtejuri luminoase. Nu știa cât timp trecuse, poate doar unul sau două minute. Numai că i se păruse mult mai mult.

Intră în baie și începu să se spele pe dinți, privindu-se în oglindă. S-ar putea ca ei să știe că văzuse punctele luminoase, aproape *sigur* știau. Însă nu aveau cum să știe cealaltă chestie. Nu avea nici cea mai vagă idee ce fusese pe primul carton și nici pe al treilea. Dar pe al doilea fusese un băiat pe bicicletă, iar pe al patrulea un cățel cu o minge în gură. Cățel negru, minge roșie. Deci, până la urmă, tot un fel de TP se pare că fusese.

Sau devenise între timp.

Își clăti gura, stinse lumina, se dezbrăcă pe întuneric și se culcă. Punctele acelea luminoase îl schimbaseră. Ei știau că se putea întâmpla așa ceva, însă nu erau siguri. Nici el nu-și dădea seama cum de era convins de asta, dar…

Sigur, el era un cobai, poate toți erau cobai în locul acesta, dar acelor TP și TK mărunți, oarecare – roz – li se făceau teste suplimentare. De ce? Pentru că nu erau valoroși? Pentru că se puteau lipsi de ei fără probleme, dacă ceva mergea prost? Luke n-avea cum să fie sigur de asta, însă i se părea foarte probabil. Doctorii ăia își imaginau că experimentul cu cartoanele dăduse greș, iar acesta era un lucru bun. Pentru că ei erau niște oameni răi și era bine să nu le dezvălui secretele tale, nu-i așa? Însă i se părea că luminile acelea aveau și alt scop pe lângă faptul de a dezvolta anumite talente ale copiilor roz, pentru că testul acesta li se făcea și unor TK și TP mai puternici – de exemplu Kalishei și lui George. Și, atunci, care să fie acest alt scop?

Nu ştia. Ştia doar că punctele dispăruseră, că Iris dispăruse, că poate punctele vor reveni, dar nu şi Iris. Iris plecase în Jumătatea Posterioară şi nu o vor mai vedea niciodată.

18

În dimineața următoare, la micul dejun au fost nouă copii. Însă, din cauză că Iris fusese luată, copiii aceştia nu au prea vorbit şi nu au râs deloc. George Iles nu a făcut nicio glumă. Helen Simms a mâncat doar bomboane în formă de țigări. Harry Cross şi-a umplut farfuria cu ouă jumări de la bufet şi le-a hăpăit (împreună cu bacon şi cartofi țărăneşti) fără să ridice privirea, ca un om care lucrează contra cronometru. Cele două fetițe – Greta şi Gerda Wilcox – nu s-au atins de mâncare până nu a apărut Gladys, care le-a convins să ia câteva îmbucături. Gemenele au părut încântate de atenția pe care le-o dădea îngrijitoarea şi chiar au râs un pic. Luke s-a gândit că poate ar fi fost bine să le ia deoparte mai încolo şi să le spună că nu trebuie să se încreadă în zâmbetul lui Gladys. Dar nu ar fi făcut decât să le sperie şi mai tare şi la ce ar folosi asta?

La ce ar folosi asta devenise o altă mantră, iar Luke ştia că nu era deloc bine să gândească astfel, că nu era decât un pas înainte pe drumul spre acceptarea totală a acestui loc. Şi nu voia să meargă pe drumul acela, nicicum nu voia să meargă pe el, însă nu se putea împotrivi logicii. Poate că era mai bine dacă pe *G*reta şi *G*erda le consola atenția acordată de *G*ladys. Dar atunci când se gândea la cele două fetițe şi tortura cu termometrul rectal… când se gândea la cele două fetițe şi la luminile alea…

– De ce faci mutra asta? îl întrebă Nicky. Parcă ai muşcat dintr-o lămâie.

– N-am nimic. Mă gândeam la Iris.

– Iris e istorie, frate!

Luke îi aruncă o privire severă.

– Eşti crud, omule!

Nicky ridică din umeri.

– De cele mai multe ori, așa este și adevărul. Vrei să ieşim să aruncăm la coş?

– Nu.

– Haide, măi! Te las pe tine să arunci de trei ori înaintea mea.

– N-am chef.

– Ți-e teamă că tot o să te bat? îl întrebă Nicky fără strop de răutate în ton.

Luke clătină din cap.

– M-ar face să mă simt şi mai rău. Obişnuiam să mă joc aşa cu tata.

Cuvântul *obişnuiam* îi zdreli timpanul. Şi sufletul.

– Aha, înțeleg, spuse băiatul mai mare, aruncându-i o privire care lui Luke i se păru aproape de nesuportat, mai cu seamă că venea de la Nicky Wilholm. Auzi, omule…

– Ce?

Nicky oftă.

– Dacă te răzgândeşti, mă găseşti afară.

Luke ieşi din cantină şi începu să se plimbe aiurea pe coridorul unde se afla camera lui – acel coridor care te anunța că astăzi era O ALTĂ ZI ÎN PARADIS –, apoi pe celălalt coridor, acela pe care îl botezase „Holul cu Maşina de Gheață“. Nici urmă de Maureen, aşa că merse mai departe. Trecu pe lângă alte postere motivaționale şi pe lângă alte camere – câte nouă pe fiecare latură. Toate uşile erau larg deschise, lăsând să se vadă paturile nefăcute dinăuntru şi pereții fără niciun poster. Acum arătau exact a ceea ce erau cu adevărat: celule de închisoare pentru copii. Trecu pe lângă boxa în care se afla ascensorul şi continuă să meargă pe lângă alte camere. Anumite concluzii se impuneau de la sine. De exemplu că, pe vremuri, Institutul avusese mult mai mulți „oaspeți“. Sau poate că oamenii cei răi de la conducere fuseseră prea optimişti.

În cele din urmă, Luke ajunse într-o altă sală, unde Fred, omul de serviciu, spăla apatic pardoseala. Şi aici erau automate pentru gustări şi sucuri, dar erau goale şi scoase din priză. Pe ferestre nu se vedea niciun alt teren de joacă, ci doar o zonă mică şi acoperită cu pietriş şi un alt gard din sârmă, în spatele căruia se aflau nişte bănci (probabil pentru angajații care voiau să se recreeze la aer). Aproximativ şaizeci de metri mai încolo, era clădirea administrativă, scundă şi verde. Bârlogul doamnei Sigsby, care-i spusese că era aici pentru că i se ceruse să-şi servească patria.

– Ce faci? îl întrebă Fred, omul de serviciu.

– Mă plimb şi eu, răspunse Luke. Admir peisajul.

– Nu-i niciun peisaj aici. Întoarce-te de unde ai venit! Joacă-te cu ceilalți copii!

– Şi dacă nu vreau?

Din păcate, tonul lui era mai degrabă jalnic decât sfidător, aşa cum şi-ar fi dorit. Şi imediat îi păru rău că nu-şi ținuse gura.

Fred avea un walkie-talkie atârnat într-o parte a centurii, iar în partea cealaltă avea un baston cu electroşocuri. Puse mâna pe acesta din urmă.

– Du-te înapoi! Nu mă face să-ți zic încă o dată!

– Bine. Îți doresc o zi frumoasă, Fred!

– Fac ceva pe ziua ta frumoasă! spuse omul de serviciu, reapucându-se de treabă.

Luke se retrase, minunându-se de rapiditatea cu care-i fuseseră spulberate toate părerile ferme despre adulți – printre care şi aceea că adulții se poartă frumos cu tine dacă şi tu eşti politicos şi te porți frumos. Trecu iar pe lângă toate acele camere goale, acum încercând să nu se mai uite înăuntru. I se păreau de-a dreptul sinistre. Oare câți copii au stat în ele? Oare ce s-a

întâmplat cu ei când au fost duşi în Jumătatea Posterioară? Şi unde erau acum? Acasă la ei?

– Acasă pe dracu'! murmură el, dorindu-şi fierbinte să audă cum îl dojeneşte mama pentru că folosise cuvântul ăla urât.

Suferea că nu-l are pe tatăl său alături, dar lipsa mamei îl durea ca o extracție dentară fără anestezie.

Când ajunse iar pe Holul cu Maşina de Gheață, observă căruciorul de rufe al lui Maureen în fața uşii de la camera lui Avery. Băgă capul înăuntru, femeia îl văzu şi îi zâmbi în timp ce netezea cuvertura de pe patul puştiului.

– Totul în ordine, Luke?

Stupidă întrebare, dar ştia acum că femeia avea cele mai bune intenții; însă nu-şi putea da seama dacă faptul că ştia asta avea sau nu avea vreo legătură cu spectacolul de lumini din ziua anterioară. Maureen i se părea mai palidă astăzi. Şi parcă şi ridurile alea din jurul gurii ei erau mai adânci. *Precis că nu se simte bine*, îşi spuse el.

– Sigur. Tu ce faci?

– Bine fac.

Maureen mințea, iar asta nu era o presupunere ori vreun fel de intuiție, ci un fapt de necontestat.

– Numai că ăsta mic, Avery, a făcut pipi în pat azi-noapte, oftă ea. Nu-i primul şi nu va fi nici ultimul. Bine măcar că n-a trecut prin protecția de la saltea. Ai grijă de tine, Luke! Şi vezi să ai o zi cât mai bună!

Se uita țintă la el, cu ochi plini de speranță. Numai că speranța înflorise în sufletul ei, nu în ochi. Şi Luke îşi spuse iarăşi: *M-au transformat. Nu ştiu cum şi nu ştiu cât de mult, dar m-au transformat.* Căpătase ceva nou. Se bucura foarte mult că minție în privința cartonaşelor. Şi se bucura foarte mult că ei îl crezuseră. Deocamdată, cel puțin.

Se prefăcu că pleacă, apoi se întoarse.

– Parcă aş mai vrea nişte cuburi de gheață. M-au pălmuit cam tare ieri şi mă ustură obrajii.

– Aşa să faci, fiule. Aşa să faci.

Din nou sentimentul acela plăcut când o auzi spunând *fiule.* Îi veni să zâmbească.

Luă găleata din camera lui, aruncă gheața topită în chiuveta de la baie şi se întoarse la automat. Acolo o găsi pe Maureen – stătea aplecată, cu fundul lipit de peretele din ciment, cu mâinile proptite foarte jos pe picioare, aproape de glezne. Luke se repezi la ea, însă femeia îi făcu semn că nu are nimic.

– Îmi întind spatele. Mă dezmorțesc şi eu puțin.

Luke deschise uşa de la aparatul de făcut gheață şi luă paleta din plastic. Nu putea să-i strecoare vreun bilețel, aşa cum făcuse Kalisha, pentru că nu avea nici hârtie şi nici pix în cameră. Nici măcar un amărât de creion. Dar laptop avea. Poate era mai bine aşa. În locul ăsta bilețelele îți puteau aduce necazuri.

– Leah Fink, din Burlington, murmură el în timp ce lua cuburile de gheață. Rudolph Davis, din Montpelier. Amândoi au primit la un moment dat distincția „Avocatul Anului“. Crezi că ai să ții minte numele astea?

– Leah Fink, Rudolph Davis. Dumnezeu să te binecuvânteze, Luke!

Luke ştia prea bine că ar fi trebuit să se oprească aici, numai că îl râcâia curiozitatea. Întotdeauna îl râcâise. Aşa că, în loc să plece, continuă să lovească uşor gheața de parcă ar fi vrut să o sfărâme. Nu era deloc nevoie de asta, însă zgomotul era destul de puternic şi le acoperea şoaptele.

– Mi-a zis Avery că ai nişte bani puşi deoparte pentru un copil. Ştiu că nu-i treaba mea…

– Ia te uită! Micuțul Dixon poate să citească gândurile? Zău că-i bun la treaba asta, chiar dacă încă mai face pe el. Înseamnă că n-are nicio etichetă roz la *dosar*.

– Mda, e foarte bun, mormăi Luke, văzându-şi mai departe de treaba cu sfărâmatul (care sfărâmat?) gheții.

– Păi, ce să zic? Are dreptate. Imediat ce am născut copilul, l-am dat în seama Bisericii să-i găsească părinți adoptivi. Nu aş fi vrut în ruptul capului să mă despart de el, însă pastorul şi mama mea m-au făcut să mă răzgândesc. Nenorocitul ăla cu care m-am măritat nu a vrut copii, aşa că doar pe ăsta îl am. Dar chiar te interesează toate astea, Luke?

Îl interesa, însă nu era o idee prea bună să poarte o discuție mai lungă. Poate că *ei* nu auzeau ce-şi spun, dar cu siguranță că-i vedeau.

– Când a început să mă doară spatele, m-am gândit că ar trebui să aflu ce s-a ales de el. Şi am aflat. Statul zice că nu trebuie să ți se spună unde îți sunt copiii dați spre adopție, însă biserica păstrează dosarele încă din 1950. Am reuşit să fac rost de parola de la computer. Pastorul o ține în casa parohială, sub tastatură. Băiatul meu e tot în Vermont, la două oraşe distanță de mine. Şi e în ultimul an de liceu. Am reuşit să aflu că vrea să meargă la facultate. Pentru asta sunt banii pe care i-am strâns, nu ca să-i plătesc datoriile porcului cu care m-am măritat.

Îşi şterse ochii cu mâneca de la uniformă cu un gest rapid, aproape jenat.

Luke închise lada cu gheață şi se ridică.

– Ai grijă cu spatele ăla, Maureen!

– O să am.

Dar dacă era cancer? Luke ştia că asta credea ea că este.

Maureen îi atinse uşor umărul tocmai când dădea să plece. Se apropie mai mult de el. Tare urât îi mai mirosea respirația! Era respirație de om bolnav.

– Băiatul meu nu trebuie să afle niciodată de unde sunt banii, dar trebuie neapărat să ajungă la el. Încă ceva, Luke. Să faci ce ți se spune. *Absolut tot* ce ți se spune.

Şovăi puțin, apoi continuă:

– Şi dacă mai vrei să stai de vorbă cu cineva, fără să te audă nimeni… aici să vii.

– Credeam că sunt mai multe locuri unde…

– Aici să vii, repetă Maureen, după care începu să-şi împingă căruciorul înapoi pe coridor.

19

Luke ieşi apoi pe terenul de joacă şi văzu cu uimire că Nicky făcea o partidă de baschet unu-la-unu cu Harry Cross. Râdeau amândoi şi se îmbrânceau şi se înjurau de parcă erau prieteni la cataramă încă din clasa întâi. La una dintre mesele de picnic, Helen şi Avery jucau „Război“ cu două pachete de cărți. Luke se aşeză lângă fată şi o întrebă cine câştigă.

– Greu de spus, zise Helen. Ultima oară m-a bătut Avery, dar partida asta de acum e pe muchie.

– I se pare o plictiseală maximă, dar se poartă frumos cu mine, spuse puştiul. Nu-i aşa, Helen?

– Bineînțeles, micuțule Kreskin[76], bineînțeles. Şi după asta, trecem la „Bâza“. Ăla n-o să-ți mai placă, pentru că eu lovesc *tare.*

Din senin, pe Luke îl cuprinse un soi de nelinişte şi în fața ochilor începură să-i joace o sumedenie de puncte fantomatice. Doar o clipă. Şi apoi dispărură de parcă nici n-ar fi fost.

– Unde-i Kalisha? N-au luat…

– Nu, nu, nu, n-au luat-o nicăieri. Face duş.

– Lui Luke îi place de ea, declară Avery. *Mult de tot.*

– Avery?

– Da, Helen?

– Există anumite lucruri despre care nu-i frumos să vorbeşti.

– De ce?

– Pentru că așa-i viața, spuse Helen, ferindu-şi repede privirea.

Îşi trecu mâna prin părul bicolor, probabil încercând să-şi ascundă tremurul buzelor. Însă nu-i ieşi.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Luke.

– De ce nu-l întrebi pe micuțul Kreskin? Că vede tot şi ştie tot.

– I-au vârât termometrul în popou, spuse Avery.

– Aoleu! murmură Luke.

– Exact! exclamă Helen. Niciodată nu m-am mai simțit atât de umilită, în puii mei!

– Înjosită, adăugă Luke.

– Dar mi s-a părut absolut delicios, adăugă Helen.

Izbucniră în râs amândoi. Lui Helen încă îi luceau lacrimile în ochi, dar râsul era bun, era sănătos. Simplul fapt că încă puteau să râdă în locul acesta era o adevărată minune.

– Nu m-am prins, interveni Avery. Cum adică să ți se pară delicios un termometru vârât în popou?

– Nu termometru e delicios, ci ce lingi de pe el după ce-l scoți afară, spuse Luke şi începură iar să râdă în hohote.

Helen lovi cu pumnul în masă, împrăştiind cărțile de joc.

– Au! Fac pe mine! Nu vă uitați la cărți!

Şi o luă la fugă, aproape dărâmându-l pe George, care ieşea din clădire mâncând un baton cu unt de arahide.

– Ce-a pățit? se interesă el.

– A făcut pe ea, răspunse neimpresionat Avery. Eu am făcut azi-noapte în pat, aşa că ştiu ce înseamnă.

– Mulțumesc frumos pentru că ne-ai împărtăşit această minunată aventură, zâmbi Luke. Du-te şi aruncă şi tu la coş cu Nicky şi Băiatul cel Nou!

– Eşti nebun? Sunt prea mari şi Harry mi-a mai dat brânci o dată.

– Atunci du-te şi sari pe trambulină.

– M-am plictisit de trambulină.

– Nu contează. Du-te şi mai sari puțin! Vreau să vorbesc ceva cu George.

– Despre lumini? Ce lumini?

Puştiul ăsta e al naibii de sinistru, îşi spuse Luke.

– Du-te şi sari pe trambulină, Avester! Arată-mi că ştii să faci tumbe.

– Şi încearcă să nu-ți rupi gâtul, adăugă George. Dacă ai să ți-l rupi, la înmormântare o să-ți cânt un cântec al lui Joe Cocker. „Eşti atât de frumoasă“[77]. Bine?

Avery îl privi țintă o secundă sau două, după care spuse:

– Dar ție nu-ți place deloc cântecul ăla.

– Ai dreptate, zise George. Nu-mi place. Ce ți-am spus eu adineauri se cheamă satiră. Sau poate ironie. Le încurc întotdeauna. Haide, du-te! Ia ursul şi plimbă-l!

Târşâindu-şi fără chef picioarele, puştiul plecă spre trambulină.

– Copilul ăsta are zece ani şi se poartă ca unul de şase. Singura chestie tare e porcăria aia cu cititul gândurilor, zise George. Cât de aiurea e?

– Aiurea rău de tot. Tu câți ani ai, George?

– Treişpe, spuse posac George. Dar în ultima vreme mă simt ca de o sută. Auzi, Luke? Tu îi crezi pe ăştia când zic că părinții tăi sunt bine, sănătoşi?

Delicată întrebare. Luke răspunse după câteva clipe de gândire:

– Nu… tocmai.

– Dacă ai avea cum să afli pe bune ce e cu ei, ai face-o?

– Nu ştiu.

– Nici eu, oftă George. Am prea multe pe cap şi aşa. Aş fi distrus dacă aş afla că au… au… ştii ce vreau să zic. Dar mă întreb. Tot timpul.

Aş putea să aflu eu, dacă vrei, îşi zise Luke. *Aş putea să aflu ce s-a întâmplat şi cu părinții tăi şi cu ai mei.* Şi era cât pe ce să-i

şoptească asta la ureche, când îşi aduse aminte ce spusese George – că şi aşa avea prea multe pe cap.

– Auzi? Testul ăla la ochi ți l-au făcut și ție?

– Normal. Ni l-au făcut tuturor. Ne-au băgat şi termometrul în fund, ne-au făcut şi EKG-ul şi RMN-ul şi tot felul de alte chestii din trei litere şi ne-au făcut analizele de sânge şi ne-au testat reflexele şi ne-au mai făcut tot felul de alte chestii minunate. Toate astea te aşteaptă şi pe tine, Lukey.

Luke se gândi dacă să-l întrebe pe George dacă mai văzuse punctele alea după stingerea proiectorului, dar hotărî că era mai bine să se abțină pentru moment.

– Ție ți s-a făcut rău? Că mie da.

– Nee. M-au pus să stau la o masă şi cretinul ăla de doctor cu mustață a făcut câteva trucuri cu nişte cartoane.

– Adică te-a întrebat ce e pe ele.

– Da, adică asta. Probabil că erau cartonașe Rhine, că n-aveau ce altceva să fie. Am făcut testul ăsta acum vreo doi ani, înainte să ajung aici, în găoaza iadului. Aia a fost după ce ai mei şi-au dat seama că pot să mişc obiectele din jur dacă mă uit la ele. Când au înțeles că nu e vreo şmecherie de-a mea, ca să-i bag în toți sperieții, au vrut să afle ce se întâmplă şi m-au dus la Princeton, unde-i chestia asta care studiază anomaliile – un fel de laborator sau cam aşa ceva. Nici nu ştiu dacă mai există. Parcă l-au închis.

– Anomalii… tu vorbeşti serios?

– Mda. Şi-or fi zis că sună mai ştiințific decât parapsihologic. De fapt, laboratorul ăla făcea parte din Departamentul de Inginerie de la Princeton. Spune şi tu dacă ți se pare normal! Doi masteranzi mi-au făcut testul cu cărțile Rhine, dar am cam dat-o în bară. În ziua aia nici n-am prea putut să mişc obiectele. Mi se mai întâmplă.

Ridică din umeri şi continuă să povestească:

– Probabil că ăştia de-aici şi-au zis că mă prefac, chestie care era OK pentru mine. Adică, în zilele bune pot să dărâm şi un morman de pietroaie doar gândindu-mă la ele; numai că asta n-o să facă gagicile să moară după mine. Păi, nu?

Şi Luke îi spuse că era de acord – în fond, cea mai mare realizare a lui în domeniu fusese să dea jos de pe masă o tavă de pizza, fără măcar să se gândească la ea.

– Şi după aia te-au luat la palme?

– Mi-au tras una, răspunse George. Nasol de tot. Mi-a țiuit urechea. Dar doar pentru că am încercat să fac un banc. Jigodia aia de Priscilla mi-a tras-o.

– Am cunoscut-o şi eu. Mare jigodie!

Cuvânt pe care mama lui îl detesta mai mult decât minunata expresie *futu-i*. Şi îl cuprinse din nou dorul.

– Dar tu nu ştiai ce e pe cartoanele alea.

George se uită la el ca la un nebun.

– Păi, sunt TK, nu TP. La fel ca tine. De unde să ştiu?

– Mda, n-aveai de unde.

– Numai că mai făcusem testul ăsta şi la Princeton şi m-am apucat să-mi dau cu presupusul şi am zis că văd o cruce, după aia o stea, după aia nişte linii ondulate. Priscilla mi-a zis să nu mai mint şi atunci când Evans a ridicat următorul carton şi s-a uitat la el, eu i-am zis că-i o poză cu ţâţele Priscillei. *Atunci* m-a plesnit scârba. Şi după aia mi-au dat voie să mă duc în cameră. Adevărul adevărat e că nu păreau deloc interesaţi de mine. Mai degrabă voiau să bifeze alt dobitoc pe fişa lor de lucru.

– Sau poate nici nu se aşteptau să descopere ceva, spuse Luke. Poate tu ai fost doar un fel de subiect de control.

George începu să râdă.

– Măi, eu nu pot să fiu nimic de genul ăsta. Despre ce vorbeşti?

– Despre nimic. Nu contează. Le-ai mai văzut? Luminile alea? Punctele alea colorate?

– Nu.

Însă curiozitatea lui George fusese stârnită.

– De ce? Tu le-ai mai văzut şi după aia?

– Nuuuu…

Luke se bucura nespus de mult că Avery nu mai era prin preajmă şi spera din suflet ca aparatul de radiorecepţie din capul puştiului să aibă o rază mică de acţiune.

– Numai că mie mi s-a *făcut* rău… am făcut un fel de criză sau cam aşa ceva… şi după aia m-am temut ca nu cumva punctele alea să se *întoarcă.*

– Eu nu pricep ce este locul ăsta. Care-i scopul lui, asta nu pricep eu, spuse George, parcă şi mai îmbufnat decât fusese mai devreme. Zici că ar trebui să fie un fel de instituţie guvernamentală, dar… uite, mama a luat cartea asta, da? Cu puţin timp înainte de a mă duce pe mine la Princeton. Se chema *Farse sau episoade psihotice reale.* Am citit-o şi eu după ce a terminat-o ea. În cartea asta era un capitol despre experimentele pe care le face guvernul cu chestiile pe care putem să le facem noi. CIA a început să le facă încă din anii cincizeci. În cazuri de telepatie, telekinezie, premoniţie, ba chiar şi levitaţie şi teleportare. Era vorba şi de un oarecare consum de LSD. Au obţinut nişte rezultate, dar nimic spectaculos.

Acum George se aplecă spre Luke şi îl privi drept în ochii verzi cu ochii lui albaştri.

– Asta suntem noi, frate. Nimic spectaculos. Oare îşi imaginează ei că am putea să câştigăm supremaţia mondială în folosul Statelor Unite doar mişcând de colo până dincolo nişte cutii de biscuiţi – şi asta doar dacă sunt goale – sau întorcând paginile vreunei cărţi fără să le atingem?

– Ar putea să-l trimită pe Avery în Rusia, spuse Luke. Le-ar dezvălui ce a mâncat Putin la micul dejun şi dacă poartă boxeri

sau chiloți normali.

George zâmbi.

– Părinții mei… începu Luke.

Însă tocmai atunci apăru Kalisha întrebând în gura mare cine voia să joace *dodgeball*[18].

Toți voiau.

20

În ziua aceea Luke nu a mai avut parte de niciun test, cu excepția aceluia la care s-a supus singur şi pe care l-a picat din nou. A intrat încă de două ori pe site-ul *Star Tribune* şi tot de atâtea ori a ieşit de pe el, cu toate că a doua oară a aruncat o privire scurtă la titlul articolului de fond – ceva despre un tip care călcase nişte oameni cu camionul, doar ca să dovedească puterea religiei sale. Oribilă faptă, dar măcar era ceva ce se întâmplase în afara Institutului. Dovadă clară a faptului că lumea aceea încă exista. Înăuntrul Institutului se mai schimbase un lucru: acum apăruse numele lui pe mesajul de întâmpinare al laptopului.

Mai devreme sau mai târziu tot va trebui să caute informații despre părinții lui. Ştia prea bine asta, iar acum înțelegea perfect logica zicalei care încerca să te convingă de faptul că lipsa de veşti e semn bun.

A doua zi l-au dus înapoi la Nivelul C, unde un laborant pe nume Carlos i-a luat trei eprubete de sânge, i-a făcut o injecție (la care nu a avut nicio reacție adversă), după care l-a trimis la toaletă unde a trebuit să facă pipi într-un pahar din plastic. Apoi Carlos şi o infirmieră îmbufnată (Winona) l-au condus la Nivelul D. Luke aflase că Winona era foarte rea şi nu a încercat să intre în vorbă cu ea. L-au băgat într-o încăpere cu un echipament pentru RMN, care probabil costase o avere.

Ar trebui să fie un fel de instituție guvernamentală, spusese George. Dacă aşa era, atunci, ce-ar zice contribuabilul de rând despre felul în care sunt cheltuiți banii din taxele lui? Însă aceasta era țara în care toată lumea credea că Big Brother avea legătură chiar şi cu obligația de a purta cască pe motocicletă sau cu faptul că trebuie să ai permis dacă vrei să-ți cumperi o armă – aşa că probabil pe contribuabilul de rând l-ar fi durut undeva, îşi spuse Luke.

Aici îl aştepta un alt laborant, însă, înainte ca el şi Carlos să-l bage pe Luke în aparat, în cameră năvăli doctorul Evans, care îi verifică urma de la ultima injecție şi o declară „cadră de frumoasă“. Ce naiba o mai fi însemnat şi asta. Apoi se interesă dacă mai avusese vreo altă criză sau dacă îl mai luase cu leşin.

– Nu.

– Şi punctele colorate? Le-ai mai văzut? Poate atunci când te jucai afară sau când te uitai la ecranul laptopului sau când te scremeai pe closet? Adică…

– Ştiu ce înseamnă a te screme. Nu.

– Să nu mă minți, Luke!

– Nu mint.

Dar se întreba dacă RMN-ul ar putea să detecteze o anumită modificare în activitatea lui cerebrală care să *dovedească* contrariul.

– Bine, bravo!

Ba nu-i deloc bine, îşi spuse Luke. *Se vede clar că eşti dezamăgit. Mă bucur*.

Evans mâzgăli ceva pe clipboard.

– Continuați, doamnă, domnilor, continuați!

Şi țâşni pe uşă afară, la fel de agitat cum intrase – ca iepurele din cunoscuta poveste, care întârziase la o întâlnire extrem de importantă.

Laborantul de la RMN – pe ecuson scria DAVE – îl întrebă pe Luke dacă suferea de claustrofobie.

– Probabil ştii ce înseamnă şi asta.

– Nu sufăr, răspunse Luke. Singura mea fobie este față de starea de captivitate.

Dave era un individ de vârstă mijlocie, cu figură de om serios, cu ochelari şi aproape complet chel. Semăna cu un contabil. Dar desigur, la fel arătase şi Adolf Eichmann[79].

– Dar dacă eşti… claustrofob, la asta mă refer… pot să-ți dau o pastilă de Valium. Este permis.

– Nu am nevoie.

– Ar trebui s-o iei, interveni Carlos. O să stai cam mult în aparat şi Valiumul o să te ajute să treci cu bine peste experiența asta. Ba chiar s-ar putea să te ia somnul, deşi e cam mult zgomot. O să auzi tot felul de bufnete şi pocnete.

Luke ştia asta. Nu fusese niciodată într-un aparat de RMN, dar urmărise destule emisiuni medicale.

– Mă abțin.

Totuşi, după prânzul adus de Gladys, a luat pastila – pe de-o parte din curiozitate, dar mai ales din plictiseală. Avusese parte de trei sesiuni în aparat şi Dave îi spusese că îl mai aşteptau încă trei. Luke nu s-a obosit să întrebe pentru ce anume îl testau, ce căutau sau ce sperau să găsească. Probabil că răspunsul ar fi fost tot *nu-i treaba ta* ori ceva de genul ăsta. De fapt, poate nici ei nu ştiau.

Pastila de Valium i-a dat o stare de bine, de detaşare de tot şi de toate; şi, la ultima tură în aparat, chiar a ațipit, în ciuda zgomotelor puternice făcute de maşinăria care-i fotografia interiorul. Când a apărut Winona ca să-l ducă înapoi în camera lui, efectul Valiumului trecuse şi Luke se simțea vlăguit şi amețit.

Femeia scoase din buzunar un pumn de fise. I le dădu, dar una căzu şi se rostogoli pe jos.

– Pune mâna şi ia-o, mototolule!

Luke se aplecă şi o luă.

– Ai avut o zi lungă şi grea, spuse femeia, schițând un zâmbet adevărat. Ce-ar fi să-ți iei ceva de băut? Ca să te detensionezi. Să te relaxezi. Eu îți recomand Harveys Bristol Cream.

Winona avea vârsta la care ar fi putut avea un copil ca Luke. Poate chiar doi. Oare şi lor le-ar fi recomandat vermutul ăla? Vai de mine şi de mine, ai avut o zi proastă la şcoală? Ce-ar fi să te relxezi şi să bei ceva înainte să te apuci de teme? Se gândi să o întrebe asta. În fond, ce putea să-i facă? Să-i dea o palmă, dar…

– La ce ar folosi?

– Hî? se încruntă femeia la el. La ce ar folosi *ce* anume?

– Orice, spuse el. Absolut orice, Winnie.

Nu avea nevoie nici de vermut, nici de ceai alcoolizat, nici măcar de Stump Jump Grenache, denumire la care poate că se gândise John Keats când făcuse comparația „romantic ca luna pe panglica nopții“.

– Ia vezi cum vorbeşti, Luke!

– Am să mă străduiesc.

Îşi puse fisele în buzunar. Parcă nouă erau. Îi va da trei lui Avery şi câte trei gemenelor Wilcox. Suficient pentru dulciuri, dar nu şi pentru altceva. El acum nu-şi dorea decât o grămadă de proteine şi carbohidrați. Nu-i păsa ce mâncare va primi la cină, atâta timp cât avea aşa ceva.

21

În dimineața următoare, Joe şi Hadad l-au dus iarăşi la Nivelul C, unde i s-a cerut să bea o soluție cu bariu. Tony stătea alături, cu mâna pe bastonul cu electroşocuri, pregătit să-l folosească dacă Luke ar fi încercat să se împotrivească. După ce a băut toată soluția aia, a fost condus într-o cabină de dimensiunile unei toalete publice de pe marginea autostrăzii. Acolo i s-a făcut o radiografie. Totul a mers bine până când a ieşit din cabină. Atunci l-au apucat crampele şi s-a încovoiat de durere.

– Nu care cumva să borăşti pe jos, spuse Tony. Dacă nu poți să te ții, du-te la chiuveta aia din colț!

Prea târziu. Mâncarea de la micul dejun, doar pe jumătate digerată, țâşni afară sub formă de piure cu aromă de bariu.

– La naiba! Acum să pui mâna să ştergi podeaua! S-o faci aşa de curată, încât să nu-mi fie silă să mănânc de pe ea!

– O şterg eu, se oferi Hadad.

– Ştergi curu' lu' mă-ta, asta ştergi! spuse Tony fără să-l privească şi fără să ridice tonul.

Însă Hadad tresări puternic.

– Tu poți să aduci mopul şi găleata. Restul e treaba lui Luke.

Hadad le aduse. Luke reuşi să umple găleata de la chiuveta din colț, cu toate că încă nu-i trecuseră crampele. Brațele îi tremurau puternic şi nu avea cum să pună găleata jos fără să verse apa cu detergent. Joe se repezi să-l ajute şi îi şopti la ureche:

– Rezistă, puştiule!

– Dă-i mopul! ordonă Tony.

Luke înțelese – așa cum începuse acum să înțeleagă tot felul de lucruri – că individului îi făcea plăcere să-l tortureze astfel.

Spălă podeaua, apoi o clăti bine sub atenta supraveghere a lui Tony. Apoi acesta constată că făcuse o treabă de mântuială şi îl puse s-o ia de la capăt. Îi mai trecuseră crampele şi acum reuşi singur să ridice şi să pună jos găleata. Hadad şi Joe stăteau jos şi discutau despre şansele pe care le aveau la următoarele meciuri echipele lor favorite de baseball – se pare că acestea erau Yankees şi San Diego Padres. Mai târziu, pe drumul înapoi spre ascensor, Hadad îl pocni amical pe spate şi-i spuse:

– Te-ai descurcat foarte bine, Luke. Joey, tu ai nişte fise să-i dăm şi lui? Că eu am rămas fără.

Joe îi dădu patru fise.

– Pentru ce sunt testele astea? întrebă Luke.

– Pentru o mulțime de lucruri, răspunse Hadad. Nu-ți bate tu capul cu asta!

Din punctul de vedere al lui Luke, acesta era poate cel mai stupid sfat pe care-l primise vreodată.

– O să plec vreodată de aici?

– Sigur că da, zise Joe. Deşi n-o să-ți mai aminteşti nimic.

Joe îl mințea. Însă nu era ca şi cum i-ar fi citit gândurile – cel puțin, nu cum îşi imaginase el că se întâmplă asta: că auzi cuvintele nerostite în propria-ți minte sau le vezi scrise, la fel ca subtitrarea unui film străin, ci *ştia* pur şi simplu, aşa cum ştia că există forța gravitațională sau că rezultatul radicalului din doi este un număr irațional.

– Câte analize mai am de făcut?

– Stai liniştit, mai ai o grămadă, spuse Joe.

– Numai să ai grijă să nu vomiți pe unde trece Tony Fizzale, adăugă Hadad, râzând cu poftă.

22

Când Luke intră în cameră, găsi acolo o altă femeie de serviciu dând cu aspiratorul. Femeia aceasta – JOLENE scria pe ecuson – era durdulie şi avea cam douăzeci şi ceva de ani.

– Unde-i Maureen? o întrebă el, deşi cunoştea răspunsul.

Era săptămâna ei liberă, iar când se va întoarce, s-ar putea să nu mai lucreze în această parte a Institutului. Cel puțin o perioadă. Spera că s-a dus în Vermont şi că încerca să rezolve problemele pe care i le făcuse nenorocitul ăla de soț al ei, dar îi va fi dor de ea… deşi presupunea că o va întâlni din nou în Jumătatea Posterioară, atunci când va fi dus acolo.

– Mo-Mo a plecat să facă un film cu Johnny Depp, zise Jolene. Unul din alea cu pirați, care le plac copiilor. Joacă rolul lui Jolly Roger[80].

Începu să râdă, apoi adăugă:

– Ce-ar fi să ieşi puțin de aici şi să mă laşi să termin?

– Vreau să mă culc. Nu mă simt bine.

– Off, ba-ha-ha! exclamă Jolene. Tare răsfățați mai sunteți voi, ăştia micii! Ai o slugă care-ți face curățenie, alta care-ți face de mâncare, ai televizor în cameră… tu îți închipui că eu am avut televizor în camera mea când eram mică? Sau baia mea, proprie şi personală? Am avut trei surori şi doi frați şi ne băteam pe ea!

– Noi, ăştia micii de aici, suntem obligați să înghițim bariu şi după aia ne vomităm şi mațele. N-ai vrea să încerci şi tu?

Am început să vorbesc tot mai mult ca Nicky, îşi spuse Luke. *Dar ia stai puțin! Ce-i rău în asta? Nimic. E bine să ai exemple bune în viață.*

Jolene se întoarse şi flutură amenințător spre el tubul aspiratorului.

– Ei, cum ar fi să-ți trag una în cap cu ăsta? Vrei să afli?

Luke plecă. Merse agale pe holurile din aripa dormitoarelor, oprindu-se de două ori ca să se sprijine de pereți atunci când îl apucau crampele. Bine măcar că acum nu mai erau atât de dese şi nici atât de intense. Înainte să ajungă în sală, pustie acum, pe ale cărei geamuri se vedea clădirea administrativă, intră într-una dintre camerele goale, se întinse pe saltea şi adormi. Şi, pentru prima oară de când era în locul acesta, nu s-a mai trezit aşteptându-se să vadă pe fereastra din față casa lui Rolf Destin.

După părerea lui Luke, acesta era un pas făcut exact în direcția greşită.

23

A doua zi i s-a făcut o altă injecție, apoi a fost conectat la monitoarele de ritm cardiac şi de tensiune arterială şi pus să alerge pe banda supravegheată de Carlos şi de Dave. Aceştia au mărit viteza până când Luke a început să gâfâie tare şi risca să cadă de pe ea. Datele aparatului erau transmise pe un ecran mic şi, chiar înainte să-i micşoreze Carlos viteza, Luke văzu că pulsul îi ajunsese la 170.

Pe când bea un pahar cu suc de portocale şi încerca să-şi tragă răsuflarea, în sală apăru un tip masiv şi chelios, care se sprijini cu spatele de perete şi îşi încrucişă brațele la piept. Era îmbrăcat cu un costum maro, destul de scump, dar nu purta cravată la cămaşa albă. Ochii lui căprui îl măsurau pe Luke din cap şi până în picioare – de la chipul aprins şi transpirat şi până la tenişii cei noi. Îi spuse:

– Am aflat că te adaptezi mai lent, tinere. Poate Nick Wilholm are o legătură cu treaba asta. Nu-i o persoană al cărei comportament să-l pastişezi. Ştii ce înseamnă cuvântul ăsta, da? A pastişa?

– Da.

– Nick este insolent şi se poartă urât cu domnii şi doamnele care încearcă să-şi îndeplinească îndatoririle de serviciu.

Luke nu spuse nimic. Metoda aceasta nu dădea greş niciodată.

– Sfatul meu ar fi să nu te laşi influenţat de el. E un sfat pe care ţi-l dau din toată *inima.* Şi mai am unul. Încearcă să interacţionezi cât mai puţin posibil cu personalul de serviciu.

Pe Luke îl cuprinse panica, dar apoi îşi dădu seama că tipul chelios nu se referea la Maureen, ci la Fred, omul de serviciu. Era convins de asta, chiar dacă vorbise o singură dată cu Fred şi de mai multe ori cu Maureen.

– Şi nu te mai aventura în Salonul de Vest şi nici în camerele goale. Dacă vrei să dormi, culcă-te în camera ta. Încearcă să-ţi faci şederea la noi cât mai plăcută.

– Nu-i nimic plăcut aici, spuse Luke.

– Ai dreptul la propria-ţi opinie, zise chelul. Sunt convins că ai auzit vorba aia care spune că opiniile sunt exact ca găoazele – fiecare om are câte una. Dar eu cred că eşti destul de deştept ca să ştii că există o mare diferenţă între nimic plăcut şi ceva *ne*plăcut. Nu uita chestia asta!

Şi chelul plecă.

– Cine a fost ăla? întrebă Luke.

– Stackhouse, îi răspunse Carlos. Şeful pazei din Institut. Nu vrei să te pui cu el, crede-mă!

Dave se apropie de el. Avea o seringă în mână.

– Trebuie să-ţi mai luăm puţin sânge. Durează foarte puţin. Fii băiat bun şi nu te opune, OK?

24

După banda de alergare şi după ultima probă de sânge, au urmat două zile fără teste – pentru Luke, cel puţin. I s-au mai făcut nişte injecţii – din cauza uneia dintre ele l-a mâncat îngrozitor de tare braţul timp de o oră –, însă atâta tot. Gemenele Wilcox au început să se adapteze, mai cu seamă după ce s-au împrietenit cu Harry Cross. Acesta era TK şi se lăuda că putea să mişte din loc o grămadă de chestii, dar Avery zicea că-i abureşte.

– Are mai puţină putere chiar şi decât tine, Luke.

Luke îşi dădu ochii peste cap.

– Nu fi chiar *atât* de diplomat, Avery. Să nu faci vreo întindere.

– Ce-i aia *diplomat?*

– Dă o fisă şi caută pe computer.

– *Îmi pare rău, Dave, mă tem că nu pot*, spuse Avery, imitând surprinzător de bine vocea suavă, dar înfiorătoare a lui HALL 9000.

Şi apoi începu să se hlizească.

Harry se purta foarte frumos cu Greta şi Gerda – nimeni nu putea să conteste asta. De fiecare dată când le vedea, începea să zâmbească prosteşte. Se aşeza pe vine, întindea braţele şi fetiţele alergau la el.

– O face ceva necurat cu ele? Voi ce ziceţi? îi întrebă Nicky într-o dimineaţă pe terenul de joacă, uitându-se la Harry, care supraveghea săriturile fetiţelor pe trambulină.

– Bleah, scârbos! a exclamat Helen. Te-ai uitat la prea multe filme porno.

– Ba nu, interveni Avery.

Puştiului îi apăruse o mustață de ciocolată de la bomboanele pe care le mânca.

– Nu vrea să…

Şi-a dus mânuțele la spate şi a început să-şi mişte şoldurile înainte şi înapoi. Privindu-l, Luke îşi spuse că acela era un bun exemplu al caracterului nefast pe care îl avea telepatia. Aflai mult prea multe, mult prea devreme.

– Bleah! exclamă iar Helen şi îşi acoperi ochii cu palmele. Nu mă face să-mi pară rău că nu sunt oarbă, Avester.

– A avut cockeri, a zis Avery. Acasă la el. Fetele astea sunt un fel de… e un cuvânt…

– Substitut, l-a ajutat Luke.

– Da, ăsta e.

– Nu ştiu cum se purta Harry cu câinii lui, i-a zis Nicky lui Luke mai târziu, în timpul mesei de prânz, dar fătucile astea îl cam epuizează. Parcă ar fi căpătat o păpuşă nouă. Una cu păr roşu şi ditamai burta. Uită-te şi tu!

Harry stătea între cele două gemene, care îi dădeau să mănânce bucăți de chiftea din farfuriile lor.

– Mie mi se pare drăguț, a spus Kalisha.

Un zâmbet larg şi seducător a luminat atunci chipul băiatului, pe care se vedea şi o vânătaie urâtă la ochi, primită în dar de la unul dintre angajați.

– Normal că aşa ți se pare, Sha.

Fata i-a surâs şi ea, iar Luke a simțit un ghimpe de gelozie înțepându-i inima. Cam aiurea reacție în situația dată… dar, da, aşa simțea.

25

În următoarea zi, Priscilla şi Hadad îl conduseră pe Luke până la Nivelul E, unde nu mai fusese până atunci. Acolo i s-a pus o perfuzie despre care Priscilla i-a zis că o să-l ajute să se simtă puțin mai relaxat. În realitate, l-a lăsat fără cunoştință. Când se trezi, dârdâind de frig, văzu că era în pielea goală şi că avea pansamente pe abdomen, pe piciorul drept şi pe partea dreaptă a trunchiului. Alt doctor, acum o femeie, cu numele RICHARDSON pe ecusonul prins de halatul alb, stătea aplecată peste el.

– Cum te simți, Luke?

– Ce mi-ai făcut?

Vru să țipe, însă nu reuşi să scoată decât un mormăit înfundat. Îi băgaseră ceva în gât. Probabil un fel de tub de respirat. Se dezmetici şi îşi acoperi cu mâinile zona ruşinoasă – prea târziu.

– Am luat câteva mostre, îi răspunse doamna doctor Richardson, smulgându-şi de pe cap boneta chirurgicală, făcută

dintr-un material imprimat, şi eliberându-şi coama deasă de păr negru. Nu ți-am scos un rinichi ca să-l vindem pe piața neagră, dacă îți faci griji din pricina asta. O să te doară puțin, mai ales între coaste, dar o să-ți treacă repede. Până atunci, să iei astea.

Îi dădu un flacon maro, fără etichetă, în care se aflau câteva pastile.

Apoi ieşi pe uşă, după care intră Zeke, cu hainele lui.

– Să te îmbraci când eşti sigur că n-o să mai leşini.

Şi Zeke, un gentleman în toate împrejurările, îi aruncă hainele pe jos.

Într-un final, Luke se simți mai în putere şi se îmbrăcă, apoi fu condus la dormitoare tot de Priscilla, de data aceasta împreună cu Gladys. Fusese lumină afară când îl duseseră acolo şi acum era întuneric. Poate chiar destul de târziu, însă nu avea cum să-şi dea seama – pierduse cu totul noțiunea timpului.

– Poți să ajungi singur la camera ta? îl întrebă Gladys.

Dar fără să-i mai zâmbească cu toată gura; probabil că zâmbetul ei era setat doar pentru tura de zi.

– Mda.

– Du-te, atunci! Şi să iei o pastilă din flaconul ăla. E Oxicodonă. Te mai scapă de durere, dar te face şi să te simți bine. Asta-i başca. Mâine-dimineață n-o să mai ai nimic.

O porni pe coridor, ajunse în fața camerei lui, întinse mâna spre clanță şi se opri. Se auzeau nişte plânsete chiar din apropiere de tâmpenia aia de poster cu O ALTĂ ZI ÎN PARADIS. Adică din camera Kalishei. Rămase câteva clipe pe gânduri, pentru că nu voia să ştie din ce cauză plângea fata şi, mai ales, pentru că nu se simțea în stare să consoleze pe nimeni. Însă era vorba despre Kalisha, nu despre altcineva. Aşa că se duse la camera ei şi ciocăni uşor. Nu primi niciun răspuns şi atunci apăsă pe clanță şi îşi băgă capul pe uşă.

– Kalisha?

Stătea întinsă pe pat, cu o mână peste ochi.

– Pleacă, Luke! Nu vreau să mă vezi aşa.

Mai că-i venea să facă ce îl rugase, însă nu asta voia ea. În loc să plece, intră în cameră şi se aşeză pe marginea patului.

– Ce s-a întâmplat?

De fapt, şi asta ştia. Însă nu toate detaliile.

26

Copiii se aflau pe terenul de joacă – toți, cu excepția lui Luke, care zăcea leşinat la Nivelul E în timp ce doamna doctor Richardson îl scobea în diferite locuri ca să-şi preleveze mostrele. Din sala cea mare au ieşit doi bărbați. Doi bărbați în uniforme roşii, nu în cele roz sau albastre pe care le purtau îngrijitorii şi laboranții din Jumătatea Anterioară. Şi nici nu aveau ecusoane pe care să le fie scrise numele. Cei trei rezidenți mai

vechi – Kalisha, Nicky şi George – şi-au dat imediat seama despre ce era vorba.

– Am fost convinsă că după mine au venit, îi spuse Kalisha lui Luke. Sunt cea mai veche şi, cu toate că mi-a trecut vărsatul de vânt, nu mi s-a mai făcut niciun test de cel puțin zece zile. Nici sânge nu mi-au mai luat şi ştii şi tu acum că vampirii ăştia nenorociți profită de orice ocazie. Dar, nu. După Nicky veniseră ăia doi. După *Nicky*!

Izbucnirea ei îl întristă pe Luke, pentru că o plăcea foarte mult, dar nu-l surprinse deloc. Şi Helen se întorcea spre Nicky, întocmai ca un ac de busolă care arată Nordul magnetic; la fel făcuse şi Iris; ba chiar şi micuțele gemene se uitau la el cu ochi strălucitori şi gurile căscate când trecea pe lângă ele. Dar Kalisha fusese alături de el cel mai mult timp, ei doi erau veteranii Institutului şi aveau aproximativ aceeaşi vârstă.

– S-a bătut cu ei, continuă Kalisha. S-a bătut *rău de tot.*

Se ridică în capul oaselor atât de brusc, că aproape îl răsturnă pe Luke de pe pat. Un rânjet feroce îi dezgolise dinții şi îşi ridicase pumnii încleştați în dreptul pieptului încă nedezvoltat.

– *Eu* trebuia să mă bat cu ei! Toți am fi trebuit să ne batem cu ei!

– Dar totul s-a petrecut prea repede, nu-i aşa?

– L-a pocnit în gât pe unul dintre ei, dar celălalt i-a dat cu bastonul cu electroşocuri în şold. Probabil că i-a amorțit piciorul, dar, ca să nu cadă, s-a apucat de funiile alea de pe traseul cu obstacole şi l-a lovit şi pe ăsta cu piciorul bun, înainte ca boul să-şi folosească iarăşi bastonul cu şocuri electrice.

– Şi l-a făcut să-l scape din mână, spuse Luke.

I se derula întreaga scenă în fața ochilor, dar nu trebuia să spună ce vede, pentru că nu voia ca ea să ştie că vede. Însă Kalisha nu păru să îşi dea seama.

– Corect! Şi după aia, celălalt, ăla pe care l-a lovit în gât, i-a aplicat un electroşoc într-o parte, probabil cu rahatul ăla dat la forță maximă, pentru că am auzit trosnetul, cu toate că eram departe – lângă terenul de *shuffleboard*. Nicky a căzut şi bărbații ăia doi s-au aplecat peste el şi i-au mai dat nişte electroşocuri şi el a *zvâcnit.* Zăcea acolo inconştient, dar *a zvâcnit.* Şi Helen a dat fuga la el strigând „Îl omorâți, îl omorâți, opriți-vă!“ Şi unul dintre bărbații ăia i-a dat un şut în coapsă şi ea a sărit în *aer,* ca un karatist din ăla tontălău. Tipul ăla a început să râdă, iar ea a căzut şi a început să plângă şi după aia l-au luat pe Nicky şi au plecat cu el. Dar, înainte să treacă de uşa de la sală…

Se întrerupse. Luke o aşteptă să continue. Ştia ce urma să audă – era mai mult decât intuiție, aşa cum avea tot mai des în ultimul timp –, însă trebuia s-o lase pe *ea* să-i spună. Pentru că nu voia să ştie că el era altfel acum; nimeni nu trebuia să ştie asta.

– Şi-a mai revenit puțin, şopti fata.

Lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji.

– Atât cât să ne vadă. Şi ne-a zâmbit, ne-a făcut cu mâna. Ne-a *făcut cu mâna.* Atât de curajos era!

– Îhî, mormăind Luke.

Auzi: *era* nu *este*. Îşi spuse: *Şi nu îl vom mai vedea niciodată*.

Pe neaşteptate, Kalisha îl apucă de ceafă şi îl trase spre ea cu atâta forță, încât li se ciocniră frunțile.

– Să nu îndrăzneşti să spui asta!

– Iartă-mă, zise Luke, întrebându-se ce alte gânduri îi mai citise.

Spera că nu prea multe. Spera că era mult prea furioasă pe tipii în uniforme roşii care l-au dus pe Nicky în Jumătatea Posterioară. Următoarele ei cuvinte avură darul de a-l linişti în această privință.

– Ți-au prelevat mostre, nu-i aşa? Că eşti pansat.

– Da.

– Scârba aia cu păr negru, da? Richardson. Câte?

– Trei. Una din picior, una din burtă, una dintre coaste. Acolo mă doare cel mai rău.

Kalisha dădu din cap.

– Mie mi-au luat una dintr-o țâță, ca la biopsie. Aia m-a durut ca naiba. Dar dacă nu iau nicio mostră de țesut sau mai ştiu eu ce? Dacă ne bagă ceva înăuntru? Ştiu că ne zic că prelevează mostre, numai că mint mereu, de ce n-ar minți şi acum?

– Adică să ne fi băgat alte dispozitive de urmărire? De ce ar face aşa ceva, din moment ce deja ne-au pus microcipurile?

Îşi atinse lobul urechii. Nu îl mai durea; devenise o parte din el.

– Nu ştiu, murmură deznădăjduită Kalisha.

Luke scoase din buzunar flaconul cu pastile.

– Mi-au dat astea. Poate ar fi bine să iei şi tu una. S-ar putea să te mai liniştească puțin. Să te ajute să dormi.

– Oxi?

Luke dădu din cap. Kalisha întinse mâna spre flacon, dar şi-o trase imediat înapoi.

– Chestia e că nu vreau una, nu vreau nici două. Le vreau pe toate. Însă probabil că-i normal să mă simt aşa. Probabil aşa trebuie. Nu crezi?

– Nu ştiu, spuse Luke.

Acesta era adevărul. Situația era prea complicată şi, indiferent cât de inteligent era, nu avea decât doisprezece ani.

– Acum pleacă, Luke! Vreau să rămân singură şi să plâng în voie.

– Bine.

– Mâine o să mă simt mai bine. Şi dacă eu voi fi următoarea pe care o iau…

– N-o să te ia nimeni.

Dar ştia că tocmai spusese o mare prostie, una pe care numai un retardat – un *maximo retardo* – o putea spune. Pentru că îi venise sorocul. De fapt, îi venise de mult timp.

– *Dacă* mă vor lua, să ai grijă de Avery. Are nevoie de un prieten.

Îl privi în ochi şi adăugă:

– La fel şi tu.

– Bine.

Kalisha încercă să zâmbească.

– Eşti un scump. Vino-ncoa!

Luke se aplecă, iar fata îl sărută mai întâi pe obraz şi apoi în colțul gurii. Buzele ei erau sărate. Pe Luke nu-l deranjă asta.

Când deschise uşa, o auzi din nou pe Kalisha:

– Pe mine ar fi trebuit să mă ia. Sau pe George. Nu pe Nicky. Dar l-au luat pe el pentru că nu a acceptat niciodată toate căcaturile lor. Pentru că el nu li s-a supus niciodată.

Ridică tonul:

– *Sunteți acolo? Ascultați ce zic? Sper că da, pentru că vreau să ştiți că vă urăsc din tot sufletul meu! VĂ URĂSC!*

Se trânti pe perne şi începu să plângă în hohote. Luke se întrebă dacă era bine să se întoarcă. Nu o făcu. O consolase cum putuse şi nu se simțea deloc bine. Nu era vorba doar de supărarea pe care i-o provocase vestea despre Nicky, ci îl dureau toate locurile unde îl înțepase doctorița aia brunetă, Richardson. Nu conta dacă prelevase mostre de țesut ori dacă băgase ceva în el (dispozitivele de urmărire n-ar fi avut niciun sens, dar poate era vorba despre nişte enzime sintetice sau vreun vaccin experimental), pentru că testele şi injecțiile lor nu aveau absolut nicio logică. Şi se gândi iarăşi la lagărele de concentrare şi la experimentele îngrozitoare şi absurde făcute acolo. Oameni congelați, oameni arşi de vii, oameni îmbolnăviți dinadins.

Se întoarse în camera lui, se gândi dacă să ia una sau două pastile de Oxi. Nu luă niciuna.

Se gândi dacă să apeleze din nou la domnul Griffin ca să intre pe site-ul *Star Tribune.* Nu făcu nici asta.

Se gândi la Nicky, idolul tuturor fetelor. Nicky, cel care îl pusese la punct pe Harry Cross, apoi se împrietenise cu el, iar pentru aşa ceva era nevoie de mult mai mult curaj decât pentru o simplă bătaie cu pumnii şi picioarele. Nicky, cel care s-a împotrivit tuturor testelor şi s-a luptat cu bărbații veniți să-l ducă în Jumătatea Posterioară. Nicky, cel care nu s-a supus niciodată.

27

În ziua următoare, Joe şi Hadad i-au dus pe Luke şi George Iles în camera 11, de la Nivelul C, unde i-au lăsat singuri o vreme. Cei doi îngrijitori au revenit, fiecare cu câte un pahar din plastic, plin cu cafea. Era şi Zeke cu ei. Acesta avea ochii roşii şi părea că suferă de o mahmureală teribilă. A pus pe capetele celor

doi băieți câte o cască din cauciuc cu electrozi şi le-a strâns bine curelele sub bărbie. După ce Zeke le-a verificat afișajul, băieții s-au așezat alternativ la un simulator de condus.Apoi a apărut doctorul Evans, care a stat într-un colț şi a luat notițe pe clipboard-ul de care nu se despărțea niciodată, în timp ce Zeke striga diferite numere care puteau (sau nu) să aibă legătură cu timpul de reacție. Maşina condusă de Luke a trecut de mai multe ori pe roşu şi a provocat destul de multe accidente, soldate cu victime, până când băiatul a priceput cum stătea treaba. Dar după asta, testul i s-a părut destul de distractiv – o premieră în acest Institut.

Când s-a terminat, a apărut şi doamna doctor Richardson. Acum purta un taior din trei piese şi pantofi cu toc. Ziceai că urmează să ia parte la o şedință cu şefii cei mari.

– Pe o scală de la unu la zece, cât de tare te doare azi, Luke?

– De doi, răspunse el. Pe o scală de unu la zece, cel mai mult îmi doresc să plec dracului de aici. Iar asta e de unşpe.

Doctorița chicoti de parcă auzise o glumiță drăguță, îşi luă la revedere de la domnul doctor Evans (i-a spus Jim), după care plecă.

– Deci, cine a câştigat? îl întrebă George pe doctorul Evans.

– Nu-i un test de felul ăla, George, zâmbi indulgent Evans.

– Da, nu e, dar cine a câştigat?

– Amândoi ați avut viteză de reacție după ce v-ați acomodat cu simulatorul. Ne aşteptăm la asta de la orice TK. Gata cu testele pe ziua de azi, băieți! Ce ziceți? Hadad, Joe, vă rog să-i duceți la etaj pe aceşti doi tineri.

Pe drumul spre ascensor, George spuse:

– Cred că am călcat vreo şase pietoni înainte să-mi dau seama cum merge chestia aia. Tu câți ai călcat?

– Doar trei. Dar m-am ciocnit de un autobuz cu elevi. Probabil că am făcut nişte victime şi acolo.

– Eşti varză, frate! Nici nu m-a interesat autobuzul.

Veni ascensorul şi urcară toți patru în el.

– De fapt, am călcat şapte pietoni. Pe ultimul dinadins. Mi-am zis că era Zeke.

Joe şi Hadad se uitară unul la celălalt şi izbucniră în râs. Luke îi aprecie un pic pentru chestia asta. Nu-i convenea, dar n-avea ce face.

Când îngrijitorii se urcară în ascensor, probabil ca să se ducă în sala lor de recreere, aflată la un nivel inferior, Luke spuse:

– După chestia cu punctele, te-au încercat cu cartoanele alea. Ți-au făcut un test pentru telepatie.

– Da, ți-am zis deja asta.

– Dar te-au testat *vreodată* pentru telekinezie? Ți-au cerut să aprinzi vreo lampă sau să dărâmi un şir de piese de domino?

George se scărpină în cap.

– Uite că la asta nu m-am gândit până acum. Nu, nu m-au testat. Dar de ce s-o fi făcut, dacă oricum ştiu că mă pricep la treburi din astea? Mă rog, în zilele mele mai bune. Pe tine te-au testat?

– Nu. Tu ai dreptate într-un fel, dar tot mi se pare ciudat că nu-i interesează să testeze limitele abilităților pe care le avem.

– Totul e ciudat, Lukey-Loo. Pornind de la faptul că noi suntem aici. Hai să halim ceva!

Majoritatea copiilor luau prânzul la cantină, însă Kalisha şi Avery erau pe terenul de joacă. Stăteau aşezați pe pietriş, sprijiniți cu spatele de gard, şi se uitau concentrați unul la celălalt. Luke îi spuse lui George să se ducă la masă şi ieşi pe teren. Fata neagră şi drăguță şi băiețelul alb nu scoteau nicio vorbă… şi totuşi discutau. Luke ştia asta, însă nu ştia despre ce anume vorbeau ei.

Îşi aminti de fata de la examenul de bacalaureat care îl întrebase despre ecuația din problema cu un tip pe care-l chema Aaron şi cu suma pe care tipul ăsta trebuia s-o plătească pe camera de hotel. Parcă totul se petrecuse într-o altă viață, însă şi acum Luke îşi amintea extrem de bine că nu reuşise să priceapă cum de un exercițiu de matematică atât de simplu pentru el i se părea atât de greu fetei. Abia acum înțelegea. Pentru că orice se petrecea între Kalisha şi Avery îl depăşea complet.

Kalisha îl observă şi-i făcu semn să plece.

– Vorbim mai încolo, Luke. Du-te la masă!

– Bine, răspunse el.

Însă nu au vorbit la prânz, pentru că fata nu a venit să mănânce. Mai târziu, după câteva ore de somn profund (până la urmă cedase şi luase una dintre pastilele alea contra durerii), s-a dus la ea. Uşa de la camera Kalishei era larg deschisă. Dispăruseră şi cuvertura trandafirie, şi pernele cu volănaşe fru-fru. La fel şi fotografia înrămată a lui Martin Luther King. Luke rămase în prag, cu mâna la gură, cu ochii holbați, încercând să se dezmeticească.

Dacă s-ar fi împotrivit, aşa cum făcuse Nicky, precis l-ar fi trezit zgomotul, chiar dacă luase pastila aia. Cealaltă variantă, că s-ar fi dus de bunăvoie, era mai puțin digerabilă, însă – trebuia să recunoască – mult mai probabilă. Oricum ar fi fost, fata care îl sărutase de două ori dispăruse de acolo.

Luke se întoarse în camera lui şi îşi îngropă fața în pernă.

28

În noaptea aceea, Luke îşi deschise laptopul ridicând o fisă în fața camerei acestuia şi apelă din nou la serviciile domnului Griffin. Îi dădea speranțe faptul că încă *putea* s-o facă. Posibil ca nenorociții care conduceau locul ăsta să fi ştiut despre stratagema lui, dar la ce le folosea? Iar gândul acesta duse la o concluzie care părea destul de solidă, cel puțin pentru el: la un moment dat,

s-ar putea ca Minionii lui Sigsby să-l prindă trăgând cu ochiul la lumea de afară. Dar uite că deocamdată nu se întâmplase asta. Înseamnă că nu-i monitorizau computerul. *Sunt neglijenți în anumite privințe*, îşi spuse el. *Poate chiar în mai multe. În fond, de ce n-ar fi? Că doar nu au de-a face cu prizonieri de război, ci doar cu nişte copii speriați şi tulburați.*

De pe site-ul domnului Griffin intră pe prima pagină a ziarului *Star Tribune.* Articolul de fond de astăzi se ocupa de inegalitatea accesului la serviciile de sănătate, dezbatere care dura deja de ani buni. Îl cuprinse din nou groaza gândindu-se ce ar putea să găsească pe paginile următoare şi îi veni să iasă de pe site, apoi să şteargă istoricul căutărilor, să închidă computerul şi să se ducă la culcare. Eventual să mai ia o pastilă. Ceea ce nu ştii nu are cum să te rănească – asta era o altă zicală veche. Şi, pe bune acum, nu suferise suficient pentru o singură zi?

Apoi se gândi la Nick. Oare Nick Wilholm ar fi dat înapoi ca un laş, dacă ar fi ştiut de posibilitățile oferite de domnul Griffin? Poate că nu. Aproape sigur că nu. Însă el nu era la fel de curajos ca Nicky.

Îşi aduse aminte de Winona şi cum îi dăduse ea pumnul ăla de fise şi cum, atunci când scăpase una pe jos, îl făcuse „mototol“ şi îi spusese să o ridice. Şi cum se aplecase el şi o luase de pe jos, fără să crâcnească. Nicky nu s-ar fi purtat aşa. Parcă îl şi auzea acum rățoindu-se la infirmieră: *Ba ridic-o tu, Winnie*, apoi primind fără să clipească lovitura care ar fi urmat. Poate chiar ripostând în acelaşi fel.

Numai că Luke Ellis nu era aşa. Luke Ellis era un băiat model, care făcea tot ce i se cerea, indiferent dacă era vorba despre treburile de acasă sau de repetiția cu orchestra şcolii. Nu putea să sufere afurisita aia de trompetă, fiecare a treia notă pe care o scotea era falsă şi stridentă ca naiba, dar a rămas în orchestră, pentru că domnul Greer i-a spus că avea nevoie de cel puțin o activitate extracurriculară care să nu aibă legătură cu vreun sport. Luke Ellis era tipul de copil bun, care se străduia să fie prietenos şi să socializeze cu oamenii, ca să nu se creadă despre el că ar fi fost şi ciudat, nu doar prea deştept. A bifat toate interacțiunile corecte şi apoi s-a întors la cărțile lui, pentru că în cărțile acelea găsea formulele magice, capabile să scoată la lumină tot ce era ascuns în acest abis care era lumea: toate marile enigme. Iar pentru Luke, doar aceste enigme contau. Cândva în viitor, poate se va apuca şi el să scrie cărți.

Însă acum, singurul lui viitor era Jumătatea Posterioară. Iar singurul adevăr era *La ce ar folosi asta?*

– La dracu'! şopti el şi intră pe secțiunea cu ştiri locale a ziarului *Star Tribune*.

Inima îi bubuia în urechi şi îi pulsa în rănile mici, care începuseră deja să se închidă sub pansamente.

Nu avu nevoie să caute prea mult; află tot ce era de aflat de îndată ce dădu cu ochii de fotografia făcută cu un an în urmă la şcoală. Nici nu mai trebuia să citească titlul articolului, dar îl citi oricum:

CONTINUĂ CĂUTĂRILE ÎN CAZUL BĂIATULUI DISPĂRUT DIN FALCON HEIGHTS, AI CĂRUI PĂRINȚI AU FOST ASASINAȚI DE NECUNOSCUȚI.

Şi apărură din nou luminile colorate, multe, foarte multe lumini care se roteau şi pulsau. Luke îşi miji ochii, încercând să vadă printre ele, închise laptopul, se ridică de pe scaun şi ajunse la pat din doar doi paşi, făcuți parcă cu picioarele altcuiva, picioare care-i tremurau tare de tot. Rămase multă vreme întins acolo, în lumina blândă a veiozei, cu ochii fixați în tavan. În cele din urmă, afurisitele alea de puncte de pop-art începură să se şteargă.

Băiatul dispărut din Falcon Heights, ai cărui părinți au fost asasinați.

Parcă o trapă de care nu avusese habar i se deschisese brusc în minte şi un singur gând – unul singur, dar clar, ferm şi puternic – îl împiedica să cadă prin ea: poate îl urmăreau şi acum. Nu credea că ei ştiau ceva despre site-ul domnului Griffin şi nici despre faptul că el se pricepea să-l folosească pentru a ajunge la ştirile din lumea exterioară. Nu credea nici că ei bănuiau că luminile produseseră o schimbare fundamentală în creierul său. Era aproape convins că ei îşi spuneau că experimentul dăduse greş. Deocamdată aşa îşi spuneau, iar aceste lucruri erau în avantajul lui.

Minionii lui Sigsby nu erau omnipotenți. O dovedea faptul că el reuşea să acceseze în continuare site-ul domnului Griffin. Singura revoltă pe care o aşteptau din partea rezidenților era cea directă. Odată ce această revoltă fizică era înăbuşită prin spaimă, bătaie sau electroşocuri, copiii erau lăsați singuri pe perioade scurte – la fel cum Joe şi Hadad îi lăsaseră în C-11 pe el şi pe George, cât se duseseră să-şi ia cafelele.

Asasinați.

Da, acest cuvânt era trapa şi era extrem de uşor să cadă prin ea. De la bun început, Luke fusese aproape convins că oamenii de aici îl mințeau. Însă acel adverb, *aproape*, ținuse trapa închisă și îi dăduse o fărâmă de speranță. Însă titlul acela sec din ziar alungase orice urmă de speranță. Şi, din moment ce părinții lui erau morți – *asasinați* –, care era cel mai probabil suspect? Normal că **BĂIATUL DISPĂRUT**. Polițiştii care anchetau crima aflaseră deja că era vorba despre un copil deosebit, un geniu – şi, oare, nu se spunea că tocmai geniile au cele mai instabile personalități? Că tocmai oamenii geniali sunt aceia care deraiază mai des decât cei normali?

Kalisha îşi exprimase sfidarea urlând. Luke nu putea face asta, indiferent cât de mult îşi dorea. Pe dinăuntru, putea să urle şi să

înjure cât voia, dar nu cu glas tare. Nu ştia dacă toate secretele astea îl ajută la ceva, dar ştia că existau crăpături în găoaza asta a iadului, aşa cum foarte bine îl numise George Iles. Dacă şi-ar folosi ca pe un fel de rangă aceste secrete – şi inteligența lui chipurile superioară –, atunci, poate că ar reuşi să lărgească una dintre crăpăturile alea de acolo. Nu ştia dacă în felul acesta va putea să evadeze, dar va găsi el o modalitate, iar evadarea va fi doar primul pas.

Loveşte-i unde-i doare mai tare, îşi spuse el. *Aşa cum a făcut Samson după ce i-a tăiat Dalila părul. Dărâmă dracului Institutul ăsta peste ei şi zdrobeşte-i. Zdrobeşte-i pe toți!*

La un moment dat, căzu într-un somn agitat. Visă că era acasă la el şi că mama şi tata erau în viață. Frumos vis! Tata i-a spus să nu care cumva să uite să scoată gunoiul din casă. Mama a făcut clătite, pe care Luke le-a mâncat cu sirop de mure. Tata le-a mâncat pe ale lui cu unt de arahide în timp ce urmărea ştirile de dimineață de la CBS – prezentate de Gayle King şi Norah O'Donnel, tipă tare mişto – şi după aceea a plecat la serviciu, dar nu înainte de a-l săruta pe Luke pe obraz şi pe Eileen pe gură. Da, foarte frumos vis. Mama lui Rolf îi ducea pe amândoi la şcoală şi, atunci când a claxonat în fața casei, Luke şi-a înşfăcat ghiozdanul și a dat fuga la uşă, iar mama a strigat după el: „Hei, nu uita banii pentru prânz!" şi el s-a întors să-i ia, numai că nu erau bani, ci fise. Şi atunci s-a trezit şi şi-a dat seama că nu mai era singur în cameră.

29

Luke nu-şi putea da seama cine era persoana aceea, pentru că probabil că stinsese veioza la un moment dat, chiar dacă nu-şi mai amintea acum s-o fi făcut. Însă a auzit un fâşâit slab de paşi în apropierea biroului şi primul gând al lui a fost că unul dintre îngrijitori venise să-i ia laptopul, pentru că îl monitorizaseră tot timpul, iar el a fost un bou că şi-a imaginat altceva. Da, a fost un *maximo retardo.*

Furia care îl cuprinse avea toxicitatea otrăvii. Nu se dădu jos din pat în mod normal, ci sări de-a dreptul din el, intenționând să-l doboare pe străinul din cameră. Nu conta dacă acesta îi dădea o palmă sau îl lovea cu pumnul sau îl electrocuta cu bastonul ăla afurisit. Măcar va apuca să-i dea şi el câteva. Poate că oamenii care se ocupau de locul acesta nu aveau să înțeleagă motivul real pentru care el îi lua la pumni, dar nici asta nu conta. El cunoştea motivul.

Numai că nu era un adult. Luke se ciocni de un trup micuț, de copil, şi îl dădu de-a rostogolul.

– Au, Lukey, nu! Nu da!

Avery Dixon. Avester, cum îi spuneau ei.

Luke orbecăi în jur, puse mâinile pe el, îl ridică şi îl duse pe pat, apoi aprinse veioza. Avery avea o privire îngrozită.

– Dumnezeule mare, ce cauți aici?

– M-am trezit speriat din somn. Nu pot să mă duc să stau cu Sha, pentru că au luat-o de aici. Aşa că am venit la tine. Pot să rămân? Te rog? Te rog mult de tot?

Era adevărat, însă nu era tot adevărul. Luke înțelese asta cu o claritate care făcea ca toate celelalte „cunoştințe“ ale lui să pară vagi şi nesigure. Pentru că Avery era un TP puternic, mult mai puternic decât Kalisha, iar acum Avery era… era… *în plină emisie.*

– Poți.

Avery vru să se urce în pat, dar Luke îl opri repede.

– Nu-nu-nu, te duci la baie mai întâi. Nu vreau să faci pipi la mine în pat.

Avery nu protestă şi Luke auzi şiroitul urinei în vasul de toaletă. Cam mult timp, cam multă urină. Avery se întoarse şi Luke stinse lumina. Avery se cuibări lângă el. Îi plăcea că nu mai era singur. De fapt, se simțea minunat.

Avery îi şopti la ureche:

– Îmi pare rău de părinții tăi.

Luke amuți. Când îi mai trecu şocul, şopti şi el:

– Despre mine vorbeai cu Kalisha ieri, pe terenul de joacă?

– Da. Ea m-a chemat. Mi-a zis că o să-ți trimită scrisori şi că eu o să fiu poştaşul. Poți să le zici chestia asta şi lui George şi Helen, dacă tu crezi că n-o să zică nimănui.

Nu le va spune, pentru că în locul acesta nu puteau exista secrete. Aici nimic nu era sigur. Nici măcar propriile gânduri. Îşi aminti ce spusese atunci când Kalisha i-a povestit cum se luptase Nicky cu îngrijitorii în uniforme roşii, veniți din Jumătatea Posterioară: *L-a făcut să-l scape din mână.* Adică bastonul cu electroşocuri. Fata nu l-a întrebat de unde ştia ce se întâmplase – pentru că aproape sigur înțelegea de unde. Ei, cum de-şi imaginase că va putea să-i ascundă această nou dobândită abilitate a lui? Poate ar fi putut să-şi ascundă de ceilalți talentul telepatic. Însă nu şi de Kalisha. Nu de Avery.

– Uite! şopti puştiul.

Luke îşi spuse că nu avea ce să vadă, din moment ce veioza era stinsă, iar camera nu avea nicio fereastră prin care să intre lumina de afară. Totuşi, privi în întunericul de acolo şi i se păru că o vede pe Kalisha.

– Se simte bine? şopti el.

– Da. Deocamdată.

– E şi Nicky acolo? Şi el e bine?

– Da, răspunse Avery. Şi Iris. Numai că pe ea o doare capul. Şi pe alți copii de acolo îi doare. Sha crede că e din cauza filmelor. Şi a punctelor.

– Ce filme?

– Habar n-am, că Sha încă n-a văzut niciunul. Da’ Nicky a văzut. Şi Iris. Kalisha zice că ea crede că mai sunt şi alți copii în

altă parte – în jumătatea din spatele Jumătății Posterioare, cum ar veni –, dar sunt puțini acolo unde au ajuns ei acum. Jimmy şi Len. Şi Donna.

Eu am computerul Donnei, îşi spuse Luke. *L-am moştenit de la ea*.

– Şi Bobby Washington a fost acolo, dar acum nu mai e. Iris i-a zis lu' Sha că l-a văzut.

– Nu-i cunosc pe copiii ăştia.

– Kalisha zice că Donna a ajuns în Jumătatea Posterioară doar cu două zile înainte să te aducă pe tine. De-aia ai căpătat computerul ei.

– Tare ciudat eşti, mă ia cu fiori, spuse Luke.

Avery, care probabil ştia că era ciudat şi că avea darul de a da fiori oamenilor, nici nu-l luă în seamă.

– Li se fac injecții tot timpul și după aia văd puncte. Injecții şi puncte, puncte şi injecții. Sha zice că are senzația că se întâmplă lucruri nasoale în Jumătatea Posterioară și că poate tu ai reuşi să faci ceva. Zice că…

Nu-şi mai termină vorbele. Nici nu era nevoie. În fața ochilor lui Luke apăru o imagine de foarte scurtă durată, însă extrem de clară, fără îndoială trimisă de Kalisha Benson via Avery Dixon: un canar într-o colivie. Uşița se deschise brusc şi canarul zbură afară.

– Zice că doar tu eşti suficient de deştept.

– O să încerc, spuse Luke. Ce altceva ți-a mai zis?

Dar nu mai primi niciun răspuns. Avery adormise.

Joc în care sunt simulate luptele din al Doilea Război Mondial (n. tr.).

Internetul ascuns, la care nu au acces utilizatorii obișnuiți (n. tr.).

Oraș mic din California, unde se află sediul Google (n. tr.).

Cel mai important ziar din Minnesota (n. tr.).

Leroy Eldridge Cleaver (1935–1998) – scriitor și activist politic de culoare, lider al Partidului Pantera Neagră (n. tr.).

Tânără afro-americană, personaj din filmul de desene animate *Prințesa și Broscoiul* (n. tr.).

Cel mai mare lanț de farmacii din SUA (n. tr.).

Dispozitiv prevăzut cu un senzor care înregistrează saturația de oxigen din sânge (n. tr.).

Joc de cărți la care participă doar doi jucători (n. tr.).

WWF – World Wildlife Fund, organizație internațională de conservare a naturii (n. tr.).

Joc de cuvinte pornind de la Incredibilul Hulk, combinat cu **bulk**: „matahală", „namilă" (n. tr.).

American Medical Association – Asociația Medicilor din America (n. tr.).

The Shining (n. tr.).

Tumoare cerebrală malignă, cu evoluție rapidă (n. tr.).

John McCain (1936–2018) – politician american, contracandidat al lui Barack Obama în alegerile prezidențiale din 2008 (n. tr.).

Ceai rece cu alcool și diferite arome (n. tr.).

The Amazing Kreskin (Uluitorul Kreskin) – mentalist american, celebru în anii 1970 (n. tr.).

You are so beautiful (n. tr.).

Joc în care membrii fiecăreia dintre cele două echipe încearcă să lovească adversarii cu o minge (n. tr.).

Adolf Eichmann – ofițer nazist, care a organizat și condus genocidul împotriva populației evreiești (n. tr.).

Jolly Roger – denumire dată steagului cu craniu arborat de corăbiile piraților (n. tr.).

EVADAREA

1

Au trecut trei săptămâni.

Luke mânca. Dormea, se trezea, mânca din nou. A memorat foarte repede meniul şi aplauda sarcastic, împreună cu ceilalți copii, de fiecare dată când apărea un fel nou de mâncare. În unele zile i se făceau teste. În alte zile i se făceau injecții. Mai erau şi zile în care i se făceau şi teste, şi injecții. Câteva injecții i-au făcut rău. Cele mai multe nu i-au făcut nimic. Nu i s-a mai blocat niciodată gâtul, lucru pentru care era extrem de recunoscător. Îşi pierdea vremea pe terenul de joacă. Se uita la televizor şi s-a împrietenit cu Oprah, Ellen, Dr Phil, Judge Judy[81]. S-a uitat pe YouTube la filmulețe cu pisici care se priveau în oglindă şi cu căței care se jucau cu discul. Uneori se uita singur, alteori împreună cu ceilalți copii. Când Harry intra la el în cameră, era întotdeauna însoțit de gemenele care îi cereau să le pună desene animate. Când Luke intra în camera lui Harry, aproape mereu le găsea şi pe gemene acolo. Harry nu avea nicio treabă cu desenele animate. Lui Harry îi plăceau filmulețele cu tot felul de lupte corp la corp şi cu accidentele din cursele NASCAR. De obicei, îl întâmpina pe Luke cu îndemnul: „Ia uită-te la asta!“. Gemenele erau înnebunite după cărțile de colorat, iar îngrijitorii le aduceau mereu teancuri mari. Fetițele se străduiau să nu depăşească contururile; însă, într-o zi, nu au reuşit şi atunci au izbucnit în hohote incontrolabile de râs, de unde Luke a dedus că ori erau bete, ori drogate. L-a întrebat pe Harry şi acesta a zis că voiseră să încerce. A avut bunul-simț să pară jenat, iar atunci când fetițele au vomitat (în tandem, aşa cum făceau absolut tot), a avut bunul-simț să pară şi mai ruşinat. Plus că a strâns singur mizeria. Într-o zi, Helen a făcut un triplusalt pe trambulină, după care a râs, a făcut o plecăciune, a izbucnit în plâns şi nu a lăsat pe nimeni să o consoleze. A încercat şi Luke să o mângâie, dar fata a început să-l lovească cu pumnii ei micuți: poc-poc-poc. O vreme, Luke i-a bătut pe toți copiii la şah, apoi a început să se plictisească şi a căutat metode prin care să piardă, iar această căutare i s-a părut surprinzător de dificilă.

Avea senzația că dormea chiar şi atunci când era treaz. Avea senzația că îi scade IQ-ul – simțea chestia asta pe bune: IQ-ul lui se topea întocmai ca gheața dintr-un congelator uitat cu uşa deschisă. Şi-a însemnat pe computer vara aceasta stranie. În afară de filmulețele de pe YouTube, îşi mai folosea computerul – cu o singură excepție – pentru a comunica prin mesaje cu George sau Helen, atunci când aceştia se aflau în camerele lor. Nu el era acela care iniția conversațiile respective şi avea grijă să le scurteze cât putea de mult.

Ce dracu’ ai? l-a întrebat odată Helen.

Nimic, i-a răspuns el.

Nu-i aşa că suntem tot în Jumătatea Anterioară? l-a întrebat şi George. Nu că m-aş plânge.

Habar n-am, i-a răspuns Luke.

Atâta tot.

Şi-a dat curând seama că nu-i era deloc greu să-şi ascundă suferința de îngrijitori, laboranți şi doctori; pentru că ei erau oricum obişnuiți să aibă de-a face cu copii în depresie. Însă, chiar şi în această stare de nefericire profundă, tot îşi amintea de imaginea aceea optimistă pe care i-o arătase Avery: canarul care zbura din colivie.

Funcționa aproape ca un somnambul. Uneori îi reveneau brusc în minte frânturi de amintiri fericite: tata stropindu-l cu furtunul de grădină; tata aruncând la coş cu spatele, iar când Luke voia să-l împiedice, cădeau amândoi pe iarbă, râzând în hohote; mama punând pe masă un tort uriaş cu douăsprezece lumânări aprinse de ziua lui; mama îmbrățişându-l şi spunând *Ce mare ai crescut*; mama şi tata dansând ca doi nebuni în bucătărie pe cântecul „Pon de Replay“ al Rihannei. Minunate amintiri. Amintiri care acum usturau ca urzicile.

Când nu se gândea la părinții lui *asasinați de necunoscuți* – de fapt, când nu-i visa –, Luke se gândea la colivia în care era captiv şi la dorința lui de a deveni o pasăre liberă. Numai în momentele acestea mintea lui îşi recăpăta agerimea dinainte. Observa lucruri care păreau a-i confirma convingerea că Institutul funcționa dintr-un fel de inerție, aidoma unei rachete care şi-a oprit motoarele după ce a atins viteza vectorială de eliberare[82]. De pildă, carcasele negre ale camerelor de supraveghere de pe hol. Majoritatea erau murdare, pline de praf, de parcă nu mai fuseseră şterse de multă vreme. Mai cu seamă cele din Aripa de Vest a zonei cu locatari. Probabil că încă funcționau camerele din carcasele alea de acolo, dar imaginile redate de ele precis erau foarte încețoşate. Chiar şi aşa, se pare că nici Fred şi nici colegii lui îngrijitori – Mort, Connie, Jawed – nu primiseră niciun ordin de sus să le curețe; iar asta însemna că pe persoana care trebuia să monitorizeze coridoarele o durea fix undeva dacă nu vedea ce se petrece acolo.

Luke îşi petrecea zilele cu capul plecat, făcând fără să protesteze tot ce i se cerea, dar stătea cu urechile ciulite. Cea mai mare parte din lucrurile pe care le auzea erau complet inutile, însă le înregistra şi pe acestea. Şi le punea bine, într-un colțişor al memoriei. Bârfele, de exemplu. Că doctorul Evans se ținea mereu după doctorița Richardson, încercând să intre în vorbă cu ea, dar că era prea tâmpit şi prea picat în limbă după ea (Norma, îngrijitoarea, îl caracteriza astfel) ca să priceapă că nici moartă Felicia Richardson nu i-ar permite s-o atingă. Că Joe şi alți doi îngrijitori – Chad şi Gary – foloseau pentru uz personal fisele, ca să-şi ia sticluțe cu tărie de la automatele din cantină. Uneori

povesteau despre familiile lor sau vorbeau despre un bar, care se chema Patria Nelegiuiților, unde cântau tot felul de trupe. „Mă rog, dacă aia se poate chema cântat“, a auzit-o Luke odată pe îngrijitoarea Sherry spunându-i lui Gladys-cea-cu-Zâmbet-Fals. Barul acesta, căruia bărbații îi ziceau Fofoloanca, se afla în localitatea Dennison River Bend. Luke nu şi-a putut face o impresie prea clară asupra locului unde era oraşul acesta, dar presupunea că trebuie să fie la vreo patruzeci de kilometri distanță de Institut, maximum cincizeci, pentru că aproape toți angajații se duceau acolo când aveau liber.

Luke memora toate numele pe care le auzea. Pe doctorul Evans îl chema James. Doctorul Hendricks era Dan. Numele de familie al lui Tony era Fizzale, al lui Gladys era Hickson, al lui Zeke era Ionidis. Dacă va reuşi să fugă de aici, dacă acest canar va reuşi să scape din colivie, voia să aibă cât mai multe nume pentru momentul când va depune mărturie la proces împotriva tuturor nemernicilor de aici. Sigur, îşi dădea seama că visa cu ochii deschişi, dar asta îl ajuta să nu se dea bătut, să nu se lase pradă disperării.

Acum, că se purta ca un băiețel cuminte, îl lăsau câteodată singur în C-11, dar numai pe perioade foarte scurte şi atenționându-l mereu să nu care cumva să se clintească din loc. El dădea din cap, aştepta până când era convins că laborantul se îndepărtase suficient, după care ieşea şi el din încăpere. La nivelurile inferioare erau multe camere de supraveghere, dar curate şi bine îngrijite. Însă niciodată nu s-a auzit vreo alarmă şi n-a dat nimeni fuga spre el cu vreun baston cu electroşocuri ridicat amenințător deasupra capului. De două ori l-au prins şi l-au adus înapoi – prima dată doar l-au certat, a doua oară i-au tras o palmă peste ceafă.

Într-una dintre aceste incursiuni (avea întotdeauna grijă să afişeze în fața camerelor o mină plictisită şi să pară că rătăceşte aiurea pe coridoare, ca un copilaş care vrea să treacă timpul mai repede până la următorul test sau până când i se va permite să se întoarcă la el în cameră), Luke a descoperit o comoară. În camera cu aparatul RMN, goală în ziua respectivă, a observat una dintre cartelele pe care le foloseau angajații la ascensor. Era pe jumătate ascunsă sub un monitor de computer. A trecut pe lângă masă, a luat-o repede şi şi-a strecurat-o în buzunar, prefăcându-se în tot acest timp că se uită atent în tubul aparatului RMN. Aproape că se aştepta să audă cartela zbierând „Hoțul, hoțul!“ (la fel cum strigase harpa fermecată pe care Jack, băiatul ăla cu vrejul de fasole, o furase de la uriaş), însă nu s-a întâmplat nimic. Nici atunci şi nici mai târziu. Dar de ce? Nu țineau evidența acestor cartele? Se pare că nu. Sau poate expirase şi devenise la fel de inutilă ca o cartelă de la camera de hotel după ce computerul a înregistrat plecarea clientului.

Luke a încercat cartela a doua zi şi s-a bucurat văzând că funcționează. După încă o zi, când doctorița Richardson l-a prins uitându-se în sala de la Nivelul D, unde se afla bazinul, s-a aşteptat la o pedeapsă aspră – poate chiar un şoc electric cu bastonul ăla pe care îl ținea mereu sub halatul alb, poate chiar o mamă de bătaie de la Tony sau Zeke. Surprinzător însă, femeia i-a dat o fisă pe furiș. El i-a mulțumit frumos şi apoi a întrebat-o, arătând spre bazin.

– Pe mine nu m-ați băgat încă în el. E nasol?

– Nu, e distractiv, i-a răspuns ea.

Luke i-a zâmbit cu toți dinții, de parcă ar fi crezut-o.

– Acum, ia spune-mi tu mie, ce cauți aici?

– Am coborât cu liftul împreună cu unul dintre îngrijitori. Nu mai ştiu care. Am uitat ce scria pe ecuson.

– Mai bine, a zis doctorița. Dacă ai fi ştiut cum îl cheamă, aş fi fost obligată să-i fac raport și ar fi avut probleme. Iar după aia, ce mai trebuia eu să fac? Să completez o mulțime de formulare.

Şi-a dat ochii peste cap, iar Luke i-a aruncat o privire care părea a spune *Înțeleg, foarte nasol.* Apoi doctorița l-a dus înapoi la ascensor, l-a întrebat unde anume ar fi trebuit să se afle şi el i-a răspuns că la Nivelul B. A urcat împreună cu el, l-a întrebat dacă îl mai doare şi el i-a răspuns că nu, totul era în regulă.

Cartela aceea l-a ajutat să ajungă şi la Nivelul E, unde erau multe aparate şi chestii din astea, dar, atunci când a încercat să coboare şi mai mult – pentru că auzise discuții despre nivelurile F şi G –, Vocea din Lift l-a informat politicos că îi era interzis accesul. Nicio problemă. Numai încercând puteai să înveți.

În Jumătatea Anterioară nu se dădeau examene, dar se făceau multe electroencefalograme. Uneori doctorul Evans se ocupa de mai mulți copii în acelaşi timp, dar nu mereu. Odată, când Luke era singur, l-a văzut pe doctorul Evans cum se strâmbă din senin, duce mâna la burtă şi îi zice să nu atingă nimic, că el se întoarce repede. Şi a ieşit în goană din sală. Probabil îl apucase treaba mare.

Atunci Luke s-a uitat atent la ecranele computerelor, a atins uşor cu degetele câteva tastaturi, i-a trecut prin cap să se joace puțin la ele, şi-a dat seama că-i o idee proastă, aşa că s-a dus la uşă să se uite pe culoar. Tocmai atunci s-au deschis uşile ascensorului şi din el a ieşit tipul ăla mare şi chel, îmbrăcat cu acelaşi costum maro şi elegant. Sau poate era altul. Poate Stackhouse avea un şifonier plin doar cu costume maro, foarte scumpe. Tipul ținea în mână un teanc de hârtii. A început să le răsfoiască în mers. Luke a plecat iute de lângă uşă. C-4, sala cu aparatura pentru EKG şi EEG, avea o nişă mică cu rafturi pentru diferitele consumabile. Luke s-a ascuns acolo, fără să-şi dea seama dacă o făcea instinctiv, dacă era o inspirație de moment provocată de chestia asta nouă cu telepatia sau dacă era vorba doar de o simplă reacție paranoică. În orice caz, bine că a făcut-o,

pentru că Stackhouse a băgat capul pe uşă, s-a uitat înăuntru, apoi a plecat. Luke a mai aşteptat ca să fie sigur că nu se va mai întoarce, după care s-a aşezat înapoi pe locul lui de lângă aparatul de EEG.

După două sau trei minute, a apărut în grabă mare şi Evans. Poalele halatului îi fluturau, obrajii îi erau congestionați, ochii bulbucați. L-a înşfăcat pe Luke de tricou.

– Ce-a zis Stackhouse când te-a găsit singur aici? Spune-mi imediat!

– N-a zis nimic, pentru că nu m-a văzut. Mă uitam pe uşă după dumneavoastră şi, atunci când domnul Stackhouse a ieşit din ascensor, m-am ascuns acolo.

Şi a întins mâna spre nişa cu consumabile, după care s-a uitat la Evans cu o privire inocentă.

– Nu am vrut să vă fac probleme.

– Bun băiat! a zis Evans şi l-a bătut prieteneşte pe spate. M-a apucat o necesitate fiziologică, pricepi tu, a trebuit să mă duc să-mi fac nevoile şi am ştiut că pot să am încredere în tine. Hai acum să terminăm testul ăsta, bine? După care poți să te duci sus să te joci cu prietenii tăi.

Înainte să o cheme pe Yolanda, altă îngrijitoare (nume de familie: Freeman), ca să-l conducă înapoi la Nivelul A, Evans i-a dat vreo douăsprezece fise şi l-a bătut iar pe spate.

– Rămâne secretul nostru, da?

– Da, i-a răspuns Luke.

Ăsta chiar crede că îmi e simpatic, s-a minunat Luke atunci. *Ei, cât de tare e chestia asta? Abia aştept să-i povestesc lui George.*

2

Numai că n-a mai apucat. În seara aceea, la cină, au apărut doi copii noi, iar unul dintre cei vechi lipsea. George era acel copil – probabil îl luaseră când Luke se ascundea de Stackhouse în nişa cu rafturi pline cu consumabile.

– A ajuns lângă ceilalți, i-a şoptit Avery după ce se culcaseră iar amândoi în acelaşi pat. Sha zice că plânge pentru că-i speriat. I-a spus că e normal să fie. I-a spus că toți sunt speriați.

3

De două sau trei ori în incursiunile lui, Luke s-a oprit în fața sălii mari de la Nivelul B, unde se purtau conversații interesante şi edificatoare. Sala aceea era folosită de personal, dar şi de grupuri de străini care veneau pe acolo câteodată, cu bagaje fără etichete prinse de mânere. Când dădeau cu ochii de Luke – băiatul se făcea că bea apă de la o țâşnitoare din apropiere sau că citea atent un poster despre igienă –, majoritatea aproape că se uitau prin el, de parcă ar fi făcut parte din peisaj, nimic mai mult. Oamenii din aceste grupuri aveau un aspect aspru, crud chiar, iar

Luke era din ce în ce mai sigur că ei erau căutătorii de comori ai Institutului. Perfect logic, deoarece acum erau mai mulți copii în Aripa de Vest. Odată, Luke l-a auzit pe Joe spunându-i lui Hadad (ăştia doi erau prieteni la cataramă) că Institutul era ca un oraş din Long Island, acolo unde crescuse el. Ca un oraş de pe țărmul oceanului. „Uneori vine mareea, alteori se retrage."

„În ultima vreme mai mult se retrage", i-a răspuns Hadad. Şi poate chiar aşa era atunci, numai că, pe măsură ce luna iulie se apropia de sfârşit, mareea dădea semne că va năvăli peste ei.

Unele dintre grupurile astea de străini erau formate din trei persoane, altele din patru. Luke presupunea că sunt militari, poate pentru că toți bărbații erau tunşi foarte scurt, iar femeile aveau părul strâns în coc la spate. A auzit un infirmier folosind cuvântul „Emerald", atunci când s-a referit la unul dintre grupuri. Un laborant l-a numit pe altul „Ruby Red". Acesta din urmă era format din trei persoane: două femei şi un bărbat. Luke ştia că Ruby Red se chema echipa care venise în Minneapolis ca să-i omoare părinții şi să-l răpească pe el. A încercat să le afle numele, ascultând discuțiile din jur nu numai cu urechile, ci şi cu mintea, dar nu a descoperit decât unul singur: femeia care i-a dat cu spray în față, în ultima lui noapte petrecută în Falcon Heights, era Michelle. Iar când aceasta l-a văzut pe hol, aplecat deasupra țâşnitorii, s-a făcut mai întâi că nu-l observă… apoi s-a uitat la el o secundă sau două.

Michelle.

Alt nume pe care trebuia neapărat să-l țină minte.

Nu a durat mult până i s-a confirmat teoria că aceşti oameni aveau sarcina de a aduce TP şi TK noi în Institut. Echipa Emerald se afla în sala de recreere, iar Luke era afară, citind posterul despre igienă pentru a douăsprezecea oară, când l-a auzit pe unul dintre bărbați zicând că trebuiau să se întoarcă repede şi să mai ia un pasager din Missouri. A doua zi, s-a alăturat grupului lor tot mai numeros din Aripa de Vest o fată de paisprezece ani, speriată şi derutată, pe care o chema Frieda Brown.

– N-am ce să caut aici, i-a spus ea lui Luke. E o greşeală.

– Ce bine ar fi să fie aşa, i-a răspuns Luke.

După care i-a explicat cum să facă rost de fise. Nu era sigur că fata înțelegea ce-i spune, dar ştia că se va prinde până la urmă de mersul lucrurilor. Toți se prindeau.

4

Se părea că nimeni nu avea nicio problemă cu faptul că Avery dormea aproape în fiecare noapte în camera lui Luke. Micuțul era poştaşul care îi aducea scrisori de la Kalisha, misive care ajungeau la el prin telepatie, nu cu vreo firmă de curierat rapid. Durerea provocată de vestea despre moartea părinților săi era încă prea intensă, aşa că scrisorile nu prea reuşeau să-l trezească din starea aceea de apatie, cu toate că şi ele conțineau informații

îngrijorătoare. Dar şi lămuritoare, deşi Luke s-ar fi putut lipsi de toate lămuririle astea. În Jumătatea Anterioară, copiii erau testați şi erau pedepsiți cu asprime atunci când nu erau cuminți; în Jumătatea Posterioară erau puşi la muncă. Erau folosiți. Şi distruşi, încetul cu încetul.

Filmele la care se uitau le provocau migrene, iar migrenele astea durau din ce în ce mai mult şi erau din ce în ce mai rele. George se simțise perfect când ajunsese acolo – era doar speriat, aşa zicea Kalisha –, însă, după patru sau cinci zile de filme şi expunere la puncte şi o mulțime de injecții, a început să-l doară şi pe el capul.

Filmele erau proiectate pe un ecran dintr-o cameră mică, cu fotolii confortabile, din pluş. La început le puneau desene animate vechi – ba Road Runner, ba Bugs Bunny, ba Goofy şi Mickey. Însă aceasta era doar încălzirea. După aia începea adevărata distracție. Kalisha zicea că filmele erau scurte, de cel mult câte o jumătate de oră, însă nu putea să fie prea sigură de asta, pentru că era amețită în timpul lor şi o apuca durerea de cap după aceea. La fel pățeau toți.

Primele două dăți li s-au proiectat câte două filme. În primul, rolul principal era jucat de un bărbat cu părul roşu şi foarte rar. Purta un costum negru şi conducea o maşină neagră. Avery a încercat să-i arate maşina asta, dar Luke nu văzu decât ceva foarte vag, poate din cauză că atât putea să transmită Kalisha. Probabil era un fel de limuzină ori alt soi de maşină elegantă, pentru că Avery zicea că pasagerii bărbatului cu păr roşu stăteau întotdeauna pe bancheta din spate. Plus că tipul cu păr roşu cobora mereu să le deschidă portiera. De obicei avea aceeaşi pasageri, majoritatea tipi în vârstă. Unul singur era mai tânăr şi cu o cicatrice pe obraz.

– Sha spune că are clienți permanenți, i-a şoptit Avery lui Luke după ce s-au pus la culcare. Zice că acțiunea se petrece în Washington D.C., pentru că tipul trece cu maşina pe lângă Capitoliu şi Casa Albă şi că uneori se vede şi țeapa aia mare de piatră.

– Monumentul lui Washington.

– Da, ăla.

Spre sfârşitul filmului, roşcatul şi-a dat jos costumul negru şi şi-a pus nişte haine obişnuite. L-au văzut cum călărea un cal, după care l-au văzut cum dădea o fetiță în leagăn, apoi a mâncat nişte înghețată împreună cu fetița aia, aşezați amândoi pe o bancă dintr-un parc. După aia, pe ecran a apărut doctorul Hendricks, care ținea în mână un băț neaprins de artificii, ca acelea folosite de 4 Iulie.

În al doilea film, era un bărbat cu un turban arăbesc – aşa îi zicea Kalisha, probabil referindu-se la un *keffiyeh.* Şi bărbatul ăsta era pe o stradă, după aia era într-o cafenea în aer liber, unde bea ceai sau cafea dintr-un pahar, şi după aia ținea un discurs, şi

după aia legăna un băiețel, ținându-l de mâini. La un moment dat a fost la televizor. Şi filmul acesta s-a terminat tot cu doctorul Hendricks, care ținea în mână un băț neaprins de artificii.

În dimineața următoare, Sha şi ceilalți copii au văzut mai întâi un filmuleț de desene animate cu Sylvester şi Tweety, urmat de cincisprezece sau douăzeci de minute cu şoferul cu părul roşcat, după care au luat prânzul în cantina din Jumătatea Posterioară, unde țigările erau gratis. După prânz au văzut un desen animat cu Porky Pig, urmat de filmul cu arabul. Fiecare film se încheia cu doctorul Hendricks şi cu bățul neaprins de artificii. În seara respectivă li s-au făcut mai multe injecții şi li s-a mai servit încă o doză de puncte luminoase. Apoi au fost duşi înapoi, în micul cinematograf improvizat, unde au vizionat un filmuleț de doar douăzeci de minute cu accidente de maşini. După fiecare dintre ele, pe ecran apărea iar doctorul Hendricks, în mână cu nelipsitul băț de artificii. Tot neaprins.

O fi fost Luke copleşit de durere, dar nu era prost, aşa că a început să înțeleagă ce se întâmpla. Era o adevărată nebunie, dar la fel era şi faptul că uneori putea să îşi dea seama la ce se gândesc oamenii din jur. Plus că aşa s-ar fi explicat foarte multe.

– Kalisha zice că ea crede că a leşinat şi că a avut un vis în care continuau accidentele alea de maşini, i-a şoptit Avery la ureche. Numai că nu e convinsă că a fost un vis. Zice că toți copiii – ea, Nicky, Iris, Donna, Len şi alții – stăteau în punctele alea, ținându-se în brațe şi cu capetele lipite unul de altul. Zice că era şi doctorul Hendricks acolo şi că, de data asta, a aprins bățul de artificii. Şi că asta i-a speriat. Dar cât au stat împreună şi s-au ținut în brațe, nimeni nu s-a mai văitat de dureri de cap. Dar mai zice şi că *poate* a fost un vis, pentru că s-a trezit în camera ei. Camerele din Jumătatea Posterioară nu sunt ca ale noastre de aici. Uşile se încuie noaptea.

Avery a făcut o pauză, apoi a murmurat:

– Nu mai vreau să mai vorbesc acum despre asta, Lukey.

– Bine. Culcă-te!

Şi Avery a adormit, însă Luke a rămas treaz multă vreme.

În următoarea zi, şi-a folosit laptopul şi pentru altceva în afară de aflarea datei, schimbul de mesaje cu Helen ori vizionarea serialului *BoJack Horseman.* A intrat pe site-ul domnului Griffin şi de acolo a intrat pe *New York Times*, de unde a aflat că poate citi gratuit zece articole şi abia după aceea i se va cere să plătească. Luke nu ştia prea bine ce anume căuta, însă era convins că îşi va da seama atunci când va vedea reportajul respectiv. Aşa s-a şi întâmplat. Articolul de fond de pe prima pagină a numărului din 15 iulie purta titlul: **MEMBRU AL CAMEREI REPREZENTANȚILOR MOARE DIN CAUZA RĂNILOR.**

Însă Luke nu a citit acest articol, ci a căutat numărul din ziua precedentă. Titlul de acolo spunea: **MARK BERKOWITZ,**

CANDIDAT ÎN ALEGERILE PREZIDENȚIALE, A FOST GRAV RĂNIT ÎNTR-UN ACCIDENT DE MAŞINĂ.
Dedesubt era o fotografie. Berkowitz, care reprezenta Ohio în camera inferioară a Congresului, avea părul negru şi o cicatrice pe obraz de la o rană căpătată în Afganistan. Luke a citit repede articolul, în care scria că limuzina Lincoln, cu care mergea Berkowitz spre o întâlnire cu demnitari din Polonia şi Iugoslavia, părăsise carosabilul şi se ciocnise de stâlpul din beton al unui pod. Şoferul murise pe loc. Surse din cadrul spitalului MedStar declaraseră că rănile lui Berkowitz erau „extrem de grave“. În articol nu scria dacă şoferul avea părul roşu, dar Luke ştia că aşa era; şi avea convingerea că un tip dintr-o țară arabă avea să moară curând, dacă nu murise deja. Sau poate că avea să asasineze o persoană importantă.

Luke era din ce în ce mai sigur că el şi cu ceilalți copii erau pregătiți ca să poată funcționa ca un fel de drone telepatice – da, chiar şi inofensivul Avery Dixon, care nu s-ar fi îndurat să omoare nici măcar o muscă. Iar această siguranță a început să-l trezească pe Luke din amorțire, însă a fost nevoie de scena aceea horror, cu Harry Cross în rol principal, ca să se smulgă cu totul din apatia în care-l cufundase suferința.

5

În seara următoare, au fost paisprezece sau cincisprezece copii la cină. Unii stăteau de vorbă, alții râdeau, unii dintre cei mai noi plângeau sau urlau. Într-un fel, îşi spuse Luke, viața din Institut putea fi asemuită cu aceea dintr-un azil pentru persoane cu boli psihice de pe vremuri, unde nebunii erau doar adăpostiți, dar niciodată tratați.

La început, Harry nu fusese în cantină, nu fusese nici la prânz. Radarul lui Luke nu era setat ca să-l depisteze pe nătângul acela uriaş, dar oricum îți dădeai seama că lipseşte, pentru că Greta şi Gerda stăteau mereu lângă el, îmbrăcate în hăinuțele lor identice, sorbindu-l din priviri în timp ce el bătea câmpii despre cursele NASCAR, luptele din filmele lui preferate şi copilăria petrecută în Selma. Dacă îi zicea cineva să vorbească mai încet, micuțele gemene aruncau priviri de-a dreptul ucigaşe la nepoliticosul care l-a întrerupt.

Însă în seara aceasta, cele două fetițe erau singure la masă şi păreau tare nefericite. Totuşi, îi păstraseră lui Harry locul dintre ele, iar atunci când băiatul a apărut – ars de soare şi cu burta legănându-i-se alene – s-au repezit la el strigând bucuroase. Dar el nici nu le-a băgat în seamă. Privea în gol, iar ochii lui parcă nici nu se mişcau aşa cum ar trebui să se mişte ochii unui om. Avea bărbia lucioasă de la salivă, iar pe partea din față a pantalonilor se vedea o pată udă. În cantină se aşternu o linişte de mormânt. Copiii cei noi erau nedumeriți şi înspăimântați; cei mai vechi, care apucaseră să facă o parte din teste, erau îngrijorați.

Luke şi Helen se uitară unul la celălalt.

– O să-i treacă, zise Helen. Pentru unii e mai nasol decât…

Avery stătea chiar lângă ea. Acum o apucă de ambele mâini şi îi spuse cu un calm absolut sinistru:

– N-o să-i treacă. Niciodată n-o să se mai facă bine.

Harry scoase un ţipăt, căzu în genunchi, apoi se prăbuşi în cap. Îi ţâşni sânge din nas şi din buze, pătând linoleumul. Mai întâi tremură, apoi îl apucară convulsiile şi începu să dea incontrolabil din mâini şi din picioare. Mârâitul lui înfundat nu semăna cu acela al unui animal de pradă, ci cu zgomotul făcut de un motor turat prea tare. Tot mârâind aşa, se răsuci pe spate. Bale cu spume şi sânge continuau să-i curgă dintre buzele lui mult prea guralive până nu de mult. Îi clănţăneau dinţii.

Micuţele gemene începură să zbiere. Gladys apăru în goană din hol, iar Norma părăsi bufetul şi dădu fuga spre el. Una dintre fetiţe se puse în genunchi lângă Harry şi încercă să-l îmbrăţişeze. Mâna dreaptă a acestuia se ridică – parcă din proprie voinţă –, se legănă şi lovi cu forţă teribilă copila în obraz, aruncând-o în aer. Micuţa se lovi cu capul de perete. Surioara ei alergă ţipând spre ea.

Un vacarm de nedescris izbucni în cantină. Luke şi Helen rămaseră pe locurile lor. Helen îl ţinea pe Avery de după umeri (mai degrabă ca să se liniştească ea, nu ca să-l calmeze pe puşti, deoarece Avery nu părea deloc afectat de nebunia din jur). Mulţi dintre copii se înghesuiau în jurul lui Harry. Gladys îi îmbrânci pe câţiva şi le strigă nervoasă:

– Daţi-vă la o parte, tâmpiţilor!

Ia te uită, în seara asta îşi uitase acasă zâmbetul ăla artificial!

Apărură şi alţi angajaţi ai Institutului: Joe şi Hadad, Chad, Carlos şi încă doi pe care Luke nu-i ştia, inclusiv un individ încă în hainele de stradă, care probabil că tocmai ajunsese la serviciu şi nu apucase să-şi pună uniforma. Corpul lui Harry se ridica şi cobora şi se zbătea de parcă podeaua ar fi fost străbătută de curent electric. Chad şi Carlos îi imobilizară braţele. Hadad i-a aplicat un şoc cu bastonul chiar în plexul solar. Văzând că nici asta nu-i opreşte convulsiile, Joe îl lovi drept în gât. Pârâitul făcut de electricitatea din baston se auzi chiar şi în larma vocilor speriate. Harry se domoli. De tot. Avea ochii bulbucaţi sub pleoapele pe jumătate închise. Din colţurile gurii i se prelingea o spumă rozalie. I se vedea vârful limbii printre buze.

– E în regulă, totul este sub control! răcni Hadad. Duceţi-vă la locurile voastre! Colegul vostru e bine acum!

Copiii amuţiră şi se retraseră, dar rămaseră toţi cu ochii la scena aceea neobişnuită pentru ei. Luke se aplecă şi-i şopti lui Helen:

– Parcă nu mai respiră.

– Poate respiră, poate nu, răspunse ea, dar uită-te la aia mică.

Şi îi arătă fetița care se izbise de perete. Luke observă că avea ochii sticloşi şi gâtul strâmbat. Sângele îi şiroia pe un obraz şi îi picura pe rochiță.

– *Trezeşte-te!* îi tot striga surioara ei.

Începu s-o zgâlțâie. Ca suflate de o tornadă, toate tacâmurile zburară de pe mese. Şi copiii şi îngrijitorii se fereau cum puteau mai bine.

– *Trezeşte-te! Harry n-a vrut să te lovească! Trezeşte-te, TREZEŞTE-TE!*

– Ştii să le deosebeşti? o întrebă Luke pe Helen.

Îi răspunse Avery, dar pe acelaşi ton de un calm sinistru:

– Aia care urlă şi face să zboare tacâmurile e Gerda. Aia moartă e Greta.

– Nu-i moartă, spuse şocată Helen. *Nu se poate!*

Cuțitele, furculițele şi lingurile se ridicară până în tavan (*niciodată n-aş putea să fac aşa ceva*, îşi zise Luke), după care căzură cu un zgomot asurzitor.

– Ba da, zise pe un ton sec Avery. Şi Harry e mort.

Puştiul se ridică de pe scaun şi îi luă de mână pe Helen şi Luke.

– Mie mi-a plăcut Harry, chiar dacă mi-a dat brânci în ziua aia. Nu-mi mai e foame.

Se uită la ei şi adăugă:

– Nici vouă nu vă mai e.

Plecară neobservați din cantină, ocolind cu grijă atât geamăna care urla de mama focului, cât şi pe sora ei moartă. Pe hol îl văzură pe doctorul Evans, care venea repede din direcția ascensorului şi părea nervos şi suferind. *Poate a fost deranjat de la masă,* îşi spuse Luke.

Îl auziră pe Carlos strigând în spatele lor:

– Haideți, măi! Toată lumea e bine! Potoliți-vă şi terminați de mâncat. Totul e în regulă!

– Punctele l-au omorât, spuse Avery. Domnul doctor Hendricks şi domnul doctor Evans n-ar fi trebuit să i le arate dacă ştiau că are eticheta aia roz la dosar. Poate că avea încă BDNF-ul prea mare. Sau poate a avut altă problemă, o alergie sau ceva de genul ăsta.

– Ce-i aia BDNF? îl întrebă Helen.

– Nu ştiu. Ştiu doar că ăia care au unul foarte mare nu fac injecții nasoale decât atunci când ajung în Jumătatea Posterioară.

– Tu cum îl ai? îl întrebă Helen pe Luke.

Luke clătină din cap. Kalisha pomenise odată de chestia asta şi auzise şi el acronimul în discuțiile surprinse în câteva dintre peregrinările sale prin Institut. Îi trecuse prin minte să-l caute pe Google, dar îi era teama ca nu cumva să declanşeze un fel de alarmă.

– Ție nu ți s-au făcut niciodată, nu-i aşa? îl întrebă Luke pe Avery. Nici injecțiile nasoale? Nici testele alea speciale?

– Nu, dar o să mi le facă. În Jumătatea Posterioară, răspunse puştiul, privindu-l cu gravitate. S-ar putea ca domnul doctor Evans să aibă probleme pentru ce i-a făcut lui Harry. M-aş bucura să aibă. Mie mi-e groaznic de frică de lumini. Şi de injecţiile alea nasoale. Injecţiile alea *puternice.*

– Şi mie, spuse Helen. Oricum au fost foarte rele şi injecţiile pe care le-am făcut deja.

Luke se gândi să le povestească despre injecţia care îi blocase gâtul sau despre cele două care îl făcuseră să vomite (şi să vadă punctele alea afurisite de fiecare dată când îi venea să regurgiteze), numai că acum toate astea păreau nişte fleacuri în comparaţie cu ce păţise Harry.

– Faceţi loc! le strigă Joe.

Se lipiră toţi trei de perete, chiar lângă posterul pe care scria VREAU SĂ FIU FERICIT. Joe şi Hadad trecură pe lângă ei, cărându-l pe Harry Cross pe braţe. În urma lor venea Carlos, cu fetiţa cu gâtul rupt. Capul micuţei se bălăngănea încoace şi încolo pe braţul lui. Avery se uită după ei până intrară în lift. Luke se întrebă dacă morga era la Nivelul E sau F.

– Parcă era o păpuşă, cu părul ăla care-i atârna, spuse Luke, dar fără să vrea. Semăna cu păpuşa cu care se juca.

Iar Avery, al cărui calm sinistru, aproape fatidic fusese, de fapt, doar o reacţie la şoc, începu să plângă.

– Mă duc la mine în cameră, spuse Helen, bătându-l uşor pe umăr pe Luke şi pupându-l pe Avery pe obraz. Ne vedem mâine.

Însă nu s-au mai văzut. Îngrijitorii în uniforme albastre au venit în noaptea aceea şi au luat-o, iar ei nu au mai văzut-o niciodată.

6

Avery se duse la toaletă, se spălă pe dinţi, îşi puse pijamaua pe care acum o ţinea în camera lui Luke şi se urcă în pat. Luke îşi făcu şi el ritualul de dinainte de culcare, se întinse alături de Avester şi stinse lumina, apoi îşi lipi fruntea de cea a puştiului şi îi şopti:

– Trebuie să ies de aici.

Cum?

Întrebarea o auzi în minte. Intercepta din ce în ce mai bine gândurile lui Avery, însă o putea face doar atunci când băieţelul era foarte aproape de el, iar uneori n-o putea face deloc. Punctele – pe care Avery le numea „Lumini Stasi“ – îi dăduseră ceva puteri telepatice, dar nu prea multe. O fi avut el un IQ extraordinar de mare, dar era un nătărău atunci când venea vorba de abilităţile lui paranormale. *Avea nevoie să şi le mai dezvolte un pic*, îşi spuse el. Şi atunci îşi aminti de o vorbă a bunicului său: „Ai grijă ce-ţi doreşti că s-ar putea să se îndeplinească“.

– Nu ştiu, răspunse el.

Dar ştia că era de prea multă vreme în locul ăsta – de mai multă vreme decât Helen şi, uite, pe ea o luaseră. Înseamnă că vor veni şi după el. Foarte curând vor veni.

7

La miezul nopții, Avery îl trezi pe Luke din somn. Luke tocmai o visa pe Greta Wilcox – Greta zăcea lângă perete, cu capul într-o poziție anormală, și nu-i păru deloc rău că cel mic îl deşteptase. Avery se ghemuise în el, împungându-l cu coatele şi genunchii şi tremurând ca un cățeluş în furtună. Luke aprinse veioza. Ochii puştiului erau plini de lacrimi.

– Ce-ai pățit? îl întrebă Luke. Ai visat urât?

– Nu. M-au trezit *ei.*

– Cine?

Luke privi repede în jur, însă în cameră nu erau decât ei doi, iar uşa era închisă.

– Sha. Şi cu Iris.

– O auzi şi pe Iris? Nu doar pe Kalisha?

Asta era o chestie nouă.

– Înainte nu puteam, dar… s-au uitat la filmele alea şi după aia li s-au arătat punctele. După aia bățul de artificii şi după aia s-au luat în brațe şi şi-au lipit capetele. Ți-am zis…

– Da, mi-ai zis.

– De obicei le e mai bine după îmbrățișare, nu-i mai doare capul. Numai că pe Iris a apucat-o durerea imediat după şi a durut-o atât de tare, că a început să urle şi nu mai putea să se oprească.

Vocea lui Avery, mai pițigăiată decât în mod normal, tremura foarte tare, dându-i fiori reci lui Luke.

– „Capul, îmi crapă capul, vai, capul meu, ajutați-mă, faceți ceva să nu mă mai doa…“

Luke îl zgâlțâi tare pe Avery.

– Vorbeşte mai încet! Poate ne ascultă.

Avery respiră adânc de câteva ori, încercând să se liniştească.

– Păcat că nu mă auzi în capul tău, aşa cum mă aude Sha. Aş putea să-ți povestesc tot. Mi-e greu să zic cu voce tare.

– Încearcă.

– Sha şi cu Nicky s-au străduit s-o calmeze, dar n-au reuşit. A zgâriat-o pe Sha şi i-a tras un pumn lui Nicky. Atunci a venit domnul doctor Hendricks, în pijama, şi i-a chemat pe tipii ăia în roşu ca s-o ducă pe Iris de acolo.

– În spatele Jumătății Posterioare?

– Aşa cred. Dar chiar atunci a început să se simtă mai bine.

– Poate i-au dat un analgezic. Sau un sedativ.

– Nu cred. Cred că s-a făcut bine pur şi simplu. Sau poate a ajutat-o Kalisha?

– Pe mine mă întrebi? spuse Luke. De unde să ştiu?

Însă Avery nu era atent la el.

– Poate au cum s-o ajute. Poate…

Şi se întrerupse. Luke îşi spuse că puştiul adormise, dar Avery tresări şi zise:

– Se întâmplă nişte chestii tare nasoale acolo.

– Toate chestiile de acolo sunt nasoale, spuse Luke. Filmele, injecţiile, punctele… toate sunt nasoale.

– Da, dar mai e ceva. Ceva şi mai nasol. Gen… nu ştiu…

Luke îşi lipi fruntea de cea a puştiului şi încercă să audă ceva. Însă nu auzi decât zgomotul îndepărtat al unui avion.

– Un sunet? Un fel de bâzâit?

– Da! Dar nu ca ăla de avion. Mai mult ca un roi de albine. Şi cred că bâzâitul ăsta vine din ce e în spatele Jumătăţii Posterioare.

Avery începu să se foiască în pat. În lumina de la veioză, chipul lui nu mai părea al unui copil, ci, mai degrabă, al unui bătrân doborât de griji.

– Durerile alea de cap sunt tot mai nasoale şi durează tot mai mult, pentru că îi obligă mereu să se uite la puncte… ştii tu, la lumini… şi le fac mereu injecţiile alea şi îi obligă mereu să se uite la filme.

– Şi mai e şi bâtul de artificii, zise Luke. Îi obligă să se uite la el, pentru că acesta este declanşatorul.

– Adică cum?

– Nimic. Haide, culcă-te!

– Nu cred că mai pot să dorm.

– Încearcă.

Luke îl luă pe Avery în braţe şi se uită în tavan. Îi veni în minte un cântec vechi, cu inflexiuni de blues, pe care îl cânta câteodată mama lui: *A ta am fost din prima clipă, tu inima mi-ai furat. Mi-ai luat ce am eu mai bun, aşa că, ce naiba, şi restul e de luat.*

Luke era tot mai convins că acesta era motivul pentru care se aflau aici: să li se fure ce aveau ei mai bun. Aici erau transformaţi în arme şi folosiţi până nu mai rămânea nimic din ei. După care erau duşi în partea din spate a Jumătăţii Posterioare, unde era roiul de albine… sau chestia care scotea *bâzâitul* ăla.

Asemenea lucruri nu se întâmplă în viaţa reală, îşi spuse el. Numai că nici Institutul nu ar trebui să existe în viaţa reală – în niciun caz în America. Iar dacă existau, atunci s-ar fi aflat, pentru că nimic nu rămânea secret în zilele astea; toată lumea vorbea. Însă uite că el era aici – în locul care nu ar fi trebuit să existe. *Ei* erau aici. Era oribilă amintirea cu Harry Cross, cu spume la gură şi cuprins de convulsii pe podeaua cantinei; şi mai oribilă era imaginea acelei fetiţe inocente, cu gâtul strâmb şi privind în gol cu ochi sticloşi. Însă nimic nu era mai îngrozitor decât gândul la minţile supuse atacurilor necontenite, până când ajungeau parte din roiul de albine. Avester zicea că asta era cât pe ce să păţească Iris şi curând o va păţi Nicky – idolul tuturor fetelor – şi apoi glumeţul George.

Şi Kalisha.

În cele din urmă, Luke adormi. Se trezi mult după ora micului dejun şi observă că era singur în pat. Ieşi în fugă pe coridor şi năvăli în camera lui Avery, ştiind deja ce va vedea acolo. Însă posterele puştiului încă erau pe pereți, figurinele din G.I. Joe erau la locul lor, pe birou, aranjate acum în poziții de luptă.

Scoase un oftat de uşurare şi imediat tresări speriat când primi o palmă peste ceafă. Se întoarse şi dădu cu ochii de Winona (nume de familie: Briggs).

– Pune mâna de te îmbracă, tinere! Nu-mi place să văd bărbați în chiloți. Singura excepție o au cei de douăzeci şi doi de ani şi plini de muşchi. Tu n-ai vârsta aia şi nici muşchi.

Îl aşteptă să plece spre camera lui. Luke făcu un semn obscen cu degetul mijlociu ridicat (mă rog, îl ținea lipit de piept, nu îl flutura spre ea; dar tot se simți mai bine). Se îmbrăcă şi ieşi din nou. În capătul coridorului, acolo unde se intersecta cu altul, era căruciorul de rufe cu eticheta Dandux. Sigur, putea să fie al lui Jolene ori al vreuneia din celelalte femei de serviciu, apărute ca să ajute la instalarea afluxului de „oaspeți“ din ultimele zile. Însă el ştia că era al lui Maureen. Îi simțea prezența. Maureen se întorsese.

8

Cincisprezece minute mai târziu, când se întâlni cu ea, Luke îşi spuse: *Femeia asta se simte mai rău ca oricând.*

Maureen făcea curat în camera gemenelor şi strângea de pe pereți posterele cu prinți şi prințese din filmele lui Disney, pe care le aranja cu grijă într-o cutie din carton. Desfățase deja paturile fetițelor şi pusese aşternuturile în cărucior, alături de alte rufe murdare.

– Unde-i Gerda? o întrebă Luke.

Bine, ar mai fi vrut să ştie şi unde erau Greta şi Harry, plus ceilalți copii care probabil că muriseră din cauza experimentelor cretine care se făceau aici. Oare exista un crematoriu pe undeva, în găoaza asta a iadului? Poate adânc în subteran, la Nivelul F? Dacă da, atunci ar fi trebuit să aibă filtre de ultimă generație, altminteri s-ar fi simțit până aici mirosul copiilor arşi.

– Nu-mi pune întrebări dacă nu vrei să te mint. Pleacă de-aici, băiete! Vezi-ți de treburile tale!

Tonul ei aspru şi sec era doar de fațadă. Cât de utilă i-ar fi fost acum puțină telepatie!

Luke luă un măr din castronul de la cantină şi un pachet cu bomboane Round-Up (FUMEZ ŞI EU CA TATI) de la unul dintre automate. Pachetul cu bomboane în formă de țigări îi trezi din nou dorul de Kalisha, totodată făcându-l să se simtă mai aproape de ea. Aruncă o privire spre terenul unde se jucau vreo opt sau zece copii – foarte mulți, în comparație cu ziua când venise el aici. Cu capul în piept şi ochii închişi, Avery stătea pe

una dintre saltelele din jurul trambulinei. Dormea dus. Luke nu se miră deloc. Piciul avusese parte de o noapte grea.

Cineva îl pocni în umăr – destul de tare, dar nu agresiv. Luke se întoarse iute şi îl văzu pe Stevie Whipple – unul dintre copiii cei noi.

– Frățică, tare naşpa a fost aseară! zise Stevie. Ştii tu, chestia cu malacul ăla cu păr roşu şi fetița aia mică.

– Mie-mi spui?

– Şi azi de dimineață au venit tipii în uniforme roşii şi au luat-o pe punkista aia ca s-o ducă în Jumătatea Posterioară.

Luke îl privi înmărmurit.

– Au luat-o pe Helen?

– Mda, pe aia. Naşpa mai e aici, frățică! murmură Steve, uitându-se spre terenul de joacă. Aş vrea să am cizme de-alea cu reacție, cum are Iron Man. Nici nu ți-ai da seama când dispar.

– Cizme cu reacție şi o bombă, spuse Luke.

– Ce?

– Întâi dai cu bomba în căcatul ăsta de Institut şi *după aia* o tai de-aici.

Se vedea pe chipul lui Stevie că încearcă să proceseze cele auzite. Apoi băiatul izbucni în râs.

– Bună asta! Da, îl fac praf şi după aia zbor naibii de-aici. Auzi? Nu se întâmplă să ai vreo fisă în plus? Pe la ora asta mi se cam face foame şi nu mă prea împac cu merele. Mai mult îmi plac batoanele Twix. Sau Funyuns. Da, astea-s tare bune.

Luke primise multe fise de când se prefăcea că ar fi băiat bun, aşa că-i dădu trei dintre ele lui Stevie Whipple, îndemnându-l să-şi facă de cap.

9

Amintindu-şi de prima lui întâlnire cu Kalisha, Luke intră, se aşeză pe jos lângă aparatul de gheață şi îşi puse în gură una dintre bomboanele în formă de țigară. O mâncase pe prima şi trecuse deja la a doua, când apăru Maureen, opintindu-se în căruciorul plin acum cu aşternuturi curate.

– Te mai doare spatele? o întrebă Luke.

– Parcă niciodată nu m-a durut atât de rău.

– Nasol! Îmi pare rău.

– Mă ajută un pic pastilele alea de le iau.

Se aplecă, se apucă cu mâinile de gambe şi îşi lipi obrazul de al lui Luke.

Băiatul îi şopti:

– Au luat-o pe prietena mea, Kalisha. Şi pe Nicky. Şi pe George. Pe Helen au luat-o chiar azi.

Majoritatea prietenilor lui nu mai erau acolo. Ia spuneți voi, cine devenise acum veteranul Institutului? Nimeni altul decât Luke Ellis.

– Ştiu, îi spuse Maureen, tot în şoaptă. Eu am fost în Jumătatea Posterioară. Ascultă, Luke, nu se mai poate să ne tot întâlnim aici ca să vorbim. O să intre la bănuieli.

Logic, totuşi nu. Şi Joe şi Hadad vorbeau tot timpul cu copiii, nu doar Maureen. Şi le dădeau şi ei fise, dacă aveau fise de dat. La fel ca Maureen. Şi oare nu mai erau şi alte locuri, alte astfel de zone moarte, unde nu funcționa supravegherea audio? Kalisha era convinsă că da.

Maureen se îndreptă de mijloc, îşi duse mâinile la spate şi se întinse. Apoi i se adresă cu glas tare:

– Ai de gând să stai aici toată ziua?

Luke mai supse o dată din bomboana ca o țigară, care-i atârna între buze, apoi o ronțăi până la capăt şi se ridică în picioare.

– Stai, uite o fisă! îi zise Maureen, scoțând una din buzunar. Ia-ți ceva bun!

Luke se întoarse agale în camera lui şi se întinse pe pat, apoi se răsuci pe o parte, se făcu ghem şi despături bucățica de hârtie primită împreună cu fisa. Scrisul lui Maureen era tremurat şi cu prea multe înfloriturі, ca pe vremuri. Însă nu doar din cauza asta era greu de citit, ci şi pentru că era foarte *mărunt şi înghesuit.* Umpluse bucata de hârtie pe ambele fețe, dintr-o parte în alta, de sus şi până jos. Luke îşi aduse aminte de vorbele domnului Sirois, profesorul lui de literatură engleză, referindu-se la cele mai bune nuvele ale lui Ernest Hemingway: *Condensarea naşte miracole.* La fel şi în cazul acestui mesaj. Oare câte ciorne scrisese Maureen până a reuşit să sintetizeze pe hârtiuța asta mică tot ce avea să-i comunice? Îi admira concizia chiar şi atunci când a început să înțeleagă ce făcuse. Ce anume era.

> *Luke. Neapărat distruge Biletul ăsta după ce-l citeşti. Parcă Domnul mi te-a scos în cale şi mi-a dat o Ultimă Şansă ca să ispăşesc o parte din Relele pe care le-am făcut. Am vorbit cu Leah Fink din Burlington. Tot ce mi-ai zis e Adevărat şi probl. cu banii datorați o să se Rezolve. Nu şi probl. cu durerea de spate, DAR acum că banii puşi deoparte nu mai sunt în pericol, pot să mă ating de ei. M-am gândit cum să ajungă la Fiul meu, ca să se ducă la Facultate. N-o să ştie niciodată că sunt de la mine, aşa vreau eu. Îți sunt foarte recunoscătoare! Trebuie să fugi de aici, Luke. O să te ducă în Jum Post f curând. Ai etichetă roz şi după ce o să termine cu testele, n-o să mai ai decât 3 zile. Vreau să-ți dau ceva şi să-ți spun ceva Important, dar nu ştiu cum, doar Automatul de Gheață e sigur, numai că am fost prea de Multe ori acolo. Nu-mi pasă de mine, da nu vreau să pierzi Ultima Şansă. Îmi pare rău că am făcut ce am făcut. Îmi pare rău că am ajuns în Locul ăsta. Mă gândeam la copilul meu, dar asta nu-i o Scuză. Şi e prea târziu. Nu vreau să Vorbim la Autom de Gh da poate trebuie să ne riscăm. TE ROG distruge biletul Luke şi AI GRJĂ, nu pt mine mă tem, că o să mor curând, ci pt tine. ÎȚI MULȚUMESC PENTRU AJUTOR. Maureen A.*

Aşadar, Maureen era turnătoare – îi atrăgea pe copii în locuri aşa-zis sigure, asculta ce aveau ei de spus, după care dădea fuga la Sigsby (sau Stackhouse) cu frânturile de informații pe care reuşise să le culeagă. Şi poate nu era singura care făcea asta;

poate erau turnători şi cei doi îngrijitori cu atitudine mai prietenoasă – Joe şi Hadad. În luna iunie, poate că Luke ar fi fost şocat şi ar fi urât-o pe Maureen din tot sufletul lui. Numai că acum era iulie, iar el era mult mai în vârstă.

Intră în baie şi aruncă în closet biletul scris de Maureen, la fel cum aruncase biletul primit de la Kalisha.

Parcă în urmă cu o sută de ani.

10

În aceeaşi după-amiază, Stevie Whipple organiză un meci de *dodgeball*, la care participară aproape toți copiii. Nu şi Luke. El scoase din dulap tabla de şah (în amintirea lui Nicky) şi rejucă una dintre cele mai bune partide din istorie – dacă nu cumva cea mai bună. Cea din anul 1965, de la Copenhaga, dintre Yakov Estrin şi Hans Berliner. Patruzeci şi două de mutări absolut perfecte. Se apucă să mute piesele dintr-o parte în alta: o piesă albă, o piesă neagră, alb-negru, alb-negru. Făcea totul din memorie în vreme ce se tot gândea la biletul lui Maureen.

Nu-i plăcea deloc că Maureen era o turnătoare, însă putea să-i înțeleagă motivele. Mai erau şi alți oameni aici care-şi păstraseră o urmă de decență, însă era foarte adevărat că un asemenea loc îți distrugea complet busola morală. Şi oamenii aceştia erau damnați, chiar dacă nu-şi dădeau seama. Singurul lucru care mai conta acum era dacă Maureen cunoştea într-adevăr o modalitate prin care el să poată scăpa de aici. Ea trebuia să i-o împărtăşească fără să stârnească bănuielile doamnei Sigsby sau ale tipului ăluia, Stackhouse (prenume: Trevor). Firește că întrebarea cea mai importantă era dacă putea să mai aibă încredere în ea. Luke credea că poate. Şi nu doar pentru că o ajutase la mare nevoie, ci pentru că biletul ei avusese un ton disperat, tonul unei femei care se hotărâse să-şi mizeze toate jetoanele pe o singură învârtire a ruletei. Iar el oricum nu avea altă opțiune.

Avery alerga în interiorul cercului făcut de jucătorii de *dodgeball* şi acum cineva îl lovi chiar în față cu mingea. Puştiul se aşeză pe jos şi începu să plângă. Stevie Whipple îl ajută să se ridice în picioare şi îi examină nasul.

– Nu-ți curge sânge. Eşti în regulă. De ce nu te duci să stai cu Luke?

– Adică să nu mă mai joc? se fonfăi Avery. Dar n-am nimica. Pot să…

– Avery! îl strigă Luke, ridicând două fise. Vrei nişte biscuiți cu unt de arahide şi o cola?

Avery dădu fuga la el, uitând cu totul de lovitura abia primită.

– Daaa!

Intrară amândoi în cantină. Avery băgă o fisă în fanta automatului cu gustări. Când se aplecă să-şi ia pachetul cu biscuiți din tavă, Luke se aplecă odată cu el şi îi şopti repede la ureche:

– Vrei să mă ajuți să fug de aici?

Avery ridică biscuiții:

– Vrei şi tu?

Chiar atunci un cuvânt nerostit se aprinse şi se stinse repede în mintea lui Luke: *Cum?*

– Doar unul. Mănâncă-i tu pe ceilalți, spuse Luke, transmițându-i trei cuvinte: *Îți spun diseară.*

Două conversații desfăşurate simultan: una cu voce tare, cealaltă doar cu gândul. Aşa va trebui să fie şi cu Maureen.

Asta era speranța lui Luke.

11

A doua zi, după micul dejun, Gladys şi Hadad îl duseră pe Luke în sala cu bazinul. Acolo îl aşteptau Zeke şi Dave.

Zeke Ionidis îl anunță:

– Aici facem teste, dar îi şi punem la murat pe băieții şi fetele care nu sunt cuminți şi nu spun adevărul. Tu spui adevărul, Luke?

– Da, răspunse el.

– Te-ai făcut telepsihopupu?

– Ce să mă fac?

Dar știa foarte bine la ce se referea Zeke cel Țicnit.

– Telepshihopupu. Adică TP. Te-ai făcut?

– Nu. Ai uitat că eu sunt TK? Că mut linguri şi alte alea de la locurile lor? încercă Luke să zâmbească. Dar nu pot să le îndoi. Am încercat, zău că am încercat.

Zeke scutură din cap.

– Dacă eşti TK şi vezi punctele înseamnă că te-ai făcut telepsihopupu. Adică eşti TP şi vezi punctele şi poți să mişti lingurile. Asta-i treaba.

Ba nu ştii deloc care-i treaba, îi spuse Luke în gând. *Niciunul dintre voi nu ştie*. Îşi aduse aminte că îi spusese cineva – poate Kalisha, poate George – că îşi dădeau seama dacă minte în legătură cu punctele. Poate că era adevărat, poate vedeau chestia asta în rezultatele de la EEG, dar nici vorbă să ştie că acum el putea să comunice prin intermediul gândurilor. Zeke mergea la cacealma.

– *Am văzut* punctele alea de vreo două ori, dar nu pot să citesc gândurile oamenilor.

– Hendricks şi Evans zic că poți, spuse Dave.

– Pe bune că nu pot.

Şi se uită la cei doi cu o privire ce părea a spune „să mă trăsnească Dumnezeu dacă vă mint“.

– Lasă că aflăm noi acum dacă zici adevărul, îl amenință Dave. Fii băiat bun şi dă textila jos!

Neavând de ales, Luke se dezbrăcă şi intră în bazinul adânc de aproximativ un metru douăzeci şi lat de vreo doi şi jumătate. Apa era bună – nici prea caldă, nici prea rece. Până aici, toate bune.

– Mă gândesc la un animal, spuse Zeke. La ce animal mă gândesc?

Se gândea la o pisică. Luke nu văzu pisica, ci doar cuvântul – mare şi luminos ca o marcă de bere în vitrina unui bar.

– Nu ştiu.

– Deci nu eşti băiat bun. Bineee! Trage aer în piept, bagă-te la fund şi numără până la cinşpe. Bagă şi câte un *elefant* între numere. Un-elefant, doi-elefanți, trei-elefanți şi tot aşa.

Luke numără cum i se spusese. Când ieşi la suprafață, Dave (nume de familie necunoscut deocamdată) îl întrebă la ce animal se gândea *el.* Cuvântul aprins în mintea lui Luke a fost CANGUR.

– Ți-am zis că nu ştiu. Sunt TK, nu TP. Şi nici măcar TK-pozi nu sunt.

– La fund, spuse Zeke. Treizeci de secunde, cu câte un *barabumbozaur* după fiecare număr. Te cronometrez.

A treia imersiune a durat patruzeci şi cinci de secunde, iar a patra un minut întreg. După fiecare, era întrebat câte ceva. Cei doi trecură de la animale la numele îngrijitorilor: Gladys, Norma, Pete, Priscilla.

– Nu pot! strigă Luke, ştergându-şi ochii de apă. Nu pricepeți că nu pot?

– Ce pricep eu este că acum o să te scufunzi un minut şi un sfert, spuse Zeke. Şi, în timp ce numeri, să te gândeşti şi cât mai vrei s-o ținem aşa. Fii băiat bun şi înțelege că totul depinde numai de tine.

După ce numără până la şaizeci şi şapte, Luke vru să se ridice la suprafață. Zeke puse mâna pe capul lui şi îl împinse înapoi. Ieşi după un minut şi cincisprezece secunde, cu răsuflarea tăiată şi cu inima zbătându-i-se în piept.

– La ce echipă mă gândesc? îl întrebă Dave.

Luke văzu reclama luminoasă: VIKINGS[83].

– *Nu ştiiiu!*

– Aiurea! decretă Zeke. Hai să încercăm un minut jumătate!

– Ba nu, spuse Luke, retrăgându-se spre centrul bazinului şi încercând să nu intre în panică. Nu pot atât de mult.

Zeke îşi dădu ochii peste cap.

– Nu mai face pe mimoza! Pescarii de scoici Abalone stau şi câte nouă minute sub apă. Eu nu-ți cer decât nouăzeci de *secunde.* Dacă nu care cumva vrei să-i spui lui unchiul Dave că ştii cu ce echipă ține.

– Nu-i unchiul meu şi nu ştiu care-i echipa. Scoateți-mă de aici!

Cei şapte ani de acasă îl obligară să adauge:

– Vă rog!

Zeke îşi scoase de la centură bastonul cu electroşocuri şi se prefăcu că îl dă la putere maximă.

– Vrei să-l bag în apă? Ai să începi să dansezi fix ca Michael Jackson. Treci încoace!

Neavând încotro, Luke înaintă prin apă spre marginea bazinului. *E distractiv,* îi spusese doctorița Richardson.

– Îți mai ofer o şansă, îi zise Zeke. La ce se gândeşte Dave?

La echipa Vikings, din Minnesota, statul în care m-am născut.

– *NU ŞTIU!*

– Bineee! spuse Zeke pe un ton de regret. Batiscaful *Luke* intră în imersiune.

– Stai puțin, lasă-l câteva secunde să se pregătească! interveni Dave.

Expresia lui îngrijorată îl îngrijoră şi pe Luke.

– Umple-ți plămânii cu aer, Luke! Şi încearcă să rămâi calm. Când corpul intră în stare de alertă maximă, are nevoie de mai mult oxigen.

Luke respiră adânc de vreo şase ori şi apoi se scufundă. Simți mâna lui Zeke pe cap. Îl înşfăcase de păr. *Calm, calm, calm!* îşi spuse el. Şi adăugă: *Ce jigodie eşti, Zeke! N-am pomenit jeg mai mare decât tine.*

Reuşi să rămână cele nouăzeci de secunde la fundul bazinului şi ieşi gâfâind rău de tot. Dave îl şterse pe față cu un prosop.

– Nu te mai opune, îi şopti el la ureche. Spune la ce mă gândesc. E o vedetă de cinema.

Pe firma luminoasă din mintea lui Dave apăruse numele MATT DAMON.

– Nu ştiu.

Pe obrajii uzi ai lui Luke începură să curgă şiroaie de lacrimi.

– Cum doreşti. Haide acum un minut şi patruj'cinci. Adică o sutică şi încă cinci secunde. Nu uita să pui câte un *barabumbozaur* după fiecare. Avem de gând să te facem pescar de Abaloane.

Şi Luke intră din nou în hiperventilație, însă, când ajunse cu numărătoarea la o sută, a fost convins că nu se va mai putea înfrâna şi va deschide gura şi va înghiți apă. Multă apă. Iar după aceea îl vor trage afară, îl vor resuscita şi-l vor băga iarăşi înăuntru. Şi vor continua să o facă până le va spune ce voiau să audă sau până se va îneca.

Bine măcar că acum dispăruse mâna care îl apăsa pe cap. Ieşi la suprafața apei, gâfâind şi tuşind. Îl lăsară să-şi revină. După care Zeke îi spuse:

– Lasă naibii animalele şi echipele şi toate alea! Nu vreau decât să te aud spunând: „Sunt telepsiho, sunt un TP". Şi gata, nu-ți mai fac nimic.

– Bine! Bine, sunt un telepsiho!

– Bravo! strigă Zeke. Uite că facem progrese! La ce număr mă gândesc?

Pe reclama luminoasă apăruse 17.

– Şase, spuse Luke.

Zeke făcu un sunet ca acela al soneriei de la concursurile TV, care anunță că răspunsul este greşit.

– Ba pardon, e şaptişpe. Acum o să stai două minute la fund.

– Nu! Nu pot! Te rog, nu!

Dave spuse mai încet:

– E ultima oară, Luke.

Zeke îşi îmbrânci colegul cu umărul, mai să-l răstoarne.

– Nu-l induce în eroare!

Apoi se întoarse spre Luke.

– Ai treizeci de secunde să te umpli cu aer şi după aia te duci la fund. Imaginează-ți că faci parte din echipa olimpică de sărituri în apă, păpuşel.

Neavând scăpare, Luke inspiră şi expiră de câteva ori. Însă nu ajunsese să numere până la treizeci, când mâna lui Zeke îl împinse la fund.

Deschise ochii şi văzu peretele alb al bazinului. Vopseaua era zgâriată în câteva locuri – poate de la unghiile altor copii supuşi la această tortură, rezervată anume acelora cu etichete roz la dosar. De ce? O, dar era destul de clar. Pentru că Hendricks şi Evans credeau că putea fi extinsă sfera abilităților paranormale, iar copiii cu roz la dosar erau dispensabili.

Extind şi se dispensează de ei. Extind şi se dispensează de ei. Calm, calm, calm!

Şi, cu toate că făcea tot posibilul să intre în starea Zen, plămânii tot îi cerură aer la un moment dat. Starea Zen (care, de fapt, nici nu fusese prea Zen) se destrămă de îndată ce se gândi că, dacă supraviețuia şi acum, avea să fie obligat să stea scufundat două minute şi cincisprezece secunde. Şi după aia două minute şi treizeci de secunde. Şi după aia…

Începu să se zbată. Zeke îl apăsă mai tare. Luke îşi propti picioarele pe fundul bazinului şi se împinse. Aproape ajunse la suprafață, însă Zeke îşi puse şi cealaltă mână pe capul lui şi îl împinse iar în apă. În fața ochilor începură să-i sclipească din nou punctele alea – năpustindu-se la el, retrăgându-se, năpustindu-se din nou. Începură să se rotească în jurul lui ca un carusel scăpat de sub control. *Astea sunt „Luminile Stasi“*, îşi spuse el. O să mă înec privind la…

Zeke îl trase de păr şi îl scoase din apă. Bluza lui albă era leoarcă. Se uită cu asprime la Luke.

– Am să te bag iar la fund. Şi iar şi iar şi iar. Am să te tot bag la fund până ai să te îneci şi după aia o să te resuscităm şi o să te îneci din nou şi o să te resuscităm iarăşi. Ultima şansă: la ce număr mă gândesc?

– Nu…

Luke icni şi vomită o parte din apa înghițită.

– … ştiu!

Laborantul se mai uită țintă la el încă vreo cinci secunde. Luke nu-şi coborî privirea, cu toate că-i şiroiau lacrimi din ochi. Apoi

Zeke spuse:

– La naiba cu povestea asta şi la naiba şi cu tine, amice! Şterge-l bine şi trimite-l înapoi, Dave! Mi-e şi scârbă să-i mai văd mecla de bou!

Şi plecă, trântind uşa după el.

Luke ieşi greoi din bazin, se clătină pe picioare, mai să-şi piardă echilibrul. Dave îl sprijini, apoi îi întinse un prosop. Luke se şterse şi se îmbrăcă cât putu de repede. Voia să plece cât mai iute de acolo şi de lângă omul acela, însă, chiar dacă se simţea pe jumătate mort, curiozitatea îi era încă vie.

– De ce e atât de important? La ce foloseşte, din moment ce nu ăsta-i *scopul* pentru care am fost aduşi aici?

– De unde ştii tu pentru ce ați fost aduşi aici? îl întrebă Dave.

– Nu-s bătut în cap.

– Ai face bine să-ți ții gura, Luke, îi zise Dave. Îmi eşti simpatic, dar asta nu înseamnă că am chef să-ți ascult prostiile.

– Punctele alea n-au nicio legătură cu faptul că aş putea să fiu şi aşa, şi aşa. Şi TP, şi TK. Ce *faceți* voi aici? Măcar tu ştii…

Dave îl plesni peste față – îl plesni tare, trântindu-l pe marginea bazinului. Pantalonii lui Luke se îmbibară cu apa strânsă pe gresie.

– Nu sunt obligat să-ți răspund la întrebări! țipă Dave, aplecându-se spre el. Ştim foarte bine ce facem, deşteptule! *Ştim foarte bine ce facem!*

Îl smuci, ridicându-l în picioare. Şi adăugă:

– Anul trecut am avut un puşti care a rezistat trei minute jumătate. O mare pacoste era puştiul ăla, dar măcar avea sânge în trompetă!

12

Cuprins de îngrijorare, Avery intră repede în camera lui. Luke îi ceru să plece. Simțea nevoia să stea puțin singur.

– A fost nasol, nu-i aşa? îl întrebă micuțul. În bazin. Îmi pare rău, Luke!

– Mersi. Du-te! Vorbim mai târziu.

– Bine.

Şi Avery ieşi din cameră, având grijă să închidă uşa în urma lui. Întins pe spate, Luke se străduia să nu retrăiască minutele acelea nesfârşite din bazin. Numai că nu reuşea. Tot aştepta să vadă din nou luminile, bâțâindu-se şi fugind prin câmpul lui vizual, rotindu-se şi formând vârtejuri amețitoare. Dar luminile nu apărură, iar el începu să se mai liniştească. Un gând le întrecu pe toate celelalte, chiar şi pe acela care-i spunea că punctele s-ar putea întoarce… fără să mai plece niciodată.

Să scap de aici. Trebuie să scap de aici. Şi, dacă n-am să pot, trebuie neapărat să mor înainte să ajung în Jumătatea Posterioară şi să-mi ia ei tot ce-a mai rămas din mine.

13

Odată cu luna iunie plecară şi cele mai multe dintre gângăniile alea enervante, aşa că domnul doctor Hendricks se întâlni să discute cu Zeke Ionidis în faţa clădirii administrative, unde era o băncuţă la umbra unui stejar stufos. În apropiere se afla un stâlp de care steagul american flutura leneş în adierea vântului de vară. Doctorul Hendricks ţinea pe genunchi dosarul adus de Zeke.

– Eşti sigur? îi întrebă el.

– Absolut! Cred că l-am băgat la fund pe nenorocitul ăla mic de vreo cinci sau şase ori, de fiecare dată cu câte cinşpe secunde mai mult, exact aşa cum mi-aţi spus. Dacă ar fi fost în stare să citească gândurile, precis c-ar fi făcut-o, nicio îndoială în privinţa asta. Nici măcar un băiat din ăia, din trupele SEAL, n-ar fi rezistat, darămite un puştiulică fără păr pe coiţe.

Hendricks păru că ar fi vrut să insiste, dar se resemnă, oftă prelung şi clătină din cap.

-Prea bine. Este de ajuns pentru mine. Oricum, avem o mulţime de copii cu dosare roz şi aşteptăm să ne mai vină. Nici nu ştiu de unde să alegem. Dar tot mă simt dezamăgit. Aveam speranţe mari pentru băiatul ăla.

Deschise dosarul cu eticheta mică şi roz în colţul din dreapta sus. Scoase un pix din buzunar şi trase o linie în diagonală peste prima pagină.

– Bine măcar că e sănătos. Aşa zice Evans. Proasta aia de Benson n-a fost în stare să-i dea vărsat de vânt.

– Dar nu era vaccinat? se miră Zeke.

– Ba da, numai că tuta aia a făcut schimb de salivă cu el. Şi era destul de grav bolnavă. Nu puteam risca. În niciun caz. Paza bună trece primejdia rea.

– Şi când o să-l trimiteţi în Jumătatea Posterioară?

Hendricks strâmbă un colţ al buzelor – aşa îşi imagina el că trebuie să arate un zâmbet superior.

– Abia aştepţi să scapi de el, nu-i aşa?

– Nu chiar, răspunse Zeke. N-o fi luat vărsatul de la fătuca Benson, da' Wilholm precis i-a dat virusul de tupeist.

– O să plece de aici imediat ce primesc undă verde de la Heckle şi Jeckle[84].

Zeke se prefăcu speriat.

– Aoleu, ăia doi? Brrr! M-a luat cu fiori pe şira spinării.

Hendricks nu formulă nicio părere despre doctorii din Jumătatea Posterioară.

– Eşti convins că n-are nicio treabă cu telepatia?

Zeke îl bătu pe umăr.

– Sunt absolut convins, doctore. Ai încredere în mine.

14

În vreme ce Hendricks şi Zeke îi puneau la cale viitorul, Luke se ducea la cantină. Nu numai că-l speriase de moarte scufundarea forţată în bazin, dar îi făcuse şi o foame de lup. Când

Stevie Whipple îl întrebă unde a fost şi ce a pățit, Luke clătină doar din cap şi nu-i răspunse. Nu voia să vorbească despre bazinul ăla. Nici acum, nici altă dată. Probabil că aşa era în vreme de război, îşi spunea el. Erai recrutat, te duceai pe front, dar nu voiai deloc să vorbeşti despre cele văzute sau despre ce ți se întâmplase acolo.

Se îndopă cu o porție zdravănă de *fettuccine alfredo*[85] – mă rog, în versiunea bucătarului din Institut –, dormi puțin şi se trezi simțindu-se un pic mai bine. Porni apoi în căutarea lui Maureen şi o descoperi în Aripa de Est, în care nu locuise nimeni până atunci. Se vedea treaba că Institutul aştepta alți locatari. Se apropie de ea şi o întrebă dacă are nevoie de ajutor.

– Pentru că mi-ar prinde bine câteva fise, adăugă el.

– Nu, mă descurc.

Lui Luke i se părea că femeia îmbătrânea într-un ritm extrem de rapid. Chipul ei avea o paloare cadaverică. Băiatul se întrebă cât va mai dura până când cineva va observa în ce hal era şi îi va interzice să mai muncească. Nici nu voia să se gândească ce se va întâmpla cu ea într-o asemenea situație. Exista oare un plan de pensionare pentru femeile de serviciu care se ocupau şi cu turnătoria, nu doar cu curățenia? Nu prea credea.

Luke strecură bilețelul în căruciorul plin pe jumătate cu aşternuturi curate. Îl scrisese pe o hârtie pe care o furase din nişa cu consumabile din C-4. Tot atunci furase şi un pix ieftin, pe care îl ascunsese sub saltea. Pe corpul pixului scria DENNISON RIVER BEND REALTY[86]. Maureen observă hârtia împăturită, o acoperi cu o față de pernă şi dădu scurt din cap. Luke îşi văzu de drum.

Noaptea, în pat, îi spuse lui Avery în şoaptă o mulțime de lucruri. Existau două scenarii, îi explică el prichindelului, neapărat două. Credea că Avester a înțeles. Deşi cuvântul mai potrivit era *spera.*

Apoi Luke rămase treaz multă vreme, ascultând sforăielile uşoare ale lui Avery şi gândindu-se la evadare. Ideea părea deopotrivă absurdă şi perfect fezabilă. Avea legătură cu obiectivele alea murdare ale camerelor de supraveghere şi cu faptul că putuse să hoinărească prin Institut şi să adune toate frânturile de informații. Avea legătură cu aşa-zisele „zone moarte“, despre care ştiau prea bine Sigsby şi Minionii ei; şi avea legătură şi cu adevărata zonă moartă despre care nu aveau habar (cel puțin, aşa spera el). Una peste alta, ecuația era destul de simplă. Trebuia să încerce. Altminteri îl aşteptau Luminile Stasi, filmele, durerile de cap, bățul de artificii care declanşa ce declanşa. Şi, la capăt, zumzetul de albine.

Şi după ce o să termine cu testele, n-o să mai ai decât 3 zile.

15

După-amiaza următoare, Trevor Stackhouse intră în biroul doamnei Sigsby. Aceasta avea un dosar în față – citea din el şi făcea însemnări. Ridică un deget, dar nu şi ochii. Stackhouse se apropie de fereastra care dădea spre Aripa de Est a clădirii pe care se obişnuiseră să o numească Căminul Studențesc, de parcă Institutul chiar ar fi fost un campus universitar, construit din pură întâmplare în zona împădurită din nordul statului Maine. Văzu vreo doi, trei copii învârtindu-se în jurul automatelor cu gustări şi sucuri, reaprovizionate de curând. Din 2005, în holul acela nu se mai găseau nici țigări şi nici băuturi alcoolice. Aripa de Est nu prea era locuită – uneori nu era deloc –, iar atunci când erau copii cazați acolo, aceştia îşi puteau lua țigări şi băuturi de la automatele din celălalt capăt al clădirii. Unii dintre ei îşi luau doar din curiozitate, însă surprinzător de mulți – cei mai deprimați şi înspăimântați de turnura neaşteptată şi catastrofală pe care o luase viața lor – deveneau repede dependenți de tutun şi alcool. Ei erau cei mai cuminți şi mai ascultători, pentru că nu voiau să aibă fise ca să-şi satisfacă cine ştie ce poftă, ci aveau neapărată nevoie de ele ca să-şi hrănească noile vicii. Karl Marx spusese că religia este opiu pentru mase, dar Stackhouse era de altă părere. Credea că țigările Lucky Strike şi vinul din căpşune, Boone's Farm (preferatul fetelor), erau substitute foarte bune.

– Gata! spuse doamna Sigsby, închizând dosarul. Te ascult, Trevor.

– Echipa Opal o să aducă mâine încă patru, zise Stackhouse.

Ținea mâinile împreunate la spate şi stătea cu picioarele depărtate. *Aidoma unui căpitan pe puntea corabiei*, îşi spuse doamna Sigsby. Bărbatul purta unul dintre costumele lui de firmă – tot de culoare maro, evident. Ei i se părea o alegere foarte proastă pentru vară, dar probabil că şeful securității avea convingerea că ținuta aceasta era parte integrantă a *imaginii* sale.

– Din 2008 n-am mai avut atât de mulți locatari.

Întoarse spatele priveliştii neinteresante de la fereastră. Uneori – de fapt, cam des – se sătura până peste cap de copii. Nu înțelegea cum de se descurcau profesorii, mai ales acum, când nu mai aveau voie să-i cârpească pe neobrăzați şi să administreze câte un şoc electric recalcitranților, aşa cum fusese şi Nicholas Wilholm.

– A fost o vreme, spuse doamna Sigsby, cu mult înainte ca noi doi să ajungem aici, când în Institut erau peste o sută de copii. Ba chiar exista şi *o listă de aşteptare.*

– În regulă, a fost o listă de aşteptare. Mă bucur că am aflat-o şi pe asta. De ce m-ați chemat? Echipa Opal este pe teren şi cel puțin una dintre capturi o să le facă probleme. Am avion diseară. Copilul respectiv este supravegheat cu atenție.

– Adică zici că e într-un centru de reabilitare.

– Corect!

Copiii cu abilități telekinetice foarte dezvoltate păreau a se descurca relativ bine în societate, însă cei cu abilități telepatice aveau probleme destul de grave de adaptare şi adesea apelau la băutură sau droguri. Probabil aşa reuşeau să mai atenueze puțin şuvoiul de informații şi stimuli, credea Stackhouse.

– Dar fata merită tot efortul. Nu-i de nivelul lui Dixon, care-i cel mai bun, dar pe aproape. Aşa că spuneți-mi ce vă preocupă, ca să pot apoi să-mi văd de treburi.

– Am observat ceva interesant. Te rog, nu-mi sta în cap – mi se face pielea de găină. Trage-ți un scaun.

În timp ce Stackhouse lua scaunul din cealaltă parte a biroului, doamna Sigsby deschise un fişier video pe laptop. Pe ecran se vedeau acum automatele cu gustări de lângă cantină. Imaginea era încețoşată, distorsionată pe alocuri şi avea paraziți. Doamna Sigsby opri filmulețul chiar în timpul unei astfel de secvențe.

– Primul lucru pe care te rog să-l remarci, spuse ea, pe tonul trufaş de profesor universitar şi pe care el ajunsese să-l deteste, este calitatea execrabilă a imaginii. Absolut inacceptabil aşa ceva! La fel sunt şi imaginile de la aproape jumătate dintre camerele de supraveghere. Până şi camera din dugheana aia mizerabilă din Bend e mai bună decât ale noastre.

Se referea la prăvălia din Dennison River Bend şi avea perfectă dreptate.

– O să informez conducerea, dar amândoi ştim prea bine că infrastructura de aici este de toată jena. Ultima renovare completă a avut loc acum patruzeci de ani, când lucrurile mergeau altfel în țara asta. Acum avem mai multă neglijență, mai puțină disciplină. Din nefericire, avem doar doi IT-işti, dintre care unul se află acum în concediu. Echipamentele informatice sunt învechite, la fel sunt şi generatoarele. *Ştiți* foarte bine care-i problema.

Evident că doamna Sigsby ştia. Problema nu era lipsa fondurilor, ci incapacitatea lor de a atrage ajutor din afară. Cu alte cuvinte, se aflau într-o situație paradoxală, din care nu puteau să iasă. Existența Institutului trebuia să rămână strict secretă, lucru extrem de greu în această epocă a rețelelor de socializare şi a hackerilor. Chiar şi cel mai vag zvon despre ce se petrecea aici ar fi însemnat condamnarea la moarte. Atât pentru munca esențială pe care o desfăşurau aici – sigur că da –, dar şi pentru personal. Din cauza aceasta le era foarte greu să facă angajări, să se aprovizioneze cu toate cele, iar reparațiile erau de-a dreptul un coşmar.

– Paraziții ăia vin de la aparatele din bucătărie, spuse el. De la mixere, de la tocătoarele de resturi alimentare, de la cuptoarele cu microunde. Cred că aş putea să fac ceva în sensul ăsta.

– Poate ai putea să faci ceva şi cu carcasele în care sunt camerele de supraveghere. Ceva care să nu necesite nicio

nebunie tehnologică. Cred că se cheamă „a şterge praful“. Ştii că *avem* oameni de serviciu, da?

Stackhouse se uită ostentativ la ceas.

– Bine, Trevor. Am înțeles aluzia.

Porni din nou filmulețul. În cadru apăru Maureen Alvorson, cu nelipsitul ei cărucior cu rufe. Era însoțită de doi locatari: Luke Ellis şi Avery Dixon, micuțul TP-pozi, cu putere excepțional de mare, care, mai nou, dormea cu Ellis în majoritatea nopților. O fi fost imaginea de foarte proastă calitate, dar sunetul era bun.

– Aici putem să stăm de vorbă, le spuse Maureen celor doi băieți. E un microfon într-un colț, da' nu mai funcționează de ani buni. Tot ce trebuie voi să faceți e să zâmbiți cu gura până la urechi. Că, dacă o să se uite cineva, o să-şi închipuie că vă dați pe lângă mine ca să primiți fise. Ce vă apasă? În câteva cuvinte, nu vă lungiți.

Tăcere. Băiatul cel mic se scărpină pe mână, îşi ciupi nările, se uită la Luke. Înseamnă că Dixon era doar observator în toată povestea asta. Inițiativa îi aparținuse lui Ellis. Stackhouse nu se miră. Ellis era cel deştept. Campionul la şah.

– Păi, începu Luke, e vorba despre ce s-a întâmplat la cantină. Cu Harry şi cu gemenele. Asta ne apasă.

Maureen oftă şi luă mâna de pe cărucior.

– Am auzit şi eu. Îngrozitor. Dar, din câte ştiu, copiii sunt bine.

– Pe bune? Toți trei?

Maureen nu răspunse imediat. Avery se holba îngrijorat la ea, scărpinându-şi cu furie mâinile, ciupindu-şi cu furie nările şi, în general, lăsând impresia că trebuie să ajungă urgent la toaletă. În cele din urmă, femeia spuse:

– Poate nu chiar *acum.* Cel puțin, nu complet. L-am auzit pe domnul doctor Evans zicând că i-au dus la infirmeria din Jumătatea Posterioară. E tare bună infirmeria aia de-acolo.

– Şi ce mai…

– Linişte!

Maureen ridică mâna spre Luke şi se uită speriată în jur. Imaginea de pe laptop îngheță, dar sunetul rămase la fel de clar.

– Nu mă-ntreba nimic despre Jumătatea Posterioară. N-am voie să vorbesc despre ea. Pot doar să zic că-i tare drăguț acolo, mai drăguț decât în asta Superioară şi că băieții şi fetițele petrec o vreme acolo şi după aia se duc acasă la ei.

Când imaginea se mai limpezi, femeia de serviciu îi îmbrățişă pe amândoi. Strâns şi cu drag.

– Ia uită-te la ea, murmură Stackhouse, pe un ton plin de admirație. Mutter Courage şi copiii ei[87]. E tare bună.

– Ssst! ştistui doamna Sigsby.

Luke o întrebă pe Maureen dacă era absolut *sigură* că Harry şi Greta trăiau.

– Pentru că mie mi s-au părut… cam morți.

– Da, da, aşa zic toţi copiii, întări Avery, trăgându-se cu ură de nas. Harry a început să se tăvălească pe jos şi după aia n-a mai respirat. Lu' Greta i s-a strâmbat gâtul.

Maureen nu se grăbi să-l contrazică. Stackhouse vedea că îşi alege cu mare grijă cuvintele. Şi îşi spuse că ar fi putut să ajungă un spion bunicel într-un loc unde ar fi contat informaţiile culese. Amândoi băieţii căscau ochii la ea, aşteptând să-i audă răspunsul.

În cele din urmă, ea zise:

– Eu n-am fost de faţă, dar îmi dau seama că v-aţi speriat. Însă mă gândesc că vi s-a părut mult mai rău decât a fost în realitate.

Se întrerupse din nou, dar continuă imediat după ce Avery se mai strânse o dată de nas.

– Dacă puştiul ăla – Cross îl chema, nu? – a făcut o criză… şi zic *dacă*… o să i se dea medicamentele de care are nevoie. Cât despre Greta, să ştiţi că l-am auzit din întâmplare pe domnul doctor Hendricks spunându-i domnului doctor Evans că fata şi-a sucit gâtul, nimic mai mult. Probabil o să-i pună un guler din ăla… cum îi zice? Cervi… nu mai ştiu cum. Soră-sa e lângă ea. Ca s-o mângâie, ca să nu-i fie frică.

– Bine, spuse Luke, pe un ton uşurat. Dacă eşti sigură…

– Cât de sigură pot să fiu într-o situaţie ca asta, atât pot să-ţi zic, Luke. În locul ăsta se minte cam mult, da' pe mine m-au învăţat acasă că nu-i frumos să spui minciuni oamenilor, mai ales copiilor. Aşa că nu pot să-ţi zic că sunt foarte sigură. Acu' spune-mi tu de ce vă agitaţi atât de tare? Doar pentru că vă faceţi griji pentru prietenii voştri ori e vorba şi de altceva?

Luke îi aruncă o privire lui Avery. Prichindelul se trase cu forţă de nas, apoi dădu din cap.

În faţa laptopului, Stackhouse îşi dădu ochii peste cap.

– Pentru numele Lui Dumnezeu, puştiule! Dacă-ţi vine să te scobeşti, scobeşte-te şi gata! Mă enervezi la culme cu preludiul ăsta!

Doamna Sigsby opri filmuleţul.

– Este un gest prin care încearcă să se calmeze şi e mult mai bine să facă aşa decât să se ţină de coiţe. La vremea mea, am văzut mulţi copii – şi băieţi, şi fetiţe – care se ţineau de locul ăla. Taci din gură. Acum vine partea interesantă.

– Promiţi să nu mai spui la nimeni ce o să-ţi zic eu acum? o întrebă Luke pe Maureen.

Femeia de serviciu căzu pe gânduri. În tot acest timp, Avery îşi tortura mai departe amărâta aia de trompiţă. Maureen dădu din cap.

Luke îşi micşoră volumul vocii. Doamna Sigsby mări volumul laptopului.

– Unii dintre copii vor să intre în greva foamei. Zic că nu mai trebuie să mâncăm nimic până când nu ne convingem că Harry şi fetiţa sunt bine.

Maureen îşi micşoră şi ea volumul vocii.

– Care copii?

– Nu ştiu cum îi cheamă, răspunse Luke. Unii dintre ăia noi.

– Spune-le că e o idee foarte proastă. Tu eşti un băiat deştept, Luke, foarte deştept; şi sunt sigură că ştii ce înseamnă cuvântul *represalii.* Să i-l explici şi lui Avery mai încolo.

Se uită țintă la puştiul care se îndepărtă de ea şi îşi acoperi nasul cu mâna – de parcă s-ar fi temut să nu-i fie smuls de la locul lui.

– Trebuie să plec. Nu vreau să aveți probleme, dar nici să am eu parte de belele nu vreau. Dacă vă întreabă cineva ce am vorbit noi aici…

– Te-am bătut la cap să ne dai de lucru ca să căpătăm nişte fise, zise Avery. Ne-am prins.

– Bravo!

Maureen aruncă o privire spre camera de supraveghere din colț, dădu să plece, dar se întoarse.

– O să plecați repede de aici şi o să ajungeți la voi acasă. Fiți cuminți! Nu faceți valuri!

Înşfăcă laveta de praf, şterse repede tava de la automatul cu băuturi alcoolice, îşi luă căruciorul şi plecă. Luke şi Avery mai zăboviră câteva clipe, după care plecară şi ei. Doamna Sigsby opri filmulețul.

– Greva foamei, zâmbi Stackhouse. Ei, uite, pe asta n-am mai auzit-o.

– Aşa este, spuse doamna Sigsby.

– Mă trec toți fiorii doar când mă gândesc la aşa ceva.

Zâmbetul lui Stackhouse se transformă într-un rânjet crud. Probabil că Siggers o să se supere pe el, dar nu se putea abține.

Spre marea lui surpriză, ea începu să râdă. Când o mai auzise râzând pe femeia asta? Niciodată – acesta era răspunsul corect.

– Da, e oarecum amuzantă ideea asta. Nişte copii în creştere n-ar fi capabili de greva foamei. Sunt ca nişte maşinării care se îndoapă întruna. Dar ai dreptate, e ceva cu totul nou. Care dintre cei noi a propus aşa ceva?

– Hai, doamnă! Evident că niciunul. Un singur puşti e atât de deştept încât să ştie ce *înseamnă* o grevă a foamei, iar puştiul ăsta e la noi de aproape o lună.

– Da, îl aprobă Sigsby. Ce-o să mă mai bucur când o să plece din Jumătatea Anterioară. Wilholm era o mare pacoste, de acord, dar măcar nu-şi ascundea furia. Ellis, pe de altă parte, este *şmecher.* Nu-mi plac copiii şmecheri.

– Când pleacă de aici?

– Duminică sau luni, dacă vor fi de acord doctorii din Jumătatea Posterioară, Hallas şi James. Şi vor fi. Hendricks a terminat cu el.

– În regulă. Vă veți ocupa de problema asta cu greva foamei sau o s-o treceți cu vederea? V-aş sugera să vă faceți că nu ştiți de ea. O să moară de la sine.

– Ba eu cred că am să mă ocup. Chiar tu ai zis că avem acum o mulțime de rezidenți şi poate că ar fi bine să spun câteva cuvinte în fața tuturor măcar o dată.

– Atunci, probabil că Ellis o să-şi dea seama că Alvorson e turnătoarea. De fapt, niciun „probabil“. Precis aşa va fi. Puştiul ăsta are un IQ impresionant.

– Nu contează. Oricum dispare de aici peste câteva zile şi o să-l urmeze curând şi puştiulică ăla care se trage de nas, amicul lui. Să revenim la chestiunea cu camerele de supraveghere…

– Diseară, înainte de plecare, am să-l informez pe Andy Fellowes şi vom rezolva problema imediat ce mă întorc.

Se aplecă puțin, îşi strânse mâinile între genunchi şi se uită fix în ochii ei de culoarea oțelului.

– Până atunci, încercați să vă relaxați. Nu cumva să faceți vreun ulcer. Repetați-vă măcar o dată pe zi că ne ocupăm de copii, nu de criminali în serie.

Doamna Sigsby nu-i răspunse, tocmai pentru că ştia că Stackhouse avea dreptate. Până şi Luke Ellis, cu toată inteligența lui ieşită din comun, era doar un copil. Iar după perioada petrecută în Jumătatea Posterioară, va fi tot copil, dar un copil deloc inteligent.

16

În seara aceea, când doamna Sigsby – suplă şi semeață, într-un taior stacojiu, bluză gri şi cu un şirag de perle la gât – şi-a făcut apariția la cantină, nu a fost nevoie să lovească în vreun pahar cu lingurița ca să atragă atenția asupra ei. O liniște de mormânt se pogorî imediat asupra sălii. Laboranții şi îngrijitorii se retraseră spre uşa care dădea către Sala de Vest. Chiar şi angajații de la bucătărie îşi lăsară treburile şi se strânseră în spatele bufetului.

– După cum ştiți, începu doamna Sigsby, pe un ton puternic, dar agreabil, în urmă cu două seri, un incident nefericit s-a petrecut chiar aici, în cantină. Au circulat tot felul de zvonuri că respectivii copii ar fi murit în urma acelui incident. Nimic mai fals. În acest Institut noi nu omorâm copii.

Îi măsură din priviri pe cei din fața ei. Copiii uitaseră de mâncare şi se holbau la ea.

– În caz că unii dintre voi încă se gândeau la salata de fructe şi nu au fost atenți la ce am spus, voi repeta ultimele cuvinte: *noi nu omorâm copii.*

Făcu o pauză, ca să vadă dacă a fost bine înțeleasă.

– Nu voi ați dorit să ajungeți aici. Înțelegem asta, dar nu ne cerem scuze. Sunteți aici nu doar ca să vă slujiți țara, ci şi întreaga lume, dar nu veți primi nicio medalie după ce misiunea voastră se va fi încheiat. Nu se vor organiza defilări în onoarea voastră. Nu veți şti cât de recunoscători vă suntem, pentru că, înainte de plecare, vi se vor suprima toate amintirile legate de

Institut. Adică, vi se vor şterge – pentru cei dintre voi care nu ştiu ce înseamnă „a suprima“.

Se uită o clipă drept în ochii lui Luke, iar privirea ei părea a-i spune: *Evident că* tu *ştii.*

– Totuşi, vă asigur de pe acum de toată recunoştința noastră. În perioada pe care o veți petrece aici, veți fi supuşi la anumite teste, iar unele dintre acestea s-ar putea să vi se pară neplăcute, dar veți scăpa cu bine şi vă veți întoarce la familiile voastre. Niciodată nu am pierdut vreun copil.

Făcu o altă pauză, aşteptând să-i fie adresată vreo întrebare sau să protesteze cineva. Wilholm ar fi făcut o adevărată scenă, însă Wilholm nu mai era. Ellis nu reacționă în niciun fel, pentru că nu-i stătea în fire să riposteze în mod direct. Fiind un jucător excelent de şah, prefera mutările perfide în locul atacurilor pe față. Dar tactica asta nu-i va folosi la nimic.

– Harold Cross a făcut o criză uşoară în urma testului de acuitate vizuală, căruia unii dintre voi – care l-au făcut deja – îi spun „testul cu punctele“ sau „testul cu luminile“. Din greşeală, a lovit-o pe Greta Wilcox, care încerca – sunt convinsă că sunteți de acord cu mine că a fost un gest demn de toată lauda – să-i aline suferința. Şi-a sucit gâtul destul de rău, dar acum merge spre bine. Surioara ei îi stă alături. Gemenele Wilcox şi Harold vor fi trimişi acasă săptămâna viitoare şi sper că vorbesc şi în numele vostru când spun că le urăm tot binele din lume.

Îl căută iar din priviri pe Luke, care stătea la o masă lângă peretele din cealaltă parte a cantinei. Micuțul lui amic era şi el acolo. Dixon se uita la ea cu gura căscată, dar bine măcar că nu-şi mai chinuia nasul.

– Dacă vă va spune cineva orice altceva, să fiți siguri că persoana respectivă vă minte şi că trebuie să anunțați imediat un îngrijitor sau un laborant. Ați înțeles?

Tăcere. O tăcere profundă, neobişnuită, neîntreruptă nici măcar de vreo tuse nervoasă.

– Dacă ați înțeles, v-aş ruga să spuneți „Da, doamnă Sigsby“.

– Da, doamnă Sigsby, se cam miorlăiră copiii.

Ea îşi strâmbă uşor buzele într-un zâmbet fals.

– Cred că puteți şi mai bine.

– *Da, doamnă Sigsby!*

– Mai convingător!

– *DA, DOAMNĂ SIGSBY!*

Acum, corului de copii i se alăturară şi laboranții, îngrijitorii şi personalul de la bucătărie.

– Bravo! zâmbi doamna Sigsby. Nu-i aşa că parcă nimic nu curăță plămânii şi mintea mai bine decât un strigăt afirmativ? Acum vă rog să vă continuați cina.

Se întoarse spre angajații de la bucătărie.

– *Chef* Doug, poate micuții vor primi şi un supliment la desert, înainte de culcare, presupunând că mai ai chec şi înghețată, da?

Bucătarul-şef încuviinţă, ridicând degetul mare. Cineva începu să bată din palme. I se alăturară şi alţii. În timp ce părăsea sala, doamna Sigsby se uita în dreapta şi în stânga, mulţumindu-le. Păşea la fel de semeaţă ca la venire – cu capul sus şi legănându-şi uşor braţele. Colţurile gurii i se ridicaseră uşor într-un zâmbet pe care Luke îl asemui cu al Giocondei lui Da Vinci. Angajaţii în halate albe se dădură la o parte ca să-i facă loc să treacă.

Aplaudând, Avery se apropie de Luke şi îi şopti:

– A minţit în *toate* privinţele.

Luke dădu aproape imperceptibil din cap.

– Scorpia dracului! mormăi Avery.

Luke dădu iar din cap şi îi transmise mesajul: *Aplaudă în continuare.*

17

În noaptea aceea, în timp ce Institutul se odihnea, pregătindu-se pentru o nouă zi, Luke şi Avery stăteau întinşi unul lângă celălalt în patul lui Luke.

Avery repeta în şoaptă tot ce le spusese Maureen de fiecare dată când îşi atingea nasul – de fapt, nu voia decât s-o facă să înceteze. Luke se temuse că femeia de serviciu nu va înţelege sensul biletului pe care i-l ascunsese în căruciorul cu rufe (sigur, poate că îl influenţa şi uniforma aia maro, făcându-l să o creadă mai slabă de minte şi să aibă oarece prejudecăţi); prin urmare, va trebui să-şi revizuiască atitudinea, pentru că Maureen înţelesese totul perfect şi chiar îi sugerase lui Avery un ghid de reacţii pe care să-l urmeze pas cu pas. Luke credea că micuţul Avester ar fi putut să dea dovadă de ceva mai multă fineţe, dar se părea că totul se sfârşise cu bine. Trebuia să spere că aşa a fost. Singura problemă a lui Luke era dacă le reuşise sau nu acest prim pas extrem de simplu. Mai simplu nici că se putea.

Cei doi băieţi stăteau culcaţi pe spate, cu ochii larg deschişi în întuneric. Luke tocmai recapitula etapele pentru a zecea oară – sau, poate, a cincisprezecea –, când Avery îi invadă mintea cu trei cuvinte strălucitoare ca un neon roşu, care apoi se stinseră, lăsând o imagine remanentă în urma lor.

Da, doamnă Sigsby.

Luke îl înghionti.

Avery chicoti.

După doar câteva secunde, cele trei cuvinte reapărură, strălucind şi mai tare.

Da, doamnă Sigsby!

Luke îl mai înghionti o dată, dar şi el zâmbea. Iar Avery probabil că ştia asta, chiar dacă în cameră era beznă, pentru că Luke zâmbea şi cu mintea, nu doar cu buzele; şi era convins că are dreptul să o facă. Poate nu va reuşi să fugă din Institut – trebuia să recunoască faptul că nu prea avea sorţi de izbândă, ba

chiar deloc nu avea, însă speranța era un cuvânt atât de frumos, un sentiment atât de frumos!

DA, DOAMNĂ SIGSBY, SCORPIE AFURISITĂ CE EȘTI!

– Încetează dacă nu vrei să te gâdil! murmură Luke.

– A ținut, nu-i așa? șopti Avery. Pe bune că a ținut. Crezi că poți să…

– Nu știu. Știu doar că am să încerc. Acum gura! Culcă-te!

– Aș vrea să mă iei cu tine. *Așa de mult* aș vrea.

– Și eu, spuse Luke.

Și nu mințea. Lui Avery avea să-i fie greu când va rămâne singur. Sigur, în comparație cu micuțele gemene sau Stevie Whipple, era mai bine adaptat la viața în societate, dar nu va fi niciodată declarat cel mai popular copil din clasă.

– Să aduci o mie de polițiști cu tine când te întorci, șopti puștiul. Și să te întorci repede, înainte să mă ducă în Jumătatea Posterioară. Și cât timp încă putem s-o salvăm pe Sha.

– Am să fac tot ce pot, îi promise Luke. Acum încetează, nu-mi mai răcni în cap!

– Dacă ai fi mai TP decât ești, nici nu te-ar durea când îmi trimiți gândurile și am putea să stăm de vorbă mai bine.

– Dacă și cu Parcă se plimbau în barcă… Îți spun pentru ultima oară: fii cuminte și dormi!

Avery se culcă și adormi. Îl luă somnul și pe Luke. Prima etapă din planul lui Maureen era la fel de rudimentară ca mașina de gheață lângă care stăteau uneori de vorbă. Dar se potrivea perfect cu toate lucrurile pe care le observase deja: carcasele pline de praf ale camerelor de supraveghere, plintele de pe care se luase vopseaua cu mulți ani în urmă și nu se obosise nimeni să le vopsească la loc, cartela de ascensor uitată din neglijență. Se gândi din nou la similitudinea dintre Institut și o rachetă, cu motoarele oprite, dar care încă se mișcă datorită inerției.

18

În ziua următoare, Winona îl însoți până la Nivelul C, unde i se mai făcu un consult sumar: tensiune, puls, temperatură, indice de O2 în sânge. Când Luke întrebă ce mai urmează, Dave își verifică foaia de pe clipboard, îi zâmbi prietenos – de parcă nici nu l-ar fi lovit și nu l-ar fi trântit vreodată la pământ – și îi răspunse că nu mai avea nimic programat pentru el.

– Ai o zi liberă, Luke. Bucură-te de ea!

Și ridică mâna.

Luke zâmbi cu toți dinții și bătu palma cu el, dar se gândea doar la bilețelul lui Maureen: *Și după ce o să termine cu testele, n-o să mai ai decât 3 zile.*

– Și mâine? întrebă el pe drumul înapoi spre ascensor.

– Nu-ți bate capul, o să vedem ce-o mai fi și mâine, spuse David. Așa e cel mai bine.

Poate era valabil pentru unii, dar nu şi pentru Luke. Nu acum. Îşi dorea să aibă mai mult timp la dispoziție ca să studieze mai bine planul lui Maureen – sau, mai degrabă, să tergiverseze punerea lui în aplicare –, dar se temea că timpul lui în Jumătatea Anterioară expirase.

Partidele de *dodgeball* deveniseră ceva obişnuit pe terenul de joacă al Institutului, aproape ca un ritual, și toți copiii participau la ele, cel puțin o vreme. Luke intră în cerc şi se îmbrânci vreo zece minute cu ceilalți jucători, după care se lăsă lovit de minge. În loc să se alăture echipei adverse, ieşi din joc şi porni spre cealaltă parte a terenului, trecând pe lângă Frieda Brown, care arunca la coş de una singură. Luke nu credea că fata înțelesese încă unde se afla şi ce anume se întâmpla aici. Se aşeză pe pietriş şi se sprijini cu spatele de gard. Bine măcar că acum nu mai erau atâtea gângănii. Cu ochii la meciul de *dodgeball*, îşi lăsă mâinile în jos şi le frecă încet.

– Vrei să dai la coş? îl întrebă Frieda.

– Poate mai încolo, răspunse Luke.

Ca din întâmplare, duse o mână mai în spate, pipăi baza gardului şi descoperi că – da! – Maureen avusese dreptate: era o gaură acolo, unde solul era mai tasat, probabil ca rezultat al topirii zăpezii la începutul primăverii. Gaura nu era mare – doar vreo trei sau patru centimetri în diametru –, dar era acolo. Nu avusese nimeni grijă să o astupe. Mâna lui Luke zăbovi un pic pe baza expusă a gardului. Dinții ascuțiți ai sârmei îi intrau în palmă, dar nu-i păsa, pentru că putea să-şi mişte degetele în aerul liber din afara Institutului. După câteva secunde, se ridică, îşi şterse turul pantalonilor şi o întrebă pe Frieda dacă voia să facă o partidă unu-la-unu. Fata îi aruncă un zâmbet entuziast, care părea a spune: *Daaa! Normal că da! Vrei să fii prietenul meu?*

Iar acest zâmbet îi cam frânse inima.

19

Nici în următoarele două zile nu i s-a făcut niciun test şi nimeni nu s-a deranjat să-l mai consulte. A ajutat-o pe Connie – una dintre femeile de serviciu – să care două saltele de la lift până în camerele din Aripa de Est, faptă bună care i-a fost răsplătită doar cu o amărâtă de fisă (oamenii de serviciu erau foarte zgârciți cu fisele) şi, în drum spre camera lui, a dat peste Maureen, care stătea lângă automatul de gheață şi bea apă din sticla pe care o ținea la rece acolo. O întrebă dacă are nevoie de ajutor.

– Nu, mă descurc.

Apoi, pe un ton mult mai scăzut:

– Hendricks şi cu Zeke au discutat ceva afară, lângă steag. I-am văzut eu. Ți-au mai făcut vreun test?

– Nu. De două zile nu mi-au mai făcut nimic.

– Aşa mi-am zis şi eu. Azi e vineri. S-ar putea să mai stai aici până sâmbătă sau duminică, da' eu nu m-aş baza pe asta.

Pe Luke îl îngrozi de-a dreptul expresia plină de îngrijorare şi milă de pe chipul scofâlcit al femeii.

La noapte.

Nu rosti cuvintele cu glas tare, ci doar le mimă din buze, prefăcându-se că se şterge la ochi şi astfel acoperindu-şi jumătate din față. Maureen dădu din cap.

– Ei ştiu că tu ai…

Nu termină. Nici nu era nevoie.

– Ei îşi imaginează că am sciatică, spuse ea abia auzit. Poate doar Hendricks şi-a dat seama, da' nu-i pasă. Nimănui nu-i pasă, câtă vreme mă țin de treburile mele. Du-te, Luke! O să-ți fac curat în cameră când o să fii la masa de prânz. Să te uiți sub saltea când o să te culci. Mult noroc!

Ezită puțin, apoi adăugă:

– Mi-aş dori să te îmbrățişez, fiule!

Lui Luke i se umplură ochii cu lacrimi. Plecă repede, înainte ca Maureen să-l vadă plângând.

La prânz a mâncat foarte mult, cu toate că nu-i era chiar atât de foame. La fel de mult va mânca şi la cină. Avea senzația că, dacă totul ieşea cum voia, va avea nevoie de cât mai multă energie.

La cină, Frieda s-a aşezat lângă ei. Probabil că-i picase cu tronc Luke. După masă s-au dus pe terenul de joacă. Luke a refuzat să arunce la coş împreună cu ea, sub pretextul că trebuie să-l supravegheze pe Avery, care sărea pe trambulină.

În timp ce se uita la salturile lipsite de energie ale lui Avery, în mintea lui Luke apăru o altă sclipire de neon roşu.

La noapte?

Luke clătină din cap.

Trebuie să dormi la tine în cameră. Vreau să mă odihnesc şi eu.

Avery coborî de pe trambulină şi se uită foarte serios la Luke.

– Să nu mă minți doar pentru că îți imaginezi că o să vadă cineva cât de trist sunt şi o să înceapă să-şi pună întrebări că de ce sunt trist. O să fac tot posibilul să nu par aşa.

Şi micuțul îşi crăcănă buzele într-o imitație penibilă de zâmbet.

În regulă. Te rog doar să nu mă încurci, Avester.

Să te întorci după mine dacă poți. Te rog.

Am să mă întorc.

Se întorceau şi punctele, amintindu-i de bazinul în care fusese scufundat. Luke înțelese că le-a readus efortul conştient de a-şi trimite aceste gânduri puştiului.

Avery se mai uită puțin la el, după care dădu fuga la coşul de baschet.

– Vrei să dăm la coş, Frieda?

Fata se uită de sus la el şi îi zâmbi, dar nu cu dispreț.

– Măi, puștiulică, dacă vrei să te bat măr…

– O să vedem cine pe cine bate.

Şi cei doi – fata şi băiatul – tot se jucară până pe înserat. Luke traversă terenul de joacă, uitându-se o singură dată în urmă, chiar atunci când Avery – numit de Harry Cross „puțulica“ lui Luke – ratăo aruncare. Îşi spunea că puştiul va veni în camera lui, măcar ca să-şi ia periuța de dinți. Însă se înşela.

20

Luke jucă la laptop câteva partide de Slap Dash şi 100 de Bile, după care se spălă pe dinți, se dezbrăcă şi se băgă în pat. Stinse veioza şi băgă mâna sub saltea. S-ar fi tăiat la degete în lama cuțitului pe care i-l lăsase Maureen acolo (spre deosebire de cele din plastic de la cantină, acesta părea unul adevărat, din metal, din acelea folosite la decojit fructe şi legume), dacă ea nu ar fi avut intuiția să-l împacheteze într-o cârpă. Mai era şi altceva acolo, un obiect pe care Luke reuşi să-l identifice doar atingându-l. Folosise o mulțime înainte de a veni aici. Un stick de memorie. Îşi strecură ambele obiecte în buzunarul de la pantaloni.

Apoi aşteptă. Auzea copiii alergând pe coridor – poate jucau leapşa, poate doar fugeau încoace şi încolo ca nebunii. Cam aşa se întâmpla în fiecare seară de când fuseseră aduşi la Institut. Țipau şi râdeau şi se sâsâiau tare, ca şi cum ar fi cerut să se facă linişte, după care râdeau din nou. Încercând să-şi consume energia. Încercând să scape de *frica* din ei. Cel mai tare se auzea vocea lui Stevie Whipper, de unde Luke ajunse la concluzia că Stevie băuse ceva vin sau limonadă alcoolizată. Nu era acolo niciun adult sever care să le ceară să tacă; angajaților din Institut nu le păsa câtuşi de puțin să impună copiilor regulile de bună creştere şi nici ore stricte de culcare.

În cele din urmă, se aşternu linişteapeculoarul unde era camera lui Luke. Tot ce auzea acum erau bătăile regulate ale propriei inimi şi foşnetul gândurilor în timp ce parcurgea lista lui Maureen pentru ultima oară.

După ce ieşi, du-te în dreptul trambulinei, repetă el. Foloseşte cuțitul dacă trebuie. Apoi coteşte puțin la dreapta.

Dacă va reuşi să iasă din clădire.

Se bucura să simtă că era hotărât în proporție de optzeci la sută şi doar douăzeci la sută speriat. Dar nici teama asta nu-şi avea rostul, deşi probabil că era ceva firesc. Hotărârea îi era alimentată de *convingerea* clară că aceasta era şansa lui, singura pe care o va avea vreodată. Şi că trebuia să profite de ea la maximum.

Larma de pe coridor încetase de o jumătate de oră, aşa că Luke se dădu jos din pat şi luă de pe televizor găletuşa pentru cuburi de gheață. Născocise o poveste pentru cei care supravegheau monitoarele – presupunând că la ora aia le mai supraveghea cineva şi angajații nu se apucaseră să-şi dea pasiențe.

Povestea era despre un băiat care se duce devreme la culcare, dar se trezeşte la un moment dat dintr-un motiv oarecare – poate ca să facă pipi, poate din cauza unui coşmar. Nu contează motivul; important este că puştiul doarme pe el, aşa că iese pe coridor în chiloți. Din carcasele lor prăfuite, camerele de supraveghere îl urmăresc cum se duce la automat ca să-şi umple găletuşa cu cuburi de gheață, iar atunci când îl văd întorcându-se nu doar cu găletuşa plină, ci şi cu paleta din plastic, cei de la monitoare vor presupune că este mult prea amețit de somn şi nu-şi dă seama că încă o are în mână. Şi îşi spun că o s-o vadă de dimineață, fie pe birou, fie în chiuveta de la baie şi se va întreba cum de a ajuns acolo.

Revenit în cameră, Luke puse câteva cuburi de gheață într-un pahar, îl umplu cu apă de la robinetul din baie şi bău jumătate din el pe nerăsuflate. Tare bună era apa asta rece! Avea gura şi gâtul foarte uscate. Lăsă paleta pe rezervorul de la closet şi se culcă la loc. Începu să se zvârcolească în aşternuturi. Începu să bolborosească. Poate puştiului din povestea lui îi este dor de micuțul lui prieten. Poate din cauza asta nu reuşeşte să adoarmă. Poate că nu-l urmăreşte şi nu-l ascultă nimeni, dar poate totuşi îl urmăreşte şi îl ascultă cineva, şi atunci exact aşa trebuie să se poarte.

În cele din urmă, aprinse veioza şi se îmbrăcă. Intră în baie, unde nu era nicio cameră de supraveghere (*probabil* nu era nicio cameră de supraveghere) şi îşi băgă paleta în partea din față a pantalonilor, apoi o acoperi cu tricoul, lăsat pe acolo. Dacă *exista* o cameră de supraveghere şi dacă cineva stătea acum cu ochii în monitor, probabil că dăduse deja de necaz. Dar, cum nu avea ce să facă în privința asta, trebuia să meargă mai departe.

Ieşi din cameră, străbătu coridorul şi ajunse în sala cea mare. Acolo nu mai erau decât Stevie Whipple şi un alt copil, unul dintre cei noi. Amândoi întinşi pe jos, amândoi dormind duşi. În jurul lor erau împrăştiate vreo şase sticluțe în care fusese whisky. Sticluțele astea însemnau o groază de fise. Stevie şi noul lui amic aveau să se trezească mahmuri şi cu buzunarele goale.

Luke păşi cu grijă peste trupul lui Stevie şi intră în cantină. Pentru că nu erau aprinse decât tuburile de neon de deasupra bufetului, locul era întunecat şi cam sinistru. Luke luă un măr din castronul cu fructe, care părea a nu se goli niciodată, muşcă din el şi se întoarse agale înapoi în sală, sperând că nu-l urmăreşte nimeni. Sperând că, dacă totuşi îl urmărea cineva, acea persoană (persoane) va (vor) pune botul la pantomima lui. Puştiul s-a trezit. Puştiul şi-a luat gheață de la automat şi a băut un pahar cu apă rece. Numai că asta l-a trezit şi mai tare, aşa că se duce la cantină ca să-şi ia ceva de rontăit. După aia puştiul îşi zice: Hei, ce-ar fi să ies un pic la aer, pe terenul de joacă? N-ar fi primul care să facă aşa ceva; Kalisha zicea că ieşise de mai multe ori împreună cu Iris ca să se uite la stele, incredibil de mari şi

strălucitoare aici, unde lipsea complet fenomenul de „poluare luminoasă“[88]. Kalisha mai zicea că unii copii ieşeau noaptea pe teren ca să se pupe. Luke spera doar ca acum să nu fie nimeni acolo, cu ochii holbați la stele sau la iubițel/iubițică.

Nu era. Nu era nici lună, aşa că bezna pusese stăpânire pe teren. Ansamblurile de joacă erau doar nişte umbre colțuroase şi negre. Copiilor mici – mai ales atunci când sunt singuri – le este frică de întuneric. Le este frică şi copiilor mai mari, deşi majoritatea nu vor să recunoască.

Luke traversă terenul de joacă, aşteptându-se să dea nas în nas cu vreunul dintre îngrijitorii din tura de noapte (pe care nu-i ştia prea bine) şi să fie întrebat ce mama naibii caută afară, cu paleta aia ascunsă sub tricou. Că doar nu-i trecea prin minte să evadeze, nu? Pentru că aşa ceva ar fi o mare nebunie!

– O nebunie, murmură Luke, aşezându-se cu spatele la gard. Așa sunt eu, un nebun în toată regula.

Aşteptă să vadă dacă venea cineva. Nu, nu venea nimeni. Nu se auzeau decât țârâitul greierilor şi țipătul unei bufnițe. Era o cameră de supraveghere, dar oare stătea cineva cu ochii la monitor? Da, ştia că locul era păzit, însă mai ştia şi că paza *lăsa de dorit.* Avea să afle curând cât de mult.

Îşi ridică tricoul şi scoase paleta. Atunci când îşi imaginase partea aceasta din plan, se vedea săpând în spate cu mâna dreaptă, poate alternând cu stânga atunci când obosea. În realitate însă, nu-i prea reuşea. Hârşâi de mai multe ori cu paleta de baza gardului, făcând un zgomot care lui i se părea de-a dreptul asurzitor în liniştea din jur. Plus că avea senzația că nu avansase deloc.

Zău că e o mare nebunie, îşi spuse el.

Uitând de camera de supraveghere, Luke se puse în genunchi şi începu să sape sănătos sub gard, aruncând pietrişul în toate părțile. Timpul parcă se dilata. Simțea cum trec orele, una după alta. Oare era cineva în sala cu monitoare (cameră pe care el n-o văzuse niciodată, dar pe care şi-o putea imagina în cel mai mic detaliu) care să se întrebe acum de ce oare nu se întorsese de pe terenul de joacă puştiul ăla cu insomnie? Oare el (sau ea) va trimite un îngrijitor să vadă ce se întâmpla acolo? Şi încă ceva, Lukey, cum ar fi dacă acea cameră de afară e dotată cu un dispozitiv de vedere nocturnă? Ei, ce zici de chestia asta?

Continuă să sape. Deja avea chipul ud şi uleios de la transpirație, devenind țintă predilectă a insectelor din tura de noapte. Continuă să sape. Simțea izul acru al subsuorilor. Inima îi alerga la galop. Simți o prezență în spate, dar, atunci când privi peste umăr, văzu doar cadrul coşului de baschet, reliefat pe cerul plin de stele.

Reuşise să sape un şanț pe sub gard. Deloc adânc, dar Luke fusese slab înainte de sosirea lui la Institut, iar de atunci slăbise şi mai mult. Poate că…

Însă, când se puse pe burtă şi încercă să treacă dincolo, gardul îl opri. Off, mai avea încă mult de săpat.

Întoarce-te! Întoarce-te în cameră şi bagă-te în pat înainte să te găsească ăştia şi să-ți facă nişte lucruri oribile pentru că ai încercat să evadezi!

Însă asta nu era o opțiune, ci doar un simplu gest de laşitate. Oricum aveau să-i *facă* nişte lucruri oribile: filmele, durerile de cap, Luminile Stasi… şi, la final, zumzetul de albine.

Continuă să sape, gâfâind acum destul de tare: înainte şi înapoi, la stânga şi la dreapta. Groapa dintre baza gardului şi sol se adânci treptat. Ei, cât de proşti erau de nu se gândiseră să paveze terenul de-o parte şi de alta a gardului? Cât de proşti erau de nu le trecuse prin cap să-l electrifice – nu prea tare, desigur? Dar uite că atât de proşti erau şi uite că el reuşise să facă asta.

Se puse iarăşi pe burtă, încercă iarăşi să se strecoare în partea cealaltă şi iarăşi îl opri baza gardului. Dar nu mai avea mult până va reuşi. Luke se aşeză din nou în genunchi şi începu din nou să sape. Mai repede, înainte şi înapoi, la stânga şi la dreapta. Un pocnet îl făcu să tresară: în cele din urmă, paleta se rupsese. Luke aruncă mânerul şi continuă să sape doar cu bucata în formă de lopățică, strâmbându-se de durere când muchiile ei îi intrau în palme. Se opri să şi le privească şi văzu că îi sângerau.

De data asta trebuie să reuşesc. Trebuie!

Însă nici acum nu prea… putea… să… încapă.

Deci, înapoi la paletă. La stânga şi la dreapta, la babord şi la tribord. Printre degete îi picura sângele, transpirația îi lipise părul de frunte, țânțarii îi zumzăiau subțire în urechi. Puse paleta la o parte, se întinse şi mai încercă încă o dată să se strecoare pe sub gard. Ghimpii de sârmă îi intrară în tricou şi i-l sfâşiară, apoi îi intrară în piele şi zgâriară omoplații până la sânge. Dar nu se lăsă.

Se blocă la jumătatea drumului. Se uită la pietrişul de dedesubt, observă cum praful i se înfoia sub nări atunci când icnea. Trebuia să se întoarcă, să sape şi mai adânc – poate nu prea mult. Numai că atunci când încercă să se retragă spre terenul de joacă… iată că nu reuşi. Nu mai putea să se târască nici înainte, nici înapoi. Era captiv. Nu blocat – captiv. Şi va rămâne aici, până în dimineața următoare, ca un iepure în capcană, prins sub rahatul ăsta de gard.

Uite că reveniră şi punctele – puncte roşii şi puncte verzi şi puncte violet, ieşind din fundul şanțului, la doar vreo patru centimetri de ochii lui. Se năpusteau la el, se împrăştiau, se adunau, se învârteau. Pulsau. Claustrofobia îi încleştă inima, îi apăsă tâmplele. Îi zvâcneau palmele. Îl usturau.

Luke întinse mâna, îşi înfipse degetele în pământ şi trase cu toată puterea pe care o mai avea în el. O clipă, punctele îi acoperiră şi creierul, nu doar câmpul vizual, şi avu senzația că îl orbeşte lumina lor. Apoi, parcă baza gardului se ridică puțin.

Poate nu era decât un joc al imaginației sale, dar nu credea. O auzi cum scârțâie.

Poate că injecțiile şi bazinul m-au făcut TK-pozi, îşi spuse el. *Aşa ca George.*

Nu conta acum. Singurul lucru care conta era că începuse din nou să se mişte.

Începură să dispară şi punctele. Dacă plasa gardului chiar se ridicase, acum căzu la loc. Şi țepii ei nu-i mai zgâriară doar umerii, ci şi fesele şi coapsele. Durerea ascuțită îl făcu să se oprească din nou, iar atunci gardul îl îmbrățişă cu patimă, nedorind să-i mai dea drumul vreodată, însă Luke întoarse capul, îşi culcă obrazul pe pământul pietros şi văzu o tufă destul de aproape de el. *Parcă* destul de aproape. Se întinse, nu reuşi să ajungă, se mai întinse puțin şi apucă o creangă. Trase. Tufa se clătină, dar nu apucă să iasă cu totul din pământ, iar Luke începu să înainteze din nou, proptindu-se în şolduri şi împingând cu picioarele. Primi o sărutare de rămas-bun de la un ghimpe mai tupeist al gardului: o zgârietură lungă şi fierbinte de-a lungul gambei. Şi gata!

Era afară.

Luke se ridică în genunchi, se clătină cuprins de amețeală şi aruncă o privire sălbatică în urmă, convins că va vedea cum se aprind toate becurile, nu doar în sala cea mare, dar şi pe holuri şi în cantină, iar la lumina lor, va vedea mai multe siluete alergând spre el: îngrijitorii fluturând bastoanele cu electroşocuri, date la putere maximă.

Nu văzu niciun bec aprins. Nu venea nimeni după el.

Se ridică în picioare şi o luă la fugă aiurea prin întuneric. Panica îl făcuse să uite următoarea etapă – etapă esențială – a planului: orientarea. Cum ar fi fost să intre în pădure şi să se rătăcească acolo, înainte de a-şi recăpăta luciditatea? Însă călcă pe o piatră ascuțită, a cărei muchie îi intră în călcâiul stâng, provocându-i o durere pătrunzătoare, şi îşi dădu seama că îşi pierduse unul dintre tenişi sub gard, când se opintise cu disperare ultima dată.

Luke se întoarse, se aplecă, îl găsi, se încălță. Îl usturau spinarea şi fesele, dar zgârietura aia din gambă era adâncă şi îl ardea rău de tot. Inima îşi mai domoli ritmul nebunesc şi mintea i se limpezi. *După ce ieşi, du-te în dreptul trambulinei,* repetase şi Avery a doua etapă a planului lui Maureen. *Stai cu spatele la ea şi după aia întoarce-te puțin la dreapta – cam un pas normal. Aia-i direcția în care trebuie să mergi. Nu e decât un kilometru şi jumătate sau cam aşa ceva; şi nu trebuie să ții drumul drept. Scopul tău este extrem de important. Dă-ți toată silința.* Mai târziu, în aceeaşi seară, pe când erau întinşi în pat, Avery spusese că poate ar fi bine să se ghideze după stele, însă el nu se pricepea deloc la chestia asta şi nu-i putea da niciun sfat.

Bine. Acum era cazul să o ia din loc, însă mai avea ceva de făcut înainte de asta.

Îşi pipăi cerculeţul din lobul urechii drepte. Îşi aduse aminte că-i spusese cineva – poate Iris sau Helen – că nu o duruse deloc implantul pentru că deja avea cercei, iar cerceii se puteau scoate, Luke o văzuse pe mama lui scoţându-i. Cercelul ăsta neobişnuit era fixat acolo.

Te rog, Doamne, nu vreau să folosesc cuţitul.

Luke se pregăti sufleteşte, strânse din dinţi, îşi băgă unghiile sub partea superioară a dispozitivului de urmărire şi trase. Lubul urechii i se întinse. Îl durea, îl durea tare, însă dispozitivul nici nu se mişcă. Îi dădu drumul, inspiră adânc (amintindu-şi de scufundarea în bazin) şi trase din nou. Mai tare. Acum durerea a fost şi mai crâncenă, dar dispozitivul rămase la locul lui. Şi timpul trecea. Văzută din unghiul acesta, aripa de vest a clădirii, unde se aflau camerele copiilor, părea cam ciudată. Dar era tăcută şi cufundată în întuneric. Bine, dar cât timp încă?

Se gândi să mai tragă o dată, dar nu ar fi însemnat decât să amâne inevitabilul. Maureen ştiuse că aşa va fi: acesta era motivul pentru care-i lăsase cuţitaşul. Luke îl scoase acum din buzunar – cu grijă, ca nu cumva să scoată din greşeală şi stick-ul de memorie) şi se uită bine la el, în lumina difuză a stelelor. Îi pipăi tăişul cu buricul degetului mare, apoi întinse mâna stângă în diagonală şi se trase de lobul urechii cât de mult se putea. Adică destul de puţin.

Şovăi puţin, tot repetându-şi că se afla în cealaltă parte a gardului, că era liber. Auzi strigătul somnoros al bufniţei. Chiar şi în aceste momente de disperare, tot i se păreau minunaţi licuricii care brodau pânza nopţii.

Fă-o repede! îşi spuse. *Imaginează-ţi că tai o felie de friptură. Şi să nu ţipi, indiferent cât de tare o să te doară. În niciun caz să nu ţipi.*

Luke propti vârful lamei de vârful lobului şi rămase aşa câteva secunde lungi cât o eternitate. După care lăsă jos cuţitul.

Nu pot.

Trebuie să poţi.

Nu pot.

Of, Doamne, trebuie!

Lipi din nou tăişul de carnea moale şi sensibilă şi îl mişcă repede în jos, rugându-se doar ca lama să fie suficient de ascuţită şi să taie ce e de tăiat de la prima încercare.

Da, lama *era* ascuţită. Din păcate, însă, Luke ezită din nou în ultima clipă, drept care, în loc să fie complet retezat, lobul urechii atârna acum de o fâşie de cartilaj. La început nu simţi nicio durere, ci doar fierbinţeala sângelui care îi şiroia pe gât. Apoi veni şi durerea, ca o înţepătură veninoasă de viespe – o viespe cât o sticlă de bere. Luke scoase un fel de şuierat anemic, apucă bucata de carne spânzurată de ureche şi trase de ea aşa

cum tragi pielea friptă de pe un copan de pui. Se aplecă să se uite mai bine, ştiind că rupsese porcăria aia, dar dorind oricum s-o vadă cu ochii lui. Având nevoie să se convingă. Da, uite-o!

Apoi se asigură că stă în dreptul trambulinei. Se întoarse cu spatele la ea, făcu un pas – spera că unul mediu, normal – la dreapta. În faţa lui, pădurile negre din nordul statului Maine se întindeau pe multe zeci de kilometri. Se uită în sus şi descoperi Carul Mare. Steaua din colţ era chiar în faţa lui. Trebuie să merg după ea, îşi spuse. Asta-i tot ce am de făcut. Poate n-o să merg doar în linie dreaptă până dimineaţă, dar Maureen i-a zis lui Avery că-i vorba doar de un kilometru şi jumătate. După aia începe o altă etapă a planului. Trebuie să ignor durerea din umeri, durerea şi mai nasoală din gambă şi durerea din urechea ca de Van Gogh – cea mai nasoală dintre toate. Nu trebuie să iau în seamă nici tremuratul ăsta puternic din mâini şi picioare. Trebuie să plec de aici. Dar mai întâi…

Ridică pumnul drept şi aruncă peste gard bucata de carne în care se afla microcipul. Auzi (sau i se păru că aude) un pocnet slab, atunci când aceasta căzu pe asfaltul din jurul rahatului ăluia de teren de baschet. Ei, poftim! Luaţi-vă dispozitivul şi spălaţi-vă cu el pe cap!

Cu ochii aţiţiţi asupra stelei, Luke porni la drum.

21

Cam treizeci de secunde. Doar atât îl călăuzi steaua pe Luke. De îndată ce intră în pădure, nu o mai văzu. Băiatul se opri. Institutul abia dacă se mai întrezărea în urma lui printre ramuri.

Doar un kilometru şi jumătate, îşi zise el. *Şi o să găseşti ce cauţi chiar dacă te abaţi un pic de la drum*. Pentru că ea i-a spus lui Avery că e mare. Mă rog, *cam* mare. Deci, trebuie să mergi încet. Eşti dreptaci, adică emisfera dreaptă este cea dominantă. Aşa că trebuie să încerci să compensezi asta, dar nu exagera, altminteri o s-o iei prea mult la stânga. Şi ţine socoteala. Un kilometru şi jumătate înseamnă cam douăzeci de mii, douăzeci şi cinci de mii de paşi. Aproximativ, firește, în funcţie de teren. Şi, vezi, ai grijă să nu-ţi intre vreo creangă în ochi. Ai şi aşa suficiente găuri.

Şi Luke porni. Cel puţin nu era nevoit să-şi croiască drum printre hăţişuri. Era o pădure de copaci bătrâni, cu coroane stufoase, iar pe jos era un strat gros de ace de conifere, care împiedica creşterea tufelor. De fiecare dată când trebuia să ocolească vreunul dintre copacii bătrâni (probabil pini – deşi, pe bezna aia, cine să-şi dea seama?), încerca să se reorienteze şi să continue să meargă în linie dreaptă – o linie care acum (trebuia să recunoască) era mai mult decât ipotetică. Parcă ar fi încercat să-şi găsească drumul într-o sală mare, plină cu tot felul de obiecte pe care abia dacă le vedea.

Pe neaşteptate, auzi din stânga un fel de grohăit, apoi un zgomot de paşi grăbiți şi de crengi frânte, împinse la o parte. Băiat de oraş, Luke încremeni. Să fi fost o căprioară? Iisuse, dacă era un urs? Căprioara ar fi fugit speriată, dar ursului poate îi era poftă de mâncare. Şi dacă tocmai în momentul ăsta se repezea la el, atras de miros? Că doar şi gâtul, şi umărul drept al tricoului lui Luke erau pline de sânge.

Dar zgomotul se stinse şi nu se mai auzea decât țârâitul greierilor şi, din când în când, câte un *buhuhuuu* al bufniței. Făcuse deja opt sute de paşi când îl oprise zgomotul. Acum porni din nou, cu mâinile întinse înainte ca un orb, numărând paşii în gând. O mie… o mie două sute… uite un copac, un adevărat monstru… primele crengi sunt mult deasupra capului meu, mult prea sus şi nu se mai vede cerul… trebuie să-l ocolesc… o mie patru sute… o mie cinci…

Se poticni de un trunchi căzut la pământ şi se prăbuşi pe burtă cât era el de lung. I se înfipse ceva în pulpa stângă, probabil un ciot de creangă, şi gemu de durere. Rămase culcat câteva clipe pe covorul de frunze putrezite, trăgându-şi sufletul şi dorindu-şi – asta chiar era tâmpenia supremă – să fie în camera lui de la Institut. Cameră unde fiecare lucru îşi avea locul lui bine stabilit şi unde nu năvăleau la el, dintre copaci, animale de dimensiuni necunoscute. Cameră unde era în siguranță.

– Mda, dar nu prea multă vreme, şopti el.

Se ridică în picioare, frecându-şi noua gaură din jeanşi şi noua gaură din pielea de dedesubt. *Bine măcar că nu au câini*, îşi zise el, amintindu-şi de un vechi film alb-negru, în care doi puşcăriaşi, legați unul de celălalt cu un lanț, reuşiseră să evadeze, dar apoi au fost urmăriți de o haită de copoi[80]. Plus că tipii ăia nimeriseră într-o mlaştină, unde erau crocodili.

Vezi, Lukey? o auzi el pe Kalisha. *Te descurci foarte bine. Numai să nu te opreşti. Mergi în linie dreaptă. Pe cât posibil.*

La pasul cu numărul două mii, Luke se opri şi începu să se uite după lumini printre copacii din față. *Sunt mereu câteva,* îi spusese Maureen lui Avery, *dar lumina galbenă este cea mai strălucitoare.* După două mii cinci sute de paşi a început să-şi facă probleme. După trei mii cinci sute, a fost aproape sigur că o apucase în direcție greşită.

Din cauza copacului ăluia de care m-am împiedicat, îşi zise el. *Afurisitul ăla de copac! Probabil că am luat-o aiurea după ce m-am ridicat. Cine ştie, poate mă îndrept spre granița cu Canada. O să mor în pădurea asta, dacă nu mă găsesc mai repede tipii de la Institut.*

Însă, pentru că întoarcerea era cu totul exclusă (nici dacă ar fi vrut, nu ar fi fost în stare să se întoarcă pe acelaşi drum), Luke continuă să meargă, tot cu mâinile întinse ca să simtă crengile care ar fi vrut să-l rănească în alte locuri. Urechea îi pulsa dureros.

Renunță să-şi mai numere paşii, dar probabil că ajunsese pe la cinci mii – adică peste trei kilometri –, când, printre copaci, observă o sclipire galben-portocalie. La început îşi spuse că era ori o halucinație, ori unul dintre punctele alea nenorocite, căruia i se vor alătura curând altele. Foarte multe. Următorii zece paşi puseră capăt acestor frământări. Lumina galben-portocalie era mai clară şi lângă ea apăruseră alte două luminițe, mult mai difuze. Probabil lumini electrice. Îşi spuse că lumina mai puternică venea de la nişte lămpi cu vapori de sodiu, aşa cum erau cele din parcările mari. Într-o seară, tatăl lui Rolf îi dusese pe el şi pe Rolf la film şi le spusese atunci că luminile astea ar fi trebuit să descurajeze furturile din maşini şi atacurile armate.

Luke simți nevoia să o ia la goană într-acolo. Reuşi să şi-o înfrâneze. Nu avea nevoie să se mai împiedice de alt copac căzut sau să calce în vreo groapă şi să-şi rupă piciorul. Erau tot mai multe lumini, însă el nu-şi dezlipea ochii de prima. Carul Mare nu strălucise prea mult, dar acum apăruse o altă stea călăuzitoare, una mult mai utilă. La doar zece minute după ce o văzuse prima oară, Luke ajunse la marginea pădurii. Acolo începea un teren deschis cam de cincizeci de metri lungime, în capătul căruia era un alt gard, asemănător cu cel din jurul Institutului, însă partea superioară a acestuia era securizată cu sârmă ghimpată. De-a lungul lui, cam din zece în zece metri, erau înşirați stâlpi de iluminat. Cu senzori de mişcare – aşa îi spusese Maureen lui Avery. Avery trebuia să-l atenționeze pe Luke să se țină la distanță de ei. Inutil acest sfat.

Dincolo de gard erau căsuțele. *Foarte* mici. Nici loc să te întorci n-ai acolo, ar fi spus tatăl lui Luke. Nu puteau să aibă mai mult de câte trei camere fiecare, cel mai probabil doar două, și erau aproape identice. Avery zicea că Maureen spusese că era un sat, însă lui Luke i se părea că seamănă mai degrabă cu o cazarmă. Casele erau dispuse în grupuri de câte patru, cu câte un petic de iarbă în centrul fiecărui grup. În câteva case mai era aprinsă câte o lumină – probabil becul de la baie, lăsat aprins de locatari ca să nu se împiedice de ceva dacă-i trece vreo nevoie în toiul nopții.

Nu era decât o singură stradă, care se termina în fața unei clădiri mai mari. În dreapta şi în stânga ei era câte o parcare mică – ambele ticsite cu maşini şi camionete. Cu totul, cam treizeci sau patruzeci de vehicule, estimă Luke, și îşi aminti că se întrebase unde îşi țineau maşinile angajații Institutului. Uite că aflase! Mai rămânea misterul aprovizionării cu alimente. Lampa cu vapori de sodiu era pe un stâlp chiar în fața acestei clădiri mai mari şi sub ea erau două pompe de benzină. Probabil că acolo era un fel de magazin pentru personalul Institutului, ca acelea amenajate în bazele militare.

Acum înțelegea mai multe. Angajații primeau zile libere – de exemplu, Maureen primise o săptămână şi se dusese în Vermont.

Multe dintre perioadele când nu erau în tură şi le petreceau aici, în căsuțele astea amărâte. Poate că turele lor erau organizate în aşa fel încât să locuiască la comun, iar atunci când voiau să se mai relaxeze un pic, se urcau în maşinile personale şi se duceau până în cel mai apropiat oraş, care, din întâmplare, era chiar Dennison River Bend.

Cu siguranță că localnicii erau curioşi şi voiau să ştie ce anume făceau în pădure toți bărbații şi femeile acelea. Şi cu siguranță că puneau întrebări, însă precis că li se închidea gura cu nişte minciuni bine gândite. Luke habar n-avea cum ar fi putut să sune aceste minciuni (şi, în momentul ăsta, nici nu-i păsa), însă probabil că erau destul de plauzibile, din moment ce rezistau de atâta vreme.

Ia-o la dreapta şi mergi paralel cu gardul. Caută o eşarfă.

Luke porni şi merse, având în stânga satul şi gardul, iar în dreapta pădurea. Iar îl apucă dorința de a o lua la goană, mai cu seamă că acum măcar vedea pe unde calcă. Nu putuseră să vorbească pe îndelete cu Maureen – pe de-o parte, pentru că ar fi stârnit bănuieli dacă ar fi zăbovit prea mult lângă ea; şi pe de altă parte, pentru că Luke se temea ca nu cumva să-i dea de gol scărpinatul ostentativ al lui Avery. În concluzie, nu ştia unde ar fi putut să fie eşarfa aia şi se temea să nu treacă pe lângă ea fără să o observe.

Îşi făcuse griji degeaba. Maureen o legase de o creangă mai joasă a unui pin, chiar înainte de locul unde gardul cotea spre stânga, îndepărtându-se de pădure. Luke luă eşarfa şi şi-o legă în jurul mijlocului, nedorind să lase un indiciu atât de clar celor care vor porni curând după el. Se întrebă cât va dura până când doamna Sigsby şi Stackhouse îşi vor da seama că a fugit şi vor înțelege cine îl ajutase. Probabil că foarte puțin.

Să le spui tot, Maureen. Altfel te vor tortura. Aşa vor face dacă ai să încerci să le ții piept şi eşti prea bătrână şi prea bolnavă ca să rezişti în bazinul ăla.

Rămăsese mult în urmă lumina puternică de la clădirea-prăvălie, iar Luke trebui să se uite bine de tot în jur ca să descopere drumeagul care ducea înapoi în pădure – probabil că pe acolo mergeau pe vremuri tăietorii de lemne. Capătul lui era ascuns de mai multe tufe dese cu coacăze şi, oricât de mult dorea să se grăbească, Luke nu se putu abține şi se opri ca să culeagă câteva. Erau dulci. Delicioase. Aveau gust de *libertate.*

Cu tot întunericul, Luke merse destul de bine pe drumeagul cel vechi. Pe mijlocul lui crescuseră o mulțime de tufe şi şanțurile făcute de roțile căruțelor de demult erau căptuşite cu muşchi. De-a curmezişul lui erau crengi peste care trebuia să păşească cu grijă (sau de care se împiedica, nevăzându-le la timp), dar măcar acum ştia că nu mai are cum să se rătăcească prin pădure.

Încercă din nou să-şi numere paşii, reuşi să ajungă cam până la patru mii, după care se lăsă păgubaş. Drumul avea zone în care

urca puțin, dar cel mai mult mergea în jos. De vreo două ori Luke dădu peste mormane de copaci căzuți, iar o dată peste o grămadă de tufe atât de dese şi încâlcite, că se temu ca nu cumva drumeagul să se împotmolească acolo. Însă reuşi să treacă printre ele şi văzu că iar îşi făcuse griji degeaba. Continuă să meargă. Habar n-avea cât timp trecuse. Poate o oră. Poate două. Mai degrabă două. Nu ştia decât că încă era noapte şi, chiar dacă noaptea e cam horror în pădure, mai ales pentru un puşti de la oraş, Luke spera că va rămâne întuneric mult, foarte mult timp. Numai că evident că nu va fi aşa. În această perioadă a anului, cerul va începe să se lumineze uşor încă de la ora patru.

Ajunse pe o altă ridicătură a drumeagului şi se opri puțin ca să se odihnească, dar rămase în picioare. Nu prea credea că o să adoarmă dacă se aşeza în fund, dar îl înspăimânta simplul gând că aşa ceva ar fi fost posibil. Se terminase toată adrenalina care-l ajutase să sape şi să se zvârcolească şi să iasă pe sub gard. Adrenalina care-l ajutase să străbată pădurea şi să ajungă la satul acela. Acum nici nu-i mai curgea sânge din ureche şi din rănile de pe spate şi de pe picior, dar începuseră să-l doară ca naiba. Cel mai tare urechea. O atinse uşor, dar îşi retrase repede degetele, şuierând de durere printre dinții încleştați. Apucase însă să simtă acolo un cocoloş de sânge închegat şi un fel de crustă.

M-am automutilat, îşi zise. Lobul urechii nu mai creşte la loc.

– Din cauza ticăloşilor ălora, şopti. Din cauza *lor!*

Pentru că nu avea curaj să se aşeze, se îndoi de mijloc şi se sprijini cu mâinile pe genunchi – poziție pe care o văzuse de multe ori la Maureen. Nu-i ostoi deloc durerea zgârieturilor adânci de pe spate şi de pe fund. Nu-i calmă deloc durerea din urechea cu lobul amputat, dar parcă îşi mai relaxă puțin muşchii obosiți. Se îndreptă, se pregăti să pornească mai departe. Se opri. Parcă se auzea un sunet slab de deasupra. Un fel de foşnet, ca acela pe care îl face vântul prin copaci. Numai că nu era pic de vânt acolo unde stătea el.

Te rog, Doamne, nu vreau să fie o halucinație! Vreau să fie adevărat!

Încă cinci sute de paşi – numărați cu conştiinciozitate – şi îşi dădu seama că sunetul acela chiar venea de la o apă curgătoare. Drumeagul era mai larg, dar şi mai abrupt – atât de abrupt, că se văzu nevoit să păşească în lateral, ținându-se de crengi, ca să nu aterizeze drept în fund. Se opri doar atunci când dispărură copacii de pe ambele laturi ale drumului. Pădurea fusese tăiată mai mult în locul acesta, „defrişat“ era cuvântul potrivit, și apăruse un luminiş în care apucaseră să crească foarte multe tufe. Pe o fâşie de teren, ca o panglică lată de mătase neagră, se reflecta lumina intermitentă a stelelor. Luke se gândi la tăietorii de lemne de pe vremuri, care probabil că munciseră în această pădure încă înainte de Al Doilea Război Mondial, și la cum încărcau ei buşteni în camioanele lor Ford sau în remorcile de la tractoarele

de la firma International Harvester sau poate doar în căruțe trase de cai. Luminișul ăsta trebuie să fi fost locul de unde făceau cale întoarsă. Aici descărcau lemnele şi le trimiteau la vale, până pe Râul Dennison, de unde aveau să-şi înceapă călătoria spre fabricile din oraşele situate mai la sud.

Cu toate că îl dureau şi îi tremurau înfiorător de tare picioarele, Luke reuşi să coboare şi ultima pantă. Ultimii şaizeci de metri au fost şi mai prăpăstioşi, din cauză că drumul se afundase foarte mult sub apăsarea buştenilor de demult. Se aşeză în fund şi începu să alunece, apucându-se adesea de tufe ca să-şi mai încetinească alunecarea. În cele din urmă se opri brusc (atât de brusc, că îi clănțăniră dinții în gură) pe un mal şubred, la un metru deasupra apei, iar acolo, exact aşa cum îl asigurase Maureen, se vedea partea din față a unei bărci vechi şi cu lemnul crăpat. Era agățată de un buştean şi ieşea la suprafață de sub o prelată verde, presărată cu ace de pin.

Cum de ştiuse Maureen de locul ăsta? Îi spusese cineva? Nu părea prea verosimil, mai cu seamă că viața unui băiețel depindea de barca aia amărâtă. Poate că o descoperise singură, în timpul vreunei plimbări, înainte să se îmbolnăvească. Sau poate venise aici la picnic împreună cu câteva alte femei, probabil cele de la cantină, cu care părea să fie în relații mai apropiate, dorind să mai uite de regimul semimilitarizat în care trăiau şi să îşi savureze în linişte sandviciurile şi sucurile sau sticla de vin. Oricum, nu conta cum aflase Maureen de locul ăsta. Barca era aici. Acesta era cel mai important lucru.

Luke se lăsă încet în apa care-i ajungea până sub genunchi. Se aplecă, îşi umplu căuşul palmelor şi bău. Apa râului era rece şi i se părea mai dulce decât coacăzele. După ce îşi potoli setea, încercă să desfacă frânghia care ținea barca legată de buştean, însă nodurile erau prea complicate şi timpul trecea prea repede, aşa că scoase iar cuțitul şi tăie frânghia. Din cauza asta începu din nou să-i sângereze palma dreaptă și, pentru că un necaz nu vine niciodată singur, barca începu să se îndepărteze de el.

Se repezi după ea, o apucă de un capăt şi o trase înapoi. Bravo, acum îi sângerau ambele palme. Încercă să dea prelata la o parte, dar barca porni iar la plimbare, purtată de curent, imediat ce luă mâinile de pe ea. Îşi adresă în gând o sumedenie de cuvinte grele, pentru că nu avusese atâta minte să ia mai întâi prelata şi după aia să taie frânghia. Nu era loc unde să o tragă pe uscat, aşa că nu-i mai rămânea decât un singur lucru de făcut: îşi împinse partea superioară a corpului peste latura bărcii şi se strecură sub prelata care mirosea a mucegai şi a pânză veche. Se apucă de bancheta crăpată de la mijloc şi se trase până intră cu totul. Fundul bărcii era plin de apă; şi mai era ceva acolo, un obiect lung şi colțuros. Dusă de curentul domol, barca o luase deja la vale.

Ia te uită ce aventură! îşi spuse Luke.

Se ridică în capul oaselor sub prelata care se umfla deasupra lui, răspândind o duhoare şi mai intensă. Începu s-o lovească şi s-o împingă cu mâinile pline de sânge până reuşi să o arunce în apă. Bucata mare de pânză groasă pluti ce pluti pe lângă barcă, apoi se scufundă. Acum Luke văzu că obiectul colțuros era o vâslă. O vâslă relativ nouă, nu din aceeaşi generație cu barca. Maureen legase eşarfa de o creangă; oare tot ea adusese vâsla aici? Puțin probabil să fi fost în stare să străbată vechiul drumeag forestier în starea ei actuală, dar dacă totuşi o *făcuse,* merita să i se dedice cel puțin un poem. Şi îşi dăduse atâta osteneală doar pentru că el îi căutase nişte informații pe internet, informații pe care le-ar fi putut găsi şi singură dacă nu ar fi fost atât de bolnavă? Nu înțelegea un asemenea gest şi nici nu prea ştia cum să-l interpreteze. În orice caz, acum avea o vâslă pe care intenționa s-o folosească – indiferent cât de obosit ar fi fost, indiferent cât de tare i-ar fi sângerat mâinile.

Bine măcar că ştia cum. Sigur, era un băiat de la oraş, dar statul Minnesota era supranumit „Ținutul celor Zece Mii de Lacuri“ şi Luke fusese de multe ori la pescuit cu bunicul său patern (căruia îi plăcea să zică despre el că era doar „un păscălar ramolit din Mankato[90]“). Se aşeză cât mai bine pe bancheta din centru şi, mai întâi, mişcă vâsla în cerc ca să întoarcă barca cu prora înainte. Apoi vâsli până la mijlocul râului, lat cam de şaptezeci şi ceva de metri, după care băgă vâsla în furchet. Îşi scoase tenişii şi vru să-i pună la uscat pe bancheta de la pupa şi observă pe lemn nişte litere scrise cu vopsea neagră, acum aproape şterse. Se aplecă şi reuşi să le citească: *S.S. Pokey*[91]. Zâmbi larg, apoi se lăsă pe spate, se sprijini în coate, privi la puzderia de stele şi încercă să se convingă că nu visa – că reuşise să evadeze.

Din spate şi dinspre stânga se auzi şuieratul puternic al unei sirene. Se întoarse şi văzu o lumină puternică strălucind printre crengi, peste barca lui şi trecând apoi mai departe. Din cauza copacilor, nu putu să vadă nici locomotiva şi nici vagoanele pe care aceasta le trăgea, dar auzea foarte bine țăcănitul şinelor şi zbieretul isteric al roților metalice. Abia acum îşi dădu seama că nu era un vis, că nu era cine ştie ce fantezie, incredibil de detaliată, care i se desfăşura în minte în timp ce el dormea în camera din Aripa de Vest a Institutului. Ăla care se auzea era un tren adevărat, care probabil că mergea spre Dennison River Bend. Asta în care se afla el era o barcă adevărată, care plutea către sud, dusă de curentul leneş al râului. Alea de deasupra erau stele adevărate. Bineînțeles că Minionii lui Sigsby îl vor căuta, dar…

– Nu mă duc în Jumătatea Posterioară. *În niciun caz.*

Întinse o mână peste marginea bărcii de pe *S.S. Pokey*, îşi răsfiră degetele şi se uită la cele patru valuri micuțe care se

pierdeau în întunericul din spatele lui. Se mai jucase aşa – în ambarcaţiunea bunicului său, un schif din aluminiu cu motoraş în doi timpi –, da, de multe ori se mai jucase aşa. Însă niciodată – nici măcar când era doar un puştiulică de patru ani, căruia întreaga lume i se părea nouă şi uluitoare – nu se mai simţise atât de copleşit la vederea acelor unde efemere. Şi atunci avu o revelaţie: nu ai cum să înţelegi ce înseamnă libertatea şi nu poţi să o apreciezi la adevărata ei valoare decât dacă ai fost întemniţat.

– Mai bine mor decât să mă întorc acolo.

Şi ştia că nu erau vorbe goale, ştia că era posibil să se ajungă acolo. Dar la fel de bine ştia că mai era până atunci. Luke Ellis îşi ridică spre cerul nopţii mâinile rănite şi ude, lăsând aerul proaspăt să i le zvânte. Şi începu să plângă.

22

Stând în fund pe bancheta din mijloc, Luke adormi, cu bărbia proptită în piept, cu mâinile atârnându-i moi între picioare, cu tălpile goale în băltoaca de pe fundul bărcii. Şi poate că ar fi dormit mult şi bine şi nu ar fi observat că *Pokey* trece pe lângă următoarea haltă a acestui pelerinaj de-a dreptul incredibil, dacă nu s-ar fi auzit sirena altui tren, dar nu de pe malul râului, ci de undeva de mai sus şi din faţă. Şi sunetul ei a fost mai puternic – nu doar un şuierat stingher, ci un urlet imperativ (*HUUUU!*), care-l făcu pe Luke să tresară foarte tare, cât pe ce să se prăbuşească pe spate. Ridică instinctiv mâinile ca să se apere, dându-şi totodată seama cât de penibil era gestul lui. Sirena se potoli, înlocuită fiind de scrâşnete metalice şi de huruieli dogite. Luke se apucă cu mâinile de laturile bărcii şi se uită disperat înainte, convins că urma să fie strivit.

Nu se făcuse încă dimineaţă, dar cerul începuse să se lumineze, dând un luciu mătăsos râului, mult mai larg în locul acesta. La vreo patru sute de metri în aval, un tren de marfă tocmai traversa foarte încet, parcă frânând, un pod din lemn. Luke observă vagoane de la New England Land Express, de la Massachusetts Red, vreo două platforme pentru transportul automobilelor, câteva vagoane-cisternă, dintre care pe unul scria Canadian CleanGas şi pe altul Virginia UtilX. Barca trecu pe sub podul şubred şi el ridică o mână ca să se protejeze de ninsoarea de funingine. Doi bulgări de zgură căzură în apă chiar lângă el.

Luke înşfăcă vâsla şi se apucă să conducă barca spre malul din dreapta, unde se vedeau acum nişte clădiri jalnice, cu ferestrele astupate cu scânduri. Tot acolo era şi o macara ruginită, care părea scoasă din uz de multă vreme. Malul era plin de cutii goale de bere şi alte băuturi. Acum trenul – pe sub care tocmai trecuse – ajunsese pe partea aceea. Continua să frâneze, continua să zbiere ascuţit, continua să se hurducăie. Vic Destin, tatăl lui Rolf, prietenul lui, spunea că nu exista şi nu existase nicăieri pe

lumea asta vreun mijloc de transport la fel de murdar şi de zgomotos ca trenul. Numai că o spunea mai degrabă cu satisfacție decât cu dezgust, chestie care nu-i surprindea deloc pe cei doi băieți. Trenurile erau marea pasiune a domnului Destin.

Luke aproape ajunsese la capătul planului conceput de Maureen şi acum trebuia să caute nişte trepte. Nişte trepte roşii. *Da' nu roşii-roşii*, îi spusese Avery. *Zice că s-au decolorat şi acum sunt cam roz.* Luke dădu cu ochii de ele la doar cinci minute după ce trecuse pe sub pod. Nici măcar roz nu mai erau. Mai degrabă cenuşii. Porneau din apă şi urcau până sus, pe dig. Cam vreo cincizeci de metri. Vâsli repede în direcția lor şi se pomeni că barca se împotmoleşte fix pe treapta de sub nivelul apei.

Luke se dădu jos încet, cu mişcări nesigure de om bătrân. Îi trecu prin cap să lege de țărm barca *S.S. Pokey* – rugina de pe parapet era destul de răzuită ca să-i dea de înțeles că şi alții făcuseră acelaşi lucru, probabil pescarii de prin părțile acelea. Din păcate, rămăsese prea puțină frânghie agățată de prora bărcii.

Aşa că îi dădu drumul, permițându-i să plutească în voie pe curenții molcomi. Abia atunci îşi aduse aminte de încălțările uitate pe bancheta de la pupa. Se băgă în apă şi reuşi să prindă barca la timp. O trase lângă el până reuşi să-şi recupereze tenişii. După care îi şopti:

– Mulțumesc, *Pokey.*

Şi îi dădu drumul din nou.

Urcă două trepte şi se aşeză să se încalțe. Tenişii se uscaseră destul de bine. Din păcate, acum restul trupului îi era leoarcă. Îl usturau prea tare zgârieturile de pe spate ca să-şi permită să râdă. Totuşi, râse. Urcă treptele – roşii pe vremuri –, oprindu-se din când în când ca să-şi odihnească picioarele. Eşarfa lui Maureen – purpurie în lumina zorilor – i se desfăcu din jurul mijlocului. Se gândi să o lase acolo, dar se răzgândi repede şi şi-o legă la loc. Nu-şi imagina cum ar putea să-l urmărească până acolo, însă oraşul era cea mai logică destinație şi nu voia să le lase niciun indiciu. Plus că eşarfa aceea i se părea importantă. Ca un… căută cel mai potrivit cuvânt. Ca un talisman. Pentru că era a ei, iar ea îl salvase.

Soarele apăruse deja deasupra orizontului când Luke ajunse la ultima treaptă. Era mare şi roşu şi strălucea feeric peste un nod de cale ferată, nu tocmai plăcut privirii. Marfarul pe sub care trecuse era oprit la macazul de la Dennison River Bend. Locomotiva care îl dusese până acolo se îndepărta legănându-se încet, iar o alta (una galbenă şi strălucitoare) trase în capătul trenului, pe care îl va pune curând în mişcare şi îl va împinge spre triaj, unde se descompuneau şi se reasamblau trenurile.

La Şcoala Broderick nu i se predaseră aspectele transportului de mărfuri; instituția de învățământ era interesată de materii mai ezoterice: matematica avansată, climatologia, poezia romantică.

Despre trenuri îi vorbise Vic Destin, un împătimit al căilor ferate şi mândru posesor al unei uriaşe machete pe care o construise în bârlogul lui personal din pivniță, unde Luke şi Rolf petrecuseră multe ore minunate. Lui Rolf îi plăcea nespus să se joace cu trenulețele electrice, dar se putea lipsi bucuros de informațiile referitoare la trenurile reale. Lui Luke îi plăceau şi unele, şi celelalte. Dacă Vic Destin ar fi colecționat timbre, Luke ar fi fost la fel de interesat de tainele filateliei. Aşa era el. Probabil că alți oameni se uitau la el ca la o ciudățenie (o surprinsese de câteva ori pe Alicia Destin aruncându-i asemenea priviri nedumerite), dar uite că acum îi foloseau prelegerile însufleţite ale domnului Destin.

Maureen, pe de altă parte, nu ştia mai nimic despre trenuri, ci doar că oraşul Dennison River Bend avea o gară şi că trenurile treceau pe acolo, în drumul lor spre alte destinații, dar habar nu avea care anume erau destinațiile acelea.

– Dacă reuşeşti să ajungi până acolo, ea crede că ai putea să te urci într-un tren de marfă, îi spusese Avery.

Păi, *ajunsese.* Acum problema era dacă reuşea să se urce într-un tren. Văzuse în filme cum se face şi i se păruse uşor, numai că majoritatea filmelor denaturau realitatea. Poate că ar fi mai bine să încerce să ajungă în centrul acestui târguşor din nord – că doar trebuia să aibă aşa ceva, nu? – şi să caute secția de poliție, presupunând că exista una. Dacă nu, atunci, să anunțe poliția statală. Dar cum s-o anunțe? Nu avea mobilul la el, iar telefoanele publice erau o specie pe cale de dispariție. Şi chiar dacă, prin absurd, ar fi găsit unul, de unde monede? Să folosească una dintre fisele de la Institut? Probabil că apelul la Urgențe era gratuit, dar oare era decizia corectă? Ceva îi spunea că nu, nu era.

Rămase pe loc, trăgând nervos de eşarfa înnodată în jurul taliei. Se lumina mult prea repede pentru gustul lui. Trebuia să se gândească la eventualele dezavantaje care ar fi apărut dacă suna sau se ducea la vreo secție de poliție situată atât de aproape de Institut. Oricât era de speriat şi obosit, tot îşi dădea seama de ele. Imediat poliția ar afla că părinții lui fuseseră asasinați şi că el era suspectul principal. Alt inconvenient îl prezenta chiar Dennison River Bend. Oraşele reuşeau să supraviețuiască numai dacă aveau bani, banii erau seva lor. De unde veneau banii pentru Dennison River Bend? Precis că nu de la stația asta de triaj, unde probabil că majoritatea operațiilor erau automatizate. Şi nici de la clădirile alea jalnice pe care le văzuse. Poate că acolo funcționaseră nişte fabrici pe vremuri, numai că îşi închiseseră de mult porțile. Pe de altă pare, în apropiere se afla un fel de instituție („o chestie a guvernului“, ar zice localnicii, dând din cap cu subînțeles atunci când se întâlneau la frizerie sau în piață), iar angajații de acolo aveau bani. Poate că Institutul contribuia la bunăstarea oraşului. Poate că finanțase construirea unui centru

comunitar ori a unui teren de sport sau plătise pentru întreținerea drumurilor. Orice acțiune care ar fi pus în pericol acest flux al banilor ar fi fost privită cu scepticism şi nemulțumire. Luke nu avea de unde să ştie, dar era posibil ca oficialitățile oraşului să fie plătite pentru că aveau grijă ca nu cumva Institutul să atragă atenția unor persoane nepotrivite. Oare devenise paranoic? Poate. Sau poate nu.

Luke abia aştepta să-i denunțe pe cei de la Institut – şi pe doamna Sigsby, şi pe Minionii ei. Însă credea că cel mai bun, cel mai prudent lucru pe care îl putea face acum era să plece de acolo cât de repede putea.

Locomotiva auxiliară împingea vagoanele de marfă pe movila pe care muncitorii de la triaj o numeau „cocoaşă“[92]. Pe prispa clădirii micuțe şi curate cu birouri erau două balansoare. Pe unul dintre ele stătea un bărbat în jeanşi şi cu cizme roşii, din cauciuc. Îşi bea cafeaua şi citea ziarul. Când mecanicul sună din sirenă, tipul îşi puse la o parte ziarul şi coborî repede treptele, oprindu-se doar cât să salute alt tip, aflat într-o cabină cu pereți din sticlă. Tipul îi răspunse la salut. Probabil că acela era operatorul liniilor de pe „cocoaşă“, iar tipul cu cizmele din cauciuc era cel care decupla vagoanele.

Tatăl lui Rolf deplângea soarta transportului feroviar din America, spunând că se află în pragul morții. Abia acum Luke înțelegea cum stăteau lucrurile în realitate. Acolo erau foarte multe şine, care duceau în toate direcțiile, însă doar patru sau cinci păreau în stare de funcționare. Celelalte erau acoperite cu pete de rugină şi printre traverse creşteau buruieni. Pe unele dintre aceste şine erau câteva vagoane şi platforme abandonate, iar Luke se furişă prin spatele lor ca să poată ajunge în clădirea unde era biroul. Un clipboard atârna într-un cui lângă uşă. Trebuia să citească ce scria acolo, în caz că era programul de azi.

Se lăsă pe vine şi se uită pe sub un vagon la tipul cu cizme din cauciuc, care se îndrepta spre „cocoaşă“. Trenul se afla deja sus, iar toată atenția operatorului avea să fie direcționată într-acolo, dar, chiar dacă l-ar fi observat cineva, probabil că şi-ar fi zis că-i doar un copil pasionat de trenuri. Acum, sigur, niciun copil cuminte nu ar fi venit la cinci şi jumătate dimineața ca să se uite la trenuri, indiferent cât de mult l-ar fi pasionat. Mai ales un copil ud leoarcă şi cu o ureche tăiată.

Însă nu avea de ales. Neapărat trebuia să citească ce era pe clipboard-ul ăla.

Domnul Cizme-Roşii făcu un pas înainte şi trase bulonul care cupla vagonul de lângă el de următorul. Vagonul – pe care scria cu roşu, alb şi albastru STATE OF MAINE PRODUCTS – porni în josul pantei, condus de forța gravitațională şi cu frâna acționată prin radar. Operatorul trase de o manetă şi STATE OF MAINE PRODUCTS devie pe Linia 4.

Luke ieşi din spatele vagonului şi, cu mâinile în buzunare, porni agale spre birouri. Respiră uşurat doar atunci când ieşi din câmpul vizual al operatorului. *În fond*, îşi zise el, *dacă tipul îşi face bine treaba, atunci nici nu ar trebui să se uite în altă parte.*

Vagonul următor, unul cisternă, a fost trimis pe Linia 3. Îl urmară două platforme pentru automobile, care se ciocniră cu un zgomot asurzitor. Trenulețele lui Vic Destin erau destul de silențioase, însă locul acesta era un adevărat balamuc. Probabil că localnicii din casele de pe o rază de vreun kilometru erau obligați să îndure asemenea gălăgie de trei sau patru ori în fiecare zi. *Poate că se obişnuiseră*, îşi spuse Luke. Nu-i prea venea să creadă, dar îşi aminti de copiii de la Institut, care îşi vedeau de viețile lor – se îndopau la masă, se tratau cu sucuri alcoolice, fumau din când în când câte o țigară adevărată, se prosteau pe terenul de joacă şi fugeau de colo până colo pe coridoare seara, zbierând cât îi țineau plămânii. Probabil că ajungi să te obişnuieşti cu orice. Odios gând!

Neobservat de operator, Luke ajunse pe prispa căsuței unde era biroul. Domnul Cizme-Roşii era cu spatele la el şi nu credea că se va întoarce, aşa că nu trebuia să-şi facă probleme în privința lui. „Dacă nu eşti foarte atent la ce faci, poți să rămâi fără o mână“, le spusese odată domnul Destin celor doi băieți.

Prima foaie printată de pe clipboard nu conținea prea mare lucru; pe coloanele de la Liniile 2 şi 5 era scris doar atât: NIMIC PROGRAMAT. Pe Linia 1 era un marfar care pleca la 5 p.m. spre New Brunswick, Canada – nu-i era de niciun folos. Trenul de pe Linia 4 urma să plece la 2:30 p.m. spre Burlington şi Montreal. Ceva mai bine, dar nu cine ştie ce. Dacă încă era aici la 2:30 înseamnă că avea probleme foarte mari. Linia 3, unde trimitea acum Domnul Cizme-Roşii vagonul ăla de la New England Land Express, pe care îl văzuse Luke pe podul de lemn, părea cea mai acceptabilă variantă. Ora la care trebuia să se termine încărcarea mărfurilor în Trenul 4297 – pe care şeful stației de trafic era obligat (teoretic) să o respecte – era 9 a.m.; iar la 10 a.m., trenul trebuia să plece din Dennison River Bend spre Portland/ME, Portsmouth/NH şi Sturbridge/MA[93]. Ultima localitate din traseu probabil că se afla la distanță de cel puțin cinci sute de kilometri. Poate şi mai mult.

Luke se retrase la adăpostul vagonului abandonat şi le urmări pe celelalte coborând panta spre diferite linii, unele urmând să plece chiar în ziua aceea, altele rămânând garate până va fi nevoie de ele.

Domnul Cizme-Roşii îşi termină treaba şi se urcă pe o treaptă a locomotivei ca să schimbe câteva cuvinte cu mecanicul. Operatorul ieşi din cutiuța lui de sticlă şi li se alătură. Aerul limpede al dimineții le purta râsetele până la Luke şi băiatul se bucură de ele. E drept că auzise multe râsete de adulți din sala de recreere de la Nivelul C, numai că i se păruseră mereu cam

sinistre, cam ca râsetele orcilor din cărțile lui Tolkien. Râsetele de acum erau ale unor bărbați care nu întemnițaseră niciodată nişte copii neajutorați şi nici nu-i scufundaseră în vreun bazin. Erau râsete de oameni care nu aveau la ei bastoane cu electroşocuri.

Mecanicul le întinse o pungă. Cizme-Roşii o luă şi coborî de pe treaptă. Locomotiva porni încet la vale, iar Cizme-Roşii şi operatorul îşi luară câte o gogoaşă din punga aceea. Gogoşi mari, pudrate cu mult zahăr şi probabil pline cu jeleu. Burta lui Luke începu să plângă de poftă. Şi de foame.

Cei doi bărbați se aşezară apoi pe balansoare şi îşi savurară gogoşile. Luke se uită la vagoanele care aşteptau pe Linia 3. Erau douăsprezece, dintre care doar jumătate erau vagoane de marfă. Probabil că nu aveau să formeze doar ele trenul spre Massachusetts, dar s-ar putea să li se adauge câteva dintre cele vreo cincizeci care aşteptau pe liniile de rezervă.

Între timp, apăruse în triaj şi un trailer, care se hurduca acum peste şine spre vagonul cu eticheta STATE OF MAINE PRODUCTS. În urma lui venea o camionetă. Din aceasta coborâră câțiva bărbați care începură să descarce nişte lăzi şi să le pună în trailer. Luke auzi că vorbeau în spaniolă şi chiar reuşi să înțeleagă câteva cuvinte. Una dintre lăzi se răsturnă şi cartofii din ea se împrăştiară pe jos. Amuzați, oamenii începură să râdă şi să se bată cu cartofi. Luke se uită cu jind la ei.

Operatorul şi Cizme-Roşii urmăriră o vreme bătaia cu cartofi, după care se ridicară din balansoare şi intrară în birou. Încărcat cu cartofi proaspeți, trailerul plecă spre vreun McDonald's sau Burger King. În urma lui plecă şi camioneta. Acum nu mai era nimeni în zonă, dar precis că vor veni şi alți oameni curând – oameni care să încarce şi să descarce mărfuri. Plus locomotiva care va aduce şi alte vagoane pe care să le adauge marfarului cu plecare la 10 a.m.

Luke se hotărî să-şi încerce norocul, pe principiul „acum ori niciodată". Țâşni din spatele vagonului, dar se repezi înapoi, în ascunzătoare, când îl văzu pe mecanic urcând „cocoaşa" cu mobilul la ureche. Bărbatul se opri o clipă, iar Luke se temu că fusese văzut, însă tipul doar îşi lua la revedere. Puse apoi mobilul în buzunarul din partea de sus a salopetei şi trecu nepăsător pe lângă vagonul în spatele căruia se ascundea băiatul. Urcă treptele şi intră în birou.

Fără să mai stea pe gânduri, Luke porni, dar acum nu mai merse ca la plimbare. Urcă în fugă panta, ignorând durerea din spate şi picioare, sărind peste şine, ocolind stâlpii cu senzori de viteză. Printre vagoanele care aşteptau să fie ataşate unei locomotive şi să pornească pe traseul Portland-Portsmouth-Sturbridge se afla şi unul roşu. SOUTHWAY EXPRESS, numele firmei de transport, abia dacă se mai vedea sub graffiti-ul care-l acoperise de-a lungul anilor. Era murdar, strictamente utilitar, un

vagon oarecare de marfă; însă avea o calitate incontestabilă: uşa culisantă era puțin întredeschisă, iar pe acolo se putea strecura înăuntru un băiețel slab şi disperat.

Luke se prinse de mânerul ruginit şi urcă. Da, deschizătura *era* destul de mare. Oricum, mai mare decât groapa pe care o săpase pe sub gardul Institutului. Oare când se întâmplase asta? Parcă foarte de mult. Parcă într-o altă viață. Îşi răzui de muchia uşii spatele şi fesele deja rănite, făcându-le să sângereze din nou, dar reuşi să intre. Vagonul era cam trei sferturi plin şi, cu toate că din exterior arăta foarte nasol şi jegos, înăuntru mirosea surprinzător de bine; a lemn, vopsea, lac de mobilă şi ulei de motor.

Talmeş-balmeşul de acolo îi aminti lui Luke de podul din casa mătuşii Lacey, deşi lucrurile ei erau vechi, iar cele din vagon erau noi. În stânga se aflau mai multe motocoase, maşini de plivit buruieni, suflante de frunze, drujbe şi cutii cu piese auto şi motoare exterioare. În dreapta erau articole de mobilier, unele în lăzi, dar cele mai multe înfăşurate ca nişte mumii în folii de plastic. De-o parte şi de cealaltă erau lampadare, împachetate câte trei în folii protectoare cu bule, care semănau cu nişte piramide. Mai erau acolo şi scaune, mese, canapelușe, ba chiar şi canapele extensibile. Luke se apropie de una dintre acestea şi citi avizul de însoțire a mărfii lipit de folia protectoare. Trebuia să fie livrată (probabil împreună cu restul pieselor de mobilier) magazinului Bender & Bowen Fine Furniture din Sturbridge, Massachusetts.

Luke zâmbi. Poate că Trenul 4279 va renunța la câteva vagoane în triajele din Portland şi Portsmouth, dar acesta va merge până la capăt. Uite că nu-l părăsise norocul!

– Cineva acolo sus mă iubeşte, şopti el.

Apoi îşi aminti că părinții lui erau morți şi adăugă în gând: „Dar nu prea mult.“

Trase de la perete câteva cutii destinate comercianților Bender şi Bowen şi se bucură când dădu cu ochii de câteva perne de mobilier. Miroseau puțin a umezeală, dar nu erau mucegăite. Se ghemui acolo şi trase cutiile înapoi.

Ajunsese în sfârşit într-un loc relativ sigur şi avea un maldăr de perne moi pe care să stea. Era îngrozitor de obosit – nu doar din cauza drumului lung prin noapte, ci şi de la zilele agitate în care-şi plănuise evadarea, însă nu îndrăznea să se lase în voia somnului. Totuşi, ațipi la un moment dat şi se trezi buimăcit atunci când auzi zgomotul locomotivei, iar vagonul de la Southway Express se smuci cu putere şi se puse în mişcare. Luke ieşi din ascunzătoare şi privi pe furiş la triaj prin uşa întredeschisă. Apoi vagonul se mai smuci o dată şi se opri, aproape răsturnându-l. Un scrâşnet metalic îi spuse că vagonul lui era cuplat la un altul.

Se scurse aproximativ o oră de zgâlțâituri şi hurducături, timp în care s-au tot cuplat vagoanele Trenului 4279, care avea să

plece curând în direcția New England, cât mai departe de Institut.

Departe, îşi spuse Luke. *Departe, departe, cât mai departe.*

Auzi de vreo două ori glasuri de bărbați, o dată chiar destul de aproape, însă afară era mult prea mult zgomot ca să poată înțelege ce ziceau. Ascultă concentrat, rozându-şi unghiile deja mâncate până în carne. Dacă vorbeau despre el? Îşi aduse aminte de mecanicul cu telefonul mobil la ureche. Dacă Maureen îl dăduse de gol? Dacă descoperiseră deja că nu mai e în camera lui? Dacă vreunul dintre Minionii doamnei Sigsby – cel mai probabil Stackhouse – sunase la stația de triaj şi îi ceruse şefului să verifice toate vagoanele care urmau să plece? Iar dacă aşa stăteau lucrurile, atunci, de ce n-ar începe cu acelea care aveau uşile puțin deschise? Mda, oare soarele răsare la est?

Însă vocile începură să se audă tot mai stins, până nu se mai auziră deloc. Continuară zgâlțâiturile şi buşiturile, în timp ce Trenul 4297 era umplut cu marfă. Tot felul de camioane veneau lângă el şi apoi plecau. Uneori se auzeau claxoane. Luke tresărea la fiecare dintre ele. Îşi dorea din tot sufletul să ştie cât era ceasul, dar nu avea cum. Nu putea face nimic altceva decât să aştepte.

După un timp care lui i se păru lung cât o eternitate, zgomotele şi hurducăturile încetară şi nu se mai întâmplă nimic după aceea. Luke mai că ațipi din nou, când cea mai puternică bufnitură dintre toate îl azvârli într-o parte. Altă pauză, apoi trenul se puse iar în mişcare.

Luke se strecură afară din ascunzătoare şi se apropie de uşa întredeschisă. Se uită afară şi văzu cum trece pe lângă clădirea verde cu birouri. Cu câte un ziar în mână, operatorul şi Cizme-Roşii se tolăniseră la loc, în balansoarele lor. 4297 se zdruncină cu putere şi peste ultimul nod de cale ferată, după care trecu pe lângă alt grup de clădiri părăsite, apoi pe lângă un teren de baseball, năpădit de buruieni; pe lângă o groapă de gunoi; pe lângă vreo două terenuri virane şi pe lângă un parc de rulote unde se jucau nişte copii.

După câteva minute, Luke se pomeni în centrul oraşului Dennison River Bend. Văzu magazine, semafoare, o parcare, o benzinărie Shell. Mai văzu şi o camionetă albă, dar foarte murdară, oprită la barieră. I se păreau uluitoare toate lucrurile astea, cum uluitoare i se păruseră şi stelele de deasupra râului. Era liber. Scăpase de laboranți şi de îngrijitori şi de automatele cu fise, de unde copiii îşi puteau lua țigări şi băuturi alcoolice. Vagonul se legănă atunci când coti pe şine, iar Luke se propti cu mâinile de perete şi îşi târşâi puțin picioarele. Era mult prea obosit ca să şi le ridice, aşa că dansul victoriei a fost unul cam penibil, dar tot dans al victoriei se numea.

23

Odată ce dispăru oraşul şi îl înlocui pădurea, epuizarea îl lovi drept în moalele capului. Luke avea impresia că era îngropat de o avalanşă. Se târă din nou în spatele cutiilor şi se culcă pe spate, poziția lui preferată de somn, numai că rănile de pe spate şi de pe fund protestară vehement, aşa că trebui să se întoarcă pe burtă. Adormi instantaneu și dormi dus şi atunci când marfarul opri în Portland; şi atunci când marfarul opri în Portsmouth (cu toate că se zguduise de fiecare dată când erau decuplate unele dintre vagoane şi erau ataşate altele). Şi ar fi dormit şi în Sturbridge, dacă nu l-ar fi trezit uşa deschisă cu zgomot şi dacă lumina fierbinte a după-amiezii târzii de iulie nu ar fi inundat interiorul vagonului.

Urcară doi bărbați, care începură să încarce mobila într-un camion oprit paralel cu vagonul – mai întâi canapelele, apoi grupurile de lampadare, apoi scaunele. Foarte curând vor ajunge şi la cutii şi îl vor descoperi. Sigur, avea destul loc să se ascundă în celălalt colț al vagonului, în spatele motoarelor şi al maşinilor de tuns iarba, numai că ar fi fost descoperit şi dacă se mişca.

Unul dintre indivizi ajunse mai aproape de el. Atât de aproape, încât Luke îi simțea mirosul aftershave-ului, dar chiar atunci se auzi de afară:

– Alo! Mai durează ceva până se schimbă locomotiva. Nu prea mult, dar tot aveți timp de o cafea.

– Da' de o bere? întrebă bărbatul care, în nici trei secunde, l-ar fi văzut pe Luke în ascunzătoarea lui.

Replica aceasta a fost răsplătită cu hohote de râs, după care bărbații plecară de acolo. Luke ieşi din ascunzătoare şi şchiopătă până la uşă, căci își simțea picioarele țepene şi pline de junghiuri. Se uită în spatele camionului care era încărcat şi văzu trei bărbați care mergeau spre stația de triaj. Aceasta era vopsită în roşu, nu în verde, şi era de patru ori mai mare decât cea din Dennison River Bend. Pe panoul din fața ei scria STURBRIDGE MASSACHUSETTS.

Luke se gândi să iasă repede prin intervalul dintre vagon şi camion, numai că era o forfotă prea mare în triaj – mulți muncitori (şi câteva muncitoare) care se fâțâiau de colo până colo, fie pe jos, fie cu maşina. Îl vor vedea, îl vor lua la întrebări şi ştia prea bine că nu-şi va putea spune coerent povestea în starea lui actuală. Îşi dădea seama – dar destul de vag – că-i era foame. Era mai conştient de pulsațiile dureroase din ureche. Însă toate astea păleau în fața nevoii de somn. Poate că, după ce se va descărca toată mobila, vagonul său va fi mutat pe o linie secundară. Atunci va aştepta să se întunece şi, după aceea, va porni în căutarea celei mai apropiate secții de poliție. Dar va trebui să vorbească normal, nu ca un nebun. Sau nu *tocmai* ca un nebun. Probabil nu-l vor crede, dar era convins că-i vor da ceva de mâncare şi poate nişte paracetamol pentru durerea de la ureche. Asul din mânecă era povestea despre părinții lui. Pentru

că o puteau verifica. Şi va fi trimis înapoi, în Minneapolis, iar ăsta ar fi un lucru pozitiv, chiar dacă era posibil să ajungă într-un centru pentru minori. Acolo uşile erau încuiate, însă nu exista niciun bazin în care să-l înece.

Massachusetts era un început excelent. Avusese mare noroc că ajunsese până aici, dar tot era prea aproape de Institut. Pe de altă parte, Minneapolis înseamna acasă. Cunoştea oameni acolo. Domnul Destin s-ar putea să-l creadă. Sau domnul Greer, consilierul de la Şcoala Broderick. Sau…

Dar nu-i mai venea nimeni în minte. Era mult prea obosit. Când încerca să gândească avea sentimentul că era ca şi cum ar fi încercat să vadă ceva printr-un geam murdar de grăsime. Se ridică în genunchi şi se târî până în colțul drept al vagonului, de unde privi afară printre două motocultivatoare, aşteptând să se întoarcă bărbații aceia şi să termine de descărcat mobilele pentru Bender & Bowen Fine Furniture. Ştia că l-ar putea descoperi şi în noua ascunzătoare, pentru că erau bărbați, iar bărbaților le place să examineze orice are motor. Poate se vor uita la motocoase sau la maşinile de plivit. Poate vor dori să afle ce putere aveau noile motoare exterioare Evinrude – deşi se aflau în lăzi, toate informațiile probabil că erau trecute pe facturi. Aşa că va aştepta, se va ghemui cum va putea mai bine, va spera că va putea să-şi forțeze şi mai mult norocul. Şi dacă nu-l vor găsi, dacă totul va fi bine, poate va mai dormi puțin.

Numai că se întinse pe o parte şi adormi aproape imediat. Şi a dormit tot timpul în care bărbații terminară de descărcat mobilierul. Nu s-a trezit nici când unul dintre ei s-a aplecat să inspecteze un tractoraş de grădină de la compania John Deere, aflat la mai puțin de un metru şi jumătate distanță de ascunzătoarea lui. Dormea şi atunci când bărbații au plecat şi unul dintre muncitorii de la triaj a închis uşa culisantă a vagonului – de data aceasta până la capăt. A dormit în timpul bufniturilor şi hurducăturilor produse de cuplarea altor vagoane. A tresărit foarte uşor când locomotiva 4297 a fost înlocuită cu una nouă. După aceea, fugarul de doisprezece ani, care fusese torturat şi rănit şi înfricoşat, s-a cufundat din nou într-un somn adânc.

4297 avea o limită de tracțiune de patruzeci de vagoane. Dacă ar fi fost acolo, Vic Destin ar fi constatat că locomotiva nou ataşată era model GE AC6000CW – 6000 reprezentând puterea pe care putea s-o genereze. Era una dintre cele mai puternice locomotive diesel din America, în stare să tragă un şir de vagoane lung de un kilometru şi jumătate. Locomotiva cea nouă – 9956 –, care trăgea şaptezeci de vagoane, a plecat din Sturbridge, mai întâi îndreptându-se spre sud-est, apoi luând-o spre sud.

Vagonul lui Luke era aproape gol şi va rămâne aşa până când 9956 va opri în Richmond, Virginia, unde urmau să fie încărcate două duzini de generatoare Kohler pentru uz casnic. Majoritatea

trebuiau să ajungă în Wilmington, însă două – plus restul de aparate în spatele cărora dormea acum Luke – aveau ca destinație Magazinul de Piese Auto al lui Fromie, din orășelul DuPray, Carolina de Sud. Trenul 9956 oprea acolo de trei ori pe săptămână.

Întâmplările minore sunt cele care declanşează marile evenimente.

Moderatori de talk-show-uri (n. tr.).

Viteza minimă pe care un obiect balistic trebuie să o aibă pentru a scăpa de gravitația unui corp masiv, cum ar fi Pământul (n. tr.).

Echipă de fotbal american din Minnesota (n. tr.).

Coțofene, personaje de desene animate din anii cincizeci (n. tr.).

Paste cu brânză (n. tr.).

Realty – „agenție imobiliară“ (n. tr.).

Piesă de teatru, scrisă de Bertolt Brecht în 1939 (n. tr.).

Utilizarea excesivă și nejustificată a luminii artificiale (n. tr.).

„Lanțul“ – film realizat în 1958 de Stanley Kramer, cu Tony Curtis și Sidney Poitier în rolurile principale (n. tr.).

Oraș din Minnesota (n. tr.).

Abreviere pentru „steamship“ – navă cu abur (n. tr.).

Cocoașă de triere – pantă artificială pentru lansarea vagoanelor prelucrate (n. tr.).

Abrevieri pentru statele Maine, New Hampshire și Massachusetts (n. tr.).

VĂ AŞTEAPTĂ IADUL

1

Pe când Trenul 4297 părăsea triajul din Portsmouth, New Hampshire, cu destinația Sturbridge, doamna Sigsby studia dosarele şi valorile de BDNF ale unor copii care urmau să sosească în curând la Institut. Erau doi – un băiat şi o fată. Echipa Ruby Red avea să-i aducă în noaptea respectivă. Băiatul avea zece ani şi era din Sault Ste. Marie, iar valoarea BDNF-ului său era doar de 80. Fata avea paisprezece ani, era din Chicago şi avea un BDNF de 86. În dosarul ei scria că suferă de autism. Însemna că le va da bătăi de cap şi angajaților, şi celorlalți rezidenți. Dacă BDNF-ul ei ar fi fost sub 80, probabil că ar fi renunțat la ea, însă 86 era un punctaj absolut remarcabil.

BDNF însemna factor neurotrofic derivat din creier. Doamna Sigsby înțelegea puțin spre deloc dedesubturile care țineau de chimie – acesta era domeniul doctorului Hendricks –, dar pricepea esența. La fel ca RMB, rata metabolismului bazal[94], BDNF era tot o scară valorică şi măsura dezvoltarea şi rata de supraviețuire a neuronilor din tot organismul, dar mai cu seamă din creier.

Acei indivizi cu valori mari ale BDNF-ului, nici 0,5 la sută din întreaga populație a globului, erau cei mai norocoşi oameni. Hendricks zicea că la ei se gândise Dumnezeu atunci când crease omul. Aceştia nu sufereau de pierderi de memorie, depresie sau dureri neuropate decât în cazuri extrem de rare. La fel de rar sufereau şi de obezitate sau de malnutriția asociată anorexiei sau bulimiei. Se integrau bine în societate (fata care urma să vină fiind o excepție); preferau să pună capăt conflictelor, nu să le declanşeze (Nick Wilholm fiind o altă excepție); nu erau predispuşi la nevroze de genul tulburărilor obsesiv-compulsive; şi aveau abilități de comunicare foarte dezvoltate. Capul îi durea foarte rar şi nu aveau niciodată migrene. Indiferent ce mâncau, nivelul colesterolului le rămânea scăzut. Ciclurile lor de somn erau sub medie sau chiar mai scurte, dar compensau acest neajuns ațipind de câte ori simțeau nevoia şi nu apelau la somnifere.

Deşi nu era fragil, BDNF-ul putea fi afectat, uneori chiar în mod catastrofal. Hendricks spunea că una dintre cele mai întâlnite cauze era encefalopatia cronică traumatică – ECT. Din câte îşi dădea seama doamna Sigsby, asta însemna o lovitură zdravănă la cap. Un BDNF mediu însemna 60 de unități per mililitru; de obicei, fotbaliştii cu cariere de peste zece ani aveau în jur de 30 şi ceva de unități, uneori chiar şi 20. BDNF-ul scădea odată cu înaintarea în vârstă, dar mult mai rapid decât în cazul bolnavilor de Alzheimer. Însă pe doamna Sigsby nu o interesau „detaliile“ acestea. Unica sarcină a doamnei Sigsby era să obțină

rezultate. Şi obținuse destul de multe în toți anii de când era la conducerea Institutului.

Pentru ea, pentru Institut şi pentru aceia care îl înființaseră şi îi tăinuiseră existența încă din 1955, nu conta decât faptul că acei copii cu o valoare mare a BDNF-ului erau înzestrați şi cu anumite abilități paranormale: erau TK, TP sau, în cazuri mai rare, ambele. Copiii habar nu aveau de puterile lor, pentru că, de obicei, acestea erau în stare latentă. Iar cei care erau conştienți de ele – de exemplu Avery Dixon, un TP extrem de performant – nu şi le foloseau decât la nevoie şi păreau a le ignora în restul timpului.

Aproape toți nou-născuții erau testați pentru stabilirea BDNF-ului. Copiii ca aceia din dosarele pe care le avea acum în față doamna Sigsby erau marcați, urmăriți şi, în cele din urmă, răpiți. Capacitățile lor paranormale erau apoi şlefuite şi intensificate. Hendricks zicea că era posibil să îi ajute să se autodepăşească – adică, abilităților telepatice să li se adauge cele telekinetice şi invers. Însă o asemenea autodepăşire nu ar afecta câtuşi de puțin misiunea Institutului, rațiunea lui de a fi. Nu vor face niciodată istorie reuşitele accidentale pe care le avusese cu anumiți copii cu etichete roz, primiți drept cobai. Doamna Sigsby era convinsă că Măgarul Kong era plin de draci pe chestia asta, deşi ar fi trebuit să ştie că publicarea experimentelor lui în oricare publicație de specialitate nu i-ar aduce niciun Premiu Nobel, ci l-ar azvârli drept într-o închisoare de maximă securitate.

Se auzi un ciocănit formal în uşă şi imediat apăru Rosalind, cu o expresie jenată pe chip.

– Îmi cer scuze că vă deranjez, doamnă, dar Fred Clark vrea să vorbească cu dumneavoastră. Pare…

– Adu-mi aminte, cine este Fred Clark? o întrebă doamna Sigsby în timp ce-şi scotea ochelarii şi se freca la rădăcina nasului.

– Unul dintre oamenii de serviciu.

– Întreabă-l ce doreşte şi spune-mi mai târziu. Nu-i nicio grabă, dacă iar e vorba despre şoarecii ăia care rod cablurile. Am treabă.

– Zice că-i important şi pare foarte supărat.

Doamna Sigsby oftă exasperată, închise dosarul şi îl puse în sertar.

– Bine, spune-i să intre. Bine ar fi să nu mă deranjeze degeaba.

Fred Clark nu a deranjat-o degeaba. Vestea pe care i-o aducea era proastă. Foarte proastă.

2

Doamna Sigsby îl recunoscu pe Clark. Îl văzuse de multe ori pe holuri, dând cu mătura sau cu mopul. Numai că niciodată nu arătase ca acum. Omul era alb ca varul, părul cărunt îi era încâlcit

şi ridicat în vârful capului, de parcă trăsese cu disperare de el, iar gura îi zvâcnea involuntar.

– Care-i problema, Clark? Parcă ai fi văzut o fantomă.

– Trebuie să veniți cu mine, doamnă Sigsby. Trebuie să vedeți.

– Ce să văd?

Omul de serviciu clătină cu putere din cap şi repetă:

– Trebuie să veniți.

Aşa că a mers cu el pe culoarul dintre clădirea administrativă şi Aripa de Vest a clădirii unde locuiau copiii. De încă două ori i-a mai cerut lui Clark să-i spună care era problema, dar omul de serviciu doar a clătinat din cap, repetând că trebuie să vadă cu ochii ei. Doamna Sigsby se enervase când fusese întreruptă din lucru, numai că acum începuse să se cam neliniştească. Se întâmplase ceva cu vreunul dintre copii? Sau vreun test nu ieşise aşa cum trebuia, ca în cazul lui Cross? Sigur că nu. Dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva, atunci, ar fi anunțat-o un îngrijitor, un laborant sau unul dintre doctori – nu omul de serviciu.

La jumătatea coridorului aproape pustiu din Aripa de Vest, un băiat, căruia i se vedea burta mare de sub tricoul pe care nu şi-l băgase în pantaloni, se uita la o bucată de hârtie agățată de clanța uneia dintre uşi. O observă pe doamna Sigsby şi se sperie. Reacție perfect corectă, după părerea doamnei.

– Whipple te cheamă, da?

– Ddda…

– Cum mi-ai răspuns?

Stevie se gândi mai bine în timp ce-şi muşca buza de jos.

– Da, doamnă Sigsby.

– Aşa, vezi? Acum pleacă de aici! Găseşte-ți ceva de făcut dacă nu eşti programat la teste.

– În regulă. Adică, da, doamnă Sigsby.

Şi Stevie plecă grăbit de acolo, uitându-se doar o singură dată peste umăr. Doamna Sigsby nu-l văzu pentru că se uita la hârtia de la uşă. Clark scrisese pe ea NU INTRAȚI. Probabil cu pixul din buzunarul de la piept.

– Aş fi încuiat-o dacă aveam cheia, explică el.

Oamenii de serviciu aveau cheile de la dulapurile şi debaralele de la Nivelul A şi de la automatele cu gustări şi sucuri, asta ca să le poată umple atunci când se goleau, însă nu aveau cheile de la camere şi nici de la cabinetele unde se desfăşurau testele şi examinările. Oricum, camerele copiilor erau foarte rar încuiate, de obicei doar atunci când vreunul dintre cei mai turbulenți făcea cine ştie ce prostie şi, drept pedeapsă, era închis în cameră. Oamenii de serviciu nu aveau nici cartele pentru ascensor. Dacă voiau să ajungă la unul dintre nivelurile inferioare, era obligatoriu să fie însoțiți de un îngrijitor sau laborant.

Acum Clark spuse:

– Dacă grăsanul ăla ar fi intrat aici, ar fi rămas şocat pe viață.

Doamna Sigsby nu spuse nimic, deschise uşa şi se pomeni într-o cameră goală – fără poze sau postere pe pereți, fără aşternuturi pe salteaua patului. La fel cum arătaseră multe dintre camerele de aici în ultimii zece ani, de când începuse să se diminueze fluxul de copii cu valori mari ale BDNF-ului. Hendricks avea teoria că BDNF-ul îşi avea originea în genomul uman, la fel ca alte caracteristici: auzul fin şi vederea pătrunzătoare, la care se putea adăuga şi talentul de a-ți mişca urechile, mai zicea Hendricks. Poate glumea sau poate nu. Cu Măgarul Kong nu se ştia niciodată.

Sigsby se întoarse şi îi aruncă lui Fred o privire întrebătoare.

– E în baie. Am închis uşa, pentru orice eventualitate.

Doamna Sigsby o deschise şi rămase înmărmurită câteva secunde. Văzuse multe în anii de când era la conducerea Institutului – un copil se sinucisese, alți doi încercaseră să o facă, însă niciodată nu îşi luase viața vreun angajat.

Menajera (uşor de recunoscut după uniforma maro) se spânzurase de capul de la duş, care s-ar fi rupt sub greutatea unei persoane mai corpolente, ca, de exemplu, puştiul ăla, Whipple, pe care tocmai ce îl alungase de acolo. Chipul mort care se holba la doamna Sigsby era vânăt şi umflat. Limba îi ieşea printre buze, de parcă s-ar fi strâmbat la ei. Pe faianța de pe perete era scris un ultim mesaj.

– E Maureen, şopti Fred, ştergându-se la gură cu o batistă scoasă din buzunarul de la spate al pantalonilor. Maureen Alvorson. A…

Doamna Sigsby îşi reveni din şoc şi se uită în spate. Uşa dinspre coridor rămăsese deschisă.

– Închide-o!

– A…

– *Închide uşa aia!*

Omul de serviciu se supuse. Doamna Sigsby îşi pipăi buzunarul drept de la taior. Nu era nimic acolo. La naiba, la naiba, la naiba! Ei, cum de uitase să-şi ia walkie-talkie-ul? Dar de unde să ştie ce o aştepta?

– Du-te în biroul meu! Cere-i lui Rosalind walkie-talkie-ul şi adu-mi-l!

– Vreți să…

– Gura!

Se întoarse fulgerător cu fața la el. Parcă nici nu mai avea buze, iar privirea sălbatică din ochii bulbucați îl făcu pe Fred să se dea înapoi un pas. Arăta ca o nebună în plină criză.

– Repede! Şi nicio vorbă nimănui!

– În regulă. Sigur.

Şi omul de serviciu plecă, închizând încet uşa după el. Doamna Sigsby se aşeză pe salteaua goală şi se uită la femeia care atârna de capul duşului și la mesajul scris cu rujul pe care abia acum îl observă pe jos, în fața toaletei.

VĂ AŞTEAPTĂ IADUL. AM SĂ VĂ ÎNTÂMPIN LA PORȚILE LUI.

3

Apelul doamnei Sigsby îl găsi pe Stackhouse în satul de lângă Institut. După voce, părea cam cherchelit. Probabil că petrecuse toată noaptea la cârciuma aia, Patria Nelegiuiților. La fel de probabil era și faptul că fusese îmbrăcat tot cu unul dintre costumele maro, însă nu se sinchisi să-l întrebe. Îi ceru doar să vină de urgență în Aripa de Vest. O să ştie în care cameră, pentru că la uşă va fi un om de serviciu.

Hendricks şi Evans se ocupau de nişte teste la Nivelul C. Doamna Sigsby le-a spus să înceteze imediat ce făceau şi să-şi trimită subiecții în camerele lor. Era nevoie de ambii doctori în Aripa de Vest. Hendricks, extrem de enervant chiar şi în momentele sale cele mai bune, vru să ştie de ce. Doamna Sigsby îi spuse să tacă odată din gură şi să vină.

Primul ajunse Stackhouse. Doctorii, imediat după el.

– Jim! i se adresă Stackhouse lui Evans, după ce văzu despre ce era vorba. Ridic-o! Vreau să desfac funia.

Evans o cuprinse pe moartă de mijloc – lăsând celorlalți impresia că ar vrea să danseze cu ea – şi o ridică. Stackhouse se chinuia cu nodul de sub bărbia femeii.

– Mai repede! zise Evans. A făcut pe ea.

– Sunt convins că ai mai mirosit rahat, spuse Stackhouse. Sunt aproape gata… stai… în regulă, am reuşit.

Trecu ştreangul peste capul moartei (înjurând în barbă atunci când unul dintre brațele ei îi atinse ceafa) şi o cără la saltea. Pe gâtul lui Maureen se vedea semnul vânăt, lăsat de funie. Fără să spună vreun cuvânt, cei patru se uitară lung la ea. Trevor Stackhouse avea un metru nouăzeci şi doi, dar Hendricks era mai înalt decât el cu cel puțin zece centimetri. Între ei, doamna Sigsby părea pitică.

Stackhouse o privi ridicând din sprâncene. Doamna Sigsby se uită la el în acelaşi fel, dar tot fără să vorbească.

Pe noptieră era un flacon cafeniu cu nişte pastile. Doctorul Hendricks îl luă în mână şi îl scutură.

– Oxi. De patruzeci de miligrame. Nu cel mai mare dozaj, dar tot destul de mare. E un flacon de nouăzeci de pastile şi înăuntru n-au mai rămas decât trei. Presupun că nu va fi nevoie de autopsie…

Presupui corect, îi zise Stackhouse în gând.

– …dar dacă *am face* una, probabil am descoperi că le-a luat pe majoritatea înainte de a-şi pune ştreangul de gât.

– Oricum ar fi omorât-o pastilele alea, zise Evans. Nu cred că femeia asta avea mai mult de patruzeci şi cinci de kilograme. Indiferent ce spunea, mi se pare evident că nu sciatica era cea

mai gravă problemă a ei. Şi şi-a dat seama că nu o să mai poată munci, aşa că…

– S-a hotărât s-o termine cu viața, încheie Hendricks.

Stackhouse se uita la mesajul de pe faianța băii.

– Vă aşteaptă iadul, murmură el gânditor. Cineva ar putea spune că-i o ipoteză destul de logică, dacă te gândeşti la ce facem noi aici.

Deşi, de regulă, nu vorbea urât, doamna Sigsby exclamă:

– Ei, căcat!

Stackhouse ridică din umeri. În lumina lămpii din tavan, capul chel îi lucea ca dat cu ceară.

– Ziceam că aşa ar crede cineva din afară, cineva care nu cunoaşte situația. Nu contează. Ce avem noi aici este destul de simplu. O femeie, ajunsă în faza terminală a unei boli grave, s-a hotărât să-şi pună capăt zilelor.

Arătă spre peretele băii şi adăugă:

– După ce şi-a declarat vinovăția. Şi pe a noastră.

Părea logic, însă doamna Sigsby tot nu era convinsă. Poate că din sentimentul de vină izvorâse ultimul mesaj al lui Alvorson, însă vorbele ei aveau totuşi un ton triumfător.

– A avut o săptămână liberă de curând, îndrăzni să intervină Fred, omul de serviciu.

Doamna Sigsby nu îşi dăduse seama că încă era acolo. Ar fi trebuit să i se spună că nu mai aveau nevoie de el. *Ea* ar fi trebuit să îi spună.

– S-a dus acasă, în Vermont. Probabil că de-acolo a făcut rost de pilulele alea.

– Mulțumesc, mormăi Stackhouse. Eşti un adevărat Sherlock Holmes. Scuză-mă că te întreb, dar nu mai ai de şters praful pe undeva?

– Mai ales de pe carcasele de la camerele de supraveghere! se răți doamna Sigsby. Încă de săptămâna trecută v-am cerut s-o faceți. Nu vreau să vă spun de două ori.

– Da, doamnă.

– Şi nicio vorbă despre ce s-a întâmplat aici, domnule Clark.

– Nu, doamnă. Sigur că nu.

– O incinerăm? întrebă Stackhouse după ce omul de serviciu plecase.

– Da. O să chemăm doi îngrijitori s-o ducă la ascensor în timp ce rezidenții sunt la masa de prânz. Adică…

Doamna Sigsby se uită la ceas…

– … în mai puțin de o oră.

– Mai este vreo problemă? o întrebă Stackhouse. Adică alta în afară de păstrarea secretului? Întreb pentru că aşa am impresia.

Doamna Sigsby se uită la cuvintele scrise cu rujul pe faianță, apoi la fața învinețită a moartei și la limba scoasă batjocoritor printre buze.

– Domnilor doctori, vă rog să mă lăsați singură cu domnul Stackhouse. Avem ceva de discutat între patru ochi.

Hendricks și Evans schimbară o privire, apoi ieşiră amândoi din cameră.

4

– Era informatoarea dumneavoastră. Asta-i problema?

– Informatoarea *noastră,* Trevor. Şi, da, asta-i problema. Sau ar putea să fie.

În urmă cu un an – ba nu, mai degrabă în urmă cu şaisprezece luni, că încă era zăpadă –, Maureen Alvorson ceruse o audiență la doamna Sigsby şi îi ceruse să i se dea încă ceva de făcut ca să câştige mai mulți bani. Doamna Sigsby, care se gândea de vreun an să-şi găsească un informator de încredere, dar nu ştia cum să o facă, o întrebase dacă ar avea vreo problemă de conştiință în eventualitatea în care i-ar spune ce mai vorbeau copiii. Alvorson fusese de acord şi chiar dăduse dovadă de o oarecare inteligență atunci când inventase povestea despre zonele aşa-zise „moarte“, unde microfoanele funcționau foarte prost sau deloc.

Acum Stackhouse ridică din umeri.

– Informațiile ei au fost mai mult nişte bârfe. Care băiat şi care fată petreceau noaptea împreună, cine a scris TONY E BOU pe o masă de la cantină, chestii de genul ăsta.

Se gândi puțin şi adăugă:

– Deşi trădarea asta poate că a făcut-o să se simtă şi mai vinovată.

– Era căsătorită, spuse doamna Sigsby, dar vezi că nu mai poartă verigheta. Ce cunoaştem despre viața ei din Vermont?

– Nu ştiu pe dinafară, dar trebuie să găsim ceva la dosar. Am să mă uit.

Doamna Sigsby se gândi cât de puține informații avea şi ea despre Maureen Alvorson. Da, ştia că Alvorson era căsătorită pentru că-i văzuse verigheta. Da, ştia că fusese în armată, ca mai tot personalul Institutului. Da, ştia că locuia în Vermont. Dar altceva? Cum de nu mai ştia şi altceva, când tocmai ea o angajase ca să-i spioneze pe rezidenți? Poate că nu mai avea nicio importanță. Alvorson oricum era moartă, însă toată povestea asta îi aminti despre faptul că plecase din birou fără walkie-talkie, imaginându-şi că omul de serviciu făcea mult zgomot pentru nimic. Şi îi mai aminti şi de carcasele pline de praf ale camerelor de supreveghere, de computerele care mergeau greu şi de angajații incompetenți care ar fi trebuit să se îngrijească de ele, de alimentele alterate de la cantină, de cablurile roase de şoareci şi de extrem de neglijentele procese-verbale de supraveghere – mai cu seamă acelea întocmite în schimbul de la 11 p.m. la 7 a.m., când copiii ar fi trebuit să doarmă.

Toată povestea o duse cu gândul la o treabă făcută de mântuială.

– Julia? Am zis că…

– Te-am auzit. Nu-s surdă. Cine e acum la monitoare?

Stackhouse se uită la ceas.

– Probabil că nimeni. E miezul zilei. Copiii sunt în camere sau se joacă pe afară.

Aşa presupui tu, îi spuse ea în gând. Şi cine este mama delăsării, dacă nu presupunerea? Institutul funcționa de mai bine de şaizeci de ani şi nu se aflase nimic despre el. Niciodată nu existase vreun motiv (mă rog, de când era ea în funcție) să se folosească acel telefon special (pe care îl numeau Telefonul Zero), în afară de comunicarea rapoartelor obişnuite. Pe scurt, nu existase nimic ce să nu poată rezolva singuri.

Normal că se răspândiseră tot felul de zvonuri printre localnicii din Dennison River Bend, cel mai obişnuit fiind acela conform căruia complexul din mijlocul pădurii ar fi fost o bază de arme nucleare. Sau de arme chimice. Sau bacteriologice. Alt zvon – puțin mai aproape de adevăr – era că acolo s-ar fi aflat un laborator guvernamental în care se desfăşurau experimente secrete. Zvonurile nu o deranjau pe doamna Sigsby. Zvonurile erau doar dezinformări autogene.

Totul este în regulă, îşi spuse. Totul este aşa cum trebuie să fie. Sinuciderea unei menajere foarte bolnave nu este decât un inconvenient, ba chiar unul minor. Cu toate acestea, părea a sugera multe alte probleme… deşi nu le putea numi astfel – termenul era mult prea defetist. „Preocupări“ era un cuvânt mai bun și avea şi ea o parte din vină. La începutul mandatului ei, carcasele camerelor nu ar fi avut fir de praf pe ele şi nu ar fi ieşit niciodată din birou fără walkie-talkie. La vremea respectivă ar fi acordat mai multă atenție femeii pe care o plătea ca să-i tragă de limbă pe rezidenți.

Se gândi la entropie. Tendința de a te lăsa pe tânjală când lucrurile mergeau bine.

Tendința de a te baza doar pe presupuneri.

– Doamnă Sigsby? Julia? Aveți să-mi ordonați ceva?

Doamna Sigsby reveni în prezent.

– Da. Vreau să ştiu tot ce-i de ştiut despre ea. Şi dacă nu-i nimeni la monitoarele de supraveghere, vreau să se ducă urgent cineva acolo. Jerry, dacă se poate.

Jerry Symonds era unul dintre cei doi experți în calculatoare şi singurul care se pricepea să-i dea de cap echipamentului învechit.

– Jerry e în permisie, zie Stackhouse. S-a dus la pescuit în Nassau.

– Atunci, cheamă-l pe Andy!

Stackhouse clătină din cap.

– Fellowes s-a dus în sat. L-am văzut când ieşea din magazin.

– La dracu’, ar fi trebuit să fie aici! Atunci, Zeke. Grecul. A mai lucrat la supraveghere, nu?

– Parcă da, spuse Stackhouse.

Şi iar delăsarea. Ambiguitatea. Incertitudinea. *Presupunerea.*

Carcase pline de praf. Plinte murdare. Şuete la Nivelul B. Camera cu monitoarele de supraveghere lăsată goală.

Chiar în clipa aceea doamna Sigsby se hotărî să facă anumite schimbări importante – da, chiar acum, înainte ca frunzele să pălească şi să cadă din copaci. Sinuciderea lui Alvorson fusese un semnal de alarmă, care o trezise la realitate. Nu avea niciun chef să pună mâna pe Telefonul Zero şi să discute cu bărbatul de la celălalt capăt. O lua mereu cu fiori când îi auzea salutul uşor peltic (niciodată *Sigsby,* ci doar *Sssigsby*), însă trebuia s-o facă. Un raport scris nu ar fi fost adecvat în această situație. Aveau colaboratori în toate colțurile țării. Aveau la dispoziție un avion privat. Angajații aveau salarii bune, plus o mulțime de alte beneficii, în funcție de sarcinile fiecăruia. Cu toate astea, Institutul semăna din ce în ce mai mult cu o prăvălie de chilipiruri dintr-un centru comercial aflat în pragul falimentului. O nebunie curată. Situația trebuia să se schimbe. Situația *se va schimba.*

Şi spuse:

– Zeke trebuie să verifice scannerul. Să ne asigurăm că nu lipseşte niciun copil. Mă interesează mai ales Luke Ellis şi Avery Dixon. Cu ei a stat cel mai mult de vorbă Alvorson.

– Dar ştim despre ce au vorbit şi nu-i mare lucru.

– Nu comenta! Fă ce ți-am zis!

– Bucuros! Dar până atunci ar fi bine să vă relaxați puțin, spuse Stackhouse arătând spre cadavrul cu chip vânăt, care se strâmba cu neruşinare la ei. Poate veți vedea lucrurile într-o altă lumină. Avem de-a face doar cu o femeie foarte bolnavă, care ştia că i se apropie sfârşitul şi a decis să i-o ia înainte.

– Vezi dacă sunt prezenți toți rezidenții noştri, Trevor. Dacă sunt toți la locurile lor – doar *apoi* am să mă relaxez.

Numai că nu se va relaxa deloc. Prea multă relaxare îi adusese în această situație.

5

Când reveni în birou, îi spuse lui Rosalind că nu voia să fie deranjată de nimeni, cu excepția lui Stackhouse sau Zeke Ionidis, care se afla la Nivelul D, unde făcea nişte verificări. Se aşeză în fața calculatorului şi se uită fix la screensaver – o plajă cu nisip alb de pe Siesta Key[95], unde voia să se ducă după ce va ieşi la pensie. Cel puțin, aşa le spunea celorlalți; ea renunțase să se mai amăgească pentru că era convinsă că va muri aici, în mijlocul pădurii, poate în căsuța ei din sat, dar mai probabil chiar în acest birou. Doi dintre scriitorii ei preferați – Thomas Hardy şi Rudyard Kipling – muriseră aşezați la masa de scris. De ce nu i s-ar întâmpla şi ei asta? Institutul devenise viața ei şi se împăcase cu situația.

Cei mai mulți dintre angajați gândeau la fel ca ea. Înainte de Institut, activaseră în cadrul armatei sau în companii extrem de importante din domeniul securității – Blackwater, Tomahawk Global – sau în poliție. Denny Williams şi Michelle Robertson, din echipa Ruby Red, fuseseră agenți FBI. Poate că Institutul nu reprezentase cine ştie ce pentru ei atunci când fuseseră recrutați şi se prezentaseră la post, însă *devenise* întreaga lor viață. Şi nu datorită salariului, nici datorită celorlalte beneficii materiale sau a planului de pensii, ci pentru că erau obişnuiți cu acest tip de activități, atât de obişnuiți, că le puteau face şi în somn. Institutul era ca o mică bază militară; sătucul învecinat avea chiar un magazin ca acelea speciale pentru soldați, de unde puteau să cumpere o mulțime de produse la prețuri foarte mici; tot acolo îşi puteau umple rezervorul de la automobil sau maşină, plătind doar nouăzeci de cenți pe zece litri de benzină normală şi doar un dolar şi cinci cenți pentru zece litri de premium. Doamna Sigsby fusese încartiruită o perioadă în Baza Aeriană Ramstein, din Germania, iar orăşelul Dennison River Bend îi aducea aminte – evident, la o scară mult mai mică – de Kaiserslautern, localitatea unde se ducea uneori cu prietenii ca să se mai relaxeze. Sigur, se găseau de toate în Ramstein, chiar şi două cinematografe şi un fast-food Johnny Rockets, însă erau momente când pur şi simplu simțea nevoia să plece de acolo. La fel simțea şi în legătură cu Institutul.

Însă se întorceau cu toții, îşi spuse ea acum, privind cu jind la plaja pe care fusese de câteva ori, dar unde nu se va muta niciodată. Te întorci întotdeauna şi nu spui nicio vorbă, indiferent cât de multă delăsare vezi în jur. Nu există rabat în privința asta pentru că, dacă s-ar afla ce facem aici, dacă s-ar afla despre sutele de copii pe care i-am distrus, am fi trimişi în judecată, condamnați la moarte şi executați. Nu am fi doar câțiva oameni, ci zeci.

Aceasta era partea goală a paharului. Partea plină era mai simplă: toți angajații – de la enervantul, dar evident competentul doctor Dan „Măgarul Kong“ Hendricks şi doctorii Heckle şi Jeckle (Halas şi James) din Jumătatea Posterioară şi până la ultimul om de serviciu – înțelegeau că în mâinile lor se afla chiar soarta lumii, la fel cum fusese şi în mâinile celor dinaintea lor. Nu era vorba numai de supraviețuirea speciei umane, ci de însăşi supraviețuirea planetei. Înțelegeau prea bine că nu li se impunea absolut nicio limită pentru atingerea acestui scop și nicio persoană dintre cele pe deplin conştiente de misiunea Institutului nu ar fi spus că ar desfăşura activități scandaloase.

În fond, era bună viața de aici – în fine, destul de bună, mai ales pentru bărbații şi femeile care înghițiseră nisip în Orientul Mijlociu şi îşi văzuseră camarazii rămaşi fără picioare sau cu mațele scoase în cine ştie ce cătun împuțit. Ți se dădeau permisii; puteai să te duci acasă, la familie, presupunând că aveai una (cei

mai mulți dintre angajații Institutului nu aveau). Normal că nu le puteai povesti rudelor despre munca ta și, după o vreme, soțiile, soții, copiii înțelegeau că munca era mai importantă pentru tine decât erau ei, iar reperele din viața ta ajungeau să fie – în ordine descendentă – Institutul, satul şi localitatea Dennison River Bend, cu cele trei baruri ale sale, într-unul dintre ele cântând o formație de muzică country. Atunci când ajungeai să înțelegi asta, îți scoteai verigheta – aşa cum şi-o scosese Alvorson.

Doamna Sigsby descuie sertarul de jos al biroului şi scoase din el un telefon identic cu cele ale unei echipe de salvare: mare şi gros, ca un refugiat al tehnologiei de pe vremea când casetele audio făceau loc CD-urilor, iar telefoanele mobile abia apăruseră în magazinele de electronice. Unii îi ziceau Telefonul Verde, din cauza culorii, dar, cel mai des, i se spunea Telefonul Zero, pentru că nu avea ecran şi nici taste cu cifre, ci doar trei cerculeţe albe.

O să sun, îşi zise ea. *Poate îmi vor aprecia gândirea constructivă şi mă vor felicita pentru inițiativa avută. Poate vor fi de părere că nu este niciun motiv de panică, dar că eu am probleme cu capul şi că a venit vremea să fiu înlocuită. Oricum ar fi, trebuie să sun. Este datoria mea şi ar fi trebuit s-o fac mai de mult.*

– Dar nu astăzi, murmură ea.

Nu, nu astăzi, pentru că astăzi trebuia să se ocupe de Alvorson (şi să scape de cadavru). Poate nici mâine şi poate nici măcar săptămâna asta, pentru că avea nevoie de timp ca să facă ce-şi pusese în minte să facă. Ceva destul de important. Şi va trebui să scrie ce trebuia să spună ca să vorbească strict la obiect atunci când *va* suna. Dacă avea de gând să folosească Telefonul Zero, atunci era imperios necesar să fie pregătită să răspundă cât mai concis când îl va auzi spunând pe bărbatul de la celălalt capăt: *Bună ssiua, doamnă Sssigsby, cu ce vă pot fi de folosss?*

Dar nu amân inevitabilul, îşi zise ea. *Nu, nici vorbă. Şi nici nu vreau să creez probleme cuiva, numai că…*

Auzi susurul interfonului.

– Zeke vrea să vă spună ceva, doamnă Sigsby. E pe linia trei.

Doamna Sigsby răspunse.

– Ce ai aflat, Ionidis?

– Prezență sută la sută, spuse el. Douăzeci şi opt de microcipuri localizate în Jumătatea Posterioară. În Jumătatea Anterioară, avem doi copii în sala mare, şase pe terenul de joacă, cinci în camerele lor.

– Foarte bine. Mulțumesc!

– Cu plăcere, doamnă!

Simțindu-se puțin mai bine, deşi nu ştia exact motivul, doamna Sigsby se ridică de la birou. *Normal* că erau prezenți toți rezidenții. Ce naiba şi-a imaginat, că unii dintre ei au şters-o la Disney World?

Bun! Acum să se ocupe de cealaltă problemă.

6

Când toți copiii erau la masă, Fred, omul de serviciu, împrumută un cărucior din bucătărie şi îl duse în camera unde Maureen Alvorson îşi pusese capăt zilelor. Fred şi cu Stackhouse înfăşurară cadavrul într-o bucată de pânză verde şi o transportară repede de-a lungul coridorului. Din cantină se auzeau zgomotele făcute de animalele alea care se îndopau ca nesimțitele, însă aici nu era nimeni. Doar un ursuleț din pluş, uitat de vreun copil în fața holişorului unde se afla ascensorul. Se holba la tavan cu ochişorii lui din mărgele. Plin de nervi, Fred îl lovi cu piciorul.

Stackhouse îi aruncă o privire plină de reproş.

– Nasol, amice! Asta e jucăria preferată a unui copilaş.

– Mi se rupe! zise Fred. Mereu trebuie să strângem noi după ei.

Când se deschiseră uşile ascensorului, Fred vru să împingă înăuntru căruciorul. Stackhouse îl dădu la o parte cu un gest deloc blând.

– Nu mai am nevoie de serviciile tale. Ridică ursulețul ăla şi pune-l undeva în cantină sau în sală, unde să-l găsească proprietarul sau proprietara, și după aia apucă-te să ştergi praful de pe nenorocitele astea!

Ridică mâna spre o cameră de supraveghere, băgă căruciorul în lift şi flutură cartela în fața senzorului.

Fred Clark aşteptă să se închidă uşile şi abia atunci făcu gestul cu degetul mijlociu în sus. Dar ordinele erau ordine şi o să şteargă praful de pe camere.

La un moment dat.

7

Doamna Sigsby îl aştepta pe Stackhouse la Nivelul F. Era frig acolo şi îşi pusese un pulover peste taior. Îi făcu un semn din cap. Stackhouse îi răspunse în acelaşi fel şi împinse căruciorul în galeria subterană dintre Jumătatea Anterioară şi cea Posterioară. Tunelul acela era definiția însăşi a funcționalității – podea din beton, pereți curbați din faianță, tuburi de neon în tavan. E drept că unele dintre ele erau arse şi unele luminau intermitent, aproape transformând galeria într-un decor de film horror. Cineva lipise pe perete un abțibild cu sigla echipei de fotbal New England Patriots.

Încă un semn al neglijenței. Altă dovadă a delăsării.

Pe uşa care dădea în Jumătatea Posterioară era un afiş pe care scria ACCESUL PERMIS DOAR PERSOANELOR AUTORIZATE. Doamna Sigsby îşi folosi cartela şi deschise uşa. În spatele ei era un alt ascensor. Urcară până într-un hol mai puțin funcțional decât galeria de serviciu prin care ajunseseră în Jumătatea Posterioară. Acolo îi aştepta Heckle – numele adevărat fiind Dr Everett Hallas. Îşi pusese rânjetul de gală şi îşi atingea tot timpul colțul gurii. Ticul lui îi aminti doamnei Sigsby de

gestul obsesiv cu trasul de nas al lui Dixon, numai că Dixon era doar un băiețel, iar Hallas avea cincizeci şi treaba lui de ani. Da, munca desfăşurată numai şi numai în Jumătatea Posterioară te afecta rău de tot – cam tot la fel ca munca într-un mediu unde se află deşeuri radioactive.

– *Bună ziiuaa,* doamna Sigsby! *Bună ziiuaa,* domnule Stackhouse, director al serviciului de securitate! Cât de fericit sunt să vă văd! Ar trebui să ne întâlnim mai des! Cu toate acestea, să ştiți că regret împrejurările nefericite care v-au adus astăzi aici!

Se aplecă şi mângâie uşor sulul de pânză în care se afla Maureen Alvorson, apoi îşi atinse colțul gurii, de parcă şi-ar fi mângâiat un herpes de a cărui existență doar el avea habar.

– Moartea e şi ea o parte din viață, e-tî-cî, e-tî-cî.

– Trebuie să ne grăbim, spuse Stackhouse.

Adică – presupuse doamna Sigsby – trebuie să plecăm naibii de aici cât mai repede. Era de acord. În locul acesta se desfăşura adevărata activitate a Institutului, iar domnul doctor Heckle şi doamna doctor Jeckle (nume adevărat: Joanne James) erau nişte adevărați eroi. Cu toate acestea, doamna Sigsby nu se simțea deloc în largul ei aici. Deja se simțea copleşită de atmosfera aceasta apăsătoare, de parcă s-ar fi aflat într-un câmp de joasă tensiune.

– Evident că trebuie. Muncă, muncă şi iar muncă! Aşa cum zicea şi Ezekiel, în Vechiul Testament, un adevărat perpetuum mobile. Mie-mi spuneți? Pe aici!

Din holul cu scaune urâte, canapele la fel de urâte şi un televizor antic şi de demult, intrară într-o sală care avea pe jos un covor albastru şi foarte gros – în Jumătatea Posterioară, copiii cădeau cam des şi se loveau la căpşoarele alea valoroase. Roțile căruciorului lăsară urme pe covor. Holul acela semăna foarte mult cu unul din Jumătatea Anterioară, numai că aici erau lacăte la uşi. Din spatele uneia dintre ele se auzeau nişte bubuituri şi strigăte înăbuşite:

– Dă-mi drumu'!

Şi:

– Măcar dă-mi dracu' o aspirină!

– Iris Stanhope, explică Heckle. Mă tem că nu-i tocmai în apele ei astăzi. Partea bună e că destui dintre copiii veniți de curând se țin extrem de bine. Diseară o să vedem un film şi mâine o să avem artificii.

Chicoti şi îşi atinse iarăşi colțul gurii. Acum gestul lui îi amintea doamnei Sigsby – absolut aiurea în tramvai – de Shirley Temple.

Ea duse mâna la cap ca să se convingă că încă avea părul la locul lui. Normal că îl avea. Nu electricitatea era de vină pentru ce simțea ea acum – bâzâitul acela înfundat din pielea expusă, senzația că globii oculari îi vibrau în orbite.

Trecură pe lângă micuța sală de proiecție, unde nu erau decât vreo douăsprezece – cincisprezece locuri. Pe rândul din față stăteau Kalisha Benson, Nick Wilholm şi George Iles. Toți trei erau îmbrăcați în maiouri roşu cu albastru. Benson sugea dintr-o bomboană în formă de țigară. Wilholm fuma una adevărată şi capul îi era învăluit de un fum cenuşiu. Iles îşi freca uşor tâmplele. Benson şi Iles se uitară la ei şi la bagajul lor înfăşurat în pânză. Wilholm continuă să se zgâiască la ecranul gol. *Uite că reuşiseră să-l pună cu botul pe labe*, îşi spuse satisfăcută doamna Sigsby.

Cantina venea după sala de proiecție, în cealaltă parte a coridorului. Era mult mai mică decât cea din Jumătatea Anterioară. Chiar dacă aici se aflau mereu mai mulți copii, cu cât rămâneau mai mult, cu atât mâncau mai puțin. Probabil că acesta ar fi un bun exemplu de ironie într-o narațiune, presupuse doamna Sigsby. Acum erau doar trei copii acolo: doi sorbeau zgomotos dintr-un fel de mâncare care aducea vag cu un terci de ovăz, iar celălalt – o fată de vreo doisprezece ani – stătea apatică, fără să se atingă de castronul plin din fața ei, însă se lumină brusc la față când îi văzu împingând căruciorul.

– Bună! Ce-aveți acolo? Un cadavru? Un cadavru aveți, nu-i aşa? O chema Morris? Nasol nume pentru o fată. Poate Morin? Pot s-o văd şi eu? A rămas cu ochii deschişi?

– Asta-i Donna, le spuse Heckle. Nu trebuie s-o băgați în seamă. Diseară o să vadă nişte filme, dar mă aştept să depăşească momentul cât de curând. Poate chiar până la sfârşitul săptămânii. O să se ducă într-o lume mai bună, e-tî-cî, e-tî-cî. Ştiți voi.

Da, doamna Sigsby ştia, chiar prea bine. Jumătatea Anterioară, Jumătatea Posterioară… şi jumătatea din spatele Jumătății Posterioare. Capătul liniei. Îşi atinse din nou părul. Era la locul lui. Normal că era la locul lui, unde altundeva să fi fost? Îşi aduse aminte de tricicleta din copilărie şi de stropii de urină caldă din chiloței atunci când se plimba cu ea prin fața casei. Îşi aduse aminte de prima ei maşină, un…

– Un Valium! zbieră din senin fata pe care o chema Donna.

Sări în picioare, dărâmându-şi scaunul. Ceilalți doi copii se uitară plictisiți la ea. De pe bărbia unuia dintre ei picura zeamă de ovăz.

– Ştiu precis că era un Valium! Vreau *acasă*! Vreau să nu mă mai doară *capul*!

Doi îngrijitori în uniforme roşii apărură de… doamna Sigsby nu-şi dădu seama de unde, dar nici n-o interesa. O înşfăcară pe fată de brațe.

– Aşa, bravo, duceți-o în camera ei, le zise Heckle, dar să nu-i dați nicio pastilă! Avem nevoie de ea diseară.

Donna Gibson, confidenta Kalishei pe vremea când amândouă se aflau în Jumătatea Anterioară, începu să urle şi să se zbată. Îngrijitorii o târâră afară din cantină. Frânturile de amintiri din

mintea doamnei Sigsby se estompară, apoi dispărură de tot, însă nu şi bâzâitul din piele, care se extinsese până în plombele din gură. Constant, la fel ca bâzâitul tuburilor de neon de pe coridor.

– E totul în regulă? o întrebă Stackhouse.

– Da.

Ia-mă mai repede de aici!

– Şi eu îl simt, dacă asta vă consolează.

N-o consola.

– Trevor, poți să-mi explici de ce plimbăm prin fața acestor copii un cadavru care trebuie să ajungă la crematoriu?

– Sunt tone de fasole în Oraşul Fasolei[96].

– Ce?! exclamă doamna Sigsby. Ce-ai zis?

Stackhouse îşi scutură capul, de parcă ar fi vrut să şi-l limpezească.

– Scuze. Asta mi-a venit să…

– Da, da, îl întrerupse Hallas. Azi avem în aer o groază de… hm, hai să le zicem *emisii libere*.

– Ştiu ce-am zis, spuse Stackhouse. Trebuia doar să zic cu glas tare, atâta tot. Aveam senzația că…

– Că te îneci, zise indiferent doctorul Hallas. Iar răspunsul la întrebarea dumneavoastră, doamnă Sigsby, este… *nimeni nu cunoaşte motivul.*

Se mai hlizi puțin şi îşi atinse colțul gurii.

Scoteți-mă naibii de aici, repetă în gând doamna Sigsby, apoi:

– Spune-mi, domnule doctor Hallas, unde-i doamna doctor James?

– În apartamentul ei. Din păcate, astăzi nu se simte prea bine, dar vă transmite omagiile ei. Speră că vă simțiți bine, că sunteți într-o formă excelentă, e-tî-cî, e-tî-cî.

Şi iar încercă să zâmbească precum Shirley Temple – *ei, cât de drăgălaş sunt?*

8

În sala de proiecție, Kalisha scoase țigara dintre degetele lui Nicky, trase un ultim fum din chiştocul fără filtru, îl aruncă pe jos şi îl strivi cu talpa, apoi îl cuprinse de umeri pe băiat.

– Nasol?

– A fost şi mai nasol.

– O să te simți mai bine după film.

– Mda, dar o să vină ziua de mâine. Acum am înțeles de ce tata arăta ca dracu' când era mahmur. Tu cum te simți, Sha?

– Binişor.

Chiar aşa şi era. O deranja doar un zvâcnet slab deasupra ochiului stâng. O să dispară la noapte. O să revină mâine şi n-o să mai fie atât de slab. Mâine o să apară durerea aceea, în comparație cu care mahmurelile tatălui lui Nicky (şi ale părinților ei, din când în când) vor părea un simplu moft. O să fie nişte lovituri puternice şi regulate, ca şi cum ar fi ținut captiv în cap un

spiriduş diabolic, care bocănea tare în pereții craniului, încercând să scape de acolo, dar ştia că se putea şi mai rău. Durerile de cap ale lui Nicky erau mai rele, ale lui Iris şi mai rele, şi dura din ce în ce mai mult până treceau.

George avea noroc; în pofida abilităților sale telekinetice foarte puternice, până acum nu-l duruse capul aproape deloc. Zicea că simte doar o jenă uşoară în tâmple şi la ceafă, dar o să-l doară şi pe el mai tare. Aşa se întâmpla mereu, cel puțin până se termina totul. Şi după aceea? Pavilionul A. Zumzetul de albine. Jumătatea din spate a Jumătății Posterioare. Kalisha nu se grăbea să ajungă acolo; încă o îngrozea gândul că îi va fi suprimată complet personalitatea, dar situația se va schimba. Deja se schimbase în cazul lui Iris: cea mai mare parte a timpului parcă era un zombi din *The Walking Dead.* Helen Simms exprimase foarte bine sentimentele Kalishei față de Pavilionul A atunci când spusese că orice era mai bun decât Luminile Stasi şi decât durerea aia oribilă de cap, care nu înceta niciodată.

George se aplecă peste Nicky şi se uită la ea cu ochi limpezi, încă neîncețoşați de durere.

– A evadat, şopti el. Gândiți-vă la asta și încercați să rezistați!

– Aşa vom face, spuse Kalisha. Da, Nick?

– O să încercăm, zâmbi stins Nick, deşi mi-e cam greu să cred că tocmai Luke Ellis, un tip care habar n-are să arunce la coş, ar fi în stare să cheme ajutoare şi să ne salveze.

– N-o arunca el bine la coş, dar e foarte bun la şah, spuse George. Nu-l subestima.

În pragul uşii deschise apăru unul dintre îngrijitorii în roşu. Cei din Jumătatea Anterioară aveau ecusoane cu numele, cei de aici, nu. Îngrijitorii din Jumătatea Posterioară se schimbau mereu. Nici laboranți nu erau aici, ci doar doi doctori, cărora li se alătura uneori şi doctorul Hendricks. Împreună formau un Trio al Groazei: Hecke, Jeckle şi Măgarul Kong.

– Gata cu recreația! Dacă nu mâncați, duceți-vă în camere!

Vechiul Nicky l-ar fi trimis drept în mă-sa pe dobitocul ăsta cu muşchi pe el. Nicky cel nou se ridică cu greu în picioare, se clătină şi se apucă de spătarul unui scaun ca să nu cadă. Kalishei i se frânse inima. În anumite privințe – în *multe* privințe –, lui Nicky i se răpise ceva mai important decât viața.

– Haide! spuse ea. Mergem împreună. Da, George?

– Păi, zise puştiul, voiam să văd *Băieții din Jersey*, ştiți voi, musicalul ăla. Dar, dacă insişti…

Mda, îşi spuse Kalisha, *uite-i pe cei trei muschetari cu mințile vraişte*.

Pe hol, bâzâitul era mult mai puternic. Kalisha ştia că Luke evadase. Avery îi spusese deja asta și era o veste bună. Cretinii ăia încrezuți nici nu aflaseră că dispăruse de acolo. Asta era o veste şi mai bună, însă durerile de cap îți mai diminuau speranța. Chiar şi atunci când te mai lăsau, le aşteptai mereu să revină, iar

aşteptarea era mai rea decât iadul durerilor. Şi bâzâitul ăla care venea dinspre Pavilionul A distrugea orice urmă de speranță, ceea ce era absolut îngrozitor. Kalisha nu se mai simțise niciodată atât de singură, atât de încolțită.

Dar trebuie neapărat să rezist cât pot eu de mult, îşi zise ea. *Indiferent ce ne-ar face cu filmele şi luminile alea blestemate, trebuie neapărat să rezist. Şi să nu-mi pierd mințile*.

Sub privirile îngrijitorului, cei trei străbătură încet coridorul, dar nu cu paşi de copii, ci de invalizi. Sau de bătrâni care îşi petrec ultimele săptămâni ale vieții într-un ospiciu de coşmar.

9

Conduşi de doctorul Everett Hallas, doamna Sigsby şi Stackhouse trecură prin fața unor uşi închise, pe care scria Pavilionul A. Din spatele uşilor închise nu se auzeau nici strigăte, nici urlete, dar aici senzația de câmp electric era şi mai puternică. Doamna Sigsby se înfioră: parcă o mie de şoareci invizibili îi alergau pe toată pielea. La fel simțea şi Stackhouse. Îşi freca mereu chelia netedă cu mâna cu care nu împingea catafalcul improvizat al lui Maureen Alvorson.

– Parcă aş intra cu capul în nişte plase de păianjeni, spuse el.

Apoi îl întrebă pe Heckle:

– Tu nu simți?

– M-am obişnuit, zise doctorul, atingându-şi din nou colțul gurii. Este un proces de asimilare.

Se întrerupse, se gândi puțin, apoi continuă:

– Ba nu, nu ăsta-i cuvântul. Cred că e *adaptare.* Sau aclimatizare? Sau şi unul, şi altul.

Din senin, doamna Sigsby avu o curiozitate aproape bizară.

– Când e ziua dumitale de naştere, domnule doctor Hallas? Mai ții minte?

– Pe nouă septembrie. Ştiu la ce vă gândiți.

Aruncă o privire în urmă, la uşile pe care scria cu roşu *Pavilionul A,* apoi se uită la doamna Sigsby.

– Mă simt bine. Cu oarece aproximație.

– Nouă septembrie, repetă ea. Ce zodie eşti? Balanță?

– Vărsător, zise Heckle, aruncându-i o privire de şmecher, care părea a spune: *Nu sunt uşor de păcălit, cucoană.* Luna e în a şaptea casă şi Mercur se aliniază cu Marte. E-tî-cî, e-tî-cî. Capul la cutie, domnule Stackhouse! Tavanu-i mai scund aici.

Străbătură un coridor scurt şi slab luminat, coborâră un şir de trepte – Stackhouse în față, proptind căruciorul să nu cadă, iar doamna Sigsby ținându-l de celălalt capăt – şi ajunseră la o altă uşă închisă. Heckle o deschise cu cartela şi pătrunseră toți într-o încăpere circulară, în care era o căldură insuportabilă. Acolo nu era nicio piesă de mobilier, ci doar câteva cuvinte înrămate pe un perete: **SĂ NU NE UITĂM EROII**. Geamul ramei era foarte murdar. În cealaltă parte a încăperii, la jumătatea unui perete din

beton, era o uşă mare din oțel, ca acelea de la frigiderele industriale. În stânga era un ecran mic, deocamdată gol. În dreapta erau două butoane – unul roşu şi unul verde.

Acum dispărură complet toate fragmentele de gânduri şi frânturile de amintiri care o tulburaseră pe doamna Sigsby. Ba chiar i se mai diminuă şi durerea trecătoare din tâmple. Schimbarea asta o bucura, dar tot abia aştepta să plece de acolo. Nu venea prea des în Jumătatea Posterioară, pentru că nu era nevoie să o facă. Nici comandantul unei armate nu trebuia să inspecteze prea des trupele din prima linie, atâta timp cât războiul se desfăşura conform planului. Dar nu conta că se simțea mai bine – simplul fapt că se afla acum în camera asta rotundă o umplea de o oroare fără margini.

Parcă şi Hallas îşi mai revenise: acum nu mai era Heckle, ci bărbatul care fusese medic în armată vreme de douăzeci şi cinci de ani şi care fusese decorat cu Steaua de Bronz. Îşi îndreptase umerii şi nu-şi mai atingea colțul gurii. Avea ochii limpezi şi punea întrebări scurte şi la obiect.

– Poartă vreo bijuterie?

– Nu, răspunse doamna Sigsby, amintindu-şi de verigheta lui Alvorson.

– Să înțeleg că e îmbrăcată?

– Fireşte, zise doamna Sigsby, neînțelegând exact de ce se simțea ofensată de această întrebare.

– Ați căutat-o în buzunare?

Doamna Sigsby se uită la Stackhouse. Acesta clătină din cap.

– Vreți s-o faceți? E ultima ocazie.

Doamna Sigsby se gândi puțin, apoi refuză. Femeia îşi scrisese biletul de adio pe peretele băii, iar geanta ei probabil că era la vestiar. În geantă ar trebui să caute, acela ar fi un gest normal, de rutină, însă în niciun caz nu voia să despacheteze cadavrul menajerei şi să-i vadă iar limba scoasă la ei în semn de batjocură, doar ca să găsească vreun strugurel de buze, o cutiuță de dropsuri şi câteva şervețele mototolite.

– Eu nu vreau. Tu ce zici, Trevor?

Stackhouse clătină iarăşi din cap. Era bronzat tot timpul anului, fie vară, fie iarnă, dar acum bronzul lui căpătase o nuanță bolnăvicioasă. Drumul prin Jumătatea Posterioară îl afectase şi pe el. *Poate ar trebui să venim mai des aici*, îşi zise doamna Sigsby, *să nu pierdem contactul cu celelalte etape ale operațiunii*. Apoi îşi aduse aminte că doctorul Hallas spusese că era Vărsător şi că Stackhouse vorbise despre tonele de fasole din Boston. Mda, nu era deloc o idee bună contactul ăsta. Şi, apropo, cei născuți în nouă septembrie nu erau Balanțe? Parcă nu. Înseamnă că Hallas era Fecioară?

– Hai să terminăm odată! spuse ea.

– Dorința dumneavoastră e *poruncă* pentru mine, spuse doctorul Hallas, cu zâmbetul larg al lui Heckle.

Trase de mânerul uşii din oţel inoxidabil şi o deschise. Se căscă o gaură neagră, din care ieşea miros de carne prăjită. În bezna de acolo nu se vedea decât o bandă transportoare plină de funingine.

Trebuie să fie curăţat geamul ăla al ramei de pe perete, îşi spuse doamna Sigsby. *La fel şi banda asta, altminteri o să se îmbâcsească şi o să se sfărâme. Alte dovezi de neglijenţă.*

– Presupun că nu aveţi nevoie de ajutorul meu, zise Heckle cu acelaşi zâmbet de prezentator TV. Mă tem că astăzi nu mă simt prea în putere. Nu mi-am mâncat cerealele la micul dejun.

Stackhouse luă cadavrul şi îl puse pe bandă. Sulul din pânză se desfăcu la un capăt, lăsând să se vadă un pantof scâlciat. Pe doamna Sigsby o apucă o dorinţă nebună să se întoarcă cu spatele la scena aceea, dar şi-o înfrânse.

– Vreun cuvânt de rămas-bun? se interesă Hallas. Adio şi n-am cuvinte? Ceva de genul „păcat că nu te-am cunoscut mai bine“?

– Nu face pe nebunul! îl repezi doamna Sigsby.

Doctorul Hallas închise uşa şi apăsă butonul verde. Doamna Sigsby auzi nişte huruieli şi scârţâieli şi banda aia murdară se urni din loc. Apoi se opri, iar Hallas apăsă butonul roşu. Ecranul prinse viaţă şi valorile afişate săriră iute de la 200 la 400, apoi la 800, apoi la 1600 şi se opriră la 3200.

– Temperatură mult mai mare decât la un crematoriu normal, zise Hallas, şi acţiune mai rapidă, dar tot o să dureze ceva. Puteţi să mai rămâneţi. Dacă vreţi, vă fac turul complet.

Cu acelaşi zâmbet de la o ureche la cealaltă.

– Nu astăzi, spuse doamna Sigsby. Avem prea mult de lucru.

– Aşa m-am gândit şi eu. Atunci, rămâne pe altă dată. Vă vedem atât de rar, deşi ţinem mereu deschis pentru public.

10

Pe când Mureen Alvorson îşi începea călătoria finală, Stevie Whipple mânca macaroane cu brânză în cantina din Jumătatea Anterioară. Avery Dixon îl apucă de braţul durduliu, plin cu pistrui.

– Hai cu mine pe terenul de joacă!

– N-am terminat haleala, Avery.

– Nu contează, şopti micuţul. E important.

Stevie îşi umplu până la refuz gura, se şterse cu dosul mâinii şi merse după Avery. Pe terenul de joacă nu era decât Frieda Brown, care desena cu cretă personaje de desene animate pe asfaltul din jurul coşului de baschet, şi chiar îi ieşeau bine. Toate surâdeau. Fata nu-şi ridică privirea când băieţii trecură pe lângă ea.

Ajunseră lângă gard şi Avery arătă spre şanţul săpat în pământ şi pietriş. Stevie făcu ochii mari.

– Ce-a trecut pe acolo? O marmotă sau ce?

Şi se uită în jur, de parcă se şi aştepta s-o vadă – probabil că avea şi rabie – ascunsă sub trambulină sau chircită sub masa de picnic.

– N-a fost nicio marmotă, nu, n-a fost, spuse Avery.

– Pun pariu că şi tu ai putea să fugi pe aici, Aves. Să *evadeşti*.

Să nu-ți închipui că nu m-am gândit şi eu la asta, îi zise în gând Avery.

– Nu contează. Trebuie să mă ajuți să-l umplu la loc.

– Da' de ce?

– Uite de-aia. Şi nu mai zice *evadeşti*. Parcă ai fi analfabet. Se zice *evadezi*, Stevie.

Chestie pe care o reuşise prietenul lui, Dumnezeu să-l apere şi să-l ajute! Oare unde era acum? Avery nu ştia. Nu mai putea să intre în legătură cu el.

– *Evadezi*, repetă Stevie. M-am prins.

– Super! Acum ajută-mă!

Cei doi băieți se puseră în genunchi şi începură să umple la loc gaura de sub gard, luând pământul cu mâinile şi ridicând nori de praf în jurul lor.

– Ce faceți aici?

Se uitară speriați în jur. Întrebarea le-o pusese Gladys, care probabil că îşi uitase acasă zâmbetul din plastic.

– Nimic, spuse Avery.

– Nimic, confirmă şi Stevie. Ne jucam şi noi. Şi tu te-ai jucat în pământ când erai mică.

– Să văd. Mişcați-vă!

Nici nu se clintiră din loc, aşa că îl lovi pe Avery cu piciorul în şold.

– *Auu!* țipă băiatul, trântindu-se lângă gard. *Auuuu, mă doare!*

Stevie se gândi să intervină:

– Da' ce-ai pățit? Eşti pe stop sau ce…

Imediat primi şi el un şut, dar în umăr.

Gladys se uită mai întâi la şanțul de sub gard, umplut doar pe jumătate, apoi la Frieda – preocupată şi acum doar de creațiile ei artistice.

– Tu ai făcut asta?

Frieda clătină din cap, dar fără să ridice ochii.

Gladis îşi scoase walkie-talkie-ul din buzunarul pantalonilor albi şi apăsă un buton.

– Aici Gladys, cer legătura cu domnul Stackhouse.

O pauză, apoi:

– Aici Stackhouse. Spune!

– Cred că ar fi bine să veniți de urgență pe terenul de joacă. Trebuie să vedeți ceva. Poate nu înseamnă nimic, dar mie nu-mi place.

11

După ce-l anunță pe șeful securității, Gladys o chemă pe Winona să-i ducă pe cei doi băieți în camerele lor. Deocamdată trebuiau să stea acolo.

– Nu ştiu nimic de gaura aia, mormăi îmbufnat Stevie. Am zis că a făcut-o o marmotă.

Winona îi zise să-şi țină gura şi-i împinse înăuntru pe amândoi.

Stackhouse apăru însoțit de doamna Sigsby. Ea se aplecă, el se lăsă pe vine. Se uitară mai întâi la șanț, apoi la gard.

– N-ar putea nimeni să iasă pe acolo, decretă doamna Sigsby. Mă rog, poate doar Dixon, că nu-i mai mare decât gemenele Wilcox, însă nimeni altcineva.

Stackhouse dădu la o parte pietrele şi pământul pe care apucaseră băieții să le îndese acolo, făcând să se vadă mai bine groapa.

– Sunteți convinsă?

Doamna Sigsby îşi dădu seama că îşi muşca buzele şi se forță să se oprească. *Ridicol*, îşi zise ea. *Doar avem camere de supraveghere, avem microfoane, avem îngrijitori şi oameni de serviciu şi menajere, avem serviciu de pază. Numai ca să aibă grijă de câțiva amărâți de copii, care se sperie şi de umbra lor.*

Sigur, mai era şi Wilholm, care precis că *nu* s-ar fi speriat de propria-i umbră. Şi, de-a lungul anilor, au mai existat şi alții. Totuşi…

– Julia!

Abia auzi şoapta lui Stackhouse.

– Ce?

– Lasă-te jos să-ți arăt ceva, îi ceru el pe un ton crispat, uitând de politețea pe care se cuvenea s-o arate şefei sale.

Ea vru să o facă, dar o văzu pe fetița aia – parcă Brown o chema, nu? – zgâindu-se la ei.

– Du-te înăuntru! strigă doamna Sigsby la ea. În clipa asta!

Frieda îşi abandonă personajele vesele din desenele animate şi o luă la fugă, scuturându-şi praful de cretă de pe mâini. Doamna Sigsby se uită după ea şi observă în uşa clădirii câțiva copii care căscau gura la ea. Unde naiba erau îngrijitorii? De ce nu-şi făceau treaba? Erau cumva în sala aia de recreere şi stăteau la poveşti cu vreuna dintre echipele de teren? Spuneau bancuri porcoa…

– Julia!

Se lăsă într-un genunchi, strâmbându-se de durere când o piatră mai ascuțită îi înțepă pielea.

– Uite sânge pe gard! Vezi?

Nu voia să vadă, dar nu avea încotro. Da, sânge era. Sânge uscat, aproape maroniu, dar, da, cu siguranță că sânge era.

– Acum uită-te aici!

Stackhouse băgă un deget prin plasa de sârmă, arătându-i o tufă parțial scoasă din rădăcină. Şi acolo se vedea sânge. Doamna Sigsby privi cu atenție la cei câțiva stropi – stropi aflați *în afara*

Institutului – şi simți cum i se înmoaie genunchii. O fracțiune de secundă (terifiantă, ruşinoasă fracțiune de secundă), avu impresia că o să facă pe ea, la fel ca pe tricicleta aceea de demult. Se gândi la Telefonul Zero şi îşi imagină cum acesta îi va anula calitatea de directoare a Institutului – cum îi va anula viața, pentru că asta era chiar viața ei, nu o slujbă oarecare. Oare ce i-ar spune bărbatul ăla peltic de la capătul firului dacă l-ar anunța că un copil a evadat *pe sub gard* din ceea ce ar fi trebuit să fie o instituție strict secretă, cea mai sigură şi cea mai *importantă* din țară?

I-ar spune că s-a zis cu ea. Bineînțeles că aşa i-ar spune.

– Dar toți rezidenții sunt înăuntru, şopti ea răguşit.

Îl apucă pe Stackhouse de încheietura mâinii şi îşi înfipse unghiile în carnea lui. Bărbatul nu păru să simtă ceva. Continua să se uite ca hipnotizat la tufa aceea parțial scoasă din pământ. Treaba asta îl afecta la fel de mult ca pe directoare. Nu mai mult, pentru că *nu se putea* mai mult de atât.

– Trevor, *sunt toți înăuntru.* Am verificat!

– Poate ar fi bine să mai verifici o dată. Nu crezi?

Acum avea walkie-talkie-ul la ea (îi trecu aiurea prin minte gândul că nu are rost să mai încui uşile de la staul după ce ți s-au furat toate vitele) şi îl deschise.

– Zeke! Aici doamna Sigsby. Vreau să vorbesc cu Zeke.

Ai face bine să fii la post, Ionidis.

Era.

– Recepție, aici Zeke, doamnă Sigsby. M-am interesat de situația lui Alvorson. Domnul Stackhouse mi-a cerut s-o fac eu, din moment ce nici Jerry şi nici Andy nu sunt aici și am reuşit să iau legătura cu o vecină de…

– Lasă asta! Verifică iar semnalele microcipurilor!

– În regulă.

Tonul bărbatului devenise brusc foarte precaut. *Probabil şi-a dat seama că sunt într-o stare de tensiune maximă*, îşi spuse doamna Sigsby.

– O secundă, aparatura merge cam lent în dimineața asta… încă două secunde…

Doamnei Sigsby îi venea să urle. Stackhouse continua să se uite prin gard, parcă aşteptând vreun idiot de hobbit care să-i explice ce mama dracului se întâmplase acolo.

– Gata! spuse Zeke. Patruzeci şi unu de rezidenți, prezență sută la sută, la fel ca mai devreme.

O uşurare fără margini se pogorî în sufletul directoarei.

– În regulă, e bine. E foarte…

Stackhouse îi smulse din mână aparatul de emisie-recepție.

– Unde se află în momentul ăsta?

– Hm… în Jumătatea Posterioară sunt tot douăzeci şi opt, patru în sala din Aripa de Est… trei în cantină… doi în camerele lor… trei pe coridor…

Ăştia trei trebuie să fie Dixon, Whipple şi pictorița, îşi zise doamna Sigsby.

– Plus încă unul pe terenul de joacă, încheie Zeke. Exact cum am spus.

– Stai puțin, Zeke! exclamă Stackhouse, uitându-se la directoare. Vezi aici vreun copil?

Ea nu-i răspunse. Nu era nevoie de niciun răspuns.

Stackhouse ridică iar aparatul în dreptul gurii.

– Zeke? Mă auzi?

– Spuneți, domnule Stackhouse!

– Poți să-mi indici cu exactitate locul unde se află copilul de pe terenul de joacă?

– O secundă… doar cât măresc… ştiu că trebuie să fie o tastă care…

– Nu te mai obosi, zise doamna Sigsby.

Tocmai ce observase pe jos ceva ce lucea în soarele amiezei. Se duse pe terenul de baschet, se opri pe linia de penalizare, se aplecă şi ridică obiectul cu pricina. Se întoarse la şeful securității şi întinse mâna. Avea în palmă lobul unei urechi, cu dispozitivul de urmărire implantat în el.

12

Rezidenților din Jumătatea Anterioară li s-a cerut să intre în camerele lor şi să rămână acolo. Cei prinşi pe coridoare urmau să fie aspru pedepsiți. Serviciul de securitate nu avea decât patru angajați, cu tot cu Stackhouse. Doi dintre aceştia se aflau în satul din vecinătatea Institutului şi s-au întors degrabă pe drumul de pe terenul de golf, pe care Maureen se aşteptase să-l descopere Luke şi pe lângă care băiatul trecuse la distanță de vreo treizeci de metri, fără să-l observe. Al treilea membru al echipei lui Stackhouse – o femeie – era în Dennison River Bend. Stackhouse nu avea de gând să stea după ea. La Institut îşi aşteptau următoarea misiune Denny Williams şi Robin Lecks, din echipa Ruby Red, care au acceptat imediat să participe la căutări. Li s-au alăturat şi doi îngrijitori – Joe Brinks şi Chad Greenlee.

– Puştiul din Minnesota, exclamă Denny după ce li s-a spus ce se întâmplase. Ăla pe care l-am adus acum o lună.

– Corect! zise Stackhouse. E vorba despre puştiul din Minnesota.

– Şi spui că şi-a smuls dispozitivul din ureche? se miră Robin.

– E o tăietură mai egală. Presupun că a folosit un cuțit.

– Oricum, mare curaj pe el! murmură Denny.

– Să vedeți ce curaj o să-i dau eu când o să-l prindem, mormăi Joe. Nu ştie să se bată, cum ştia Wilholm, da' zici că te bagă-n mă-ta doar când se uită la tine.

– Probabil că s-a rătăcit în pădure şi acum e speriat şi o să ne sară în brațe când l-om găsi, interveni şi Chad.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

– *Dacă* l-om găsi. Pădurea aia e cam deasă.

– Îi curgea sânge din ureche şi posibil să-şi fi zgâriat spatele când s-a strecurat pe sub gard, spuse Stackhouse. Poate şi mâinile. Mergem pe urma sângelui.

– Bine ar fi fost să avem un câine, zise Denny Williams. Un copoi ori un ogar, că ăia sunt tare deştepți.

– Ar fi fost şi mai bine dacă nu ar fi evadat, spuse Robin. Pe sub gard, da?

Îi venea să râdă, dar se răzgândi de urgență când văzu chipul negru de supărare şi privirea furioasă a lui Stackhouse.

Chiar atunci apărură Rafe Pullman şi John Walsh, cei doi membri ai echipei de securitate, care fuseseră în sat.

Stackhouse le spuse tuturor:

– Nu-l vom omorî, dar o să-l batem pe mizerabilul ăla mic de o să se cace pe el când o să-l găsim.

– *Dacă* o să-l găsim, repetă Chad, îngrijitorul.

– O să-l găsim, îl asigură Stackhouse.

Pentru că, dacă nu, am încurcat-o într-un mare fel, îşi zise el. *Şi s-ar putea alege praful de tot locul ăsta.*

– Mă întorc în birou, spuse doamna Sigsby.

Stackhouse o prinse de cot.

– Ce să faci acolo?

– Să mă gândesc.

– Bine. Gândeşte-te cât vrei, dar să nu te atingi de telefon. Ne-am înțeles?

Privirea ei era plină de dispreț, dar felul în care îşi muşca buzele îi sugera lui Stackhouse că şi doamna directoare era înfricoşată. Măcar nu era singurul care se simțea astfel.

– Fireşte.

Însă, când ajunse în birou – în liniştea răcoroasă a biroului ei –, îşi dădu seama că îi era greu să gândească. Se tot uita cu teamă la sertarul încuiat, de parcă acolo ar fi fost o grenadă, nu un telefon.

13

Ora trei după-amiaza.

Nicio veste de la echipa pornită în căutarea lui Luke prin pădure. Multe mesaje, sigur că da, dar nicio veste. Angajații Institutului fuseseră informați în legătură cu evadarea, iar acum erau toți în alertă. Unii se alăturaseră echipei de căutare. Alții scotoceau prin sat după băiat ori măcar încercau să găsească un indiciu care să le spună că trecuse pe acolo. Toate maşinile, proprietate personală, erau la locurile lor. La fel şi maşinuțele de golf pe care le foloseau câteodată angajații. Fuseseră înştiințați şi colaboratorii din Dennison River Bend – printre care şi doi membri ai secției de poliție a oraşului – şi li se dăduse fotografia lui Ellis, dar, deocamdată, nu-l văzuse nimeni.

Veştile cu adevărat *importante* o priveau pe Alvorson.

Zeke dăduse dovadă de un spirit de inițiativă şi de o şiretenie care nu-i caracteriza pe Jerry Symonds şi pe Andy Fellowes, IT-iştii Institutului. Folosind mai întâi serviciul Google Maps, apoi o aplicație a telefonului, Zeke reuşise să ia legătura cu vecina lui Alvorson din micuța localitate din Vermont. S-a dat drept funcționar de la Fisc, iar femeia l-a crezut pe loc. Nemanifestând nimic din reticența specifică americanilor din nord, femeia i-a mărturisit că, ultima oară când venise acasă, Maureen – „Mo“ îi spunea vecina – o rugase să-i fie martoră la semnarea câtorva documente întocmite de un avocat. Respectivele documente erau adresate mai multor firme de recuperare a datoriilor.

– Scrisorile alea aveau de-a face cu cardurile de credit ale lu' bărba-su, i-a spus vecina lui Zeke. Mo nu mi-a explicat mai multe, da' nici că era nevoie, că doar nu m-am născut ieri. Voia să scape o dată pentru totdeauna de datoriile pe care le-a făcut nemernicul ăla, asta voia. Dacă vreți s-o dați în judecată pentru asta, eu aş zice să vă grăbiți, că mi s-a părut tare bolnavă. Arăta ca dracu'!

Doamna Sigsby îşi spuse că vecina din Vermont nu se înşela. Întrebarea era de ce apelase Alvorson la o asemenea strategie – de ce îşi bătuse degeaba capul cu avocatul şi cu toate documentele alea. Toți angajații Institutului ştiau foarte bine că, în caz că intrau în vreun impas de natură financiară (jocurile de noroc reprezentau cel mai frecvent motiv), se puteau baza pe împrumuturi cu dobânzi foarte mici sau aproape inexistente. Această parte a beneficiilor oferite de Institut erau explicate pe îndelete fiecărui nou angajat. De fapt, nici nu erau beaneficii, ci doar o metodă de autoprotecție. Oamenii cu datorii puteau fi tentați să divulge secrete.

Cea mai simplă explicație pentru o asemenea opțiune era mândria, poate combinată cu ruşinea la gândul că bărbatul ei, care dezertase din căsnicie, profitase de naivitatea ei. Însă pe doamna Sigsby nu o convingea motivul ăsta. Femeia probabil ştia de ceva vreme că era pe moarte, aşa că hotărâse să plece pe lumea cealaltă cu mâinile curate, nu să ia bani de la organizația care i le murdărise. Mda, aşa parcă mai mergea. Se potrivea cu mesajul despre iad lăsat de Alvorson.

Scârba asta l-a ajutat să fugă, îşi spuse doamna Sigsby. *Evident că ea a făcut-o, aşa a înțeles ea să-şi ispăşească păcatele, şi s-a asigurat că nu vom putea s-o luăm la întrebări. Normal că s-a asigurat, că doar ne cunoştea metodele. Deci, eu ce fac? Ce* voi face *dacă nu-l găsesc pe căposul ăla până diseară*?

Ştia răspunsul şi era sigură că îl ştia şi Trevor. Va fi nevoită să scoată Telefonul Zero din sertar şi să apese toate cele trei butoane albe. Pelticul îi va răspunde, dar care va fi reacția lui atunci când ea îl va informa că, pentru prima oară de când exista Institutul, unul dintre rezidenți evadase, săpându-şi cu mâinile goale un şanț

pe sub gard, în toiul nopții? Ce va zice pelticul? „Aoleu, sse rău îmi pare“? „Nassol“? „Nu-ssi fasse griji“?

Pe dracu’!

Gândeşte, se îndemnă ea. Gândeşte, gândeşte, *gândeşte.* Cui ar fi putut să-i spună idioata aia de menajeră? Cui ar fi putut să-i spună *Ellis?*

La naiba! *La naiba!*

Răspunsul era chiar în fața ei şi fusese acolo încă de când descoperise groapa de sub gard. Îşi îndreptă spatele şi făcu ochii mari. Şi acum, pentru prima dată de când o sunase Stackhouse ca s-o anunțe că dâra de sânge dispăruse după doar cincizeci de metri, nu se mai gândea absolut deloc la Telefonul Zero.

Deschise computerul şi căută un fişier anume. Apăsă mouse-ul şi apăru un filmuleț în care Alvorson, Ellis şi Dixon stăteau lângă un automat cu gustări.

Aici putem să stăm de vorbă. E un microfon, da’ nu mai funcționează de ani buni.

Luke Ellis vorbea cel mai mult. Îşi exprima îngrijorarea în privința gemenelor şi a lui Cross. Alvorson încerca să-l consoleze. Dixon stătea mai la o parte, fără să vorbească prea mult; doar se scărpina pe mâini şi se trăgea de nas.

Pentru numele Lui Dumnezeu! exclamase atunci Stackhouse. *Dacă-ți vine să te scobeşti, scobeşte-te şi gata.* Numai că acum, când se uita la filmuleț cu alți ochi, doamna Sigsby pricepu ce se întâmplase acolo cu adevărat.

Îşi închise computerul şi apăsă butonul interfonului.

– Rosalind, vreau să-l văd pe Dixon. Să mi-l aducă Tony şi Winona. Imediat!

14

Avery Dixon, într-un tricou cu Batman şi un şort murdar, care-i descoperea genunchii zgâriați, stătea în fața biroului şi se uita speriat la doamna Sigsby. Puştiul era oricum destul de scund, iar acum, fiind flancat de Winona şi de Tony, nici nu mai părea să aibă zece ani. Nici măcar de şapte nu mai părea.

Doamna Sigsby îi adresă un zâmbet acru.

– Ar fi trebuit să mă gândesc mult mai devreme la dumneata, domnule Dixon. Am cam dat dovadă de delăsare în ultima vreme.

– Da, doamnă, şopti Avery.

– Deci eşti de acord? Crezi că sunt delăsătoare?

– Nu, doamnă!

Avery îşi umezi buzele. Nu se mai trăgea de nas. Nu, azi nu se mai trăgea.

Doamna Sigsby îşi împreună mâinile pe suprafața biroului şi se aplecă spre el.

– Şi, chiar dacă am fost, să ştii că mi-a trecut. Se vor face nişte schimbări pe aici, dar, mai întâi, este important… este *absolut necesar*... să-l aducem înapoi pe Luke.

– Da, doamnă.

– E bine că ne înțelegem. Am pornit cu dreptul. Aşa că spune-mi: unde s-a dus?

– Nu ştiu, doamnă.

– Ba eu cred că ştii. Pentru că tu şi cu Steven Whipple ați încercat să umpleți la loc groapa pe unde a ieşit. O tâmpenie din partea voastră. Trebuia s-o lăsați cum era.

– Am crezut că a făcut-o o marmotă, doamnă.

– Prostii! Ştii foarte bine cine a făcut-o. Prietenul tău, Luke.

Doamna Sigsby îşi desfăcu mâinile şi îi zâmbi.

– Uite cum stau lucrurile. Prietenul tău, Luke, e un băiat isteț, iar băieții isteți nu pleacă de nebuni prin pădure. Poate că el a avut ideea să iasă pe sub gard, însă Alvorson i-a descris terenul din cealaltă parte. Menajera îți comunica ție instrucțiunile de fiecare dată când te trăgeai de nas. Ți le băga în căpşorul ăsta talentat al tău, nu-i aşa? Şi după aia tu i le transmiteai lui Ellis. N-are niciun rost să negi, domnule Dixon. Am văzut înregistrarea discuției dintre voi. E limpede ca lumina zilei. Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme.

La fel şi Trevor, îşi zise ea. *Şi el a văzut înregistrarea şi ar fi trebuit şi el să înțeleagă ce se petrece.* Ei, cât de bătuți în cap o să părem, dacă vom fi obligați să facem un raport exhaustiv când se vor termina toate astea?

– Spune-mi unde s-a dus.

– Pe bune că nu ştiu.

– Te uiți în toate direcțiile, domnule Dixon. Aşa fac mincinoşii. Priveşte-mă drept în ochi, dacă nu vrei să-ți sucească Tony brațul la spate! Să ştii că o să te doară.

Îi făcu un semn din cap lui Tony, care îl apucă pe Avery de încheietura fragilă a mâinii.

Avery o privi în ochi. Tare greu îi era s-o facă, pentru că fața doamnei era foarte slabă şi severă şi înfricoşătoare – față de profesoară rea, care părea să-i zică: *spune-mi tot ce ştii.* Da, îi era greu, însă reuşi să se uite drept la ea, fără să clipească. I se umplură ochii de lacrimi, care apoi i se rostogoliră pe obraji. Dintotdeauna fusese un plângăcios; surorile lui mai mari îi ziceau Smiorcăitul familiei, iar în recreațiile de la şcoală fusese sacul de box al tuturor colegilor. Mda, se simțea mai bine pe terenul de joacă de aici, dar îi era dor de mama lui. Îi era dor de tatăl lui. Îi era *tare* dor de ei, dar măcar aici avea prieteni. Sigur, Harry îl cam înghiontise, dar după aia se împrieteniseră și fuseseră prieteni buni până când murise. Până când *ei* îl omorâseră pe Harry cu unul dintre testele lor idioate. Sha nu mai era. Nu mai era nici Iris, dar fata cea nouă, Frieda, se purta frumos cu el şi chiar îl lăsase să câştige atunci când aruncaseră la coşul de baschet. Doar o dată, dar orişicât. Şi mai era şi Luke, cel mai tare dintre toți, cel mai bun prieten pe care îl avusese el vreodată.

– Unde i-a zis Alvorson să se ducă, domnule Dixon? Ce plan a avut?

– Nu ştiu.

Doamna Sigsby îi făcu un semn lui Tony şi acesta îi suci lui Avery brațul la spate, ridicându-i-l până aproape de omoplați. Durerea era incredibilă. Avery urlă.

– Unde s-a dus? Ce plan a avut?

– *Nu ştiu!*

– Dă-i drumul, Tony!

Tony îi dădu drumul şi Avery căzu în genunchi hohotind.

– M-a durut rău de tot! Să nu-mi mai faci asta, te rog mult să nu-mi mai faci!

Se gândi să adauge *nu-i drept,* dar ce ştiau oamenii ăştia despre ce era drept şi ce nu? Nimic, aia ştiau. Absolut nimic.

– Nu vreau s-o fac, spuse doamna Sigsby.

O minciună, evident. Adevărul adevărat era că toți anii petrecuți în acest birou o făcuseră imună în fața suferinței copiilor. O fi avut dreptate afişul ăla din crematoriu – da, toți erau eroi, indiferent cât de şovăielnic ar fi fost acest eroism al lor –, dar unii copii chiar că te scoteau din minți și te făceau să-ți pierzi cumpătul.

– Pe bune, zău că nu ştiu unde s-a dus!

– Când cineva zice *zău*, înseamnă că minte. Ştiu asta pentru că nu m-am născut ieri, alaltăieri. Aşa că fă bine şi spune-mi: unde s-a dus şi care era planul?

– Nu ştiu!

– Ridică-i tricoul, Tony! Winona, bastonul cu electroşocuri! Putere medie.

– Nu! zbieră Avery, încercând să se smulgă din mâinile îngrijitorului. Fără baston! Vă rog, fără baston!

Tony îl apucă mai bine de mijloc şi îi ridică tricoul. Winona îşi lipi bastonul cu electroşocuri de buricul lui Avery şi apăsă butonul. Avery urlă. Începu să dea necontrolat din picioare şi se scăpă pe el.

– Unde s-a dus, domnule Dixon?

I se acoperise chipul cu pete roşii, firişoare de muci îi atârnau din nas, făcuse cearcăne negre sub ochi, îşi udase pantalonii, dar uite că piticania tot nu ceda. Doamnei Sigsby mai că nu-i venea să creadă.

– Unde s-a dus şi care era planul?

– *Nu ştiu!*

– Winona, încă o dată! Tot putere medie.

– Doamnă, sunteți sigu…

– Dar puțin mai mare de data asta, dacă eşti drăguță. Sub plexul solar.

Brațele lui Avery erau leoarcă de transpirație şi reuşi să se tragă din mâinile lui Tony, agravându-şi mai mult situația şi aşa foarte gravă – ar fi alergat prin biroul ei cum zboară o pasăre

închisă într-un garaj, dărâmând lucrurile şi lovindu-se de pereți –, însă Winona îi puse piedică şi îl prinse. Acum Tony acționă bastonul cu electroşocuri. Avery zbieră iarăşi şi se lăsă moale în mâinile îngrijitoarei.

– A leşinat? se interesă doamna Sigsby. Chemați-l pe doctorul Evans să-i facă o injecție. Avem nevoie de răspunsuri.

Tony ciupi cu putere unul dintre obrajii lui Avery (obraji care fuseseră durdulii atunci când venise aici şi care acum erau scofâlciți). Avery deschise ochii.

– Nu-i leşinat.

– Domnule Dixon, spuse Sigsby, nu-i deloc nevoie să te torturezi astfel. Te comporți prosteşte. Spune-mi ce vreau să ştiu şi durerea va înceta. Unde s-a dus? Care era planul?

– Nu ştiu, şopti Avery. Pe bune că nu şti…

– Winona, te rog să scoți pantalonii domnului Dixon şi să-i aplici un şoc electric în zona testiculelor! Putere maximă.

Chiar dacă pe Winona n-o deranja deloc să pălmuiască vreun rezident obraznic doar pentru că se uitase urât la ea, acum era clar că nu-i convenea ordinul primit. Cu toate acestea, întinse mâna spre pantalonii puştiului. Avery cedă.

– Bine! Bine! Vă zic! Numai să nu mă mai doară!

– Mulțumesc. Este o mare uşurare şi pentru dumneata, şi pentru mine.

– Maureen i-a spus s-o ia prin pădure. I-a spus că s-ar putea să dea de drumul de pe terenul de golf, dar dacă nu dă de el, să meargă mai departe în linie dreaptă. I-a zis că o să vadă lumini şi să fie atent după una galbenă şi puternică. I-a zis că, atunci când va ajunge la case, să meargă paralel cu gardul până vede o eşarfă legată de o tufă sau un pom – nu mai țin minte. I-a zis că mai încolo o să dea de o potecă… sau de un drum… nici asta nu mai ştiu, dar i-a zis că drumul ăla o să-l ducă până la râu. I-a zis că acolo o să găsească o barcă.

Se întrerupse. Doamna Sigsby îi făcu un semn de încurajare din cap şi îi zâmbi cu oarecare blândețe, însă fierbea pe dinăuntru şi inima îi bătea de trei ori mai repede decât ar fi fost normal. Veştile erau bune. Veştile erau şi foarte proaste. Era bine că îl putea anunța pe Stackhouse să nu mai umble bezmetic prin pădure. Dar o barcă? Adică Ellis ajunsese până la *râu?* Unde mai pui că avea un avantaj de ore bune în fața lor.

– Şi după aia, domnule Dixon? Unde i-a spus să iasă la mal? În Bend, da? În oraşul Dennison River Bend?

Avery clătină din cap şi se forță să se uite drept la ea, cu ochi sinceri şi bulbucați de spaimă.

– Nu. I-a zis că acolo e prea aproape. I-a zis să meargă pe râu până la Presque Isle[97].

– Foarte bine, domnule Dixon. Acum poți să te întorci în camera dumitale. Dar, dacă am să aflu că m-ai mințit…

– O să dau de dracu', murmură Avery, ştergându-şi lacrimile de pe obraji cu mâini tremurânde.

Doamna Sigsby izbucni în hohote neprefăcute de râs.

– Mi-ai citit gândurile!

15

Ora cinci după-amiaza.

Ellis dispăruse de cel puțin optsprezece ore, poate chiar mai mult. Nu exista nicio înregistrare pe camerele de supraveghere de pe terenul de joacă, aşa că nu aveau de unde să ştie cu exactitate. Doamna Sigsby şi Stackhouse se aflau în biroul directoarei, de unde monitorizau desfăşurarea căutărilor şi primeau raportările colaboratorilor din zonă. Institutul avea colaboratori în toată țara. În general, aceştia se ocupau de activitățile preliminare: îi țineau sub observație pe copiii cu valori mari ale BDNF-ului şi strângeau informații despre prietenii lor, despre rude, despre vecini şi despre situația şcolară. Şi despre casele unde locuiau, evident; mai cu seamă despre sistemele de alarmă de acolo. De toate aceste informații aveau nevoie echipele de teren, care îi răpeau pe copii. Colaboratorii îi urmăreau şi pe copiii cu talente speciale, dar care încă nu intraseră în atenția Institutului. În spitalele din America li se făceau nou-născuților teste pentru stabilirea BDNF-ului, pentru depistarea unor eventuale maladii genetice şi urmăreau de asemenea scorul Apgar, dar nu toți copiii se năşteau în spitale şi din ce în ce mai mulți părinți se împotriveau acestor teste.

Colaboratorii habar nu aveau cui anume dădeau aceste informații şi nici la ce erau ele folosite; mulți dintre ei presupuneau (în mod eronat) că era vorba despre o instituție a guvernului SUA, de tip Big Brother, însă majoritatea pur şi simplu îşi încasau venitul suplimentar (500 de dolari pe lună), îşi trimiteau rapoartele atunci când li se cerea şi nu puneau nicio întrebare. Normal că, din când în când, se mai trezea câte unul care să *pună* întrebări, dar avea imediat surpriza să descopere că nu doar pe pisică a omorât-o curiozitatea, ci şi dividendele lui lunare.

Cei mai mulți colaboratori, aproape cincizeci, se aflau în zona din jurul Institutului, însă misiunea lor nu era să-i urmărească pe copiii înzestrați cu abilități deosebite, ci să îi descopere pe oamenii care puneau întrebări nepotrivite. Colaboratorii aceştia erau ca un fel de sistem de alertare rapidă.

Stackhouse anunțase vreo şase colaboratori din Dennison River Bend şi le ceruse să fie cu ochii în patru, în caz că Dixon se înşela sau mințea („Mi-aş fi dat seama dacă mă minte", insista doamna Sigsby), dar trimisese mai mulți în regiunea unde se afla Presque Isle. Unul dintre aceştia trebuia să contacteze poliția locală şi să le spună că îl văzuse acolo pe băiatul de la ştirile CNN, băiatul despre care se spunea că era căutat pentru

asasinarea părinților săi. Luke Ellis îl chema. Colaboratorul mai trebuia să spună că nu era ferm convins că era chiar băiatul de la televizor, dar că semăna foarte mult cu el şi că îl abordase într-o manieră destul de amenințătoare şi îi ceruse nişte bani. Doamna Sigsby şi Stackhouse erau conştienți de faptul că a cere ajutorul poliției nu era tocmai soluția ideală la problema lor, însă poliția putea fi uşor manipulată. Plus că orice vorbe ar spune Ellis ar fi considerate doar nişte elucubrații ale unui copil dezaxat.

Telefoanele mobile nu aveau semnal nici în Institut şi nici în sat – de fapt, nu funcționau pe o rază de trei kilometri şi ceva, aşa că membrii echipei de căutare erau nevoiți să folosească walkie-talkie-urile. Însă *existau* linii telefonice terestre. Chiar acum sună telefonul fix de pe biroul doamnei Sigsby. Stackhouse se repezi să răspundă.

– Alo? Cine e acolo?

Era doctorița Felicia Richardson, care îl înlocuise pe Zeke la centrala telefonică. Ea se oferise, pentru că înțelegea prea bine că şi pielea ei era în joc.

– Vă caută unul dintre colaboratori. Un tip care zice că-l cheamă Jean Levesque. Spune că a găsit barca cu care a mers Ellis. Să vă fac legătura?

– Urgent!

Doamna Sigsby stătea în fața lui Stackhouse, cu mâinile ridicate, întrebând pe muteşte *Ce e?*

Stackhouse o ignoră. Auzi un păcănit, apoi pe Lavesque. Individul vorbea cu un accent franțuzesc infernal. Stackhouse nu-l văzuse niciodată, dar îşi imagină un bătrân cu o pălărie plină cu ace de undiță.

– Je găsit la barque.

– Am aflat. Unde?

– Est blocată la mal la anviron cinque kilometre mai sus de Presque Isle. Lua apă, dar vâsla – una singură – est pe bancuț. Je las acolo. Nu sunat personne. La vâsla e avec du sange. En peu mai încolo e an vâltor. Si băiat que îl căutați nu est obişnuit avec barque…

– Probabil că s-ar fi răsturnat, încheie Stackhouse. Rămâi acolo unde eşti. Trimit imediat nişte oameni. Mulțumesc.

– Je presupun que nu puteți să-mi ziceți que a făcut, zise Levesque.

Stackhouse închise telefonul, răspunzând *astfel* la întrebarea aia stupidă, apoi o puse la curent pe doamna Sigsby:

– Cu puțin noroc, nenorocitul ăla mic s-a înecat şi trupul lui va fi găsit diseară sau mâine, dar nu ne putem baza pe asta. Vreau să-i trimit imediat în Presque Isle pe Rafe şi pe John – singurii membri ai echipei de securitate pe care-i mai am. Dar şi *asta* se va schimba când vom termina cu tot balamucul. Dacă Ellis merge pe jos, înseamnă că într-acolo se va duce. Dacă încearcă să facă autostopul, o să-l prindă fie poliția locală, fie cea statală, pentru

că, la urma urmei, el e copilul ăla care a înnebunit, şi-a omorât părinții şi a fugit până în Maine.

– Tu chiar tragi speranță că așa va fi?

Curiozitatea doamnei Sigsby era sinceră.

– Nu.

16

Rezidenților li s-a permis să iasă din camere şi să vină la cantină pentru masa de seară. Cina s-a desfăşurat într-o tăcere încordată. Câțiva îngrijitori şi laboranți se învârteau în jurul meselor ca nişte rechini. Evident nervoşi, evident abia aşteptând cel mai mic motiv ca să lovească sau să-şi folosească bastoanele împotriva oricărui copil care ar fi avut ceva de comentat. Şi totuşi, în spatele acelei linişti aparente, se simțea o stare de satisfacție intensă, care aproape o amețise pe Frieda Brown. Cineva reuşise să evadeze de acolo. Toți copiii jubilau, dar nimeni nu îndrăznea s-o arate. Oare se bucura şi *ea*? Frieda nu prea era sigură. O parte din ea se bucura, dar…

Avery stătea alături; își băga hotdogii în iahnia de fasole, după care îi scotea de acolo. Îi îngropa şi îi dezgropa. Frieda nu avea inteligența lui Luke Ellis, dar era destul de deşteaptă şi înțelese imediat ce însemna procesul ăla de *îngropare* şi *dezgropare,* dar nu ştia ce s-ar fi întâmplat dacă Luke s-ar fi apucat să povestească cuiva despre lucrurile care se petreceau aici şi dacă persoana respectivă l-ar fi crezut. Mai ales, ce s-ar fi întâmplat cu *ei.* Ar fi fost eliberați? Trimişi acasă, la părinți? Era convinsă că așa îşi doreau să creadă toți copiii de acolo, motiv pentru care se simțea acea stare de satisfacție generală, numai că Frieda nu era prea sigură de asta. Deşi nu avea decât paisprezece ani, era deja o cinică înrăită. Desenele ei zâmbeau, chiar dacă ea o făcea foarte rar, plus că ştia ceva ce nu ştiau ceilalți. Avery fusese dus în biroul doamnei Sigsby, unde precis că dăduse totul pe goarnă.

Ceea ce însemna că Luke nu mai avea cum să scape.

– Ai de gând să mănânci jegul ăla sau doar te joci cu el?

Avery împinse farfuria la o parte şi se ridică de pe scaun. De când se întorsese din biroul doamnei Sigsby arăta ca un copil mic, care tocmai ce văzuse o fantomă.

– În meniu zice că mai avem şi plăcintă cu mere *á la mode* şi budincă de ciocolată, spuse Frieda. Unde mai pui că aici nu e ca acasă – ca la mine acasă –, unde trebuia să mănânc absolut tot ce mi se punea în față ca să am dreptul la desert.

– Nu mi-e foame, murmură Avery şi se ridică de la masă.

Însă, peste nici două ore, după ce copiii fuseseră trimişi înapoi în camerele lor (accesul atât în sala cea mare, cât şi în cantină fusese interzis în seara aceea, iar uşa dinspre terenul de joacă era încuiată), micuțul, îmbrăcat doar în pijama şi în picioarele goale, intră în camera Friedei, îi spuse că-i era foame şi o întrebă dacă mai avea nişte fise.

– Faci mişto de mine? îl întrebă Frieda. De-abia ce m-au adus aici.

De fapt, avea trei fise, însă nu voia să i le dea. Îi era simpatic Avery, însă nu chiar atât de mult.

– Of, bine!

– Du-te la culcare. N-o să-ți mai fie foame dacă dormi și ai să te trezeşti fix la masa de dimineață.

– Pot să dorm cu tine, Frieda? Luke nu mai e…

– Ar trebui să dormi în camera ta. Să n-avem amândoi probleme.

– Nu vreau să dorm singur. M-au bătut. Mi-au făcut electroşocuri. Dacă vin iar să mă mai bată? Ar putea să vină, dacă o să afle că…

– Ce să afle?

– Nimic.

Frieda se gândi la vorbele puştiului. De fapt, se gândi la mai multe lucruri. Asta era Frieda Brown a noastră, din Springfield, Missouri – o mare gânditoare.

– Bine. Treci în pat. Eu mai stau puțin. Vreau să văd un documentar cu animale sălbatice la televizor. Ştii că unele dintre ele îşi mănâncă puii?

– Pe bune? exclamă şocat Avery. Tare nasol!

Fata îl mângâie pe umăr.

– Dar majoritatea nu o fac.

– Aha. Bine.

– Da, bine. Acum treci în pat şi nu mai scoate nicio vorbă. Nu suport să se vorbească atunci când vreau să mă uit la televizor.

Avery se băgă în pat. Frieda urmări documentarul cu animale sălbatice. Un aligator se lupta cu un leu. Sau poate nu era un aligator, ci un crocodil. Nu conta, oricum era interesant. Şi Avery era interesant, pentru că băiatul avea un secret. Dacă şi Frieda ar fi fost un TP la fel de puternic ca el, atunci, ar fi ştiut. Aşa, doar îşi dădea seama de existența lui.

Când se asigură că puştiul adormise (Avery sforăia uşurel, abia auzit, ca un copil bine-crescut ce era), Frieda stinse luminile, se întinse lângă el în pat şi îl zgâlțâi.

– Avery!

Băiatul mormăi ceva şi încercă să se întoarcă cu spatele. Ea nu-l lăsă.

– Unde s-a dus Luke?

– Prex, bombăni el.

Fata habar nu avea ce anume era *Prex* şi nici nu-i păsa, pentru că nu acesta era adevărul.

– Haide, unde s-a dus? N-o să zic nimănui.

– Pe scara roşie, spuse Avery, aproape adormit.

Poate chiar închipuindu-şi că visează toată această conversație.

– Ce scară roşie? îl întrebă ea, cu buzele lipite de urechea lui.

Însă Avery nu-i răspunse, iar atunci când vru iar să se întoarcă cu spatele, Frieda nu-l mai împiedică, pentru că aflase ce voia. Spre deosebire de Avery (şi de Kalisha, în zilele ei bune), Frieda nu putea să citească gândurile, însă avea anumite intuiții despre gândurile persoanelor din jur. Dacă persoana cu pricina se întâmpla să fie foarte deschisă, aşa cum era un băiețel aproape adormit, atunci intuițiile ei se transformau în imagini extrem de clare.

Se culcă pe spate şi rămase multă vreme cu ochii în tavan.

Gândindu-se ce să facă mai departe.

17

Ora zece. În Institut domnea tăcerea.

Sophie Turner, una dintre îngrijitoarele din tura de noapte, stătea la masa de pe terenul de joacă. Fuma o țigară – încălcând flagrant regulamentul – şi scutura scrumul în capacul de la o sticlă cu apă vitaminizată. Doctorul Evans stătea alături, cu mâna pe coapsa ei. Se aplecă şi o sărută pe gât.

– Nu face asta, Jimmy! spuse femeia. Toată lumea-i în alertă zero. Nu poți să ştii cine ne vede.

– Eşti o angajată a Institutului şi fumezi o țigară în vreme ce toată lumea e în alertă zero, spuse Evans. Dacă tot vrei s-o faci pe fata rea, de ce să nu mergi până *la capăt*?

Începu s-o pipăie mai sus, iar ea tocmai se gândea dacă să-l respingă sau nu, când văzu o fată – unul dintre copiii cei noi – care stătea în spatele uşii de la sala mare. Îşi lipise palmele de geam şi se uita la ei.

– *Fir-ar să fie!* exclamă Sophie.

Împinse mâna lui Evans şi îşi stinse repede țigara, apoi merse cu paşi mari până la uşă, o descuie, o deschise cu un gest nervos şi o apucă de ceafă pe indiscreta aia mică.

– Ce cauți aici? N-ai aflat că e interzis să ieşiți din camere? N-aveți voie nici în sală şi nici în cantină! Treci imediat înapoi, dacă nu vrei să o iei pe coajă rău de…

– Vreau să vorbesc cu doamna Sigsby, spuse Frieda. Chiar acum!

– Ai înnebunit? Îți zic ultima oară: treci înapoi…

Doctorul Evans o îmbrânci pe Sophie într-o parte. *S-a şters pe bot de giugiuleli*, îşi spuse ea.

– Frieda? Tu eşti Frieda, nu-i aşa?

– Da.

– Spune-mi mie care-i problema.

– Nu vorbesc decât cu ea, pentru că ea e şefa.

– Foarte corect, însă şefa a avut o zi încărcată. Ce-ar fi să-mi spui mie şi eu voi hotărî dacă este atât de important, încât să merite s-o deranjăm.

– Haide, măi! exclamă Sophie. Chiar nu-ți dai seama când obraznicii ăştia mici fac mişto de tine?

– Ştiu unde s-a dus Luke, spuse Frieda, şi nu o să-i spun decât ei.

– Minte, decretă Sophie.

Frieda nici nu se uită la ea. Nu-şi dezlipea privirea de la doctorul Evans.

– Ba nu.

Evans se decise repede. În curând se vor face douăzeci şi patru de ore de la dispariția lui Luke Ellis. Băiatul se putea afla oriunde şi putea să vorbească cu oricine – cu vreun polițist sau, mai rău, cu vreun ziarist. Nu era treaba lui Evans să emită opinii despre declarația fetei, oricât de trasă de păr i se părea. Asta era treaba doamnei Sigsby. El doar trebuia să aibă mare grijă şi nu care cumva să comită vreo greşeală care să-l bage în rahat până peste cap.

– Pentru binele tău, sper să spui adevărul, Frieda. Ştii ce ai să pățeşti dacă minți, da?

Fata se uită fix la el, dar nu-i răspunse.

18

Zece şi douăzeci de minute.

Vagonul de la Southway Express, în care Luke dormea în spatele motocoaselor şi lăzilor cu motoare, părăsea acum statul New York şi se îndrepta spre Pennsylvania, unde urma să ajungă peste trei ore. Viteza trenului a ajuns până la 130 kilometri pe oră şi vai de acela care s-ar fi împotmolit la vreo trecere peste calea ferată sau ar fi adormit pe şine.

Frieda stătea în picioare în fața biroului la care era aşezată doamna Sigsby. La Institut primise pijămăluța roz, cu ciorăpei asortați, pe care o purta acum şi care era mai drăguță decât toate de acasă. Părul îl avea prins în codițe şi îşi ținea cuminte mâinile la spate.

Stackhouse ațipise pe canapeaua din camera lui de lângă birou. Doamna Sigsby nu credea că ar fi avut vreun motiv să-l trezească. Cel puțin, nu acum. Studie copila din fața ei şi nu observă nimic ieşit din comun. O fată cu o înfățişare banală: ochi căprui, păr şaten-deschis, piele bronzată de soarele verii în culoarea cafelei cu lapte. În dosar scria că nici BDNF-ul ei nu era ieşit din comun, cel puțin după standardele Institutului; oarecum folositor, dar deloc extraordinar. Şi totuşi, era ceva în ochii ăia căprui, da, era *ceva.* O sclipire ca aceea din ochii unui jucător de bridge sau whist, care are o mână plină de atuuri.

– Domnul doctor Evans spune că tu ai impresia că ai şti unde se află băiatul care a dispărut, zise doamna Sigsby. Fii amabilă şi spune-mi şi mie de unde ți-a venit această revelație.

– De la Avery, răspunse Frieda. A venit la mine în cameră. Acum doarme.

Doamna Sigsby zâmbi.

– Mă tem că ai venit prea târziu, drăguță. Domnul Dixon ne-a spus deja tot ce ştie.

– V-a mințit.

Tot cu mâinile strânse la spate, tot păstrându-şi calmul aparent. Însă, de-a lungul anilor, doamna Sigsby avusese de-a face cu foarte mulți copii şi ştia că fata murea de frică, pentru că înțelegea ce riscuri își asumase. Sclipirea din ochii ei căprui nu se stinse, în schimb. Fascinant!

Aranjându-şi cămaşa, Stackhouse intră în încăpere.

– Cine-i asta?

– Frieda Brown. O fetiță care fabulează. Sunt convinsă că nu ştii ce înseamnă asta, drăguță.

– Ba ştiu, spuse Frieda. Înseamnă că mint, dar nu-i aşa. Spun adevărul.

– Nici Avery Dixon nu a mințit. I-am zis domnului Stackhouse şi îți zic şi ție acum: îmi dau seama când mă minte un copil.

– Poate v-a spus mare parte din adevăr și de aceea l-ați crezut, însă nu v-a spus adevărul despre Prex.

Doamna Sigsby se încruntă:

– Ce-i…

– Presque Isle? exclamă Stackhouse, apucând-o pe Frieda de braț. Asta zici?

– Asta a zis *Avery,* dar a mințit.

– Şi de unde ştii tu… începu doamna Sigsby, însă Stackhouse îi făcu semn să tacă.

– Atunci, care e adevărul, dacă tu zici că a mințit în legătură cu Presque Isle?

Pe buzele Friedei apăru un zâmbet viclean.

– Ce capăt dacă vă spun?

– Îți spun eu ce *n-ai să capeți*, interveni doamna Sigsby. Şocuri electrice. La putere maximă!

– Poate am să vă spun ceva dacă o să-mi faceți şocuri, numai că s-ar putea să nu fie adevărul. Nici Avery nu v-a spus adevărul când i-ați făcut *lui* şocuri din alea.

Doamna Sigsby lovi cu palma în birou.

– Nu îndrăzni să vorbeşti aşa cu mine, duduie! Dacă ai ceva de zis…

Stackhouse îi făcu din nou semn să tacă, apoi se lăsă în genunchi în fața Friedei, dar şi aşa era prea înalt.

– Ce anume doreşti, Frieda? Să te întorci acasă? Îți spun din capul locului că asta nu se poate.

Pe Frieda aproape o pufni râsul. Cum să-şi dorească să se întoarcă acasă? Acasă, la drogangioaica aia de maică-sa şi la şirul nesfârşit de iubiți drogangii? Ultimul voise să-i vadă țâțele ca să-şi dea seama „cât de repede cresc“.

– Nu vreau asta.

– În regulă. Atunci, ce vrei?

– Vreau să rămân aici.

– Este o cerere destul de neobişnuită.

– Dar nu mai vreau injecţii şi nici teste şi nici să mă duc în Jumătatea Posterioară. Niciodată. Vreau să stau aici şi, când o să mă fac mare, să ajung şi eu îngrijitoare ca Winona sau Gladys. Sau laborantă, ca Tony sau Evan. Sau aş putea să învăţ să gătesc şi să ajung bucătăreasă, cum e *chef* Doug.

Stackhouse se uită peste umărul fetei la doamna Sigsby, ca să vadă dacă şi ea era la fel de surprinsă ca el. Da, aşa părea.

– Hai să spunem că… hm… am putea să-ţi aranjăm şederea permanentă la noi, spuse el. Hai să spunem că o *vom face*, cu condiţia ca informaţiile tale să fie corecte şi să îl prindem pe Ellis.

– Partea cu prinderea lui nu-i corectă. E treaba *dumneavoastră* să-l prindeţi, dacă informaţiile mele sunt bune. Şi sunt.

Stackhouse se uită din nou la doamna Sigsby, care făcu un semn afirmativ din cap.

– Bine, zise el. Ne-am înţeles. Acum spune tot ce ştii.

Frieda îi aruncă un zâmbet şmecher, pe care Stackhouse ar fi vrut să i-l şteargă de pe faţă cu o palmă. Tentaţia dispăru repede, dar fusese foarte intensă.

– Şi mai vreau şi cincizeci de fise.

– Nici vorbă.

– Atunci, patruzeci.

– Douăzeci, spuse doamna Sigsby din spatele ei. Şi doar dacă informaţiile tale sunt corecte!

Frieda se gândi puţin, apoi zise:

– În regulă. Dar cum pot eu să ştiu că vă veţi ţine promisiunea?

– Nu poţi, aşa că va trebui să ai încredere în noi, răspunse doamna Sigsby.

Frieda oftă:

– Presupun că da.

– Gata cu târguiala! interveni Stackhouse. Spune, dacă ai ceva de spus.

– S-a urcat pe mal înainte de Prex. La nişte trepte roşii.

Şovăi puţin, apoi le spuse şi restul. Partea cea mai importantă.

– Era o gară la capătul scării. Acolo s-a dus. La gară.

19

După ce i-au dat fisele şi au ameninţat-o că înţelegerea dintre ei cade dacă spune cuiva fie şi un singur cuvânt despre cele întâmplate în biroul doamnei Sigsby, au trimis-o pe Frieda înapoi în camera ei. Când uşa se închise în spatele fetei, Stackhouse luă legătura cu sala computerelor. Andy Fellowes se întorsese din sat şi o înlocuise pe Felicia Richardson. Stackhouse îi explică ce voia şi îl întrebă dacă putea s-o facă fără să alerteze pe nimeni. Fellowes îi spuse că putea, dar că va dura câteva minute.

– Încearcă să fie foarte puţine minutele alea, zise Stackhouse.

Închise telefonul şi îşi folosi staţia ca să ia legătura cu Rafe Pullman şi cu John Walsh, cei doi membri ai echipei sale, care îi aşteptau ordinele.

– N-ar fi mai bine să-i trimiţi în gara aia pe unul dintre amicii tăi de la poliţie? îl întrebă doamna Sigsby.

Doi poliţişti de la secţia din Dennison River Bend, adică douăzeci la sută din întregul efectiv, erau colaboratori ai Institutului.

– N-ar fi mai rapid aşa?

– Mai rapid, dar nu neapărat şi mai sigur. Dacă nu-i absolut necesar, nu vreau să se afle mai mult decât deja s-a aflat despre toată porcăria asta.

– Dar, dacă a reuşit să se urce într-un tren, ar putea fi absolut *oriunde*!

– Deocamdată nici nu ştim dacă a trecut pe acolo. Poate fata aia şi-a bătut joc de noi.

– Nu cred.

– N-ai crezut nici că *Dixon* ne-a mințit.

Foarte adevărat – şi jenant –, dar doamna Sigsby nu se dădu bătută. Situaţia era mult prea gravă.

– Ai dreptate, Trevor, dar, dacă băiatul ăla ar fi rămas într-un oraş atât de mic, ar fi fost descoperit încă de acum câteva ore!

– Poate că nu. E al naibii de deştept. Poate s-a ascuns pe undeva.

– Chestia cu trenul e varianta cea mai probabilă. Ştii şi tu asta.

Telefonul sună. Se repeziră amândoi la el. Stackhouse ajunse primul.

– Da, Andy. Ai reuşit? Bravo, spune-mi!

Luă repede un carneţel de pe birou şi se apucă să noteze. Doamna Sigsby se aplecă peste umărul lui ca să poată citi.

4297 la 10 a.m.

16 la 2:30 p.m.

77 la 5 p.m.

Stackhouse încercui *4279 la 10 a.m.* şi întrebă ce destinaţie avea, apoi scrise repede *Port, Ports, Stur.*

– La ce oră trebuia să ajungă în Sturbridge?

Scrise *4-5 p.m.*. Doamna Sigsby se uită consternată la orele notate. Ştia la ce se gândea Trevor: băiatul ar fi vrut să ajungă cât mai departe cu trenul ăla, presupunând că, într-adevăr, se urcase în el, iar cel mai departe era Sturbridge şi, chiar dacă trenul ar fi avut întârziere, tot ar fi ajuns acolo de cel puţin cinci ore.

– Mulţumesc, Andy, zise Stackhouse. Auzi, Strubridge e în vestul statului Massachusetts, da?

Ascultă ce i se spunea şi dădu din cap.

– În regulă, deci este la graniţă. Poate e un nod de cale ferată. Poţi să afli dacă trenul, sau nişte vagoane ale lui, mai pleacă de acolo? Poate cu altă locomotivă?

Ascultă din nou.

– Nu, doar o bănuială. Dacă s-a ascuns în trenul ăla, e posibil ca nici Sturbridge să nu i se pară prea departe. Poate nu vrea să se oprească acolo. Eu aşa aş face în locul lui. Verifică şi sună-mă cât poţi de repede.

Închise.

– Andy a luat toate informaţiile astea de pe site-ul gării, spuse el. Fără probleme. Nu că-i tare? Totul e pe internet acum.

– Nu şi noi, îl contrazise ea.

– Nu încă, zise el.

– Şi acum?

– Acum îi aşteptăm pe Rafe şi John.

Şi i-au aşteptat. A venit miezul nopţii. Şi a trecut. Puţin după douăsprezece şi jumătate, începu să sune telefonul de pe birou. Acum doamna Sigsby ajunse prima la el. Îşi spuse numele pe un ton răstit şi apoi ascultă, dând din cap tot timpul.

– Bine. Am înţeles. Duceţi-vă la gară… sau triaj… sau depou… sau cum i s-o zice… şi vedeţi dacă mai e cineva… aha… În regulă. Mulţumesc.

Închise şi se întoarse cu faţa la Stackhouse.

– Era echipa ta.

Rosti cuvântul *echipă* cu un uşor sarcasm, pentru că echipa lui Stackhouse era formată doar din doi oameni, ambii trecuţi de cincizeci de ani şi niciunul dintre ei în vreo condiţie fizică de admirat.

– Frieda Brown nu ne-a mințit. Au găsit scara aia roşie, au găsit urme de paşi, ba, pe la jumătate, au găsit chiar şi câteva amprente cu sânge. Teoria lui Rafe e că Ellis a făcut acolo un popas, doar cât să se odihnească sau să-şi lege mai bine şireturile de la tenişi. Au avut lanterne, dar John zice că s-ar putea să găsească mai multe urme la lumina zilei.

Făcu o pauză, apoi mai zise:

– Şi au verificat şi în staţia aia de triaj. N-au găsit pe nimeni. Nici măcar un paznic de noapte.

Cu toate că în încăpere funcţiona aerul condiţionat şi temperatura era una foarte plăcută, în jur de douăzeci de grade, Stackhouse îşi şterse transpiraţia de pe frunte.

– Asta-i o veste foarte rea, Julia, dar poate vom reuşi să facem în aşa fel încât să nu se afle şi să nu fim nevoiţi să-l folosim pe ăla.

Arăta spre sertarul unde se afla Telefonul Zero.

– Dacă s-a dus să vorbească cu poliţiştii din Sturbridge, situaţia noastră devine mult mai precară. Şi a avut cinci ore la dispoziţie să o facă.

– Chiar dacă a coborât acolo, poate nu s-a dus la poliţie, spuse doamna Sigsby.

– De ce nu? Nu are de unde să ştie că-i urmărit pentru asasinarea părinţilor lui. Cum să ştie, când habar n-are că sunt morţi?

– Poate nu ştie, dar cu siguranţă bănuieşte ceva. Puştiul e foarte inteligent, Trevor, nu cumva să uiţi asta. Ştii ce aş face eu în primul rând, dacă aş fi în locul lui şi aş coborî din tren în Sturbridge, Massachusetts, la…

Se uită la însemnările din carneţel şi continuă:

– …la patru sau cinci după-amiaza? Aş da fuga la prima bibliotecă şi aş intra pe internet. Ca să mă pun la curent cu evenimentele de acasă.

De data aceasta, se uitară amândoi la sertarul încuiat.

– Bine, zise Stackhouse, trebuie să privim evenimentele dintr-o perspectivă mai largă. Nu-mi convine, dar nu avem încotro. Haide să vedem pe cine avem în apropiere de Sturbridge. Să vedem dacă Ellis a trecut pe acolo.

Doamna Sigsby se aşeză la birou ca să ia legătura cu colaboratorii, dar chiar atunci sună telefonul. Ascultă ce i se spunea, apoi îi întinse receptorul lui Stackhouse.

Era Andy Fellowes. Făcuse treabă bună. Se părea că, într-adevăr, chiar *exista* o tură de noapte acolo, iar atunci când Fellowes s-a prezentat drept gestionar al firmei de transport Downeast şi a spus că voia să verifice dacă nu cumva se rătăcise o încărcătură de homari vii, şeful de tură a fost mai mult decât bucuros să-l ajute. Nu, la Sturbridge nu se descărcase niciun homar. Şi, da, majoritatea vagoanelor din marfarul 4297 plecau mai departe, însă ataşate la o locomotivă mult mai puternică. Urmau să facă parte din Cursa 9956, care avea să plece spre sud, cu destinaţie finală Miami şi cu opriri în Richmond, Wilmington, DuPray, Brunswick şi Tampa.

Stackhouse îşi notă toate localităţile, apoi se interesă de cele două oraşe de care nu auzise niciodată.

– DuPray e în Carolina de Sud, îl lămuri Fellowes. Nu-i decât o haltă oarecare, dar acolo se face legătura cu garniturile de tren care vin dinspre vest. Şi au multe depozite. Poate ăsta-i motivul pentru care încă există oraşul ăla. Brunswick e în Georgia şi e puţin mai mare. Probabil că trăieşte din comerţul cu fructe de mare.

Stackhouse închise şi se uită la doamna Sigsby.

– Să presupunem…

– Mereu presupui! se enervă femeia. Parcă ai fi bătut în cap şi…

– Gura!

Nimeni altcineva nu şi-ar fi permis să-i vorbească atât de tăios (şi nepoliticos), dar, în fond, nimeni altcineva nu-şi permitea să i se adreseze pe numele mic. Stackhouse începu să se plimbe agitat prin birou. Capul ras îi lucea în lumina lămpilor din tavan. Doamna Sigsby chiar se întreba uneori dacă şi-l *dădea* cu ceară.

– Ce avem noi aici? întrebă el. O să-ţi spun eu ce avem. Aproximativ patruzeci de angajaţi în Jumătatea Anterioară şi vreo douăzeci şi cinci în cea Posterioară, fără să-i punem la

socoteală pe Heckle şi Jeckle, pentru că nu trebuie să se afle despre existența noastră, însă prudența asta nu ne mai ajută acum. Telefonul din sertarul tău ne-ar putea ajuta extrem de mult, dar, dacă l-am folosi, viețile noastre s-ar schimba brusc. Şi nu în bine.

– Dacă am folosi telefonul ăla, s-ar putea să nu mai *avem* vieți care să se schimbe, spuse doamna Sigsby.

Stackhouse nu o luă în seamă.

– Avem colaboratori în toată țara, o rețea de informații din care fac parte polițişti şi personal medical, angajați hotelieri, reporteri de teren de la fițuici săptămânale şi pensionari cu suficient timp la dispoziție ca să poată studia toate paginile de internet. Mai avem la dispoziție şi două echipe de teren şi un avion Challenger care le poate duce practic oriunde într-un timp foarte scurt. Şi mai avem şi minte, Julia. Avem *minte*! Puştiul ăla e un jucător bun de şah. L-au văzut îngrijitorii când juca cu Wilholm, însă aceasta este o partidă de şah din lumea reală, iar el nu a mai jucat aşa ceva niciodată. Deci, cum spuneam, să presupunem!

– Bine.

– Vom contacta un colaborator şi îi vom cere să vorbească cu poliția din Sturbridge. Să spună aceeaşi poveste pe care am folosit-o şi în Presque Isle – că i s-a părut că ar fi văzut un băiat care semăna cu Ellis. Ar fi bine să facem acelaşi lucru şi în Portland şi Portsmouth, deşi nu cred în ruptul capului că ar fi coborât atât de repede din tren. Sturbridge este varianta cea mai probabilă, dar cred că puştiul nostru nici acolo nu va coborî.

– Eşti convins că nu-ți faci iluzii?

– O, îmi fac iluzii la greu, dar pare logic dacă şi-ar pune mintea la contribuție.

– Tu presupui că nu a coborât din tren atunci când Cursa 4297 a devenit Cursa 9956. Corect?

– Corect. 9956 opreşte în Richmond pe la 2 a.m. Avem nevoie de un om, de preferat mai mulți oameni, care să urmărească trenul. La fel şi în Wilmington, unde va opri cândva între 5 şi 6 a.m. Dar ştii ceva? Eu nu cred că va coborî nici în Richmond, nici în Wilmington.

– Crezi că o să meargă până la capătul liniei?

Of, Trevor, îi spuse ea în gând, *te cațări tot mai sus în copacul presupunerilor şi fiecare creangă de care te ții este mai subțire decât cea dinainte.*

Dar ce altceva să facă? Dacă ar folosi Telefonul Zero, i s-ar spune că ar fi trebuit să se gândească la aşa ceva şi ar fi trebuit să ia măsuri. Uşor de zis, dar *cine* să prevadă că un copil de doisprezece ani ar fi atât de disperat încât să-şi taie lobul urechii doar ca să scape de dispozitivul de urmărire? Ori că una dintre menajere ar fi dispusă să-l ajute? I s-ar spune că personalul Institutului s-a lăsat pe tânjală, iar ea ce ar putea să răspundă?

– …liniei.

Doamna Sigsby se dezmetici şi îl rugă să repete.

– Am zis că nu trebuie neapărat să meargă până la capătul liniei. Un copil atât de inteligent ar *şti* că am trimite oameni acolo, dacă ne dăm seama de planul lui cu trenul, dar nu cred nici că va coborî în vreun oraş. Mai ales nu în Richmond, unde ar ajunge în toiul nopții. Mai probabil în Wilmington – că e mai mic şi va fi dimineață când 9956 opreşte acolo. Însă cred mai degrabă că va alege una dintre halte: DuPray, din Carolina de Sud, sau Brunswick, din Georgia. Bineînțeles, presupunând că s-ar afla într-adevăr în trenul ăla.

– Dar s-ar putea să nu-i cunoască traseul după Sturbridge, caz în care *ar putea* să meargă până la capăt.

– Ba îl cunoaşte, dacă e într-un vagon cu mărfuri care au adrese de expediție.

Doamna Sigsby îşi dădu seama că de foarte mulți ani nu se mai simțise atât de înspăimântată. Poate chiar niciodată nu fusese aşa. Presupuneau sau se jucau de-a ghicitul? Şi dacă a doua variantă era cea corectă, oare puteau să ghicească cum trebuie de mai multe ori la rând? Însă trista realitate era că nu aveau de ales.

– Dacă se dă jos din tren într-una dintre halte, am putea să trimitem o echipă de teren să-l aducă înapoi. Ar fi ideal, Trevor.

– *Două* echipe. Opal şi Ruby Red. Echipa Ruby l-a adus la noi. Aşa s-ar închide cercul, nu crezi?

Doamna Sigsby oftă:

– Aş vrea să ştim precis că s-a urcat în trenul ăla.

– Eu nu ştiu precis, dar sunt destul de sigur şi trebuie să ne mulțumim cu asta, zâmbi Stackhouse. Pune mâna pe telefon. Dă deşteptarea. Începe cu colaboratorii din Richmond. Îți dai seama că la nivel național oamenii ăştia ne costă… cât… un milion pe an? Hai să-i punem pe câțiva să-şi merite banii.

După treizeci de minute, doamna Sigsby puse receptorul în furcă.

– Dacă a rămas în Sturbridge, înseamnă că se ascunde în vreun canal sau în vreo casă părăsită sau aşa ceva – pentru că s-ar fi auzit că l-a găsit poliția. Oamenii noştri din Richmond şi Wilmington vor sta cu ochii pe tren atunci când va ajunge acolo şi s-au gândit la nişte explicații destul de bune dacă îi va întreba cineva de sănătate.

– Am auzit. Bine lucrat, Julia!

Îi mulțumi cu un gest istovit din mână.

– Ştii bine că pânda asta le va aduce un bonus substanțial şi încă unul mult mai mare dacă vor pune mâna pe el şi-l vor duce într-una dintre casele noastre conspirative, de unde îl va ridica echipa de teren. Puțin probabil să se întâmple asta în Richmond, că acolo avem doar doi oameni obişnuiți, dar unul dintre colaboratorii noştri din Wilmington e polițist. Mă rog să dea de el acolo.

– Cum stăm în DuPray şi Brunswick?

– În Brunswick avem doi colaboratori care stau cu ochii după tren – pastorul unei biserici metodiste din apropiere de oraş şi soția lui. În DuPray nu avem decât un singur om, însă măcar locuieşte acolo. E proprietarul unicului motel din localitate.

20

Luke era din nou în bazin. Zeke îl împingea la fund şi Luminile Stasi i se roteau în fața ochilor. I se roteau şi în cap, chestie de zece ori mai neplăcută. Se va îneca uitându-se la ele.

În prima clipă, a crezut că al lui era urletul auzit atunci când s-a trezit şi s-a întrebat cum de putea să scoată sunetele alea atât de puternice, dacă era sub apă. Apoi şi-a adus aminte că era într-un vagon, care vagon era ataşat la un tren în mişcare, care tren încetinea acum foarte repede, iar urletul era scos de roțile din oțel care se frecau de şine.

Punctele colorate mai zăboviră câteva secunde în fața ochilor lui, apoi păliră şi dispărură. În vagon era întuneric beznă. Vru să-şi dezmorțească membrele, dar îşi dădu seama că nu poate. Căzuseră peste el trei sau patru lăzi cu motoare. Ar fi vrut să creadă că le lovise el în timpul coşmarului, dar era aproape sigur că le răsturnase cu puterea minții, pe când se afla sub influența acelor lumini blestemate. Pe vremuri, mintea lui nu putea decât să împingă tăvi cu pizza de pe mese sau să răsfoiască paginile unei cărți, însă vremurile s-au schimbat. *El* s-a schimbat. Încă nu ştia cât de mult şi nici nu voia să ştie.

Trenul încetini şi mai mult şi începu să se zgâlțâie peste macazuri. Luke se simțea foarte rău. Corpul lui nu ajunsese încă la nivelul de alertă roşie, nu, nu încă, dar cu siguranță că intrase în codul galben. Îi era foame, dar setea era mult mai puternică. Îşi aminti cum se lăsase în jos, pe malul râului, până în locul unde era legată barca *S.S. Pokey* şi cum luase apa rece în căuşul palmelor şi o băuse şi se spălase cu ea pe față. Acum ar fi dat orice să mai poată bea din râul acela. În zadar îşi umezea buzele cu limba, pentru că şi limba îi era destul de uscată.

Trenul se opri, iar Luke puse pe pipăite cutiile la locul lor. Erau cam grele, dar se descurcă. Nu avea nici cea mai mică idee unde se afla, pentru că uşa de la vagon fusese complet închisă în gara din Sturbridge. Reveni în ascunzătoarea din spatele cutiilor şi utilajelor de grădinărit şi aşteptă. Se simțea îngrozitor de nefericit.

Cu toată foamea, setea, vezica plină şi durerea din ureche, reuşi să ațipească din nou și dormea atunci când se deschise cu zgomot uşa culisantă a vagonului şi înăuntru năvăli lumina lunii. Cel puțin, aşa i se păru lui Luke, după bezna în care se trezise mai devreme. Un camion dădea cu spatele spre uşa vagonului şi un tip răcnea către şofer.

– Haide… încă puțin… uşor… încă puțin… *stop*!

Motorul camionului se opri. Se auzi zgomotul făcut de uşa de la semiremorcă, după care un bărbat se urcă în vagon. Luke simți miros de cafea, iar mațele îi chiorăiră – cu siguranță suficient de tare ca să-l alerteze pe tipul ăla, dar nu a fost cazul. Când se uită pe furiş, printre două maşini de tăiat iarba, Luke observă că individul în salopetă de lucru avea căştile în urechi.

În vagon se urcă şi alt bărbat, cu o lanternă mare, industrială, pe care o aşeză pe jos. Din fericire, era îndreptată spre uşă, nu spre Luke, apoi cei doi bărbați instalară o rampă metalică şi începură să încarce nişte lăzi din camion în vagon. Pe ele scria doar KOHLER şi FRAGIL. Prin urmare, nu aici era capătul liniei.

După vreo zece sau douăsprezece lăzi, bărbații luară o pauză şi se apucară să mănânce nişte gogoşi dintr-o pungă de hârtie. Luke avu nevoie de toată stăpânirea de sine – făcu apel la amintirile cu Zeke apăsându-l spre fundul bazinului, amintirile cu gemenele Wilcox; se gândi la Kalisha şi la Nicky şi la câți şi mai câți alți copii care depindeau de el – ca să nu iasă din ascunzătoare şi să-i implore pe oamenii ăia să-i dea şi lui o bucățică de gogoaşă. Doar o bucățică. Şi poate că ar fi făcut-o oricum, dacă unul dintre bărbați n-ar fi zis ceva ce l-a făcut să încremenească.

– Auzi? Tu ai văzut un puşti pe aici?

– Ce să văd?

Mai greu de înțeles cuvintele, pentru că tipul vorbea cu gura plină.

– Un puşti, un puşti. Nu l-ai văzut?

– Ce să caute vreun puşti pe-aici? Şi la două jumătate dimineața?

– Păi, m-a întrebat un tip, atunci când m-am dus după gogoşi. Zicea că cumnată-su l-a sunat din Massachusetts, l-a sculat dintr-un somn adânc şi i-a cerut să se ducă la gară şi să caute copilu' ăla. Cică băiatu' lu' tipu' ăla din Massachusetts ar fi fugit de acasă. Cică vorbea mereu că o să ajungă în California cu un marfar.

– Păi, California e în direcția aialaltă.

– *Eu* ştiu asta. *Tu* ştii asta. Dar un mucos ar şti asta?

– Dacă a învățat ceva la şcoală, ar trebui să ştie că Richmond e la mama dracu' față de Los Angeles.

– Îhî. Da' aici e un nod de cale ferată. Tipu' ăla a zis că s-ar putea să fie în trenul ăsta şi după aia cică ar încerca să se urce într-unu' care să meargă spre Coasta de Vest.

– Cum spui tu, da' eu n-am văzut niciun copil.

– Tipu' zice că cumnată-su dă o recompensă.

– Un milion de dolari de-ar fi să-mi dea, Billy, tot nu pot să văd vreun copil acolo unde nu e niciunul.

Dacă-mi chiorăie iar mațele, am pus-o, îşi zise Luke. *Am îmbulinat-o.*

Cineva strigă de afară:

– Billy! Duane! Douăzeci de minute, băieți, terminați!

Billy şi Duane mai încărcară în vagon câteva lăzi de la Kohler, strânseră rampa, se urcară în camion şi plecară. Luke apucă să vadă acoperişurile oraşului – deşi n-avea nicio idee despre ce oraş era vorba – şi imediat apăru un tip în salopetă şi cu şapcă de lucrător feroviar, care închise uşa vagonului… însă nu până la capăt. Probabil că pe şină era un gunoi sau altceva care o bloca în locul ăla. Cinci minute nu se mai întâmplă nimic, apoi trenul se smuci şi se puse din nou în mişcare – mai încet la început, păcănind peste nodurile de cale ferată, apoi accelerând tot mai mult.

Un individ care a zis că e cumnatul altui individ.

Cică vorbea mereu că o să ajungă în California cu un marfar.

Deci aflaseră că fugise. Şi, chiar dacă au găsit barca mai la vale de Dennison River Bend, nu s-au lăsat păcăliți. Probabil că o făcuseră pe Maureen să vorbească sau pe Avery. Era îngrozitor gândul că l-ar fi putut tortura pe micuț ca să scoată informații de la el. Dacă îşi puseseră oamenii să îl aştepte aici, în caz că s-ar fi dat jos din tren, înseamnă că aveau oameni care-l aşteptau şi în gara următoare. Va ajunge acolo pe lumină. Poate că nu i-ar face nimic. Poate că au fost trimişi doar să supravegheze locul şi să raporteze, dar poate că vor încerca să-l prindă – desigur, în funcție de cât de mulți erau și de cât de disperați. Da, şi asta.

Probabil că am greşit când am luat trenul, îşi spuse Luke. *Dar ce altceva să fi făcut? N-ar fi trebuit să mă găsească atât de* repede.

Până una alta, trebuia să scape de una dintre problemele care-l chinuiau. Ca să-şi țină echilibrul, se sprijini de scaunul unei maşinuțe de tuns iarba, deşurubă capacul de la rezervorul de combustibil al unui motocultivator, se descheie la şliț şi urină în el cam vreo şapte litri – cel puțin, aşa i se păru. Sigur, era un gest foarte urât, care avea să dea mari bătăi de cap viitorului proprietar al motocultivatorului, însă acestea erau circumstanțe cu totul speciale. Puse capacul la loc şi îl înşurubă bine, apoi se aşeză pe scaunul maşinii, îşi puse mâinile pe burta goală şi tristă şi închise ochii.

Gândeşte-te la ureche, îşi spuse. *Gândeşte-te şi la zgârieturile de pe spate. Gândeşte-te la durerea pe care ți-o provoacă şi ai să uiți de foame şi de sete.*

O vreme a funcționat. Doar o vreme, pentru că apoi i se furişară în minte imagini cu copiii care, în doar câteva ore, vor ieşi din camere şi se vor duce să ia micul dejun la cantină. Era incapabil să alunge imaginile cu carafele pline cu suc de portocale. Îşi dorea să fie şi el acolo. Ar bea două pahare cu suc şi şi-ar umple farfuria cu omletă cu bacon.

Ba nu, nu-ți doreşti să fii acolo. Ce, ai înnebunit?

Nu, nu înnebunise, însă o parte din el chiar îşi dorea asta.

Deschise ochii ca să scape de toate imaginile acelea. Cea cu carafele cu suc se încăpățână să mai rămână, nu se dădea dusă… şi atunci Luke observă ceva în spațiul gol dintre lăzile noi şi nişte condensatoare mici. În primul moment, îşi zise că nu vedea bine, că era o iluzie optică de la lumina lunii, care se strecura prin uşa întredeschisă a vagonului, sau că era o halucinație în toată regula. Clipi de două ori şi îşi dădu seama că era real ce vedea. Se ridică de pe scaunul utilajului de grădinărit şi se târî până acolo. Prin uşa întredeschisă se vedeau câmpurile scăldate în lumina argintie a lunii. Când plecase din Dennison River Bend, Luke privise fascinat la peisajul din jur, însă acum nici că-l mai interesa. Nu avea ochii decât pentru ce se afla pe podeaua vagonului: firimituri de gogoşi.

Şi una dintre ele era mai mare.

Pe aceea o înghiți mai întâi. Ca să le poată culege pe cele mai mici, îşi umezi cu salivă degetul mare. De teamă ca nu cumva să le piardă pe vreunele printre crăpăturile podelei, se aplecă, îşi scoase limba şi le linse de pe jos.

21

Acum venise rândul doamnei Sigsby să tragă un pui de somn pe canapeaua din cămăruța de alături. Stackhouse închisese uşa ca să nu o deranjeze nici telefonul fix, nici stația lui de emisie-recepție. Fellowes sună din sala computerelor la ora trei fără zece.

– Cursa 9956 a plecat din Richmond, îl anunță el. Nici urmă de băiat.

Stackhouse oftă şi îşi frecă bărbia, acoperită cu un început de barbă.

– În regulă.

– Păcat că n-am putut să tragem trenul pe o linie secundară şi să-l percheziționăm ca la carte. Să ne convingem o dată pentru totdeauna dacă-i acolo.

– Păcat că nu stau toți oamenii din lume în cerc ca să cânte „Give Peace a Chance“. La ce oră ajunge în Wilmington?

– Pe la şase. Mai devreme, dacă recuperează ceva din timpul pierdut până acum.

– Câți oameni avem acolo?

– Doar doi în momentul ăsta, dar mai vine unul de la Goldsboro.

– Ştiu că nu trebuie să se agite prea tare, da? Să nu bată la ochi, să nu trezească bănuieli.

– Cred că ştiu ce au de făcut. Pretextul e bun. Puşti fugit de acasă, rude îngrijorate.

– Să sperăm că ai dreptate. Ține-mă la curent!

Doctorul Hendricks intră în birou fără să bată la uşă. Avea cearcăne adânci, hainele îi erau şifonate, iar părul cărunt i se ridicase în creştet.

– Vreo veste?

– Încă nu.

– Unde-i doamna Sigsby?

– Era frântă de oboseală şi acum se odihneşte puţin, spuse Stackhouse, sprijinindu-şi spatele de spătarul scaunului şi întinzându-şi braţele ca să şi le dezmorţească. Nu l-aţi băgat în bazin pe Dixon, nu?

– Normal că nu.

Măgarul Kong părea uşor jignit de această idee.

– N-are nicio etichetă roz la dosar. Aş fi nebun dacă aş risca să periclitez un BDNF atât de mare ca al lui sau dacă aş risca să-i dezvolt şi mai mult abilităţile, ceea ce ar fi puţin probabil, dar nu imposibil. Sigsby mi-ar lua capul fără să mai stea la discuţii.

– N-o să-ţi ia nimic şi Dixon intră chiar astăzi în bazin, spuse Stackhouse. Marinează-l pe nenorocitul ăla mic până o să creadă că a ajuns pe lumea ailaltă şi după aia mai marinează-l de câteva ori.

– Tu vorbeşti serios? Copilul ăsta e o valoare! Unul dintre cei mai remarcabili TP-pozi pe care i-am avut vreodată!

– Din partea mea poate să meargă pe apă şi să se băşească curent electric. L-a ajutat pe Ellis să evadeze. Când intră grecul în tură, pune-l să-l bage în bazin. Îi place mult de tot treaba asta, dar spune-i să nu-l omoare, pentru că – ai să râzi – până şi eu îi înţeleg valoarea. Vreau doar să-i oferim o experienţă pe care s-o ţină minte cât timp va mai *putea* să-şi amintească ceva, după aia să-l duci în Jumătatea Posterioară.

– Dar doamna Sigsby…

– Doamna Sigsby este de acord.

Cei doi se întoarseră repede. Doamna în cauză stătea în pragul uşii. În primul moment, Stackhouse îşi spuse că arăta de parcă văzuse o fantomă, dar nu era chiar aşa. Arăta *ca* o fantomă.

– Fă ce ţi s-a spus, Dan! Dacă o să-i stricăm BDNF-ul, asta-i situaţia. Trebuie să plătească pentru ce a făcut.

22

Trenul se hurducă din nou şi porni la drum, iar Luke îşi aduse aminte de un cântec pe care i-l cânta bunica lui. Un cântec vechi, dar nu-şi mai amintea titlul. Firimiturile de gogoşi nu făcuseră decât să-i intensifice foamea şi setea. Parcă avea un deşert în gură şi limba i se transformase într-o dună de nisip. Moţăia, dar nici vorbă să poată dormi ca lumea. Nu ştia cât timp trecuse, dar, în cele din urmă, lumina palidă a zorilor începu să se strecoare în vagon.

Luke se târî pe podeaua care se legăna şi ajunse până la uşa întredeschisă. Se uită afară şi văzu copaci, majoritatea pini piperniciţi şi răvăşiţi. Mai văzu şi nişte orăşele, apoi nişte câmpuri, după care iar nişte copaci. Trenul traversă un pod din lemn şi el se uită cu jind la râul de dedesubt. De data aceasta nu

un cântec îi veni în minte, ci nişte versuri ale lui Coleridge. „Apă, apă peste tot, Şi lemnul (vagonului, comentă Luke în gând) se zbârcea. Apă, apă peste tot, Şi noi n-aveam ce bea.“[98]

Probabil că râul ăsta e poluat, îşi zise el, ştiind prea bine că, dacă ar fi putut, ar fi băut oricum din el. Şi ar fi tot băut până s-ar fi umflat în burtă – aşa zicea bunica. Ar fi băut şi ar fi tot băut până ar fi vomitat şi apoi ar fi putut să bea din nou.

Chiar înainte ca soarele, roşu şi arzător, să se ridice pe cer, simți miros de sare în aer. Acum trenul nu mai trecea pe lângă ferme, ci pe lângă nişte depozite şi fabrici vechi, din cărămidă, cu geamurile acoperite cu scânduri. Mai multe macarale se înălțau spre cerul dimineții. De undeva, din apropiere, decolau nişte avioane. Luke văzu oameni la volanul maşinilor – oameni care nu aveau altă grijă decât cum să ajungă mai repede la serviciu. Acum simți şi miros de nămol sau de peşte mort. Sau şi de una, şi de alta.

Aş mânca şi peşte mort, dacă n-ar fi plin de viermi, îşi spuse el. *Poate chiar dacă ar fi. Am citit în* National Geographic *că viermii sunt o sursă foarte bună de proteine organice.*

Trenul îşi reduse viteza şi Luke se retrase în ascunzătoare. Urmă o altă serie de hurducături şi zgâlțâituri, atunci când vagonul lui trecea peste nodurile de cale ferată. În cele din urmă, se opri de tot.

Era devreme, dar aici agitația începuse deja. Luke auzi zgomot de camioane. Glasuri de bărbați. La un casetofon sau la un radio, se auzea rap-ul lui Kayne. O locomotivă trecu pe cealaltă şină, lăsând în urmă un miros înecăcios de motorină. Alte zgâlțâituri zdravene când vagoanele erau ataşate sau decuplate de la trenul lui Luke. Bărbații strigau în spaniolă, iar el reuşi să înțeleagă câteva înjurături: *puta mierda, hijo de puta, chupapollas*[99].

Şi timpul trecu. Poate o oră, deşi mai degrabă doar cincisprezece minute, apoi un camion trase cu spatele lângă uşa vagonului Southway Express. Un tip în salopetă culisă uşa, deschizând-o complet. Luke se uită la el printre un motocultivator şi un tractoraş de grădină. Tipul se urcă în vagon şi întinse şi el o rampă metalică până la camion. Echipa de acum era formată din patru oameni, doi negri şi doi albi, dar toți masivi şi cu multe tatuaje. Toți râdeau în hohote şi vorbeau cu accent sudist, amintindu-i lui Luke de cântăreții country pe care-i asculta acasă, în Minneapolis.

Unul dintre albi spuse că dansase toată noaptea cu nevasta unuia dintre tipii negri. Tipul negru se făcu că-i trage un pumn, iar tipul alb se făcu că se împleticeşte şi cade. Culmea, căzu chiar pe grămada de cutii pe care le rearanjase Luke.

– Haide, mă! zise celălalt alb. Vreau să mă duc să halesc ceva.

Şi eu vreau să halesc ceva, îşi spuse Luke. *Numai asta vreau*.

Începură să descarce lăzile Kohler şi să le pună în camion, iar lui i se păru că vede fix acelaşi film de la stația precedentă, însă proiectat de la sfârşit la început, iar asta îl duse cu gândul la filmele despre care îi spusese Avery că erau obligați copiii să le vizioneze în Jumătatea Posterioară. Gândul ăsta readuse punctele în fața ochilor lui – puncte mari, puncte grase. Uşa culisantă se zgâlțâi pe şină, de parcă ar fi vrut să se închidă singură.

– Alooo! exclamă al doilea negru. Cine-i acolo?

Se aplecă să se uite.

– Hm! Nu-i nimeni.

– Ba e. A venit baubaul să te ia, râse celălalt negru, acela care se făcuse că se bătea cu tipul alb. Hai, mă, să terminăm odată! Şeful de gară zice că deja amărâtul ăsta are întârziere.

Deci nici aici *nu-i capătul liniei*, îşi spuse Luke. *N-o să mor de foame aici, dar numai pentru că o să mor de sete mai întâi.* Citise că un om poate să trăiască cel puțin trei zile fără apă şi abia apoi cade în starea de inconştiență de dinaintea morții, însă acum parcă nu mai era atât de sigur.

Cei patru bărbați încărcaseră aproape toate lăzile în camion. Mai rămăseseră doar două. Luke se aştepta ca, din clipă în clipă, să se apuce de încărcat şi cutiile mai mici, iar atunci vor da de el, însă surpriză! Bărbații desprinseră rampa şi traseră prelata camionului, fixând-o bine cu coarda.

– Duceți-vă voi la masă, spuse unul dintre tipii albi, cel care făcuse gluma despre nevasta tipului negru. Eu trebuie să mă duc până la budă.

– Haide, mă, Mattie, ține-te şi tu puțin!

– Nu pot, zise albul. Mai am nițel şi plesnesc.

Camionul se îndepărtă de vagon. Urmară câteva secunde când nu se auzi nimic, după care tipul cel alb, Mattie, se urcă înapoi în vagon. Se vedea cum i se mişcă bicepşii. Rolf Destin, prietenul de demult al lui Luke, ar fi zis că tipul ăla avea *armele încărcate.*

– Gata, vagabondule, ştiu că eşti acolo. Te-am văzut când m-am aşezat pe cutiile alea. Ieşi afară!

23

Luke nici nu se clinti, imaginându-şi că, dacă nu se va mişca şi nu va face niciun zgomot, bărbatul va crede că s-a înşelat şi va pleca, însă aceasta era o gândire infantilă, iar el numai copil nu mai era. Nu, nici pe departe. Aşa că se târî afară din ascunzătoare şi încercă să se ridice, doar că îi înțepeniseră picioarele şi se simțea mult prea amețit. Ar fi căzut lat, dacă nu l-ar fi prins tipul cel alb.

– Sfinte Sisoe, puştiule! Cine ți-a tăiat urechea?

Luke încercă să vorbească. La început nu reuşi să scoată decât un croncănit ca de cioară. Îşi drese glasul şi mai încercă o dată.

– Am avut nişte probleme. Aveți ceva de mâncare, domnule? Sau de băut? Mi-e groaznic de foame şi de sete.

Fără să-şi poată lua ochii de la urechea mutilată a lui Luke, tipul cel alb – Mattie – vârî mâna în buzunar, de unde scoase o jumătate de tub cu bomboane. Luke i-l smulse din mână, rupse hârtia şi băgă patru dropsuri în gură. Credea că nu mai avea deloc salivă, că-i fusese absorbită de organismul lui însetat, dar uite că, imediat ce zahărul îi bombardă creierul, gura i se umplu de apă. Apărură iar punctele, săltând peste chipul tipului cel alb. Mattie se uită în jur, de parcă ar fi avut impresia că mai este cineva în vagon, după care se uită la Luke.

– Când ai mâncat ultima oară?

– Nu ştiu. Nu mai ţin minte.

– De cât timp eşti în trenul ăsta?

– Cam de o zi.

Probabil că aşa şi era, chiar dacă lui i se părea mult mai mult.

– Vii din nord, da?

– Da.

Luke presupunea că Maine era mai la nord de locul acesta.

Mattie întinse un deget spre urechea lui Luke.

– Cine ţi-a făcut asta? Taică-tu? Taică-tu vitreg?

Luke se holbă speriat la el.

– Cine… de ce credeţi asta?

Însă cunoştea răspunsul chiar şi în starea asta de debusolare totală.

– Sunt căutat. M-au căutat şi în gara de dinainte. Câţi sunt? Ce-au spus? Că am fugit de acasă?

– Chiar aşa. Zice că e unchi-tu. A venit cu vreo doi prieteni şi unul dintre ăştia e poliţai în Wrightsville Beach. N-au zis de ce, da' zic că ai fugit de la ai tăi, din Massachusetts. Să ştii că am să te înţeleg, dacă ai să-mi spui că o rudă ţi-a făcut nenorocirea asta.

Luke se sperie şi mai tare (dacă aşa ceva era posibil – şi uite că era) când auzi că unul dintre bărbaţii care îl căutau era poliţist.

– M-am urcat în tren în Maine, nu în Massachusetts. Şi tatăl meu e mort. La fel şi mama mea. Oamenii ăia mint.

Tipul cel alb căzu pe gânduri.

– Atunci, cine ţi-a tăiat urechea, vagabondule? Vreun nenorocit de la casa de copii?

Nu-i prea departe de adevăr, îşi spuse Luke. Da, a fost într-un fel de orfelinat; şi, da, orfelinatul ăla era condus de nişte nenorociţi.

– E mai complicat. Dar… domnule… dacă o să mă vadă oamenii ăia, o să mă ia cu ei. Poate n-ar face-o dacă n-ar avea un poliţist cu ei, dar au. Şi o să mă ducă înapoi, acolo unde am păţit asta.

Şi făcu un gest spre urechea mutilată.

– Vă rog să nu le spuneţi! Lăsaţi-mă să rămân în tren, vă rog!

Mattie se scărpină în cap.

– Nu ştiu ce să zic. Eşti minor şi eşti vai de capu' tău.

– Ar fi mult mai nasol dacă m-ar lua cu ei.

Crede-mă, îl imploră el în gând. *Crede-mă, crede-mă!*

– Nu ştiu, repetă Mattie. Nici mie nu-mi prea place cum arată ăia trei, pe cuvânt. Mi s-au părut cam tupeişti, chiar şi poliţaiul. Ca să nu mai zic că şi eu am încercat de trei ori să fug de acasă. Prima oară eram cam de vârsta ta.

Luke nu spuse nimic. Mattie era pe drumul cel bun.

– Da' măcar ştii unde vrei să te duci?

– Undeva unde să găsesc ceva de mâncare şi apă şi să pot să stau liniştit să *mă gândesc*, spuse Luke. Trebuie să mă gândesc, pentru că nimeni nu va crede povestea mea. Mai ales din cauză că sunt doar un copil.

– *Mattie!* strigă cineva de afară. *Haide, mă, omule! Ori vrei să te duci moca până-n Carolina de Sud?*

– Te-au răpit, puştiule?

– *Da*, răspunse Luke începând să plângă. Şi oamenii ăia… cel care zice că e unchiul meu, şi poliţistul…

– *MATTIE! Şterge-te nene la cur şi HAI ODATĂ!*

– Nu vă mint, spuse Luke. Dacă vreţi să mă ajutaţi, nu spuneţi că sunt aici şi lăsaţi-mă să merg mai departe.

– Of, ce mama mă-sii! exclamă Mattie şi scuipă spre colţul vagonului. Nu-i bine, da' când mă uit la urechea ta… eşti tu sigur că oamenii ăia sunt răi?

– Cei mai răi, spuse Luke.

De fapt, deocamdată reuşise să scape de cei mai răi, însă reuşita lui depindea acum de hotărârea pe care o va lua Mattie.

– Măcar ştii unde eşti acum?

Luke clătină din cap.

– Eşti în Wilmington. Trenu' ăsta o să mai oprească în Georgia, după aia în Tampa şi ultima oprire o să fie în Miami. Dacă eşti căutat, dacă au emis vreo alertă APB[100] sau AMBER[101] sau mai ştiu eu cum dracu' le-o zice, înseamnă că te caută şi în gările alea. Da' *următoarea* oprire nici nu-i trecută pe hartă. Ai putea…

– *Mattie, unde puii mei eşti?*

Strigătul s-a auzit de foarte aproape.

– *Termină cu tâmpeniile. Tre' să plecăm!*

Mattie se uită nesigur la Luke.

– Te rog! insistă băiatul. M-au băgat într-un bazin cu apă. Era să mă înec. Ştiu că-i greu de crezut, dar aşa a fost.

Acum se auzi scrâşnetul pietrişului sub tălpile celui care venea spre vagon. Mattie sări jos din el şi trase uşa, închizând-o doar trei sferturi. Luke se strecură înapoi în ascunzătoarea din spatele utilajelor de grădinărit.

– Parcă ziceai că vrei să te caci. Ce naiba făceai în vagon?

Luke se aştepta să-l audă pe Mattie zicând: *E un puşti ascuns acolo, după lăzi. Şi mi-a zis o poveste incredibilă. Că cică ar fi fost răpit şi dus în Maine şi băgat într-un bazin plin cu apă şi că să nu-l dăm pe mâna lu' unchi-su.*

– Mi-am făcut treburile şi după aia am vrut să mă uit la maşinile alea de tăiat iarbă de la Kubota, spuse Mattie. Că a mea începe să mă cam lase.

– Mă rog, haide acum! Trenu' nu aşteaptă să te uiți tu la scule de grădinărit. Apropo, n-ai văzut vreun puşti prin zonă? Că cică o fi în tren şi poate s-o fi dat jos aici.

Câteva secunde de tăcere, apoi vocea lui Mattie:

– Nu.

La auzul acestui cuvânt, toată spaima lui Luke dispăru. Îşi sprijini capul de peretele vagonului şi închise ochii.

După aproximativ zece minute, locomotiva trenului 9956 se smuci puternic, zguduind toate vagoanele – fix o sută acum – ca un cutremur. Prin uşa întredeschisă se vedea cum triajul începu să se mişte din ce în ce mai repede. Pe podeaua vagonului apăru o umbră, o umbră de om, și imediat o pungă de hârtie, cu pete de grăsime, zbură prin aer şi căzu înăuntru.

Luke nu-l văzu pe Mattie, ci doar îl auzi:

– Baftă, vagabondule!

Şi umbra dispăru.

Atât de repede se târî Luke afară din ascunzătoare, că îşi zdreli urechea cea sănătoasă de carcasa unei maşini de tuns iarba. Nici măcar nu simți. În punga aceea era raiul lui și niciodată nu-şi imaginase că raiul putea să miroasă atât de frumos.

Raiul lui se compunea dintr-un sandvici cu brânză şi cârnat, o plăcintă cu fructe şi o sticlă cu apă. Avu nevoie de toată voința ca să nu bea dintr-odată toată apa din sticla de o jumătate de litru. Îşi mai păstră un sfert, o puse jos, o luă din nou în mână şi îi puse bine capacul, pentru că era convins că şi-ar pierde mințile dacă, la o altă zdruncinătură a vagonului, s-ar vărsa toată apa aia extrem de prețioasă. Apoi înfulecă sandviciul din doar cinci îmbucături şi mai bău o gură mare de apă. Îşi linse grăsimea de pe palmă, luă sticla şi plăcinta şi se strecură înapoi în ascunzătoare. Pentru prima oară de când mersese pe râu cu barca *S.S. Pokey* şi se uitase la stele, simțea că încă avea o şansă. Şi, cu toate că nu prea credea în Dumnezeu, deoarece dovezile cu privire la existența lui erau mai puține decât cele contra, începu să se roage, dar nu pentru sine. Se rugă de acea ipotetică putere supremă să-l binecuvânteze pe omul care îl numise „vagabond" şi care-i aruncase punga cu mâncare.

24

Sătul acum, simți că-l ia din nou somnul, dar se forță să rămână treaz.

Trenu' ăsta o să oprească în Georgia, după aia în Tampa şi ultima oprire o să fie în Miami, îi spusese Mattie. *Dacă eşti căutat, înseamnă că te caută şi în gările alea. Da'* următoarea *oprire nici nu-i trecută pe hartă.*

Poate şi acolo erau oameni trimişi după el, indiferent cât de mică era localitatea, dar Luke oricum nu voia să se ducă în Tampa sau Miami. Sigur, oraşele mari prezentau anumite avantaje, te pierdeai mai uşor în ele. Pe de altă parte, în oraşele mari erau mult prea mulți polițişti şi acum probabil că toți aveau poza băiatului despre care se presupunea că şi-ar fi ucis părinții. Şi încă ceva: nu avea cum să ajungă atât de departe neobservat de nimeni. Era perfect logic. Avusese deja parte de un noroc nesperat când Mattie nu-l dăduse de gol; ar fi fost o prostie fără margini să creadă că poate miza pe încă o asemenea şansă formidabilă.

Luke îşi spuse că poate mai avea un as în mânecă. Pierduse pe drum cuțitul pe care i-l strecurase Maureen sub saltea, dar nu şi stick-ul de memorie. Nu ştia ce era pe el, poate doar o mărturie înduioşătoare şi incoerentă despre cum fusese nevoită să-şi abandoneze copilul, dar, pe de altă parte, poate conținea nişte dovezi. Nişte documente.

Trenul începu să încetinească din nou. Luke se apropie de uşă, se ținu bine de ea ca să nu cadă şi se aplecă să se uite afară. Văzu mulți copaci, o stradă asfaltată, cu două benzi, apoi spatele unor case şi alte clădiri. Trenul trecu pe lângă un semnal cu lumina galbenă aprinsă. Poate se apropia de halta aceea despre care-i spusese Mattie; poate că încetinea ca să permită trecerea unui alt tren. Mai bine aşa, pentru că era posibil ca şi aici să îl aştepte vreun „unchi“ îngrijorat. În față se vedeau nişte depozite, ale căror acoperişuri metalice sclipeau în soare. Dincolo de ele era strada aceea cu două benzi, apoi alți copaci.

Trebuie să te dai jos din tren şi să ajungi printre copacii ăia cât de repede eşti în stare. Şi ai grijă cum aterizezi, ca nu cumva să ajungi cu nasul între şine.

Ținându-se bine de uşă, începu să se balanseze înainte şi înapoi. Concentrarea parcă îl lăsase fără gură – atât de tare îşi strângea buzele. Da, *aceasta* era oprirea despre care vorbise Mattie, pentru că acum se vedea şi halta. Pe acoperiş scria cu țigle verzi, acum decolorate de vreme şi intemperii: DUPRAY.

Trebuie să cobor, îşi zise Luke. *Cu niciun chip nu vreau să mă mai întâlnesc cu vreun „unchi“.*

– Unu…

Se balansă în față.

– Doi…

Se balansă în spate.

– *Trei!*

Luke sări. Începu să îşi mişte picioarele încă din aer, dar, din cauza inerției, ateriză pe pietrele de lângă şine, alergând cu aceeaşi viteză ca a trenului – adică una mai mare decât ar fi putut el să atingă în mod normal. Cu trunchiul aplecat înainte şi cu brațele întinse înapoi, parcă era un concurent la proba de patinaj viteză, care se apropia de linia de sosire.

Chiar când îşi spunea că s-ar putea să reuşească să frâneze, înainte să cadă în cap, auzi pe cineva strigând:

– *Hei, fereşte-te!*

Ridică brusc capul şi văzu un bărbat pe un stivuitor, la jumătatea drumului dintre depozite şi haltă. Altul, cu o revistă în mână, tocmai se ridica dintr-un balansoar, aşezat la umbra clădirii. Acesta ţipă la el:

– *Păzea! Stâlpu'!*

Abia acum observă Luke al doilea stâlp cu semafor – aici era aprinsă lumina roşie, însă era mult prea târziu ca să mai poată încetini. Întoarse instinctiv capul şi încercă să-şi ridice braţul, însă nu mai apucă pentru că intră drept în stâlpul din oţel cu viteză maximă. Se izbi de el cu partea dreaptă a feţei, urechea rănită suportând mare pare din şocul ciocnirii. Ricoşă, se prăbuşi pe balastul pe care erau aşezate şinele şi se rostogoli într-o parte. Nu-şi pierdu cunoştinţa, dar îşi pierdu cumva legătura *nemijlocită* cu realitatea din jur. Rămase cu ochii căscaţi la cerul care parcă se îndepărta de el, parcă se apropia, parcă se îndepărta iarăşi. Simţea un şuvoi fierbinte de-a lungul obrazului şi înţelese că începuse să-i curgă din nou sânge din ureche – din sărmana, torturata lui ureche. O voce interioară urla la el să se ridice şi s-o ia la goană spre pădure, însă una era să audă vocea aia şi cu totul altceva era să i se supună, pentru că încercă să se scoale în picioare, însă nu reuşi.

Mi s-a defectat macaraua, îşi spuse el. *Naşpa rău de tot. Am pus-o*.

Şi imediat îl văzu pe bărbatul de pe stivuitor. Stătea aplecat deasupra lui. De acolo, de jos, i se părea înalt de aproape cinci metri. Îi bătea soarele în lentilele de la ochelari şi nu i se vedeau ochii.

– Iisuse, băiete, ce dracu' voiai să faci?

– Să scap.

Luke nici nu credea că mai poate să vorbească, dar probabil că putea.

– Nu vreau să mă prindă. Vă rog, nu-i lăsaţi să mă prindă!

Bărbatul se aplecă şi mai mult.

– Nu mai încerca să vorbeşti, că tot nu înţeleg ce spui. Te-ai pocnit al dracu' de tare de stâlpul ăla şi sângerezi ca un porc înjunghiat. Vreau să văd dacă poţi să-ţi mişti picioarele.

Luke şi le mişcă.

– Acum mâinile.

Luke şi le ridică.

Tipul-din-Balansoar i se alătură Tipului-de-pe-Stivuitor. Luke încercă să se folosească de nou-dobânditele abilităţi telepatice ca să le citească gândurile, ca să-şi dea seama cât de multe ştiu. Nu află nimic, zero barat. Poate că impactul cu stâlpul ăla scosese toată telepatia din el.

– A păţit ceva, Tim?

– Nu cred. Sper că nu. Regula numărul unu în acordarea primului ajutor zice să nu mişti din loc o persoană care s-a lovit la cap, dar eu am să risc.

– Care dintre voi pretinde că ar fi „unchiul“ meu? îi întrebă Luke. Sau am doi „unchi“?

Tipul-din-Balansoar se încruntă.

– Tu înțelegi ce zice?

– Nu. O să-l duc în camera din spate a domnului Jackson.

– Îl țin eu de picioare.

Luke începuse să-şi mai revină. Îl ajuta şi urechea. Parcă ar fi vrut să-i facă o gaură în cap și să se pitească acolo.

– Nu, nu, pot să-l duc singur, spuse Tipul-de-pe-Stivuitor. Nu-i greu. Tu sună-l pe doctorul Roper şi cere-i să vină până aici, să facă o vizită la domiciliu.

– Mai degrabă o vizită la *depozit*, râse Tipul-din-Balansoar, dezvelindu-şi dinții urâți şi galbeni.

– Cum zici tu. Haide, sună-l! Foloseşte telefonul haltei.

– Am înțeles, să trăiți! spuse Tipul-din-Balansoar, parodiind un salut milităresc.

Tipul-de-pe-Stivuitor îl luă pe Luke în brațe.

– Lasă-mă jos! spuse Luke. Pot să merg.

– Aşa crezi tu? Hai să te vedem!

Luke se clătină pe picioare, apoi îşi recăpătă echilibrul.

– Cum te cheamă, băiete?

Luke nu era prea sigur că ar trebui să-şi dezvăluie numele, pentru că nu ştia încă dacă nu cumva individul ăsta nu făcea parte din grupul de aşa-zişi unchi ai lui. Părea să fie în regulă… dar şi Zeke, fiara aia de la Institut, părea om normal atunci când era într-una dintre foarte puținele lui stări bune.

– Da’ pe tine? ripostă el.

– Pe mine mă cheamă Tim Jamieson. Haide, măcar de-am reuşi să te luăm de la soare!

25

Norbert Hollister (proprietarul unui motel mizerabil care supraviețuia numai datorită stipendiei lunare pe care o încasa în calitate de colaborator al Institutului) îşi folosi telefonul fix ca să-l sune pe doctorul Roper, însă, mai întâi, îşi folosi telefonul mobil ca să sune la numărul primit în primele ore ale zilei. Când auzise sunetul apelului, se enervase rău de tot pe nenorocitul care-l deşteptase din somn, însă acum se bucura că se întâmplase aşa.

– Puştiul ăla, zise el. E aici.

– Stați puțin! îi spuse Andy Fellowes. Vă fac legătura.

Urmară câteva secunde de liniște, apoi auzi o altă voce:

– Dumneata eşti Hollister? Din DuPray, Carolina de Sud?

– Da. Băiatul pe care-l căutați a ajuns aici. Tocmai ce-a sărit dintr-un marfar. Are urechea zdrențe. Mai există o recompensă pe capul lui?

– Mda, există. Şi recompensa aia o să fie şi mai mare, dacă nu-l laşi să părăsească oraşul.

Norbert începu să râdă.

– Eu cred că o să mai rămână pe la noi. A intrat cu capul într-un stâlp şi are mințile vraişte.

– Nu-l pierde din ochi, îi ordonă Stackhouse, și sună-mă din oră în oră. Ne-am înțeles?

– Perfect!

– Bravo! De restul ne ocupăm noi.

Numărul de calorii arse în stare de repaus (n. tr.).

Insulă aparținând statului Florida (n. tr.).

Poreclă a orașului Boston (n. tr.).

Parc natural din Pennsylvania (n. tr.).

„Balada bătrânului marinar“ (n. tr.).

Aproximativ: „curvă împuțită“, „javră“, „bulangiule“ (n. tr.).

All-Points Bulletin – schimb de informații între instituțiile cu atribuții în domeniul apărării, ordinii publice și siguranței naționale (n. tr.).

Alertă AMBER – distribuirea pe rețelele de socializare a fotografiilor cu copii dispăruți (n. tr.).

ACESTA ESTE IADUL

1

Tim îl conduse în biroul lui Craig Jackson pe băiatul plin de sânge, care, deşi încă ameţit, putea totuşi să se deplaseze pe picioarele lui. Proprietarul depozitelor de mărfuri din DuPray locuia în Dunning, oraşul învecinat, însă divorţase în urmă cu cinci ani, aşa că îşi făcuse o a doua locuinţă din camera spaţioasă şi dotată cu aer condiţionat din spatele biroului. Jackson nu era acolo acum, ceea ce nu-l prea surprinse pe Tim; în zilele când oprea Cursa 9956 acolo, Craig avea obiceiul de a se face nevăzut.

Dincolo de chicineta cu plita, cuptorul cu microunde şi chiuveta micuţă, era un fel de living, unde se afla doar un fotoliu în faţa unui televizor HD. Dincolo de el era doar un pat modest, pe care l-ar fi privit cu ochi răi amatorii de pe vremuri ai revistelor *Playboy* şi *Penthouse.* Intenţia lui Tim era să-l întindă pe puşti pe pat până la venirea doctorului Roper, însă băiatul refuză.

– Pe scaun.

– Sigur?

– Da.

Puştiul se aşeză pe fotoliu şi perna de pe şezut scoase un oftat istovit. Tim se lăsă în genunchi în faţa lui.

– Nu vrei să-mi spui cum te cheamă?

Puştiul se uită neîncrezător la el. Obrazul lovit îi era acoperit cu sânge închegat, dar se pare că acum nu mai curgea atât de rău. Urechea dreaptă era făcută ferfeniţă şi arăta îngrozitor.

– Pe mine mă aşteptai? îl întrebă el.

– Nu, trenul îl aşteptam. Lucrez aici dimineaţa, mai mult în zilele când trece 9956. Deci, cum te cheamă?

– Şi tipul celălalt?

– Nu-ţi mai răspund la nicio întrebare până nu-mi spui cum te cheamă.

Băiatul se gândi puţin, după care îşi umezi buzele şi spuse:

– Nick. Nick Wilholm.

– În regulă, Nick.

Acum Tim ridică două degete în sus.

– Câte degete vezi?

– Două.

– Şi acum?

– Trei. Tipul celălalt a zis cumva că e unchiul meu?

Tim se încruntă.

– Tipul celălalt e Norbert Hollister. Ţine motelul din localitate. Habar n-am dacă are vreun nepot.

Acum ridică un singur deget.

– Urmăreşte-l cu privirea. Vreau să văd dacă ţi se mişcă ochii.

Ochii lui Nicky îi urmăriră degetul de la stânga la dreapta, apoi în sus şi în jos.

– Mda, mi se pare că nu eşti chiar praf, spuse Tim. Sau putem să sperăm că nu eşti. De cine fugi, Nick?

Băiatul se sperie şi încercă să se ridice de pe fotoliu.

– Cine ți-a zis?

Tim îl împinse uşor înapoi.

– Nu mi-a zis nimeni, dar, de fiecare dată când văd sărind din tren câte un copil cu hainele rupte şi murdare şi cu urechea ruptă, mă hazardez să presupun că e un fugar. Deci, de cine…

– Ce-i cu toate țipetele astea? Am auzit… vaaai, Doamne, apără-ne şi păzeşte-ne, ce a pățit copilaşu' ăsta?

Tim se întoarse şi dădu cu ochii de Annie-Orfana Ledoux. Probabil că venea din cortul ei din spatele haltei. Se ducea des acolo să tragă câte un pui de somn în miezul zilei. Cu toate că, în dimineața aceea, termometrul din fața haltei indica douăzeci şi nouă de grade, Annie purta „costumul mexican", cum îi zicea Tim, adică: poncho, sombrero, brățări din tinichea şi cizme de cowboy, plesnite la cusături, pe care probabil că le găsise în vreun tomberon.

– Îl cheamă Nick Wilholm, îi spuse Tim. Vine de departe ca să ne viziteze minunatul târguşor. A sărit din tren şi s-a gândit să facă cunoştință cu primul stâlp. Nick, ți-o prezint pe Annie Ledoux.

– Încântat de cunoştință! spuse Luke.

– Mulțumesc, fiule. Asemenea. Auzi, Tim, stâlpu' ăla i-a belit urechea?

– Nu cred, răspunse Tim. Speram să aflu acum ce s-a întâmplat.

– *Tu* aşteptai trenul? o întrebă puştiul.

Clar, băiatul avea o idee fixă. Poate din cauză că izbitura îi zgâlțâise creierii, poate din altă cauză.

– Io nu aştept dăcât întoarcerea Domnului Nostru Iisus Hristos, spuse Annie.

Privi în jur şi comentă:

– Da' păcătoase poze ține domnu' Jackson pă pereți. Nu *poci* să zic că mă mir.

Chiar atunci, în cameră intră un bărbat cu piele măslinie, îmbrăcat cu o salopetă peste cămaşa albă. Purta o cravată neagră, iar pe cap avea o şapcă de lucrător feroviar.

– Salut, Hector! zise Tim.

– Salut şi ție! răspunse Hector.

Se uită fără prea mult interes la băiatul murdar şi plin de sânge de pe fotoliul lui Craig Jackson, după care îi spuse lui Tim:

– Ajutorul meu zice că avem două generatoare pentru tine, câteva tractoraşe şi alte chestii de grădinărit, cam o tonă de conserve şi încă o tonă de produse proaspete. Deja sunt în întârziere, Timmy, dragul meu, şi dacă nu pui mâna să descarci

chiar acum, o să trebuiască să faci rost de undeva de o armată de camioane ca să-ți iei mărfurile din Brunswick, pentru că eu n-am de gând să mai aştept.

Tim se ridică.

– Annie, eşti tu bună să-i ții de urât acestui tânăr până o să ajungă doctorul? Trebuie să mă joc cu stivuitorul.

– Am să mă descurc. Dacă îl apucă crizele, o să-i bag ceva în gură.

– N-o să mă apuce nicio criză, protestă puştiul.

– Aşa zic toți, îi răspunse Annie pe un ton misterios.

– Ai stat ascuns în trenul meu, băiete? îl întrebă Hector.

– Da, domnule. Vă rog să mă iertați!

– Te-ai dat jos, aşa că nu-mi mai pasă. Presupun că o să te ia poliția la întrebări. Ascultă, Tim, înțeleg că trebuie să te ocupi de problema asta, numai că mărfurile alea n-o să te aştepte la infinit. Unde ți-e echipa? N-am văzut decât un singur tip, care stă la telefon, în biroul din haltă.

– E Hollister, proprietarul motelului, și nu-l văd în stare să descarce nimic, decât eventual propriile lui mațe, în fiecare dimineață.

– Tare urât! murmură Annie-Orfana, deşi poate se referea la vreun poster din cele de pe perete, pe care încă le examina cu ochi critici.

– Ar fi trebuit să fi ajuns deja frații Beeman, numai că neisprăviții ăia întârzie mereu. La fel ca tine.

– Of, viața mea! oftă Hector, scoțându-şi şapca şi trecându-şi mâna prin părul negru şi des. Nu pot să sufăr cursele astea. Nici în Wilmington n-au descărcat prea repede. Un nenorocit de Lexus s-a blocat pe una dintre platforme. Hai să vedem ce putem face!

Tim îl urmă pe Hector la uşă. În prag se întoarse şi spuse:

– Numele tău adevărat nu e Nick, corect?

Puştiul se gândi puțin şi îi răspunse:

– Deocamdată este.

– Să nu-l laşi să se mişte, îi zise Tim lui Annie. Strigă după mine dacă încearcă ceva.

Apoi îi spuse băiatului plin de sânge, care i se părea foarte mic, foarte obosit şi foarte nefericit:

– O să discutăm atunci când termin treaba. De acord?

Puştiul se gândi iar, apoi dădu încet din cap.

– Mi se pare că n-am încotro.

2

După plecarea celor doi bărbați, Annie-Orfana scotoci în coşul de sub chiuvetă şi găsi acolo două cârpe curate. Le înmuie în apă rece şi o stoarse doar pe una, pe care i-o întinse băiatului:

– Puneți-o pe ureche!

Luke şi-o puse. Urechea îl ustură în primele momente. Cu cealaltă cârpă, Annie îi şterse sângele de pe față. Gesturile blânde ale femeii îi amintiră de mama sa. Annie se opri şi îl întrebă – cu aceeaşi blândețe în glas – de ce plânge.

– Mi-e dor de mama.

– Haide, haide, sunt sigură că şi ei îi e dor de tine!

– Dacă nu cumva conştiința rămâne vie şi după moarte, nu are cum să-i mai fie dor. Eu aşa aş vrea să cred, dar dovezile empirice ne spun că nu este cazul.

– Dacă rămâne vie? Sigur că *rămâne.*

Annie se duse la chiuvetă şi începu să spele cârpa pătată de sânge.

– Sunt unii care zic că sufletele plecate dintre noi nu mai au nicio treabă cu ce se-ntâmplă aici, în viața noastră pământeană, la fel cum nici pă noi nu ne interesează ce fac furnicile în muşuroaiele lor. Da' io nu-s ca oamenii ăia. Io zic că sunt atente la noi. Îmi pare rău că a murit, fiule.

– Crezi că morții noştri ne iubesc în continuare?

Tâmpită idee, evident, numai că era tâmpită într-un sens *bun.*

– Sigur că da. Iubirea nu moare odată cu trupul nostru pământesc, fiule. Asta-i o idee pur şi simplu ridicolă. Când a murit mămica ta?

– Poate acum o lună, poate acum şase săptămâni. Am cam pierdut noțiunea timpului. I-au omorât pe mama şi pe tata şi m-au răpit pe mine. Ştiu că pare greu de crezut…

Annie se apucă din nou să-l şteargă pe față.

– Nu-i greu deloc dacă ştii cum merg lucrurile, spuse ea, atingându-şi tâmpla sub borul de la sombrero. Aveau maşini negre?

– Nu ştiu, răspunse Luke, dar nu m-ar mira să fi fost negre.

– Şi au făcut experimente pe tine?

Luke rămase cu gura căscată.

– De unde ştii?

– De la George Allman, răspunse ea. Are emisiune la radio, la postul WMDK, de la miezul nopții până la patru dimineața. Şi vorbeşte doar despre creaturi superioare şi despre OZN-uri şi despre puteri paranormale.

– Puteri paranormale? Pe bune?

– Da, şi despre conspirații. Ai auzit de conspirații, fiule?

– Parcă, zise Luke.

– Emisiunea lui George Allman se cheamă *Străinii de lângă noi.* Sunt şi ascultători care sună, da' cel mai mult vorbeşte doar el. Nu zice că ar fi extratereştri ori oameni ai guvernului care *colaborează* cu extratereştri. Are mare grijă ce zice, pentru că nu vrea să dispară din senin sau să fie împuşcat, cum au fost Jack şi Bobby[102], da' vorbeşte tot timpul despre nişte maşini negre şi despre experimente. Despre chestii care te-ar face să încărunțeşti

într-o clipită. Ştiai că Fiul lui Sam[103] era posedat de diavol? Nu? Ei bine, să ştii de la mine că era, și după aia, diavolul a ieşit din el şi l-a lăsat gol pe dinăuntru. Ridică-ți capul, fiule, că ai sânge şi pe gât şi o să trebuiască să te frec dacă apucă să se usuce.

3

Frații Beeman, doi adolescenți mătăhăloşi, care locuiau în parcul de rulote din sudul oraşului, îşi făcură apariția pe la douăsprezece şi un sfert, adică taman în pauza de prânz a lui Tim. Până la ora aceea, cam toată marfa destinată afacerii lui Fromie (Service şi Magazin de Piese Auto) fusese descărcată pe asfaltul crăpat al peronului. Dacă ar fi ținut de el, Tim i-ar fi concediat pe loc pe cei doi frați Beeman, însă erau rude de departe cu domnul Jackson – în felul acela complicat, cum numai în sudul Americii mai găseai. Prin urmare, nu putea să-i dea afară, plus că mai avea nevoie de ei.

Pe la douăsprezece şi jumătate, Del Beeman a dat camionul cu spatele până la uşa vagonului de la firma Carolina Produce şi au început să încarce în el lăzi cu salată, roşii, castraveți şi dovleci de vară. Le-au oferit sprijinul lor și Hector şi ajutorul de mecanic, care n-aveau nicio treabă cu legumele proaspete, dar îşi doreau să plece naibii cât mai repede din Carolina de Sud. Norb Hollister nu s-a mişcat de la umbra clădirii din haltă. Se uita foarte atent la ei, dar atâta tot. Prezența lui acolo i se părea cumva ciudată lui Tim – tipul nu se mai arătase vreodată interesat de trenuri –, numai că acum era mult prea ocupat ca să se gândească la asta.

La unu fără zece, un Ford vechi a intrat în micuța parcare a haltei. Chiar atunci, Tim încărca ultimele lăzi cu legume în spatele camionului care trebuia să le ducă la Băcănia DuPray… cu condiția ca Phil Beeman să nimerească drumul până acolo. Era doar un kilometru şi puțin, numai că Phil vorbea cam împleticit şi avea ochii roşii ca ai unui animal care încearcă să scape dintr-un incendiu forestier. Nu era nevoie să fii vreun Sherlock Holmes ca să-ți dai seama că abuzase de nişte Marie-Jeanne[104]. Şi fratele său la fel.

Din maşină coborî doctorul Roper. Tim îl salută cu mâna şi îi făcu un semn spre depozitul unde domnul Jackson îşi avea biroul/apartamentul. Roper îl salută şi el şi porni în direcția indicată. Era un doctor de şcoală veche, aproape o caricatură, tipul acela de doctor care reuşeşte să aibă pacienți în mii de sătuce ca vai de mama lor, unde cel mai apropiat spital este la şaizeci, şaptezeci de kilometri distanță, unde programul de asigurări de sănătate inițiat de Obama este considerat o blasfemie liberală şi unde un drum până la supermarket este considerat o aventură. Doctorul avea peste şaizeci de ani şi era supraponderal – un baptist sever, cu Biblia alături de stetoscop, în geanta neagră, moştenită de la tatăl său, geantă folosită de trei generații de medici.

– Care-i treaba cu puştiu' ăla? se interesă ajutorul de mecanic în timp ce-şi ştergea sudoarea de pe frunte cu o basma.

– Nu ştiu, răspunse Tim, dar vreau să aflu. Hai, măi, băgaţi viteză şi căraţi-vă de aici! Sau poate vrei să-mi faci cadou vreun Lexus, Hector? Îl dau eu jos de pe platformă, dacă zici tu că e al meu.

– *Chupa mi polla*[105], răspunse cu multă amabilitate Hector.

După care îi strânse mâna lui Tim şi se întoarse la locomotivă, sperând să recupereze din întârziere până la Brunswick.

4

Stackhouse ar fi vrut să se alăture celor două echipe de teren care zburau cu avionul Institutului, numai că doamna Sigsby i-o luă înainte. Putea s-o facă pentru că ea era şefa. Cu toate acestea, expresia de exasperare a lui Stackhouse semăna cu o înjurătură.

– Şterge-ţi încruntătura aia de pe mutră! îi spuse ea. Capul cui crezi tu că o să cadă dacă se duce totul de râpă?

– Şi al tău, şi al meu. Şi nu se vor opri aici!

– Evident! Dar al cui cap o să-l taie mai întâi?

– Julia, asta-i o operaţiune de teren, iar tu n-ai participat niciodată la una.

– O să am alături echipele Ruby şi Opal, patru bărbaţi de nădejde şi trei femei foarte dure. O să mai fie cu noi şi Tony Fizzale – fost puşcaş marin –, doctorul Evans şi Winona Briggs. Şi ea a fost în armată şi ştie ce să facă în cazuri care se lasă cu vărsare de sânge. Denny Williams va conduce operaţiunea, dar intenţionez să mă implic şi eu şi să-mi fac raportul în funcţie de ce constat la faţa locului.

Ezită o clipă şi apoi se corectă:

– Presupunând că va trebui să fac un raport şi am început să cred că nu voi putea să evit asta.

Se uită la ceas – era douăsprezece şi jumătate.

– Gata cu vorba! Trebuie să pornim la treabă. Te las pe tine la conducere. Dacă totul merge bine, am să mă întorc pe la două, mâine-dimineaţă.

Stackhouse o conduse până la poarta de la drumul de pământ, care, cinci kilometri mai spre est, dădea într-o şosea asfaltată şi cu două benzi. Era o zi foarte caldă. Greierii ţârâiau în pădurea deasă, pe unde reuşise să evadeze copilul ăla parşiv. Un Ford Windstar, tipul de maşină pe care doar o casnică l-ar conduce, stătea în faţa porţii, cu motorul pornit. Robin Lecks era la volan. Michelle Robertson stătea în dreapta ei. Ambele femei purtau jeanşi şi tricouri negre.

– De aici şi până la Presque Isle facem nouăzeci de minute, spuse doamna Sigsby. De la Presque Isle şi până la Erie, Pennsylvania, mai facem şaptezeci. Acolo ne întâlnim cu echipa Opal. De la Erie şi până la Alcolu, Carolina de Sud, ar trebui să

facem în jur de două ore. Dacă totul merge bine, o să ajungem în DuPray diseară, la ora şapte.

– Ţinem legătura şi nu uita că Williams e şeful misiunii. Nu tu.

– N-am să uit.

– Sincer cred că faci o greşeală, Julia. Eu ar trebui să mă duc.

Ea îl privi drept în ochi.

– Dacă mai spui asta o dată, o să-ți trag un pumn de ai să mă ții minte.

Se îndreptă spre maşină. Denny Williams îi deschise portiera. Doamna Sigsby se întoarse spre Stackhouse.

– Şi ai grijă să-l ţină mult în bazin pe Avery Dixon şi să-l găsesc în Jumătatea Posterioară când mă întorc.

– Măgarul Kong nu-i de acord cu asta.

Doamna Sigsby schiță un zâmbet sinistru:

– Ai senzația că mi-ar păsa de acordul lui?

5

Tim se uită după trenul care se pusese în mişcare, apoi se întoarse la umbra haltei. Avea tricoul îmbibat de transpirație. Se mira să vadă că Norbert Hollister nu plecase încă. Ca de obicei, acesta purta vesta din caşmir şi pantalonii kaki, ridicați până aproape sub stern şi strânşi cu o curea împletită. Tim se întrebă (oare pentru a câta oară?) cum de putea să-şi tragă atât de sus pantalonii fără să-şi terciuiască testiculele.

– Ce mai cauți pe aici, Norbert?

Hollister ridică din umeri şi îşi dezveli dinții într-o tentativă de zâmbet. Tim s-ar fi lipsit bucuros de imaginea aceea înainte de masa de prânz.

– Pierd şi eu vremea. După-masă n-am prea multe de făcut la „fermă“.

De parcă dimineața sau seara ai fi ocupat până peste cap, comentă Tim în gând.

– Ce-ar fi s-o tai de-aici?

Norbert scoase din buzunar o punguță cu tutun de mestecat şi îşi îndesă în gură o cantitate impresionantă. Aha, deci aşa se explica culoarea danturii lui.

– Da’ de când eşti tu şef să-mi zici ce să fac?

– Probabil ți s-a părut că te rog să pleci. Nu te rugam. Hai, valea!

– Bine, bine, am priceput aluzia. O zi bună îți doresc, domnu’ din patrula de noapte!

Şi Norbert porni agale. Tim se uită încruntat după el. Câteodată îl mai vedea pe Hollister la Birtul lui Bev sau în prăvălia Zoney, de unde îşi cumpăra alune sau şterpelea câte un ou fiert din borcanul de pe tejghea, dar, în rest, ieşea foarte rar din biroul lui de la motel, unde îşi petrecea timpul uitându-se la meciuri şi la filme porno la televizorul lui cu antenă de satelit,

care chiar funcționa, spre deosebire de celelalte aparate din camerele pe care le închiria.

Annie-Orfana îl aştepta pe Tim aşezată la biroul domnului Jackson şi răsfoind documentele de pe el.

– Nu-i treaba ta ce scrie pe hârtiile alea, Annie, îi spuse Tim cu blândețe. Dacă le încurci, o să se dea vina pe mine.

– Orişicât, nu-i nimica interesant, zise femeia. Numa' facturi şi grafice şi chestii d-astea. Da' *are* un card de fidelitate de la crâşma aia din Hardeeville, ştii tu care, aia unde chelneriţele sunt la bustu' gol. Mai are nevoie doar de două puncte şi o să capete o masă pe gratis. Să mor eu de pricep cum poate să mănânce ceva când se zgâieşte la balcoanele vreunei muieri… *câââh!*

Tim nu se gândise niciodată la asta, iar acum îşi dorea să nu fi primit informațiile respective.

– Doctorul e înăuntru cu băiatul?

– Da. I-am oprit sângerarea, da' o să trebuiască să-şi lase păru' lung ca să-i acopere urechea aia, că n-o să i se mai repare niciodată. Acum ascultă ce vreau să-ți zic. Părinții lui au fost omorâți şi el a fost răpit.

– Asta face parte din conspirație?

Avusese multe discuții cu Annie pe această temă în timpul rondurilor lui de noapte.

– Da. Sunt convinsă că au venit după el în maşini negre şi, dacă află că e aici, o să *vină* să-l prindă.

– Am înțeles, zise el, şi o să am grijă să-l anunț pe şeriful John. Îți mulțumesc pentru că l-ai spălat şi ai avut grijă de el, dar acum cred că ar fi bine să pleci.

Annie se ridică de pe scaun şi îşi scutură ponchoul.

– Da, să-i zici. Tre' să fiți cu ochii-n patru. S-ar putea să fie înarmați. În Maine e un orăşel, Jerusalem's Lot îi zice, şi oamenii care au trăit acolo ar putea să-ți zică mai multe despre bărbații în maşini negre, asta dacă mai există cineva în viață. Au dispărut toți acu' vreo patruj de ani. George Allman vorbeşte mereu de oraşul ăsta.

– Am priceput.

Foşnind din poncho, femeia se duse la uşă. Din prag se întoarse cu fața la Tim şi îi spuse:

– Nu mă mir deloc că nu mă crezi. De ce m-aş mira? Sunt nebuna oraşului de dinainte de venirea ta aici şi, dacă Domnul nu mă ia la el mai repede, am să rămân nebuna oraşului şi după ce pleci.

– Annie, niciodată…

– Taci! se răsti ea, privindu-l cu îndârjire de sub borul sombreroului. Nu mă deranjează, dar fii atent la mine! Tu zici că eu am inventat povestea asta… dar *el* mi-a spus-o *mie.* Băiatul ăla dinăuntru. Acum suntem doi care zicem acelaşi lucru, da? Şi să nu uiți – *oamenii ăia vin în maşini negre.*

6

Doctorul Roper îşi punea înapoi în geantă cele câteva instrumente medicale, folosite la examinarea băiatului. Acesta stătea tot în fotoliul domnului Jackson. Fața îi fusese curățată de sânge şi urechea bandajată. Pe obrazul drept îi înflorea o vânătaie straşnică de la confruntarea cu stâlpul, dar ochii îi erau limpezi şi vigilenți. În micuțul frigider, doctorul găsise o sticlă cu suc de ghimbir, iar puştiul se ocupa acum de ea.

– Bea mai încet, tinere! îl sfătui Roper.

Îşi închise geanta şi se apropie de Tim, care stătea în prag.

– A pățit ceva grav? întrebă Tim în şoaptă.

– E doar deshidratat şi flămând, că n-a mai mâncat de destul de multă vreme. În rest, mi se pare că e în regulă. Copiii de vârsta lui îşi revin din pățanii şi mai rele. Zice că are doisprezece ani şi că îl cheamă Nick Wilholm şi că s-a urcat în trenul ăla chiar acolo unde s-a format, în nordul statului Maine. L-am întrebat ce căuta acolo şi mi-a zis că nu poate să-mi spună. L-am întrebat unde stă şi mi-a zis că a uitat. Asta-i destul de plauzibil, pentru că o lovitură atât de zdravănă la cap poate provoca dezorientare temporară şi o oarecare pierdere a memoriei, dar eu nu m-am născut nici ieri şi nici alaltăieri şi ştiu să fac diferența între amnezie şi reticență, mai ales în cazul unui copil. Ascunde ceva. Poate destul de multe.

– Bine.

– Vrei un sfat? Promite-i că-i dai de mâncare ca lumea şi o să-ți spună absolut tot.

– Mulțumesc, doctore. Să-mi trimiți nota de plată.

Roper făcu un semn dezinteresat din mână.

– Uite ce zic eu: îmi faci odată cinste cu o masă bună, într-un local mai elegant decât spelunca aia a lui Bev, şi suntem chit.

Din cauza accentului sudist, *chit* sunase *ghid*.

– Încă ceva: vreau şi eu să aflu povestea după ce ți-o spune ție.

După ce doctorul plecă, Tim închise uşa şi rămase singur cu băiatul. Scoase telefonul mobil din buzunar şi îl sună pe Bill Wicklow, polițistul care urma să intre în patrula de noapte după Crăciun. Băiatul îl urmărea foarte atent.

– Bill? Sunt Tim. Mda, bine. Mă întrebam dacă ai vrea să faci o încercare la noapte, să vezi cum e în patrulă. Ca un fel de repetiție, să zicem, că, uite, a apărut o problemă la depozite şi nu mai ajung să mă odihnesc înainte.

Ascultă ce îi răspundea Bill şi apoi:

– Excelent! Îți rămân dator. Îți las ceasul de pontaj la secție. Nu uita că trebuie să-l întorci. Mulțumesc încă o dată.

Încheie convorbirea şi se uită bine la băiat. Da, vânătăile de pe față o să se facă tare urâte, dar vor dispărea într-o săptămână sau două, nu însă şi privirea disperată din ochii lui.

– Te simți mai bine? Ți-a mai trecut durerea de cap?

– Da, domnule.

– Nu mă mai domni atâta. Spune-mi Tim. Eu cum să-ți spun? Care-i numele tău real?

Luke şovăi puțin, apoi îi spuse.

7

Era tare frig în galeria slab luminată care lega Jumătatea Anterioară de Jumătatea Posterioară şi Avery începu imediat să dârdâie. Purta tot hainele pe care le avusese atunci când Zeke şi Carlos îl scoseseră din bazin şi şiroia apa din ele. Începură să-i clănțăne dinții, dar tot nu spunea ce ştia. Era important. Totul era important acum.

– Termină odată cu clănțănitul ăla! îl repezi Gladys, care, fără urmă din zâmbetul obişnuit, îl ducea în scaunul cu rotile. Mi se face scârbă când te aud.

Toată lumea aflase ce făcuse rahatul ăla cu ochi şi, la fel ca toți angajații Institutului, Gladys intrase în panică și avea să rămână astfel până când Luke Ellis va fi adus înapoi şi vor respira cu toții uşurați.

– N-n-nu p-p-pot, spuse Avery. Mi-e f-f-frig.

– Ți se pare că-mi pasă?

Vocea ridicată a femeii răsună prelung între pereții acoperiți cu faianță.

– Tu îți dai seama ce-ai făcut? Ai măcar cea mai mică *idee*?

Avery avea. De fapt, avea mai multe idei, unele dintre ele aparținându-i chiar lui Gladys (spaima ei era ca un şobolan care alerga pe o roată chiar în capul ei), altele numai şi numai ale lui.

Se făcu puțin mai cald după ce trecură de uşa pe care scria ACCESUL PERMIS DOAR PERSOANELOR AUTORIZATE, iar în sala urâtă şi sărăcăcioasă, unde îi aştepta doctorița James (cu halatul alb, încheiat strâmb, cu părul vâlvoi, cu un zâmbet larg şi tâmp pe buze), era şi mai cald.

Avery începu să tremure din ce în ce mai puțin, apoi nu mai tremură deloc, dar reveniră Luminile Stasi. Nu-l deranjau, pentru că le putea face să dispară oricând ar fi vrut. Mai devreme, Zeke aproape îl înecase – de fapt, înainte să leşine, Avery chiar crezuse că era *mort* –, dar şi bazinul ăla îl ajutase într-un fel. Înțelegea că îi ajuta pe toți copiii scufundați în el, numai că avea sentimentul că în cazul lui fusese vorba de ceva mai mult, cel mai puțin important lucru fiind faptul că obținuse şi puteri telekinetice pe lângă cele telepatice. Gladys era înspăimântată de ce s-ar fi putut întâmpla dacă Luke vorbea, însă Avery credea că, dacă-şi punea mintea la lucru, ar putea s-o facă să-i fie frică de *el,* de micuțul Avery Dixon.

Însă nu era momentul acum.

– Bună, tinere! rosti doctorița James pe tonul artificial al unui politician într-un spot electoral de la televizor.

Gândurile ei fluturau în jur ca nişte bucăţele de hârtie împrăştiate de un vânt puternic. *A păţit ceva, ceva tare nasol*, îşi spuse Avery. *Parcă a fost expusă la nişte radiaţii foarte puternice şi s-a îmbolnăvit – numai că radiaţiile alea i-au afectat creierul, nu oasele.*

– Bună! răspunse el.

Doctoriţa Jeckle îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă, de parcă *Bună* ar fi fost poanta celui mai bun banc pe care îl auzise vreodată.

– Nu ne aşteptam să te vedem atât de curând, dar îţi urez bun venit! Ai să te reîntâlneşti aici cu câţiva dintre prietenii tăi!

Ştiu, îşi spuse Avery, *şi abia aştept să-i văd. Cred că şi ei se vor bucura să mă vadă.*

– Mai întâi şi mai întâi, trebuie să te dezbrăcăm de hainele astea ude, spuse doctoriţa, aruncându-i lui Gladys o privire plină de reproş.

Însă Gladys era ocupată cu scărpinatul, încercând astfel să scape de vibraţiile de pe piele (sau *din* ea). *Să te văd ce ai să reuşeşti*, îi spuse Avery în gând.

– Îl chem pe Henry să te ducă în camera ta. Îngrijitorii noştri sunt tare drăguţi. Poţi să mergi singur?

– Da.

Doctoriţa Jeckle mai scoase câteva hohote de râs – capul pe spate, gâtul încordat. Avery se ridică de pe scaunul cu rotile şi îi aruncă lui Gladys o privire lungă, scrutătoare. Femeia se opri din scărpinat şi acum începu *ea* să tremure, nu pentru că ar fi fost udă şi nici pentru că i-ar fi fost frig, ci din cauza lui. Îi simţea puterea şi nu-i plăcea deloc ce simte.

Dar lui Avery îi plăcea. Era destul de mişto.

8

Pentru că în camera domnului Jackson nu mai era alt scaun, Tim aduse unul din birou. Se gândi dacă să-l pună în faţa băiatului, dar îşi dădu seama că ar semăna prea mult cu scena unui interogatoriu dintr-o secţie de poliţie, aşa că îl aşeză alături de fotoliu, putând astfel să stea lângă puşti aşa cum ai sta lângă un prieten ca să te uiţi la televizor, numai că aparatul domnului Jackson era stins.

– Deci, Luke, spuse el, Annie zice că ai fost răpit, numai că Annie nu prea are… toate minţile la ea, să zicem.

– În privinţa asta le are, răspunse Luke.

– În regulă. De unde ai fost răpit?

– Din Minneapolis. Mi-au făcut ceva şi mi-am pierdut cunoştinţa. Şi mi-au ucis părinţii.

Îşi trecu o mână peste ochi.

– Deci oamenii care te-au răpit te-au luat din Minneapolis şi te-au dus în Maine. Cum au făcut-o?

– Nu ştiu. Eram inconştient. Probabil cu avionul. Pe bune că sunt din Minneapolis. Poți să verifici. Nu trebuie decât să suni la şcoala unde mă duc. Se cheamă Şcoala Broderick pentru Copii Supradotați.

– De aici trag concluzia că tu eşti un copil foarte inteligent.

– Da, spuse Luke, fără strop de mândrie în glas. Sunt deştept, dar acum sunt foarte flămând. În ultimele două zile n-am mâncat decât un sandvici şi o bucată de plăcintă. Cred că au fost două zile. Am pierdut noțiunea timpului. Mi le-a dat un bărbat pe care îl cheamă Mattie.

– Atâta tot ai mâncat?

– Şi o bucățică de gogoaşă, zise Luke. Foarte mică.

– Dumnezeule mare, hai să-ți dau să mănânci ceva!

– Da, spuse repede Luke. Te rog, dă-mi!

Tim îşi scoase telefonul din buzunar.

– Wendy? Sunt Tim. Vreau să te rog să-mi faci un serviciu.

9

Camera lui Avery din Jumătatea Posterioară era goală ca o celulă de puşcărie. Până şi patul era un pat simplu, de campanie. Niciun poster cu personajele de la Nickelodeon pe pereți şi nicio figurină din G.I. Joe pe birou, cu care să se joace. Pe Avery nu-l deranja deloc. Nu avea decât zece ani, însă acum trebuia să se comporte ca un adult, iar adulții nu se jucau cu soldăței de plumb.

Numai că nu pot să mă descurc singur, îşi zise el.

Îşi aduse aminte de Crăciunul din urmă cu un an. Îl durea amintirea asta, dar nu o alungă. Primise castelul din piese Lego pe care şi-l dorea, însă, atunci când a văzut toate piesele împrăştiate pe jos în fața lui, nu a ştiut cum să-l asambleze ca să semene cu poza de pe cutie, adică un castel impunător, cu turnuri şi cu porți şi cu pod basculant, şi a început să plângă. Atunci tatăl lui (mort acum – Avery era sigur de asta) s-a aşezat în genunchi lângă el şi i-a spus *Urmăm instrucțiunile şi îl facem împreună. Încet-încet.* Şi aşa au făcut. Castelul a stat pe biroul din camera lui, păzit de figurinele din G. I. Joe. Castelul ăla a fost singurul lucru pe care oamenii de la Institut nu au fost capabili să-l reconstruiască.

Acum stătea întins pe patul de campanie, îmbrăcat cu haine uscate şi gândindu-se la cât de frumos fusese castelul lui. Şi simțind bâzâitul. Bâzâitul ăsta era constant aici, în Jumătatea Posterioară. Destul de sonor în camere, mai puternic pe holuri, cel mai puternic în zona de lângă cantină, unde era uşa zăvorâtă, care dădea în jumătatea din spate a Jumătății Posterioare. Îngrijitorii, a căror cameră de recreere se afla chiar alături, numeau zona aceasta Grădina de Zarzavaturi, pentru că acei copii care trăiau aici (dacă se putea spune că „trăiau“) erau nişte legume. Nişte gângavi, dar probabil că erau utili, presupunea

Avery. Ca staniolul de la ciocolată de pe care mai lingeai resturile și pe care îl aruncai liniștit apoi.

Uşile de aici aveau lacăte. Avery se concentră, încercând să-l descuie pe cel de la uşa lui. Nu că ar fi vrut să iasă în holul cu mochetă albastră, însă i se părea interesant acest experiment. Simți cum încuietoarea *încerca* să se mişte, dar nu reuşi s-o facă până la capăt. Se întrebă dacă George Iles ar putea să o descuie, pentru că George fusese dintotdeauna un TK-pozi mai puternic decât el. Avery credea că da, ar putea, cu condiția să aibă parte şi de puțin ajutor. Se gândi iarăşi la ce-i spusese tatăl său: *O facem împreună. Încet-încet.*

La ora cinci, uşa se deschise şi în prag apăru un îngrijitor în uniformă roşie şi cu o figură încruntată. Personalul de aici nu purta ecusoane cu nume, dar Avery nici nu avea nevoie de un asemenea ecuson. Pe tipul ăsta îl chema Jacob şi colegii îi ziceau Şarpele-Jake. Fusese în marină. *Ai vrut să intri în trupele SEAL*, îi spuse Avery în gând, *dar n-ai fost capabil. Ți-au dat un şut în fund. Cred că din cauză că-ți plăcea prea mult să faci rău oamenilor.*

– Cina! îl anunță Şarpele-Jake. Vino, dacă vrei să mănânci! Dacă nu, te încui la loc până când se dau filmele.

– Vreau să mănânc.

– În regulă. Îți plac filmele, pişpirică?

– Da, spuse Avery.

Şi îşi continuă răspunsul în gând: *Dar astea n-o să-mi placă. Filmele astea omoară oameni.*

– O să-ți placă foarte mult astea de la noi, zise Jake. La început dăm mereu câte un desen animat. Cantina e la stânga. Hai, mişcă-te odată, nu mai tândăli!

Şi Jake îi trase o palmă zdravănă peste fund ca să-l pună în mişcare.

La mesele din cantină – o încăpere mohorâtă, zugrăvită în verde-închis, ca holul din Jumătatea Anterioară – stăteau vreo doisprezece copii care mâncau tocană de vită. Mama lui Avery obişnuia să gătească aşa ceva cel puțin de două ori pe săptămână, pentru că-i plăcea foarte mult surioarei lui. Probabil şi ea era moartă. Majoritatea copiilor arătau ca nişte zombi şi se auzeau multe smiorcăieli şi plescăieli. Văzu o fată care fuma şi mânca în acelaşi timp. Îşi scutura țigara în farfurie, se uita în jur cu o privire pierdută şi începea din nou să mănânce din tocana condimentată cu scrum.

O simțise pe Kalisha încă din galerie, iar acum o şi vedea la o masă de lângă perete. Trebui să-şi înfrâneze dorința de a fugi la ea ca s-o îmbrățişeze. Gestul acesta ar atrage atenția şi Avery nu voia asta, ba chiar dimpotrivă. Helen Simms stătea lângă Sha, cu mâinile lipsite de vlagă puse pe masă, de-o parte şi de cealaltă a castronului cu tocană. Se uita țintă în tavan. Părul ei, atât de mişto colorat atunci când venise în Jumătatea Anterioară, îşi

pierduse luciul şi îi atârna în smocuri umede şi slinoase peste față – peste fața ei *mult mai slabă* acum. Kalisha îi dădea de mâncare în gură sau, mai bine zis, încerca.

– Haide, Hel! Haide, fată! Uite avionul!

Sha reuşi să-i bage în gură o lingură cu tocană. Când o bucată maronie de carne încercă să se strecoare afară, peste buza inferioară a lui Helen, Sha o împinse la loc cu lingura. De data aceasta Helen înghiți şi Sha îi surâse.

– Bravo, fată! *Bravo!*

Sha! o strigă Avery în gând. *Hei, Kalisha!*

Fata se uită uluită în jur, îl văzu şi se lumină la față.

Avester!

O şuviță de salivă maronie se scurgea pe bărbia lui Helen. Nicky, care stătea de cealaltă parte a ei, o şterse cu un şervețel din hârtie, apoi îl observă şi el pe Avery, zâmbi cu toată gura şi îi făcu cu ochiul. George, care stătea vizavi de Nicky, se întoarse să vadă ce se întâmpla.

– Hei, ce să vezi? E chiar Avester al nostru! exclamă George. Zicea Sha că s-ar putea să apari şi tu. Bun venit în fericitul nostru cămin, eroule!

– Pune mâna de ia-ți o farfurie, dacă ai de gând să mănânci! îi spuse o femeie mai în vârstă şi cu trăsături dure.

Avery ştia că o cheamă Corinne şi că-i plăcea să împartă palme în dreapta şi în stânga. Se simțea tare bine când pălmuia pe câte cineva.

– Tre' să închid mai devreme ca să vă duceți la film.

Avery îşi luă o farfurie adâncă în care îşi puse un polonic de tocană. Da, tocană din asta făcea mama lui acasă. Îşi mai luă şi o felie de pâine albă, cu miezul spongios, şi apoi se aşeză la masa prietenilor lui. Sha îi zâmbi. O durea foarte tare capul, dar tot îi zâmbi, și lui îi veni să râdă, dar şi să plângă în acelaşi timp.

– Hai, bagă în tine, amice! spuse Nicky, deşi el aproape nici nu se atinsese de mâncare.

Avea ochii injectați şi se tot freca la tâmpla stângă.

– Ştiu că arată ca o cufureală, dar nu-i bine să mergi la film cu burta goală.

L-au prins pe Luke? îl întrebă Sha.

Nu. Şi fac pe ei de frică.

Bine. Foarte bine!

O să ne facă injecții înainte de filme?

Nu cred. În seara asta ne dau un film mai nou, pe care nu l-am văzut decât o dată.

George se uita atent la ei. Auzise. Odată ca niciodată, pe vremea Jumătății Anterioare, George Iles nu fusese decât TK, dar acum căpătase şi alte puteri. Toți căpătaseră. Jumătatea Posterioară îți sporea abilitățile, dar niciunul dintre copiii de aici nu era de nivelul lui Avery. Pe el îl schimbase bazinul cu apă. Acum ştia foarte multe lucruri, despre testele care se făceau în

Jumătatea Anterioară, de exemplu. Multe dintre ele făceau parte din proiectele personale ale doctorului Hendricks, însă toate injecțiile aveau un scop practic. Unele dintre acestea trebuiau să-ți limiteze puterile, însă Avery nu apucase să le facă. Pe el îl duseseră direct în bazinul cu apă, unde bătuse la uşa morții de câteva ori, poate chiar i se permise și să intre; acum, drept rezultat, putea să vadă Luminile Stasi ori de câte ori voia. Nu avea nevoie de filme şi nu avea nevoie să facă parte din vreun stup de albine în care toată lumea gândeşte la unison. Crearea unor astfel de „stupuri“ era principala sarcină a Jumătății Posterioare.

Dar nu avea decât zece ani. Asta era o problemă.

În timp ce mânca intră în mintea lui Helen şi se bucură să afle că încă nu dispăruse, pentru că o plăcea pe Helen. Nu era ca scorpia aia de Frieda. Nu avea deloc nevoie să citească gândurile Friedei ca să ştie că îl trăsese de limbă şi după aia îl trădase. *Cine* altcineva s-o fi făcut?

Helen?

Nu. Nu vorbi cu mine, Avery. Trebuie să…

Atâta tot reuşi să prindă Avery, dar înțelese. Helen trebuia să se ascundă. În capul ei era un burete îmbibat cu durere şi trebuia să se ascundă de el cât de bine putea. Într-un anume sens, aceasta era o reacție logică. Problema era că buretele acela continua să se umfle și se va tot umfla până ce Helen nu va mai avea unde să se ascundă şi atunci o va strivi de peretele propriului craniu, aşa cum striveşti o muscă pe perete. Şi atunci se va termina cu ea. Helen, cea pe care o cunoscuseră ei, nu va mai fi.

Avery i se strecură în minte. I se părea mai uşor decât atunci când încercase să-şi descuie uşa, pentru că dintotdeauna fusese un TP puternic, iar telekinezia era ceva nou pentru el. Era neîndemânatic şi trebuia să fie foarte atent. Îşi dădu seama că nu avea cum să o vindece pe Helen de durere, dar măcar i-o putea *diminua.* O putea proteja cât de cât de ea însăși. I-ar face un bine, le-ar face tuturor un bine… pentru că vor avea nevoie de tot ajutorul posibil.

Descoperi în capul lui Helen buretele plin cu migrenă. Îi ceru să nu se mai umfle. Îi ceru să dispară. Buretele îl refuză. Avery îl împinse. În fața ochilor îi apărură luminile colorate, care se învârteau încet, ca frişca într-o ceaşcă cu cafea. Îl împinse şi mai tare. Buretele era elastic, dar ferm.

Kalisha, ajută-mă!

La ce? Ce faci?

Îi spuse. Cu destul de multă timiditate, intră şi ea în capul lui Helen. Împinseră amândoi. Buretele plin de migrenă parcă cedă puțin.

George! zise Avery. *Nicky! Ajutați-ne!*

Nicky reuşi să-i ajute, dar nu prea mult. George păru nedumerit în prima clipă, apoi intră şi el, dar ieşi repede.

– Nu pot, şopti el. E beznă acolo.

Dă-o dracului de beznă! se enervă Kalisha. *Putem s-o facem!*

George se întoarse, însă se temea şi nu le era de folos, dar măcar se afla alături de ei.

Nu-i decât un burete, le spuse Avery. Nici nu-şi mai vedea farfuria cu tocană. O înlocuise vârtejul Luminilor Stasi. *Nu vă poate face niciun rău. Hai să împingem! Toți odată!*

Încercară şi se întâmplă ceva. Helen îşi coborî privirea din tavan şi se uită la Avery.

– Ia te uită cine-i aici, spuse ea răguşit. Parcă m-a mai lăsat durerea de cap. Slavă Domnului!

Şi începu să mănânce.

– Uau! exclamă George. Ce-am făcut?

Zâmbind, Nick ridică mâna:

– Bate palma, Avery!

Avery bătu palma cu el. Punctele colorate dispărură, luând cu ele starea lui de bine. Migrena lui Helen va reveni şi se va înrăutăți de fiecare dată când se va uita la filme. La fel şi durerea de cap a lui Sha. La fel şi a lui Nicky. Şi a lui. Până la urmă, toți vor ajunge să bâzâie în Grădina de Zarzavaturi.

Dar poate… dacă îşi uneau toți forțele… şi dacă aveau cum să-şi creeze un scut…

Sha!

Kalisha se uită la el. Kalisha îl ascultă. Îl ascultară şi Nicky şi George cât de bine puteau, fiindcă acum păreau pe jumătate surzi, dar Sha auzi fiecare cuvânt. Mai luă o gură din tocană, după care lăsă jos lingura şi clătină din cap.

Nu putem să evadăm de aici, Avery. Nici să nu te mai gândeşti la asta.

Ştiu că nu putem, dar trebuie să facem ceva. *Trebuie să-l ajutăm pe Luke şi trebuie să ne ajutăm pe noi înşine. Văd toate piesele, dar nu-mi dau seama cum să le îmbin. Nu ştiu…*

– Nu ştii cum să construieşti castelul, spuse tare Nicky, pe un ton meditativ.

Helen se oprise din mâncat şi iar se apucase să studieze tavanul. Buretele cu migrena se umfla din nou, înfruptându-se cu mintea ei. Nicky începu să-i dea mâncarea în gură.

– Țigări! zbieră unul dintre îngrijitori.

Ținea o cutie la vedere. Se pare că aici țigările erau gratuite și fumatul era încurajat.

– Care din voi vrea să tragă un fum înainte de filme?

Nu putem să evadăm, le spuse Avery în gând, *aşa că ajutați-mă să construiesc un castel. Un zid. Un scut. Castelul* nostru. *Zidul* nostru. *Scutul* nostru.

Se uită la Sha, la Nicky, apoi la George și din nou la Sha, implorând-o să înțeleagă. Ochii fetei străluciră.

S-a prins, îşi spuse Avery. *Slavă Domnului, s-a prins!*

Fata vru să spună ceva, dar închise repede gura când îngrijitorul – Clint îl chema – trecu pe lângă ei zbierând:

– Țigări! Care vrea una înainte de film?

După ce Clint trecu mai departe, Kalisha spuse:

– Dacă nu putem să evadăm, va trebui să punem stăpânire pe locul ăsta.

10

De la prima lor cină la restaurantul mexican din Hardeeville, atitudinea inițial glacială a polițistei Wendy Gullickson față de Tim se topise complet. Acum erau un cuplu, aşa că era perfect normal ca Wendy să-l sărute mai întâi pe obraz, apoi – foarte repede – şi pe gură, atunci când intră în camera din spate a domnului Jackson.

– Ea este domnișoara polițist Gullickson, o prezentă Tim, dar tu poți să-i zici Wendy. Cred că nu se supără.

– Nu, spuse Wendy. Cum te cheamă?

Luke se uită la Tim, care dădu uşor din cap.

– Luke Ellis.

– Îmi pare bine de cunoştință, Luke. Ia te uită ce vânătaie ai acolo!

– Da, domnișoară. M-am ciocnit de ceva.

– Da, *Wendy* – aşa să-mi zici. Şi ce-i cu bandajul ăla de la ureche? Ți-ai zdrelit-o şi pe ea?

Vorbele astea îl făcură să zâmbească puțin.

– Cam aşa ceva.

– Mi-a zis Tim că ți-e foame, aşa că ți-am luat un meniu de la fast-food-ul de pe Strada Principală. Avem cola, aripioare de pui, burgeri şi cartofi prăjiți. Ce vrei?

– Tot, răspunse Luke, făcându-i să râdă pe Tim şi pe Wendy.

Şi amândoi se uitară uimiți la el cum înfulecă două aripioare, după care un hamburger, după care aproape toți cartofii şi, la sfârşit, o porție zdravănă de orez cu lapte. Pentru că sărise peste masa de prânz, Tim mâncă restul aripioarelor şi bău o cola.

– Mai bine? îl întrebă Tim pe Luke când terminară de mâncat.

Luke izbucni în plâns şi nu-i răspunse.

Wendy îl luă în brațe şi îl mângâie pe păr, încercând totodată să-i descâlcească şuvițele. Când suspinele lui Luke se mai domoliră, Tim se aşeză pe vine lângă el.

– Îmi pare rău, murmură Luke. Îmi pare foarte, foarte rău.

– Nu-i nimic. Înțelegem.

– Mă simt ca şi cum aş fi înviat. Nu ştiu de ce m-ar face asta să plâng.

– Cred că se numeşte „sentiment de uşurare“, zise Wendy.

– Luke susține că părinții i-ar fi fost ucişi şi el a fost răpit, spuse Tim.

Wendy făcu ochii mari.

– Nu „susțin“! strigă Luke, mai să sară din fotoliul domnului Jackson. Ăsta-i adevărul!

– Nu mi-am ales bine cuvintele. Spune-ne tu cum a fost, Luke.

Băiatul se gândi puțin, după care zise:

– Vrei să faci mai întâi ceva pentru mine?

– Dacă pot, răspunse Tim.

– Uită-te afară! Spune-mi dacă tipul ăla mai e aici!

– Norbert Hollister? zâmbi Tim. I-am zis să se care. Probabil că acum deja își cumpără bilete de loterie. E convins că o să fie următorul milionar din Carolina de Sud.

– Uită-te, te rog!

Tim îi aruncă o privire lui Wendy, care ridică din umeri şi spuse:

– Mă duc eu să mă uit.

Se întoarse după un minut încruntată.

– Uite că nu-şi ia niciun bilet de loterie. Stă pe un balansoar în fața haltei și citeşte o revistă.

– Cred că e unul dintre „unchi“, murmură Luke. Am avut „unchi“ din ăştia şi în Richmond şi în Wilmington. Poate şi în Sturbridge. Habar n-aveam că am atât de mulți „unchi“.

Încercă să râdă. Hohotele lui aveau un zăngănit metalic.

Tim se ridică şi se duse la uşă. Chiar atunci Norbert Hollister se sculă din balansoar şi porni agale în direcția motelului lui prăpădit. Nu se uită în urmă. Tim se întoarse la Luke şi Wendy.

– Acum chiar a plecat, băiete.

– Poate s-a dus să-i sune, spuse Luke, lovind nervos cu degetul în cutia de cola. N-am să-i las să mă ia înapoi. Era să mor acolo!

– Unde? vru să ştie Tim.

– La Institut.

– Începe cu începutul şi spune-ne tot, îl rugă Wendy.

Iar Luke le spuse.

11

Când termină de povestit – după aproape o jumătate de oră şi încă o cutie de cola – urmară câteva clipe de tăcere profundă, apoi Tim şopti:

– Imposibil! În primul rând pentru că, dacă au fost atât de multe răpiri, s-ar fi aflat de ele şi lumea ar fi intrat în stare de alertă.

Wendy clătină din cap.

– Ar trebui să ştii că nu-i aşa, doar ai fost polițist. Acum câțiva ani s-a făcut un studiu care a demonstrat că în Statele Unite dispar anual cam cinci sute de mii de copii. Şocantă cifră, nu crezi?

– Ştiu că cifrele sunt mari. În ultimul meu an de activitate în poliția din Sarasota au dispărut de acolo aproape cinci sute de copii, însă mulți dintre ei, *majoritatea*, s-au întors singuri acasă.

Tim se gândea la Robert şi Roland Bilson, gemenii pe care-i prinsese în toiul nopții furişându-se afară din casă ca să se ducă la Târgul Agricol din Dunning.

– Dar tot mai rămân mii, zise Wendy. *Zeci* de mii.

– De acord, dar câți dintre părinții lor sunt uciși?

– Nu ştiu. Şi mă îndoiesc că s-ar fi făcut vreun studiu pe tema asta.

Wendy se întoarse spre Luke, care le urmărise discuția cu privirea, aidoma unui spectator la un meci de tenis. Ținea mâna în buzunar, pe stick-ul de memorie, mângâindu-l de parcă ar fi fost un talisman norocos.

– Poate, interveni el, ei fac în aşa fel încât să pară nişte accidente.

Din senin, Tim şi-l imagină pe puştiul ăsta alături de Annie-Orfana, în cortul ei, ascultând aiureala aia de emisiune de la radio și discutând amândoi despre conspirații. Discutând despre *ei.*

– Zici că ți-ai tăiat lobul urechii pentru că îți implantaseră acolo un dispozitiv de urmărire, spuse Wendy. Chiar aşa a fost, Luke? Nu minți?

– Aşa a fost. Nu mint.

Wendy nu mai ştia ce să spună. Se uită la Tim, rugându-l din priviri să continue el.

Tim puse cutia goală de cola în punga în care fusese mâncarea şi unde acum nu mai erau decât ambalaje şi oase de pui.

– Tu vorbeşti despre o structură secretă, care desfăşoară un program secret pe pământ american, şi că programul ăsta ar dura de foarte mulți ani. Poate că pe vremuri aşa ceva ar fi fost posibil, în teorie. Însă nu şi acum, în era computerelor. Cele mai mari secrete ale guvernului sunt publicate pe internet de organizația aia de ticăloşi care se cheamă…

– WikiLeaks, am auzit despre WikiLeaks, îl întrerupse Luke pe un ton iritat. Ştiu cât de greu e să mai păstrezi un secret în zilele astea şi ştiu că vi se pare o aberație tot ce vă spun. Pe de altă parte, în Al Doilea Război Mondial, nemții au omorât şapte milioane de evrei în lagărele lor. Şi țigani, şi homosexuali.

– Dar se ştia de existența acelor lagăre, spuse Wendy, încercând să-l ia de mână.

Luke se feri de atingerea ei.

– Aş fi în stare să pariez pe un milion de dolari că locuitorii din Dennison River Bend, care-i localitatea cea mai apropiată, ştiu că se petrece *ceva* acolo. Ceva rău. Nu ştiu ce anume, pentru că *nu vor* să ştie. De ce ar vrea? Îi ține pe linia de plutire şi, la urma urmei, cine i-ar crede? În fond, şi astăzi mai există oameni care nu cred că nemții au ucis atât de mulți evrei. Atitudinea asta se cheamă negare.

Da, îşi spuse Tim, *puştiul ăsta are dreptate. Încearcă să ascundă ce s-a întâmplat cu adevărat folosind o poveste elucubrantă, însă-i clar că e extrem de inteligent.*

– Vreau să-mi dau seama dacă am înțeles bine, spuse Wendy.

Vorbea cu foarte multă blândețe. Amândoi îi vorbeau cu foarte multă blândețe. Nu trebuia să fii copil-minune ca să ştii că aşa vorbesc oamenii cu cineva care dă senzația că ar avea ceva probleme la mansardă. Da, sigur că se simțea dezamăgit. Dar surprins? Nu prea. La ce se aştepta?

– Oamenii ăia descoperă, prin nu se ştie ce metode, copii cu puteri telepatice şi… din alea… tele…

– Telekinetice. Li se spune TK acelor copii. De obicei, talentele astea sunt destul de slabe – nici măcar cei TK-pozi nu sunt în stare să facă prea multe, dar doctorii de la Institut le dezvoltă cu „injecții pentru puncte“, aşa le zic ei, numai că punctele alea sunt Luminile Stasi despre care v-am spus. Injecțiile care provoacă apariția luminilor trebuie să ne intensifice abilitățile. Poate printre ele sunt şi unele care ar trebui să ne facă să rezistăm mai mult. Sau…

Nu se mai gândise la asta până acum.

– Sau să ne împiedice să ni le dezvoltăm prea mult, pentru că aşa am fi un pericol pentru ei.

– Ca un fel de vaccin?

– S-ar putea spune şi aşa, da.

– Înainte să te răpească, erai capabil să mişti obiectele cu puterea minții.

– Obiecte *mici.*

– Şi de când te-au scufundat în bazinul ăla cu apă, când aproape ai văzut moartea cu ochii, ai început să poți citi gândurile.

– Puteam mai dinainte. Bazinul doar… mi-a mărit un pic abilitatea asta. Însă tot nu pot…

Începu să-şi maseze ceafa. Era greu de explicat, iar vocile lor, atât de scăzute și de calme, îl călcau pe nervii deja întinşi la maximum. Probabil că îşi va pierde curând mințile. Oricum, cei doi credeau deja că e nebun.

– Însă tot nu pot să le citesc prea bine. Niciun copil nu era atât de puternic, poate doar cu excepția lui Avery. El e foarte tare.

– Hai să văd dacă am priceput, spuse Tim. Răpesc copii cu puteri paranormale mediocre, îi îndoapă cu steroizi mintali, după care-i pun să omoare oameni. De exemplu, pe politicianul ăla care voia să candideze la funcția de preşedinte. Mark Berkowitz.

– Da.

– De ce nu i-au folosit împotriva lui Bin Laden? întrebă Wendy. Mi s-ar fi părut o țintă mai firească pentru un asemenea… un asemenea asasinat la nivel mental?

– Nu ştiu, răspunse Luke.

Vocea îi era sleită, iar vânătaia de pe obraz se făcea tot mai neagră.

– Habar n-am cum îşi aleg țintele. Am vorbit odată despre asta cu prietena mea, Kalisha. Nici ea nu ştia.

– Dar de ce organizația asta secretă nu foloseşte asasini profesionişti? N-ar fi mai simplu?

– Doar în filme pare simplu, zise Luke. Cred că în viața adevărată asasinii dau greş de foarte multe ori sau sunt prinşi, aşa cum era să se întâmple cu tipii care l-au omorât pe Bin Laden.

– Hai să facem o demonstrație, spuse Tim. Uite, eu acum mă gândesc la un număr. Spune-mi numărul.

Luke încercă. Se concentră şi aşteptă să vadă punctele colorate, însă nu văzu nimic.

– Nu pot.

– Atunci, mişcă ceva. Ziceai că ăsta-i talentul tău, că din cauza asta te-au răpit.

Wendy clătină din cap. Tim nu era telepat, dar ştia ce gândeşte. *Nu-l mai necăji. E un copil fugar tulburat şi dezorientat.* Însă Tim era de părere că, dacă ar fi aflat ce se ascundea în spatele poveştii fantasmagorice a puştiului, poate reuşeau să îşi dea seama ce ar trebui să facă în continuare.

– Ce zici de punga aia de hârtie? Că nu mai are mâncare înăuntru. E uşoară şi ar trebui să poți s-o mişti.

Luke se uită fix la pungă. O secundă, Tim avu senzația că simte ceva, ca o adiere pe piele. Atâta tot. Punga nu se mişcă. Normal că nu.

– În regulă, interveni Wendy. Cred că ajunge pentru mo…

– Ştiu că sunteți iubiți, zise Luke. Asta ştiu.

– Nu mă dai pe spate cu chestia asta, puştiule, zâmbi Tim. Ai văzut că m-a sărutat la venire.

Luke se întoarse cu fața la Wendy.

– Pleci într-o călătorie. La sora ta, corect?

Femeia făcu ochii mari.

– De unde…

– Nu te lăsa păcălită, zise Tim… dar cu tandrețe. Este o şmecherie veche, pe care o folosesc aşa-zişii clarvăzători. O presupunere bazată pe ceva informații pe care le-a căpătat înainte, deşi, trebuie să recunosc, puştiul e bun, tare bun.

– De unde să fi avut eu vreo informație despre sora lui Wendy? întrebă Luke, dar fără să-şi facă speranțe.

Îşi jucase cărțile una câte una şi ajunsese la ultima, dar era îngrozitor de obosit. În tren dormise prost şi somnul îi fusese bântuit de coşmaruri, mai ales coşmaruri în care se afla din nou în bazinul cu apă.

– Scuză-ne puțin, spuse Tim.

Fără să-i aştepte răspunsul, o luă de mână pe Wendy şi o duse lângă uşa care dădea în birou. Îi spuse ceva. Femeia dădu din cap, îşi scoase mobilul din buzunar şi ieşi. Tim se întoarse la Luke.

– Cred că ar fi bine să plecăm de aici.

În primul moment, băiatul crezu că au de gând să-l ducă la gară şi să-l urce în alt marfar, ca să nu mai aibă nimic de-a face

cu el, un copil fugar, şi cu povestea lui absurdă, apoi înțelese că voiau să-l ducă la secția de poliție.

Ei, şi ce? îşi zise el. Am ştiut mereu că acolo o să ajung. Şi poate că o secție mică e mai bună decât una mare, unde se ocupă de o grămadă de infractori.

Însă mai ştiau şi că făcuse o obsesie față de tipul ăla, Hollister, iar asta nu era bine. Deocamdată nu putea decât să spere că nu-l minţiseră şi că Hollister era un localnic oarecare. Şi probabil chiar aşa *era*. În fond, Institutul nu putea să aibă oameni chiar peste tot, nu?

– Bine, dar mai întâi trebuie să-ți spun ceva şi să-ți arăt o chestie.

– Dă-i drumul! spuse Tim.

Se aplecă spre băiat, privindu-l drept în ochi. *Poate că doar voia să facă pe plac unui nebun*, îşi zise Luke, dar părea că vrea să-l asculte. Măcar atât.

– Vor veni după mine dacă află că sunt aici. Probabil că vor avea arme, pentru că le e îngrozitor de teamă că m-ar putea crede cineva.

– Am înțeles, spuse Tim, dar să ştii că avem nişte polițişti tare buni, chiar dacă nu prea mulți. Cred că eşti în siguranță, Luke.

N-ai idee cu cine te pui, îi replică băiatul în gând.

Doar în gând, pentru că nu mai avea energie ca să încerce să-l convingă de adevărul spuselor sale. Wendy se întoarse şi-i făcu un semn din cap lui Tim, însă Luke era mult prea ameţit ca să-i mai pese.

– Femeia care m-a ajutat să evadez din Institut mi-a dat două lucruri. Un cuțit, pe care l-am folosit ca să-mi tai urechea şi să scap de dispozitivul de urmărire. Şi ăsta.

Scoase stick-ul de memorie din buzunar.

– Nu ştiu ce e pe el, dar cred că ar trebui să te uiți înainte de a lua alte măsuri.

Şi i-l întinse lui Tim.

12

Rezidenții din Jumătatea Posterioară (mai bine zis, din jumătatea anterioară a Jumătății Posterioară, adică cei optsprezece copii din Grădina de Zarzavaturi care rămaseră în spatele uşii zăvărâte, bâzâind mai departe) primiră o pauză de douăzeci de minute înainte de film. Jimmy Cullum se împletici ca un zombi înapoi în cameră, sperând că o să-l mai lase durerea de cap. Hal, Donna şi Len rămaseră în cantină – băieții holbându-se la desertul (budincă de ciocolată primiseră în seara asta) pe jumătate mâncat, iar Donna contemplând o țigară fumegândă şi dând senzația că uitase cum să o fumeze.

Kalisha, Nick, George, Avery şi Helen se duseră în sala cu mobilă ieftină şi cu televizor vechi. La televizorul ăla nu se dădeau decât seriale antice şi de demult – *Ce vrăji a mai făcut*

nevasta mea şi *Zile fericite*[106]. Katie Givens era acolo. Nu se uită la ei, ci rămase cu ochii aţintiţi asupra ecranului negru al televizorului. Spre marea mirare a Kalishei, li se alătură şi Iris, care arăta mult mai bine azi, parcă mai conectată la realitate.

Kalisha se gândea şi se gândea bine, pentru că *şi ea* îşi simţea mintea mult mai clară astăzi. Faptul că o ajutaseră pe Helen să scape cât de cât de durerea de cap – în fine, Avery fusese motorul, dar puseseră toţi umărul – o ajutase şi pe ea. Şi pe Nicky. Şi pe George. Era evident.

Să punem stăpânire pe locul ăsta.

Îndrăzneaţă şi minunată idee, dar care ridica unele întrebări. Cea mai evidentă era cum anume să o facă, din moment ce în fiecare tură erau cel puţin câte doisprezece îngrijitori şi mai mulţi în zilele când se dădeau filme. A doua întrebare era de ce nu se gândiseră mai devreme la asta.

Eu m-am gândit, îi spuse Nicky… stai puţin, oare vocea lui interioară devenise mai puternică? *Parcă da,* îşi spuse Kalisha, gândindu-se că Avery avusese un rol în asta. Pentru că acum era *mai puternic.*

M-am gândit la asta încă de când m-au adus aici.

Doar atât reuşi să-i transmită minţii ei mintea lui Nicky, aşa că băiatul îi şopti restul la ureche:

– Ţii minte? Eu eram răzvrătitul de serviciu.

Da. Aşa era Nicky, băiatul cu ochi negri şi cu gura mereu învineţită de la loviturile primite.

– Nu suntem suficient de puternici, murmură el. Nici măcar după ce vedem luminile, tot nu avem destulă putere.

În tot acest timp, Avery o privea pe Kalisha cu un soi de speranţă disperată. Îi transmitea multe gânduri, deşi nu ar fi fost nevoie. Ochii lui spuneau totul. *Astea sunt piesele, Sha. Sunt convins că sunt toate. Ajută-mă să le asamblez. Ajută-mă să construiesc un castel în care să fim în siguranţă, cel puţin pentru o perioadă.*

Kalisha îşi aduse aminte de autocolantul vechi şi decolorat de pe bara de protecţie a Subarului mamei ei. Sub chipul lui Hillary Clinton scria ÎMPREUNĂ SUNTEM MAI PUTERNICI. Fireşte că sloganul ăsta se aplica în Jumătatea Posterioară. Acesta era motivul pentru care ei puteau călători mii de kilometri doar cu puterea minţii, câteodată chiar în celălalt capăt al lumii, ca să se conecteze cu oamenii *din* filme. Dacă ei cinci (hai, şase, dacă vor reuşi să domolească durerea de cap a lui Iris aşa cum o domoliseră pe a lui Helen) ar putea să-şi unească minţile şi să creeze o forţă de nestăpânit, ca un fel de îmbinare a minţilor de tip Vulcanian, ca în *Star Trek,* oare atunci nu ar reuşi să se răzvrătească şi să preia controlul asupra Jumătăţii Posterioare?

– Foarte bună idee, zise George, strângând-o uşor de mână, dar nu prea cred. Poate o să-i zăpăcim puţin, poate o să-i speriem rău

de tot, dar nu uitați că au bastoanele alea cu electroşocuri şi, dacă ne nimeresc, se duce naibii tot planul nostru.

Kalisha nu voia să-i dea dreptate, dar îi zise că s-ar putea să nu se înşele.

Avery: *Luăm lucrurile pe rând.*

Iris (cu voce tare):

– Nu aud ce gândiți. Mi se pare că ziceți ceva, dar mă doare rău de tot capul.

Avery: *Să încercăm s-o ajutăm. Împreună.*

Kalisha se uită la Nick. Nick făcu un semn din cap, apoi Kalisha se uită la George. George ridică din umeri, apoi dădu şi el din cap.

Avery îi conduse în capul lui Iris Stanhope, aşa cum îşi conduce un explorator echipa într-o peşteră. Buretele din mintea fetei era foarte mare. Lui Avery i se părea că are culoarea sângelui. Tuturor li se părea că are culoarea sângelui. Se aşezară în jurul lui şi începură să împingă. Parcă buretele cedă puțin… şi încă puțin… iar apoi se blocă, opunându-le rezistență. George bătu primul în retragere, apoi Helen (care oricum nu făcuse mare lucru), apoi Nick şi Kalisha. Avery mai dădu cu mintea un şut furios în buretele-migrenă şi renunță şi el.

– Ți-e mai bine, Iris? întrebă Kalisha, fără prea multe speranțe.

– Cu ce?

Era Katie Givens, care se apropiase de ei.

– Cu durerea de cap, spuse Iris. Da, parcă m-a mai lăsat un pic.

Îi zâmbi lui Katie şi, o clipă, copiii o văzură din nou pe fata care câştigase concursul de ortografie din Abilene.

Katie se întoarse iar cu fața la televizor.

– Unde-s Richie Cunningham şi Fonz[107]? întrebă ea, începând să-şi frece tâmplele. Păcat că nu m-a lăsat şi pe mine durerea. Cred că o să-mi *explodeze* capul.

Vedeți care-i problema? le spuse George în gând celorlalți.

Kalisha o vedea. Da, erau mai puternici împreună, însă nu suficient. Aşa cum nici Hillary Clinton nu fusese când candidase la preşedinție în urmă cu câțiva ani, deoarece contracandidatul ei şi susținătorii lui foloseau politica aşa cum îngrijitorii de aici îşi foloseau bastoanele cu electroşocuri.

– Pe mine m-a ajutat, interveni Helen. Mi-a dispărut aproape de tot durerea. Mare minune!

– Stai liniştită! îi zise Nicky, înspăimântând-o pe Kalisha cu tonul lui înfrânt. O să te apuce din nou.

În încăpere intră Corinne, îngrijitoarea căreia îi plăcea să bată copiii. Ținea o mână pe bastonul de la centură, de parcă ar fi simțit un pericol. *Poate chiar simte*, îşi spuse Kalisha, *dar nu ştie despre ce e vorba.*

– Poftiți la cinema! le zise. Hai, mucoşilor, mişcați-vă mai repede!

13

Doi îngrijitori, Jake şi Phil (adică Şarpele şi, respectiv, Pilulă) stăteau în faţa uşilor deschise ale sălii de proiecţie. Fiecare dintre ei ţinea în mână câte un coş. Când intrau, copiii erau obligaţi să-şi lase ţigările şi chibriturile (brichetele erau interzise în Jumătatea Posterioară) în coşurile acelea. Le puteau lua înapoi după terminarea filmelor… presupunând că mai ţineau minte că le avuseseră. Hal, Donna şi Len se aşezară pe ultimul rând, cu ochii la ecranul gol. Katie Givens preferă să stea pe rândul din mijloc, lângă Jimmy Cullum, care se scobea apatic în nas.

Kalisha, Nick, George, Helen, Iris şi Avery se aşezară în primul rând.

– Vă urăm o seară distractivă! spuse tare Nicky, imitând un crainic. Cel mai bun film al acestui an, câştigător al Premiului Oscar la categoria Cel Mai de Căcat Documentar…

Phil-Pilulă îl plesni peste ceafă.

– Gura, boule! Vizionare plăcută!

Şi ieşi din sală. Luminile se stinseră şi pe ecran apăru doctorul Hendricks. Kalisha simţi că i se usucă gura doar la vederea bățului neaprins de artificii.

Îi scăpa ceva. O piesă esenţială din castelul lui Avery. Nu, nu o pierduse, dar pur şi simplu nu o vedea.

Mai puternici împreună, dar nu suficient. N-am fi nici dacă ni s-ar alătura şi cei deveniţi aproape legume, cum sunt acum Jimmy şi Hal şi Donna. Dar am putea *să fim. Pentru că* suntem *în serile când bățul este aprins. Când bățul de artificii este aprins, suntem de neînvins. Deci, ce-mi scapă?*

– Bine aţi venit, fetiţe şi băieţi! spunea acum doctorul Hendricks. Vă mulţumim pentru ajutorul pe care ni-l oferiţi! Hai să începem cu ceva vesel, vreţi? Noi ne vedem mai târziu.

Mişcă de câteva ori bățul neaprins de artificii şi le făcu cu ochiul. Kalisha simţi că-i vine să vomite.

Dacă putem călători cu gândul până în celălalt capăt al lumii, de ce n-am putea…

Aproape îşi dăduse seama, dar chiar atunci ţipă Katie, însă nu de durere, ci de bucurie.

– Road Runner! Cel mai tare!

Şi începu să cânte, pe jumătate în falset, pe jumătate zbierând, perforând timpanele celor din jur:

– Road Runner, Road Runner, coiotul fuge după TINE! Road Runner, Road Runner, de te prinde, n-o să-ţi fie BINE!

– Ciocu’ mic, Kates! îi ceru George pe un ton destul de politicos.

Şi, în timp ce struţul Road Runner striga *biiip-biiip,* alergând pe autostrada pustie din deşert, iar Wile E. Coyote se uita la el şi vedea friptura de Ziua Recunoştinţei, Kalisha simţi cum îi zboară

cu totul din minte amănuntul acela pe care se străduise să-l descopere.

După ce Wile E. Coyote a fost din nou învins, iar desenul animat s-a terminat, pe ecran apăru un bărbat îmbrăcat în costum. Kalisha bănuia că era un om de afaceri şi poate că era – într-un fel –, dar nu cu asta se lăuda el. De fapt, era predicator, pentru că atunci când camera de filmat se îndepărtă, în spatele lui vedeai o cruce mare şi veche, conturată cu becuri roşii. Când camera de filmat se retrase şi mai mult, vedeai o arenă sau poate un teren de sport, cu mii de oameni, care se ridicară în picioare – unii fluturând mâinile în aer, alţii fluturând Bibliile.

La început, a fost o predică obişnuită, cu capitole şi versete din Biblie, dar apoi bărbatul se apucă să peroreze despre decăderea ţării din cauza OPI-o-idelor şi a prea-CURV-iei, după care se lansă într-un torent de critici la adresa politicienilor şi judecătorilor; şi mai spuse că America era ca un oraş strălucitor de pe culmea unui deal, dar că necredincioşii aruncau în el cu noroi. Tocmai începuse să vorbească despre cum locuitorii Samariei îşi pierduseră minţile din cauza vrăjilor (Kalishei nu-i era deloc clar ce legătură avea Samaria cu America), dar chiar atunci apărură punctele colorate. Multe şi pulsând. Şi se auzi şi bâzâitul. Kalisha avea senzaţia că-l simte şi în firişoarele de păr din nas.

Când punctele dispărură, copiii îl văzură pe predicator urcându-se într-un avion împreună cu o femeie, probabil doamna Predicator, şi punctele reveniră, iar bâzâitul se auzea când mai tare, când mai încet. Kalisha auzi în minte câteva dintre cuvintele pe care i le transmitea Avery. Parcă *ei îl văd* sau cam aşa ceva.

Cine ce vede?

Avery nu-i răspunse, probabil îl captivase filmul, pentru că ăsta era efectul Luminilor Stasi: te făceau să uiţi de tine. Predicatorul vorbea acum din nou, făcea spume la gură – acum de pe platforma unui camion şi folosind un megafon, iar pe indicatoarele rutiere scria HOUSTON VĂ IUBEŞTE şi DOMNUL I-A DAT LUI NOE CURCUBEUL şi EVANGHELIA DUPĂ IOAN 3:16. Apoi iar punctele. Şi bâzâitul. Câteva dintre scaunele neocupate începură să se mişte singure, ca nişte jaluzele într-o tornadă. Uşile de la sala de proiecţie se deschiseră brusc. Şarpele-Jake şi Phil-Pilulă le închiseră la loc, trântindu-le cu toată forţa.

Acum predicatorul se afla într-un fel de adăpost pentru oamenii străzii. Purta un şorţ de bucătar şi amesteca într-un cazan cu sos pentru spaghete. Soţia era alături de el şi amândoi zâmbeau larg. De data asta, Kalisha îl auzi pe Nick: *Zâmbiţi, uite cum zboară păsărica!* Kalisha îşi dădea vag seama că i se ridicase tot părul în cap, de parcă ar fi fost subiectul unui experiment care folosea curent electric.

Puncte. Bâzâit.

În secvența următoare, predicatorul era într-o emisiune de televiziune, împreună cu alți indivizi. Unul dintre aceştia îl acuza că folosește cuvinte mari, pe care cu siguranță Lukey le-ar fi înțeles… iar predicatorul râdea, de parcă era cea mai bună glumă pe care o auzise vreodată. Avea un râs molipsitor. Un râs care te făcea şi pe tine să râzi, dacă nu cumva îți pierdeai mințile şi din cauza asta te apucase râsul.

Puncte. Bâzâit.

De fiecare dată când reveneau, Luminile Stasi păreau şi mai strălucitoare și de fiecare dată păreau să intre şi mai adânc în capul Kalishei. În starea ei actuală, i se păreau fascinante toate secvențele filmului, pentru că aveau un fel de *manete.* La momentul potrivit – poate mâine-seară, poate poimâine –, copiii din Jumătatea Posterioară le vor acționa.

– Nu-mi place, şopti înspăimântată Helen. Când se termină?

Predicatorul în fața unei vile mari şi arătoase, în care se desfăşura o petrecere. Predicatorul într-o coloană de maşini. Predicatorul la un grătar în aer liber, iar pe clădirile din spatele lui fluturau steaguri ale Americii. Oamenii mâncau cârnați şi felii mari de pizza. El vorbea despre pervertirea ordinii fireşti a lucrurilor, ordine lăsată de Dumnezeu… dar chiar atunci a fost întrerupt şi de vocea doctorului Hendricks:

– Acesta este Paul Westin, copii. Locuieşte în Deerfield, Indiana. Paul Westin, din Deerfield, Indiana. Paul Westin. Deerfield, Indiana. Rămâneți alături de mine, fetițe şi băieți!

Pentru că oricum nu aveau încotro şi pentru că aşa se va termina odată cu punctele colorate şi cu bâzâitul, dar mai ales pentru că *erau realmente captivați,* cei zece copii din sala de proiecție începură să îngâne cuvintele lui Hendricks. La fel făcea şi Kalisha. Nu ştia ce simt ceilalți, dar pentru ea aceasta era cea mai nasoală parte a serilor cu vizionări și nu-i plăcea deloc că se simțea bine. Nu-i plăcea deloc senzația că va trebui să acționeze o *manetă.* De fapt, abia aştepta s-o facă! Parcă era marioneta unui ventriloc, iar ventrilocul era nenorocitul ăla de doctor.

– Paul Westin, Deerfield, Indiana! Paul Westin, Deerfield, Indiana! PAUL WESTIN, DEERFIELD, INDIANA!

Doctorul Hendricks reapăru pe ecran, cu acelaşi zâmbet larg pe buze, cu acelaşi băț neaprins de artificii în mână.

– Exact! Paul Westin, Deerfield, Indiana. Mulțumesc, copii. Noapte bună! Ne vedem mâine!

Luminile Stasi reveniră pentru ultima oară, pulsând şi rotindu-se şi făcând spirale. Kalisha scrâşni din dinți şi le aşteptă să dispară. Avea senzația că este o capsulă spațială minusculă, care intrase într-o furtună de asteroizi uriaşi, iar bâzâitul era mai puternic ca oricând, dar, chiar în clipa în care dispărură punctele, se opri brusc şi el, de parcă amplificatorul fusese scos din priză.

Ei îl văd, spusese Avery. Care era piesa lipsă? Şi, în fond, cine erau *ei*?

Se aprinseră luminile în sala de proiecție. Se deschiseră uşile. Şarpele-Jake o deschise pe una, Phil-Pilulă, pe cealaltă. Majoritatea copiilor ieşiră, numai Donna, Len, Hal şi Jimmy rămaseră pe locurile lor. Poate vor rămâne acolo, țepeni ca nişte momâi, până îngrijitorii aveau să-i gonească în camerele lor; şi unul sau doi dintre ei – poate chiar toți patru – vor ajunge în Grădina de Zarzavaturi după spectacolul de a doua zi. Marele spectacol, în care aveau să-i facă predicatorului tot ce li se cerea să-i facă.

Mai aveau voie să rămână încă o jumătate de oră în sala mare, înainte de a fi încuiați în camerele lor. Kalisha o apucă într-acolo. George, Nicky şi Avery se luară după ea. După câteva minute, intră şi Helen, care se aşeză imediat pe jos, cu țigara neaprinsă în mână şi cu părul atârnându-i în ochi. Iris şi Katie apărură ultimele.

– M-a mai lăsat durerea de cap, îi anunță Katie.

Da, îşi zise Kalisha. *Durerile de cap se mai domolesc după filme… însă nu pentru multă vreme, ba chiar dimpotrivă – starea asta vagă de bine durează din ce în ce mai puțin.*

– O altă seară de pomină la film, mormăi George.

– În regulă, copii, ce am învățat noi din toată chestia asta? îi întrebă Nicky. Că există cineva, undeva, care nu-l înghite pe pastorul Paul Westin, din Deerfield, Indiana.

Kalisha mimă că trebuie să-şi pună lacăt la gură şi se uită spre tavan. *Microfoane,* îi transmise ea lui Nicky. *Ai grijă ce spui.*

Nick îşi lipi arătătorul de tâmplă şi se prefăcu că se împuşcă. Ceilalți copii zâmbiră. *Mâine nu va mai fi la fel*, îşi spuse Kalisha. *Mâine nu va mai zâmbi nimeni.* După proiecția de mâine, doctorul Hendricks îşi va aprinde bățul de artificii şi bâzâitul va atinge nivelul zgomotelor albe. Manetele vor fi acționate. Va urma o perioadă, deopotrivă sublimă şi oribilă, când le va dispărea complet durerea de cap. În loc de cincisprezece sau douăzeci de minute de uşurare binecuvântată, ar putea să aibă parte de şase până la opt ore fără durere și undeva, Paul Westin, din Deerfield, Indiana, va face un gest care ori îi va schimba viața, ori îi va pune capăt, însă pentru copiii din Jumătatea Posterioară viața va merge mai departe… dacă puteai s-o numeşti „viață“. Durerile de cap vor reveni, mult mai atroce de fiecare dată, până când, în loc să audă doar bâzâitul, vor deveni parte a lui. Vor deveni nişte…

Legume!

Vocea lui Avery. Doar el avea o atât de mare putere a gândului. Parcă se afla în capul ei. *Aşa merge treaba, Sha! Pentru că ei…*

– Ei îl văd, şopti Kalisha.

Bingo! Uite piesa lipsă. Îşi lipi podul palmelor de frunte, dar nu pentru că ar fi apucat-o din nou durerea de cap, ci pentru că totul i se părea acum atât de limpede, atât de minunat. Strânse în mână umărul slab al lui Avery.

Copiii ăia ajunşi nişte legume văd ce vedem şi noi. Altminteri de ce i-ar mai ține?

Nicky o luă pe Kalisha de după umeri şi îi şopti la ureche, făcând-o să se înfioare:

– Despre ce vorbeşti? Au mințile făcute terci, aşa cum o să le avem şi noi în curând.

Avery: *Asta-i face mai puternici. Nu mai există nimic altceva. Ei sunt bateria. Noi nu suntem decât…*

– Comutatorul, şopti Kalisha. Cheia din contact.

Avery dădu din cap.

– Trebuie să ne folosim de ei.

Când? Vocea gândurilor lui Helen Simms suna ca a unei fetițe foarte mici şi foarte speriate. *Trebuie să fie foarte repede, că nu pot să mai suport.*

– Nimeni nu mai poate, zise George. Plus că scorpia aia…

Kalisha îl avertiză făcându-i un semn cu capul, iar George continuă telepatic. Nu că s-ar fi priceput prea bine, cel puțin nu încă, dar Kalisha înțelese ideea. Toți o înțeleseră. Scorpia aia de madam Sigsby se concentra acum doar asupra prinderii lui Luke. La fel şi Stackhouse. La fel toți angajații Institutului, pentru că aflaseră toți de evadarea lui şi ştiau prea bine cât de nasol le-ar fi dacă el ar vorbi. Înseamnă că aceasta era şansa lor, câtă vreme toți erau speriați şi cu mințile în altă parte. Nu vor mai avea niciodată o ocazie atât de bună.

Nicky schiță un zâmbet. *Acum ori niciodată.*

– Cum? întrebă Iris. Cum am putea?

Avery: *Cred că ştiu cum, dar avem nevoie de Hal, Donna şi Len.*

– Sigur? îl întrebă Kalisha.

Apoi cu gândul: *Sunt aproape duşi de tot cu capul.*

– Îi aduc eu, spuse Nicky, ridicându-se.

Continua să zâmbească. *Avester are dreptate. Avem nevoie de tot ajutorul pe care-l putem găsi.*

Kalisha îşi dădu seama că vocea mentală a băiatului părea mai sonoră decât cea reală, dar oare asta nu depindea de felul în care o recepționa ea – cu urechea sau cu mintea?

Are legătură şi cu una, şi cu cealaltă, spuse Avery, începând şi el să zâmbească. *Pentru că este vorba de viețile noastre.*

Corect, îşi spuse Kalisha. O făceau pentru ei, despre viețile lor era vorba. Nu trebuiau să fie nişte manechine tembele de pe genunchiul unui ventriloc. Cât de simplu era – şi tocmai asta era revelația: ce faci pentru tine însuți îți dă putere.

14

Pe când Avery – ud până la piele şi dârdâind de frig – era dus prin galeria care conecta Jumătatea Anterioară de cea Posterioară, avionul Challenger al Institutului (940NF scria pe coada lui şi MAINE PAPER INDUSTRIES pe fuzelaj) decola din Erie,

Pennsylvania, cu toată trupa de comando la bord. În timp ce avionul atingea altitudinea de croazieră şi se îndrepta spre orăşelul Alcolu, Tim Jamieson şi Wendy Gullickson îl conduceau pe Luke Ellis în secția de poliție a Comitatului Fairlee.

Diferite angrenaje ale aceluiaşi mecanism.

– El este Luke Ellis, spuse Tim. Luke, ți-i prezint pe domnii polițişti Faraday şi Wicklow.

– Îmi pare bine de cunoştință, spuse Luke pe un ton care sugera contrariul.

Bill Wicklow se uită atent la chipul învinețit al băiatului şi la urechea lui bandajată.

– Cum arată celălalt tip?

– E o poveste lungă, interveni Wendy, înainte ca Luke să poată răspunde. Unde-i şeriful John?

– În Dunning, zise Bill. Maică-sa e internată în azilul de bătrâni de acolo. Suferă de… înțelegeți voi.

Şi îşi atinse tâmpla.

– A spus că o să se întoarcă până la cinci, dar dacă biata femeie are o zi mai bună şi îl recunoaşte, s-ar putea să rămână la cină.

Îi aruncă o privire băiatului epuizat, cu haine murdare şi zdrențuite. Situația lui nu ar fi fost mai clară nici dacă ar fi purtat o pancartă pe care să scrie FUGAR.

– E o urgență?

– Bună întrebare! spuse Tim. Tag, ai făcut rost de informațiile alea pe care ți le-a cerut Wendy?

– Da, răspunse celălalt polițist – Faraday era numele lui de familie. Haide să vorbim între patru ochi în biroul şerifului!

– Nu-i nevoie, zise Tim. Nu cred că o să-mi spui ceva ce Luke să nu ştie deja.

– Eşti sigur?

Tim se uită la Wendy, care dădu din cap. Tim se uită la Luke, care ridică din umeri.

– Sunt.

– În regulă. Părinții băiatului, Herbert şi Eileen Ellis, au fost găsiți morți în dormitorul din casa lor în urmă cu aproximativ şapte săptămâni. Au fost împuşcați.

Luke avea sentimentul că trăieşte o experiență extracorporală. Nu, nu reveniseră punctele colorate, însă aşa se simțea de câte ori reveneau. Făcu doi paşi împleticiți până la scaunul rotativ al dispecerului şi se prăbuşi pe el. Scaunul o luă înapoi şi s-ar fi răsturnat – cu tot cu Luke – dacă nu s-ar fi proptit în perete.

– Te-ai lovit, Luke? se impacientă Wendy.

– Nu. Cretinii ăia de la Institut – doctorul Hendricks şi doamna Sigsby şi îngrijitorii – mi-au zis că ai mei sunt bine, dar am ştiut că erau morți încă de dinainte să caut ştirile pe computer. Ştiam că aşa este, dar tot… mă doare.

– Ai avut un *computer* acolo? se miră Wendy.

– Da. Pentru jocuri sau clipuri muzicale de pe YouTube. Chestii neimportante. Credeau că au reuşit să blocheze site-urile de ştiri, numai că eu ştiu o metodă mai ocolită prin care să pot intra pe ele. M-ar fi prins, dacă mi-ar fi monitorizat activitatea, dar au fost… nu ştiu… prea leneşi… prea nepăsători. Prea aroganți. Altminteri nu aş fi reuşit să fug.

– Despre ce naiba vorbeşte puştiul ăsta? vru să ştie polițistul Wicklow.

Tim clătină din cap. Era atent la Tag.

– Spune-mi că n-ai obținut informația asta de la poliția din Minneapolis.

– Nu. Mi-ai zis să nu-i întreb. Şeriful John este cel care va decide când şi pe cine să contacteze. Aşa merg treburile la noi, dar Google mi-a spus tot ce voiam să aflu.

Şi îi aruncă lui Luke o privire ce părea a spune *Eşti piază rea, puştiule!*

– Băiatul ăsta e trecut în baza de date a Centrului Național de Copii Dispăruți şi Abuzați şi sunt o mulțime de articole despre el în *Star Tribune* şi în *Pioneer Press.* Prima publicație e din Minneapolis, a doua din St. Paul, dar amândouă susțin că ar fi extrem de inteligent. Un copil-minune.

– Aşa mi se pare şi mie, interveni Bill. Foloseşte cuvinte din alea, simandicoase.

Sunt chiar aici, se revoltă gândul lui Luke. *Nu mai vorbiți despre mine la persoana a treia*.

– Poliția nu-l consideră suspect, spuse Tag, cel puțin nu în informațiile pe care le dau ziarelor, dar este evident că ar vrea să-l interogheze.

Luke nu se mai putu abține:

– Normal că ar vrea. Probabil că prima întrebare pe care mi-ar pune-o ar fi „De unde ai avut arma, băiete?“.

– *Tu* i-ai omorât? îl întrebă Bill pe un ton nepăsător, de parcă nici că l-ar fi interesat. Spune adevărul fiule! O să scapi de multe belele dacă-l spui.

– Nu. Îmi iubesc părinții. I-au omorât hoții care au venit să mă fure pe mine, dar nu m-au vrut pentru că am obținut o mie cinci sute optzeci de puncte la examenul de bacalaureat sau pentru că pot să rezolv în minte ecuații foarte complicate, sau pentru că ştiu că Hart Crane[108] s-a sinucis aruncându-se dintr-o barcă în apele Golfului Mexic. Mi-au omorât părinții şi m-au răpit pentru că uneori sunt capabil să sting o lumânare doar privind-o sau pot să răstorn de pe masă o tavă de pizza. O tavă *goală,* pentru că una plină nici n-aş putea să clintesc din loc.

Se uită la Tim şi Wendy şi râse amar:

– Pe chestia asta aş putea să mă angajez la circ.

– Mie nu mi se pare nimic amuzant, se încruntă Tag.

– Nici mie, spuse Luke, dar uneori mă apucă râsul şi am râs mult cu prietenii mei, Kalisha şi Nick, chiar dacă situația era

foarte nasoală. Plus că a fost o vară lungă.

Acum nu mai râse, ci doar zâmbi.

– Nici nu vă puteți imagina cât de lungă.

– Mi se pare că ar cam trebui să te odihneşti puțin, spuse Tim. Ai pe cineva în celule, Tag?

– Nu.

– Bine, atunci, hai să…

Luke făcu un pas în spate – teama i se citea pe chip.

– În niciun caz. Pentru nimic în lume!

Tim ridică mâinile.

– Nu te închide nimeni acolo! Lăsăm uşa deschisă.

– Nu! Vă rog, nu faceți asta! Vă implor, nu mă obligați să intru într-o celulă!

Teama se transformase în groază şi, pentru prima oară, Tim începu să creadă că măcar o parte din povestea puştiului era adevărată. Toate chestiile alea cu paranormalul erau nişte tâmpenii, bineînțeles că erau, însă el mai văzuse şi înainte ce vedea acum: privirea şi comportamentul de copil abuzat.

– Bine, bine, dar poate vrei să te întinzi puțin pe canapeaua din sala de aşteptare, interveni Wendy. E cam desfundată, dar n-o să te simți prea rău acolo. Şi eu m-am odihnit pe ea de mai multe ori.

Tim n-o văzuse niciodată pe canapeaua aia, dar puştiul păru s-o creadă.

– Bine, mă culc puțin. Domnule Jamieson… Tim… n-ai pierdut stick-ul, nu?

Tim îl scoase din buzunarul de la piept şi i-l arătă:

– Aici e.

– Bine, spuse băiatul, îndreptându-se către canapea. Aş vrea să-l verifici pe acel domn Hollister. Sunt aproape sigur că e unul dintre „unchi“.

Tag şi Bill se uitară nedumeriți la Tim, care clătină din cap.

– Sunt tipii ăia care mă caută, le explică Luke. Susțin că mi-ar fi unchi sau poate veri ori prieteni de familie.

Observă că cei doi polițişti îşi dădeau ochii peste cap şi zâmbi – zâmbetul lui era deopotrivă obosit şi prietenos.

– Mda, îmi imaginez ce credeți.

– Fii bună, Wendy, du-i pe domnii polițişti în biroul şerifului John şi pune-i la curent. Spune-le ce ne-a povestit Luke. Eu rămân aici.

– Normal că rămâi, zise Tag, pentru că, până nu capeți insigna, rămâi doar tipul din patrula de noapte.

– Am înțeles.

– Ce-i pe stick-ul ăla? întrebă Bill.

– Nu ştiu. O să vedem împreună când ajunge şeriful.

Wendy îi conduse pe cei doi polițişti în biroul lui Ashworth şi închise uşa. Tim le auzi vocile înăbuşite. La ora asta ar fi trebuit să doarmă, însă de multă vreme nu se mai simțise atât de treaz.

Poate de când plecase din poliția din Sarasota. Voia să afle cine era cu adevărat băiatul din spatele acelei poveşti bizare, unde fusese şi ce anume pățise.

Îşi luă o cafea de la aparatul din colț. Era tare, dar băubilă, nu atât de rea cât avea să fie pe la ora zece, când obişnuia să ia o pauză şi să treacă pe aici. Se întoarse la biroul dispecerului. Băiatul dormea profund sau se prefăcea al naibii de bine că doarme. Fără să-şi fi propus dinainte asta, puse mâna pe dosarul în care se aflau date despre toate activitățile comerciale din DuPray şi sună la motel. Nu-i răspunse nimeni. Deci Hollister nu se întorsese în văgăuna lui, ceea ce, firește, nu însemna absolut nimic.

Închise telefonul, scoase stick-ul de memorie din buzunar şi se uită la el. Probabil că nici chestia asta nu însemna nimic, dar, după cum subliniase apăsat Tag Faraday, decizia aparținea şerifului Ashworth.

Până când se va întoarce şeful cel mare, cel mai bine era să lase puştiul să doarmă. Dacă străbătuse toată distanța din Maine şi până acolo într-un vagon de marfă, avea mare nevoie de somn.

15

Avionul Challanger în care se aflau unsprezece pasageri – doamna Sigsby, Tony Fizzale, Winona Briggs, doctorul Evans şi membrii echipelor Ruby Red şi Opal – ateriză în Alcolu la ora cinci şi un sfert. Cei unsprezece alcătuiau acum echipa Gold – sub acest nume îi vor raporta lui Stackhouse, rămas la Institut. Doamna Sigsby coborî prima din avion. La bordul lui rămaseră Denny Williams (din Ruby Red) şi Louis Grant (din echipa Opal), care trebuiau să se ocupe de echipamentele speciale ale echipei Gold. În ciuda căldurii cumplite, doamna Sigsby rămase pe pistă şi sună la telefonul fix din biroul ei. Îi răspunse Rosalind, care-i făcu imediat legătura cu Stackhouse.

– Ai vreo… începu ea şi se întrerupse.

Pe lângă ea treceau pilotul şi copilotul. Muți amândoi. Unul fusese în Forțele Aeriene, celălalt, în Garda Națională Aeriană, şi parcă erau doi naziști din serialul acela de demult, *Eroii lui Hogan:* nu vedeau nimic, nu auzeau nimic. Misiunea lor se rezuma doar la transportul pasagerilor la destinație.

După ce se îndepărtară de ea, doamna Sigsby îl întrebă pe Stackhouse dacă primise vreo veste de la omul lor din DuPray.

– Am primit. Ellis a pretins că a făcut buba când a sărit din tren. Cică a dat cu capul într-un stâlp. Am fi scăpat de multe probleme dacă ar fi făcut un hematom subdural care să-l omoare pe loc, dar tipul ăsta al nostru, Hollister, spune că nici măcar n-a leşinat. Şi mai spune că un individ de pe un stivuitor l-a văzut pe Ellis, l-a dus într-o cămăruță din clădirea haltei şi a sunat la vraciul din localitate. Ăsta a apărut repede, după aia a venit şi o polițistă. Polițista şi tipul de pe stivuitor l-au dus pe băiatul

nostru la secția de poliție. Cică i se bandajase urechea în care avusese dispozitivul de urmărire.

Din avion coborâră acum Denny şi Louis Grant, cărând împreună o ladă lungă, din oțel. Intrară cu ea în clădirea micuță a aeroportului.

Doamna Sigsby oftă:

– Mă rog, ar fi trebuit să ne aşteptăm la asta. De fapt, ne-am şi aşteptat. E vorba despre un oraş mic, da? Cu puțini polițişti?

– În mijlocul pustietății, confirmă Stackhouse. Chestie care-i în folosul nostru. Şi mai am veşti bune! Tipul nostru zice că şeriful are o camionetă Titan, de culoare argintie, şi că nu a văzut-o nici în fața secției şi nici în parcarea din spate, rezervată pentru angajații municipalității, aşa că Hollister s-a dus până la prăvălia din centru. Zice că arăbeții ăia care țin magazinul – cuvântul îi aparține – ştiu tot ce e de ştiut despre toată lumea din localitate. Ăla care era la vânzare i-a spus că şeriful a trecut pe acolo ca să-şi ia un pachet cu țigări de foi şi i-a zis că se duce să-şi viziteze mama, care-i într-un azil sau cămin pentru bătrâni dintr-un oraş din apropiere, însă cel mai apropiat oraş e cam la cincizeci de kilometri distanță de DuPray.

– Şi de ce ar fi asta o veste bună pentru noi? vru să ştie doamna Sigsby în timp ce-şi făcea vânt la gât cu gulerul bluzei.

– Nu-s întru totul sigur că polițiştii dintr-un orăşel cu un singur semafor, cum e DuPray, ar respecta regulamentul, dar dacă o fac, atunci, vor ține puştiul până se întoarce şeful ăl mare. El va trebui să decidă ce vor face în continuare. În cât timp poți să ajungi acolo?

– În două ore. Am putea şi mai repede, dar avem prea multe medicamente şi echipamente cu noi ca să ne permitem să depăşim viteza legală.

– Foarte corect, spuse Stackhouse. Ascultă, Julia! Gogomanii ăia din DuPray ar putea oricând să sune la poliția din Minneapolis. Poate au şi sunat. Oricum nu contează. Înțelegi asta, da?

– Desigur.

– O să ne gândim după aia cum să îndreptăm lucrurile care trebuie îndreptate. Deocamdată trebuie să ne ocupăm doar de fiul nostru rătăcitor.

Adică să-l ucidă. Probabil că la asta se va ajunge. Îl vor ucide pe Ellis şi pe oricine altcineva care va încerca să le stea în cale, iar povestea asta presupunea folosirea Telefonului Zero, dar dacă ea ar reuşi cumva să-l asigure pe posesorul peltic al vocii blânde de la celălalt capăt al firului că rezolvaseră o problemă de o importanță majoră, poate că va mai apuca să trăiască puțin. Poate că va reuşi chiar să-şi păstreze postul, deşi, la o adică, ar fi ales viața.

– Ştiu ce trebuie să fac, Trevor.

Închise telefonul şi intră. Aerul condiționat din micuța sală de aşteptare a aerogării îi pălmui pielea transpirată.

– Gata? îl întrebă ea pe Denny Williams.

– Da, doamnă, suntem gata. Preiau conducerea atunci când îmi veți ordona.

În timpul zborului de la Erie şi până la Alcolu, doamna Sigsby îşi folosise iPad-ul ca să intre pe internet.

– O să ne oprim foarte puțin la ieşirea de pe autostradă. Acolo îți voi preda comanda operațiunii. De acord?

– Absolut!

Ceilalți îi aşteptau afară, dar nu lângă SUV-uri negre, cu geamuri fumurii, ci lângă trei berline vopsite în culori menite să nu atragă atenția: albastru, verde şi gri. Annie-Orfana ar fi simțit o mare dezamăgire văzându-le.

16

Şoseaua se desprindea din autostradă şi intra în ținutul unde îşi înțărcase dracul copiii. Pe acolo o luă caravana de vehicule ale echipei Gold. Nimic în jur, în afară de o benzinărie şi un birt din lanțul Waffle House. Primul oraş, Latta, se afla la aproximativ treizeci şi cinci kilometri depărtare. Trecuseră deja de cinci minute de Waffle House, când doamna Sigsby, aflată în maşina din față, îi ceru lui Denny să oprească în spatele unui restaurant care, după cum arăta, probabil că dăduse faliment la începutul primului mandat al lui Obama. Chiar şi anunțul cu DE ÎNCHIRIAT părea antic şi de demult.

Membrii echipei Gold deschiseră lada din oțel pe care Denny şi Louis o scoseseră din avion. În ea erau arme. Cei din Ruby Red şi Opal îşi luară pistoale Glock 37, pe care le foloseau de obicei în misiunile de răpire a copiilor speciali. Primi şi Tony Fizzale unul, iar Denny se bucură văzându-l că verifică imediat să nu aibă vreun glonț pe țeavă.

– Ar fi fost bine să am un toc în care să pun chestia asta, spuse Tony. Nu-mi place să mi-l îndes în centură, la spate, ca un gangster de mahala.

– Deocamdată pune-l sub scaun, îl sfătui Denny.

Doamna Sigsby şi Winona Briggs primiră fiecare câte un Sig Sauer P238 – revolvere destul de mici, care le încăpeau în poşete. Când Denny vru să-i dea şi doctorului Evans unul, acesta ridică ambele mâini în semn de refuz şi făcu un pas în spate. Tom Jones, din echipa Opal, se aplecă peste arsenalul lor portabil şi scoase una dintre cele două mitraliere HK37.

– Ce zici de asta, doctore? Are încărcător cu treizeci de cartuşe şi e în stare să scoată o vacă prin peretele grajdului. Avem şi nişte grenade de diversiune, dacă te interesează.

Evans clătină cu putere din cap.

– Mă aflu aici împotriva voinței mele. Nici nu înțeleg de ce m-ați obligat să vin cu voi, dacă tot vreți să-l ucideți pe băiat.

– Fac ceva pe voința ta, îi replică Alice Green, tot din echipa Opal, stârnind hohote de râs în rândul celorlalți.

Era acel tip de râs – cam isteric şi strident – care îi apuca doar înainte de o acțiune care se putea lăsa cu focuri de armă.

– Încetați! spuse doamna Sigsby. Este posibil să-l capturăm viu pe băiat, domnule doctor Evans. Denny, ai harta localității DuPray pe iPad?

– Da, doamnă.

– Atunci, te rog să preiei conducerea operațiunii.

– În regulă. Hai, veniți lângă mine! Şi dumneata, doctore, lasă ruşinea la o parte!

Şi, în zăpuşeala sufocantă a după-amiezii, se strânseră toți în jurul lui Denny Williams. Doamna Sigsby se uită la ceas. Şase şi un sfert. Mai aveau o oră până la destinație, poate un pic mai mult. Erau cam în urmă, dar era o întârziere acceptabilă, dat fiind viteza cu care îşi întocmiseră planul de acțiune.

– Ăsta-i centrul oraşului DuPray, mă rog, dacă îi putem zice aşa, spuse Denny Williams. Nu au decât o stradă principală. La jumătatea ei se află secția de poliție, între primărie şi magazinul mixt.

– Ce-i ăla „magazin mixt“? vru să ştie Josh Gottfried, din echipa Opal.

– Un fel de magazin universal, spuse Robin Lecks.

– Mai degrabă un fel de prăvălie cu marfă ieftină, interveni Tony Fizzale. Am stat vreo zece ani în Alabama în vremea când am fost în armată şi, credeți-mă, în orăşelele astea din sud se trăieşte ca acum cincizeci de ani, deşi unele dintre ele au şi câte un supermarket.

– Terminați cu vorba! exclamă doamna Sigsby, făcându-i semn lui Denny să continue.

– Da, nu-i cine ştie ce de capul lui, spuse acesta. Ne lăsăm maşinile aici, în spatele fostului cinematograf. Sursa doamnei Sigsby ne-a confirmat deja că subiectul nostru se află în secția de poliție. Michelle şi cu mine vom pretinde că suntem un cuplu în vacanță şi că ne-am propus să vizităm localitățile mici şi necunoscute din sudul Ameri…

– Adică veți pretinde că v-ați pierdut mințile, zise Tony, declanşând alte râsete isterice.

– Şi ne vom plimba agale pe stradă, privind în jur…

– Ținându-ne de mâini ca nişte amorezi, adăugă Michelle Robertson, luându-l de mână pe Denny şi adresându-i un zâmbet sfios, dar plin de adorație.

– De ce nu-l punem pe omul nostru să vadă cum stau lucrurile? întrebă Louis Grant. N-ar fi mai sigur?

– Nu-l cunosc, prin urmare nu am încredere în informațiile pe care ni le-ar furniza, răspunse Denny. Plus că-i civil.

Aruncă o privire spre doamna Sigsby, care dădu din cap, îndemnându-l să continue.

– Poate vom intra în secția de poliție ca să întrebăm pe unde s-o luăm. Poate nu. Vom improviza când vom ajunge acolo. Vrem să aflăm cam câți polițiști sunt la serviciu şi unde se află ei. După care…

Ridică nepăsător din umeri.

– Îi imobilizăm. Dacă deschid focul, chestie la care nu mă aştept, îl lichidăm pe băiat chiar acolo, dacă nu, îl luăm cu noi. Va părea o simplă răpire şi nu va fi nevoie să ne acoperim urmele.

În timp ce Denny le explica celorlalți unde îi va aştepta avionul, doamna Sigsby îl sună pe Stackhouse ca să afle ultimele informații.

– Tocmai ce am vorbit cu amicul nostru, Hollister, îi spuse el. Şeriful a ajuns la secție acum vreo cinci minute. Probabil că deja a făcut cunoştință cu puştiul nostru năbădăios. Nu mai aveți prea mult timp la dispoziție. Trebuie să acționați.

– Bine.

Doamna Sigsby începu să simtă o gheară în stomac, iar senzația aceasta nu era prea plăcută.

– Te sun când terminăm.

– Vezi ce faci, Julia. Scoate-ne din rahatul ăsta!

Doamna Sigsby închise telefonul.

17

Şeriful John Ashworth se întoarse în DuPray pe la şase şi douăzeci. Două mii două sute cincizeci de kilometri mai la nord, nişte copii amețiți îşi puneau în coşuri țigările şi chibriturile şi intrau într-o sală de proiecție, unde starul filmului din seara respectivă avea să fie pastorul unei foarte mari congregații din Indiana, individ cu mulți prieteni puternici în lumea politică.

Cu mâinile în şoldurile proeminente, şeriful se opri în pragul uşii şi măsură din priviri sala principală a secției sale. Observă că toți subalternii săi erau prezenți, cu excepția lui Ronnie Gibson, care era în concediu la mama ei, în St. Petersburg, Florida. Îl văzu chiar şi pe Tim Jamieson acolo, deşi acesta mai avea câteva ore până la începerea turei.

– Ce să vă zic eu acum, salutare tuturor! spuse el. N-are cum să fie o petrecere-surpriză, pen' că nu-i ziua mea. Şi cine este domnişorul ăla de colo?

Arătă spre băiatul care dormea ghemuit în poziție fetală – în fine, aproape în poziție fetală – pe canapeaua din sala mică de aşteptare, apoi se întoarse cu fața spre Tag Faraday, locțiitorul lui.

– Apropo, cine l-a învinețit?

În loc să-i răspundă, Tag îi făcu un semn cu mâna lui Tim: *Ai cuvântul.*

– Îl cheamă Luke Ellis şi nu l-a învinețit nimeni dintre cei de aici, răspunse Tim. A sărit dintr-un marfar şi a dat cu capul de un stâlp. De acolo a căpătat vânătăile alea. Zice că a fost răpit şi cei

care l-au răpit i-au pus un dispozitiv de urmărire în ureche şi pretinde că şi-ar fi tăiat-o ca să scape de el. Din cauza asta e bandajat.

– Şi-a tăiat-o cu un cuțit de descojit fructe, adăugă Wendy.

– Părinții lui sunt morți, spuse Tag. Asasinați. Partea asta e adevărată. Am verificat eu. Cică locuiau undeva în Minnesota, la mama naibii.

– Da' el zice că a fugit de undeva din Maine, adăugă Bill Wicklow.

Ashworth rămase mut câteva secunde. Fără să-şi dea jos mâinile din şold, se uită atent la fiecare dintre polițiștii săi, apoi la tipul care patrula noaptea, apoi la băiatul care dormea pe canapea. Vocile lor nu-l deranjaseră deloc pe Luke – puştiul dormea dus. În cele din urmă, şeriful John se întoarse cu fața spre subordonații lui.

– Parcă-mi pare rău că n-am rămas să iau cina cu mama.

– Aoleu, se simțea nasol? se interesă Bill.

Şeriful John se făcu că nu-l aude.

– Aş vrea să presupun că n-ați fumat iarbă chiar toți. Deci, cine îmi poate explica cum stau lucrurile?

– Stați jos, îl îndemnă Tim, şi am să vă pun eu la curent, după care cred că ar trebui să vedem ce e pe ăsta.

Şi puse stick-ul de memorie pe biroul dispecerului.

– Dumneavoastră decideți ce vom face în continuare.

– S-ar putea să fie nevoie să sunați la poliția locală din Minneapolis sau la cea statală din Charleston, interveni Burkett. Poate chiar la amândouă.

Făcu un semn din cap spre Luke şi adăugă:

– Să hotărască ăia de acolo ce să facă cu el.

Ashworth se aşeză pe un scaun.

– Dacă mă gândesc mai bine, mă bucur că m-am întors mai devreme. Interesantă situație, nu credeți?

– Foarte, răspunse Wendy.

– Ai dreptate. În general, nu avem parte de chestii prea palpitante pe aici, aşa că hai să ne bucurăm de asta. Ia ziceți, poliția din Minneapolis crede că puştiul şi-a omorât părinții?

– Aşa scrie în ziare, spuse Tag, dar nu cu prea multe detalii, din cauză că-i minor.

– E extraordinar de inteligent, interveni Wendy, însă, în rest, pare un copil foarte cuminte.

– Îhî-îhî, înțeleg ce zici, dar e treaba altora să afle cât e de cuminte sau nu. Deocamdată, pe mine mă interesează altceva. Haide, Bill, nu te mai juca cu ceasul ăla de pontaj că o să-l strici! Mai bine adu-mi o cola din birou!

18

Pe când Tim îi relata şerifului Ashworth povestea pe care le-o spusese Luke lui şi lui Wendy şi în timp ce echipa Gold se

apropia de ieşirea spre Hardeeville a Autostrăzii 95, de unde avea să ajungă în orăşelul DuPray, Nick Wilholm ieşea din camera de proiecție şi mergea împreună cu ceilalți copii în sala din Jumătatea Posterioară.

Câteodată copiii rezistau surprinzător de mult; George Iles era un exemplu elocvent în acest sens, însă alteori parcă se dezarticulau brusc. Acum, aşa i se întâmpla lui Iris Stanhope. Nu mai avu parte de chestia aia pe care copiii cu stagiu mai lung în Jumătatea Posterioară o numeau „saltul" – un respiro scurt de după film. Căscă larg gura şi se sprijini de perete, cu capul în pământ şi părul în ochi. Helen se apropie de ea şi o luă de după umăr, numai că Iris păru să nu-şi dea seama.

– Ce facem aici? întrebă Donna. Vreau să mă duc în cameră. Vreau să dorm. *Nu pot să sufăr* serile cu filme.

Vorbea pe un ton arțăgos, plin de lacrimi, dar măcar încă era conştientă de ce se petrecea în jur. La fel păreau şi Jimmy, şi Hal. Sigur, erau amețiți, dar nu complet desprinşi de realitate ca Iris.

N-o să se mai dea niciun film aici, transmise Avery. *Niciodată.*

Vocea lui răsună mai tare ca oricând în capul Kalishei şi asta îi dovedi că erau mai puternici împreună.

– Îndrăzneață predicție! spuse Nicky. Mai cu seamă când vine de la un răhățel cu ochi ca tine, Avester!

Hal şi Jimmy zâmbiră, iar Katie chiar chicoti uşurel, numai Iris părea complet pierdută şi acum se scărpina între picioare fără să realizeze ce face. Len se uita atent la televizor, deşi acesta nu era aprins. Kalisha îşi zise că poate îşi studia chipul reflectat pe ecran.

Nu avem prea mult timp, spuse Avery. *Va veni curând cineva să ne ducă înapoi în camere.*

– Probabil Corinne, zise Kalisha.

– Îhî, mormăi Helen. Vrăjitoarea cea rea.

– Ce facem? vru să ştie George.

O clipă, Avery păru dezorientat, iar Kalisha intră în panică, apoi băiețelul care, doar cu câteva ore înainte, crezuse că va muri înecat în bazin, întinse brațele.

– Apucați-vă de mâini, le spuse el. *Trebuie să facem un cerc.*

Cu excepția lui Iris, toți copiii se apropiară de el. Helen Simms o luă de umeri pe Iris şi o trase în cercul lor. Len aruncă o ultimă privire nostalgică spre ecranul negru al televizorului, după care oftă şi întinse mâinile.

– La naiba! Ce-o fi o fi!

– Corect, la naiba! spuse şi Kalisha. N-avem nimic de pierdut.

Luă mâna dreaptă a lui Len în mâna ei stângă şi mâna stângă a lui Nicky în mâna ei dreaptă. Iris intră ultima în cerc şi, imediat ce se prinse de mâini cu Jimmy Cullum şi cu Helen, ridică brusc capul.

– Unde sunt? Ce facem? S-a terminat filmul?

– Ssst! şopti Kalisha.

– Parcă nu mă mai doare atât de tare capul!

– Bravo! Acum taci!

I se alăturară şi ceilalţi: *Ssst… ssst… ssst, Iris!*

Fiecare *ssst* era mai puternic. Se schimba ceva. Se *încărca* ceva.

Manetele, transmise Kalisha. *Au apărut manetele, Avery.*

Băiatul dădu din cap spre ea din cealaltă parte a cercului.

Însă deocamdată nu se putea vorbi despre o forță, iar fata ştia că ar fi o greşeală fatală să-şi imagineze asta, însă se simțea *potențialul* acelei forțe. *Ca aerul pe care-l respiri chiar înainte de izbucnirea celei mai puternice furtuni de vară*, îşi spuse Kalisha.

– Băieți? şopti Len. Mi s-a limpezit capul. Nici nu mai țin minte de când nu m-am mai simțit aşa.

Şi îi aruncă o privire panicată Kalishei.

– Să nu-mi dai drumul, Sha!

Eşti bine, îi transmise ea. *Eşti în siguranță.*

Numai că nu era. Niciunul dintre ei nu era în siguranță.

Kalisha ştia ce va urma, ce *trebuia* să urmeze, și îi era groază de momentul acela, dar, evident, abia aştepta să se întâmple. Era mai mult decât o simplă dorință. Era o poftă arzătoare. Ei erau nişte copii înarmați cu explozivi extrem de puternici. Poate că nu era bine, dar părea atât de firesc.

Avery vorbi pe un ton scăzut, dar foarte clar:

– Gândiți-vă! Concentrați-vă împreună cu mine!

Şi începu să se gândească, iar imaginea care apăru odată cu gândul era clară şi puternică. I se alătură Nicky, apoi şi Katie, George, Helen. Şi Kalisha. Apoi toți ceilalți. Scandau la sfârşitul filmelor şi scandau şi acum.

Ne gândim la artificii. Ne gândim la artificii. Ne gândim la artificii.

Şi apărură punctele, mai strălucitoare ca oricând. Şi se auzi bâzâitul, mai puternic ca oricând. Apăru şi bățul de artificii, împroşcând scântei, împroşcând lumină.

Şi, dintr-odată, nu au mai fost doar unsprezece. Dintr-odată s-au făcut douăzeci şi opt.

Aprinderea, transmise Kalisha. Se simțea îngrozită; se simțea triumfătoare; se simțea divină.

DUMNEZEULE MARE!

19

Când Tim termină de relatat povestea aflată de la Luke, şeriful Ashworth rămase câteva secunde mut. Stătea pe scaunul dispecerului, cu degetele împreunate peste abdomenul proeminent, apoi luă în mână stick-ul de memorie, îl studie cu atenție – de parcă nu mai văzuse niciodată aşa ceva – şi apoi îl puse la loc pe birou.

– Ți-a zis că nu ştie ce-i pe el, da? Că i l-a dat menajera aia împreună cu cuțitul cu care şi-a operat urechea.

– Aşa a zis, confirmă Tim.

– Şi că s-a strecurat pe sub un gard, a mers pe jos prin pădure, a mers pe râu cu o barcă, fix ca Huckleberry Finn, şi după aia a mers într-un vagon de marfă până pe Coasta de Est.

– Da, aşa zice, spuse şi Wendy.

– Eu ce să zic? Bună poveste! Cel mai mult îmi place partea aia cu telepatia şi cu puterea minții. E ca din basmele alea pe care le spun babele la şezători despre ploi de sânge şi despre puterile magice ale apei neîncepute. Wendy, du-te de trezeşte băiatul. Uşurel, să nu-l sperii, că, oricât de aiuristică e povestea pe care v-a zis-o, mi-e clar că a pătimit multe. Vreau să vedem ce-i pe stick-ul ăsta, da' vreau să se uite şi el cu noi.

Wendy traversă încăperea şi îl scutură de umăr pe Luke. Mai uşor la început, apoi puțin mai tare. Băiatul mormăi ceva, gemu şi încercă să se tragă într-o parte. Polițista îl luă de braț.

– Haide, Luke, deschide ochii şi…

Băiatul se ridică atât de brusc, că aproape o dărâmă. Avea ochii deschişi, dar parcă nu vedea nimic în jur, iar părul i se ridicase în vârful capului.

– *Se întâmplă ceva! Am văzut bățul de artificii!*

– Ce naiba spune? exclamă George Burkett.

– Luke! interveni Tim. E în regulă. Ai visat cev…

– *Omorâți-i!* urlă Luke.

Se trântiră brusc uşile celor patru celule de arest preventiv, situate în micuța anexă a secției.

– *Distrugeți-i pe nenorociții ăştia!*

Hârtiile de pe birou îşi luară zborul ca un stol de păsări speriate. Tim simți o rafală de vânt trecând pe lângă el şi răvăşindu-i părul. Wendy scoase un țipăt mic, nu chiar un strigăt. Şeriful John sări în picioare.

Tim îl scutură pe băiat – o singură dată, dar cu putere.

– Trezeşte-te, Luke, *trezeşte-te*!

Hârtiile aterizară pe podea. Toți polițiştii, inclusiv şeriful John, se uitau cu gurile căscate la băiat.

Luke dădea din mâini.

– Lăsați-mă! mormăi el. Lăsați-mă în pace!

– Bine, spuse Tim, luându-şi mâna de pe umărul lui.

– Nu tu, punctele! Luminile Sta….

Expiră cu putere şi îşi trecu mâna prin părul murdar.

– Gata! Au dispărut.

– Tu ai făcut asta? îl întrebă Wendy, făcând un gest cu mâna spre hârtiile împrăştiate pe jos. Pe bune?

– *Ceva* s-a întâmplat, spuse Bill Wicklow, privind la ceasul de pontaj. Limbile ăstuia se învârteau… se roteau ca *nebunele*… dar acum s-au oprit.

– Ei fac ceva, zise Luke. Prietenii mei pun ceva la cale. Am simțit asta, chiar dacă sunt departe de ei. Dumnezeule, *capul* meu!

Ashworth se apropie de Luke şi îi întinse mâna. Tim observă că pe cealaltă şi-o ținea sprijinită de patul pistolului din tocul de la centură.

– Eu sunt şeriful Ashworth, fiule. Vrei să dai mâna cu mine?

Luke voia.

– Bravo! Am început cu dreptul. Acum, spune-mi adevărul. Tu ai făcut chestia aia de adineaori?

– Nu ştiu dacă eu sau ei, răspunse Luke. Nu ştiu cum ar fi fost *posibil* să fie ei, pentru că sunt mult prea departe, dar nu înțeleg nici cum să fi putut eu s-o fac. N-am mai făcut niciodată aşa ceva.

– Mda, tu eşti specialist în tăvi de pizza, spuse Wendy. Goale.

Luke schiță un zâmbet stins.

– Mda. N-ați văzut luminile? Nimeni nu le-a văzut? O grămadă de puncte colorate?

– N-am văzut decât nişte hârtii care zburau în jurul nostru, spuse şeriful John, și am auzit cum s-au trântit uşile de la celule. Frank, George, puneți mâna de adunați documentele de pe jos. Wendy, adu o aspirină pentru puştiul ăsta, apoi o să vedem ce-i pe stick-ul ăla.

– Astăzi, când ați fost s-o vedeți, mama dumneavoastră a vorbit doar despre agrafele dumneaei. Zicea că cineva i-a furat agrafele şi nu-şi mai poate prinde părul.

Şeriful John căscă gura la el. Larg.

– De unde ştii?

Luke clătină din cap.

– Nu ştiu. Adică, nici măcar nu încerc să ştiu ceva, dar aş vrea să aflu ce fac prietenii mei acum. Aş vrea să fiu cu ei.

– Până la urmă, poate că povestea lui nu-i chiar aiureală, zise Tag.

– Vreau să văd chiar acum ce-i pe stick-ul ăla! spuse şeriful Ashworth.

20

Mai întâi văzură un fotoliu gol, cu spătarul înalt şi demodat, în fața unui perete pe care atârna o litografie înrămată, în care era reprezentată o corabie cu pânze, apoi pe ecranul computerului la care se uitau polițiştii apăru chipul unei femei, care privea lung la obiectivul camerei de filmat.

– Ea este, zise Luke, Maureen, doamna care m-a ajutat să evadez!

– Merge? întrebă Maureen. Văd că luminița e aprinsă, deci ar trebui să meargă. Sper că merge, pentru că nu mă simt în stare s-o iau de la capăt.

Chipul ei dispăru de pe ecran. Tim se simți cumva uşurat. Prim-planul acela foarte strâns îi dăduse senzația că femeia e prizonieră într-un acvariu mic.

Vocea ei se auzea mai încet acum, dar la fel clar.

– Dar am s-o fac, dacă e musai.

Se aşeză pe fotoliu şi îşi acoperi bine genunchii cu fusta înflorată. În sus purta o bluză roşie. Pentru că nu o văzuse niciodată altfel decât în uniformă, lui Luke i se păru o combinație chiar drăguță, deşi culorile intense ale hainelor nu-i puteau masca obrajii scofâlciți.

– Dă volumul la maxim, spuse Frank Potter. Ar fi trebuit să-şi pună o lavalieră.

Maureen vorbise în tot acest timp. Tag derulă puțin, dădu volumul la maxim şi apăsă tasta PLAY. O văzură din nou cum se aşeza pe fotoliu şi cum îşi aranja poalele fustei peste genunchi, apoi Maureen se uită drept în obiectiv.

– Luke?

Băiatul tresări auzindu-şi numele şi aproape îi răspunse, însă Maureen continuă să vorbească, iar ce spuse ea acum îi sfâşie inima. Deşi ştiuse tot timpul, nu? Nu avea nevoie de confirmarea ei, aşa cum nu avusese nevoie nici de articolul din *Star Tribune* ca să ştie că părinții lui erau morți.

– Dacă te uiți la filmulețul ăsta înseamnă că ai reuşit să scapi şi că eu am murit.

Polițistul Potter spuse ceva polițistului Faraday, însă Luke nu-i luă în seamă. Era concentrat numai şi numai asupra acelei femei, care fusese singurul lui prieten adult de la Institut.

– N-am de gând să-ți zic povestea vieții mele, îl anunță femeia moartă din fotoliu. Nu avem vreme şi mă bucur că nu avem, pentru că mi-e ruşine de ce am făcut, deşi nu mi-e deloc ruşine cu băiatul meu. Ba din contră, sunt mândră de el! O să se ducă la facultate. N-o să ştie niciodată că eu i-am plătit studiile, da' nu-i nimic. Aşa trebuie să fie, pentru că eu am renunțat la el. Şi, Luke, dacă nu m-ai fi ajutat tu, cred că mi-aş fi pierdut toți banii şi şansa de a face ceva pentru el. Sper doar că am făcut ceva şi pentru tine.

Se întrerupse, dându-le privitorilor impresia că încerca să se adune.

– O să-ți spun doar o parte din povestea mea, pentru că mi se pare importantă. În vremea celui de-al doilea război din Golf, am fost în Irak şi am fost şi în Afganistan şi am luat parte la ceea ce se cheamă „interogatoriu prin metode interzise de legile internaționale".

Pentru Luke era o adevărată revelație fluența ei calmă – complet lipsită de *of* şi *vai,* de *ştii tu cum e*, de *n-am avut încotro,* de *vai, steaua mea,* şi îl făcu să-i fie ruşine, îl făcu să sufere. Acum Maureen părea mult mai inteligentă decât în conversațiile lor şoptite de lângă automatul de gheață. Poate pentru că atunci

făcuse pe proasta? Posibil. Dar la fel de posibil – la fel de *probabil* – era faptul că el văzuse doar o femeie într-o uniformă de menajeră şi, pur şi simplu, îşi imaginase că nu avea prea mult trafic la mansardă.

Cu alte cuvinte, că nu semăna deloc cu mine, îşi zise el, înțelegând că „ruşine“ era un cuvânt prea mic pentru sentimentul care-l încerca. Cuvântul cel mai potrivit era „umilință“.

– Am asistat la torturi prin simularea înecului şi am văzut bărbați – şi femei am văzut, vreo două, trei – băgați în bazine cu apă şi cu electrozi la degete sau în rect. Am văzut unghii de la picioare smulse cu cleştele. Am văzut un bărbat împuşcat în rotulă, atunci când a scuipat în obrazul anchetatorului. La început am fost şocată, dar mi-a trecut cu timpul. Câteodată, chiar mă bucuram când era vorba despre indivizi care puseseră bombe artizanale pe echipamentele băieților noştri sau despre atentatori sinucigaşi, care îşi detonau încărcăturile în piețe supraaglomerate. De multe ori mă simțeam…off, dar ştiu cuvântul…

– Desensibilizată, murmură Tim.

– Desensibilizată de cineva sau de ceva, spuse Maureen.

– Iisuse, parcă te-a auzit! exclamă polițistul Burkett.

– Ssst! le şopti Wendy, făcându-l pe Luke să se înfioare.

Parcă le mai ceruse cineva să tacă înaintea ei, cineva care se afla în altă parte. Îşi îndreptă atenția spre filmulețul de pe ecranul computerului.

– …n-am participat decât la vreo două sau trei, pentru că am primit o altă misiune. Atunci când prizonierii refuzau să vorbească, eu eram subofițerul ăla amabil, care se interesa de ei şi le dădea câte o gură de apă sau le strecura ceva de mâncare – vreo doi biscuiți ori vreun baton de ciocolată. Le ziceam că anchetatorii erau în pauză şi că plecaseră la masă şi că închiseseră microfoanele. Le ziceam că îmi era tare milă de ei şi că voiam să-i ajut. Le ziceam că aveau să fie omorâți dacă nu vorbeau, chiar dacă asta era împotriva legii. Nu m-am referit niciodată la Convenția de la Geneva, pentru că cei mai mulți habar n-aveau ce era aia. Le ziceam că, dacă nu vorbesc, le vor fi omorâte *familiile* şi că *mie* mi se frângea inima doar gândindu-mă la asta. De obicei, teatrul ăsta ieftin al meu nu ținea, pentru că bănuiau că eram pusă să-i trag de limbă, dar, uneori, atunci când se întorceau anchetatorii, prizonierii le spuneau tot ce voiau să audă, fie pentru că mă crezuseră, fie pentru că voiau pur şi simplu să spună. Câteodată îmi spuneau şi mie anumite lucruri, pentru că aveau mintea tulbure… pentru că erau dezorientați… şi pentru că aveau încredere în mine. Dumnezeu să mă apere şi să mă ajute, dar El mi-a dat fața asta sinceră.

Acum înțeleg de ce îmi spune toate astea, îşi zise Luke.

– Cum am ajuns să lucrez la Institut… ei, asta-i o poveste mult prea lungă pentru o femeie obosită şi bolnavă cum sunt eu acum.

Să zicem că m-a căutat cineva şi mi-a propus slujba asta. Nu doamna Sigsby, Luke, şi nici domnul Stackhouse, și nici vreun funcționar din cadrul guvernului. Era un tip în vârstă. Mi-a zis că e recrutor. M-a întrebat dacă vreau să mă angajez undeva când mi se termină detaşarea în zona de război, că e vorba de o muncă uşoară, aşa mi-a zis, dar că e potrivită doar pentru cineva care ştie să-şi țină gura. Eu mă gândeam să-mi prelungesc contractul cu armata, dar propunerea lui mi s-a părut mai bună, pentru că omul ăla zicea că aşa mi-aş ajuta mult mai mult patria decât o făceam pe front. Am acceptat şi nu m-a deranjat deloc atunci când m-au pus la curățenie, pentru că ştiam motivul. Şi bine că-l ştiam, pentru că Institutul seamănă cu Mafia – odată intrat, nu mai ai cum să ieşi. Când n-am mai avut bani ca să plătesc datoriile bărbatului meu şi când am început să mă tem că hienele o să-mi ia banii pe care-i pusesem deoparte pentru băiatul meu, am cerut să mi se încredințeze şi misiunea pe care o avusesem pe front. Doamna Sigsby şi cu domnul Stackhouse m-au lăsat să încerc, să vedem ce iese.

– Adică să ne tragi de limbă, murmură Luke.

– Mi-a fost foarte uşor, că nu-mi ieşisem din mână. Am stat doisprezece ani la Institut, dar am fost informatoarea lor doar în ultimele şaisprezece luni şi, pe la sfârşit, a început să-mi pară rău de ce făceam şi nu vorbesc doar despre faza cu turnătoria. Am fost desensibilizată în bazele noastre secrete şi am rămas desensibilizată şi în Institut, dar, la un moment dat, starea asta a început să-mi treacă, aşa cum se şterge luciul de pe o maşină, dacă nu o mai dai cu ceară din când în când. Aveam de-a face cu nişte copii, iar copiii au nevoie să se încreadă într-un adult cumsecade, care dă dovadă de înțelegere față de ei. Copiii ăştia nu aruncaseră pe nimeni în aer, ci tocmai *ei* fuseseră aruncați în aer, ei şi familiile lor, dar poate că, şi aşa, aş fi continuat să fac ce făceam. Cred sincer – că oricum e prea târziu ca să mai mint – că probabil aş fi făcut-o, numai că m-am îmbolnăvit şi apoi te-am cunoscut pe tine, Luke. Tu m-ai ajutat, însă nu din cauza asta te-am ajutat şi eu pe tine. Sau nu doar din cauza asta, în primul rând. Am văzut cât de inteligent eşti, mult mai inteligent decât ceilalți copii, mult mai inteligent decât oamenii ăia care te-au răpit. Ştiam că lor nu le pasă absolut deloc de mintea ta strălucită ori de umorul tău, atât cât mai rămăsese din el, ori de faptul că voiai să ajuți o babornițǎ bolnavă ca mine, deşi ştiai prea bine că s-ar putea să ai probleme. Pentru ei, tu nu erai decât o altă rotiță a mecanismului şi voiau să te folosească până ți se toceau zimții. La sfârşit, ai fi apucat-o şi tu pe urmele celorlalți copii. Sute de copii. Poate chiar mii, de la înființarea Institutului.

– E nebună? exclamă George Burkett.

– Gura! îl repezi şeriful Ashworth, aplecat peste abdomenul lui cel mare, cu ochii țintă la ecran.

Maureen se oprise ca să bea o gură de apă şi să se frece la ochii înfundați în orbite. *Ochi bolnavi. Ochi trişti. Ochi muribunzi*, îşi spuse Luke, *care privesc eternitatea în față*.

– Însă tot mi-a fost greu să iau hotărârea asta şi nu doar pentru că ştiam ce ne-ar face ei mie şi ție, Luke. Mi-a fost greu pentru că, dacă *reuşeşti* să scapi, dacă nu te vor prinde în pădure sau în Dennison River Bend şi dacă vei avea norocul să găseşti pe cineva care să te creadă… deci, dacă treci de toți aceşti *dacă*, atunci, ai putea să faci public tot ce se petrece aici de cincizeci sau şaizeci de ani. Ai putea să dărâmi tot Institutul ăsta peste capetele lor.

Cum a făcut Samson cu templul, îşi spuse Luke.

Maureen se aplecă şi privi drept în obiectiv, drept în ochii lui.

– Iar asta ar putea însemna sfârşitul lumii.

21

Soarele la apus scălda în lumini de foc şinele de cale ferată din apropiere de Route 92, părând să atragă atenția asupra indicatorului din față:

BINE AȚI VENIT ÎN DuPRAY, S.C.
CAPITALA COMITATULUI FAIRLEE
POPULAȚIE 1 369
O VIZITĂ DE PLĂCERE
& O ÎNCÂNTARE SĂ LOCUIȚI AICI!

Denny Williams trase dubița pe marginea drumului neasfaltat. Celelalte maşini opriră în spatele lui. Se întoarse şi spuse ceva persoanelor din dubița lui – doamnei Sigsby, doctorului Evans și lui Michelle Robertson –, apoi coborî şi se duse la celelalte două maşini.

– Închideți stațiile, scoateți-vă căştile din urechi! Nu ştim pe ce frecvențe ascultă poliția locală sau cea statală. Închideți-vă şi mobilele! Din momentul acesta, este o operațiune secretă şi va rămâne astfel până ne întoarcem la aerodrom.

Reveni la maşina din față, se urcă la volan şi se întoarse spre doamna Sigsby.

– În regulă, doamnă?

– În regulă.

– Sunt aici contra voinței mele, repetă doctorul Evans.

– Taci din gură! îi ordonă doamna Sigsby. Denny? Hai să mergem!

Şi trecură granița Comitatului Fairlee. Pe o parte a drumului se înşirau hambare şi câmpuri şi pâlcuri dese de conifere; pe cealaltă, şine de cale ferată şi alte pâlcuri dese de copaci. Oraşul era acum la doar trei kilometri distanță.

22

În fața sălii de proiecție, Corinne Rawson stătea la taifas cu Şarpele-Jake Howland şi cu Phil-Pilulă Chaffitz. Abuzată în

copilărie atât de tatăl ei, cât şi de doi dintre cei patru fraţi mai mari, Corinne nu avusese niciodată vreo problemă cu munca pe care trebuia s-o facă în Jumătatea Posterioară. Ştia că toţi copiii îi ziceau Corinne Palmă-Peste-Ochi, dar nici asta n-o deranja. Ea personal primise suficiente palme în parcul de rulote din Reno, în care crescuse, şi avea convingerea fermă că roata vieţii se învârteşte şi că ce semeni, aia culegi. Plus că o făcea pentru o cauză bună, adică era o situaţie reciproc avantajoasă.

Evident că munca în Jumătatea Posterioară avea şi dezavantaje. În primul rând, mintea îţi era bombardată cu prea multe informaţii. Ştia că Phil voia să i-o tragă, dar Jake, nu, pentru că lui Jake îi plăceau numai başoldinele care intrau pe uşă cu burta înainte şi după aia mai treceau vreo cinci minute până să le intre şi curul. Şi mai ştia şi că *ei* ştiau că ea nu voia să aibă de-a face cu nici unul, cel puţin nu în sensul ăsta, pentru că, încă de la şaptesprezece ani, trecuse de cealaltă parte a baricadei.

Telepatia i se păruse mereu foarte tare în cărţi şi filme, dar era enervantă ca dracu' în viaţa reală. În primul rând, o însoţea un fel de bâzâit foarte neplăcut şi era o chestie progresivă, adică ceva *extrem* de neplăcut. Menajerele şi oamenii de serviciu făceau cu schimbul în Jumătatea Anterioară şi în cea Posterioară, însă îngrijitorii în uniforme roşii lucrau numai şi numai aici. Erau două echipe: Alpha şi Beta. Fiecare echipă lucra câte patru luni, după care avea patru luni libere. Corinne era aproape de capătul turei de patru luni. Urma să-şi petreacă una sau două săptămâni în localitatea învecinată, rezervată personalului, unde avea să se relaxeze şi să scape de tot stresul acumulat în perioada aceasta. Îşi va redescoperi sinele esenţial – cum zic psihoterapeuţii indieni –, după care se va duce acasă la ea, în New Jersey, în căsuţa unde locuia împreună cu Andrea, care credea că partenera ei de viaţă lucra în cadrul unui proiect militar strict secret. Strict secret era; militar, nu prea.

Vaga ei abilitate în ale telepatiei se va diminua în perioada pe care o va petrece în sat şi va fi dispărut complet atunci când va ajunge acasă, la Andrea, însă îi va reveni pe nesimţite cu câteva zile înainte de întoarcerea la Institut. Dacă ar fi fost capabilă de compasiune (emoţie care-i fusese răpită prin bătăi repetate încă de la vârsta de treisprezece ani), i-ar fi compătimit pe doctorii Hallas şi James, pentru că stăteau acolo cea mai mare parte a timpului, ceea ce însemna că erau aproape în permanenţă expuşi la bâzâitul ăla oribil şi deja puteai să vezi ce efect avea asupra lor. Ştia că doctorul Hendricks, medicul şef al Institutului, le făcuse nişte injecţii care ar fi trebuit să limiteze consecinţele acestei erodări permanente, însă una era să limitezi o chestie şi cu totul altceva să o opreşti de tot.

Horace Keller, îngrijitorul cu care se împrietenise Corinne, spunea că Heckle şi Jeckle erau nebuni în toată regula şi că, la un moment dat, unul sau amândoi o să cedeze şi atunci şefii ăia de

sus o să fie nevoiți să caute alți doctori. Pe Corinne o durea fix undeva de soarta doctorilor. Treaba ei era să se asigure că toți copiii mâncau atunci când trebuiau să mănânce, că se duceau în camerele lor atunci când trebuiau să se ducă în camerele lor (ce făceau ei înăuntru nu o privea), că luau parte la proiecțiile de filme şi că erau cuminți. Când nu erau, îi punea la punct, împărțind cu generozitate palme în dreapta şi în stânga.

– Legumele sunt cam agitate în seara asta, spuse Şarpele-Jake. Ia ascultați-i! Să aveți bastoanele pregătite pentru masa de la ora opt, bine?

– Aşa sunt seara, zise Phil. Eu nu… alo! Ce *dracu'*?!

Simți şi Corinne. Se obişnuiseră cu bâzâitul, aşa cum te obişnuieşti cu un frigider gălăgios ori cu huruitul unui aparat de aer condiționat mai rablagit, însă acum, din senin, intensitatea lui crescuse la nivelul pe care erau obligați să-l suporte doar în serile cu filme, zise şi „seri ale bățului de artificii". Numai în serile acelea bâzâitul venea din spatele uşilor zăvorâte ale Pavilionului A, cunoscut sub numele de Grădina de Zarzavaturi. Acum tot de acolo venea, dar venea şi din altă direcție, ca o rafală de vânt puternic. Din sala mare venea, din sala mare, unde stăteau copiii după ce ieşeau de la film. Mai întâi intraseră acolo doar cei care încă aveau ceva minte în cap, apoi încă doi, despre care Corinne credea că ajunseseră deja în stadiul de prelegumă.

– Ce puii mei fac ăştia? strigă Phil, astupându-şi urechile cu palmele.

Corinne o luă la fugă spre sală, cu bastonul în mână. Jake venea în urma ei. Phil – poate mai sensibil la bâzâit sau poate doar mai speriat – nici nu se clinti din loc. Acum îşi apăsa tâmplele, ca şi cum ar fi vrut să prevină o explozie în creier.

Corinne ajunse în pragul uşii şi văzu înăuntru vreo doisprezece copii. Era acolo chiar şi Iris Stanhope, care precis avea să ajungă în Grădina de Zarzavaturi după filmele de a doua zi. Toți copiii ăia stăteau în cerc, ținându-se de mâini. Atât de puternic devenise bâzâitul, că ochii începură să-i lăcrimeze. Avea senzația că îi vibrau şi plombele din măsele.

Ăla nou e de vină. Puțoiul ăla mic. Cred că el face asta. Poate reuşesc să opresc bâzâitul, dacă-i aplic nişte şocuri electrice.

Dar, chiar în timp ce se gândea ce să facă, degetele i se desfăcură şi bastonul căzu pe mochetă. În spate, acoperit aproape complet de bâzâitul ăla infernal, Jake zbiera la copii să înceteze imediat şi să se ducă în camerele lor. Fetița neagră se uita fix la Corinne, cu un zâmbet insolent pe buze.

O să-ți dau o scatoalcă de n-ai să mai rânjeşti în viața ta, don'şoară, se enervă Corinne și ridică mâna. Fetița neagră făcu un semn din cap.

Haide, plesneşte-mă!

I se alătură o altă voce: *Plesneşte!*

Apoi toate: *Plesneşte! Plesneşte! Plesneşte!*

Şi Corinne Rawson începu să se pălmuiască singură. Mai întâi cu dreapta, apoi cu stânga, apoi alternativ, mai tare şi mai tare, din ce în ce mai tare, dându-şi seama că i s-au înfierbântat obrajii, dându-şi seama că îi ard obrajii, însă conştientizarea aceasta era vagă şi parcă aparţinea altcuiva, pentru că acum bâzâitul nu mai era deloc bâzâit, ci un *BUUUM* uriaş şi asurzitor al feedbackului intern.

Se prăbuşi în genunchi, în timp ce Jake trecu repede pe lângă ea.

– Încetaţi imediat, căcaţi cu ochi ce sun…

I se ridicară brusc mâinile şi se auzi un pârâit electric când se lovi cu bastonul chiar între ochi. Se cutremură puternic, îşi crăcănă picioarele, apoi şi le strânse la loc, exact ca într-o mişcare de *funky dance.* Ochii îi ieşiseră aproape cu totul din orbite. Căscă larg gura şi îşi vârî în ea bastonul cu şocuri electrice. Părâitul fu mai înăbuşit acum, dar rezultatele erau vizibile. I se umflă gâtul ca o băşică. Din nări îi ieşi o lumină albastră, după care căzu pe burtă, îşi îndesă în gură până la mâner bastonul subţire şi apăsă spasmodic cu degetul pe trăgaci.

Kalisha o luă înainte pe coridorul cu camere şi ceilalţi copii o urmară, tot ţinându-se de mâini, ca nişte elevi din clasa întâi, plecaţi în excursie cu şcoala. Văzându-i, Phil-Pilulă se lipi înspăimântat de perete, cu bastonul într-o mână şi ţinându-se cu cealaltă de uşa de la camera de proiecţie. Mai departe, între cantină şi Pavilionul A, doctorul Everett Hallas înţepenise cu gura căscată.

Acum se auzeau bubuieli în uşile zăvorâte de la Grădina de Zarzavaturi. Phil îşi aruncă bastonul cu electroşocuri şi ridică mâna ca să le arate copiilor că nu e înarmat.

– N-am să mă opun, spuse el. Orice vreţi voi să faceţi, să ştiţi că n-am să mă…

Uşa de la camera de proiecţie se închise brusc, retezându-i vorbele şi trei degete de la mână.

Doctorul Hallas se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă.

Din sala personalului, situată lângă scara care ducea la crematoriu, apărură alţi doi îngrijitori în uniforme roşii. Cu bastoanele ridicate, se năpustiră amândoi spre Kalisha şi echipa ei, dar se opriră brusc în faţa uşilor de la Pavilionul A, îşi aplicară reciproc electroşocuri şi se prăbuşiră în genunchi. Din poziţia aceea continuară să se electrocuteze unul pe celălalt, până când căzură în nesimţire. Apărură alţi îngrijitori, care văzură sau doar simţiră ce se întâmpla şi se retraseră repede – câţiva coborâră scara spre crematoriu (o fundătură în mai multe sensuri), alţii se întoarseră în sala personalului sau intrară în camera rezervată doctorilor.

Haide, Sha! Avery se uita în lungul coridorului, dincolo de Phil – care orăcăia, holbându-se la cioturile degetelor din care ţâşnea sânge – şi dincolo de cei doi îngrijitori leşinaţi.

Nu plecăm?

Ba da. Dar mai întâi îi eliberăm pe ei.

Şi copiii, ţinându-se de mâini, porniră spre Pavilionul A – epicentrul bâzâitului.

23

– Nu ştiu cum îşi aleg ţintele, spunea Maureen. Mi-am pus deseori întrebarea asta, dar probabil că au ei o metodă sigură, pentru că, de mai bine de şaptezeci şi cinci de ani, nimeni nu a mai lansat vreo bombă atomică şi nici n-a mai declanşat un război mondial. Gândeşte-te cât de fantastică e realizarea asta. Ştiu că există oameni care ar spune că ne păzeşte Dumnezeu şi că alţii ar spune că pacea se datorează diplomaţiei sau doctrinei DRA, cum i se zice – adică Distrugere Reciproc Asigurată[109] –, numai că eu nu cred. Institutul a făcut totul.

Se opri ca să mai bea puţină apă, apoi continuă:

– Ştiu pe care copii să-i ia datorită unei analize care li se face la naştere majorităţii bebeluşilor. Eu n-ar trebui să ştiu de analiza aia, pentru că nu sunt decât o umilă femeie de serviciu, dar ştiu şi să ascult, nu doar să trag de limbă. Şi sunt curioasă din fire. Se cheamă BDNF – factor neurotrofic derivat din creier. Sunt căutaţi copiii cu valoare mare a BDNF-ului, sunt urmăriţi, apoi răpiţi şi aduşi la Institut. Unii pot avea chiar şi şaisprezece ani, dar cei mai mulţi sunt mai mici, pentru că îi răpesc cât mai repede pe cei cu BDNF mare. Am avut şi copii de doar opt ani.

Aşa se explică apariţia lui Avery, îşi spuse Luke. *Şi a gemenelor Wilcox*.

– Sunt pregătiţi în Jumătatea Anterioară. O parte din pregătirea asta se realizează cu ajutorul injecţiilor, o altă parte se face prin expunerea la ceva numit de doctorul Hendricks „Lumini Stasi“. Unii dintre copiii care vin aici au abilităţi telepatice, adică citesc gândurile oamenilor. Alţii au abilităţi telekinetice, adică mişcă obiecte cu puterea minţii. După injecţii şi expunerea la Luminile Stasi, unii dintre copii rămân ca la început, dar abilităţile celor mai mulţi devin mai puternice, măcar o idee mai puternice. Şi sunt câţiva, pe dosarele cărora Hendricks a lipit etichete roz, cărora li se fac teste suplimentare şi injecţii suplimentare şi câteodată ajung să-şi dezvolte *ambele* abilităţi. Odată l-am auzit pe doctorul Hendricks zicând că ar putea să existe mai multe abilităţi decât astea două şi că descoperirea lor ar putea schimba în bine întreaga lume.

– TP şi TK în acelaşi timp, murmură Luke. Asta am păţit, dar am ascuns-o. Cel puţin, am încercat s-o ascund.

– Şi când sunt pregătiţi de… de treabă, sunt mutaţi în Jumătatea Posterioară. Acolo sunt puşi să vadă filme în care apare mereu aceeaşi persoană, acasă, la serviciu, la plimbare, la reuniunile de familie, şi apoi li se prezintă o imagine care reactivează Luminile Stasi şi îi conectează cumva unul de

celălalt. Nu ştiu dacă înțelegi… cum funcționează asta… atunci când sunt singuri, puterile le sunt destul de mici, chiar după ce au trecut prin toate procedurile alea menite să le intensifice, dar când sunt împreună, puterile lor cresc în mod… e un cuvânt în matematică…

– Exponențial, spuse Luke.

– …dar l-am uitat. Sunt foarte obosită. Important este că aceşti copii sunt folosiți pentru eliminarea anumitor persoane. Uneori pare un accident, alteori pare sinucidere, câteodată, crimă, dar întotdeauna copiii sunt în spatele acestor morți. Politicianul ăla, Mark Berkowitz? Copiii l-au omorât. Jangi Gafoor, tipul ăla despre care se spune că s-ar fi aruncat în aer din greşeală, în fabrica lui de bombe din Provincia Kunduz[110], acum doi ani? Tot copiii. Mai sunt mulți alții care au murit doar în perioada cât am lucrat eu la Institut. Ai putea să spui că nu are nicio logică – acum şase ani a fost un poet din Argentina, care a înghițit leşie. Şi nici eu nu văd că ar avea, dar trebuie să aibă, pentru că lumea continuă să existe. Odată am auzit-o pe şefa cea mare, doamna Sigsby, zicând că noi suntem ca oamenii care scot cu cana apa dintr-o barcă spartă. Şi o cred.

Maureen se frecă din nou la ochi, apoi se aplecă şi se uită atentă în obiectiv.

– Au nevoie de un stoc permanent de copii cu valori mari ale BDNF-ului, pentru că Jumătatea Posterioară îi consumă complet pe cei deja existenți. Au dureri de cap din ce în ce mai mari şi, de fiecare dată când sunt expuşi la Luminile Stasi sau când îl văd pe doctorul Hendricks cu bețişorul lui de artificii, pierd tot mai mult din sinele lor esențial. La sfârşit, când sunt trimişi în Grădina de Zarzavaturi – aşa au botezat-o angajații Pavilionului A – parcă suferă de demență sau de Alzheimer în stadiu avansat şi le e din ce în ce mai rău şi până la urmă mor. De obicei din cauza pneumoniei, pentru că dinadins nu se dă căldură în Grădina de Zarzavaturi. Uneori e ca şi cum…

Se cutremură şi şopti:

– Of, Dumnezeule, e ca şi cum ar fi uitat cum să respire. Institutul este dotat cu un crematoriu performant, de ultimă generație, cu care scapă de cadavrele copiilor.

– Nu! murmură şeriful Ashworth. *Nuuu!*

– Angajații din Jumătatea Posterioară lucrează în ture foarte lungi, adică sunt acolo câteva luni, după care sunt liberi acelaşi număr de luni. Nu se poate altfel, pentru că atmosfera este toxică, însă, pentru că niciun angajat nu are BDNF-ul mare, procesul îi afectează într-un mod mult mai lent. Pe unii chiar aproape deloc.

Mai bău o gură de apă.

– Sunt doi doctori care lucrează în Jumătatea Posterioară cea mai mare parte a timpului şi deja dau semne că îşi pierd mințile. Ştiu precis asta, pentru că am fost acolo şi i-am văzut. Menajerele şi oamenii de serviciu lucrează în ture scurte, când în Jumătatea

Anterioară, când în cea Posterioară. La fel şi personalul de la cantină. Ştiu că e greu de digerat ce ai aflat acum şi aş mai avea multe să-ți spun, dar numai atâta pot. Trebuie să plec, Luke, dar, înainte de asta, vreau să-ți arăt ceva. Să-ți arăt ție şi persoanei sau persoanelor care mă urmăriți acum. Nu e o imagine plăcută, dar sper că ai să poți să te uiți, pentru că mi-am riscat viața pentru ea.

Inspiră prelung şi sacadat şi încercă să surâdă. Luke începu să plângă în surdină.

– Luke, faptul că te-am ajutat să evadezi a fost cea mai grea hotărâre pe care am luat-o vreodată în toată viața mea, chiar dacă sunt în pragul morții şi chiar dacă sunt convinsă că dincolo mă aşteaptă iadul. Mi-a fost greu pentru că acum barca aia spartă o să se scufunde și asta o să se întâmple doar din vina mea. A trebuit să aleg între viața ta şi viețile miliardelor de oameni de pe pământ, care depind de activitatea Institutului fără să o ştie. Şi te-am ales pe tine. Dumnezeu să mă ierte pentru asta!

Ecranul se făcu albastru. Tag întinse mâna spre tastatură, dar Tim îl opri.

– Stai puțin!

Apărură nişte purici, se auziră nişte bolboroseli, apoi începu un alt filmuleț. Camera de filmat străbătea un coridor pe care era întinsă o carpetă albastră şi groasă. Se tot auzeau nişte scrâşneli intermitente şi, din când în când, imaginea dispărea, ca acoperită de un oblon negru.

Ea filmează, îşi spuse Luke. *Are camera într-un buzunar de la uniformă şi filmează printr-o gaură pe care a făcut-o în el. Scrâşnetele alea sunt făcute de materialul care se freacă de microfon.*

Nu credea că telefoanele mobile aveau semnal în pădurile din nordul statului Maine, dar presupunea că oricum erau absolut *verboten* în Institut, pentru că, semnal sau nu, camerele de filmat tot ar fi funcționat. Dacă Maureen ar fi fost prinsă, nu i s-ar fi tăiat din salariu şi nu şi-ar fi pierdut slujba, ci viața. La gândul ăsta, lacrimile începură să-i curgă mai repede pe obraji. Simți cum brațul polițistei Gullickson – Wendy – îl cuprinde de după umeri. Se sprijini recunoscător de ea, dar nu-şi dezlipi ochii de la ecranul computerului, pe care apăruse Jumătatea Posterioară, de care scăpase el și unde cu siguranță se afla acum Avery, presupunând că încă mai era în viață.

Camera trecu pe lângă nişte uşi duble, deschise pe latura dreaptă a culoarului. Maureen se întoarse puțin, arătându-le privitorilor o sală de proiecție, cu vreo douăzeci de scaune capitonate. Înăuntru erau doar doi copii.

– Fata aia *fumează*? se miră Wendy.

– Da, răspunse Luke. Probabil că le dau țigări şi în Jumătatea Posterioară. Fata e una dintre prietenii mei. O cheamă Iris Stanhope. Au luat-o înainte să fug eu de acolo. Mă întreb dacă o

mai trăi acum și, dacă mai trăiește, oare mai poate să gândească şi să înțeleagă ce se întâmplă?

Obiectivul camerei se întoarse asupra coridorului. Pe lângă Maureen trecură alți doi copii, uitându-se la ea cu o lipsă totală de interes, apoi ieşiră din cadru. Acum apăru un îngrijitor în uniformă roşie. Vocea i se auzea înăbuşit din cauza buzunarului în care era ascuns telefonul lui Maureen, dar vorbele îi erau perfect inteligibile: o întreba dacă se bucură că s-a întors. La rândul ei, Maureen îl întrebă dacă o credea nebună şi el începu să râdă. Mai zise ceva despre o cafea, numai că materialul uniformei foşnea mult mai tare şi Luke nu reuşi să înțeleagă.

– Ăla-i un pistol? întrebă şeriful John.

– E un baston cu electroşocuri, spuse Luke. Are o rotiță de la care se măreşte voltajul.

Frank Potter:

– Tu faci mişto de noi?

Camera trecu pe lângă alte uşi duble, de data aceasta pe latura stângă, apoi, după vreo douăzeci, treizeci de paşi, se opri în fața unei uşi închise. Pe ea scria cu litere roşii: PAVILIONUL A. Maureen şopti:

– Aici e Grădina de Zarzavaturi.

În cadru apăru mâna ei, în mănuşă din latex albastru. Între degete ținea o cartelă. Cu excepția culorii (aceasta era portocalie), semăna perfect cu cea furată de Luke, însă băiatul îşi spuse că angajații din Jumătatea Posterioară aveau mult mai multă grijă de cartelele lor. Maureen o lipi de pătratul de deasupra clanței, se auzi un țârâit şi apoi uşa se deschise.

Dincolo de ea începea iadul.

24

Annie-Orfana era mare iubitoare de baseball şi obişnuia să-şi petreacă serile calde de vară în cortul ei, ascultând la radio meciurile echipei Firefly – o echipă din Columbia, care juca în Liga Mică. Când se termina meciul, poate ațipea un pic, dar se trezea repede şi asculta emisiunea lui George Allman, ca să afle ce se mai petrecea în ceea ce George numea Minunata Lume a Bizarului.

Însă în seara aceasta, mult mai mult o interesa povestea băiatului care sărise din tren, aşa că se hotărî să treacă pe la secția de poliție ca să mai afle ceva. Probabil că nu-i vor da drumul pe uşa din față, dar se mai întâmplase ca Frankie Potter sau Billy Wicklow să iasă la fumat pe aleea din spate, unde îşi ținea ea salteaua şi câteva provizii de rezervă. Dacă îi ruga frumos, poate că i-ar spune ce se întâmplase. În fond, ea îl spălase pe puştiul ăla şi încercase cât de cât să-l mângâie, prin urmare, interesul ei era perfect justificat.

De la cortul ei, aflat lângă depozite, pornea o cărare care trecea prin pădurea din vestul oraşului. Când se ducea pe alee ca să

doarmă pe saltea (sau înăuntru, dacă era prea frig – acum îi permiteau să doarmă acolo, pentru că îl ajutase pe Tim cu bannerul care cerea reducerea vitezei), mergea pe cărare până în spatele fostului cinematograf al oraşului (Giuvaierul se chemase acesta pe vremuri), unde văzuse o mulțime de filme interesante în tinerețile ei de femeie ceva mai zdravănă la cap. Bătrânul Giuvaier fusese închis în urmă cu cincisprezece ani, iar parcarea din spatele lui era acum acoperită cu buruieni şi sânziene. De obicei, o lua drept pe acolo şi ajungea la latura dărăpănată a cinematografului dinspre trotuar. Secția de poliție şi magazinul mixt erau pe partea cealaltă a străzii principale, despărțite doar de aleea *ei,* că aşa îi plăcea să-i zică.

În seara aceasta, tocmai când se pregătea să intre în parcarea năpădită de ierburi, observă o maşină venind dinspre Pine Street. După care alta… şi încă una. Trei maşini, trei dubițe, care mergeau aproape bară la bară. Deşi se întunecase aproape complet, nici una nu avea farurile aprinse. Annie se ascunse în spatele unui copac şi le văzu intrând în parcarea abandonată pe unde voia să meargă ea. Ca la un semn, se întoarseră toate în acelaşi timp şi opriră cu fața spre Pine Street. *Ca să fie pregătite în caz că ar fi trebuit să plece repede de acolo*, îşi spuse Annie.

Se deschiseră portierele. Din maşini coborâră şi femei, şi bărbați. Unul dintre bărbați purta un sacou sport şi avea pantaloni eleganți, deşi puțin cam şifonați acum. Una dintre femei, ceva mai în vârstă decât celelalte, purta un costum roşu, cu pantaloni. O altă femeie era îmbrăcată într-o rochie cu imprimeu floral şi avea şi o poşetă. Celelalte patru femei nu aveau genți. Majoritatea pasagerilor din dubițe erau îmbrăcați în jeanşi şi cămăşi închise la culoare.

Cu excepția tipului în sacou. Acesta rămase pe loc şi se uită la ceilalți, care se mişcau rapid şi eficient, ca nişte soldați în misiune. Lui Annie chiar i se păreau a fi soldați, iar această impresie i-a fost confirmată foarte repede. Doi bărbați şi o femeie tânără deschiseră uşile din spate ale dubițelor. Din una, bărbații scoaseră o ladă lungă din oțel. Din alta, centuri cu tocuri pentru arme, pe care tânăra le împărți tuturor, mai puțin bărbatului în sacou, tinerei cu rochia înflorată şi altui bărbat cu părul blond, tuns scurt. Deschiseră lada din oțel şi scoaseră de acolo două arme cu țevi lungi, care nu semănau deloc cu nişte arme de vânătoare, ci mai degrabă cu nişte mitraliere pe care Annie Ledoux le şi vedea folosite într-un atentat.

Femeia cu rochia înflorată îşi ascunse un pistol micuț în poşetă. Bărbatul de lângă ea îşi îndesă la spate unul mai mare şi îl acoperi cu poalele cămăşii. Ceilalți îşi băgară armele în tocuri. Parcă erau membrii unei trupe de comando. *La dracu' cu „parcă", exact asta* erau, îşi spuse Annie, pentru că nu aveau cum să fie altceva.

O persoană normală la cap – mai ales una care nu se informa din emisiunea lui George Allman – s-ar fi uitat uluită la scena aceea, întrebându-se ce mama naibii căuta o echipă de oameni într-un orăşel adormit din Carolina de Sud, unde nu exista decât o singură bancă şi aia închisă. O persoană normală la cap şi-ar fi scos telefonul şi ar fi sunat la poliție, însă Annie nu era tocmai o persoană normală la cap, plus că ştia exact ce aveau de gând oamenii ăia înarmați. Nu veniseră în SUV-uri negre, cum se aştepta ea, dar veniseră să-l ia pe băiat. Bineînțeles că de asta veniseră.

Nici vorbă să poată suna la poliție, pentru că nu ar fi avut la ea telefonul mobil chiar dacă şi-ar fi permis unul. Orice tembel ştia că telefoanele alea nu numai că îți bagă radiații în cap, dar pot fi *urmărite.* Aşa că Annie o luă la fugă pe cărare, până ajunse în spatele Frizeriei DuPray, situată două clădiri mai încolo. Câteva trepte şubrede duceau la apartamentul de deasupra. Annie le urcă cât de repede putu, ținându-şi ridicate ponchoul şi poalele fustei lungi, ca nu cumva să se împiedice de ele şi să se dea de-a berbeleacul. Ajunse sus şi bătu cu pumnii în uşă până când îl văzu prin perdeaua zdrențuită pe Corbett Denton, care venea agale, cu burta înainte. Frizerul dădu perdeaua la o parte şi se uită afară. Chelia îi sclipea la lumina lămpii pătate de răhăței de muşte din bucătărie.

– Annie, tu eşti? Ce vrei? Să ştii că nu-ți dau nimic de mâncare, dacă de asta ai ve…

– Nişte bărbați! gâfâi ea.

Ar fi adăugat şi *nişte femei*, însă aşa i se părea mai înspăimântător.

– Au oprit în spatele Giuvaierului!

– Du-te de-aici, Annie! N-am vreme de prostiile ta…

– Băiatul ăla! Cred că bărbații vor să se ducă la secție şi să-l ia de acolo! Cred că o să tragă cu armele!

– Despre ce naiba…?

– Te rog, Toboşarule, *te rog*! Mi s-a părut că am văzut mitraliere. Şi băiatul ăla e tare drăguț!

Frizerul deschise uşa.

– Ia suflă în nasul meu! Vreau să văd dacă ai băut.

Annie îl înşfăcă de bluza de la pijama.

– N-am mai pus picătură în gură de peste zece ani! Te implor, Toboşarule, au venit să ia băiatul!

Denton adulmecă aerul din jur şi se încruntă.

– Mda, n-ai băut. Înseamnă că ai halucinații.

– Ba nu!

– Ziceai ceva de nişte mitraliere. Te referi la puştile alea automate, de tip AR-15?

Dintr-odată Toboşarul Denton începuse să dea semne de interes.

– Da! Nu! Nu ştiu! Dar tu ai arme, ştiu că ai! Trebuie să le luăm!

– Ai înnebunit de tot, spuse el.

Şi atunci Annie începu să plângă. Toboşarul o ştia de o viaţă, ba chiar fusese cu ea la dans o dată sau de două ori în tinereţe, însă niciodată n-o văzuse plângând. Înseamnă că ea credea cu toată tăria că se petrecea ceva necurat şi el îşi spuse că nu strica să vadă despre ce era vorba. În fond, nu era prea ocupat, doar se gândea la absurditatea vieţii, aşa cum făcea în fiecare seară.

– Bine. Hai să aruncăm o privire la ce se-ntâmplă acolo!

– Şi armele tale? Le iei şi pe ele, da?

– Le iau pe dracu'! Am zis că ne ducem doar să aruncăm o privire.

– Te implor, Toboşarule!

– O *privire.* Atâta tot. Asta-i oferta mea. O accepţi sau nu.

Neavând de ales, Annie-Orfana acceptă oferta.

25

– Doamne, Dumnezeule, ce e acolo?

Cuvintele lui Wendy erau înăbuşite, pentru că îşi ţinea mâna la gură. Nu-i răspunse nimeni. Toţi aveau ochii aţintiţi la ecran. Luke era la fel de înmărmurit de mirare şi de groază ca restul privitorilor.

Jumătatea din spate a Jumătăţii Posterioare – adică Pavilionul A, zis şi Grădina de Zarzavaturi – era o sală lungă şi înaltă, care lui Luke i se părea că seamănă cu un fel de fabrică abandonată, unde aveau mereu loc schimburile de focuri la finalul filmelor de acţiune, care îi plăceau atât de mult lui şi lui Rolf în urmă cu o mie de ani, pe vremea când era un băiat normal, într-o lume normală. Tuburile de neon erau acoperite cu plase metalice, ale căror umbre dădeau pavilionului un aspect straniu şi înfricoşător, ca adâncul mării. Geamurile lungi şi înguste erau acoperite cu plase metalice mai groase. Nu existau paturi, ci doar saltele goale, fără aşternuturi. Unele dintre ele fuseseră împinse până în mijloc, vreo două erau răsturnate, iar una se sprijinea de peretele din ciment, ca un beţiv incapabil să se mai ţină pe picioare. Salteaua asta era acoperită de nişte pete de mâzgă galbenă, probabil vomă.

Pe un perete era imprimată deviza VOI SALVAŢI LUMEA! La baza aceluiaşi perete se vedea un canal cu apă. O fată, doar cu o pereche de şosete murdare în picioare, stătea pe vine deasupra canalului, cu spatele sprijinit de perete, cu mâinile pe genunchi. Făcea treaba mare. Se auzi alt foşnet când materialul buzunarului lui Maureen atinse microfonul telefonului dinăuntru (probabil îl lipise acolo cu bandă adezivă), iar imaginea dispăru o fracţiune de secundă – probabil din cauză că orificiul pe care îl făcuse acolo se astupase. Apoi buzunarul îşi reveni la forma iniţială şi

acum se vedea cum fata se îndepărta clătinându-se şi apa îi ducea fecalele de-a lungul canalului.

O femeie, tot în uniformă maro, curăța de pe jos bălțile de vomă, de rahat, de mâncare, de câte şi mai câte alte mizerii. Femeia aceasta o văzu pe Maureen, îi făcu cu mâna şi îi spuse ceva, dar nimeni nu-i desluşi vorbele şi nu din cauza zgomotului făcut de aspiratorul ei cu abur, ci pentru că Grădina de Zarzavaturi era un infern de voci şi strigăte şi plânsete. O fată făcea tumbe pe unul dintre intervalele mizerabile. Pe lângă ea trecu un băiat cu coşuri pe obraji şi ochelari pătați, îmbrăcat doar cu o pereche de chiloți murdari. Băiatul acesta urla din toate puterile „iia-*iia*-iia-*iia*-iia-*iia*“ şi se pocnea în creştet la fiecare silabă accentuată. Luke îşi aminti că îi povestise ceva Kalisha despre un băiat cu acnee şi ochelari. Asta se întâmplase chiar în prima lui zi la Institut. *Mi se pare că Petey a plecat de o veşnicie, când, de fapt, l-au dus acolo săptămâna trecută*, spusese ea. Şi uite că aici era băiatul sau, mai bine zis, ce rămăsese din el.

– Littlejohn, murmură Luke. Cred că aşa îl cheamă. Pete Littlejohn.

Nu-l auzi nimeni. Toți se uitau ca hipnotizați la ecran.

Vizavi de canalul folosit pentru golirea intestinelor şi vezicilor urinare se afla o troacă lungă, pe picioare din metal. Lângă ea erau două fete şi un băiat. Fetele luau în mâini un fel de mizerie vâscoasă şi cafenie, pe care şi-o îndesau în gură. Privind scena aceasta cu neîncredere şi oroare, Tim îşi spuse că mâzga aia semăna cu Maypo, cerealele copilăriei sale. Băiatul stătea aplecat, cu fața în troacă, cu mâinile întinse în lateral şi pocnind din degete. Câțiva alți copii stăteau întinşi pe saltele, cu ochii în tavan, purtând pe fețe tatuajele făcute de umbre.

În timp ce Maureen se îndrepta spre cealaltă femeie, probabil ca să preia aspiratorul, imaginea se întrerupse şi ecranul se făcu din nou albastru. Se aşteptau toți să o vadă apoi pe Maureen din nou în fotoliul acela vechi, dându-le explicații despre ce văzuseră, însă nu a mai apărut nimic.

– Dumnezeule, ce-a *fost* asta? exclamă Frank Potter.

– Jumătatea din spate a Jumătății Posterioare, răspunse Luke, pământiu la față.

– Ce fel de oameni ar pune *copii* într-o…

– Monştri, spuse Luke.

Se ridică, duse mâna la cap şi se clătină.

Tim îl sprijini.

– Te-a luat cu leşin?

– Nu. Nu ştiu. Trebuie să ies de aici. Am nevoie de aer curat. Parcă mă apasă pereții. Mă sufoc.

Tim se uită la şeriful John, care dădu din cap.

– Scoate-l pe aleea din spate. Vezi dacă îşi revine.

– Vin şi eu, spuse Wendy. Oricum aveți nevoie de cineva care să deschidă uşa.

Pe uşa de la capătul din spate al anexei cu celule scria cu majuscule: IEŞIREA DE URGENȚĂ DECLANŞEAZĂ ALARMA. Wendy scoase inelul cu chei şi opri alarma. Tim împinse bara uşii cu podul palmei şi cu cealaltă mână îl conduse pe Luke pe alee. Băiatul se ținea mai bine pe picioare, dar tot îngrozitor de palid era. Tim ştia foarte bine ce este Sindromul de Stres Posttraumatic, însă nu văzuse decât la televizor oameni afectați de el. Uite că acum îl vedea cu ochii lui la acest băiat, care mai avea vreo trei ani până când să-i mijească mustața.

– Vedeți să nu călcați pe boarfele lui Annie! îi avertiză Wendy. Mai ales pe saltea. O să se supere.

Luke nu întrebă ce căutau pe aleea din spatele secției de poliție o saltea, două rucsacuri, un căruț de cumpărături rămas doar cu trei roți şi un sac de dormit. Păşi încet spre strada principală, respirând adânc şi oprindu-se o dată ca să se sprijine cu mâinile pe genunchi.

– Ți-e mai bine? îl întrebă Tim.

– Prietenii mei o să-i elibereze de-acolo, spuse Luke, tot aplecat şi cu mâinile pe genunchi.

– Pe cine? întrebă Wendy. Pe…

Nu ştia cum să le spună, dar oricum nu avea nicio importanță, pentru că Luke nu păru s-o audă.

– Nu-i văd, dar ştiu. Nu înțeleg cum, dar ştiu. Cred că-i ideea lui Avester. Adică Avery, aşa îl cheamă. Kalisha e cu el. Şi Nicky. Şi George. Maaamă, ce puternici sunt! Au atât de multă forță pentru că sunt împreună!

Se îndreptă şi merse mai departe. Când se opri în capătul aleii, se aprinseseră toate cele şase felinare de pe strada principală. Se întoarse uimit spre Tim şi Wendy.

– Eu am făcut asta?

– Nu, scumpule, râse uşurel Wendy. Asta-i ora la care trebuie să se aprindă. Hai înăuntru! Trebuie să bei o cola din rezerva şerifului.

Şi îl atinse pe umăr. Luke nu o luă în seamă.

– Stai puțin!

Un bărbat şi o femeie, ținându-se de mână, traversau strada pustie. Bărbatul avea păr blond, tuns scurt. Femeia purta o rochie înflorată.

26

Forța generată de copii scăzu atunci când Nicky se desprinse de mâna Kalishei şi de cea a lui George, însă foarte puțin, pentru că acum ceilalți erau adunați în spatele uşii de la Pavilionul A şi de la ei venea cea mai mare parte a acelei forțe.

E ca un scrânciob, îşi spuse Nick. *Când ți se diminuează capacitatea de gândire, ți se amplifică abilitățile telepatice şi telekinetice, iar cei din spatele uşii nu mai au minte aproape deloc.*

Corect! transmise gândul lui Avery. *Aşa funcţionează. Ei sunt bateria.*

Nicky îşi simţea capul foarte limpede, nici urmă de durere. Se uită la ceilalţi şi îşi spuse că la fel trebuie să simtă şi ei. Nu aveau de unde să ştie dacă şi când le vor reveni durerile de cap. Deocamdată se simţea bine şi atât.

Nu mai aveau nevoie de bățul de artificii. Trecuseră deja de faza asta. Acum ei controlau bâzâitul.

Nicky se aplecă peste trupurile îngrijitorilor leşinați în urma atâtor electroşocuri şi începu să le scotocească buzunarele. Găsi obiectul pe care îl căuta, i-l întinse Kalishei, care i-l dădu lui Avery.

– Tu trebuie s-o faci, îi spuse ea.

Avery Dixon – care, la ora aia, ar fi trebuit să fie acasă şi să ia cina cu părinții lui, după o altă zi tumultuoasă de cursuri de clasa a cincea – luă cartela portocalie şi o lipi de senzor. Se auzi un pocnet şi uşa se deschise. Dincolo de prag erau locatarii Grădinii de Zarzavaturi, înghesuiți unii în alții ca nişte oi prinse de furtună pe păşune. Murdari, majoritatea în pielea goală, dezorientați, cu minţile vraişte. Unora le curgeau bale din gură. Petey Littlejohn făcea „iia-*iia*-iia-*iia*“ în timp ce se lovea în cap.

Nu îşi vor mai reveni niciodată, îşi zise Avery. *S-au defectat prea tare şi nu mai pot fi reparați. Poate şi Iris e în aceeaşi situaţie.*

George: *Dar noi, ceilalţi, s-ar putea să mai avem o şansă.*

Da.

Ştiind că gândul ei este crud, dar totodată necesar, Kalisha transmise: *Până una alta, îi putem folosi.*

– Ce să facem? întrebă Katie. Ce să facem, ce să *facem*?

La început nu-i răspunse nimeni, pentru că nimeni nu cunoştea răspunsul, apoi Avery le spuse:

Jumătatea Anterioară. Hai să-i scoatem şi pe ceilalţi copii şi să plecăm de aici!

Helen: *Şi unde să ne ducem?*

O alarmă începu să zbiere *uuuuauuu-uuuuaaauuuu-uuuaaaaauuuu.* Niciunul dintre ei nu-i dădu atenție.

– La asta o să ne gândim mai încolo, spuse Nicky, luându-i din nou de mâini pe Kalisha şi pe George. Mai întâi, hai să le-o tragem şi noi! Să-i facem să plătească pentru tot. Are cineva ceva împotrivă?

Nu, nimeni. Ținându-se toți de mâini, cei unsprezece copii care dăduseră startul revoltei porniră înapoi, spre sala din Jumătatea Posterioară şi spre ascensorul de dincolo de ea. Locatarii din Pavilionul A se țineau după ei, târşâindu-şi picioarele ca nişte zombi – poate atraşi doar de magnetismul copiilor care încă puteau să gândească. Bâzâitul îşi mai redusese din intensitate, însă nu dispăruse complet.

Avery Dixon îl căută telepatic pe Luke, sperând să afle că este mult prea departe de ei ca să-i poată ajuta, pentru că asta ar fi însemnat că măcar unul dintre copiii sclavi ai Institutului era în siguranță. Cel mai probabil ei aveau să moară, pentru că angajații din fundul ăla de lume ar fi făcut orice ca să-i împiedice să evadeze.

Orice.

27

Trevor Stackhouse se afla în biroul lui, situat vizavi de cel al doamnei Sigsby. Se plimba de colo până colo pentru că era mult prea nervos ca să stea, și așa avea să rămână până când va primi veşti de la Julia. Poate că vor fi veşti bune, poate vor fi veşti proaste, dar orice veste ar fi mai bună decât incertitudinea asta de acum.

Auzi un telefon sunând, însă nu era nici trilul celui fix şi nici bârâiala stației de emisie-recepție, ci soneria stridentă, în doi timpi, a telefonului roşu, pentru situații de urgență. Ultima dată sunase atunci când s-a întâmplat balamucul ăla din cantină, cu gemenele şi cu puştiul ăla, Cross. Stackhouse răspunse şi, înainte de a apuca să rostească vreun cuvânt, bolborositul doctorului Hallas aproape că-i sparse timpanul.

– Au fugit! Ăia care au fost la filme şi cred că au fugit şi legumele! Şi au doborât cel puțin trei îngrijitori. Ba nu, patru! Şi Corinne zice că Phil Chaffiz ar fi murit, că a fost electrocu…

– *GURA!* urlă Stackhouse în receptor.

Apoi, când se asigură (nu, nu era sigur, ci doar spera) că i-a captat atenția lui Heckle, îi ceru:

– Fă-ți ordine în gânduri şi spune-mi ce s-a întâmplat!

Din cauza şocului, se pare că Hallas îşi recăpătase o oarecare parte din rațiunea lui de pe vremuri, aşa că îi povesti lui Stackhouse ce văzuse. Pe când se apropia de sfârşitul relatării, se declanşă alarma generală a Institutului.

– Iisuse, tu ai pornit-o, Everett?

– Nu, nu, n-am fost eu. Probabil că Joanne. Doamna doctor James. Era în crematoriu. Se duce destul de des acolo ca să mediteze.

Pe Stackhouse această imagine stranie aproape că-l distrase de la problema principală: doamna doctor Jeckle, stând turceşte pe jos, în fața uşii de la cuptor, poate rugându-se pentru liniştea sufletească, dar reuşi să-şi reîntoarcă atenția asupra situației actuale – se răsculaseră copiii aproape tembeli din Jumătatea Posterioară. Cum de fusese posibil una ca asta? Aşa ceva nu se mai întâmplase niciodată. De ce tocmai *acum*?

Heckle continua să vorbească, dar Stackhouse auzise tot ce-l interesa.

– Ascultă bine ce-ți spun, Everett! Ia toate cartelele portocalii pe care le găseşti şi dă-le foc, ai auzit? *Arde-le!*

– Cum… cum să le…

– În blestematul ăla de cuptor de la Nivelul E! urlă Stackhouse. Pune dracu' mâna şi foloseşte-l şi la altceva, nu doar pentru cadavrele de copii!

Trânti receptorul şi se duse la telefonul fix ca să ia legătura cu Fellowes, aflat în sala computerelor. Pe un ton speriat, Andy îl întrebă de ce sunase alarma.

– Avem o problemă în Jumătatea Posterioară, dar mă ocup eu de ea. Trimite-mi pe computer imaginile de la camerele de supraveghere. Fără întrebări. Fă ce-ți cer!

Reveni la computerul lui – oare mereu pornise atât de greu porcăria asta veche? – şi apăsă mouse-ul pe CAMERE DE SUPRAVEGHERE. Văzu imediat cantina aproape goală din Jumătatea Anterioară… câțiva copii pe terenul de joacă.

– Andy! urlă el. Nu Jumătatea Anterioară! Jumătatea *Posterioară,* aşa ți-am zis! Nu mai face pe tâmpi…

Imaginea se schimbă şi îl văzu pe Heckle, surprins printr-un obiectiv plin de praf, ascunzându-se în birou. Intră Jeckle, probabil supărată că-i fusese întreruptă sesiunea de meditație. Doctorița se uita în spate.

– În regulă, e mai bine. Mă ocup eu acum.

Stackhouse schimbă imaginea şi văzu camera de odihnă a îngrijitorilor. Câțiva se ascundeau acolo, în spatele uşii închise, probabil şi zăvorâte. Deci, nicio speranță din partea lor!

Clic din mouse, şi uite coridorul principal, acoperit cu mochetă albastră. Pe el zăceau trei îngrijitori. Ba nu, patru. Jake Howland stătea în fund în fața sălii de proiecție şi îşi strângea la piept mâna însângerată.

Clic, şi uite cantina pustie.

Clic, şi uite sala cea mare. Corinne Rawson stătea în genunchi lângă Phil Chaffiz, turuind ceva în walkie-talkie. Într-adevăr, Phil chiar părea mort.

Clic, şi uite holul unde se afla ascensorul şi uite cum începe să se închidă uşa de la ascensor. Cabina, de mărimea celor folosite pentru transportul pacienților la spitale, era plină de rezidenți. Majoritatea fără haine pe ei. Înseamnă că erau legumele din Pavilionul A. Dacă ar putea să-i oprească acolo… să-i împiedice să plece…

Clic din nou. Prin pelicula aia enervantă de praf şi mizerie, Stackhouse văzu alți copii – cam zece, doisprezece – care se foiau în fața liftului, aşteptând să se deschidă uşile şi să iasă dinăuntru restul de mucoşi răsculați. Se aflau chiar lângă galeria care ducea la Jumătatea Anterioară. Au dat de belea.

Stackhouse ridică receptorul telefonului fix şi nu mai auzi absolut nimic. Fellowes închisese. Înjurând pentru că irosea timp prețios, Stackhouse formă din nou numărul.

– Poți să opreşti curentul la liftul din Jumătatea Posterioară? Adică să-l opreşti la jumătate?

– Habar n-am, răspunse Fellowes. Poate. S-ar putea să găsesc ceva în broşura cu procedurile în caz de urgență. Lăsați-mă să veri…

Însă era deja prea târziu. Uşile ascensorului se deschiseră şi evadații din Grădina de Zarzavaturi ieşiră din cabină, holbându-se uimiți la holul pardosit cu gresie, de parcă mare lucru ar fi avut de văzut acolo. Asta era rău, dar Stackhouse observă ceva şi mai grav. Nu mai conta câtuşi de puțin dacă Heckle şi Jeckle adunau zeci de cartele de acces din Jumătatea Posterioară şi le dădeau foc, pentru că unul dintre copii – pişpirică ăla care o ajutase pe menajeră să pună la cale evadarea lui Ellis – ținea în mână o cartelă portocalie. Asta va deschide atât uşa spre galerie, cât şi pe aceea de la Nivelul F al Jumătății Anterioare, iar dacă mucoşii ăia ajungeau în Jumătatea Anterioară, se putea întâmpla absolut orice.

Stackhouse rămase încremenit o secundă, una care părea că nu se mai termină. Fellowes îi orăcăia ceva în ureche, însă îl auzea ca de foarte departe, pentru că da, rahatul ăla cu ochi îşi folosi cartela şi îşi băgă gaşca veselă în galerie. După vreo două sute de metri vor ajunge în Jumătatea Anterioară. Uşa se închise în spatele ultimului copil, iar acum pe ecran nu se mai vedea decât holul gol în care era ascensorul. Stackhouse trecu la altă cameră de supraveghere şi îi văzu mergând prin galerie.

În birou năvăli doctorul Hendricks, bunul şi dragul Măgar Kong, cu poalele halatului fluturându-i în urmă şi cu fermoarul şlițului tras doar pe jumătate şi cu ochii înroşiți şi înnebuniți de spaimă.

– Ce se-ntâmplă? Ce…

Şi, ca să fie balamucul complet, chiar atunci se auzi telefonul militar: *zbârr-zbârr-zbârr!* Stackhouse întinse mâna, cerându-i lui Hendricks să tacă naibii odată. Telefonul îşi continuă zbârnâitul.

– Ascultă-mă, Andy! Au ajuns în galerie. Vin. Au o cartelă de acces. Trebuie să-i oprim. Ai vreo idee?

Pusese întrebarea într-o doară, pentru că presupunea că şi Fellowes intrase în panică, însă răspunsul acestuia îl surprinse:

– Cred că aş putea să blochez încuietorile.

– Ce?

– Nu am cum să dezactivez cartelele, dar pot să deconectez încuietorile. Codurile de intrare sunt generate de computer, aşa că…

– Vrei să zici că poți să-i închizi acolo?

– Da.

– Păi, fă-o! Fă-o chiar acum!

– Ce se-ntâmplă? repetă Hendricks. Tocmai mă pregăteam să plec, când am auzit alarma…

– Gura! strigă la el Stackhouse. Rămâi aici! S-ar putea să am nevoie de tine.

Telefonul militar zbârnâia în continuare. Fără să-şi ia ochii de la galerie şi de la cretinii dinăuntru, Stackhouse întinse mâna după el. Cu câte un receptor la fiecare ureche, parcă era un personaj dintr-o comedie proastă de pe vremuri.

– Ce e? *Ce?*

– Am ajuns şi băiatul e aici, îl anunță doamna Sigsby.

Legătura era bună – parcă-i vorbea din camera alăturată.

– Sper să punem curând mâna pe el.

Făcu o pauză şi adăugă:

– Sau să-l omorâm.

– Bravo, Julia, dar avem o problemă serioasă. Copiii au…

– Descurcă-te! Noi avem treabă. Te sun când ne întoarcem.

Şi închise. Dacă Fellowes nu făcea nişte vrăji cu computerul, era posibil ca Julia să nu mai aibă *unde* să se întoarcă.

– Andy! Mai eşti la telefon?

– Sunt.

– Ai rezolvat-o?

Cuprins de groază, Stackhouse era aproape sigur că Fellowes îi va răspunde că sistemul lor informatic era prea vechi şi că îşi alesese fix acest moment ca să se blocheze.

– Da. În fine, aproape sigur. Mi-a apărut pe ecran un mesaj care zice aşa: CARTELELE PORTOCALII DE ACCES SUNT NULE. INTRODUCEȚI NOUL COD DE ACCES.

Răspunsul cu „aproape sigur“ nu-l linişti deloc pe Stackhouse. Încremeni pe scaun, cu mâinile strânse pe marginea biroului, cu ochii țintă la ecran.

– Iisuse Hristoase, ce caută afară?

– Presupun că pe noi, răspunse Stackhouse. Acum o să vedem dacă şi reuşesc.

Turma de fugari ieşi din cadru. Stackhouse apăsă o tastă ca să schimbe imaginile, dar greşi şi o văzu pe Corinne Rawson ținând pe genunchi capul lui Phil. Mai apăsă o dată şi ajunse la imaginea pe care o căuta – aceea cu capătul galeriei, unde era uşa spre Nivelul F din Jumătatea Anterioară. Copiii ajunseseră acolo.

– Momentul adevărului, murmură Stackhouse, strângând atât de tare pumnii, că îi intraseră unghiile în carne.

Dixon apropie cartela portocalie de senzorul uşii, apoi apăsă clanța. Nu se întâmplă nimic, iar Trevor Stackhouse îşi permise să se relaxeze. Hendricks oftă cu zgomot, umplând aerul din jur cu miros de bourbon. Consumul de băuturi alcoolice în timpul serviciului era la fel de *verboten* ca deținerea de telefoane mobile, însă acum chestia asta nu-l interesa deloc pe Stackhouse.

Dragi băieței şi fetițe, ați ajuns ca nişte muşte captive într-un borcan, le zise el în gând. *Cât despre ce vă aşteaptă mai departe…*

Slavă Domnului că asta nu mai era problema lui. După ce va rezolva treaba din Carolina de Sud, doamna Sigsby avea să se ocupe şi de mucoşii ăştia.

– D-aia primeşti o căruță de bani, Julia, murmură el.

Se sprijini de spătarul scaunului şi văzu cum câțiva copii – conduşi de Wilholm – încercau uşa din celălalt capăt al galeriei, uşa pe unde intraseră, dar tot fără niciun rezultat. Impertinentul ăla de Wilholm dădu capul pe spate şi deschise gura. Lui Stackhouse îi păru tare rău că nu aveau şi microfoane în galerie, pentru că tare mult i-ar fi plăcut să-i audă urletul de frustrare.

– Am rezolvat problema, îi spuse el lui Hendricks.

– Hm! mormăi acesta.

Stackhouse se întoarse ca să se uite la el.

– Adică ce vrei să spui?

– Nu tocmai.

28

Tim puse mâna pe umărul lui Luke.

– Dacă te simți în stare, acum chiar trebuie să intrăm şi să ne lămurim. O să-ți dăm o Cola şi…

– Numai puțin!

Luke se uita la bărbatul şi femeia care traversau strada de mână. Nici nu îi observaseră pe cei trei de pe aleea lui Annie-Orfana. Priveau atenți spre secția de poliție.

– Au ieşit de pe autostradă şi s-au rătăcit, zise Wendy. Pun pariu pe cât vreți. Avem câte cinci-şase cazuri din astea în fiecare lună. Acum vreți să ne întoarcem înăuntru?

Luke nu era atent la ea. Încă îi simțea pe ceilalți copii, însă acum păreau uimiți şi înspăimântați, dar erau undeva departe, în fundul minții lui, iar vocile lor se auzeau foarte slab. Femeia aceea… cea cu rochie înflorată…

Mă trezeşte un zgomot. Probabil a căzut trofeul primit la Concursul de Dezbateri, pentru că e cel mai mare şi mai greu. Cineva se apleacă peste mine. Eu spun *mami*, deşi chiar dacă ştiu că nu este ea, este femeie, iar *mami* e primul cuvânt care îmi vine în mintea încă adormită. Şi ea zice…

– Sigur, rosti Luke cu voce tare. Dacă aşa vrei tu.

– Super! exclamă Wendy. Hai să…

– Nu, asta a zis *ea*.

Şi întinse mâna spre cuplul care ajunsese pe trotuarul din fața secției. Acum nu se mai țineau de mână. Luke se uită la Tim cu spaimă uriaşă în ochi.

– Ea era cu oamenii care m-au răpit! Am mai văzut-o o dată după aia, la Institut! În sala de recreere! Au venit! Ți-am zis că o să vină după mine şi *uite-i aici*!

Se întoarse şi o luă la fugă spre uşa care nu era încuiată în exterior, pentru ca Annie să poată intra în secție noaptea, să se încălzească.

– Ce… începu Wendy.

Tim n-o lăsă să termine. Se repezi după Luke, gândindu-se că poate puştiul nu se înşelase în privința lui Norbert Hollister.

29

– Ei?

Şoapta lui Annie-Orfana era prea vehementă ca să poată fi numită astfel.

– Acum mă crezi, domnule Corbett Denton?

Toboşarul nu spuse nimic în primele secunde, pentru că încă încerca să înțeleagă ce vedea: trei dube parcate una lângă alta şi un grup de bărbați şi femei lângă ele. Parcă vreo nouă erau, cât o echipă de baseball. Şi, da, Annie avea dreptate: erau înarmați. Se însera acum, însă vara lumina mai zăboveşte pe cer, plus că se aprinseseră felinarele de pe stradă. Toboşarul observă tocuri cu pistoale şi două arme lungi, care lui i se păreau a fi mitraliere. Echipa aia ciudată de baseball stătea aproape de intrarea fostului cinematograf, la adăpostul zidului din cărămidă. Evident aşteptând ceva.

– Au trimis iscoade! şuieră Annie. Uite acolo, traversează strada. Vezi? Vor să vadă câți polițişti sunt în secție! Acu' vrei să-ți scoți afurisitele alea de arme ori trebuie s-o fac eu?

Toboşarul se întoarse şi, pentru prima oară în douăzeci de ani (poate chiar treizeci) o luă la fugă cât îl țineau picioarele. Urcă în goană treptele spre apartamentul lui de deasupra frizeriei şi se opri în fața uşii doar cât să-şi tragă respirația şi cât să se întrebe dacă inima lui va suporta presiunea ori va exploda pur şi simplu.

Puşca lui semiautomată, cu care intenționa să-şi ia viața într-una din superbele nopți de vară, cum numai în Carolina de Sud există (şi probabil ar fi făcut-o deja, dacă nu ar fi avut parte de conversațiile extrem de interesante cu noul membru al patrulei de noapte), se afla în dulap. Încărcată. La fel erau şi pistolul automat de calibru .45 şi revolverul .38 de pe raftul de sus.

Luă toate cele trei arme şi coborî în fugă scara, pufăind ca o locomotivă cu aburi şi transpirând şi probabil puțind ca un porc în saună, însă nu-i păsa. Se simțea viu pentru prima oară după mulți ani. Avea urechile ciulite ca să audă eventualele focuri de armă. Deocamdată nu auzi nimic.

Poate or fi tot polițişti, îşi spuse el, deşi era greu de crezut. Polițiştii ar fi intrat în secție pe uşa din față, şi-ar fi prezentat legitimațiile şi ar fi explicat ce treabă aveau acolo, plus că ar fi venit cu SUV-uri negre.

Cel puțin, aşa făceau în filmele de la televizor.

30

Nick Wilholm îşi conduse „trupa" de băieți şi fete prin galeria uşor în pantă până la uşa încuiată a Jumătății Anterioare. Unii dintre deținuții din Pavilionul A se luară după el; alții doar se fâțâiau în cerc, fără rost. Pete Littlejohn începu din nou să se pocnească în cap şi să strige: Iia-*iia*-iia-*iia*-iia-*iia.* Din cauza ecoului din galerie, scandările lui ritmice nu erau doar enervante, ci te înnebuneau de cap de-a dreptul.

– Să ne ținem de mâini, spuse Nicky. Toți.

Făcu un semn din bărbie spre legumele dezorientate şi adăugă: *Cred că aşa o să-i atragem şi pe ei.*

Ca moliile atrase de lumină, răspunse Kalisha. Nu tocmai un gând prea amabil, dar aşa este adesea adevărul.

Şi reuşiră. Pe măsură ce bieții copii intrau în cerc, bâzâitul începu să se audă tot mai tare. Din cauza galeriei destul de strâmte, cercul lor semăna acum mai degrabă cu o elipsă, dar nu conta, forța revenise.

Kalisha înțelegea raționamentul lui Nicky, nu doar pentru că îi auzea gândurile, dar şi pentru că era singura şansă care le mai rămăsese.

Mai puternici împreună, gândi ea, apoi îi spuse cu voce tare lui Avery:

– Sparge lacătul ăla, Avester!

Bâzâitul atinsese intensitatea unui zbieret asurzitor şi ar fi fost vai şi-amar de ei dacă i-ar mai fi durut capul. Kalisha se simți din nou cuprinsă de sentimentul acela terifiant şi sublim de putere nemărginită. Îl mai avusese şi în serile cu filme, însă atunci era hidos şi mânjit. Acum era pur şi minunat, pentru că venea din *ei*. Copiii din Pavilionul A nu vorbeau, însă zâmbeau. Şi ei îl simțeau şi le plăcea ce simt.

Se auzi un pârâit uşor dinspre uşă şi o văzură cum se mişcă în cadru, dar atâta tot. Avery se ridicase pe vârfuri şi avea chipul schimonosit din cauza concentrării. Acum se lăsă jos şi oftă prelung.

George: *Nu?*

Avery: *Nu. Cred că am fi putut s-o deschidem dacă ar fi fost încuiată cu un lacăt normal.*

– E mort, spuse Iris. Lacătul e mort.

– Le-au blocat cumva, zise Nicky. *Nu putem să le spargem, nu?*

Avery: *Nu. Sunt din oțel masiv.*

– Unde-i Superman când ai nevoie de el? exclamă George, frecându-şi obrajii cu palmele şi schițând un zâmbet trist.

Helen se aşeză pe jos, îşi acoperi ochii cu mâinile şi începu să plângă.

– Nu suntem buni de nimic!

Apoi repetă în gând, ca un ecou: *Nu suntem buni de nimic!*

Nicky se întoarse spre Kalisha: *Ai vreo idee?*

Nu.

Se întoarse spre Avery: *Dar tu?*

Micuțul clătină din cap.

31

– Cum adică „nu tocmai“? îl întrebă Stackhouse pe Hendricks.

În loc să-i răspundă, Măgarul Kong se repezi în cealaltă parte a camerei, unde se afla interfonul. Carcasa era acoperită cu un strat

gros de praf. Stackhouse nu-l folosise niciodată, că doar nu trebuia să anunțe cine știe ce seri de bal sau alte tâmpenii din astea. Doctorul se aplecă să se uite mai bine la comenzile rudimentare, după care apăsă un buton. Imediat se aprinse un led verde.

– Cum adică…

Acum a fost rândul lui Hendricks să-i ceară să tacă din gură. Și, culmea, în loc să se înfurie, Stackhouse simți o oarecare admirație. Indiferent ce avea de gând să facă doctorul, părea ceva important.

Hendricks luă microfonul, apoi ezită puțin.

– Sigur fugarii ăia nu aud ce o să zic eu acum? N-are rost să le dau idei.

– Nu-s difuzoare în galerie, spuse Stackhouse, sperând să nu se înșele. Și parcă au un sistem separat de comunicații în Jumătatea Posterioară. Ce vrei să faci?

Privirea pe care i-o aruncă Hendricks părea a-i spune: „Mă, da' prost mai ești!"

– Poate că le-ai închis trupurile, dar nu și mințile.

Rahat! exclamă în gând Stackhouse. Am uitat pentru ce erau aici.

– Spune-mi acum dacă chestia asta… ba lasă, am găsit.

Hendricks apăsă butonul de pe latura microfonului, își drese glasul și începu să vorbească:

– Atenție, vă rog! Către toți angajații. Vă vorbește domnul doctor Hendricks.

Își trecu mâna prin părul și așa destul de ciufulit, zburlindu-l și mai tare.

– Au evadat copiii din Jumătatea Posterioară, dar nu trebuie să vă alarmați. Repet – nu trebuie să vă alarmați. I-am blocat în galeria dintre Jumătatea Anterioară și cea Posterioară, însă ar putea să încerce să vă inducă anumite gânduri, așa cum…

Se întrerupse ca să-și umezească buzele crăpate și apoi:

– …cum îi influențează pe oameni, atunci când îi trimitem în misiune. Ar putea să vă facă să vă automutilați. Sau… în fine… să vă luptați între voi.

Dumnezeule, își spuse Stackhouse, optimist *mai e tipul ăsta!*

– Ascultați cu mare atenție! continuă Hendricks. Vor reuși să se infiltreze în mințile voastre doar dacă nu sunteți prevăzători… dacă vi se pare că aveți niște gânduri care nu vă aparțin… încercați să vă păstrați calmul și să le opuneți rezistență. Alungați-le! Vă va fi destul de ușor. Cel mai bine ar fi dacă ați vorbi tare. Spuneți mereu: *Nu te ascult.*

Vru să pună microfonul la loc, dar Stackhouse i-l luă din mână:

– Vă vorbește Stackhouse. Personalul din Jumătatea Anterioară să ducă toți copiii în camerele lor. Imediat! Dacă se împotrivesc, băgați-le șocuri electrice!

Închise interfonul şi se întoarse cu faţa la Hendricks.

– Poate puţoii ăia din galerie n-o să se gândească la aşa ceva. În fond, sunt doar nişte mucoşi.

– O, fii sigur că o să se gândească! îl contrazise Hendricks. În fond, au ceva experienţă în domeniu.

32

Luke vru să deschidă uşa care dădea în sala cu celulele, dar Tim i-o luă înainte.

– Tu rămâi aici, Luke. Wendy, vino cu mine!

– Doar nu crezi…

– Nu ştiu ce să cred. Nu-ţi scoate pistolul, dar desfă-ţi tocul!

Auziră o voce de bărbat şi o luară amândoi la fugă pe intervalul dintre cele patru celule goale. Vocea aceea nu părea supărată, ci dimpotrivă: îţi dădea impresia că posesorul ei era destul de binedispus.

– Ni s-a spus – mie şi soţiei mele – că în Beaufort sunt nişte clădiri vechi, care merită văzute, şi ne-am gândit să ne scurtăm drumul, numai că GPS-ul nostru a dat-o-n bară.

– L-am rugat să oprească şi să întrebe pe cineva cum să ajungem, zise şi femeia.

Tocmai atunci Tim ajunse în sala principală a secţiei şi o văzu cum îşi priveşte soţul – dacă asta era bărbatul cel blond – cu un soi de exasperare amuzată.

– Dar n-a vrut. Bărbaţii îşi imaginează că ştiu totul, nu?

– Ştiţi ceva, suntem cam ocupaţi acum, spuse şeriful John, şi nu avem timp de…

– *Ea* e! strigă Luke din spatele lui Tim şi Wendy, făcându-i pe amândoi să tresară speriaţi.

Ceilalţi poliţişti se uitară nedumeriţi în jur. Luke o îmbrânci pe Wendy, iar femeia se poticni şi se lipi de perete.

– Ea mi-a dat cu spray în faţă şi am leşinat! *Tu mi-ai omorât părinţii, nenorocito!*

Vru să se repeadă la ea. Tim îl înşfăcă de tricou şi îl trase înapoi. Bărbatul cel blond şi femeia în rochie înflorată păreau foarte uimiţi. Cu alte cuvinte, aveau cea mai normală reacţie, numai că lui Tim i se păru că vede şi o altă expresie pe chipul femeii, expresie care dispăru într-o fracţiune de secundă, dar care îl făcu să priceapă că şi femeia îl recunoscuse pe Luke.

– Cred că-i o greşeală, spunea ea acum, încercând să schiţeze un zâmbet derutat, dar tot amabil. Cine-i băiatul ăsta? E nebun?

Deşi nu era decât unicul membru al patrulei de noapte şi tot asta avea să fie şi în următoarele cinci luni, Tim reintră în pielea poliţistului de pe vremuri, aproape fără să-şi dea seama. Exact aşa cum făcuse în noaptea aceea, când doi tineri spărseseră prăvălia Zonei şi îl împuşcaseră pe Absimil Dobira.

– Vă rog să-mi arătaţi actele de identitate, oameni buni.

– Doar nu vorbiți serios, nu? spuse femeia. Nu ştiu cine îşi imaginează băiatul ăsta că am fi, dar adevărul este că ne-am rătăcit şi, când eram eu mică, mama îmi zicea să întreb întotdeauna un polițist pe unde să o iau dacă mă rătăcesc.

Şeriful John se ridică în picioare.

– Îhî-îhî, îhî-îhî, o fi ăsta adevărul, dar atunci nu aveți niciun motiv să nu ne arătați permisele de conducere, nu?

– Nu, niciunul, spuse bărbatul. Stați să-mi scot portofelul.

Exasperată la culme, femeia deja băgase mâna în poşetă.

– *Păzea!* strigă Luke. *Au arme!*

Pe chipurile lui Tag Faraday şi George Burkett se citea surprinderea. Pe cele ale lui Frank Potter şi Bill Wicklow – stupoarea.

– Stop! strigă şeriful John. Mâinile la vedere!

Dar nu se opri niciunul. Mâna lui Michelle Robertson ieşi din poşetă cu Sig Sauer-ul, nu cu permisul de conducere. Denny Williams dusese mâna la spate după Glock, nu după portofel. Şeriful şi polițistul Faraday întinseră şi ei mâinile după arme, însă încet… mult prea încet.

Tim se mişcă mult mai repede. Trase pistolul de la centura lui Wendy şi îl apucă cu ambele mâini.

– *Aruncați armele, aruncați-le!*

Evident că nu-l luară în seamă. Robertson îndreptă pistolul spre Luke şi Tim trase în ea o singură dată, dar suficient s-o expedieze prin geamurile uşilor de la intrarea în secție.

Cu arma ridicată, Williams se lăsă într-un genunchi. Tim mai avu vreme să-şi spună doar atât: „Până aici mi-a fost, tipul ăsta-i profesionist“, dar țeava de la arma blondului se ridică în aer, ca trasă de o sfoară invizibilă, iar glonțul destinat lui Tim se implântă în tavan. Şeriful John Ashworth îl pocni pe blond cu piciorul în tâmplă, lăsându-l lat. Billy Wicklow îl călcă apăsat pe mână.

– S-a terminat, ticălosule, s-a terminat…

În momentul acela, doamna Sigsby simți că se întâmplase ceva rău, ceva foarte rău, şi le ceru lui Louis Grant şi Tom Jones să atace în forță. Williams şi Robertson nu erau importanți.

Dar băiatul era.

33

Focurile trase de cele două mitraliere umplură cu tunete puternice asfințitul paşnic al orăşelului DuPray. Grant şi Jones deschiseră tirul asupra zidului de cărămidă de la intrarea secției de poliție, ridicând nori de praf roşiatic, spărgând ferestrele şi geamurile de la uşi. Cei doi trăgători se aflau pe trotuar; restul membrilor din echipa Gold erau în spatele lor, pe stradă. Singura excepție – doctorul Evans – stătea într-o parte, cu mâinile la urechi.

– *Daaa!* urlă Winona Briggs, țopăind de pe un picior pe altul, de parcă ar fi avut nevoie la baie. *Băgați gloanțe în ei!*

– Porniți! strigă doamna Sigsby. Acum! Luați băiatul sau omorâți-l! Luați-l sau omo…

O voce spuse din spatele ei:

– Nu porneşte nimeni nicăieri, cucoană! Mă jur pe Mântuitorul nostru că o să muriți înainte să faceți vreun pas. Voi doi, da, voi, ăia din față, lăsați armele jos în clipa asta!

Louis Grant şi Tom Jones se întoarseră, dar nu lăsară jos mitralierele.

– Imediat, zise şi Annie, dacă țineți la viețile voastre! Nu glumim, băieți! Sunteți în Sud şi aşa ne purtăm noi pe-aici.

Cei doi se uitară unul la altul, după care puseră cu grijă armele pe asfalt.

Doamna Sigsby se întoarse şi îi văzu pe cei doi atacatori sub streaşina pleoştită a fostului cinematograf: un tip gras şi chel, în bluză de pijama, şi o femeie cu părul vâlvoi, îmbrăcată cu ceva ce semăna cu un poncho mexican. Bărbatul avea o puşcă. Femeia cu poncho avea un pistol automat într-o mână şi un revolver în mâna cealaltă.

– Bravo! Acum şi voi, ceilalți! spuse Toboşarul Denton. Vă am în vizor.

Doamna Sigsby se uită lung la cei doi țărănoi din fața fostului cinematograf şi se întrebă plictisită: Nu se mai termină odată?

Se auzi o împuşcătură din secția de poliție. Urmă o pauză scurtă, apoi alt foc de armă. Când cei doi țărănoi priviră într-acolo, Grant şi Jones se aplecară să-şi recupereze mitralierele.

– Nu care cumva să îndrăzniți! țipă la ei femeia cu poncho.

Robin Lecks, care, nu cu prea multă vreme în urmă, îl împuşcase pe tatăl lui Luke printr-o pernă, profită de această ocazie şi îşi scoase pistolul. Ceilalți membri ai echipei Gold se lăsară la pământ ca să le permită lui Grant şi Jones să deschidă focul. Aşa fuseseră instruiți. Doamna Sigsby nici nu se mişcă, de parcă ar fi avut impresia că ar fi protejat-o furia stârnită de acest incident neprevăzut.

34

În timp ce începea lupta din Carolina de Sud, Kalisha şi prietenii ei stăteau dezamăgiți lângă uşa de acces în Jumătatea Anterioară, uşă pe care nu erau în stare să o deschidă pentru că Iris avea dreptate: lacătul era mort.

Nicky: *Poate mai există ceva ce am putea face. Să-i terminăm pe angajații din Jumătatea Anterioară aşa cum am făcut cu îngrijitorii roşii de dincolo.*

Avery clătină din cap. Acum nu mai părea deloc un copilandru de zece ani, ci mai degrabă un bătrân trist şi istovit. *Am încercat eu. Cu Gladys, pentru că o urăsc, şi pe ea, şi zâmbetul ăla fals al ei. Mi-a zis că nu mă ascultă şi m-a respins.*

Kalisha se uita lung la copiii din Pavilionul A, care porniseră din nou să rătăcească prin jur, de parcă ar fi avut pe unde. O fată făcea roata, un băiat în boxeri jegoşi se izbea uşor cu capul de zid; Pete Littlejohn continua să strige *iia-iia*, însă s-ar fi întors cu toții, dacă i-ar fi chemat, și încă exista suficientă forță. Îl apucă de mână pe Avery.

– Împreună…

– Nu, spuse băiatul. *Poate că am reuşi să-i facem să se simtă puțin amețiți şi să le fie rău de la stomac… dar atâta tot.*

Kalisha: *Dar de ce?* De ce? *Dacă am putut să-l ucidem pe tipul ăla din Afganistan, ăla care făcea bombe…*

Avery: *Tipul ăla din Afganistan nu era prevenit, cum nu e nici predicatorul ăla, Westin. În schimb, atunci când ştiu ce li se poate întâmpla…*

George: *Ne pot împiedica să le intrăm în minte.*

Avery dădu din cap.

– Poate că există o soluție, spuse Kalisha. Noi suntem blocați, dar cineva este liber, numai că e nevoie de toată forța.

Şi făcu un semn spre bezmeticii din Pavilionul A.

– Hai să-i chemăm să ne ajute!

– Nu ştiu ce să zic, Sha, murmură Avery. Am obosit.

– Mai încercăm asta şi gata, îl rugă ea.

Avery oftă şi întinse mâinile. Kalisha, Nicky, George, Helen şi Katie le întinseră şi ei. După o clipă, li se alătură şi Iris. Ceilalți se apropiară de ei la fel cum o făcuseră mai devreme. Refăcură ovalul şi bâzâitul se amplifică. Îl simțeau şi îngrijitorii şi laboranții şi oamenii de serviciu din Jumătatea Anterioară – îl simțeau şi se temeau de el, numai că nu lor le era destinat. Două mii două sute cincizeci de kilometri mai la sud, Tim tocmai ce o împuşcase în piept pe Michelle Robertson; Grant şi Jones se pregăteau să tragă cu mitralierele spre intrarea secției de poliție; Billy Wicklow stătea cu piciorul pe mâna lui Denny Williams, iar şeriful John era lângă el.

Copiii de la Institut îl chemau pe Luke.

35

Luke nici nu se gândi că ar fi putut să îndrepte în altă parte arma din mâna bărbatului blond cu puterea minții – o făcu pur şi simplu. Luminile Stasi reveniră, acoperind pe moment totul în jur. Când începură să se stingă, văzu că unul dintre polițişti stătea cu piciorul pe mâna blondului, încercând să-l convingă să dea drumul pistolului. Tipul avea gura strâmbă din cauza durerii şi îi curgea sânge şuvoaie pe un obraz, dar se ținea tare. Şeriful ridică piciorul, probabil ca să-l pocnească în cap încă o dată.

Atât văzu Luke, pentru că atunci reapărură Luminile Stasi – mai strălucitoare decât fuseseră vreodată – şi vocile prietenilor lui îl loviră în minte cu puterea unui baros. Se clătină, făcu un pas în spate, încă unul, trecând pragul anexei cu celule. Ridică

mâinile, de parcă ar fi vrut să se ferească de o lovitură, şi se împletici. Căzu în fund chiar în momentul când Grand şi Jones deschiseră focul.

Îl văzu pe Tim aruncându-se peste Wendy ca s-o trântească pe podea, acoperindu-i trupul cu trupul lui. Văzu gloanţele ciuruindu-i pe şerif şi pe poliţistul care stătea pe mâna blondului. Se prăbuşiră amândoi. În secţia de poliţie ploua cu cioburi. Cineva ţipa. Lui Luke i se păru că era vocea lui Wendy. Auzi şi un alt glas, al unei femei de afară, care i se părea că semăna ciudat de tare cu al doamnei Sigsby, iar femeia aceea striga: *Porniţi!*

Băiatului ameţit de doza dublă de Lumini Stasi şi de vocile prietenilor săi i se păru că lumea din jur îşi încetinise mişcările. Observă un poliţist – precis rănit, pentru că-i curgea sânge de-a lungul braţului – repezindu-se spre uşile cu geamurile sparte, probabil ca să vadă cine trăsese, numai că parcă se mişca cu încetinitorul. Blondul se ridică în genunchi, dar la fel de lent. Lui Luke i se părea că urmăreşte un balet subacvatic. Blondul îl împuşcă în spate pe poliţistul cu mâna rănită şi începu să se întoarcă spre Luke, dar mai repede, pentru că lumea prindea din nou viteză. Înainte ca blondul să tragă, poliţisul cu păr roşcat se aplecă – de parcă făcea o reverenţă – şi îl împuşcă în tâmplă. Blondul sări cât colo şi se prăbuşi peste femeia care pretinsese că-i era soţie.

O femeie de afară – dar nu cea a cărei voce semăna cu a doamnei Sigsby, ci una cu accent sudist – ţipă:

– Nu care cumva să îndrăzniţi!

Alte focuri de armă, după care prima femeie urlă:

– Băiatul! Trebuie să punem mâna pe băiat!

Da, ea *este*, îşi spuse Luke. *Nu-mi dau seama cum a ajuns până aici, dar ea este. Doamna Sigsby.*

36

Robin Lecks era o trăgătoare de elită, însă se întuneca tot mai mult şi distanţa era prea mare pentru puterea unui revolver atât de mic cum era al ei. Glonţul îl lovi în umăr pe Toboşarul Denton, nu în burta lui cea mare. Şocul îl împinse înapoi, până în peretele casei de bilete a fostului cinematograf. Următoarele două gloanţe le trase la întâmplare. Annie-Orfana rămase pe poziţii. Aşa fusese ea crescută pe plantaţiile de trestie de zahăr din Georgia de un tată care obişnuia să-i spună: „Pentru nimic în lume să nu dai înapoi, fato.“ Indiferent dacă era beat sau treaz, Jean Ledoux fusese un trăgător extraordinar de bun şi Annie avusese ce să înveţe de la el. Acum deschise focul cu ambele pistoale ale Toboşarului, atenuând instinctiv reculul mai puternic al pistolului automat. Îl doborî pe unul dintre bărbaţii cu mitralieră (pe Tony Fizzale, care niciodată nu avea să mai aplice cuiva şocuri electrice), fără să-i pese de cele trei sau patru gloanţe care

zburară pe lângă ea, unul dintre acestea chiar flirtând un pic cu tivul ponchoului ei.

Toboşarul se întoarse şi trase în femeia care îl împuşcase în umăr. Robin stătea într-un genunchi în mijlocul străzii, înjurându-şi de mama focului pistolul care se blocase. Toboşarul îşi propti patul puştii semiautomate în umărul zdravăn şi o trânti de tot la pământ pe Robin.

– *Opriți focul!* zbiera doamna Sigsby. *Trebuie să luăm băiatul! Trebuie să ne asigurăm că EL este! Tom Jones! Alice Green! Louis Grant! Aşteptați-mă! Josh Gottfried! Winona Briggs! Staţi pe loc!*

Toboşarul şi Annie se uitară unul la celălalt.

– Noi mai tragem sau nu? întrebă Annie.

– Al dracu' să fiu eu dacă ştiu! răspunse Toboşarul.

Tom Jones şi Alice Green se aflau de-o parte şi de cealaltă a uşilor distruse ale secției de poliție. Josh Gottfried şi Winona Briggs se retraseră, flancând-o acum pe doamna Sigsby şi ținând armele îndreptate asupra trăgătorilor care-i luaseră prin surprindere. Domnul doctor James Evans, căruia nu i se atribuise niciun rol în această confruntare, se hotărî – din senin! – să intre în scenă. Trecu pe lângă doamna Sigsby şi se apropie de Toboşar şi de Annie-Orfana, cu mâinile ridicate şi cu un zâmbet împăciuitor pe buze.

– Treci înapoi, tâmpitule! strigă la el doamna Sigsby.

Evans nu o luă în seamă.

– Eu n-am niciun amestec în povestea asta, se adresă el grasului cu bluză de pijama, pentru că i se părea mai zdravăn la cap decât femeia în poncho. Nici n-am vrut să vin, m-au luat cu forța, aşa că o să mă…

– Of, stai naibii jos! se enervă Annie şi îl împuşcă în laba piciorului.

Din amabilitate, trăsese cu pistolul de calibru .38, care ar fi trebuit să producă mai puține stricăciuni. Teoretic.

Femeia în costum roşu, cu pantaloni părea să fie şefa. Dacă ar fi reînceput lupta, ar fi fost prinsă în mijlocul schimbului de focuri şi ar fi fost făcută praf, însă nu părea deloc speriată, ci doar supărată că cineva îndrăznise să-i dea planurile peste cap.

– Intru în secție, îi anunță ea pe Toboşar şi Annie. Nu trebuie să continuăm cu prostiile astea. Dacă staţi cuminți, n-o să pățiți nimic. Dacă deschideți focul, Josh şi Winona vă lichidează pe loc. Aţi înțeles?

Nu aşteptă răspunsul, ci se întoarse şi porni țanțoşă spre ce mai rămăsese din echipa ei.

– Ce facem, Toboşarule? întrebă Annie.

– Poate nu trebuie să facem nimic, răspunse el. Uită-te la stânga! Nu-ți întoarce capul, uită-te cu coada ochiului!

Annie îl ascultă şi îl văzu pe unul dintre frații Dobira venind în fugă spre ei, cu un pistol în mână. Ulterior, avea să declare

poliției statale că, deşi el şi fratele său erau oameni paşnici, de când cu jaful li se păruse prudent să aibă o armă în magazin.

– Acum la dreapta! Tot fără să întorci capul.

Annie se uită cu coada ochiului şi îi văzu pe văduva Goolsby şi pe domnul Bilson, tatăl gemenilor plimbăreți. Addie Goolsby era în capot şi papuci. Richard Bilson era în şort şi tricou. Amândoi înarmați cu câte o puşcă de vânătoare. Nu-i observă niciunul dintre atacatorii strânşi în fața secției; aceştia erau concentrați la treaba care-i adusese aici.

Suntem în Sud, le spusese Annie acelor bandiți înarmați până în dinți și bănuia că foarte curând ei vor afla pe pielea lor ce înseamnă asta.

– Tom şi Alice! ordonă doamna Sigsby. Intrați şi luați băiatul!

Cei doi intrară.

37

Tim o ajută pe Wendy să se ridice în picioare. Femeia părea amețită, parcă nu ştia unde se află. În păr i se încurcase o bucățică de hârtie. Focurile de afară încetaseră – cel puțin pentru moment. Acum se auzeau voci, numai că lui Tim îi țiuiau urechile şi nu reuşi să înțeleagă niciun cuvânt. Oricum nu conta. Foarte bine dacă necunoscuții renunțaseră să mai tragă, însă prudent era să se aştepte la reînceperea luptei.

– Wendy, eşti bine?

– L-au… Tim, l-au omorât pe şeriful John! Pe cine au mai omorât?

O scutură uşor:

– *Tu* eşti bine?

Wendy dădu din cap.

– D-da. Cred că da…

– Atunci, ia-l pe Luke şi du-l în spate!

Femeia vru să-l ia de mână. Luke se feri şi se repezi la biroul şerifului. Tag Faraday încercă să-l apuce de braț, dar Luke se feri şi de el. Un glonț lovise laptopul şi-l răsturnase, dar ecranul, deşi crăpat, încă funcționa și se vedea că mai pâlpâie ledul portocaliu al orificiului unde era băgat stick-ul de memorie. Lui Luke îi țiuiau urechile, însă acum era mai aproape de intrare, aşa că auzi foarte clar cuvintele doamnei Sigsby:

– Intrați şi luați băiatul!

Scorpie ce eşti! îi spuse el în gând. *Nu ai de gând să te opreşti niciodată*.

Luă laptopul şi se lăsă brusc în genunchi, strângându-l la piept, pentru că tocmai atunci prin uşile sparte ale secției intrară Alice Green şi Tom Jones. Tag ridică pistolul, dar mitraliera îl doborî înainte să apuce el să tragă. Bucăți din bluza de la uniforma lui începură să zboare prin aer. Glock-ul îi sări din mână şi se rostogoli pe podea. Frank Potter, singurul polițist rămas în picioare, nici nu încercă să se apere. Se holba uluit, parcă

nevenindu-i să creadă ce vede. Alice Green trase o singură dată, în cap, și imediat se aruncă la pământ, pentru că pe stradă izbucniseră alte împușcături. Se auziră nu doar focuri de armă, ci și țipete. Și un urlet de durere.

Împușcăturile și țipetele de afară îi distraseră atenția bărbatului cu mitralieră, care se întoarse repede în direcția aceea. Tim se repezi și îl lovi de două ori: o dată în ceafă, a doua oară în cap. Alice Green se ridică și se năpusti asupra lui, călcând peste trupul lui Jones. Tim observă o altă femeie în spatele ei. Una mai în vârstă, în costum roșu, elegant, cu un pistol în mână. *Iisuse*, gemu Tim în sinea lui, *cât de mulți sunt? Au trimis o armată întreagă după băiețelul ăsta?*

– S-a ascuns în spatele biroului, Alice, spuse femeia mai vârstnică, pe un ton înspăimântător de calm. Îi văd bandajul de la ureche. Scoate-l de acolo și împușcă-l!

Femeia pe care o chema Alice porni spre birou. Tim nu se mai obosi să-i ceară să stea pe loc – trecuseră de mult de faza politețurilor –, ci doar apăsă trăgaciul de la Glock-ul lui Wendy. Auzi un pocnet sec, deși ar fi trebuit să mai fie un glonț în încărcător, poate chiar două, dar, chiar și în momentul când viața îi atârna de un fir de păr, Tim înțelese motivul: Wendy nu își încărcase complet arma după ultima sesiune obligatorie de tragere la țintă, desfășurată pe poligonul din Dunning, pentru că lucrurile de acest gen nu reprezentau priorități pentru ea. Mai avu timp să-și spună – așa cum o mai făcuse atunci când venise în DuPray – că Wendy nu avea stofă de polițistă.

Ar fi trebuit să rămână dispecer, își mai zise el, *dar acum e prea târziu. Cred că atât ne-a fost*.

Luke se ridică din spatele biroului cu laptopul în ambele mâini. Își luă avânt și o lovi pe Alice Green drept în față. Ecranul crăpat se făcu țăndări. Green se împletici și se propti cu spatele în femeia îmbrăcată în costum. Îi curgea sânge din nas și din gură, dar își reveni imediat și ridică din nou arma.

– *Las-o jos, las-o jos, las-o jos!* zbieră Wendy, care găsise Glock-ul lui Tag Faraday.

Green nu păru s-o audă. Avea pistolul îndreptat spre Luke, care, în loc să se adăpostească undeva, se chinuia să scoată din laptop stick-ul de memorie al lui Maureen Alvorson. Wendy miji ochii și trase de trei ori, scoțând câte un țipăt strident la fiecare apăsare pe trăgaci. Primul glonț o nimeri pe Alice Green chiar deasupra nasului. Al doilea trecu printr-o spărtură a ușii, unde, cu doar o sută cincizeci de secunde înainte, fusese un panou din sticlă mată.

Al treilea o lovi pe Julia Sigsby în picior. Aceasta scăpă arma din mână și se prăbuși pe podea, uitându-se nedumerită la Wendy.

– M-ai împușcat! De ce m-ai împușcat?

– Ești proastă? Tu de ce crezi? îi răspunse Wendy.

Apoi se apropie de ea, călcând fără să-i pese pe cioburile de sticlă. În aer plutea un miros greu şi înecăcios de praf de puşcă, iar secția de poliție – pe vremuri curată şi îngrijită, acum scena unui măcel – era plină de fum albastru.

– Tu le-ai zis să-l împuşte pe băiat.

Doamna Sigsby schiță zâmbetul pe care îl folosea atunci când avea de-a face cu persoane grele de cap.

– Nu pricepi. Cum ai putea să pricepi? Îmi aparține. E *proprietatea mea.*

– S-a terminat, nu mai e proprietatea nimănui, spuse Tim.

Luke se lăsă în genunchi lângă doamna Sigsby. Băiatul avea stropi de sânge pe obraji şi un ciob mic de sticlă înfipt într-o sprânceană.

– Pe cine ai lăsat la conducere? Pe Stackhouse? Pe el, nu-i aşa?

Doamna Sigsby îl privi lung, fără să-i răspundă.

– *Stackhouse e la conducere?*

Tot niciun răspuns.

Toboşarul Denton intră în secție şi se uită în jur. Cu toate că avea bluza de la pijama îmbibată cu sânge într-o parte, părea extrem de vioi. Gutaale Dobira stătea în spatele lui, holbându-se la dezastrul dinăuntru.

– Sfinte Sisoe! exclamă Toboşarul. Ce de mai sânge…

– A trebuit să omor un om, spuse Gutaele. Doamna Goolsby a tras într-o femeie care voia să tragă în ea. A fost în legitimă apărare.

– Câți mai sunt afară? îi întrebă Tim. I-ați terminat pe toți sau mai mişcă vreunul?

Annie îl împinse la o parte pe Gutaale Dobira şi veni lângă Toboşar. Cu ponchoul ăla şi cu câte o armă fumegândă în fiecare mână, parcă era un personaj dintr-un western spaghetti de demult. Tim nu se mira s-o vadă astfel. Trecuse de faza când îl mai putea mira ceva.

– Cred că i-am rezolvat pe toți cei care au coborât din dubele alea, zise ea. Doi sunt doar răniți – unul în picior, celălalt, mai grav. Dobira l-a împuşcat pe ăla. Mai erau doar nenorociții ăştia morți de-aici.

Se uită în jur şi exclamă:

– Dumnezeule mare, nu mai avem chiar niciun polițist?

Ba o mai avem pe Wendy, îşi spuse Tim, dar ținu gândul pentru sine. *Probabil că ea este şerif interimar acum. Sau poate Ronnie Gibson, când se va întoarce din concediu. Cel mai sigur Ronnie, că Wendy n-o să accepte postul.*

Addie Goolsby şi Richard Bilson intraseră şi ei şi se opriseră lângă Gutaale, în spatele Toboşarului şi al lui Annie. Bilson se uită speriat în jur – pereți găuriți de gloanțe, cioburi peste tot, bălți de sânge pe jos, cadavre – şi duse mâna la gură.

Addie era făcută dintr-un material mai dur.

– Doctorul e pe drum încoace. Jumătate din locuitori au ieşit pe stradă. Cei mai mulți au arme la ei. Ce s-a petrecut aici? Cine-i ăla?

Şi întinse mâna spre băiatul numai piele şi os, cu o ureche bandajată.

Luke nu o luă în seamă. Era atent doar la femeia în costum roșu.

– Normal că Stackhouse. N-are cine altcineva. Trebuie să iau legătura cu el. Cum s-o fac?

Doamna Sigsby se uita fix la el, fără să-i răspundă nici acum. Tim se ghemui lângă Luke. În ochii femeii elegante se citea durere, mirare şi ură. Nu-şi dădea seama care dintre emoțiile astea era cea mai puternică, dar, dacă i s-ar fi cerut să-şi dea cu părerea, ar fi spus că ură. Întotdeauna ura este mai puternică decât orice alt sentiment, măcar pe termen scurt.

– Luke…

Băiatul nu-l auzi. Îşi concentra toată atenția asupra femeii rănite.

– Trebuie să iau legătura cu el, doamnă Sigsby. Îi ține prizonieri pe prietenii mei.

– Nu sunt prizonieri, sunt *proprietatea* noastră!

Veni şi Wendy lângă ei.

– Auzi, doamnă? Eu am impresia că ai lipsit de la şcoală în ziua când s-a predat lecția despre Lincoln şi desființarea sclaviei.

– Ai venit în oraşul nostru şi ai început să tragi în oameni, spuse Annie. Presupun că ai aflat, nu?

– Taci, Annie! zise Wendy.

– Trebuie să iau legătura cu el, doamnă Sigsby. Vreau să-i propun un târg. Spune-mi cum s-o fac.

Femeia nu-i răspunse nici acum, iar Luke îşi băgă un deget în gaura lăsată de glonț în pantalonii ei roşii. Doamna Sigsby începu să zbiere:

– *Aaau! Nu, nu, mă DOARE!*

– Şocurile electrice dor! strigă Luke la ea.

Şi cioburile de sticlă zăngăniră pe podea, formând nişte pâraie mici, scânteietoare. Fascinată, Annie căscă ochii la ele.

– Injecțiile dor! Înecul doare! Ca să nu mai vorbesc despre ce simți când cineva îți spintecă mintea!

Şi scormoni iar în rana din piciorul doamnei Sigsby. Uşa dinspre anexa celulelor se trânti cu zgomot, făcându-i pe toți cei prezenți să tresară speriați.

– Când cineva îți *distruge* mintea! Asta doare cel mai rău!

– *Opriți-l!* urlă directoarea. *Să nu-mi mai facă rău!*

Wendy se aplecă şi vru să-l tragă la o parte pe Luke, dar Tim clătină din cap şi o apucă de mână.

– Nu.

– Asta-i conspirația, îi şopti Annie Toboşarului. Femeia asta face parte din conspirație. Toți fac parte din ea! Am ştiut tot

timpul. Am *spus* că există o conspirație şi nu m-a crezut nimeni!

Țiuitul din urechile lui Tim începuse să dispară. Acum auzea mult mai bine, dar iată că nu auzea deloc sirenele de la maşinile poliției statale, ceea ce nu era deloc de mirare. Probabil că nici nu ştiau că în DuPray avusese loc un schimb de focuri, cel puțin nu încă, iar cine ar fi sunat la numărul de urgențe nu ar fi nimerit la Patrula Carolinei de Sud, ci la secția şerifului din Comitatul Fairlee, adică fix în abatorul ăsta. Se uită la ceas şi văzu uluit că nu trecuseră decât cinci minute – hai, şase – de când lumea i se părea perfect normală.

– Sigsby vă numiți, da? o întrebă el, aşezându-se în genunchi lângă Luke.

Femeia nu-i răspunse.

– Aveți foarte multe probleme, doamnă Sigsby. Sfatul meu este să-i spuneți lui Luke ce vrea să afle.

– Am nevoie de îngrijire medicală.

Tim clătină din cap.

– De o mărturisire aveți dumneavoastră nevoie, după aceea vom vorbi despre îngrijirea medicală.

– Luke ne-a spus adevărul, interveni Wendy, fără să se adreseze cuiva anume. Despre tot.

– Păi, şi eu ce-am zis adineaori? jubilă Annie.

Doctorul Roper îşi făcu loc în secție.

– Iisuse Hristoase, ce s-a întâmplat aici? exclamă el. Cine mai e în viață? Cât de grav e rănită femeia aia? A fost un atac terorist sau ce?

– Mă torturează! spuse doamna Sigsby. Dacă eşti doctor, aşa cum pare a sugera geanta aia neagră pe care o ai, atunci eşti obligat să-i opreşti.

Spuse şi Tim:

– Băiatul pe care l-ai bandajat fugea de femeia asta şi de echipa ei, doctore. Nu ştiu câți morți sunt afară, dar noi am pierdut cinci oameni, printre care şi şeriful, pentru că aşa a ordonat ea.

– De asta o să ne ocupăm mai încolo, zise Roper. Deocamdată trebuie să mă ocup de ea. Sângerează ca dracu'. Puneți mâna şi sunați după o ambulanță!

Doamna Sigsby se uită la Luke şi îşi dezveli dinții într-un zâmbet crud, care părea să spună *am câştigat*, după care se uită din nou la Roper.

– Mulțumesc, domnule doctor. Îți mulțumesc.

– Da' tare tupeistă-i hoaşca asta bătrână! spuse Annie, cu ceva admirație în ton. Don' doctore, vezi că afară e şi tipu' ăla de l-am puşcat eu în picior. În locul lu' matale, m-aş duce să-l văd pă el mai întâi. Cred că şi-ar vinde-o şi pe mă-sa mare pentru o țâră de morfină.

Alarmată, doamna Sigsby făcu ochii mari.

– Lasă-l în pace! Îți interzic să vorbeşti cu el!

Tim se ridică în picioare.

– Ba interzici pe dracu', cucoană! Nu ştiu pentru cine lucrezi, dar cred că n-ai să mai răpeşti niciodată vreun copil. Luke, Wendy, veniți cu mine!

38

Erau luminile aprinse în toate casele din DuPray, iar strada principală era plină de lume. Cadavrele au fost acoperite cu orice avuseseră la îndemână. Cineva luase de pe alee sacul de dormit al lui Annie-Orfana şi îl aruncase peste trupul lui Robin Lecks.

Nimeni nu se mai gândea la doctorul Evans. Acesta ar fi putut să şchiopăteze liniştit până la una dintre dubițe şi să plece de acolo, însă nu o făcuse. Tim, Wendy şi Luke îl găsiră aşezat pe bordura trotuarului din fața fostului cinematograf. Obrajii îi erau uzi de lacrimi. Reuşise cumva să-şi scoată singur pantoful şi acum se zgâia mirat la şoseta plină de sânge de pe piciorul destul de deformat. Tim nu ştia şi nici nu-l interesa dacă era vorba despre vreun os fărâmat sau despre o simplă umflătură.

– Cum te numeşti, domnule? îl întrebă el.

– Nu contează cum mă numesc. Vreau un avocat și vreau şi un doctor. M-a împuşcat o femeie. Vreau s-o arestați!

– Numele lui este James Evans, spuse Luke. Şi *este* doctor. La fel cum a fost şi Josef Mengele[111].

Abia acum Evans păru să-l observe pe băiat și întinse spre el un deget tremurând.

– Tu eşti de vină pentru tot!

Luke se repezi la Evans, numai că de această dată Tim reuşi să-l oprească şi îl împinse uşor, dar ferm, spre Wendy. Tânăra îl luă de după umeri.

Tim se aşeză pe vine, ca să-l poată privi drept în ochi pe individul palid şi înspăimântat.

– Ascultă ce-ți spun eu acum, doctore Evans! Şi ascultă-mă cu mare atenție! Tu şi cu prietenii tăi ați dat năvală în oraş ca să-l răpiți pe puştiul ăsta şi ați omorât cinci oameni. Cinci polițişti. Poate nu ştii, dar în statul Carolina de Sud încă există pedeapsa cu moartea şi, dacă îți imaginezi că ai să scapi mai uşor pentru uciderea şerifului şi a patru polițişti…

– Dar eu n-am avut nicio legătură cu ce s-a întâmplat! guiță Evans. M-au adus împotriva voinței mele! Am…

– Gura! strigă Wendy la el.

Încă ținea în mână Glock-ul regretatului Tag Faraday şi acum îl îndreptă spre piciorul zdravăn al doctorului.

– Polițiştii ăia erau prietenii mei. Dacă tu crezi că am să mă apuc să-ți înşir ce drepturi ai înseamnă că ți-ai pierdut complet mințile. Dacă nu ai să-i zici lui Luke ce vrea să afle, am să te împuşc fără să clipesc în piciorul celă…

– Bine! Bine! Da! urlă Evans, aplecându-se şi punându-şi protector mâinile pe piciorul sănătos.

Gestul lui stârni un soi de milă plină de dezgust în sufletul lui Tim.

– Ce? Ce vreți să știți?

– Trebuie să vorbesc cu Stackhouse, spuse Luke. Cum pot s-o fac?

– Cu telefonul ei, zise Evans. Are un telefon mai special, unul de armată. L-a sunat chiar înainte de… înțelegeți… de încercarea de a-l extrage pe băiat de aici. Am văzut că şi l-a pus în buzunarul de la sacou.

– Îl aduc eu, zise Wendy, întorcându-se spre intrarea secției.

– Să nu aduci doar telefonul, îi ceru Luke. Adu-o şi pe *ea*.

– Luke… femeia aia e rănită.

– S-ar putea să avem nevoie de ea, spuse băiatul, continuând să o privească neîndurător.

– De ce?

Pentru că totul se transformase într-o partidă de şah, iar în şah nu te concentrai asupra mutării actuale şi nici măcar asupra celei următoare. Regula era să vezi cu trei mutări mai departe și să vezi de asemenea cele trei variante la aceste mutări, în funcție de ce avea să facă adversarul.

Wendy se uită la Tim. Tim dădu din cap.

– Adu-o aici! Pune-i cătuşe, dacă tu crezi că-i mai bine. În fond, acum tu eşti şefa.

– Doamne, ce idee tâmpită! exclamă ea şi plecă.

Luke îl apucă de încheietura mâinii. Lui Tim băiatul i se părea perfect lucid, dar şi îngrozitor de istovit.

– Nu am de gând să cad în capcana asta. Prietenii mei sunt prizonierii lor şi numai eu pot să-i ajut.

– Îi țin prizonieri în Institut?

– Da. Acum mă crezi, nu-i aşa?

– Ar fi şi greu să nu te cred după ce am văzut ce era pe stick-ul ăla de memorie şi după tot ce s-a întâmplat aici. Apropo de stick, l-ai recuperat?

Luke se bătu peste buzunar.

– Doamna Sigsby şi oamenii ăia cu care lucrează ea vor să le facă ceva prietenilor tăi ca să ajungă la fel ca sărmanii copii din pavilionul ăla?

– Au început deja, dar după aia prietenii mei au fugit datorită lui Avery, iar Avery era acolo pentru că m-a ajutat pe mine să evadez. Cred că ai putea să zici că e ironia sorții, dar acum cred că sunt din nou captivi și mă tem că Stackhouse o să-i ucidă, dacă nu ajung la o înțelegere cu el.

Wendy se întorcea cu un dispozitiv ca o cutie, probabil un fel de telefon, îşi spuse Tim. Tânăra avea trei zgârieturi urâte şi pline de sânge pe mâna în care îl ținea.

– N-a vrut să mi-l dea și e al naibii de puternică, cu toată rana aia nasoală din picior.

Îi întinse lui Tim aparatul şi se uită în spate. Annie-Orfana şi Toboşarul Denton o luaseră de braţe pe doamna Sigsby şi o treceau strada. Directoarea era cumplit de palidă şi se vedea că suferă, însă se împotrivea cu toate puterile care-i mai rămăseseră. Vreo treizeci (cel puţin) de locuitori din DuPray se ţineau după ei, cu doctorul Roper în frunte.

– Uite-o, Timmy! îi zise Annie-Orfana cu răsuflarea tăiată.

Avea şi pete roşii pe obraji şi la tâmplă, unde o lovise doamna Sigsby, dar nu părea absolut deloc tulburată.

– Ce vrei să facem cu ea? Probabil că nici nu se pune problema s-o spânzurăm, nu? Da' ar fi o idee bună, nu zici?

Doctorul Roper îşi puse jos geanta neagră, o apucă de poncho pe Annie şi o trase la o parte ca să poată discuta cu Tim.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce-i în capul tău? Nu trebuie s-o duceţi nicăieri! Ar putea să moară!

– Eu nu cred că-i tocmai pe moarte, doctore, interveni Toboşarul. Mi-a tras una de era să-mi spargă nasul.

Şi începu să râdă. Tim nu ţinea minte să-l mai fi auzit vreodată râzând.

Wendy îi ignoră pe amândoi, şi pe doctor, şi pe Toboşar.

– Dacă vrem să mergem undeva, ar fi bine să pornim înainte să ajungă aici poliţia statală, Tim.

– *Vă implor!*

Luke se uită mai întâi la Tim, apoi la doctorul Roper.

– Dacă nu fac ceva, prietenii mei o să moară. Precis o să moară! Şi mai sunt şi alţi copii cu ei – „legumele", aşa li se zice.

– Vreau să mă duceţi la spital, interveni doamna Sigsby. Am pierdut mult sânge şi vreau un avocat.

– Închide-ţi dracu' fleanca aia să nu ţi-o închid eu! o repezi Annie.

Apoi se uită la Tim.

– N-o doare chiar atât de tare. Se preface. Nici nu mai sângerează.

Tim nu răspunse imediat. Se gândea la ziua aceea, nu prea îndepărtată, când intrase în Mall-ul Westfield din Sarasota ca să-şi cumpere o pereche de pantofi şi o femeie venise în fugă la el, pentru că încă era îmbrăcat în uniformă. Îi spusese că lângă cinematograf era un băiat cu o armă, iar el se dusese într-acolo să vadă despre ce era vorba. Atunci fusese pus în situaţia de a lua o decizie care avea să-i schimbe viaţa, decizie care îl adusese aici. Acum trebuia să ia alta.

– Bandajeaz-o, doctore. Eu, Wendy şi Luke o să-i luăm într-o excursie pe ăştia doi, să vedem despre ce e vorba.

– Dă-i şi ceva contra durerii, adăugă Wendy.

Dar Tim clătină din cap.

– Nu, dă-mi mie calmantele. Eu voi hotărî când să le ia.

Doctorul Roper se uită lung la Tim – şi la Wendy, da, şi la ea – de parcă nu-i mai văzuse în viaţa lui.

– Nu-i *deloc* bine.

– Ba nu, doctore.

Era vocea lui Annie, surprinzător de blândă. Îl luă pe Roper de umăr şi îi arătă cadavrele de pe stradă şi secția cu uşile şi ferestrele distruse.

– *Asta* nu e deloc bine.

Doctorul privi mut la cadavre şi la găurile de gloanțe din ziduri, apoi se hotărî.

– Vreau să văd despre ce e vorba. N-am să vă las s-o luați cu voi dacă sângerează prea tare sau dacă are femurul sfărâmat.

Ba ai să ne laşi, îl contrazise Tim în gând. *Pentru că nu ai cum să ne opreşti*.

Roper scoase din geantă o foarfecă chirurgicală.

– Nu! țipă doamna Sigsby, smulgându-se din mâinile Toboşarului.

Acesta o prinse imediat, dar Tim observă că femeia putuse să-şi lase greutatea pe piciorul rănit. Observă şi Roper.

– Doar n-ai să mă operezi în mijlocul străzii!

– N-am să-ți operez decât cracul de la pantaloni, spuse Roper, cu condiția să nu te mai zbați. Dacă vei continua, nu îți garantez că n-am să ating şi altceva.

– Nu! Îți interzic să…

Annie o apucă de ceafă.

– Ascultă bine, cucoană! M-am săturat de ordinele tale. Stai potolită sau o să ai şi alte probleme, mai nasoale decât piciorul.

– Ia labele de pe mine!

– Le iau dacă stai nemişcată. Dacă nu, o să-ți sucesc gâtu' ăla sfrijit.

– Eu zic să faci ce-ți spune, o sfătui Addie Goolsby pe directoare. E în stare de orice când o apucă nebuneala.

Doamna Sigsby încetă să se mai zbată, mai degrabă din cauza epuizării, nu neapărat pentru că ar fi speriat-o amenințarea lui Annie. Roper tăie materialul în jurul rănii şi cracul pantalonului căzu pe lângă gleznă, dezvelind pielea albă, o rețea complicată de varice şi ceva ce semăna mai mult cu o înțepătură de cuțit decât cu o rană de glonț.

– Bravo! spuse uşurat Roper. Nu-i deloc grav. Puțin mai rău decât o simplă zgârietură, dar nu cu mult. Ai avut noroc, doamnă! Rana deja prinde crustă.

– *Sunt grav rănită!* zbieră doamna Sigsby.

– Nu eşti, da' o să fii, dacă nu taci dracu' din gura aia! zise Toboşarul.

Doctorul dezinfectă rana şi o bandajă. Deja parcă toți locuitorii din DuPray – cel puțin cei care stăteau în oraş – se strânseseră să urmărească spectacolul. Tim studie telefonul femeii. Apăsă butonul de pe o latură şi ecranul se lumină imediat. Pe el era scris un mesaj: CAPACITATE BATERIE 75%.

Îl închise şi i-l dădu lui Luke.

– Ține-l la tine deocamdată.

Când Luke puse telefonul în același buzunar în care avea și stick-ul de memorie, simți o mână care-l trăgea de pantaloni. Era mâna lui Evans.

– Trebuie să ai mare grijă, tinere Luke, dacă nu cumva vrei să fii tu de vină.

– Pentru ce să fie de vină? întrebă Wendy.

– Pentru sfârșitul lumii, duduie. Pentru sfârșitul lumii.

– Taci din gură, cretinule! țipă doamna Sigsby.

Tim se uită la ea, apoi se întoarse spre doctorul Roper.

– Nu știu prea bine cu ce avem de-a face, dar am senzația că-i ceva ieșit din comun. Trebuie să stăm puțin singuri cu ăștia doi. Când vine poliția statală, să spui că ne întoarcem într-o oră, cel mult două, și atunci o să încercăm să facem ceva care să semene cât de cât cu ce scrie la regulament.

Numai că se îndoia că își va putea ține această promisiune. Probabil că pentru el se încheiase perioada petrecută în DuPray, Carolina de Sud, și îi părea rău.

Era aproape sigur că ar fi putut să trăiască aici. Poate împreună cu Wendy.

39

Gladys Hickson stătea în fața lui Stackhouse cu mâinile la spate și cu picioarele depărtate. Nici urmă de zâmbetul fals pe care i-l cunoșteau (și detestau) toți copiii din Institut.

– Înțelegi situația, Gladys?

– Da, domnule. Rezidenții din Jumătatea Posterioară se află în galeria de acces.

– Corect! Nu pot ieși de acolo, dar nici noi nu putem intra. Să înțeleg că au încercat să… hai să zicem să-i *manipuleze* pe unii dintre angajați, folosindu-se de abilitățile lor?

– Da, domnule. Nu le-a mers.

– Dar este neplăcut.

– Da, domnule. Puțin. Se aude un fel de… *bâzâit.* E deranjant. Aici, în clădirea administrativă, nu se aude, nu încă, dar îl percep toți cei aflați în Jumătatea Superioară.

Perfect logic, își spuse Stackhouse. *Pentru că Jumătatea Superioară se află în imediata apropiere a galeriei. De fapt, chiar deasupra ei.*

– Și pare tot mai puternic, domnule.

Poate că Gladys doar își imagina, spera Stackhouse, și mai spera ca Măgarul Kong să fi avut dreptate atunci când spusese că Dixon și amicii lui nu puteau să pătrundă în mințile pregătite, nici măcar dacă ar fi beneficiat și de forța de necontestat a legumelor, însă, după cum spunea bunicul lui, doar cu speranță nu câștigi la cursele de cai.

Interpretându-i greșit tăcerea, Gladys continuă:

– Dar știm ce au de gând să facă, domnule, și suntem pregătiți.

– Foarte bine, Gladys. Acum, uite pentru ce te-am chemat. Înțeleg că, în tinerețe, ai urmat cursurile Universității din Massachusetts.

– Aşa este, domnule, însă doar trei semestre. Mi-am dat seama că nu-i de mine, aşa că am plecat şi m-am înrolat la puşcaşii marini.

Stackhouse o aprobă, dând uşor din cap. N-avea niciun rost s-o pună într-o situație stânjenitoare, repetând ce aflase din dosar: că, după ce se descurcase bine în primul an de facultate, Gladys avusese mari probleme în cel de-al doilea. În timp ce se afla într-un local de lângă campus, o lovise în cap cu o halbă de bere pe fata care încerca să-i fure prietenul, o lăsase inconştientă şi atunci i se ceruse să plece nu doar din bodegă, ci şi din facultate. Incidentul cu pricina nu fusese prima manifestare a temperamentului ei agresiv, deci, nu era deloc de mirare că preferase să se înroleze la puşcaşii marini.

– Înțeleg că ai făcut chimia.

– Nu, domnule, nu tocmai. Nu am apucat, pentru că… m-am hotărât să plec de la facultate.

– Dar aceasta era intenția ta.

– La vremea respectivă, da, domnule.

– Să presupunem că am avea nevoie de – hai să folosesc o expresie blamată pe nedrept – …de o soluție finală[112] în legătură cu rezidenții aflați în galeria de acces. Nu spun că aşa vom face, nu spun asta, dar să zicem că aşa ar fi.

– Mă întrebați dacă îi putem otrăvi în vreun fel, domnule?

– Să zicem că asta te întreb.

Acum Gladys zâmbi, iar zâmbetul ei era perfect autentic, poate chiar puțin uşurat. Dacă dispăreau rezidenții, dispărea şi bâzâitul ăla enervant.

– Ar fi cel mai uşor lucru din lume, domnule, cu condiția ca acea galerie să fie conectată la sistemul de climatizare. Şi sunt convinsă că este!

– Climatizare?

– Sistemul care se ocupă de încălzire, ventilație şi aer condiționat, domnule. Nu am avea nevoie decât de înălbitor şi de detergent pentru vasul de toaletă. Avem o mulțime în anexa menajerelor. Le amestecăm şi obținem clor în stare gazoasă. Punem câteva găleți cu soluția asta sub conducta de aerisire a galeriei şi o acoperim cu o prelată ca să aspire tot ce-i în găleți. Nimic mai mult.

Se gândi puțin şi adăugă:

– Evident, înainte ar trebui să scoatem tot personalul din Jumătatea Posterioară. S-ar putea să fie o singură conductă pentru toată zona aceea a complexului. Nu sunt sigură. Dacă doriți, aş putea să mă uit pe planurile de…

– Nu este nevoie, spuse Stackhouse, dar poate ar trebui să-l iei pe Fred Clark, din echipa oamenilor de serviciu, şi să faceți rost

de… hm… toate ingredientele necesare. Pentru orice eventualitate.

– Da, domnule, sigur că da, spuse Gladys, dând impresia că ardea de nerăbdare şi dorea să se apuce cât mai repede de treabă. Dar îmi permiteți să vă întreb unde este doamna Sigsby? Nu este în birou şi Rosalind mi-a zis să vă întreb pe dumneavoastră.

– Nu-i treaba ta unde este doamna Sigsby.

Şi, din moment ce îngrijitoarea nu renunțase deloc la atitudinea milităroasă, Stackhouse adăugă:

– Liber!

Gladys porni să-l caute pe Fred şi să strângă materialele care îi vor ajuta să scape atât de copii, cât şi de bâzâitul care îi înnebunea de cap pe toți angajații din Jumătatea Anterioară.

Sprijinindu-se de spătarul scaunului, Stackhouse se întrebă dacă va fi într-adevăr nevoie să apeleze la o asemenea măsură radicală, având în vedere activitatea desfăşurată aici în ultimele şapte decenii, dar, în fond, moartea era ceva inevitabil în meseria lor şi, uneori, o situație gravă trebuia să lase loc unui nou început.

Acel nou început depindea de doamna Sigsby. Plecarea ei precipitată în Carolina de Sud fusese o acțiune destul de nesăbuită, însă planurile de acest gen erau tocmai cele care funcționau mai des. Îşi aduse aminte ce zicea Mike Tyson: în momentul în care începe meciul, se alege praful de toată strategia pe care ți-ai făcut-o. În orice caz, el îşi pregătise deja propria strategie de retragere. O avea gata de ani de zile. Bani puşi deoparte, paşapoarte false (trei la număr) puse şi ele bine, planuri de drum spre o destinație secretă, însă voia să rămână aici cât de mult era în stare – pe de-o parte pentru că i-o datora Juliei, dar mai ales pentru că el credea în munca lor. Instaurarea democrației într-o lume sigură era un scop secundar. Garantarea unei lumi sigure era cel principal. Punct.

N-am niciun motiv să plec acum, îşi spuse el. *S-o înclina puțin căruța cu mere, dar nu s-a răsturnat încă. Cel mai bine e să mai rămân pe aici. Să văd cine mai rămâne în picioare după ce începe meciul de box.*

Aşteptă să audă zbârnâitul strident al telefonului militar. Va hotărî ce va face în continuare abia după ce Julia îl va pune la curent cu ce se întâmplase acolo, iar dacă telefonul nu va suna deloc, atunci şi tăcerea lui va fi un răspuns.

40

La intersecția dintre Autostrada 17 şi Drumul Statal 92 se afla un mic salon de coafură, abandonat şi trist. Tim opri acolo, coborî, se duse în partea unde stătea doamna Sigsby şi deschise portiera. Luke şi Wendy stăteau de-o parte şi de cealaltă a doctorului Evans, care privea îmbufnat la piciorul deformat. Wendy ținea în mână Glock-ul lui Tag Faraday. Luke ținea telefonul militar al doamnei Sigsby.

– Luke, tu vii cu mine! Wendy, pe tine te rog să rămâi pe loc!

Luke coborî din dubiță. Tim îi ceru telefonul. Luke i-l întinse. Tim îl deschise şi se aplecă la doamna Sigsby.

– Cum funcționează?

Femeia nu-i răspunse şi nici nu-şi luă privirea de la clădirea cu scânduri la geamuri şi uşă. De jur împrejur țârâiau greierii, iar dinspre DuPray se auzeau sirenele maşinilor de poliție. *Sunt mai aproape, dar tot n-au ajuns în oraş*, îşi spuse Tim. *Vor ajunge curând.*

– Nu-ți îngreuna situația, doamnă, oftă Tim. Luke spune că am putea cădea la învoială şi Luke e un copil isteț.

– Prea isteț pentru binele lui.

Atât binevoi să spună directoarea şi continuă să se uite înainte, prin parbriz, ținându-şi brațele încrucişate peste pieptul foarte modest.

– Dacă mă gândesc la situația în care ai ajuns, aş zice că-i prea isteț şi pentru binele tău. Când îți atrag atenția că nu-i bine să-ți îngreunezi situația, vreau să spun că ți-aş putea face rău, deşi ai făcut rău multor copii…

– Le-a făcut rău şi i-a omorât, interveni Luke. A omorât şi alți oameni.

– Deşi eşti o persoană care a făcut toate monstruozitățile astea, mi se pare că ție, personal, nu-ți place deloc durerea, aşa că renunță la mutenie şi spune-mi cum funcționează chestia asta!

– E activat vocal, zise Luke. Nu-i aşa?

Doamna Sigsby se uită mirată la el.

– Tu eşti TK, nu TP, şi nici ca TK nu eşti prea bun.

– S-au schimbat lucurile, spuse Luke. Să le mulțumeşti Luminilor Stasi pentru asta. Activează telefonul, doamnă Sigsby.

– Zici că vrei să cazi la învoială? râse ea hârâit. Ce fel de învoială ar fi bună pentru mine? Sunt moartă indiferent ce-ar urma. Am dat greş.

Tim se aplecă, sprijinindu-se de portieră.

– Dă-mi arma, Wendy!

Tânăra nu comentă.

Tim lipi gura țevii de la arma automată de serviciu a polițistului Faraday de piciorul rănit al doamnei Sigsby, chiar sub genunchi.

– Ăsta-i un Glock, doamnă. Dacă apăs pe trăgaci, n-o să mai fiți în stare să mergeți niciodată.

– O s-o omoare şocul hemoragic! guiță doctorul Evans.

– Cinci oameni au murit şi ea e răspunzătoare de moartea lor, spuse Tim. Tu chiar crezi că-mi pasă? M-am săturat de fițele tale, doamnă Sigsby. Asta-i ultima şansă pe care ți-o mai dau. S-ar putea să-ți pierzi imediat cunoştința, dar eu sper să nu, pentru că, înainte să ți se stingă de tot lumina, o să te doară atât de tare, că prima rană o să ți se pară o mângâiere.

Doamna Sigsby rămase cu buzele ferecate.

Atunci interveni Wendy:

– Nu trage, Tim! Nu poți să fii atât de crud.

– Ba pot.

Deşi nu era prea sigur de asta, însă era sigur că nu voia să afle dacă putea sau nu.

– Ajută-mă, doamnă Sigsby! Şi ajută-te şi pe tine!

Tot niciun cuvânt. Nu mai aveau timp. Annie nu va spune polițiştilor încotro au luat-o; şi nici Toboşarul sau Addie Goolsby, însă doctorul Roper, da, iar Norbert Hollister, care avusese prudența de a nu se arăta în timpul luptelor de pe strada principală, era un candidat mai mult decât probabil.

– Bine! Cum vrei. Eşti o asasină ordinară, dar mie tot îmi pare rău că voi face asta. Nu am de gând să număr până la trei.

Luke îşi duse repede mâinile la urechi ca să amortizeze zgomotul împuşcăturii, iar acest gest al lui o convinse.

– Nu trage! spuse ea, întinzând mâna. Dă-mi telefonul!

– Nu prea cred.

– Atunci, ridică-l până ajunge în dreptul gurii mele.

Tim îl ridică. Ea mormăi ceva, iar telefonul îi răspunse:

– Activare respinsă. Mai ai două încercări.

– Poți mai mult de atât, zise Tim.

Doamna Sigsby îşi drese vocea şi vorbi pe un ton aproape normal:

– Sigsby Unu. Kansas City Chiefs[113].

Acum ecranul era la fel ca acela de la iPhone-ul lui Tim. Atinse simbolul telefonului, apoi pe acela cu APELURI RECENTE, și, chiar acolo, primul dintre ele era numele STACKHOUSE.

Îi întinse telefonul lui Luke.

– Tu îl suni. Vreau să-ți audă vocea, după aia mi-l dai mie.

– Pentru că tu eşti adult şi el o să te asculte.

– Sper să ai dreptate.

41

Aproape de o oră nu mai ştia nimic de Julia, de prea mult timp, dar acum telefonul militar al lui Stackhouse începu să scoată zbârnâitul ăla strident şi i se lumină ecranul. Se repezi să răspundă.

– L-ați prins, Julia?

Vocea pe care o auzi îl şocă atât de tare, că aproape scăpă telefonul din mână.

– Nu m-au prins, îi răspunse Luke Ellis. E fix pe dos.

Stackhouse simți satisfacția incontestabilă din tonul rahatului ăluia cu ochi.

– Noi am prins-o pe *ea.*

– Ce… ce…

Fără să poată spune altceva. Nu-i plăcea pluralul ăla, *noi*, dar se calmă, gândindu-se la paşapoartele închise în seiful din birou

şi la planul de retragere foarte bine conceput, în care paşapoartele acelea aveau să joace rolul principal.

– Nu pricepi, nu? îl întrebă Luke. Poate ar trebui să te scufunde cineva în bazin. Senzația de înec face minuni în privința abilităților mentale. Eu sunt dovada. Pe pariu că şi Avery.

Stackhouse vru din tot sufletul să închidă telefonul chiar în acel moment, să-şi ia paşapoartele şi să plece de acolo cât mai repede şi fără niciun zgomot, însă îl opri gândul că puştiul avusese curajul să-l sune, adică avea ceva să-i spună, poate ceva de dat la schimb.

– Unde-i doamna Sigsby, Luke?

– Aici, răspunse băiatul. Chiar ea ne-a arătat cum funcționează telefonul. Nu că a fost foarte drăguț din partea ei?

„*Ne*-a arătat.“ Tot la plural. Pronumele ăla nu prevestea *nimic* bun.

– E o neînțelegere, spuse Stackhouse. Dacă avem cum s-o îndreptăm, ar fi esențial s-o facem cât mai repede. Riscurile sunt mai mari decât îți poți tu imagina.

– Poate avem cum, spuse Luke. Ar fi bine.

– Minunat! Dacă ai putea să mi-o dai la aparat pe doamna Sigsby doar câteva secunde, ca să mă asigur că este…

– Ce-ar fi să vorbeşti cu prietenul meu? Îl cheamă Tim.

Stackhouse aşteptă. Broboane mari de transpirație i se prelingeau pe obraji. Stătea cu ochii ațintiți asupra monitorului. Copiii din galerie, cei care porniseră revolta – Dixon şi amicii lui – păreau adormiți, dar nu şi legumele. Legumele se agitau de colo până colo, bolborosind aiurea şi ciocnindu-se adesea unii de alții ca nişte maşinuțe într-un parc de distracții. Unul scria ceva pe un zid cu o cariocă. Stackhouse se miră foarte tare. Nu şi-ar fi imaginat că mai puteau să scrie sau poate doar mâzgăleau ceva. Afurisita aia de cameră nu avea rezoluție prea bună. Ale dracului de echipamente de mâna a doua!

– Domnule Stackhouse?

– Da. Cu cine vorbesc?

– Numele meu este Tim. Atât trebuie să ştii.

– Vreau să vorbesc cu doamna Sigsby.

– Spune repede ceva, ordonă bărbatul care zicea că-l cheamă Tim.

Şi o auzi imediat pe Julia:

– Eu sunt, Trevor. Îmi pare îngrozitor de rău. Pur şi simplu n-am reuşit.

– Cum…

– Nu mai contează cum, domnule Stackhouse, spuse bărbatul care zicea că-l cheamă Tim, și nu-ți mai face griji în privința zgripțuroaicei. Trebuie să facem un târg şi trebuie să-l facem repede. Poți să taci puțin din gură şi să asculți ce am să-ți spun?

– Da.

Stackhouse trase un carnețel în fața lui. Prima foaie se umplu repede cu stropi de transpirație. Îşi şterse fruntea cu mâneca, întoarse pagina şi luă un pix.

– Spune!

– Luke a adus un stick de memorie cu imagini din Institutul ăsta unde l-ați ținut. Filmul a fost făcut de o femeie pe care o cheamă Maureen Alvorson. Ea spune o poveste uluitoare, care ar fi fost greu, chiar imposibil de crezut, dacă nu ar fi filmat şi zona aceea căreia voi îi ziceți fie Pavilionul A, fie Grădina de Zarzavaturi. Mă urmăreşti?

– Da.

– Luke spune că îi ții prizonieri pe câțiva dintre prietenii lui, împreună cu alți câțiva copii din Pavilionul A.

Până acum, Stackhouse nu-i considerase prizonieri… mă rog, acesta era punctul de vedere al lui Ellis.

– Să zicem că aşa ar sta lucrurile, Tim.

– Da, să zicem. Acum vine partea importantă. Au rămas doar doi oameni care cunosc povestea lui Luke şi au văzut ce e pe stick-ul ăla. Eu sunt unul. Celălalt este prietena mea, Wendy, care-i aici cu mine şi cu Luke. Au mai văzut filmul şi alții, dar au fost uciși de zgripțuroaica asta de aici şi de echipa ei. De asemenea, au murit şi cei mai mulți dintre atacatori.

– Imposibil! strigă Stackhouse.

Era de-a dreptul absurd ca nişte polițai amărâți dintr-un orăşel de provincie să-i fi lichidat pe membrii echipelor Opal şi Ruby Red.

– Şefa a fost puțin prea sigură de ea, amice, plus că nu se aşteptau la ripostă, dar să nu ne îndepărtăm de la subiect, bine? Avem stick-ul cu filmul. O avem şi pe doamna Sigsby şi pe un doctor, care spune că-l cheamă James Evans. Ambii sunt răniți, dar se vor face bine dacă scapă din toată tărăşenia asta. Tu ai copiii. Facem schimb?

Stackhouse rămăsese cu gura căscată.

– Stackhouse? Răspunde-mi!

– Cu o condiție: să nu divulgați nimănui existența acestei instituții, spuse Stackhouse. Altfel n-are sens să facem niciun târg.

O pauză, apoi vocea lui Tim.

– Luke zice că se poate rezolva. Acum spune-mi: ce să fac mai departe? Cum au ajuns bandiții tăi atât de repede din Maine până aici?

Pentru că nu avea încotro, Stackhouse îi spuse despre aerodromul de lângă Alcolu, unde era avionul.

– Doamna Sigsby îți poate explica mai bine cum să ajungi acolo, după ce treci de oraşul Beaufort. Acum vreau să mai vorbesc o dată cu Ellis.

– Trebuie neapărat?

– Este esențial.

O altă pauză şi apoi se auzi vocea băiatului.

– Ce vrei?

– Presupun că ai ținut legătura cu prietenii tăi, spuse Stackhouse, mai cu seamă cu unul dintre ei, domnul Dixon. Nu e nevoie să confirmi sau să negi. Înțeleg că suntem presați de timp. În caz că nu ştii exact unde se află…

– Sunt în galeria dintre Jumătatea Posterioară şi cea Anterioară.

Mda, faptul că ştia nu era deloc o veste bună, însă Stackhouse continuă:

– Corect! Dacă ajungem la o înțelegere, ar putea să iasă de acolo şi să vadă din nou lumina soarelui. Dacă nu, atunci o să umplu galeria cu vapori de clor, care-i va ucide lent şi în chinuri. Eu n-am să fiu aici să-i privesc, pentru că am să dispar în mai puțin de două minute după ce voi fi dat ordinul. Îți spun toate astea pentru că sunt aproape sigur că noul tău prieten, Tim, ar dori să te excludă din înțelegerea pe care o vom face, iar aşa ceva este inacceptabil. Înțelegi ce-ți spun?

Încă o pauză, apoi Luke spuse:

– Da. Înțeleg. Vin cu el.

– Bine. Deocamdată. Am terminat?

– Încă nu. Telefonul doamnei Sigsby funcționează şi în avion?

În fundal se auzi vocea doamnei Sigsby care zicea că funcționează.

– Atunci, rămâi lângă telefonul tău, domnule Stackhouse, spuse Luke. Va fi nevoie să mai vorbim. Şi nu te mai gândi că vei putea să fugi. Ştii bine că m-aş prinde. Suntem însoțiți de o polițistă, care va lua legătura cu Departamentul Securității Naționale, dacă i-o cer eu. Poza ta va fi în fiecare aeroport din țară şi niciun act fals din lumea asta n-o să te mai ajute. O să fii ca un iepure încolțit în câmp deschis. Tu înțelegi ce-ți spun eu?

Pentru a doua oară, în decurs de doar câteva minute, Stackhouse rămase fără cuvinte.

– Înțelegi?

– Da, şopti el.

– Bine. Ținem legătura ca să punem la punct toate detaliile.

Şi băiatul închise. Stackhouse puse foarte încet telefonul pe birou. Observă că îi tremura uşor mâna. Pe de-o parte de teamă, dar mai ales de furie. *Ținem legătura*, îi spusese mucosul ăla, de parcă ar fi fost cine ştie ce mare mahăr din Silicon Valley, iar el – Stackhouse – un oarecare subaltern, care trebuia să stea drepți în fața lui.

O să vedem noi, îşi zise el. *Da, o să vedem*.

42

Luke îi întinse telefonul lui Tim, parcă bucurându-se că scapă de el.

– De unde ştii că are acte false? îl întrebă Wendy. I-ai citit gândurile?

– Nu, răspunse băiatul, dar sunt convins că are o grămadă de documente din astea – şi paşapoarte, şi permise de conducere, şi certificate de naştere. Pun pariu că toți au. Mai ales ăia din conducere, poate nu îngrijitorii şi laboranții şi angajații de la cantină. Sunt la fel ca Eichmann sau Walter Rauff, nazistul ăla care a avut ideea cu camerele mobile de gazare.

Luke se uită la doamna Sigsby.

– Rauff s-ar fi integrat de minune în echipa ta, nu?

– Poate că Trevor are acte false, zise ea. Eu nu am.

Cu toate că nu putea să-i pătrundă în minte – pentru că directoarea şi-o ferecase bine –, Luke credea că spune adevărul. Exista un cuvânt care definea oamenii ca ea, iar cuvântul acela era *zelot.* Eichmann, Mengele şi Rauff dăduseră bir cu fugiții, ca nişte oportunişti laşi ce erau, însă Führerul lor zelot rămăsese pe loc şi se sinucisese. Băiatul era convins că această femeie ar face la fel dacă i s-ar da ocazia, însă ar face-o într-un mod cât mai puțin dureros cu putință.

Se urcă înapoi în dubiță, având grijă să nu-l lovească pe Evans în piciorul rănit.

– Domnul Stackhouse se înşală dacă are impresia că mă duc la el.

– Da? se miră Tim.

– Da. Nu mă duc *la* el, ci mă duc să-l *distrug.*

Luminile Stasi apărură brusc în fața ochilor lui Luke, iar portiera culisantă a dubiței se închise singură.

Kennedy (n. tr.).

Poreclă a lui David Berkowitz, criminal în serie și piroman (n. tr.).

Termen argotic pentru marijuana (n. tr.).

„Să mi-o sugi“, în lb. sp. în orig. (n. tr.).

„Happy Days“ – serial din anii ’70 (n. tr.).

Personaje din serialul „Happy Days“ (n. tr.).

Hart Crane (1899–1932) – poet american (n. tr.).

Doctrină de strategie de securitate națională, care spune că utilizarea pe scară largă a mijloacelor de distrugere în masă ar avea ca rezultat anihilarea completă și irevocabilă a ambelor părți combatante (n. tr.).

Provincie din Afganistan (n. tr.).

Josef Mengele (1911–1979) – supranumit și „Îngerul morții“, a fost un doctor german, căpitan SS, care a inițiat și condus o serie de experimente inumane pe prizonierii din lagărele de concentrare (n. tr.).

„Soluția finală“ – expresie folosită de naziști pentru planul de punere în practică a genocidului împotriva evreilor (n. tr.).

Echipă de fotbal profesionist din Kansas City, statul Missouri (n. tr.).

TELEFONUL CEL MARE

1

Până la Beaufort nu prea mai vorbi nimeni. Doctorul Evans încercă să deschidă discuția, dorind să-i convingă din nou că el nu avea absolut nicio vină în toată povestea. Tim îi spuse că avea de ales: ori tăcea naibii din gură şi lua două dintre tabletele de Oxicodonă primite de la doctorul Roper, ori continua să vorbească şi atunci trebuia să rabde durerea din picior. Evans alese tăcerea şi calmantele. Mai rămăseseră câteva în flaconul maroniu. Tim îi dădu şi doamnei Sigsby o pastilă. Aceasta o luă şi o înghiți imediat, fără niciun cuvânt de mulțumire.

Tim voia să fie linişte pentru Luke, devenit creierul operațiunii. Era convins că majoritatea oamenilor ar fi spus că îşi pierduse mințile dacă permitea unui puşti de doar doisprezece ani să elaboreze strategia menită a-i salva pe copiii ăia din galerie, fără să le pună viețile în pericol lui şi lui Wendy, însă observă că şi tânăra tăcea. Ştiau amândoi cum ajunsese Luke până aici, îl văzuseră de ce era în stare şi înțelegeau.

Ce anume înțelegeau? Că, pe lângă curajul fenomenal de care dăduse şi dădea dovadă, băiatul avea o minte de geniu. Canaliile alea de la Institut îl răpiseră ca să profite de pe urma unei abilități care fusese (înainte de procedeele de dezvoltare) doar ceva mai mult decât o simplă scamatorie. Inteligența lui era un element secundar, fără nicio legătură cu scopul lor; iar din acest punct de vedere nemernicii ăia erau ca nişte braconieri gata să măcelărească un elefant de cinci tone doar ca să obțină patruzeci de kilograme de fildeş.

Tim nu prea credea că Evans îşi dădea seama de ironia situației, dar presupunea că doamna Sigsby o înțelegea: o operațiune clandestină care dura de mai multe decenii şi care fusese demolată tocmai de elementul acela pe care ei îl consideraseră dispensabil – inteligența formidabilă a acestui copil.

2

Pe la ora nouă, imediat ce intrară în Beaufort, Luke îi ceru lui Tim să găsească un motel.

– Dar să nu opreşti în față. Du-te în spate!

Pe Boundary Street era un motel din lanțul Econo Lodge, a cărui parcare din spate era înconjurată de magnolii. Tim opri dubița lângă gard.

– Aici ne despărțim, Wendy, spuse Luke.

– Tim? exclamă tânăra. Despre ce vorbeşte?

– Despre faptul că trebuie să-ți iei o cameră aici, răspunse Tim. Are dreptate. Tu rămâi, mergem doar noi.

– Du-te, ia-ți cheia şi întoarce-te, spuse Luke. Şi adu nişte foi de hârtie. Ai un pix la tine?

– Normal că am, şi am şi carnețelul de serviciu, zise ea, bătându-se peste buzunarul de la pantalonii de uniformă. Dar…

– O să-ți explic cât de mult pot când te vei întoarce, dar totul se reduce la faptul că tu eşti polița noastră de asigurare.

Doamna Sigsby i se adresă lui Tim pentru prima oară de când plecaseră de lângă acel coafor abandonat.

– Băiatul ăsta şi-a pierdut complet mințile din cauza încercărilor prin care a trecut, iar tu eşti la fel de nebun ca el dacă-l asculți. Cel mai bun lucru pe care l-ați putea face ar fi să ne lăsați aici pe mine şi pe domnul doctor Evans şi să fugiți unde vedeți cu ochii.

– Asta ar însemna să-mi condamn prietenii la moarte, zise Luke.

Doamna Sigsby zâmbi.

– Zău, Luke, gândeşte-te! Ei ce au făcut pentru tine?

– N-ai cum să înțelegi, spuse băiatul. Nici într-un milion de ani!

– Haide, Wendy, du-te! o îndemnă Tim, strângând-o de mână. Ia-ți o cameră şi apoi întoarce-te.

Ea îi aruncă o privire nesigură, dar îi întinse Glock-ul, se dădu jos din maşină şi se îndreptă spre recepția motelului.

Doctorul Evans se apucă să turuie din nou:

– Vreau să subliniez că mă aflu aici împotriva…

– Voinței tale, spuse Tim. Da, ne-am prins. Acum taci din gură!

– Hai să coborâm! zise Luke. Vreau să vorbim ceva fără…

Şi făcu un semn din cap spre doamna Sigsby.

– Sigur, haide!

Tim deschise atât portiera din dreapta volanului, cât şi pe cea culisantă, apoi se apropie de gardul care despărțea motelul de reprezentanța de automobile (închisă şi ea) de alături. Luke se duse lângă el. Din locul ales, Tim putea să-i vadă pe ambii pasageri/prizonieri şi i-ar fi putut opri dacă îi venea vreunuia ideea s-o ia la sănătoasa, deşi i se părea puțin probabil, din moment ce unul fusese împuşcat lângă femur, iar celălalt în laba piciorului.

– Care-i treaba? îl întrebă el pe Luke.

– Ştii să joci şah?

– Cunosc regulile, dar nu mă pricep să-l joc.

– Eu sunt foarte bun, spuse băiatul, coborând vocea, iar acum joc cu el, cu Stackhouse. Pricepi?

– Cred că da.

– Încerc să-mi planific trei mutări înainte şi să mă gândesc cum să contracarez mutările *lui* viitoare.

Tim dădu din cap.

– În şah, timpul nu este un factor esențial, decât atunci când joci şah rapid, aşa cum jucăm noi acum. Trebuie să ajungem de aici pe aerodromul unde aşteaptă avionul. După aia trebuie să ajungem într-un loc de lângă Presque Isle, de unde provine

avionul. De acolo vom merge la Institut. Nu văd cum am putea să ajungem atât de departe mai devreme de două noaptea. Tu ce crezi?

Tim făcu socoteala în gând şi spuse:

– Poate chiar puțin mai târziu, dar hai să zicem ora două.

– Înseamnă că prietenii mei au cinci ore în care să încerce să reziste singuri, dar înseamnă că şi Stackhouse are cinci ore la dispoziție, în care îşi poate reconsidera punctul de vedere şi se poate răzgândi. I-am spus că poza lui o să fie distribuită în toate aeroporturile şi cred că m-a crezut, pentru că trebuie să existe online nişte fotografii de-ale lui. Foarte mulți dintre cei care lucrează la Institut au fost în armată. Probabil şi el.

– S-ar putea ca zgripțuroaica să aibă o poză de-a lui în telefonul personal, spuse Tim.

Luke dădu din cap, deşi se cam îndoia că doamna Sigsby era genul de om ahtiat după fotografie.

– Însă s-ar putea decide să treacă pe jos granița în Canada. Sunt sigur că are cel puțin o cale alternativă de scăpare – un drum prin pădure sau pe vreun râu. Asta-i una dintre posibilele mutări ulterioare pe care trebuie să le țin minte. Numai că…

– Numai că ce?

Luke îşi frecă obrazul cu podul palmei – gest straniu, de adult, care exprima oboseală şi nehotărâre.

– Am nevoie de părerea ta. Mie mi se pare logic tot ce gândesc, dar nu sunt decât un copil. N-am cum să fiu sigur că aşa e în realitate. Tu eşti adult şi eşti de partea noastră.

Cuvintele astea îl emoționară pe Tim. Aruncă o privire înspre clădirea motelului, însă Wendy încă nu se vedea.

– Spune-mi la ce te gândeşti.

– Că l-am distrus. Că i-am distrus întreaga lume. Cred că va rămâne doar ca să mă omoare și că-mi foloseşte prietenii drept momeală, doar ca să fie sigur că am să vin. Ție ți se pare logic ce zic? Spune-mi adevărul!

– Da, e logic, răspunse Tim. N-avem cum să fim siguri, dar răzbunarea e un factor motivațional extrem de puternic, iar Stackhouse ăsta n-ar fi primul om care să uite de binele personal doar ca să se răzbune. Şi cred că mai există încă un motiv pentru care s-ar putea să rămână şi să ne aştepte.

– Care? îl întrebă Luke, privindu-l îngrijorat.

Chiar atunci, de după colțul motelului, apăru Wendy Gullickson cu o cartelă de acces în mână.

Tim făcu un semn din cap spre portierele deschise ale dubiței, după care îşi apropie capul de cel al lui Luke.

– Sigsby e şefa, da? Stackhouse e doar unealta ei?

– Da.

– Păi, atunci, zâmbi uşor Tim, şeful *ei* cine o fi? Te-ai gândit la asta?

Luke făcu ochii mari. Imediat îi pică fisa. Şi zâmbi şi el.

3

Nouă şi un sfert.

Institutul era învăluit în tăcere. Copiii aflați în Jumătatea Anterioară dormeau profund, ajutați de sedativele pe care le împărțiseră Joe şi Hadad. Dormeau şi cei cinci din galeria de acces – cei cinci care porniseră revolta, dar poate nu la fel de profund. Stackhouse spera ca durerile de cap să-i chinuiască îngrozitor de tare. Singurii copii rămaşi treji erau legumele, care rătăceau agitați încolo şi încoace, aproape ca şi cum ar fi vrut neapărat să ajungă undeva. Uneori se învârteau în cerc, de parcă s-ar fi jucat.

Stackhouse se întorsese în biroul doamnei Sigsby şi deschisese sertarul de jos cu cheia de rezervă pe care ea i-o dăduse. Acum ținea în mână telefonul acela special, cel căruia îi spuneau Telefonul Verde sau Telefonul Zero. Se gândea la ce-i spusese odată Julia în legătură cu acest telefon cu doar trei taste. Asta se întâmplase anul trecut, pe vremea când lui Heckle şi Jeckle încă le funcționau neuronii. Copiii din Jumătatea Anterioară tocmai ce lichidaseră un negustor saudit care sponsoriza, cu bani negri, celulele teroriste din Europa, și totul păruse a fi fost un simplu accident. Da, viața era frumoasă. Julia l-a invitat la cină ca să sărbătorească succesul planului lor. Au băut o sticlă de vin înainte, iar pe a doua au băut-o în timpul mesei şi după aceea. Băutura i-a dezlegat limba.

– Nu pot să sufăr să sun la Telefonul Zero ca să dau raportul. Nu pot să-l sufăr pe pelticul ăla care răspunde. Tot cred că-i albinos. Nu ştiu de ce. Poate m-a influențat vreo carte cu benzi desenate din copilărie, în care personajul negativ e albinos şi are ochi cu raze X.

Stackhouse a dat din cap ca să-i arate că înțelege.

– Dar unde anume se află? *Cine* este omul ăsta?

– Nu ştiu şi nici nu vreau să ştiu. Dau telefon, îi prezint raportul şi după aia fac un duş. Un singur lucru ar fi mai rău decât să *sun eu* de pe Telefonul Zero. *Să fiu sunată de pe el.*

Acum Stackhouse se uită la telefon cu un fel de teamă superstițioasă, de parcă amintirea acelei conversații l-ar putea face să sune…

– Nu! exclamă el.

Adresându-se încăperii goale. Telefonului mut. Deocamdată mut.

– Nicio superstiție. Ai să *suni.* E perfect logic.

Sigur că da. Pentru că oamenii de la celălalt capăt al Telefonului Zero – pelticul şi autoritatea supremă din care făcea parte – vor afla curând de eşecul acțiunii din Carolina de Sud. Evident că vor afla. Ştirea va fi pe prima pagină a tuturor ziarelor din țară, poate chiar din toată lumea. Poate că deja au şi aflat. Dacă ştiau de existența lui Hollister, colaboratorul din DuPray,

probabil că ținuseră legătura cu el şi erau la curent cu toate detaliile despre măcelul de acolo.

Însă Telefonul Zero încă nu sunase. Asta însemna că nu ştiau sau că-i dădeau un răgaz să îndrepte lucrurile?

Stackhouse îi spusese unui bărbat pe nume Tim că orice înțelegere depindea de păstrarea secretului asupra existenței Institutului. Stackhouse nu era atât de prost să-şi închipuie că îşi vor putea continua activitatea, cel puțin nu aici, în pădurile din Maine, însă, dacă ar putea să gestioneze în aşa fel situația, încât să nu se afle în întreaga lume despre copiii cu puteri paranormale, care fuseseră maltratați şi ucişi… şi nici despre *motivul* pentru care se întâmplaseră toate astea… ei, da, atunci ar fi ceva. Ar putea chiar să primească un premiu, dacă ar reuşi să ticluiască o poveste beton, prin care să muşamalizeze totul… deşi s-ar mulțumi doar să rămână în viață.

Tim ăsta zicea că erau doar trei și că ceilalți care văzuseră ce era pe stick-ul de memorie muriseră. Şi că mai trăiau câțiva din echipa impropriu numită „Gold“ – Echipa de Aur, ce glumă bună! –, însă ei habar n-aveau de filmul ăla şi, oricum, nu ar trăda.

Să-i aduc aici pe Luke Ellis şi pe partenerii lui, îşi spuse el. *Ăsta ar fi primul pas. Ar ajunge cel mai devreme la două noaptea. Chiar şi la unu şi jumătate dacă ar ajunge, tot aş avea timp suficient să pregătesc o ambuscadă. Nu am la îndemână decât nişte laboranți şi nişte îngrijitori grăsani, dar unii dintre ei – Zeke, tipul ăla grec, de exemplu – sunt nişte tipi destul de duri. Să-i pun să ia stick-ul şi să-i prindă şi pe ăia trei, iar atunci când va suna pelticul – şi o va face – ca să mă întrebe dacă pot să rezolv situația, să-i pot spune…*

– Că e deja rezolvată, spuse Stackhouse cu glas tare.

Puse Telefonul Zero pe biroul doamnei Sigsby şi îi trimise un mesaj mental: Nu suna. Să nu îndrăzneşti să suni până la trei dimineața. Mai bine pe la patru sau cinci.

– Ca să am suficient timp să…

Se auzi țârâitul puternic al unui telefon şi Stackhouse țipă speriat, dar imediat începu să râdă, cu toate că îi bătea inima mult prea repede. Nu sunase Telefonul Zero, ci telefonul militar, ceea ce însemna că îl suna cineva din Carolina de Sud.

– Alo? Vorbesc cu Tim sau cu Luke?

– Cu Luke. Ascultă-mă bine, pentru că am să-ți spun cum facem.

4

Kalisha se rătăcise într-o casă foarte mare şi habar nu avea cum să iasă de acolo, pentru că nu ştia cum intrase. Se afla acum într-un hol care semăna cu cel din Jumătatea Anterioară, unde locuise şi ea o perioadă, înainte de a fi luată de acolo ca să i se fure mintea. Numai că holul acesta era mobilat cu birouri şi

oglinzi şi cuiere şi cu o chestie care arăta ca un picior de elefant şi părea un suport de umbrele. Mai era acolo şi o măsuță cu un telefon, care era leit cu telefonul din bucătăria de acasă de la ea. Şi telefonul ăsta suna. Ridică receptorul şi, pentru că nu putea spune ce învățase să spună încă de la vârsta de patru ani („Casa familiei Benson“), zise doar „alo“.

– *Hola? Me escuchas?*

Era o voce de fată, stinsă şi întreruptă de paraziți.

Kalisha ştia ce înseamnă *hola*, pentru că făcuse un an de spaniolă la gimnaziu, însă din vocabularul ei mult prea sărac nu făcea parte şi cuvântul *escuchas,* însă înțelegea ce-i spune fata şi îşi dădu seama că totul nu era decât un vis.

– Da, îhî, te aud. Unde eşti? *Cine* eşti?

Însă fata nu mai era la telefon.

Kalisha puse receptorul în furcă şi continuă să se plimbe prin hol. Se uită pe furiş într-o cameră care semăna cu o sufragerie dintr-un film vechi, apoi într-o sală de bal. Aceasta avea pardoseala făcută din pătrate albe şi negre, amintindu-i de partidele de şah jucate de Luke şi Nick pe terenul cu leagăne.

Începu să sune alt telefon. Merse repede după sunet şi intră într-o bucătărie drăguță şi modernă. Uşa frigiderului era plină de poze şi de magneți şi avea chiar şi un abțibild pe care scria BERKOWITZ PREŞEDINTE! N-avea nici cea mai vagă idee cine era Berkowitz, dar ştia că se află în bucătăria lui. Telefonul era pe perete și era mai mare decât cel de pe măsuță şi mult mai mare decât cel din casa familiei Benson. Suna, aşa că răspunse.

– Alo? *Hola?* Pe mine mă cheamă – *me llamo* – Kalisha.

Însă la celălalt capăt nu mai era fata spaniolă, ci un băiat.

– *Bonjour, vous m'entendez?*

Franceză. *Bonjour* e în franceză. Altă limbă, aceeaşi întrebare, iar acum legătura era mai bună. Nu cu mult, doar puțin.

– Da, te aud! Unde e…

Dar dispăru şi băiatul şi acum începu să sune alt telefon. Kalisha traversă în fugă o cămară şi ajunse într-o cameră cu pereți din baloți de paie şi cu podeaua din pământ, acoperită în parte de un preş colorat, țesut manual. Acolo făcuse ultimul popas un dictator fugar din Africa, pe numele lui Badu Bokassa, care fusese apoi înjunghiat în gât de amanta lui, numai că, în realitate, fusese omorât de un grup de copii, care se afla la zeci de mii de kilometri distanță de el. Doctorul Hendricks fluturase din bagheta lui magică – întâmplător, doar un bețişor ieftin de artificii – şi bum! Gata cu domnul Bokassa! Telefonul de pe covoraşul ăla era şi mai mare decât celelalte de până acum, aproape de mărimea unei veioze. Iar receptorul era foarte greu.

La capătul celălalt era o altă fată, pe care o auzi extrem de clar. Se vede treaba că, pe măsură ce telefoanele se făceau mai mari, şi vocile erau mai clare.

– *Zdravo, cujes li me?*

– Da, te aud foarte bine. Ce e locul ăsta?

Atâta tot. Şi un alt telefon începu să sune. Acesta se afla într-un dormitor cu un candelabru atârnând din tavan şi era mare cât un taburet. Trebui să ridice receptorul cu ambele mâini.

– *Hallo, hoor je me?*

– Da! Sigur! Spune-mi ceva!

Dar băiatul (acum fusese voce de băiat) nu-i mai spuse nimic.

Următorul telefon se afla pe o verandă cu acoperişul din geamuri şi era la fel de mare ca masa pe care stătea. Sunetul lui îi răni urechile. Parcă telefonul ar fi fost conectat la amplificatoarele folosite la un concert rock de pe stadion. Kalisha se repezi la el, cu mâinile întinse, palmele în sus, şi dărâmă receptorul din furcă, dar nu pentru că ardea de nerăbdare să afle eventualele clarificări pe care i le-ar fi adus persoana de la celălalt capăt al firului, ci pentru că se temea că-i vor exploda timpanele din cauza sunetului.

– *Ciao!* bubui o voce de băiat. *Mi senti? MI SENTI?*

Şi asta o trezi.

5

Era împreună cu prietenii ei, Avery, Nicky, George şi Helen. Dormeau toți, dar somnul le era agitat. George şi Helen gemeau. Nicky mormăia ceva şi ținea mâinile întinse, amintindu-i cum se repezise ea la telefonul uriaş ca să-l facă să tacă. Avery se tot foia, bolborosind nişte cuvinte pe care ea le auzise deja: *Hoor je me? Hoor je me?*

Visau ce visase şi ea şi era perfect logic, dacă se gândea ce deveniseră – ce-i făcuse Institutul să devină. Toți împreună generau un fel de forță de grup, deopotrivă telepatică şi telekinetică, aşa că de ce să nu aibă acelaşi vis? Singura întrebare era care dintre ei îl inițiase. Probabil Avery, pentru că el era cel mai puternic.

Un roi de albine, îşi spuse ea. *Asta suntem noi acum. Un roi de albine paranormale.*

Kalisha se ridică în picioare şi privi în jur. Da, încă erau închişi în galeria de acces, asta nu se schimbase, însă ei i se părea că se modificase nivelul forței lor comune. Poate din cauza asta nu adormiseră copiii din Pavilionul A, deşi probabil că era destul de târziu. Kalisha avusese întotdeauna o bună noțiune a timpului şi acum credea că era cel puțin nouă şi jumătate, poate chiar un pic peste.

Bâzâitul era mai puternic ca oricând şi parcă dobândise un fel de ritm ciclic: *mmmzz-MMMZZ-mmmzz-MMMZZ!* Observă cu destul interes (dar fără surprindere) că tuburile de neon din tavan urmau aceleaşi cicluri ca bâzâitul: străluceau acum mai puternic, acum mai stins, apoi din nou puternic.

O telekinezie pe care chiar o poți vedea, îşi zise Kalisha. *Dar la ce ne ajută?*

De ea se apropia şovăitor Pete Littlejohn, băiatul care se tot pocnise în creştet strigând „iia-*iia*-iia-*iia*“. Pe când se afla în Jumătatea Anterioară, Pete fusese simpatic şi enervant, ca un frate mai mic, care se ține după tine peste tot şi încearcă să tragă cu urechea la secretele pe care le împărtăşeşti prietenelor. Acum îi era greu să se uite la el – o tulburau peste măsură ochii lui goi şi gura permanent căscată.

– *Me escuchas?* spuse el. *Hörst du mich?*

– Şi tu ai avut visul ăsta? murmură Kalisha.

Pete nu o luă în seamă şi se întoarse la colegii lui de fâțâială, spunând ceva ce suna ca *styzez minny.* Dumnezeu ştia ce limbă mai era şi aia, dar Kalisha era convinsă că respectivele cuvinte aveau acelaşi sens.

– Te aud, spuse ea, fără să se adreseze cuiva anume. Ce vrei?

Cam pe la mijlocul galeriei, în direcția Jumătății Posterioare, se vedea ceva scris pe perete cu o cariocă mov. Ocolind cu grijă câțiva copii din Pavilionul A, Kalisha se duse până acolo. Mesajul era: SUNĂ TEL MARE. RĂSP TEL MARE. Deci şi legumele aveau *visul* ăsta, numai că fără să doarmă. Având creierul terci, poate că visau tot timpul. Oribilă idee – să visezi şi să tot visezi şi să visezi în continuare, fără să fii în stare să revii în lumea reală.

– Şi tu?

Era Nick – cu ochii umflați de somn şi părul zbârlit. Kalishei i se părea adorabil, dar ridică din sprâncene, pentru că nu înțelesese întrebarea.

– Visul. Ăla cu casa mare şi telefoane din ce în ce mai mari. Cam ca în *Cele 500 de pălării ale lui Bartholomew Cubbins*.

– Bartholomew şi mai cum?

– O carte scrisă de Dr. Seuss. Bartholomew tot încerca să-şi scoată pălăria în fața regelui şi, de fiecare dată când şi-o scotea, apărea de sub ea una şi mai mare, şi mai dichisită.

– N-am citit-o, dar, da, ai dreptate în legătură cu visul. Cred că a venit de la Avery.

Şi arătă spre puştiul care încă dormea.

– Sau el a fost primul care l-a visat.

– Nu ştiu dacă de la el a început sau dacă şi el îl primeşte de undeva şi îl amplifică şi îl dă mai departe. Nu cred că are vreo importanță.

Nick citi mesajul de pe perete şi se uită în jur.

– Legumele sunt cam agitate în seara asta.

Kalisha se încruntă la el.

– Nu le spune aşa! E un cuvânt urât, umilitor. E ca şi cum m-ai face pe mine „cioară“.

– Bine, zise Nick. Copiii cu dizabilități mentale sunt cam agitați în seara asta. E mai bine aşa?

– E mai bine, îi zâmbi ea.

– Te mai doare capul, Sha?

– Nu. Deloc. Pe tine?

– Nici pe mine.

– Nici pe mine, spuse George, care apăruse lângă ei. Mersi de întrebare. Măi, voi ați visat nişte telefoane tot mai mari şi cineva care zicea *Alo, mă auzi?*

– Mda, mormăi Nick.

– Ultimul telefon, chiar înainte să mă trezesc, era mai mare decât mine și bâzâitul e mai puternic.

Continuă pe acelaşi ton indiferent:

– Voi cât credeți că mai durează până se hotărăsc să ne gazeze? Mă şi mir că n-au făcut-o încă.

6

Nouă patruzeci şi cinci. Parcarea motelului Econo Lodge din Beaufort, Carolina de Sud.

– Te ascult, spuse Stackhouse. Dacă mă laşi să te ajut, poate că vom reuşi să găsim o soluție. Haide să discutăm!

– Ba haide să nu! răspunse Luke. Tu trebuie doar să asculți și să-ți iei notițe, pentru că nu vreau să repet.

– Prietenul tău, Tim, e tot cu ti…

– Vrei stick-ul sau nu? Dacă nu, vorbeşte în continuare. Dacă da, *taci dracu' din gură*!

Tim puse mâna pe umărul lui Luke. Din dubiță, doamna Sigsby clătina cu tristețe din cap. Luke nu avea nevoie să-i intre în minte ca să ştie ce gândea: uite un băiețel care încearcă să facă lucruri de oameni mari.

Stackhouse oftă.

– Bine, spune. Mi-am pregătit hârtie şi pix.

– Numărul unu. Polițista Wendy nu are la ea stick-ul de memorie – pentru că este la noi –, dar ştie numele prietenilor mei: Kalisha, Avery, Nicky, Helen şi încă vreo doi, și ştie unde locuiau înainte. Dacă şi părinții lor sunt morți, aşa cum sunt ai mei, se poate declanşa o anchetă chiar şi fără dovezile de pe stick. Nici nu va fi nevoie să pomenească despre copiii cu puteri paranormale sau despre toate actele voastre criminale. Vor descoperi Institutul. Chiar dacă ai să fugi, şefii tăi te vor urmări şi te vor prinde, Stackhouse. Noi suntem singura ta şansă ca să scapi viu din tot rahatul ăsta. Ai priceput?

– Scuteşte-mă de reclame! Care-i numele de familie al polițistei Wendy?

Tim, care stătea aplecat peste telefon, ca să audă tot dialogul, clătină din cap, însă Luke nu avea nevoie de sfatul lui.

– Nu-i treaba ta. Numărul doi. Ia legătura cu avionul în care se află echipa ta de asasini plătiți. Spune-le piloților să se încuie în cabină la vederea noastră.

Tim îi şopti două cuvinte. Luke dădu din cap.

– Dar, înainte de asta, să coboare scara.

– De unde vor şti că voi sunteți?

– Pentru că vom veni într-una dintre dubele asasinilor voştri.

Luke se simțea nespus de mulțumit că-i dăduse informația aceasta lui Stackhouse, sperând că aşa îi va demonstra că doamna Sigsby pierduse definitiv partida.

– Nu vedem nici pilotul, nici copilotul, și nici ei nu trebuie să ne vadă. Aterizăm în locul de unde au decolat şi ei nu ies din cabină. Mă urmăreşti?

– Da.

– Numărul trei. Vreau să ne aştepte o maşină – o dubiță cu nouă locuri, exact ca aceea cu care am plecat din DuPray.

– Nu avem…

– Pe dracu'! Aveți un adevărat parc auto în cazarma pe care v-ați făcut-o în sat. Le-am văzut cu ochii mei. Spune-mi, ai de gând să cooperezi? Sau nu trebuie să-mi mai bat capul cu tine?

Luke transpira din greu, dar nu doar din cauză că noaptea era înăbuşitoare şi umedă. Se bucura că simte pe umăr mâna lui Tim şi că Wendy are ochii ațintiți asupra lui. Îi părea bine că nu mai e singur. Până acum, parcă nici nu realizase ce grea era povara pe care o ducea.

Stackhouse oftă prelung şi jalnic, aşa cum oftează un om neîndreptățit.

– Continuă!

– Patru. O să ne faci rost de un autobuz.

– Un *autobuz*? Tu vorbeşti *serios*?

Luke nu luă în seamă întreruperea aceasta, deoarece i se părea justificată. Oricum, Tim şi Wendy se uitau uimiți la el.

– Sunt convins că ai multe relații. Poate eşti prieten cu toată secția de poliție din Dennison River Bend. E vară, deci copiii sunt în vacanță, iar autobuzele lor ar trebui să fie în parcarea oraşului, lângă camioane şi pluguri şi toate celelalte. Cere-i unuia dintre amicii tăi polițişti să descuie uşa de la clădirea unde țin cheile. Cere-i să lase cheia în contactul unui autobuz cu cel puțin patruzeci de locuri. Unul dintre îngrijitorii sau laboranții tăi îl va conduce până la Institut. Spune-i să-l lase lângă steagul din fața clădirii administrative, cu cheia în contact. Ai înțeles?

– Da.

Pe un ton pragmatic. Fără proteste ori întreruperi. Luke nu avea nevoie de cunoştințele despre psihologia motivațională ale lui Tim ca să înțeleagă atitudinea lui Stackhouse. Probabil că acesta îşi zicea că era planul stupid al unui copil care nu depăşise încă vârsta poveştilor. Citea acelaşi lucru şi pe chipul lui Tim. Şi pe al lui Wendy. Îl auzise şi doamna Sigsby, care părea acum că încerca din răsputeri să-şi stăpânească râsul.

– Este un simplu schimb. Tu primeşti stick-ul de memorie, eu primesc copiii. Şi pe cei din Jumătatea Posterioară, şi pe cei din Jumătatea Anterioară. Să-i strângi şi să-i pregăteşti pe toți de drum până la noapte, la ora două. Polițista Wendy nu va spune

nimănui nimic. Asta-i înțelegerea. A, am uitat! Îi mai primeşti şi pe șefa ta scelerată, şi pe doctorul ticălos.

– Pot să te întreb ceva, Luke? Îmi permiți?

– Întreabă.

– După ce ai să înghesui treizeci şi cinci, patruzeci de copii într-un autobuz galben de şcoală, pe care scrie DENNISON RIVER BEND, unde anume intenționezi să-i duci? Nu uita că majoritatea au creierii făcuți zob.

– La Disneyland, răspunse Luke.

Tim duse mâna la frunte, de parcă-l apucase brusc durerea de cap.

– Vom ține legătura cu polițista Wendy. Înainte de decolare. După aterizare. Când ajungem la Institut. Când plecăm de la Institut. Dacă ea nu primeşte apelul nostru, o să înceapă să dea telefoane, mai întâi la Poliția Statului Maine, apoi la FBI şi la Departamentul Securității Naționale. Ai înțeles?

– Da.

– Bine. Un ultim lucru: vreau să fii şi *tu* acolo când vom ajunge. Cu o mână pe capota autobuzului şi cu cealaltă pe stâlpul cu steag. După ce toți copiii se urcă în autobuz şi prietenul meu, Tim, se aşază la volan, îți dau stick-ul de memorie al lui Maureen şi mă urc şi eu. Clar?

– Da.

Sec. Încercând să se stăpânească şi să nu sune ca unul care tocmai ce a tras lozul cel mare.

Înțelege că Wendy s-ar putea să reprezinte o problemă, îşi zise Luke, *pentru că ea cunoaşte numele câtorva dintre copiii răpiți din casele lor. Numai că îşi imaginează că va găsi o soluție. Stick-ul de memorie e mai important – despre el nu se poate spune că ar fi o făcătură, iar eu i-l ofer pe tavă. Cum ar putea să refuze? Răspuns: nu poate.*

– Luke… începu Tim.

Băiatul clătină din cap: nu acum, nu în timp ce mă gândesc.

Ştie că situația lui este gravă, dar acum întrezăreşte o rază de lumină. Slavă Domnului că a adus Tim vorba despre lucrul ăla la care ar fi trebuit să mă gândesc şi singur: povestea nu se încheie cu doamna Sigsby şi cu Stackhouse. Precis au şi ei şefii lor, oameni în fața cărora trebuie să dea socoteală. Când aceştia vor afla despre cele întâmplate, Stackhouse o să le poată spune că situația ar fi putut să fie cu mult mai gravă şi că ar putea să-i mulțumească pentru că îi scosese din rahat.

– O să mă mai suni înainte de decolare? îl întrebă Stackhouse.

– Nu. Am încredere că te vei ocupa de tot.

Deşi „încredere“ nu era chiar primul cuvânt care-i venea lui Luke în minte atunci când se gândea la Stackhouse.

– Data viitoare când vom mai discuta, vom sta față în față la Institut. Maşină care să ne aştepte la aerodrom. Autobuz lângă

stâlpul cu steag. O singură dată dacă o dai în bară, polițista Wendy începe să dea telefoanele alea. La revedere!

Închise telefonul şi îşi gârbovi umerii.

7

Tim îi dădu lui Wendy Glock-ul şi făcu semn spre cei doi prizonieri. Tânăra făcu un semn din cap. Rămase să-i păzească, iar Tim îl trase pe băiat lângă gard, la umbra unei magnolii.

– N-o să meargă, Luke. Poate că o să ne aştepte maşina la aerodrom, dar, dacă Institutul ăsta este aşa cum spui tu, atunci, o să fim încolțiți şi uciși când vom ajunge acolo. La fel şi prietenii tăi şi ceilalți copii. O să rămână Wendy singură şi o să facă tot ce-i va sta în putere, dar o să treacă multe zile până când va veni cineva la Institut. Știu cum funcționează autoritățile atunci când apare o situație pentru care nu există proceduri stabilite. Dacă vor reuşi să găsească Institutul, nu va mai fi nimeni acolo. Doar cadavrele. Deşi, poate nici astea. Zici că au un sistem de eliminare a….

Tim nu prea ştia ce cuvinte să folosească.

– A copiilor consumați.

– Ştiu toate astea, răspunse Luke. Nu-i vorba despre noi, ci despre *ei.* Despre copii. Încerc să câştig timp. Acolo se întâmplă ceva. Şi nu doar acolo.

– Nu pricep.

– Sunt mai puternic acum, zise Luke, şi ne aflăm la peste o mie şase sute de kilometri distanță de Institut. Sunt conectat cu copiii de acolo, însă nu mai este vorba doar despre ei. Dacă aşa ar fi fost, n-aş fi putut în veci să mişc cu mintea arma din mâna tipului ăla din secție. Înainte nu reuşeam decât să răstorn tăvi goale de pizza, ai uitat?

– Luke, nu…

Luke se concentră. Văzu o imagine cu telefonul din vestibulul de acasă. Şi telefonul suna. Ştia că, dacă i se va răspunde, de la celălalt capăt al firului va veni întrebarea: „Mă auzi?“ Apoi imaginea dispăru şi în locul ei apărură punctele colorate şi un bâzâit stins. Voia să-i arate şi lui Tim ce vedea el, dar fără să-i facă vreun rău… însă atât de uşor ar fi fost să-l rănească…

Ca împins din spate de nişte mâini nevăzute,Tim se împletici şi se propti în gardul din sârmă. Îşi ridică mâinile la timp ca să nu-şi lovească fața de el.

– Tim? strigă Wendy.

– Sunt bine, răspunse el. Stai cu ochii pe ăia doi, Wendy!

Apoi se uită la Luke.

– Tu ai făcut asta?

– Nu a venit *de la* mine, ci *prin* mine, răspunse băiatul.

Şi, pentru că acum aveau vreme (puțină) şi pentru că era curios, îl întrebă:

– Ce ai simțit?

– O rafală puternică de vânt.

– Normal că a fost puternică, zise Luke. Împreună suntem mai puternici. Aşa spune Avery.

– Avery e băiatul ăla mic?

– Da. De multă vreme n-au mai avut la Institut pe cineva atât de puternic. Nu ştiu ce anume s-a întâmplat, dar cred că l-au băgat şi pe el în bazinul cu apă, adică l-au făcut să trăiască experiența aia soră cu moartea, care intensifică Luminile Stasi, numai că nu i-au făcut injecțiile care limitează puterile.

– Nu înțeleg ce spui.

Dar Luke nu-l auzea.

– Sunt convins că au vrut să-l pedepsească pentru că m-a ajutat să fug.

Şi făcu un semn din cap spre dubiță.

– Doamna Sigsby trebuie să ştie. Probabil a fost chiar ideea ei. În orice caz, totul s-a întors împotriva lor. Copiii s-au răsculat. Adevărata forță o au copiii din Pavilionul A, iar Avery a descătuşat-o.

– Însă nu au suficientă putere ca să poată scăpa din locul ăla unde sunt închişi.

– Nu *încă,* dar cred că o vor avea.

– De ce? Cum?

– M-ai pus pe gânduri atunci când ai zis că doamna Sigsby şi Stackhouse trebuie să aibă şi ei nişte şefi. Ar fi trebuit să-mi dau seama singur, dar nu mă gândisem atât de departe. Poate pentru că singurii şefi pe care-i cunosc copiii sunt părinții şi profesorii. Dacă ar fi mai mulți şefi, de ce nu ar fi şi mai multe Institute?

În parcare intră o maşină, trecu pe lângă ei şi dispăru, clipind din stopurile roşii. Luke continuă:

– Poate Institutul din Maine este singurul din America, dar poate mai există unul şi pe Coasta de Vest. Ştii, ca nişte străjeri, dar ar putea să existe câte un Institut şi în Marea Britanie… şi în Rusia… în India… China… Germania… Coreea. Dacă stai să te gândeşti bine, pare perfect logic.

– O cursă a minților în loc de o cursă a înarmării, murmură Tim. La asta te referi?

– Nu ştiu dacă-i o cursă. Cred că toate Institutele colaborează strâns. Nu ştiu sigur, dar mi se pare firesc. Au un scop comun. Unul nobil – prevenirea autodistrugerii întregii rase umane, și asta prin exploatarea până la moarte a câtorva copii. Un compromis. Numai Dumnezeu ştie de câtă vreme durează, însă nu a fost nicio revoltă până acum. Au inițiat-o Avery şi ceilalți prieteni ai mei, dar s-ar putea extinde. Probabil a început deja.

Tim Jamieson nu era nici istoric, nici sociolog, dar era la curent cu evenimentele şi îi dădea dreptate lui Luke. Revolta – sau revoluția, ca să folosească un termen mai puțin peiorativ – era ca un virus, mai cu seamă în Era Informațională. Şi, da, *se putea* extinde.

– Puterea pe care o avem fiecare în parte – motivul pentru care ne-au răpit şi ne-au adus la Institut – este mică. Puterea pe care o avem împreună este mai mare. Mai ales copiii din Pavilionul A. Li s-au distrus minţile şi nu le-a mai rămas decât puterea asta, dar, dacă există mai multe Institute şi cei din ele ştiu ce se întâmplă într-al nostru şi dacă vor să ni se alăture…

Luke clătină din cap. Se gândea iar la telefonul din vestibulul de acasă, numai că acum acesta era uriaş.

– Dacă s-ar întâmpla aşa ceva, ar fi colosal, cu adevărat colosal. Din cauza asta avem nevoie de timp. M-aş bucura dacă Stackhouse ar crede că sunt un tembel şi că am făcut o înţelegere de doi bani doar ca să-mi salvez prietenii.

Tim încă simţea spectrul rafalei de vânt care-l îmbrâncise în gard.

– Nu ne ducem acolo ca să-i salvăm, nu-i aşa?

Luke se uită calm la el. Chipul murdar, plin de vânătăi şi urechea bandajată îi dădeau un aer de copil inocent, apoi zâmbi şi toată acea inocenţă dispăru.

– Nu. Ne ducem ca să dregem lucrurile.

8

Kalisha Benson, Avery Dixon, George Iles, Nicholas Wilholm, Helen Simms.

Cinci copii care stăteau pe jos la capătul galeriei de acces, lângă uşa care dădea (nu că acum s-ar mai fi *deschis*) spre Nivelul F din Jumătatea Anterioară. Katie Givens şi Hal Leonard rămăseseră o vreme cu ei, dar apoi plecaseră şi se alăturaseră copiilor din Pavilionul A, mergând aiurea de colo până colo atunci când aceştia mergeau aiurea, luându-se de mâini când aceştia se hotărau s-o facă. Plecase şi Len, iar Kalisha îşi pierdea cu repeziciune speranţele că Iris îşi va mai reveni – cu toate că, deocamdată, Iris doar se uita la ei. Helen se întremase, era perfect lucidă. Iris era mult prea distrusă. La fel şi Jimmy Cullum şi Donna Gibson, pe care Kalisha îi cunoscuse în Jumătatea Anterioară unde, datorită vărsatului de vânt, stătuse mai mult decât ceilalţi. O copleşea tristeţea când se uita la copiii din Pavilionul A, însă Iris o făcea să se simtă şi mai rău. Gândul că nu mai putea fi reparată era…

– Oribil, spuse Nicky.

Kalisha îi aruncă o privire aproape mustrătoare.

– Ai intrat în capul meu?

– Da, dar nu scotocesc prin sertarul cu lenjerie, spuse Nicky, făcând-o să pufnească în râs.

– Acum toţi suntem în capetele celorlalţi, zise George, întinzând un deget spre Helen. Chiar credeţi că am vrut să ştiu că a râs atât de tare la o petrecere în pijamale, încât a făcut pipi pe ea? Este un caz clar de suprainformare.

– Ce-am făcut eu la petrecerea aia e parfum pe lângă faptul că tu îți faci griji în legătură cu psoriazisul de pe… începu Helen, dar Kalisha îi ceru să tacă din gură.

– Cam cât o mai fi ceasul? întrebă George.

Kalisha se uită la încheietura goală.

– Și un sfert.

– Mie mi se pare că ar fi vreo unșpe, zise Nicky.

– Uite ce chestie! exclamă Helen. Niciodată n-am putut să sufăr bâzâitul ăla. Știam că-mi jupoaie creierul.

– Toți știam asta, spuse George.

– Dar acum parcă-mi place.

– Pentru că reprezintă puterea, zise Nicky. Puterea *lor*, până ne-o vom lua înapoi.

– O undă purtătoare[114], spuse George, care acum e constantă. Așteaptă mesajul.

Alo, mă auzi? își aminti Kalisha și fiorul care-i străbătu trupul nu a fost cu totul neplăcut.

Câțiva dintre copiii din Pavilionul A se prinseră de mâini. Li se alăturară Iris și Len. Bâzâitul își reluă ciclurile, la fel și pulsația luminii din tuburile de neon. Își dădură drumul la mâini, iar intensitatea bâzâitului scăzu din nou.

– E în avion, spuse Kalisha.

N-o întrebă nimeni despre cine vorbește. Nu era nevoie. Știau.

– Ce mult mi-ar plăcea să mai zbor și eu o dată! șopti melancolică Helen. Tare *mult!*

– O să-l aștepte, Sha? întrebă Nicky. Sau vor da drumul la gaze? Tu ce crezi?

– Ți se pare că aș fi Profesorul Xavier[115]?

Și îl îmboldi cu cotul pe Avery… însă cu multă blândețe.

– Trezește-te, Avester!

– Sunt treaz, spuse Avery.

Nu acesta era adevărul adevărat, pentru că moțăise, savurând bâzâitul și gândindu-se la telefoanele care se făceau tot mai mari, la fel cum pălăriile lui Bartholomew Cubbins se făcuseră din ce în ce mai mari și mai dichisite.

– O să aștepte. Trebuie să aștepte, pentru că Luke va ști dacă noi pățim ceva. Și *noi vom aștepta* până ajunge el aici.

– Și atunci? întrebă Kalisha.

– Atunci folosim telefonul, răspunse Avery. Telefonul ăla mare. Toți împreună.

– Cât de mare e? vru să știe George, puțin cam neliniștit. Pentru că ultimul pe care l-am văzut eu era al naibii de mare, aproape cât mine.

Avery clătină din cap și nu-i răspunse. I se închiseră ochii. În fond, nu era decât un băiețel a cărui oră de culcare trecuse de mult.

Copiii din Pavilionul A – *era greu să nu le spui „legume“,* îşi zise Kalisha – încă se ţineau de mâini. Luminile din tavan se făcură şi mai strălucitoare; unul dintre tuburile de neon făcu un scurtcircuit. Bâzâitul deveni mai gros şi mai puternic. Kalisha era convinsă că îl simt şi adulţii din Jumătatea Anterioară – Joe şi Hadad, Chad şi Dave, Priscilla şi tipul ăla rău, Zeke, şi toţi ceilalţi. Îi speria oare? Poate un pic, dar…

Dar ei cred că suntem închişi aici. Cred că sunt în siguranţă. Cred că revolta a fost înăbuşită. Foarte bine, să creadă aşa şi în continuare.

Undeva se afla un telefon mare – *cel mai mare* telefon dintre toate, cu linii în toate camerele. Dacă vor suna de la telefonul ăla (*când* vor suna, pentru că erau obligaţi s-o facă), forţa declanşată în galeria asta va depăşi forţa oricărei bombe care explodase vreodată pe suprafaţa pământului sau în străfundurile lui, iar bâzâitul acela, care era mult mai mult decât o simplă undă purtătoare, ar putea să se amplifice atât de tare, încât să se transforme într-un cutremur care să dărâme clădiri, poate chiar să distrugă oraşe întregi. Câţi copii cu capetele golite de tot, mai puţin de puterile pentru care fuseseră răpiţi, aşteptau apelul de la telefonul cel mare? O sută? Cinci sute? Poate chiar mai mulţi dacă existau asemenea Institute în toată lumea.

– Nicky?

– Ce?

Şi el ţipise şi acum părea cam iritat.

– Poate reuşim să facem noi apelul, spuse ea, fără să fie nevoie să explice despre ce anume era vorba. Dar dacă o facem… oare o să putem să-l închidem la loc?

Băiatul se gândi puţin, apoi zâmbi.

– Habar n-am, dar, după câte ne-au făcut… sincer, mă doare fix undeva.

9

Unsprezece şi un sfert.

Stackhouse se întorsese în biroul doamnei Sigsby. Telefonul Zero – mut în continuare – se afla pe masă. Peste patruzeci şi cinci de minute avea să se încheie ultima zi de activitate normală a Institutului. Mâine, locul acesta va fi părăsit, indiferent de rezultatul întâlnirii cu Luke Ellis. Restrângerea programului în ansamblul lui era posibilă chiar în ciuda acelei persoane (Wendy), pe care Luke şi prietenul Tim o lăsaseră în sud, însă locul acesta era compromis. Deocamdată, cele mai importante obiective ale lui Stackhouse erau să obţină stick-ul de memorie şi să se asigure că Luke Ellis era mort. Sigur, ar fi frumos s-o salveze pe doamna Sigsby, numai că asta era o chestiune strictamente opţională.

În realitate, Institutul era deja în curs de abandonare. De unde stătea, vedea o parte din drumul care ducea spre Dennison River

Bend şi apoi spre restul statelor vecine şi apoi spre restul Americii… plus Canada şi Mexic (pentru deținătorii de paşapoarte). Stackhouse îi chemase la el pe Zeke, pe Chad, pe bucătarul Doug (douăzeci de ani de activitate la corporația Halliburton) şi pe doamna doctor Felicia Richardson, care venise la ei de la firma de securitate Hawk. Doar în aceşti oameni avea încredere.

Cât despre ceilalți… le văzuse farurile maşinilor sclipind printre copaci. Probabil că doar vreo zece plecaseră deocamdată, dar le vor urma şi alții. În curând, în Jumătatea Anterioară nu va mai fi niciun adult, ci doar copiii care locuiau acolo. Poate deja era pustie, însă Zeke, Chad, Doug şi doctorița Richardson nu vor fugi ca şobolanii de pe corabia care se scufundă, pentru că erau loiali cauzei comune. La fel era şi Gladys Hickson. Va rămâne şi ea, poate chiar şi după ce toți ceilalți vor pleca. Gladys nu era doar o bătăuşă. Stackhouse era din ce în ce mai sigur că femeia asta era o psihopată în toată regula.

Şi eu sunt psihopat pentru că aleg să rămân, îşi spuse Stackhouse. *Dar mucosul ăla are dreptate – mă vor găsi oriunde m-aş duce, iar el o să intre drept în capcană. Numai dacă nu cumva…*

– Numai dacă nu cumva m-a mințit, murmură Stackhouse.

Rosalind, secretara doamnei Sigsby, băgă capul pe uşă. Machiajul ei, de obicei perfect, se stricase în ultimele douăsprezece ore extrem de grele, iar părul ei cărunt, perfect coafat, i se zbârlise la tâmple.

– Domnule Stackhouse?

– Da, Rosalind.

Femeia păru încurcată.

– Mi se pare că domnul doctor Hendricks a plecat deja. Parcă i-am văzut maşina acum vreo douăzeci de minute.

– Nu mă miră. Ar trebui să pleci şi tu, Rosalind. Du-te acasă.

Şi îi zâmbi. Ciudat că încă mai putea să zâmbească într-o noapte ca asta, dar, oricât de ciudată era această reacție, lui i se părea că-l linişteşte.

– Tocmai ce mi-am dat seama că sunt ani buni de când te cunosc şi încă nu ştiu unde locuieşti.

– În Missoula, răspunse surprinsă Rosalind. Asta-i în Montana. Mă rog, încă mai sper să locuiesc acolo. N-am mai fost acasă de vreo cinci ani. Plătesc impozitele la timp, dar atâta tot. Când sunt liberă, stau în satul de alături. În concediu, mă duc la Boston. Îmi place baseballul – echipa Red Sox. Şi hocheiul – echipa Bruin. Îmi plac şi filmele de artă care se dau la cinematograful din Cambridge, dar mereu mă întorc aici.

Stackhouse realiză că niciodată, în toți anii de când o cunoştea – poate cincisprezece –, Rosalind nu-i destăinuise atâtea lucruri. Când el venise la Institut, după ce abandonase slujba de procuror militar, Rosalind era aici. Şi uite-o că tot aici era, parcă

neschimbată. Probabil că avea în jur de şaizeci şi cinci de ani sau chiar şaptezeci, dar se ținea bine.

– Dumneavoastră auziți bâzâitul, domnule?

– Îl aud.

– Vine de la vreun transformator sau de la alt aparat? Eu nu l-am mai auzit până acum.

– De la un transformator vine. Da, cred că-i poți spune şi astfel.

– Este extrem de enervant, zise Rosalind, frecându-şi urechile şi zburlindu-şi şi mai tare părul. Cred că îl fac copiii. Julia – doamna Sigsby – o să se întoarcă, nu-i aşa? Nu-i aşa?

Stackhouse îşi dădu seama (mai degrabă amuzat decât scos din sărite) că Rosalind, mereu atât de discretă şi de cuviincioasă, trăsese cu urechea în tot acest timp.

– Da, aşa sper.

– Atunci, aş vrea să rămân. Să ştiți că am învățat să trag cu arma. Mă duc o dată pe lună, câteodată chiar de două ori, la poligonul de lângă oraş. Am primit şi o insignă şi, anul trecut, am câştigat concursul de tir pentru arme mici.

Aha! Deci secretara discretă a Juliei nu era doar o stenografă de excepție, ci şi o trăgătoare de elită. Minunile nu se mai terminau.

– Cu ce fel de armă tragi, Rosalind?

– Smith & Wesson M&P, calibru .45.

– N-ai probleme cu reculul?

– Am o manşetă pentru încheietură, care mă ajută să mă descurc foarte bine. Domnule, dacă doriți s-o eliberați pe doamna Sigsby din mâinile răpitorilor, mi-aş dori extrem de mult să vă pot fi de ajutor.

– În regulă, spuse Stackhouse, poți să rămâi. Adevărul e că mi-ar prinde bine orice ajutor.

Însă va trebui să aibă mare grijă cu ea, pentru că s-ar putea ca salvarea Juliei să nu fie posibilă. De fapt, tocmai ce hotărâse că o va sacrifica pe Julia. Cel mai important era stick-ul de memorie, precum și mucosul ăla mult-prea-deştept-pentru-binele-lui.

– Vă mulțumesc, domnule. Nu am să vă dezamăgesc.

– Sunt convins că n-ai s-o faci, Rosalind. Am să-ți spun imediat cum cred eu că se vor desfăşura lucrurile, dar, mai întâi, vreau să te întreb ceva.

– Vă rog.

– Ştiu că un domn nu ar trebui să pună niciodată întrebarea asta şi o doamnă nu ar trebui să răspundă, dar, iartă-mă, tu câți ani ai?

– Şaptezeci şi opt, domnule.

Răspunsul venise foarte prompt, iar ochii femeii păstraseră contactul cu ochii lui Stackhouse, numai că era o minciună. În realitate, Rosalind Dawson avea optzeci şi unu de ani.

10

Douăsprezece fără un sfert.

Avionul Challanger, cu 940NF scris pe coadă şi MAINE PAPER INDUSTRIES pe fuzelaj, zbura în direcția nord, spre Maine, la o înălțime de 11 890 de metri, cu o viteză care oscila între 323 şi 342 kilometri pe oră.

Sosirea lor la Alcolu şi decolarea ulterioară se petrecuseră fără incidente, mai cu seamă pentru că doamna Sigsby deținea un permis de acces pentru VIP-uri de la Regal Air FBO şi fusese dispusă să-l folosească la deschiderea porții. Întrezărea şansa – o şansă vagă, dar prezentă – că ar putea să scape cu viață. Avionul îi aştepta în toată splendoarea lui, singur pe pistă, cu scara coborâtă. Urcară, Tim ridică scara, închise şi asigură uşa din fuzelaj, apoi bătu în cea de la cabina piloților cu patul Glock-ului luat de la polițistul mort.

– Cred că e totul în regulă aici. Dacă ați primit undă verde, să decolăm.

Niciun răspuns din cealaltă parte a uşii, însă se auzi zgomot de motoare. După două minute erau deja în aer, iar acum monitorul de pe perete le arăta că zburau pe deasupra Virginiei de Vest, iar DuPray rămăsese în urmă. Tim nu se aşteptase să plece atât de brusc din orăşelul acela şi, în niciun caz, în împrejurări atât de tragice.

Evans moțăia. Luke dormea dus. Doamna Sigsby era trează. Stătea țeapănă pe scaun, cu privirea ațintită asupra lui Tim. Ochii ei mari, lipsiți de orice expresie, semănau cumva cu ai unei reptile. Ultimul calmant din flaconul doctorului Roper ar fi putut s-o adoarmă şi pe ea, numai că refuzase să-l ia, deşi era clar că suferă. Rana nu era deloc gravă, dar era destul de dureroasă.

– Mi se pare că ai ceva experiență în munca de poliție, spuse ea. După ținută, după reacții – rapide şi adecvate.

Tim nu spuse nimic, mulțumindu-se doar să se uite şi el fix la ea. Pusese Glock-ul alături de el, pe scaun. Ar fi fost o idee extrem de proastă să tragă la o altitudine de aproape 12 000 de metri, dar, chiar dacă s-ar fi aflat la o altitudine mult mai mică, de ce să tragă? În fond, o ducea pe zgripțuroaică exact acolo unde voia să ajungă.

– Nu înțeleg cum poți să fii de acord cu planul lui, continuă ea, făcând un semn din cap spre Luke, care, din cauza obrajilor murdari şi a urechii bandajate, nu mai părea de doisprezece ani, ci mult mai mic. Ştim amândoi că vrea doar să-şi salveze prietenii şi cred că ştim şi că planul lui e prostesc. Absurd, chiar. Totuşi, ai fost de acord. De ce ai fost de acord, Tim?

Tim nu spuse nimic.

– În ruptul capului nu pot să pricep nici de ce te-ai băgat în toată povestea asta. Ajută-mă să înțeleg!

Tim nu avea nici cea mai mică intenție s-o ajute. Când intrase în poliție, unul dintre primele lucruri pe care le învățase de la îndrumătorul lui în cele patru luni de probă a fost că tu îi interoghezi pe suspecți, nu suspecții pe tine.

Şi chiar dacă ar fi fost dispus să vorbească, n-ar fi putut să spună nimic care să aibă cât de cât sens. Să-i fi spus că prezența lui la bordul acestui avion modern, cu care călătoresc doar oamenii extrem de bogați, se datora unei întâmplări? Că, odată ca niciodată, un bărbat care voia să ajungă la New York se ridicase în picioare într-un avion mult mai banal, acceptând să-şi ofere locul în schimbul unei sume de bani plus un voucher la un hotel? Că tot ce se întâmplase după aceea – călătoria cu ia-mă-nene, ambuteiajul de pe Autostrada 95, drumul pe jos până la DuPray, slujba din patrula de noapte – fusese rezultatul acelui gest impulsiv? Sau fusese mâna destinului? Dacă un jucător universal de şah îl mutase dinadins în DuPray, ca să-l salveze pe băiatul care dormea acum alături de oamenii care-l răpiseră şi care voiau să-i folosească mintea extraordinară până nu mai rămânea nimic din ea? Şi, dacă aşa stăteau lucrurile, ce rol avuseseră şeriful John, Tag Faraday, George Burkett, Frank Potter şi Bill Wicklow? Oare ei nu fuseseră decât nişte pioni de sacrificiu? Iar el ce piesă era? I-ar fi plăcut să se considere un cal, dar probabil că nu era decât un alt pion.

– Eşti sigură că nu vrei calmantul ăla? o întrebă el.

– N-ai de gând să-mi răspunzi, nu?

– Nu, doamnă.

Tim întoarse capul şi se uită la bezna de afară şi la cele câteva luminițe de la sol, ca nişte licurici pe fundul unei fântâni.

11

Miezul nopții.

Telefonul militar începu să țârâie răguşit. Stackhouse răspunse. Vocea de la celălalt capăt aparținea unuia dintre îngrijitorii care ieşiseră din tură, un tip pe care-l chema Ron Church. Maşina cerută era la aeroport, spuse Church. Denise Allgood, o laborantă ieşită şi ea din tură (deşi acum toți ar fi trebuit să se afle la serviciu) mersese în spatele lui Church cu un sedan al Institutului. Planul era ca, după ce va fi lăsat maşina pe pistă, Ron să se întoarcă împreună cu Denise. Stackhouse ştia că Ron şi Denise aveau o relație, în fond, era treaba lui să ştie totul. Era sigur că, după ce vor lăsa maşina acolo, cei doi vor porni spre o destinație cât mai *îndepărtată* de Institut. În regulă. Chiar dacă numeroasele dezertări îl răneau, poate că era mai bine aşa. Venise vremea să pună punct activității Institutului. Tot ce conta era că la ultimul act aveau să ia parte destui dintre oamenii care-i erau loiali.

Nu se îndoia câtuşi de puțin că Luke şi prietenul Tim vor fi distruşi. Pelticul de la celălalt capăt al Telefonului Zero putea să

fie mulțumit de acest rezultat sau putea să nu fie. Reacția lui nu mai depindea de Stackhouse, iar gândul acesta îl făcea să se simtă uşurat. Presupunea că purtase cu el doza asta de fatalism ca pe un fel de virus latent, încă de pe vremea când luptase în Irak şi Afganistan, dar până astăzi nu voise să-i accepte existența. Va face tot posibilul, aşa cum ar face orice om. Câinii vor lătra, iar caravana va merge mai departe.

Se auzi un ciocănit uşor în uşă şi Rosalind apăru în prag. Făcuse ceva cu părul ăla vâlvoi şi acum arăta un pic mai bine. Totuşi, Stackhouse nu prea ştia ce să zică despre hamul cu toc de armă pe care îl purta acum femeia. I se părea puțin cam ireal, aşa cum ți se pare un cățel cu pălăriuță.

– A venit Gladys, domnule Stackhouse.

– Spune-i să intre.

Şi Gladys intră. Sub bărbie îi atârna o mască de protecție şi avea ochii roşii. Stackhouse nu credea deloc că o apucase plânsul de mila copiilor, deci probabil că şi-i iritase din cauza soluțiilor cu care lucrase.

– Gata! Nu mai trebuie decât să adaug detergentul de toaletă. La ordinul dumneavoastră, domnule, vom începe să-i gazăm.

Scutură furioasă din cap şi adăugă:

– Mă scoate din minți bâzâitul ăsta.

După cum arăți, deja eşti cam scoasă, îi spuse Stackhouse în gând. Numai că avea dreptate în privința bâzâitului. Chestia cea mai nasoală era că nu reuşeai deloc să te obişnuieşti cu el. Când credeai că ai reuşit, devenea şi mai puternic şi îți sfredelea creierul, nu urechile, iar apoi scădea brusc la nivelul anterior, un pic mai suportabil.

– Am vorbit cu Felicia, spuse Gladys. Cu doamna doctor Robinson, vreau să zic. I-a urmărit pe monitor. Spune că intensitatea bâzâitului creşte atunci când se iau de mâini şi scade atunci când îşi dau drumul.

Stackhouse pricepuse şi singur partea asta. Nu trebuia să fii vreun geniu ca să-ți dai seama.

– Cât mai durează, domnule?

Se uită la ceas.

– În jur de vreo trei ore. Unitățile de aerisire sunt pe acoperiş, da?

– Da.

– S-ar putea să te chem când va veni momentul, dar s-ar putea să nu reuşesc. Probabil că totul se va desfăşura foarte repede. Dacă auzi focuri de armă dinspre clădirea administrației, dă drumul la clorul ăla, fără să mai aştepți vreun semn din partea mea. După aia vino încoace, dar nu intra pe unde ai ieşit, ci mergi pe acoperiș până la Aripa de Est a Jumătății Anterioare. Ai înțeles?

– Da, domnule!

Şi îi zâmbi. Pe buze îi apăru zâmbetul acela detestat de toți copiii.

12

Douăsprezece şi jumătate.

Kalisha se uita la copiii din Pavilionul A şi se gândea la fanfara statului Ohio. Tatăl ei era fan al echipei de fotbal Buckeyes şi ea se uita mereu la meciuri împreună cu el – pentru că voia să-l simtă aproape –, însă ei nu-i plăcea decât pauza, atunci când fanfara (*„Mândriiiiaaa echipei Buckeyes!“* răcnea întotdeauna crainicul stadionului) intra pe teren, cântând la instrumente şi alcătuind în formație tot felul de tipare vizibile doar de la înălțime: de la S-ul de pe pieptul lui Superman până la un dinozaur din *Jurassic Park,* care se plimba pe gazon, dând din capul lui de şopârlă.

Copiii din Pavilionul A nu aveau instrumente şi, când se luau de mâini, nu făceau decât un simplu cerc – neregulat şi el, pentru că galeria era îngustă –, dar aveau toți aceeaşi… care era cuvântul?

– Sincronicitate, spuse Nicky.

Se uită surprinsă la el. Băiatul îi surâse, dându-şi la o parte părul de pe frunte pentru ca fata să-i poată vedea mai bine ochii aceia care – hai s-o recunoaştem – erau fascinanți.

– Complicat cuvânt, chiar şi pentru un băiat alb.

– L-am învățat de la Luke.

– Îl auzi? Eşti în legătură cu el?

– Într-un fel. Cu întreruperi. Plus că mi-e greu să-mi dau seama ce gândesc eu şi ce gândeşte el. A fost mai bine când am dormit. Când sunt treaz, mă împiedică gândurile mele.

– Ca un fel de bruiaj?

Nicky ridică din umeri.

– Poate. Sunt convins că ai să-l auzi şi tu, dacă ai să-ți deschizi mintea. Se aude şi mai clar atunci când se prind în cerc, spuse el, făcând un semn spre copiii din Pavilionul A, care îşi reluaseră plimbarea fără țintă.

Jimmy şi Donna mergeau unul lângă celălalt, ținându-se de mână.

– De ce nu încerci?

Kalisha încercă să-şi oprească fluxul gândurilor. La început i se păru teribil de greu, dar, când începu să asculte bâzâitul, totul deveni mai uşor. Bâzâitul ăla era ca un fel de apă de gură, dar pentru clătirea creierului.

– Ce-i amuzant, K?

– Nimic.

– Aha, m-am prins! exclamă Nicky. Apă de minte în loc de apă de gură. Îmi place.

– Aud ceva, dar nu prea multe. Probabil că doarme.

– Probabil, însă eu cred că o să se trezească repede, pentru că noi suntem treji.

– Sincronicitate, repetă Kalisha. Ăsta-i un cuvânt şmecher, la fel cum e el. Ştii fisele alea pe care ni le dădeau ca să ne luăm ce vrem de la automate? Luke le zicea *remuneraţii*. Alt cuvânt şmecher.

– Luke e foarte deştept şi asta îl face special.

Nicky se uită la Avery, care stătea sprijinit de Helen. Amândoi dormeau duşi.

– Iar Avester e special pentru că…

– Pentru că e aşa cum e.

– Da, zâmbi larg Nicky. Şi cretinii ăia i-au amplificat puterile fără să le treacă prin cap să-i pună un regulator de viteză.

Zâmbetul băiatului era – hai s-o recunoaştem – la fel de fascinant ca ochii.

– Ei doi, împreună, ne-au adus până aici. Luke e ciocolata, Avery e untul de arahide. Dacă acționa fiecare singur, nu s-ar fi schimbat nimic. Împreună fac cea mai formidabilă prăjitură din lume, care o să distrugă spelunca asta.

Kalisha începu să râdă. Tembelă metaforă, dar destul de exactă. Cel puțin, aşa spera ea.

– Însă tot blocați aici suntem. Ca nişte şobolani într-o conductă înfundată.

Ochii lui albaştri priviră drept în ochii ei negri.

– Dar nu pentru multă vreme, ştii asta.

– O să murim, nu-i aşa? Dacă nu ne gazează, atunci…

Şi făcu un semn din cap spre copiii din Pavilionul A, care se prinseseră iarăşi în cerc. Bâzâitul deveni mai puternic. Tuburile de neon mai strălucitoare.

– O să murim când vor declanşa atacul. O să moară şi ceilalți, indiferent unde se află.

Telefonul, îi transmise gândul ei. *Telefonul cel mare.*

– Probabil, zise Nicky. Luke spune că trebuie să dărâmăm toată hardughia asta peste capetele lor, la fel cum a dărâmat Samson templul peste filisteni. Nu ştiu povestea, că la mine în familie nu se citea Biblia, dar m-am prins ce vrea să zică.

Însă Kalisha *ştia* povestea şi se cutremură. Se uită din nou la Avery şi îşi aduse aminte alte cuvinte din Biblie: *şi îi va mâna un copilaş.*

– Pot să-ți spun ceva? îl întrebă ea. Probabil că ai să râzi de mine, dar nu-mi pasă.

– Dă-i drumul!

– Mi-aş dori să mă săruți.

– Nu-i o sarcină prea grea, zâmbi el.

Kalisha se aplecă spre Nicky. Nicky se aplecă spre Kalisha. Se sărutară, învăluiți de bâzâitul puternic.

E plăcut, îşi spuse fata. *Am bănuit că aşa o să fie şi nu m-am înşelat.*

Pe deasupra bâzâitului, se auzi imediat gândul lui Nicky: *Hai să mai încercăm o dată. Să vedem dacă a doua oară o să fie la fel de plăcut.*

13

Ora unu şi cincizeci de minute.

Avionul Challanger ateriză pe pista unui aerodrom particular, deținut de firma fictivă Maine Paper Industries. Începu să ruleze către o clădire mică şi cufundată în întuneric. Când se apropie de ea, pe acoperiş se aprinseră trei reflectoare cu senzori de mişcare, luminând o unitate de alimentare şi un încărcător hidraulic. Vehiculul care îi aştepta nu era o dubiță, ci un microbuz Chevrolet cu nouă locuri. Negru şi cu geamuri fumurii. Annie-Orfana s-ar fi bucurat să-l vadă.

Avionul se opri în apropiere de microbuz. Tim nu era prea convins că motoarele nu mai funcționau, pentru că auzea un fel de bâzâit stins.

– Nu-i de la avion, ci de la copii, îl lămuri Luke. O să-l auzim mai tare când vom ajunge lângă Institut.

Tim se duse la uşă, trase de maneta roşie, o deschise şi coborî scara pe pistă, la mai puțin de doi metri de portiera microbuzului din dreptul volanului.

– În regulă, spuse el, întorcându-se spre ceilalți. Am ajuns, dar, înainte de a porni la drum, vreau să-ți dau ceva, doamnă Sigsby.

Găsise pe măsuța din avion o grămadă de broşuri ilustrate, care făceau reclamă la minunatele realizări ale inexistentei companii Maine Paper Industries. Mai găsise acolo şi câteva şepci cu logoul cel fals. Îi întinse una doamnei Sigsby şi pe cealaltă şi-o ținu pentru el.

– Pune-ți-o pe cap! Îndeasă-ți-o bine! Ai puțin păr, aşa că poți să-l bagi pe tot înăuntru.

Doamna Sigsby se uită scârbită la şapcă.

– De ce?

– Tu te duci înainte. Dacă vor să ne întindă o cursă, aş prefera să deschidă focul asupra ta.

– De ce să ne atace *aici,* când noi ne ducem *acolo*?

– Recunosc că şi mie mi se pare puțin probabil, aşa că nu ai de ce să refuzi să o iei înainte.

Îşi puse şi Tim şapca, însă cu cozorocul la spate şi cu cureluşa ajustabilă peste frunte. Luke era de părere că, la vârsta lui, nu ar mai fi trebuit să poarte şapca în felul ăla – idee de copil, căruia toți adulții i se par bătrâni şi demodați –, dar nu spuse nimic, poate că aşa îşi făcea el curaj.

– Evans, tu te duci în spatele ei.

– Ba nu! refuză Evans. Nu cobor din avion. Nici nu ştiu dacă aş putea. Mă doare îngrozitor piciorul. Nu sunt în stare să calc pe el.

Tim se gândi puțin, apoi se uită la Luke.

– Tu ce zici?

– Spune adevărul, răspunse băiatul. Ar trebui să coboare într-un picior şi scara aia e cam abruptă. S-ar putea să cadă.

– Nici n-ar trebui să mă aflu aici, se jelui în continuare Evans, storcându-şi o lacrimă din ochi. Sunt medic!

– Eşti monstru, nu medic, îl contrazise Luke. Te uitai cum se îneacă toţi copiii – pentru că ei *credeau* că se îneacă – şi luai notiţe. Au murit copii din cauza reacţiilor fatale la injecţiile făcute de tine şi de Hendricks, iar despre cei care le-au supravieţuit nu se mai poate spune că trăiesc, nu? Uite care-i chestia: nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decât să te calc zdravăn pe piciorul ăla zdrelit. Să mă las cu toată greutatea pe el!

– *Nu!* orăcăi Evans, făcându-se mic în scaun şi ascunzându-şi piciorul umflat în spatele celui sănătos.

– Luke! strigă Tim.

– Nu te speria, zise Luke. Vreau s-o fac, dar am să mă abţin. Dacă aş face aşa ceva, aş fi exact ca el.

Acum se uită la doamna Sigsby.

– *Tu* n-ai de ales. Ridică-te şi coboară!

Doamna Sigsby îşi puse şapca de la Maine Paper Industries şi se ridică de pe scaun cu toată demnitatea pe care o mai avea la îndemână. Luke vru să pornească după ea, dar Tim îl opri.

– Tu vii în spatele meu. Pentru că tu eşti cel mai important.

Luke nu-l contrazise.

Doamna Sigsby se opri în vârful scării şi îşi ridică mâinile deasupra capului.

– *Sunt doamna Sigsby! Nu trageţi! Nu trageţi!*

Luke auzi foarte clar gândul lui Tim: *deci nu mai eşti aşa de sigură, cucoană.*

Niciun răspuns; niciun sunet afară, cu excepţia ţârâitului de greieri; niciun sunet înăuntru, cu excepţia bâzâitului stins. Doamna Sigsby coborî încet scara, ţinându-se bine de balustradă şi încercând să-şi menajeze piciorul rănit.

Tim bătu în uşa cabinei cu patul Glock-ului.

– Vă mulţumim, domnilor. V-a rămas un pasager la bord. Duceţi-l unde doriţi.

– Cel mai bine în iad, comentă Luke. Şi nu are bilet dus-întors!

Începu şi Tim să coboare, pregătindu-se sufleteşte pentru eventualele focuri de armă – nu anticipase că zgripţuroaica se va apuca să strige şi să spună cine este, deşi evident că ar fi trebuit să se gândească la asta. În orice caz, nu trase nimeni.

– Te aşezi pe locul din faţă, îi spuse el doamnei Sigsby. Luke, tu stai în spatele ei. Am arma, dar am nevoie şi de ajutorul tău. Dacă încearcă să-mi facă ceva, fă o vrajă de-aia mentală de-a ta. Bine?

– Bine, spuse Luke şi se urcă în spate.

Doamna Sigsby se aşeză şi îşi puse centura, apoi se întinse să închidă portiera, dar Tim o opri şi clătină din cap.

– Încă nu.

Stând cu o mână pe portiera deschisă, îşi scoase telefonul cu cealaltă şi o sună pe Wendy, care era în siguranță, în camera de la motelul Econo Lodge din Beaufort.

– Vulturul a aterizat.

– E totul în ordine?

Legătura era bună – o auzea de parcă s-ar fi aflat chiar alături de el. Şi îşi dorea să fie, dar îşi aduse aminte unde se duceau.

– Deocamdată. Stai lângă telefon. Te sun când se termină totul.

Dacă am să pot…

Tim ocoli maşina şi se urcă la volan. Cheia era în suportul pentru pahare. Îi făcu doamnei Sigsby un semn din cap.

– *Acum* poți să închizi portiera.

Directoarea o închise, îi aruncă o privire care mustea de dispreț şi dădu glas gândurilor lui Luke:

– Arăți incredibil de stupid cu şapca aia pusă de-a-ndoaselea, domnule Jamieson.

– Ce să zic, doamnă, sunt fan Eminem. Acum taci din gură!

14

În terminalul cufundat în întuneric al firmei Maine Paper Industries, un bărbat stătea în genunchi lângă fereastră şi se uita cum înaintau farurile microbuzului spre poarta deschisă. Irwin Mollison, muncitor şomer, era unul dintre numeroşii colaboratori ai Institutului din Dennison River Bend. Stackhouse i-ar fi putut ordona lui Ron Church să nu părăsească zona, dar ştia din proprie experiență că nu era o idee bună să-i dai un ordin cuiva care oricum nu îl va respecta. Mai bine să se folosească de un fraier care voia să câştige un ban!

Mollison sună la singurul număr aflat în agenda telefonului primit odată cu misiunea.

– Au plecat, spuse el. Sunt trei: un bărbat, o femeie şi un copil. Femeia are o şapcă şi nu am văzut-o bine, dar a stat în uşa avionului şi a strigat că e doamna Sigsby. Şi bărbatul are şapcă, doar că o poartă invers. Băiatul e ăla pe care îl căutați. Are un bandaj la ureche şi o vânătaie a dracu’ de urâtă pe obraz.

– Bine, spuse Stackhouse.

Îl sunase deja copilotul, care-i spusese că doctorul Evans rămăsese în avion, ceea ce era foarte bine.

Până acum, totul decurgea bine… sau cât de bine se putea în situația asta. Maşina era lângă stâlpul pe care era arborat steagul, aşa cum i se ceruse. Îi va trimite pe bucătarul Doug şi pe îngrijitorul Chad lângă pomii din spatele clădirii administrative, unde începea drumul de acces privat al Institutului. Zeke Ionidis şi Felicia Richardson îşi vor ocupa posturile pe acoperiş, unde se vor ascunde în spatele parapetului până la începerea luptei. Gladys va da drumul gazului în conducta de aerisire, apoi li se va alătura lui Zeke şi Feliciei. Aceste două poziții le vor permite să

declanşeze un foc încrucişat ca la carte atunci când va apărea microbuzul – în teorie, cel puțin. Din locul lui de lângă stâlp, cu mâna pe capota maşinii, Stackhouse se va afla la minimum treizeci de metri depărtare de schimbul de focuri. Sigur, ştia că ar putea încasa vreun glonț rătăcit, însă acesta era un risc pe care nu-l deranja să şi-l asume.

Pe Rosalind o va trimite să stea de pază la uşa galeriei de acces de la Nivelul F al Jumătății Anterioare. Voia să se asigure că nu îşi va da seama că în mijlocul luptei avea să se afle şi mult iubita ei şefă. Însă mai era ceva. Stackhouse înțelegea foarte bine forța pe care o reprezenta bâzâitul acela neîntrerupt. Poate nu erau încă în stare să spargă uşa aia. Sau poate că erau. Poate doar îl aşteptau pe Ellis, ca să atace pe la spate şi să provoace acelaşi haos pe care îl provocaseră şi în Jumătatea Posterioară. Legumele nu mai aveau creier ca să poată concepe un asemenea plan, dar ceilalți aveau și, dacă aşa urma să se întâmple, Rosalind va fi acolo, cu revolverul ei Smith & Wesson, de calibru .45. Primul mucos care va ieşi pe uşa aia îşi va dori să fi rămas cuminte în spatele ei. Singura speranță a lui Stackhouse era ca atacul să nu fie condus de afurisitul ăla de Nick Wilholm.

Oare eu mă simt pregătit? se întrebă el. Răspunsul era „da“. Cât de pregătit putea fi. Încă mai credea că totul va merge bine. În aparență, aveau de-a face doar cu Ellis, cu un copil şi cu un tâmpit care voia să facă pe eroul, pe care Luke îl găsise pe drum. Toată mascarada asta se va sfârşi în mai puțin de nouăzeci de minute.

15

Ora trei.

Bâzâitul se auzea mai tare.

– Opreşte! spuse Luke. Întoarce aici!

Arăta spre un drumeag neasfaltat, străjuit de pini bătrâni şi înalți.

– Pe aici ai luat-o atunci când ai evadat? îl întrebă Tim.

– Nu, Doamne fereşte! M-ar fi prins.

– Atunci, de unde…

– *Ea* ştie, zise Luke. Şi, pentru că ea ştie, ştiu şi eu.

Tim se întoarse spre doamna Sigsby.

– E vreo poartă acolo?

– Întreabă-l pe *el*! se răsti directoarea.

– Nu-i nicio poartă, zise Luke, doar un panou mare pe care scrie BAZA EXPERIMENTALĂ MAINE PAPER INDUSTRIES şi TRECEREA INTERZISĂ.

Tim nu-şi putu stăpâni zâmbetul în fața dezamăgirii pure de pe chipul femeii.

– Puştiul ăsta ar trebui să se facă polițist, doamnă Sigsby, nu? Demontează orice alibi.

– Nu face asta! spuse ea. O să ne omori pe toți. Stackhouse nu se va da în lături de la nimic.

Se uită peste umăr la Luke.

– Tu citeşti gândurile, aşa că ştii că spun adevărul. Fă-l să priceapă!

Luke nu zise nimic.

– Cât mai e până la Institut? întrebă Tim.

– Şaisprezece kilometri, răspunse doamna Sigsby. Poate un pic mai mult.

Se părea că înțelesese că tăcerea nu mai avea niciun rost şi se hotărâse să coopereze. Tim întoarse maşina. Odată ce trecu de copacii cei mari (ale căror crengi se loviră de capota şi portierele microbuzului), drumul deveni mult mai neted şi bine întreținut. Luna în al treilea pătrar arunca sclipiri sidefii printre pini. Tim stinse farurile microbuzului şi merse mai departe.

16

Trei şi douăzeci.

Mâna rece a lui Avery Dixon o apucă pe cea a Kalishei. Fata ațipise cu capul pe umărul lui Nicky. Acum se trezi.

– Avester?

Trezeşte-i! Pe Helen şi pe George şi pe Nicky. Spune-le să se trezească.

– Ce…

Trezeşte-i, dacă vrei să trăieşti! O să se întâmple foarte curând.

Nick Wilholm se trezise deja.

– Adică e *posibil* să nu murim? întrebă el. Aşa crezi tu?

– Vă aud!

Vocea uşor înăbuşită a lui Rosalind din cealaltă parte a uşii.

– Despre ce vorbiți? De ce faceți bâzâitul ăsta?

Kalisha îi trezi pe George şi Helen. Vedea din nou punctele colorate. Puțin mai estompate, dar le vedea. Punctele vâjâiau înainte şi înapoi prin galerie ca nişte copii care se dădeau pe tobogan – şi asta era cumva logic, pentru că şi ele *erau* un fel de copii, nu? Sau reziduuri de copii. Erau gânduri vizibile, care țopăiau şi săreau şi făceau piruete printre copiii din Pavilionul A. Oare copiii ăia păreau acum un pic mai sprinteni, mai puțin apatici? Doar un pic? Kalishei aşa i se părea, dar poate îi juca feste imaginația. Poate îşi făcea prea multe iluzii. În Institut te obişnuiai cu iluziile, deveneai dependent de ele.

– Sunt înarmată, aşa să ştiți!

– Şi eu sunt înarmat, doamnă, îi răspunse George, apucându-se de partea din față a pantalonilor.

Apoi se întoarse spre Avery: *Care-i treaba, şefu'?*

Avery se uită pe rând la fiecare dintre ei, iar Kalisha observă că puştiul plângea. Începu să o doară stomacul, de parcă mâncase ceva alterat şi îi venea să vomite.

Când se va întâmpla, va trebui să acționăm rapid.

Helen: *Când se va întâmpla* ce anume, *Avery?*

Când am să vorbesc la telefonul cel mare.

Nicky: *Cu cine ai să vorbeşti?*

Cu ceilalți copii. Cu copiii care sunt departe.

Kalisha făcu un semn spre uşă: *Femeia aia are o armă.*

Avery: *Nu-ți face griji din cauza ei. Tu doar vezi să acționezi. Voi toți trebuie să acționați.*

– Noi, spuse Nicky. *Noi,* Avery. Împreună cu tine. Vom acționa cu toții.

Dar Avery clătină din cap. Kalisha încercă să-i pătrundă în minte ca să înțeleagă ce se petrecea acolo, ce anume ştia el şi ei nu, dar nu reuşi să desluşească decât trei cuvinte, repetate iar şi iar.

Sunteți prietenii mei. Sunteți prietenii mei. Sunteți prietenii mei.

17

– Sunt prietenii lui, dar el nu-i poate însoți, spuse Luke.

– Cine nu poate să însoțească pe cine? îl întrebă Tim. Despre ce vorbeşti?

– Despre Avery. El trebuie să rămână. El trebuie să sune de la telefonul cel mare.

– Nu pricep ce zici, Luke.

– Vreau să-i salvez, dar vreau să-l salvez şi pe el! strigă Luke. Pe *toți* vreau să-i salvez! Nu-i drept!

– E nebun, spuse doamna Sigsby. Cu siguranță că îți dai şi tu acum sea…

– Gura! se răsti Tim la ea. Nu mă face să-ți mai spun o dată!

Directoarea se uită la el, îi văzu expresia de pe chip, o înțelese. Tăcu.

Tim urcă încet pe o colină şi apoi opri motorul microbuzului. Drumul se lărgea în fața lor. Printre crengile copacilor se vedeau lumini şi o clădire mare şi întunecată.

– Mi se pare că am ajuns, zise el. Uite, Luke, eu nu ştiu ce se întâmplă cu prietenii tăi, dar nu mai avem ce face acum. Vreau să-ți vii în fire. Crezi că poți?

– Da, şopti răguşit Luke.

Îşi drese vocea şi mai încercă o dată:

– Da. Bine.

Tim coborî din maşină, o ocoli şi deschise portiera din dreptul doamnei Sigsby.

– Ce mai vrei? îl întrebă aceasta.

Tonul femeii era arțăgos şi smiorcăit, dar, chiar şi în lumina slabă, Tim o văzu că se teme. Şi pe bună dreptate!

– Dă-te jos! Conduci tu restul drumului. Eu stau în spate cu Luke şi, dacă ai să încerci vreo şmecherie, dacă ai să încerci să

intri în vreun copac înainte să ajungem la luminile alea de acolo, am să trag în spătarul scaunului şi o să-ți găuresc coloana.

– Nu! *Nu!*

– Ba da. Dacă le-ai făcut acelor copii ce spune Luke că le-ai făcut, atunci, ai o mare datorie față de ei și a venit vremea să ți-o plăteşti. Dă-te jos, treci la volan şi condu! Încet! Cincisprezece kilometri la oră.

Se gândi puțin şi adăugă:

– Şi întoarce-ți invers şapca!

18

Andy Fellowes sună din sala computerelor. Vorbea pe un ton ascuțit, surescitat.

– Au ajuns, domnule Stackhouse! Au oprit la o sută de metri de locul unde drumul intră în aleea noastră! Au farurile stinse, dar i-am văzut la lumina lunii. Dacă vreți, vă trimit imaginile pe monitor ca să puteți…

– Nu-i nevoie.

Stackhouse puse telefonul pe birou, aruncă o ultimă privire la Telefonul Zero – mut în continuare, slavă Domnului! – şi porni spre uşă. În buzunar avea stația, cu volumul dat la maxim şi conectată la casca din ureche. Toți oamenii lui foloseau aceeaşi frecvență.

– Zeke?

– Aici, şefule! Cu doamna doctor.

– Doug? Chad?

– Pe poziții.

Vocea lui Chad, bucătarul, care, în vremurile bune, le arăta copiilor tot felul de scamatorii, făcându-i să râdă.

– Le vedem şi maşina. Un microbuz negru cu nouă locuri. Corect?

– Corect. Gladys?

– Sunt pe acoperiş, domnule Stackhouse. Am totul pregătit. Nu mai trebuie decât să combin ingredientele.

– S-o faci dacă auzi împuşcături.

Însă nu se mai punea problema „dacă“ vor fi împuşcături, ci „când“, iar până la acest „când“ nu mai rămăseseră decât trei sau patru minute, poate chiar mai puțin.

– Recepționat.

– Rosalind?

– La post. Bâzâitul e foarte puternic aici. Cred că ăştia *pun ceva la cale.*

Stackhouse nu se îndoia de asta, însă nu vor conspira prea multă vreme, pentru că vor începe să se sufoce.

– Nu te mişca din loc, Rosalind! Ai să ajungi curând acasă ca să te uiți la meciurile echipei Sox.

– Veniți şi dumneavoastră cu mine, domnule?

– Doar dacă-mi dai voie să țin cu Yankees.

Ieşi din clădire. După ziua fierbinte, aerul nopții era răcoros şi plăcut. Îşi dădu seama că ținea mult la echipa lui, la oamenii care îi rămăseseră alături. Dacă va mai avea dreptul să spună ceva când se va termina totul, va avea grijă să fie recompensați. Nu dăduseră bir cu fugiții şi se înhămaseră la o treabă extrem de grea. Bărbatul de la volanul microbuzului fusese indus în eroare și nu înțelegea, *nu putea* să înțeleagă că viețile tuturor celor dragi lui depindeau de activitatea Institutului. Însă acum se terminase. Tot ce mai putea face acum acest erou dezinformat era să moară.

Stackhouse se apropie de autobuzul şcolar parcat lângă stâlpul cu steag şi se adresă ultima oară echipei sale.

– Trăgătorii să se concentreze doar asupra şoferului, da? Cel care poartă şapca cu cozorocul în spate. După ce îl rezolvați, trageți în toată maşina! Țintiți sus, în geamuri, spargeți sticla, împuşcați-i în cap! Confirmați!

Confirmară.

– Începeți să trageți atunci când ridic eu mâna. Repet: atunci când ridic mâna!

Stackhouse se opri în fața autobuzului. Puse mâna dreaptă pe capota rece, udă de rouă. Cu stânga apucă stâlpul. Aștepta.

19

– Nu opri! spuse Tim.

Stătea pe podeaua maşinii, în spatele doamnei Sigsby. Îl acoperea pe Luke cu trupul lui.

– Te rog, nu mă obliga să fac asta, spuse directoarea. Dacă m-ai lăsa să-ți explic de ce locul ăsta este atât de important…

– Condu mai departe!

Şi ea conduse. Luminile se apropiau. Acum doamna Sigsby vedea deja autobuzul şi stâlpul pe care era arborat steagul şi pe Trevor la mijloc.

20

E timpul! anunță Avery.

Se aşteptase să-i fie frică, pentru că îi fusese frică în permanență de când se trezise într-o cameră care semăna cu camera lui de acasă, dar nu era aceeași, apoi îl bătuse Harry Cross şi îi fusese şi mai frică. Însă acum nu-i era. Acum se simțea fericit. Când făcea curățenie prin casă, mama lui punea la combină un cântec anume, iar acum el îşi aminti un vers de acolo: *Mă voi elibera*[116].

Se apropie de copiii din Pavilionul A, care deja începuseră să formeze cercul. Kalisha, Nicky, George şi Helen se luară după el. Avery întinse mâinile. Kalisha îl prinse de una şi Iris – sărmana Iris, care ar fi putut să fie salvată, dacă toate astea s-ar fi petrecut cu o zi mai devreme – îl apucă de cealaltă.

Femeia care făcea de pază în fața uşii strigă ceva, poate o întrebare, dar nedesluşită din cauza bâzâitului tot mai puternic.

Apărură punctele, însă nu estompate, ci strălucitoare, din ce în ce mai strălucitoare. Luminile Stasi umplură interiorul cercului, răsucindu-se şi ridicându-se, răsucindu-se şi coborând, venind dintr-un centru al puterii, întorcându-se acolo, revenind aici, reîncărcate şi mai viguroase ca niciodată.

ÎNCHIDEȚI OCHII!

Nu mai era un simplu gând, ci un *GÂND*, care domina bâzâitul.

Avery se uită bine la toți, ca să se asigure că îl ascultau, apoi închise şi el ochii. Se aştepta să-şi vadă camera de acasă sau poate curtea din spate, cu leagănul şi piscina gonflabilă, pe care o instalase tatăl său de Ziua Eroilor. Însă nu, nu le văzu. În spatele pleoapelor închise, el vedea – toți copiii vedeau – terenul de joacă al Institutului. Poate că nu ar fi trebuit să-l surprindă. Sigur că acolo fusese îmbrâncit şi căzuse şi începuse să plângă, incident care fusese un început urât pentru ultimele săptămâni ale vieții, dar tot acolo îşi făcuse prieteni, prieteni buni. Acasă nu avusese prieteni. Toți colegii de la şcoală credeau că era un ciudat, cu sticleți în cap, şi făceau mişto de el. Aici nu îşi bătuse nimeni joc de el, pentru că toți erau în aceeaşi situație. Aici prietenii lui îl ocrotiseră, se purtaseră cu el aşa cum te porți cu o persoană normală, iar acum venise rândul lui să aibă grijă de ei. De Kalisha, de Nicky, de George, de Helen – de toți va avea grijă.

Dar cel mai mult va avea grijă de Luke. Dacă va putea.

În spatele pleoapelor închise văzu telefonul cel mare.

Se afla lângă trambulină, în fața şanțului puțin adânc, săpat de Luke atunci când evadase. Era un telefon vechi, demodat, înalt de cel puțin cinci metri şi negru ca moartea. Avery, prietenii lui şi copiii din Pavilionul A stăteau în cerc în jurul lui. Mai strălucitoare ca oricând, Luminile Stasi făceau vârtejuri peste discul telefonului şi alunecau vesele peste receptorul din bachelită.

Kalisha, DU-TE! Terenul de joacă!

Niciun protest. Mâna ei se desprinse din cea a lui Avery, dar, înainte ca ruperea cercului să apuce să întrerupă forța şi să distrugă imaginea, băiatul simți mâna lui George într-a lui. Acum bâzâitul se auzea pretutindeni, precis că se auzea şi în locurile acelea îndepărtate, unde erau alți copii asemenea lor, stând în cercuri ca acesta. Acei copii auziră bâzâitul, aşa cum îl auziseră şi cei pe care i-ar fi obligat diferitele Institute să-i ucidă. Şi, aidoma acestor viitoare victime, copiii se vor supune. Diferența era că ei se vor supune bucuroşi şi în cunoştință de cauză. Revolta nu avea loc doar aici. Revolta era globală.

George, DU-TE! Terenul de joacă!

Mâna lui George se desprinse şi mâna lui Nicky îi luă locul. Nicky, cel care îi luase apărarea când Harry îl îmbrâncise şi îl trântise. Nicky, cel care îi zicea „Avester“, de parcă acesta ar fi

fost un nume deosebit, pe care doar prietenii aveau voie să-l folosească. Avery îl strânse de mână şi Nicky îl strânse şi el. Nicky, cel care era tot timpul plin de vânătăi. Nicky, cel care nu voia niciodată să capituleze şi care nu avea nevoie de fisele lor de tot rahatul.

Nicky, DU-TE! Terenul de joacă!

Şi Nicky dispăru. Acum de mână îl ținea Helen, fata cu părul de punkistă (ce-i drept, acum mai decolorat). Helen, care îl învățase cum să se dea peste cap pe trambulină şi îi spusese „ai grijă să nu cazi şi să nu-ți spargi capul ăla prost".

Helen, DU-TE! Terenul de joacă!

Şi Helen se duse după ceilalți prieteni, iar acum Katie îl apucă de mână. Venise timpul.

De afară se auzeau focuri de armă.

Nu, te rog, fă să nu fie prea târziu!

Acesta a fost ultimul lui gând conştient. Ultimul gând conştient al persoanei Avery, apoi deveni una cu bâzâitul şi cu luminile.

Venise vremea să dea un telefon.

21

Stackhouse zări microbuzul înaintând printre copaci. Luminile de pe clădirea administrativă luceau pe elementele cromate. Se mişca foarte încet, dar venea. Îi trecu prin minte (dar prea târziu să mai poată face ceva în privința asta – oare nu aşa se întâmpla întotdeauna?) că poate băiatul nici nu mai avea la el stick-ul, că îl lăsase la polițista Wendy sau că îl ascunsese undeva, pe drumul dintre aeroport şi Institut, iar apoi eroul ăla care nu înțelegea nimic din ce se întâmplă o sunase pe polițistă ca să-i spună unde era.

Dar ce aş fi putut să fac eu în privința asta? se întrebă din nou Stackhouse. *Nimic*.

Microbuzul apăru în capătul aleii. Stackhouse rămase la locul lui dintre autobuzul şcolar şi stâlp, cu brațele întinse, ca Iisus pe cruce. Bâzâitul devenise aproape asurzitor, iar el se întrebă dacă Rosalind încă era la post ori dacă fusese obligată să fugă de acolo. Se gândi şi la Gladys, sperând că era pregătită să prepare soluția.

Miji ochii, dorind să vadă cine se afla la volan. Imposibil. Şi ştia că nici Doug şi Chad nu vedeau nimic prin sticla fumurie din spatele maşinii, însă parbrizul era transparent şi, când microbuzul se apropie la vreo douăzeci de metri de el – puțin cam prea mult pentru gustul lui – observă pe fruntea şoferului banda reglabilă a şepcii întoarse. Atunci luă mâna de pe stâlp. Şoferul începu să clatine frenetic din cap. Cu o mână ținea volanul, iar pe cealaltă şi-o lipise de parbriz, făcându-i semn să se oprească. Atunci Stackhouse înțelese că fusese păcălit. Trucul era la fel de simplu

ca şanțul săpat pe sub gard de un copil care voia să evadeze. Şi la fel de eficace.

La volan nu era tâmpitul ăla care se credea erou, ci doamna Sigsby.

Microbuzul opri din nou, apoi începu să dea cu spatele.

– Îmi pare rău, Julia, dar n-am încotro, murmură el şi ridică mâna.

Începu să se tragă. În spatele Jumătății Anterioare, Gladys Hickson luă acoperitorile de pe două găleți mari, pline cu înălbitor şi poziționate sub conducta care aerisea Jumătatea Posterioară şi galeria de acces. Ținându-şi respirația, vărsă în ele sticlele cu detergent pentru toaletă, amestecă soluția cu o coadă de mop, acoperi gălețile şi gura conductei cu o prelată, după care o luă la fugă pe acoperiş spre Aripa de Est a Jumătății Posterioare. O ardeau cumplit de tare ochii, însă ceva i se părea şi mai îngrozitor: acoperişul începuse să se mişte sub ea.

22

– *Nu, Trevor, nu!* zbieră doamna Sigsby, clătinând din cap cât putea de tare.

Din spate, Tim o văzu că ridică o mână şi o lipeşte de parbriz. Cu cealaltă băgă microbuzul în marşarier.

Acesta abia se mişcă din loc, când începu să se tragă în ei din dreapta, din pădure; din față şi – Tim era aproape sigur – de undeva de sus. În parbriz apărură câteva găuri. Sticla căpătă o culoare lăptoasă şi se încovoie spre interior. Scoțând țipete înăbuşite, doamna Sigsby tresărea şi se bâțâia ca o marionetă de fiecare dată când o lovea câte un glonț.

– Stai jos, Luke! îi strigă Tim băiatului care voia să iasă de sub el. *Stai jos!*

Gloanțele perforară şi geamurile din spate. Spatele lui Tim se acoperi de cioburi. Pe spătarul scaunului din față şiroia sângele. În ciuda bâzâitului care părea să se audă din toate direcțiile, Tim reuşea să desluşească vâjâitul înfundat al gloanțelor care treceau pe deasupra.

Mai desluşi şi zgomotul ascuțit pe care îl făceau lovind metalul. Capota microbuzului se ridică brusc. Tim se pomeni – complet aiurea în acele împrejurări – amintindu-şi de ultima scenă dintr-un vechi film cu bandiți: Bonnie Parker şi Clyde Barrow dansând dansul morții cu gloanțele şuierând în jurul lor, găurindu-le maşina, sfârtecându-le trupurile. Indiferent care fusese planul lui Luke, acesta eşuase lamentabil. Doamna Sigsby murise: îi vedea sângele împrăştiat pe ce mai rămăsese din parbriz. Urmau ei.

Şi chiar atunci auzi urlete din față şi strigăte din dreapta. Alte două gloanțe intrară prin latura dreaptă a microbuzului. Unul dintre ele îi atinse gulerul din zbor. Acestea au fost ultimele. Nu mai auzea decât un vuiet enorm şi asurzitor.

– Lasă-mă să mă ridic! gâfâi Luke. Nu mai am aer!

Tim se ridică de pe băiat şi se uită printre cele două scaune din față. Era perfect conştient că ar putea fi oricând împuşcat în cap, însă trebuia să vadă. Se ridică şi Luke lângă el. Tim vru să-i spună să n-o facă, dar cuvintele i se stinseră pe buze.

Nu se poate, îşi zise el. *Nu poate să fie adevărat*.

Numai că era.

23

Avery şi ceilalți copii stăteau în cerc în jurul telefonului cel mare, dar nu-l vedeau prea bine din cauza Luminilor Stasi, atât de strălucitoare, atât de frumoase.

Bățul de artificii, îşi spuse Avery. *Acum facem bățul de artificii.*

Acesta se întrupă din lumini, înalt de trei metri şi scuipând scântei în toate direcțiile. Mai întâi, se clătină înainte şi înapoi, dar apoi mințile copiilor preluară controlul asupra lui și bățul de artificii lovi receptorul uriaş al telefonului, dărâmându-l din furcă. Din el țâşniră o mulțime de voci, care puneau aceeaşi întrebare în toate limbile pământului: *Alo, mă auzi? Alo, eşti acolo?*

DA, răspunseră copiii Institutului, apoi, într-un singur glas: *DA, VĂ AUZIM! ACȚIONAȚI ACUM!*

Îi auziră copiii care stăteau în cerc în Parcul Național Sierra Nevada din Spania. Îi auziră micuții prizonieri bosniaci care stăteau în cerc în Alpii Dinarici. Îi auziră copiii olandezi care săteau în cerc pe insula artificială Pampus, de la intrarea în portul Amsterdam. Îi auziră copiii germani care stăteau în cerc în pădurile din munții Bavariei.

Îi auziră şi cei din Pietrapertosa, Italia.

Şi cei din Namwon, Coreea de Sud.

Şi cei aflați la zece kilometri distanță de Cherski, oraşul-fantomă din Siberia.

Îi auziră, le răspunseră, se contopiră.

24

Kalisha şi ceilalți ajunseră la uşa încuiată care îi despărțea de Jumătatea Anterioară. Acum auzeau foarte clar focurile de armă, pentru că bâzâitul se oprise brusc, de parcă undeva aparatul care îl făcea fusese scos din priză.

Ba nu, încă există, îşi spuse Kalisha. *Însă nu pentru noi.*

Din pereți izbucniră gemete puternice, aproape omeneşti, apoi uşa din oțel dintre galeria de acces şi Nivelul F al Jumătății Anterioare zbură în exterior peste Rosalind Dawson, strivind-o şi omorând-o pe loc. Uşa deformată ateriză apoi lângă ascensor. Plasa din sârmă care proteja tuburile de neon din tavan se ondula, aruncând umbre ciudate, ca acelea pe care le vezi sub apă.

Gemetele se înteţiră, venind acum din toate direcţiile. Parcă întreaga clădire ar fi vrut să se dărâme. În microbuz, Tim se gândea la filmul *Bonnie şi Clyde.* Kalisha se gândea la povestirea lui Poe despre prăbuşirea Casei Usher.

Hai! le transmise ea celorlalţi. *Repede!*

Trecură în fugă pe lângă uşa distrusă şi pe lângă femeia din balta de sânge.

George: *Ce-ar fi să mergem cu liftul? E acolo!*

Nicky: *Eşti nebun? Nu ştiu ce se întâmplă, dar eu nu intru în niciun lift!*

Helen: *E cutremur?*

– Nu, spuse Kalisha.

Este un cutremur al minţilor. Nu ştiu cum reuşesc…

– …cum reuşesc, dar asta e…

Inspiră şi simţi un gust caustic. Îi veni să tuşească.

Helen: *E ceva în aer.*

– Mi se pare că-i un fel de otravă, spuse Nicky. *Nenorociţii nu vor să înceteze.*

Kalisha împinse uşa care dădea spre scară şi începură să urce. Deja tuşeau toţi. Între Nivelul D şi Nivelul C, scara începu să se zgâlţâie sub ei. Pereţii se crăpară. Neoanele se stinseră şi se aprinseră luminile de urgenţă – galbene şi fără putere. Kalisha se opri, se aplecă, încercă să vomite, nu reuşi, apoi porni din nou.

George: *Ce o să se întâmple cu Avery şi cu restul copiilor care au rămas jos? O să se sufoce!*

Nicky: *Şi cum rămâne cu Luke? E aici? Mai trăieşte?*

Kalisha nu ştia. Tot ce ştia ea acum era că trebuiau să iasă de acolo înainte să se asfixieze sau înainte să fie striviţi, în caz că Institutul avea să facă implozie.

Clădirea se zgudui îngrozitor de tare, iar scara se înclină mult spre dreapta. Kalisha se gândi înspăimântată ce ar fi făcut acum dacă ar fi fost în ascensor.

Nivelul B. Kalisha gâfâia rău de tot, dar aerul era mai curat aici şi a fost în stare să se mişte mai repede. Acum se bucura că nu căpătase deprinderea fumatului, măcar atât. Gemetele din pereţi deveniseră un fel de ţipăt surd. Acum auzea pocnete metalice şi presupunea că se dezmembrau ţevile şi cablurile electrice.

Se dezmembra *totul.* Îşi aduse aminte de un filmuleţ văzut cândva pe YouTube, o chestie absolut înfiorătoare, dar de la care nu-şi putuse lua ochii: un dentist care făcea o extracţie cu forcepsul. Dintele se clătina, încercând să rămână în gingie; sângele ţâşnea din jurul lui; apoi dintele scos, cu rădăcinile mişcându-se bezmetice. Parcă la fel se petreceau lucrurile şi acum.

Ajunse la uşa de la parter, dar uşa era înclinată într-o parte, ca un beţiv. O împinse, dar aceasta nu vru să se deschidă. Nicky veni lângă ea şi împinseră amândoi. Degeaba. Podeaua se ridică

sub tălpile lor, apoi bufni tare când se lăsă la loc. Se desprinse o bucată din tavan, căzu pe trepte şi se rostogoli, sfărâmându-se.

– O să ne strivească, dacă nu ieşim! strigă ea.

Nicky: *George! Helen!*

Întinse mâinile. Scara era îngustă, dar toți patru reuşiră să se înghesuie cumva în fața uşii, umăr la umăr. Părul lui George îi intrase Kalishei în ochi. Răsuflarea lui Helen, mirosind acru a teamă, îi intra în nări. Bâjbâind, reuşiră să se prindă de mâini. Punctele apărură şi uşa se deschise scârțâind amarnic şi luând cu ea o bucată din cadru. Dincolo de ea era coridorul cu fostele lor camere, acum înclinat şi el într-o parte. Kalisha ieşi prima pe uşa strâmbată, repezindu-se înainte ca un dop dintr-o sticlă de şampanie. Se prăbuşi în genunchi şi se tăie la mână într-un ciob de la tuburile de neon, căzute pretutindeni. Pe un perete – strâmb, dar fără să fi căzut încă – era posterul cu cei trei copii care alergau pe o pajişte, cel care îți spunea că aşa arată o altă zi în paradis.

Kalisha se ridică în picioare, se uită în jur şi-i văzu pe ceilalți trei făcând acelaşi lucru. O luară împreună la fugă spre sala cea mare, trecând pe lângă camerele unde nu avea să mai locuiască niciun copil răpit de acasă. Niciodată. Uşile se deschideau şi se închideau la loc, aidoma unor nebuni care aplaudă frenetic, fără să ştie de ce. Câteva dintre automatele de la cantină se răsturnaseră, împrăştiindu-şi marfa pe jos. Aerul era plin de mirosul înțepător al alcoolului din sticluțele sparte. Uşa care dădea spre terenul de joacă era deformată, dar închisă, însă geamul era spart şi pe acolo intrau adierile dulci şi proaspete ale sfârşitului de vară. Kalisha întinse mâna spre uşă şi încremeni. O clipă păru să uite cu totul de clădirea care avea să se prăbuşească peste ei.

Primul ei gând a fost că ceilalți reuşiseră să scape şi ei, poate pe cealaltă uşă a galeriei. Uite-i: Avery, Iris, Hal, Len, Jimmy, Donna şi restul copiilor din Pavilionul A. Apoi înțelese că nu pe ei îi vedea, ci proiecțiile lor. Avatarurile. Tot un avatar era şi telefonul ăla uriaş în jurul căruia făcuseră ei cerc. Altminteri ar fi trebuit să dărâme trambulina şi plasa de badminton, însă amândouă erau la locurile lor, plus că vedea gardul *prin* telefon, nu numai pe lângă el.

Imediat dispărură şi ceilalți copii, şi telefonul şi îşi dădu seama că podeaua se umfla iarăşi, însă acum nu mai bufnea şi nu se mai lăsa la loc. Mai vedea o groapă tot mai mare între sală şi marginea terenului de joacă. Deocamdată nu avea decât vreo douăzeci de centimetri, dar continua să crească, aşa că trebui să sară peste ea ca să iasă.

– Haide! le strigă celorlalți. Mai repede! Până nu e prea târziu!

25

Stackhouse auzi strigătele de pe acoperişul clădirii administrative şi imediat se opriră şi focurile de armă de acolo. Se întoarse şi văzu ceva ce nu putu să înțeleagă în primele momente: Jumătatea Anterioară se ridica. Pe acoperişul ei luminat de lună, se clătina o siluetă cu mâinile întinse, încercând să-şi țină echilibrul. Gladys.

Nu se poate întâmpla aşa ceva! îşi zise el.

Dar se întâmpla. Jumătatea Anterioară se ridica, desprinzându-se de sol în pocnete şi scrâşnete înfiorătoare. Forma ei acoperi luna, apoi se înclină ca botul unui elicopter uriaş, rămas fără combustibil. Gladys căzu de pe acoperiş. Stackhouse îi auzi țipătul, apoi nu o mai văzu – dispăruse în întuneric. Pe acoperişul clădirii administrative, Zeke şi doctorița Richardson aruncaseră armele şi se țineau de parapet uitându-se în sus, la scena aceea ca desprinsă dintr-un coşmar: o clădire care se înălța încet spre cer, împrăştiind cioburi de sticlă şi bucăți de ciment şi trăgând după ea gardul terenului de joacă. Din partea ei inferioară curgea apa rămasă în țevile crăpate.

Automatul de țigări se rostogoli pe uşa spartă a sălii şi se prăbuşi pe teren. Dacă nu l-ar fi tras Nicky la o parte, cu siguranță că l-ar fi strivit sub el pe George Iles, care căsca gura uluit la scena de film SF din fața lui.

Cu capetele ridicate, gurile căscate şi armele uitate în mâinile blegi, bucătarul Doug şi îngrijitorul Chad ieşiră din spatele copacilor. Poate presupuneau că muriseră toți pasagerii din microbuzul ciuruit de gloanțe, dar, cel mai probabil, uitaseră cu totul de asta.

Acum, baza Jumătății Anterioare ajunsese deasupra acoperişului de la clădirea administrativă. Se mişca cu grația maiestuoasă şi greoaie a unei corăbii britanice cu pânze din secolul al XVIII-lea, când nu adia vântul. Izolațiile şi cablurile, unele încă scoțând scântei, se bălăbăneau ca nişte cordoane ombilicale tăiate. O bucată de țeavă, ieşită în afară, zgâria carcasa unor tuburi de ventilație. Grecul Zeke şi doctorița Felicia Richardson o văzură apropiindu-se de ei şi o luară la fugă înapoi, spre trapa pe unde ieşiseră. Zeke reuşi să ajungă la timp, dar doctorița Richardson, nu. Încercă să se protejeze, acoperindu-şi capul cu mâinile într-un gest instinctiv şi vrednic de plâns.

Acela a fost momentul când galeria de acces, şubrezită în urma anilor de neglijare şi a levitației apocaliptice a Jumătății Anterioare, se prăbuşi, strivind sub ea copiii care deja mureau din cauza intoxicației cu clor şi a supraîncărcării mentale, însă aceştia rămaseră în cerc până la capăt, iar când tavanul cădea peste ei, Avery Dixon mai avu un ultim gând, foarte clar şi foarte calm: *Mi-a plăcut nespus de mult să am prieteni.*

26

Tim nu mai ştia cum coborâse din microbuz. Era mult prea ocupat încercând să înțeleagă ce vedea: o clădire uriaşă zbura prin aer şi aluneca peste o clădire mai mică, acoperind-o. Pe acoperişul acesteia din urmă era o siluetă care îşi acoperise capul cu mâinile, apoi, de undeva din spatele acestei scamatorii demne de David Copperfield, se auzi un zgomot uscat şi înfundat, ca de hârtie mototolită, se înălță un nor mare de praf… şi clădirea plutitoare se prăbuşi ca un bolovan.

Pământul se zgudui sub greutatea ei, făcându-l pe Tim să se clatine pe picioare. Clădirea mai mică, probabil unde se aflau birourile, nu avea cum să facă față unui asemenea şoc şi, într-adevăr, aceasta se sfărâmă, împroşcând în toate direcțiile fragmente de lemn, de beton şi de sticlă. Se ridică un alt nor de praf, şi mai dens, care acoperi luna. Se declanşă alarma autobuzului (pe bune, autobuzele şcolare chiar aveau chestii din astea?): *HUUUAAA-HUUUAAA-HUUUAAA.* Evident că persoana de pe acoperiş murise, iar cei care poate mai rămăseseră înăuntru fuseseră făcuți terci.

– Tim! *Tim!*

Luke îl apucase de braț şi îi arăta doi bărbați care ieşiseră din spatele copacilor. Unul încă privea buimăcit la ruinele clădirilor, dar celălalt ridica un pistol mare spre ei. Îl ridica foarte încet, ca un personaj dintr-un vis.

Tim ridică şi el arma, însă mult mai repede.

– Nu faceți prostia asta! Lăsați pistoalele jos!

Cei doi se uitară uluiți la el, după care se supuseră.

– Acum duceți-vă la stâlp!

– S-a terminat? îl întrebă unul. Te rog, spune-mi că s-a terminat!

– Cred că da, zise Luke. Acum faceți ce v-a spus prietenul meu.

Bărbații porniră. Mergeau greoi prin troienele de moloz, îndreptându-se către autobuz şi stâlpul cu steag. Luke adună armele de pe jos, îi trecu prin minte să le pună bine în microbuz, apoi îşi dădu seama că nu vor mai merge nicăieri cu vehiculul ăla ciuruit de gloanțe şi plin de sânge. Păstră un pistol automat. Pe celălalt îl azvârli printre copaci.

27

Stackhouse se uită în treacăt la Chad şi la bucătarul Doug, care se apropiau de el, apoi se întoarse să contemple ruinele vieții sale.

Dar de unde să fi ştiut? se întrebă el. *Cine ar fi putut să ştie că aveau atâta putere, încât să ridice o clădire în aer? Nimeni nu îşi imaginase aşa ceva: nici doamna Sigsby, nici Evans, nici Heckle şi Jeckle, nici Măgarul Kong – unde s-o afla el acum – şi, cu siguranță, nici eu. Am crezut că lucram cu cea mai înaltă*

tensiune posibilă, când, de fapt, n-aveam de-a face decât cu câteva scântei. Ne-am făcut de tot rahatul.

Simți o bătaie pe umăr. Se întoarse şi dădu cu ochii de eroul care habar n-avea în ce se băgase. Era lat în umeri (aşa cum trebuie să fie orice erou adevărat), însă purta ochelari, iar asta nu se potrivea clişeului.

Însă şi Clark Kent avea ochelari, îşi spuse Stackhouse.

– Eşti înarmat? îl întrebă bărbatul care se numea Tim.

Stackhouse clătină din cap şi făcu un gest moale din mână.

– Ei ar fi trebuit să se ocupe de tot.

– Mai e cineva aici în afară de voi trei?

– Nu ştiu.

Niciodată nu se mai simțise atât de obosit. *Probabil din cauza şocului*, îşi spuse el. *A şocului şi a imaginii cu clădirea care se ridicase pe cerul nopții, acoperind luna.*

– Poate mai trăiesc câțiva angajați din Jumătatea Posterioară. Poate şi doctorii de acolo, Hallas şi James, însă copiii din Jumătatea Anterioară… nu văd cum ar putea să supraviețuiască cineva după *aşa ceva.*

Şi arătă spre ruinele din jur cu brațul pe care şi-l simțea greu ca plumbul.

– Şi restul copiilor, insistă Tim. Copiii din cealaltă clădire?

– Erau în galerie, spuse Luke. *El* a vrut să-i gazeze, dar n-a mai apucat, pentru că s-a dărâmat galeria atunci când s-a ridicat Jumătatea Anterioară.

Stackhouse se gândi să nege chestia cu gazarea, dar la ce i-ar fi folosit, de vreme ce Ellis putea să-i citească gândurile. Plus că era atât de obosit, atât de epuizat.

– Şi prietenii tăi? întrebă Tim.

Luke deschise gura să spună că nu era sigur, dar probabil că muriseră şi ei. Întoarse brusc capul, de parcă l-ar fi chemat cineva, numai că el auzise doar în cap vocea aceea, pentru că Tim o auzi după câteva secunde bune.

– *Luke!*

O fată fugea spre ei peste gazonul distrus, ocolind mormanele de dărâmături. Alți trei copii veneau în spatele ei – doi băieți şi încă o fată.

– *Lukey!*

Luke alergă la prima fată şi o luă în brațe. Ajunseră şi ceilalți şi se îmbrățişară cu toții. Atunci Tim auzi din nou bâzâitul, însă la un nivel mai scăzut. Unele dintre mormanele de moloz se mişcară, bucăți de lemn şi de piatră se ridicară puțin în aer, apoi căzură la loc. Parcă le auzea şi vocile în minte, nu? Poate îşi închipuia doar că le aude, dar…

– Încă emană forță, spuse Stackhouse pe un ton nepăsător, de conversație lejeră. Îi aud. Îi auzi şi tu. Ai grijă! Efectul creşte treptat. I-a transformat pe Hallas şi James în Heckle şi Jeckle.

Scoase un singur hohot de râs scrâşnit şi adăugă:

– Două coțofene din desenul ăla animat, cu diplome în medicină.

Tim îi ignoră remarca şi lăsă copiii să se bucure de revedere, că nimeni de pe pământ nu merita asta mai mult decât ei, iar el stătea cu ochii la cei trei adulți care supraviețuiseră dezastrului, chiar dacă nu dădeau semne că ar fi avut de gând să-i facă probleme.

– Ce să fac cu voi, ticăloşilor? întrebă Tim.

De fapt, nu vorbea cu ei, ci doar gândea cu glas tare.

– Te rog, nu ne omorî! se milogi Doug, arătând spre copiii încă îmbrățișați. Eu le-am dat de mâncare. Eu i-am ținut în viață.

– În locul tău, dacă aş vrea să rămân în viață, nu m-aş apuca să caut scuze pentru ce-am făcut, spuse Tim. Cel mai înțelept lucru pe care l-ai putea face ar fi să-ți ții gura.

Şi se întoarse spre Stackhouse.

– Înseamnă că nu vom mai avea nevoie de autobuzul ăla, dacă i-ați omorât pe copii…

– *Noi* n-am…

– Eşti surd? Am zis să taci!

Stackhouse descifră expresia de pe chipul bărbatului. Nu avea nicio legătură cu eroismul, prost înțeles sau altcumva, dar avea legătură cu moartea, aşa că tăcu.

– Avem nevoie de o maşină ca să plecăm de aici, zise Tim, pentru că nu vreau să vă mân prin pădure până la sătucul ăla despre care mi-a vorbit Luke. A fost o zi lungă şi grea. Ai vreo sugestie?

Stackhouse nu părea să-l fi auzit. Stătea cu ochii la ruinele Jumătății Anterioare şi la resturile clădirii administrative strivite sub ea.

– Toate astea! se minună el. Toate astea din cauza unui băiețel care a reuşit să fugă.

Tim îl lovi cu piciorul în gleznă, dar nu prea tare.

– Fii atent la mine, nenorocitule! Cum îi scoatem pe copiii ăştia de aici?

Stackhouse nu-i răspunse. Nu-i răspunse nici bărbatul care pretindea că le dăduse de mâncare celor mici, dar începu să vorbească celălalt bărbat, cel îmbrăcat în uniformă de infirmier.

– Mă laşi să plec, dacă îți dau o idee?

– Cum te cheamă?

– Chad, domnule. Chad Greenlee.

– Depinde de cât de bună e ideea ta, Chad.

28

Ultimii supraviețuitori ai Institutului se îmbrățişau iar şi iar. Luke avea sentimentul că ar putea să stea întreaga viață în brațele prietenilor săi şi tot nu s-ar fi săturat, pentru că nu se aşteptase să-i mai revadă vreodată. Acum nu aveau nevoie de nimic altceva decât de ce se afla în interiorul cercului strâmt, pe care-l făcuseră

pe gazonul devastat. Voiau doar să se simtă alături. Lumea cu toate problemele ei putea să se ducă dracului.

Avery?

Kalisha: *Mort. El şi ceilalți. Când s-a prăbuşit galeria peste ei.*

Nicky: *E mai bine aşa, Luke. Nu ar mai fi fost acelaşi. Nu ar mai fi fost el însuşi. Ce a făcut, ce au făcut* toți… *l-ar fi distrus complet, aşa cum i-a distrus pe toți ceilalți.*

Şi copiii din Jumătatea Anterioară? Mai trăieşte cineva de acolo? Dacă da, trebuie să…

Kalisha clătină din cap şi îi răspunse printr-o imagine, nu prin cuvinte ca până atunci: cadavrul lui Harry Cross, din Selma, Alabama, băiatul care murise în cantină.

Luke o apucă pe Sha de umeri. *Toți? Vrei să spui că pe toți i-au apucat convulsiile şi au murit* înainte *să se prăbuşească aia peste ei?*

Şi făcu un semn spre resturile Jumătății Anterioare.

– Cred că atunci când s-a ridicat, spuse Nicky, atunci când Avery a vorbit la telefonul cel mare.

Îşi dădu seama că Luke nu înțelegea nimic şi adăugă: *Atunci când li s-au alăturat şi ceilalți copii.*

– Copiii de departe, zise şi George, de la celelalte Institute. Copiii din Jumătatea Anterioară erau prea… nu ştiu cuvântul.

– Prea vulnerabili, îl ajută Luke. Asta spui. Erau vulnerabili.

– Sunt convinsă că vedeau punctele când au murit, şopti Helen. Groaznic!

Răspunsul lui Luke a fost protestul copilăresc la care adulții zâmbesc cu cinism şi pe care doar alți copii îl pot înțelege : *Nu-i drept! Nu-i drept!*

Nu, îl aprobară toți. *Nu este.*

Se desprinseră din îmbrățişare. În lumina prăfuită a lunii, Luke se uită la fiecare în parte: Helen, George, Nicky… şi Kalisha. Îşi aminti că, în ziua când o cunoscuse, fata se prefăcea că fumează o bomboană în formă de țigară.

George: *Ce urmează acum, Lukey?*

– Tim trebuie să ştie, răspunse Luke, sperând că aşa era.

29

Chad îi conduse pe lângă clădirile distruse. Stackhouse şi bucătarul Doug se târau apatici şi cu capetele în jos, în spatele lui. Apoi venea Tim, cu arma în mână. Luke şi prietenii lui mergeau în urma lui Tim. Greierii, amuțiți de vuietul dezastrului, îşi reîncepuseră țârâitul.

Chad se opri la marginea unui drum asfaltat, pe care erau parcate bară la bară vreo şase automobile şi trei sau patru camionete, printre ele şi o dubiță Toyota, pe a cărei latură scria – nicio surpriză aici – MAINE PAPER INDUSTRIES. Întinse mâna spre ea şi întrebă.

– Ce părere ai de aia, domnule? Îți convine?

Lui Tim îi convenea, cel puțin pentru început.

– Unde-s cheile?

– Dubele astea de mentenanță sunt folosite de toată lumea, așa că lasă cheile în buzunarul parasolarului.

– Vrei să verifici, Luke? îi ceru Tim.

Luke se duse la mașină; ceilalți copii se luară după el, de parcă n-ar fi suportat să fie despărțiți nici măcar o secundă. Luke deschise portiera și lăsă în jos parasolarul. Îi căzu ceva în palmă. Îi arătă lui Tim cheile.

– Bravo! spuse acesta. Acum deschide ușa din spate! Scoateți tot dinăuntru!

De treaba asta se ocupară băiatul mai mare, pe care-l chema Nick, și băiatul mai micuț, pe care îl chema George. Amândoi descărcară din dubă greble, sape, o cutie cu scule și câțiva saci cu îngrășământ. Stackhouse se așeză pe iarbă și își puse capul pe genunchi. Gest extrem de trist, prin care își recunoștea înfrângerea, însă lui Tim nu-i părea rău pentru el. Îl bătu pe umăr – un pic cam tare.

– Plecăm!

Stackhouse nu se uită la el.

– Unde? Parcă puștiul zicea ceva despre Disneyland.

Și mai hohoti o dată cu infinită amărăciune.

– Nu-i treaba ta, dar eu am o curiozitate. *Tu* unde ai să te duci?

Stackhouse nu-i răspunse.

30

În spatele dubiței nu erau scaune, prin urmare copiii au stat cu rândul pe scaunul din față. Kalisha a fost prima. Luke s-a înghesuit pe podeaua metalică între ea și Tim. Nicky, George și Helen stăteau lângă ușile din spate, privind prin geamurile mici și murdare la lumea pe care nu se așteptaseră s-o mai vadă vreodată.

Luke: *De ce plângi, Kalisha?*

Fata îi răspunse, apoi repetă cu voce tare ca să afle și Tim:

– Pentru că totul este atât de frumos. Chiar dacă-i întuneric, tot frumos este. Păcat că nu-i și Avery cu noi ca să se bucure de toată frumusețea asta.

31

Zorii zilei nu erau încă decât un zvon pe linia orizontului, când Tim intră pe Autostrada 77. Băiatul pe care îl chema Nicky luă locul Kalishei pe scaunul din față. Luke se duse în spate cu fata și acum toți cei patru copii dormeau ghemuiți unul în altul, ca niște cățeluși. Și Nicky părea că doarme, pentru că i se lovea ușor capul de geam la fiecare hurducătură a dubiței.

După ce văzu indicatorul care anunța că mai aveau optzeci de kilometri până la localitatea Millinocket, Tim se uită la telefon și

observă că avea cât de cât semnal şi încă nouă la sută baterie, aşa că o sună pe Wendy. Tânăra răspunse imediat. Voia să ştie dacă el era bine. Îi răspunse că era. Ea îl întrebă apoi şi dacă Luke era bine.

– Da. Doarme. Avem încă patru copii cu noi. Mai erau şi alții – nu ştiu câți, dar destul de mulți, însă nu mai sunt în viață.

– Au murit? Doamne, Tim, ce s-a întâmplat?

– Nu pot să-ți spun acum. Am s-o fac la un moment dat şi tu chiar s-ar putea să mă crezi, numai că acum sunt undeva, pe coclauri, şi n-am decât vreo treizeci de dolari în portofel şi nu îndrăznesc să-mi folosesc cardurile. E un dezastru la Institut şi nu vreau să las nicio urmă. Plus că sunt al dracului de obosit. Partea bună e că duba asta are jumătate de rezervor de benzină. Partea proastă e că eu am rămas fără combustibil. Şi mă văicăresc ca o babă şchioapă, corect?

– Ce… ai… poate…

– Wendy, nu te mai aud. Dacă tu mă auzi, să ştii că o să te sun din nou. Şi să mai ştii că te iubesc.

Habar n-avea dacă Wendy auzise ultima parte şi nici ce părere avea despre declarația lui, pentru că nu-i mai spusese niciodată că o iubeşte. Închise telefonul şi îl puse în torpedou, alături de Glock-ul lui Tag Faraday. Tot ce se întâmplase în DuPray i se părea ca din altă viață, o viață trăită de altcineva. Acum doar copiii aceia mai contau şi ce anume avea să facă cu ei.

Mai conta şi dacă erau urmăriți sau nu.

– Tim?

Se uită mirat la Nicky.

– Credeam că dormi.

– Nu. Mă gândeam. Pot să-ți spun ceva?

– Sigur. Spune-mi mai multe. Ține-mă treaz!

– Nu vreau decât să-ți mulțumesc. N-am să zic că mi-ai redat încrederea în oameni, dar ce-ați făcut tu şi Lukey… cum ați venit după noi… asta dovedeşte că aveți mult sânge în instalație.

– Auzi, puştiule? Poți să-mi citeşti gândurile?

Nick clătină din cap.

– Acum nu. Să nu-ți imaginezi nici că aş mai putea să mişc vreunul dintre ambalajele alea de bomboane de pe jos – şi înainte puteam. Poate dacă m-aş ține de mână cu ei…

Şi făcu un semn din cap spre copiii care dormeau în spatele dubei.

– Ar fi altfel. Cel puțin, pentru o vreme.

– Crezi că ai să-ți revii? Ai să fii din nou cum erai înainte?

– Habar n-am. Oricum, mie nu-mi prea pasă. Nu mi-a păsat niciodată. Nu m-au interesat decât fotbalul şi hocheiul pe asfalt, cu rolele.

Se uită mai bine la Tim.

– Măi, fratele meu, chestiile alea de sub ochii tăi nu sunt pungi, sunt saci de o tonă.

– Mi-e cam somn, recunosc, zise Tim.

Mda, şi-ar fi dorit să doarmă vreo douăsprezece ore încontinuu. Îşi aduse acum aminte de şandramaua lui Norbert Hollister, unde nu mergea televizorul, dar zburdau în voie gândacii.

– Presupun că există pe aici nişte moteluri care să nu facă parte din vreun lanț hotelier şi unde să nu mi se pună întrebări, dacă le dau bani gheață, dar mă tem că am o problemă cu banii gheață.

Nick zâmbi şi Tim văzu atunci ce tânăr frumos avea să ajungă – cu voia lui Dumnezeu – doar peste câțiva ani.

– Cred că eu şi prietenii mei ți-am putea fi de folos în privința asta. Nu sunt sută la sută sigur, dar cred că vom putea să facem ceva. Mai ai benzină până la primul oraş?

– Da.

– Să opreşti când ajungem acolo, mai zise Nicky, lipindu-şi iar capul de geam.

32

Cu puțin timp înainte de ora nouă, când sucursala din Millinocket a băncii Seaman's Trust încă nu-şi începuse programul, o funcționară – pe numele ei Sandra Robichaux – îl chemă pe director lângă ea.

– Avem o problemă, îl anunță. Uitați-vă la asta!

Femeia stătea în fața aparatului video, conectat la camera de supraveghere de la bancomat. Directorul – Brian Stearns – se aşeză alături. Camera de supraveghere nu funcționa în perioadele dintre tranzacții, adică dormea cam toată noaptea şi se trezea pe la şase, când apăreau primii clienți. Ceasul de pe ecran indica ora 5:18 a.m. Stearns văzu în înregistrare cinci persoane care se apropiau de bancomat. Patru aveau tricourile trase în sus, peste guri şi nasuri, ca personajele negative din westernurile vechi. Al cincilea îşi trăsese cozorocul şepcii peste ochi. Pe şapca aia scria clar MAINE PAPER INDUSTRIES.

– Par nişte copii!

Sandra dădu din cap.

– Dacă nu cumva or fi pitici, deşi nu prea cred, dar uitați-vă atent la chestia asta, domnule Stearns.

Copiii se luară de mâini şi formară un cerc. Imaginea se dereglă o clipă, ca din cauza unor interferențe, și imediat banii începură să se reverse prin fantă, ca din automatele de jocuri mecanice de la cazinouri.

– Ce dracu'?

Sandra clătină din cap.

– Nu ştiu *ce dracu',* dar ştiu că au scos peste două mii de dolari şi bancomatul nu ar trebui să elibereze mai mult de opt sute. Aşa e setat. Cred că ar trebui să informăm pe cineva, dar nu ştiu pe cine.

Stearns nu spuse nimic. Se uita ca hipnotizat cum îi luau banii banditii ăia mici, cel mult de vârsta unor elevi de gimnaziu.

Și apoi se făcură nevăzuți.

Undă electromagnetică de înaltă frecvență, care servește la transmiterea unui mesaj (n. tr.).

Profesorul X, din benzile desenate Marvel (n. tr.).

I shall be released, Bob Dylan (n. tr.).

PELTICUL

1

Trei luni mai târziu, într-o dimineață rece de octombrie, Tim Jamieson mergea agale pe aleea casei cunoscute drept Catawba Hill Farm, îndreptându-se către locul unde aceasta intra în Drumul Statal 12-A, din Carolina de Sud. Plimbarea dura cam multişor, pentru că aleea avea aproape opt sute de metri. Dacă ar fi fost doar un pic mai lungă, îi plăcea lui să glumească cu Wendy, ar fi putut s-o boteze Drumul statal 12-B din Carolina de Sud. Purta o pereche de jeanşi decoloraţi, bocanci murdari şi un hanorac atât de mare, că-i ajungea până la jumătatea pulpelor. Îl primise de la Luke, care-l comandase pe internet. Pe piept era un singur cuvânt, scris cu litere aurii: AVESTER. Tim nu-l cunoscuse pe Avery Dixon, dar se simţea bine că purta hanoracul. Era foarte bronzat. De vreo zece ani, Catawba nu mai era o fermă în adevăratul sens al cuvântului, însă mai existau vreo patru mii de metri pătraţi de teren agricol în spatele hambarului şi acum era perioada recoltei.

Ajunse la cutia poştală, o deschise, începu să răsfoiască prin maculatura obişnuită (se părea că nimeni nu mai primea scrisori adevărate)… şi încremeni. I se contractă stomacul, care, de-a lungul plimbării, fusese mai mult decât în regulă. Pe drum venea o maşină, iar maşina aceea încetinea, apoi trase pe dreapta. Era o maşină comună, un Malibu Chevy, pătat de zgură şi cu obişnuita cantitate de insecte strivite de mască, însă nu era vreun vecin, pentru că le cunoştea maşinile. Putea să fie un agent comercial sau cineva care se rătăcise şi voia să-l întrebe cum să ajungă la destinaţie. Tim nu-l mai văzuse niciodată pe bărbatul din spatele volanului, numai că îl aştepta. Şi acum venise.

Tim închise cutia poştală şi duse mâna la spate, ca şi cum ar fi vrut să-şi ridice mai bine cureaua de la pantaloni. Cureaua era la locul ei. La fel şi arma – un Glock care aparţinuse pe vremuri unui poliţist cu părul roşcat, pe care îl chema Taggart Faraday.

Bărbatul de la volan opri motorul şi coborî din maşină. Purta nişte blugi mult mai noi decât ai lui Tim – încă li se vedeau dungile de la cum fuseseră împăturiţi în magazin – şi o cămaşă albă, încheiată până sus. Trăsăturile lui erau deopotrivă plăcute şi banale, contradicţie imposibilă până nu dădeai cu ochii de un asemenea personaj. Avea ochi albaştri, părul blond, în nuanţa aceea nordică, aproape de alb. De fapt, arăta exact aşa cum şi-l imaginase (răposata) Julia Sigsby. Îi spuse „Bună dimineaţa“ lui Tim, iar Tim îi răspunse politicos, dar fără să-şi ia mâna de la spate.

– Tim Jamieson, da? zise străinul întinzând mâna.

Tim se uită la ea, dar nu i-o strânse.

– Da. Iar dumneavoastră?

Blondul zâmbi.

– Să zicem că mă cheamă William Smith. Ăsta-i numele scris pe permisul meu auto.

Smith se auzise bine, dar *scris* şi *permisul* se auziseră *tsscrisss* şi *permitssul*. Da, tipul se sâsâia, dar foarte puțin.

– Poți să-mi zici Bill.

– Cu ce vă pot ajuta, domnule Smith?

Bărbatul care îşi zicea Bill Smith – nume la fel de insignifiant ca maşina pe care o conducea – ridică ochii mijiți spre soarele dimineții și zâmbi uşor, de parcă ar fi analizat posibilele răspunsuri la această întrebare, toate părându-i-se extrem de satisfăcătoare, apoi se uită iarăşi la Tim. Gura lui încă zâmbea. Nu şi ochii.

– Am putea să ocolim subiectul cât doreşti, dar sunt convins că ai multă treabă de făcut, aşa că nu vreau să-ți răpesc mai mult timp decât este strict necesar. Permite-mi mai întâi să te asigur că nu vreau să-ți fac probleme, aşa că, dacă ții mâna la spate pe o armă şi nu doar pentru că te mănâncă pielea, poți s-o iei liniştit de acolo. Cred că amândoi suntem de acord că s-a tras prea mult în partea asta a lumii. Haide să mai aşteptăm un an până s-o luăm de la capăt!

Tim se gândi să-l întrebe pe domnul Smith cum dăduse de el – dar, de ce să se obosească? Nici nu ar fi fost prea greu. Catawba Farm aparținea soților Harry şi Rita Gullickson, actualmente locuind în Florida. Fiica lor avusese grijă de casă în ultimii trei ani. Şi cine ar fi putut să facă asta mai bine decât un ajutor de șerif?

În fine, *fost* ajutor de șerif care, deocamdată, încă primea salariu de la stat, însă era greu de spus ce atribuții de serviciu avea acum. Ronnie Gibson, care nu fusese prezentă în seara cu atacul doamnei Sigsby şi al echipei ei, era acum şerif interimar al Comitatului Fairlee, însă nu ştia nimeni cât avea să dureze interimatul acesta; circulau zvonuri despre mutarea secției de poliție în Dunning, oraşul învecinat, plus că, în primul şi în primul rând, Wendy nu era făcută pentru munca de poliție.

– Unde-i polițista Wendy? vru să ştie Smith. Probabil în casă, nu?

– Unde-i Stackhouse? contracară Tim. Probabil de la el ai aflat despre polițista Wendy, pentru că Sigsby e moartă şi n-avea cum să-ți spună.

Smith ridică din umeri, îşi vârî mâinile în buzunarele de la spatele jeanşilor noi, se legănă pe călcâie şi privi în jur.

– Măi, da' frumos mai e aici!

Frumosss. Însă defectul de pronunție era abia sesizabil, aproape inexistent.

Tim consideră că n-ar trebui să insiste pe chestiunea cu Stackhouse. Era evident că nu va ajunge nicăieri. De altfel, Stackhouse era de domeniul trecutului. Putea să se afle în

Brazilia, în Argentina sau în Australia. Sau poate era mort. Pe Tim nu-l interesa, iar pelticul avea dreptate: n-avea niciun rost să mai ocolească subiectul.

– Doamna polițist Gullickson este în Columbia, la o audiere cu uşile închise în legătură cu atacul din vară.

– Presupun că are o poveste pe care să i-o creadă tipii din comisie.

Pe Tim nu-l interesa să-i dezbată presupunerea.

– Şi va lua parte la câteva şedințe unde va fi discutat viitorul secției de poliție din Comitatul Fairlee, deoarece gealații tăi au distrus-o aproape în totalitate.

Smith întinse mâinile în semn de protest.

– Eu şi persoanele pentru care lucrez nu am avut nimic de-a face cu atacul ăla. Doamna Sigsby a acționat de capul ei.

Poate aşa a fost sau poate nu, ar fi vrut să-i spună Tim. *Sigsby a făcut tot ce a făcut pentru că îi era frică de tine şi de persoanele pentru care lucrezi.*

– Înțeleg că George Iles şi Helen Simms nu mai sunt aici, spuse domnul Smith.

Ssimmtsss în loc de *Simms.*

– Tânărul Iles s-a dus la unchiul său din California. Duduia Simms e la bunici, în Delaware.

Tim nu ştia de unde aflase pelticul toate acele informații – Norbert Hollister dispăruse de multă vreme, iar pe uşa zăvorâtă a Motelului DuPray apăruse un afiş cu DE VÂNZARE, care probabil că va rămâne mult timp acolo, însă ce spunea el era corect. Tim nu se aşteptase să treacă neobservați, ar fi fost o prostie din partea lui, însă nu-i plăcea deloc că domnul Smith ştia atât de multe lucruri despre copii.

– Ceea ce înseamnă că Nicholas Wilholm şi Kalisha Benson încă sunt aici. Şi Luke Ellis, firește.

Zâmbetul reapăru, însă mai forțat.

– Da, domnul Ellis, artizanul suferințelor noastre.

– Ce vrei, domnule Smith?

– Un fleac, nu cine ştie ce. Vom ajunge şi acolo. Până atunci, aş vrea să te felicit. Nu numai pentru curajul tău, evident încă din noaptea în care ai atacat Institutul aproape de unul singur, ci şi pentru precauția de care tu şi Wendy ați dat dovadă după aceea. I-ați expediat de aici, nu? Mai întâi pe Iles, cam la o lună după ce v-ați întors în Carolina de Sud, iar pe Simms, la vreo două săptămâni după el. Amândoi cu poveşti bine învățate despre cum fuseseră răpiți din motive necunoscute şi apoi eliberați… tot din motive necunoscute. Tu şi cu Wendy ați pus la cale totul, chiar dacă erați anchetați la vremea respectivă.

– De unde ştii toate astea?

Acum venise rândul pelticului să-i ignore întrebarea, dar nu conta. Tim bănuia că o parte din informații le găsise în ziare sau

pe internet. Salvarea unor copii răpiți era întotdeauna o ştire de primă pagină.

– Când vor pleca Wilholm şi Benson?

Tim se gândi puțin şi hotărî să-i răspundă.

– Nicky pleacă vinerea asta, la unchiul şi mătuşa lui din Nevada. Fratele lui este deja acolo. Pe Nick nu-l bucură deloc aranjamentul ăsta, dar înțelege că nu poate rămâne aici. Kalisha va mai sta cu noi o săptămână sau două. Sora ei, mai mare cu doisprezece ani decât ea, locuieşte în Houston. Kalisha abia aşteaptă să o revadă.

Parțial adevărat, parțial nu. Kalisha suferea şi ea de Sindrom Posttraumatic, la fel ca restul copiilor.

– Şi poveştile lor vor rezista în fața verificărilor făcute de poliție?

– Da. Poveştile sunt destul de simple şi toți se tem de ce ar putea să pățească dacă ar spune adevărul.

Făcu o pauză şi apoi adăugă:

– Nu că i-ar crede cineva.

– Şi tânărul Ellis? Cu el ce planuri ai?

– Luke rămâne cu mine. Nu are rude apropiate şi nu are unde să se ducă. Deja şi-a reluat studiile. Băiatul suferă, domnule Smith. După părinții lui, după prietenii lui.

Se opri din nou şi se uită atent la bărbatul blond.

– Bănuiesc că suferă şi după copilăria pe care tu şi ai tăi i-ați răpit-o.

Se aşteptă să primească un răspuns, dar Smith nu spuse nimic.

– Până la urmă, continuă Tim, dacă vom reuşi să concepem o poveste convingătoare, poate că se va întoarce la şcoală. Fusese acceptat la două facultăți – la Emerson şi la MIT. Este un copil extrem de inteligent.

După cum prea bine ştii şi tu… însă nu era nevoie să adauge asta.

– Ascultă, domnule Smith… ție măcar îți pasă de soarta lor?

– Nu, nu prea mult, răspunse blondul, scoțând din buzunarul de la piept un pachet de țigări. Vrei una?

Tim clătină din cap.

– Nici eu nu fumez prea des, spuse domnul Smith, dar fac şedințe de corectare a pronunției cu un logoped şi mă tratez cu câte o țigară atunci când sunt în stare să-mi controlez defectul într-o conversație, mai cu seamă într-una atât de lungă şi de aprinsă ca a noastră. Ai observat că vorbesc peltic?

– Aproape insesizabil.

Domnul Smith dădu încântat din cap şi îşi aprinse țigara. Aerul rece al dimineții se umplu de mirosul dulceag al fumului. Miros caracteristic tuturor plantațiilor de tutun… deşi în zonă nu se mai cultiva aşa ceva încă din anii optzeci.

– Sper că îşi vor ține gura. Dacă unul singur va vorbi, vor avea de suferit toți cinci. Indiferent de imaginile alea de pe stick-ul de

memorie pe care pretinzi că l-ai deține. Nu toți… oamenii… mei… cred că ar exista cu adevărat.

Tim zâmbi – dar fără să-şi dezvelească dinții.

– Nu aş recomanda… oamenilor… tăi… să mă pună la încercare.

– Înțeleg ce vrei să zici, dar tot cred că n-ar fi bine ca aceşti copii să se apuce să vorbească despre aventurile lor în pădurile din Maine. Dacă ții legătura cu domnul Iles şi cu duduia Simms, te rog să le transmiți acest sfat. Sau poate Wilholm, Benson şi Ellis pot comunica în alt fel cu ei.

– Te referi la telepatie? Nu mi-aş face iluzii. Copiii au revenit la stadiul în care erau înainte să fie răpiți de oamenii tăi. La fel şi în cazul telekineziei.

Tim nu făcea decât să-i spună lui Smith ce îi spuseseră şi lui copiii, numai că nu prea era sigur că acesta ar fi fost adevărul. Tot ce ştia precis era că bâzâitul ăla oribil dispăruse de tot.

– Spune-mi ceva, domnule Smith. Ce poveste ați născocit *voi* ca să mușamalizați toată afacerea? Sunt curios.

– Şi curios ai să rămâi şi mai departe, zise blondul, însă îți *pot* spune că nu ne ocupam doar de Institutul din statul Maine. Existau încă douăzeci de asemenea structuri în alte părți ale globului şi niciuna dintre ele nu mai funcționează în prezent. Două Institute – din țări unde supunerea oarbă este inoculată copiilor aproape de la naştere – au mai rezistat vreo şase săptămâni, după care în ambele au avut loc sinucideri în masă.

Tsssinuțideri.

Sinucideri sau crime în masă? se întrebă Tim, dar nu avea de gând să abordeze acest subiect. Îşi dorea să scape cât mai repede de individul ăla sinistru.

– Tânărul domn Ellis ne-a distrus complet cu ajutorul tău, cu ajutorul tău neprecupețit. Sună melodramatic, sigur că da, dar acesta este adevărul.

– Chiar crezi că-mi pasă? îl întrebă Tim. Sunteți ucigaşi de copii. Dacă există iadul, fix acolo o să vă duceți.

– În vreme ce tu, domnule Jamieson, eşti convins că ai să ajungi în rai, de asemenea presupunând că ar exista şi el. Cine ştie? Poate nu te înşeli. Ce fel de Dumnezeu ar fi acela care să întoarcă spatele unui om care sare în ajutorul unor copilaşi lipsiți de apărare? Dacă mi-este permis să citez vorbele lui Iisus pe cruce, atunci, îți spun că vei fi iertat pentru că nu ştiai ce faci.

Îşi aruncă țigara şi continuă:

– Însă eu am să-ți spun ce ai făcut. Ăsta-i motivul pentru care am venit aici, cu consimțământul partenerilor mei. Din cauza ta şi a lui Ellis, lumea este acum în pragul sinuciderii.

Sinuciderii – foarte clar şi corect pronunțat.

Tim nu spuse nimic şi îl aşteptă să explice.

– Primul Institut, deşi, la vremea respectivă nu se numea astfel, a luat ființă în Germania Nazistă.

– Oare de ce nu mă surprinde asta? spuse Tim.

– Oare de ce te repezi să acuzi? Naziştii au descoperit fuziunea nucleară înaintea americanilor. Au creat antibiotice folosite şi astăzi. Şi-au adus un mare aport la inventarea rachetelor teleghidate. Anumiți oameni de știință germani, beneficiind de susținerea înflăcărată a lui Hitler, au făcut experimente prin care voiau să dovedească existența percepțiilor extrasenzoriale și, aproape din întâmplare, au descoperit că grupurile de copii dotați cu asemenea abilități ar putea să-i facă pe unii oameni enervanți – care reprezintă obstacole în calea progresului, am putea spune – să nu mai fie enervanți. Copiii cu asemenea abilități s-au isprăvit în 1944, pentru că nu exista atunci nicio metodă sigură, nicio metodă ştiințifică, de a-i înlocui după ce deveneau… „legume“… ca să folosesc jargonul Institutului. Testul cel mai eficace pentru descoperirea abilităților paranormale în stare latentă a apărut mai târziu. Ştii care-i testul ăsta?

– BDNF-ul. Testul pentru stabilirea valorii pe care o are factorul neurotrofic derivat din creier. Luke zicea că ăsta era markerul.

– Mda, isteț băiat! Foarte isteț! Toți cei implicați îşi doresc acum să nu se fi atins de el. Plus că BDNF-ul lui nici nu era prea mare.

– Îmi imaginez că şi Luke îşi doreşte să fi fost lăsat în pace și să nu-i fi fost uciși părinții. Haide, spune mai departe tot ce ai de spus!

– În regulă. Au fost mai multe întruniri, atât înainte, cât şi după Al Doilea Război Mondial. Dacă ai fost atent la orele de istorie de la şcoală, poate că mai ții minte unele dintre ele.

– Îmi amintesc de cea de la Yalta, spuse Tim, unde s-au întâlnit Roosevelt, Churchill şi Stalin ca să-şi împartă lumea între ei.

– Da, conferința aia este cea mai cunoscută, însă cea mai importantă a avut loc la Rio de Janeiro, însă fără participarea niciunui guvern… dacă nu cumva am putea să dăm denumirea de „guvern din umbră“ persoanelor care s-au întrunit acolo şi tuturor succesorilor lor de-a lungul anilor. Ei – *noi* – ştiam despre povestea cu copiii din Germania şi ne-am hotărât să găsim alții ca ei. Prin 1950 am înțeles utilitatea BDNF-ului și am început să construim Institutele, unul câte unul, în locuri cât mai izolate cu putință. Ne-am îmbunătățit tehnicile. Institutele astea au existat mai bine de şaptezeci de ani şi, după socoteala noastră, au salvat lumea de holocaustul nuclear de peste cinci sute de ori.

– Absurd! spuse cu asprime Tim. E o glumă proastă.

– Câtuşi de puțin. Să-ți dau un exemplu. Chiar atunci când şi-au început revolta copiii de la Institutul din Maine – revoltă care s-a răspândit ca un virus la celelalte Institute –, ei lucrau la anihilarea unui evanghelist pe nume Paul Westin. Trebuiau să-l facă să se sinucidă. Din cauza lui Luke Ellis, Paul Westin încă

trăieşte. Peste zece ani va deveni mâna dreaptă a unui domn cam bisericos, care va ajunge ministrul american al Apărării. Westin îl va convinge pe acest ministru că războiul este iminent, ministrul îl va convinge de acelaşi lucru pe preşedinte, iar asta va avea drept consecință lansarea unui atac nuclear preventiv. De fapt, va fi vorba despre o singură rachetă, dar suficient să producă efectul dominoului. Partea aceasta nu o mai putem anticipa.

– În niciun caz n-aveți de unde să ştiți toate lucrurile astea.

– Cum crezi că ne alegeam copiii, domnule Jamieson? Le trăgeam numele la sorți?

– Cu ajutorul telepatiei, aşa cred.

Domnul Smith părea un profesor îngăduitor, care avea de-a face cu un elev bătut în cap.

– Copiii cu abilități telekinetice mută obiectele, iar cei cu abilități telepatice citesc gândurile celorlalți oameni, dar nici unii şi nici alții nu sunt capabili să prevadă viitorul.

Îşi scoase iarăşi pachetul cu țigări şi întrebă:

– Sigur nu vrei una?

Tim clătină din cap.

Smith îşi aprinse țigara.

– Sunt rari copiii ca Luke Ellis şi Kalisha Benson, dar sunt alții şi mai rari decât ei. Mai valoroşi decât cel mai prețios metal din câte există. Şi ce avantaj au? Că abilitățile lor nu dispar odată cu vârsta şi nici nu le distrug mințile.

Tim surprinse cu coada ochiului o mişcare şi se întoarse. Luke ajunsese la capătul aleii. Mai în sus, pe dâmb, Annie Ledoux stătea cu puşca automată sprijinită de braț. În dreapta şi în stânga ei erau Kalisha şi Nicky. Smith încă nu-i observase; se uita în zarea înceţoşată, spre orăşelul DuPray şi spre şinele sclipitoare ale căii ferate care îl traversa.

Annie petrecea mult timp la Carawba. O fascinau copiii şi lor le plăcea să-şi petreacă timpul în compania ei. Tim îi făcu un semn, apoi ridică mâna în aer, adică rămâi pe poziții. Femeia dădu din cap şi continuă să se uite fix la ei. Smith încă admira privelişitea şi pe bună dreptate, pentru că era foarte frumoasă.

– Să zicem că mai este un Institut, unul foarte mic şi foarte *special*, unde toate dotările sunt de ultimă generație. Acolo nu există computere vechi şi infrastructura nu stă să se dărâme pe tine. Este plasat într-un loc perfect sigur. Alte Institute se află în ceea ce noi consideram a fi teritoriu ostil. Nu şi acesta. Acolo nu există nici bastoane cu electroşocuri, nici injecții, nici pedepse. În acest Institut special rezidenții nu sunt supuşi unor experiențe aproape letale, ca scufundarea forțată în bazinul cu apă, pentru a le dezvolta abilitățile. Să zicem că ar fi în Elveția. Poate nu-i acolo, dar să zicem. Oricum, *se află* pe teren neutru, pentru că sunt extrem de multe națiuni interesate ca el să-şi continue activitatea fără niciun fel de probleme sau întreruperi. Extrem de multe sunt națiunile astea! În prezent, acolo se află şase oaspeți

de seamă, dar nu sunt copii; spre deosebire de cei cu abilități telekinetice şi telepatice din diferitele Institute, abilitățile acestora de aici nu slăbesc şi nici nu dispar spre sfârşitul adolescenței şi spre douăzeci şi un pic de ani. Doi dintre ei sunt chiar destul de în vârstă, iar valorile BDNF-urilor lor nu au nicio legătură cu talentele lor deosebite. Sunt unici în felul lor şi, prin urmare, incredibil de greu de găsit. Le căutam înlocuitori, însă acum această căutare a fost sistată pentru că nu prea mai are niciun rost.

– Ce sunt oamenii ăştia?

– Clarvăzători, spuse Luke.

Smith tresări şi se întoarse.

– Ia te uită! Salut, Luke!

Îi zâmbi, dar, în acelaşi timp, făcu un pas înapoi. Oare îi era teamă? Tim credea că da.

– Corect, clarvăzători.

– Despre ce naiba vorbiți? exclamă Tim.

– Despre clarviziune, răspunse Luke. Precogniție. Oameni care pot vedea viitorul.

– Faci mişto de mine?

– Niciunul nu facem mişto, spuse Smith. Aceste şase persoane ar putea fi numite Radare de Alertă Timpurie – termen apărut în perioada Războiului Rece. Ori, dacă preferi o descriere mai modernă, se poate spune că sunt ca nişte drone, care zboară în viitor şi marchează locurile unde vor începe marile conflagrații. Ne concentrăm doar asupra înăbuşirii celor cu adevărat mari. Lumea a reuşit să supraviețuiască până acum pentru că am putut lua aceste măsuri proactive. Sigur, pe parcurs au murit mii de copii, dar *miliarde* de copii au fost salvați.

Se întoarse şi îi zâmbi iarăşi lui Luke.

– Bineînțeles că înțelegi – este o concluzie relativ simplă. Ştiu că eşti foarte bun la matematică şi sunt convins că îți dai seama care este raportul cost-beneficii. Nu zic că trebuie să-ți placă, dar îl înțelegi.

Annie şi cele două ajutoare mai tinere porniseră spre ei, dar acum Tim nu le mai făcu semn să stea pe loc. Era mult prea şocat de cele auzite.

– Pot să pricep chestia cu telepatia şi pot s-o pricep şi pe-aia cu telekinezia, dar precogniția? Asta n-are nicio legătură cu ştiința! Asta-i o aiureală de bâlci!

– Te asigur că nu este aşa, spuse Smith. Clarvăzătorii noştri i-au găsit pe copii.

– Precogniția există, Tim, şopti Luke, încă dinainte să fug din Institut m-am gândit la varianta asta. Sunt aproape sigur că şi Avery s-a gândit, pentru că nicio altă explicație nu avea sens. Şi, de când am ajuns aici, am citit tot ce am găsit despre subiectul ăsta, iar statisticile sunt categorice.

Kalisha şi Nicky ajunseseră lângă Luke. Îl priviră curioşi pe bărbatul blond, care-şi zicea Bill Smith, însă niciunul nu spuse nimic. Annie se afla în spatele lor. Deşi ziua se anunța caldă, Orfana purta tot vechiul ei poncho şi acum semăna mai mult ca oricând cu un pistolar mexican. Privirea îi era strălucitoare şi vigilentă. Copiii o schimbaseră. Tim nu credea că o făcuseră cu ajutorul abilităților speciale, pentru că, pe termen lung, ele produceau efecte adverse. Îşi spunea că era vorba doar despre prietenia pe care o legaseră sau poate despre faptul că toți cei trei copii o acceptau pe Annie exact aşa cum era. Îndiferent de cauză, Tim se bucura pentru ea.

– Vezi? îl întrebă Smith. Geniul tău tocmai ce mi-a confirmat spusele. Cei şase clarvăzători ai noştri – la un moment dat am avut chiar opt şi, odată, prin anii şaptezeci, am scăzut la patru (nasoală perioadă, crede-mă) – caută în permanență anumiți indivizi pe care noi îi numim *balamale.* Cu ajutorul lor se poate deschide uşa spre extincția omenirii. Balamalele astea nu sunt agenți ai distrugerii, ci *vectori* ai ei. Westin era o astfel de balama. Odată descoperiți, îi studiem, le analizăm mediul, îi supraveghem, îi filmăm. La sfârşit, îi dăm pe mâna copiilor din diferitele Institute, care îi elimină într-un fel sau altul.

Tim clătina din cap.

– Nu cred.

– A zis şi Luke că statisticile…

– Statisticile nu dovedesc nimic. Nimeni nu poate prevedea viitorul. Dacă tu şi partenerii tăi chiar credeți chestia asta înseamnă că sunteți o sectă, nu o organizație.

– Am avut o mătuşă care putea să vadă viitorul, spuse din senin Annie. Şi-a convins băieții să rămână acasă într-o seară când ei voiau să se ducă la bar şi la barul ăla a explodat chiar atunci rezervorul cu propan. Douăj' de oameni au ars ca şoarecii, dar băieții ei erau acasă, în siguranță.

Se întrerupse, îşi aduse aminte de ceva şi adăugă:

– A ştiut şi că Truman o să ajungă preşedinte şi nimeni n-a *crezut-o.*

– Dar despre Trump a zis ceva? o întrebă Kalisha.

– O, nu! A murit mult timp înainte de apariția papagalului ăstuia, spuse Annie.

Kalisha ridică mâna. Annie bătu palma cu ea.

Smith ignoră întreruperea.

– Lumea încă este la locul ei, Tim. Asta nu-i statistică. E realitate. Şaptezeci de ani după ce bombele atomice au şters de pe fața pământului Hiroshima şi Nagasaki, lumea încă este la locul ei. În ciuda faptului că multe națiuni dețin arme nucleare, în ciuda faptului că emoțiile primitive încă au câştig de cauză în fața gândului rațional şi superstițiile care pretind a ține locul religiei mai călăuzesc politica oamenilor. De ce mai există lumea? Pentru

că *noi* am protejat-o, iar acum nu mai putem s-o facem. Acesta este rezultatul acțiunilor lui Luke Ellis, la care ai luat şi tu parte.

Tim se uită la Luke.

– Tu crezi asta?

– Nu, răspunse băiatul. Şi nici el nu crede, cel puțin nu în totalitate.

Tim nu avea de unde să ştie, dar Luke se gândea la fata care-l întrebase despre problema de matematică de la bacalaureat, cea cu prețul camerei rezervate de Aaron la hotel. Fetei îi ieşise un rezultat greşit, iar acum se întâmpla acelaşi lucru, numai că la o scară mult mai mare: un rezultat greşit, obținut în urma unui calcul incorect.

– Sunt sigur că tu ai vrea să crezi, zise Smith.

– Annie are dreptate, spuse Luke. Există oameni care au asemenea premoniții şi poate că aşa era şi mătuşa ei. Indiferent ce zice – şi poate chiar crede – tipul ăsta, premonițiile nu sunt chiar atât de neobişnuite. Poate şi tu ai avut una sau două la viața ta, Tim, dar probabil că le numeşti altfel. Poate „intuiție".

– Ori „fler", spuse Nicky. Pe fler se bazează mereu polițaii din serialele de la televizor.

– Serialele alea nu au nicio legătură cu realitatea, îl contrazise Tim.

Dar şi el se gândea la ceva din propriul său trecut: hotărâse absolut din senin, absolut din iarbă verde să se dea jos dintr-un avion şi să facă autostopul spre nord.

– Naşpa! spuse Kalisha. Mor după *Riverdale.*

– Cuvântul *flash* este folosit obsesiv în poveştile despre asemenea lucruri, spuse Luke. Poate pentru că aşa se şi petrec premonițiile: ca un fulger. Eu cred în existența lor, aşa cum cred şi că sunt oameni care vor să le exploateze.

Smith ridică uşurat mâinile – adică „bine că te-ai prins".

– Exact asta spun şi eu.

Însă nu se auzi *asta spun*, ci *assta ssspun.* Nu-şi mai controla pronunția, cum îl sfătuise logopedul. Lui Tim i se păru extrem de interesant detaliul acesta.

– Numai că omite ceva, continuă Luke. Poate pentru că nu-i place să recunoască. Niciunuia dintre ei nu-i place. La fel cum generalii noştri nu voiau să admită că nu puteau să câştige Războiul din Vietnam nici măcar după ce faptul ăsta devenise evident.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, zise Smith.

– Ba ştii, spuse Kalisha.

– Ba ştie, spuse Nicky.

– Ai face bine să recunoşti, domnu', zise şi Annie-Orfana. Zgâmboii ăştia îți citesc gândurile. Ia spune, te gâdilă, nu?

Luke se întoarse spre Tim.

– La un moment dat, am fost convins că toată povestea se bazează pe precogniție şi am avut acces la un calculator

adevărat…

– Adică la unul care nu funcționa cu fise, asta vrea să spună, interveni Kalisha.

Luke o înghionti.

– Vrei să taci un pic?

Nicky zâmbi larg.

– Păzea, Sha! Lukey s-a enervat.

Fata râse. Nu şi Smith. Pierduse tot controlul asupra discuției odată cu apariția lui Luke şi a prietenilor săi, iar expresia pe care o avea acum – buzele făcute pungă, sprâncenele încruntate – lăsa să se înțeleagă că nu era obişnuit cu asta.

– Am avut acces la un computer adevărat, reluă Luke, și am făcut o distribuție Bernoulli – asta-i o chestie din matematică. Ştii ce înseamnă, domnule Smith?

Blondul clătină din cap.

– Ba ştie, spuse Kalisha, cu o sclipire veselă în privire.

– Corect! spuse Nicky. Şi nu-i convine. Distribuția lui cum-îi-spune nu-i prietena lui.

– Distribuția Bernoulli este o metodă exactă de exprimare a probabilității, explică Luke. Se bazează pe ideea că există două rezultate posibile pentru anumite lucruri, cum ar fi datul cu banul sau echipa câştigătoare a unui meci de fotbal. Rezultatele pot fi exprimate prin *p*, pentru rezultat pozitiv, şi *n,* pentru unul negativ. N-am să vă plictisesc cu toate detaliile, dar ideea e că, la sfârşit, se obține o valoare booleană care exprimă diferența dintre evenimentele aleatorii şi cele nealeatorii.

– Mda, ai dreptate, nu ne plictisi cu detaliile astea, spuse Nicky. Treci la subiect!

– Rezultatul datului cu banul este aleatoriu. Scorul de la fotbal *pare* aleatoriu dacă te raportezi doar la un singur exemplu, dar, dacă analizezi sportul acesta în ansamblul lui, înțelegi că nu este deloc aşa, pentru că acționează şi alți factori. Atunci, devine o situație de probabilitate şi, dacă probabilitatea A este mai mare decât probabilitatea B, atunci, în cele mai multe dintre cazuri, rezultatul va fi A. Pe acest tip de calcul se bazează şi cei care fac pariuri sportive.

– Corect! zise Tim. Cotele sunt trecute în ziare.

Luke dădu din cap.

– De fapt, este destul de simplu. Şi, atunci când aplici distribuția Bernoulli la precogniție, îți apare o tendință interesantă. Annie, la cât timp a avut loc explozia după ce mătuşii tale i-a venit ideea să-şi țină fiii acasă?

– În aceeaşi noapte, răspunse Annie.

Luke păru încântat.

– Acesta este un exemplu perfect. Când am folosit distribuția Bernoulli, am aflat că episoadele precognitive – sau viziuni, dacă preferați – au tendința să fie cel mai exacte atunci când evenimentul anticipat se va petrece peste doar câteva ore. Când

perioada dintre predicție și eveniment este mai lungă, atunci, probabilitatea ca predicția să se adeverească începe să scadă. Dacă este vorba despre câteva săptămâni, atunci *p* se transformă în *n*.

Se uită lung la bărbatul cel blond.

– Tu *ştii* asta şi o ştiu şi oamenii cu care lucrezi. O ştiați de ani întregi. De decenii. Nu se poate altfel. Orice tocilar pasionat de matematică poate să facă la calculator o distribuție Bernoulli. Poate că nu v-a fost prea clar atunci când ați început toată nebunia asta, la sfârşitul anilor patruzeci, începutul anilor cincizeci, dar ați ştiut deja în anii optzeci. Poate ştiați chiar din anii şaizeci.

Smith clătină din cap.

– Eşti foarte inteligent, Luke, dar eşti un copil, iar copiii se complac în gândirea magică[117] – le place să modifice adevărul până ajunge să se conformeze dorințelor lor. Chiar crezi că nu am făcut o mulțime de teste care să *dovedească* abilitățile precognitive ale grupului nostru?

Pronunța tot mai prost, sâsâia tot mai des.

– Şi îi testăm mereu, iar şi iar. Le cerem să anticipeze o serie de evenimente aleatorii, cum ar fi întârzierea curselor aeriene… sau evenimente mai importante, cum ar fi moartea cântărețului Tom Petty… votul pentru Brexit… ba chiar şi câte maşini vor trece printr-o anumită intersecție într-un anumit interval de timp. Palmaresul nostru – palmaresul nostru *confirmat* de istorie – se întinde pe o perioadă de trei sferturi de secol!

Tssferturi de tssecol.

– Dar testele astea ale voastre se referă doar la evenimente care se vor petrece în viitorul *apropiat,* spuse Kalisha. Nu te obosi să negi. Gândul ăsta îți străluceşte în minte ca o firmă luminoasă.

Îl prinse de mână pe Nicky. Luke făcu un pas în spate şi o luă de mână pe Kalisha. Tim auzea din nou bâzâitul. Înfundat, dar real.

– În ziua în care a murit, Berkowitz, membrul Camerei Reprezentanților, s-a aflat exact acolo unde ne-au spus clarvăzătorii, zise Smith, iar predicția aia a fost făcută cu un an înainte.

– În regulă, spuse Luke, dar ați urmărit oameni – Paul Westin, de pildă – pe baza unor predicții despre ce ar urma să se întâmple peste zece, douăzeci, chiar douăzeci şi cinci de ani. Ştiți că nu există nicio garanție, ştii că orice lucru cât de mic poate schimba direcția de acțiune a oamenilor. Absolut orice – chiar ceva extrem de banal, ca un apel telefonic la care nu ai răspuns. Ştiți toate astea şi totuşi continuați.

– Să zicem că ai avea dreptate, spuse Smith, dar nu se spune că paza bună trece primejdia rea?

Passa. Tresse primezdia.

– Gândeşte-te la predicțiile care s-au confirmat şi apoi gândeşte-te la ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu am fi acționat!

– Da' de unde ştiți voi că predicțiile se confirmă, dacă îi omorâți pe oamenii ăia care au legătură cu ele? întrebă Annie. Nu pricep.

– Nici el nu pricepe, spuse Luke, dar nu suportă ideea că toate asasinatele comise nu au fost pe deplin justificate.

– Am fost obligați să distrugem satul ca să-l putem salva, zise Tim. Nu aşa a zis un reporter de război despre o luptă din Vietnam?

– Dacă insinuezi că am fi traşi pe sfoară de clarvăzătorii noştri, că ei ar inventa lucruri…

– Eşti sigur că n-o fac? îl întrebă Luke. Poate nu în mod conştient, dar… în fond, o duc foarte bine acolo, nu? Nu au viața copiilor din Institut. Şi poate predicțiile lor sunt chiar veritabile în momentul când sunt făcute, dar oricum ar fi, nu iau în considerare factorul aleatoriu.

– Şi nici pe Dumnezeu, spuse din senin Kalisha.

Smith – care se crezuse Dumnezeu – schiță un zâmbet sardonic la auzul vorbelor ei.

– Înțelegi foarte bine ce-ți spun, continuă Luke. Ştiu că înțelegi. *Există prea multe variabile.*

Smith tăcu câteva secunde, privind lung în zare, apoi răspunse:

– Da, avem şi matematicieni în echipă şi, da, s-a discutat despre distribuția Bernoulli. Ani la rând. Prin urmare, să zicem că ai avea dreptate. Să zicem că rețeaua noastră de Institute nu a salvat de cinci sute de ori omenirea de la un dezastru nuclear. Poate n-a salvat-o decât de cincizeci de ori sau doar de cinci. Spuneți că n-a meritat?

– Nu, şopti Tim.

Smith se holbă la el ca la un nebun periculos.

– *Nu?* Zici că *nu*?

– Oamenii normali la cap nu jertfesc copiii pe altarul probabilităților. Asta nu-i ştiință, e superstiție. Cred că ar trebui să pleci.

– O să ne refacem structurile, spuse Smith, cu condiția să avem timp, pentru că acum lumea a luat-o la vale ca o rablă cu şoferul mort. Însă mai există un motiv pentru care am venit aici: să vă spun – ba nu, să vă avertizez – să nu dați niciun interviu, să nu postați nimic despre toate astea nici pe Facebook, nici pe Twitter, nici altundeva. Sigur că majoritatea oamenilor ar râde de poveştile voastre, ar zice că sunt pure invenții, însă noi le-am lua în serios, foarte în serios. *Nicio vorbă,* dacă vreți să mai trăiți!

Bâzâitul se intensifica. Smith îşi scoase pachetul de țigări din buzunarul cămăşii. Mâna îi tremura destul de tare. Bărbatul care coborâse din maşina aceea banală şi murdară fusese sigur de sine şi autoritar. Obişnuit să dea ordine şi să se aştepte să-i fie

îndeplinite imediat. Cel care stătea acum în fața lor, pelticul cu pete de transpirație la subraț, era un cu totul alt om.

– Şi eu zic că ar fi mai bine să pleci, băiete, îl sfătui Annie pe un ton blând, poate prea blând.

Smith scăpă din mână pachetul de țigări. Se aplecă să-l ridice, dar pachetul se rostogoli de lângă el, deşi nu adia strop de vânt.

– Fumatul dăunează grav sănătății, îi spuse Luke. Nu ai nevoie de un clarvăzător care să-ți spună ce o să pățeşti dacă nu te laşi.

Ştergătoarele maşinii începură să se mişte. Se aprinseră farurile.

– În locul tău, eu aş pleca, zise Tim. Cât încă mai pot. Înțeleg că eşti furios pentru că lucrurile au ieşit aşa cum au ieşit, însă nici nu-ți poți imagina cât de furioşi sunt copiii ăştia. Ei s-au aflat în epicentrul dezastrului.

Smith se duse la maşină şi deschise portiera, apoi se întoarse şi întinse un deget spre Luke.

– Crezi ce vrei! îi strigă el. Aşa facem toți, domnule Ellis. Cu timpul, o să descoperi singur asta. Spre marele tău regret!

Plecă. Roțile din spate ale maşinii ridicară un nor de praf, care se rostogoli spre Tim şi ceilalți… şi apoi îşi schimbă brusc direcția, ca suflat de o adiere de vânt, pe care niciunul dintre ei n-o simțise.

Luke surâse, spunându-şi că nici George nu ar fi reuşit mai bine.

– Poate că ar fi trebuit să scăpăm de el, zise Annie pe un ton pragmatic. Am fi putut să-l îngropăm în fundul grădinii, că e loc.

Luke oftă şi clătină din cap.

– Mai sunt şi alții. El e doar purtătorul de cuvânt.

– Plus că, dacă l-am fi omorât, am fi fost şi noi la fel ca *ei*, spuse Kalisha.

– Şi totuşi… murmură dus pe gânduri Nicky.

Nu mai continuă, însă Tim nu avu nevoie de niciun fel de telepatie ca să-i poată citi şi restul gândului: *Ar fi fost mişto.*

2

Tim se aştepta ca Wendy să se întoarcă la cină, dar ea îl sună şi îl anunță că va trebui să rămână acolo peste noapte. Fusese programată pentru dimineața următoare încă o şedință despre viitorul poliției din Comitatul Fairlee.

– Doamne! exclamă Tim. Nu se mai termină odată?

– Sunt aproape convinsă că asta o să fie ultima. Ştii că-i o situație complicată, iar birocrația nu e de niciun folos. Voi sunteți bine?

– Foarte, răspunse el, sperând că acesta era adevărul.

Pregăti o oală mare cu spaghete; Luke făcu un sos bolognese; Kalisha şi Nicky se ocupară de salată. Annie dispăruse, aşa cum făcea adesea.

Mâncară toți cu poftă. Discutară, râseră, apoi, când Tim aducea cutia cu prăjituri din frigider, ținând-o deasupra capului, ca un ospătar din filmele alb-negru, observă că fata plângea. Nick şi Luke o țineau de după umeri, dar nu rosteau niciun cuvânt de mângâiere (sau nu rosteau niciun cuvânt pe care Tim să-l poată auzi). Păreau cufundați în gânduri. Poate îngrijorați din cauza Kalishei sau poate preocupați de propriile lor probleme.

Tim puse prăjiturile pe masă.

– Ce e cu tine, Kalisha? Sunt convins că băieții ştiu, dar eu habar n-am. Ajută-mă!

– Dacă are dreptate? Dacă omul ăla are dreptate şi Luke nu? Dacă lumea o să se sfârşească în trei ani… sau trei *luni*... pentru că noi nu o mai protejăm?

– Nu mă înşel, spuse Luke. Da, au matematicieni, dar eu sunt mai bun. Dacă-i adevărat, nu se pune că m-aş lăuda singur. Şi ce-a zis despre mine? Chestia aia cu gândirea magică. E valabil şi pentru ei. Nu suportă gândul că se înşală.

– Dar n-ai cum să fii sigur de asta! țipă fata. Am auzit ce gândeşti, Lukey! *Nu eşti sută la sută sigur!*

Luke nu o contrazise şi plecă ochii spre farfuria din față.

Kalisha se uită la Tim.

– Dacă au dreptate *o singură dată*! Atât doar şi ar fi de ajuns. Şi noi am fi de vină pentru tot!

Tim ezită. Nu voia ca vorbele lui să aibă un impact mare asupra viitorului Kalishei, în niciun caz nu voia să-şi asume această responsabilitate, dar se temea că deja o făcuse, iar băieții erau acum atenți la el. Tăceau şi îl aşteptau să spună ceva. Tim nu era înzestrat cu abilități paranormale, dar avea o anumită putere: era adult, iar copiii aceia voiau să audă de la el că nu era niciun baubau sub pat.

– *Nu* ar fi vina voastră. Omul ăla nu a venit să vă ceară să nu vorbiți. A venit să vă învenineze viața. Nu-i permite s-o facă, draga mea. Niciunul să nu-i permiteți asta. Noi, specia umană, putem face ceva ce nu pot celelalte specii. Şi voi ați făcut-o!

Întinse mâinile şi şterse lacrimile de pe obrajii Kalishei.

– Ați supraviețuit. V-ați folosit de dragostea şi de inteligența voastră şi ați supraviețuit. Acum, hai să mâncăm nişte prăjituri!

3

Era vineri. Şi era rândul lui Nick să plece.

Tim şi Wendy stăteau lângă Luke, urmărindu-i cu privirea pe Nicky şi Kalisha, care coborau aleea ținându-se de mână. Wendy urma să-l ducă pe băiat cu maşina până la stația din Brunswick a autobuzului, dar înțelegea (aşa cum înțelegeau şi Luke, şi Tim) că cei doi aveau nevoie – şi meritau – să fie lăsați singuri puțin ca să-şi ia rămas-bun.

– Hai să repetăm! spusese Tim înainte cu o oră, după prânzul de care nici Nicky şi nici Kalisha nu se prea atinseseră.

Tim şi Nicky se duseseră apoi pe prispa din spatele casei în timp ce Luke şi Kalisha se apucaseră să spele farfuriile.

– Nu-i nevoie, a zis Nicky. M-am prins. Pe bune!

– Totuşi, insistă Tim. E important. Mergi de la Brunswick la Chicago, da?

– Da. Autobuzul pleacă diseară la şapte şi un sfert.

– Cu cine vorbeşti în autobuz?

– Cu nimeni. Încerc să nu atrag atenția.

– Şi când ajungi?

– Îl sun pe unchiul Fred de pe dig pentru că acolo m-au abandonat cei care m-au răpit. Tot acolo i-au lăsat şi pe George, şi pe Helen.

– Dar tu nu ştii asta.

– Nu, nu ştiu.

– Îi cunoşti pe George şi pe Helen?

– Cine-s ăşta?

– Şi cine sunt oamenii ăia care te-au răpit?

– Habar n-am.

– Ce-au vrut?

– Nu ştiu. E un mister. Nu m-au molestat şi nu m-au întrebat nimic şi nu am auzit alți copii şi nu ştiu absolut nimic. Şi n-o să zic nimic în plus atunci când o să mă ia poliția la întrebări.

– Foarte bine.

– În cele din urmă, polițaii o să se lase păgubaşi şi eu o să mă duc în Nevada, unde o să trăiesc fericit până la adânci bătrâneți, cu mătuşa mea, cu unchiul meu şi cu Bobby.

Bobby era fratele lui Nick, care dormea la un prieten în noaptea cu răpirea.

– Şi ce reacție o să ai când o să afli că părinții tăi au murit?

– De şoc. Mare şoc. O să şi plâng, nu-ți face griji. Nici nu va fi prea greu, că n-am să mă prefac. Crede-mă! Gata?

– Aproape. Trebuie să-ți mai descleştezi un pic pumnii. Şi pe cei din mintea ta, dacă vrei să trăieşti fericit până la adânci bătrâneți.

– Nu-i uşor, omule, murmură Nicky cu lacrimi în ochi. Ba e chiar al dracu' de greu!

– Ştiu, spuse Tim, riscând o îmbrățişare.

Nick rămase stană de piatră, apoi îl strânse şi el în brațe. Tare. Tim îşi spuse că era un început bun şi îşi mai spuse că băiatul avea să se descurce excelent, indiferent cât de multe întrebări îi vor pune polițiştii, indiferent de câte ori îi vor spune că povestea lui n-are nicio noimă.

Se temuse că George Iles va pune multe de la el, pentru că puştiul era o gură spartă şi îi plăcea nespus să înflorească poveştile, însă Tim credea – *spera* – că reuşise să-l facă să înțeleagă faptul că era mult mai sigur pentru el să arate că nu ştie mai nimic.

Acum Nick şi Kalisha se îmbrăţişau lângă cutia poştală din capătul aleii, în acelaşi loc unde domnul Smith, cu vorbirea lui peltică, îi acuzase de toate relele ce aveau să se întâmple în lume, încercând să sădească sentimentul de culpă în sufletele unor copii care nu aveau altă vină decât aceea că îşi doriseră să rămână în viaţă.

– E mort după ea, spuse Luke.

Mda, îi răspunse Tim în gând. *La fel şi tu*.

Însă Luke nu era primul tânăr care iubea fără speranţă şi nu avea să fie ultimul. Dar stai, *iubire* era chiar cuvântul potrivit? Luke era incredibil de inteligent, însă nu avea decât doisprezece ani. Sentimentele lui faţă de Kalisha vor trece ca o febră pasageră. Tim era convins de asta, însă ştia că nu avea niciun sens să i-o spună. Oricum, îşi va aminti cu drag, aşa cum şi Tim îşi amintea, de fata de care fusese „îndrăgostit nebuneşte“ la doisprezece ani. Şi Kalisha şi-l va aminti cu emoţie pe Nicky, băiatul ăla frumos, căruia îi plăcea să se bată.

– Te iubeşte şi pe tine, şopti Wendy, strângându-l uşor de ceafa arsă de soare.

– Dar nu la fel, spuse posomorât Luke.

După care zâmbi:

– La naiba, viaţa merge mai departe!

– Du-te şi adu maşina, îi zise Tim lui Wendy. Autobuzul nu stă după noi.

Wendy se urcă în maşină. Luke merse cu ea până la cutia poştală, apoi rămase lângă Kalisha. Priviră amândoi după maşina care se îndepărta. Făcură semne de rămas-bun cu mâinile. Pe un geam apăru mâna lui Nicky, răspunzându-le, apoi gata! Dispărură. În buzunarul din dreapta al pantalonilor – cel unde hoţii din autobuze ajungeau cel mai greu – Nick avea şaptezeci de dolari şi o cartelă de telefon. În pantof ascunsese o cheie.

Luke şi Kalisha porniră împreună înapoi. Pe la jumătatea aleii, fata îşi acoperi ochii cu mâinile şi începu să plângă. Tim vru să se ducă la ea, dar îşi dădu seama că nu era treaba lui s-o consoleze, ci a lui Luke. Băiatul o luă în braţe, dar, pentru că era mai înaltă decât el, Kalisha îşi sprijini capul de creştetul lui, nu de umăr.

Tim auzi din nou bâzâitul – acum doar o şoaptă înfundată. Cei doi copii vorbeau, însă el nu auzea ce-şi spun, dar nu conta. Nici nu trebuia să audă.

4

După două săptămâni, veni şi rândul Kalishei să plece, dar nu la staţia de autobuz din Brunswick, ci la aceea din Greenville. Urma să ajungă la Chicago a doua zi, după prânz. Tot de pe dig îşi va suna sora din Houston. Wendy îi făcuse cadou o gentuţă din mărgele. În ea erau şaptezeci de dolari şi o cartelă de telefon. Într-unul dintre pantofii sport era o cheie, identică cu cheia lui Nicky. Cartela şi banii puteau fi furaţi. Cheia, niciodată.

Îl îmbrățişă tare pe Tim.

– N-am cum să-ți mulțumesc altfel pentru tot ce-ai făcut.

– E de ajuns, zise Tim.

– Sper doar ca lumea să nu se sfârşească din cauza noastră.

– Îți spun pentru ultima oară, Sha – nu tu ai să apeşi vreodată butonul ăla roşu.

Fata surâse stins.

– La urmă, când eram toți împreună, am avut un buton mare şi roşu care trebuia să distrugă toate butoanele roşii. M-am simțit bine atunci când l-am apăsat. Asta mă obsedează, că m-am simțit foarte bine.

– Dar s-a terminat.

– Da. Şi mă bucur. Nimeni n-ar trebui să aibă o asemenea putere, mai ales nu copiii.

Tim îşi spuse că unii dintre cei care ar fi putut să apese butonul roşu chiar *erau* copii – la minte, nu la trup, dar îşi păstră gândul acesta doar pentru sine. Pe Kalisha o aştepta un viitor necunoscut şi incert – lucru şi aşa destul de înspăimântător.

Kalisha se întoarse cu fața spre Luke şi băgă mâna în gentuța cea nouă.

– Am ceva pentru tine. Era la mine în buzunar atunci când am ieşit din Institut, dar nu mi-am dat seama, şi vreau să ți-l dau ție.

Un pachet boțit de țigări, pe care era desenat un cowboy învârtindu-şi lasoul, iar deasupra lui scria: BOMBOANE ÎN FORMĂ DE ȚIGĂRI – ROUND-UP. Şi dedesubt: FUMEZ ŞI EU CA TATI!

– N-au mai rămas decât câteva, spuse Kalisha, rupte şi probabil râncede, dar…

Luke începu să plângă. Acum Kalisha îl luă în brațe ca să-l consoleze.

– Nu mai plânge, dragul meu! şopti ea. Nu mai plânge! Vrei să-mi frângi inima?

5

După ce Wendy şi Kalisha plecară, Tim îl întrebă pe Luke dacă l-ar interesa o partidă de şah. Băiatul clătină din cap.

– Cred că mă duc în spate să stau un pic sub copacul ăla mare. Mă simt gol pe dinăuntru. Niciodată nu m-am mai simțit aşa.

– Ai să te umpli la loc, spuse Tim. Crede-mă!

– Presupun că n-o să am încotro. Auzi,Tim, tu crezi că va folosi cineva cheia aia?

– Nu.

Cheile deschideau o cutie de valori de la o bancă din Charleston. În ea se afla obiectul pe care i-l dăduse Maureen Alvorson lui Luke. Dacă vreun copil dintre cei plecați din Catawba ar fi pățit ceva – sau dacă pățeau ceva Luke, Wendy sau Tim –, unul dintre cei rămaşi trebuia să ajungă la Charleston şi să

deschidă cutia. Poate chiar toți, dacă mai rămăsese ceva din legătura creată între ei în vremea Institutului.

– Ar crede cineva imaginile alea de pe stick-ul de memorie?

– Annie le-ar crede cu siguranță, zâmbi Tim. Ea crede în fantome, în OZN-uri, vizitatori de pe alte planete şi câte şi mai câte.

Luke rămase serios.

– Mda, dar ea e nițel… ştii tu… lu-lu la cap. Deşi acum, de când se tot vede cu domnul Denton, pare să se simtă mult mai bine.

Sprâncenele lui Tim se ridicară până la rădăcina părului.

– Toboşarul? Ce zici tu acolo? Vrei să spui că sunt *împreună*?

– Cred că da, dacă nu ți-e greu să zici chestia asta despre nişte oameni bătrâni.

– I-ai citit gândurile!

Abia acum Luke zâmbi puțin.

– Nu. Am revenit la stadiul ăla când nu pot decât să răstorn tăvi de pizza şi să răsfoiesc cărți. Ea mi-a spus. Cred că nu se supără că ți-am spus şi ție. Nu mi-a cerut să păstrez secretul.

– Măi, să fie! Cât despre stick-ul de memorie… ştii că, dacă tragi de un fir, poți să deşiri un pulover întreg? Cam aşa cred că stă treaba şi cu stick-ul. Oamenii vor recunoaşte copiii din film. Pe mulți dintre ei îi vor recunoaşte şi va începe o anchetă şi se va alege praful de toate speranțele pe care şi le-a pus organizația pelticului în refacerea programului.

– Oricum nu cred că ar mai putea să-l refacă. Poate aşa crede pelticul, dar asta-i tot gândire magică. Lumea s-a schimbat foarte mult din anii cincizeci. Ascultă, acum am să mă duc…

Şi făcu un semn vag spre grădină.

– Sigur, du-te!

Luke porni agale, cu capul în pământ.

Tim fugi după el şi îl apucă de umăr. Luke se întoarse şi Tim îl îmbrățişă. Îl îmbrățişase şi pe Nicky – de fapt, pe toți îi îmbrățişase, adesea după ce se trezeau speriați din coşmaruri –, însă îmbrățişarea aceasta însemna mult mai mult. Cel mai mult. Măcar pentru Tim. Voia să-i spună lui Luke că era curajos, poate cel mai curajos băiat în carne şi oase, nu un personaj din vreo carte de aventuri. Şi mai voia să-i spună că era puternic şi cuminte şi că părinții lui ar fi fost mândri de el. Şi mai voia să-i spună că îl iubeşte, însă nu existau cuvinte prin care să-i poată spune tot ce simțea. Şi poate nici nu era nevoie de cuvinte. Şi nici de telepatie.

Uneori telepatia este o simplă îmbrățişare.

6

În spatele casei, între prispă şi grădină, era un stejar bătrân şi maiestuos. Luke Ellis – născut în Minneapolis, Minnesota, iubit pe vremuri de Herb şi Eileen Ellis, prieten pe vremuri cu

Maureen Alvorson şi Kalisha Benson, cu Nick Wilholm şi George Illes – se aşeză sub el. Îşi ridică genunchii la piept, îi cuprinse cu braţele şi privi în zare spre dealurile pe care poliţista Wendy le numea Montagne Russe.

Prieten pe vremuri şi cu Avery. De fapt, Avery îi scosese de acolo. *Nu eu am fost eroul, ci Avester*.

Luke scoase din buzunar pachetul boţit, primit de la Kalisha şi luă o bomboană în formă de ţigară. Îşi aminti de ziua când se cunoscuseră, cum stătea ea pe jos cu o bomboană din astea în colţul gurii. *Vrei una?* îl întrebase. *Un pic de zahăr ajută în stările astea. Pe mine mă ajută întotdeauna.*

– Tu ce zici, Avester? Pe mine o să mă ajute?

Luke începu să mestece bomboana şi chiar îl făcu să se simtă mai bine, deşi habar nu avea de ce. Evident că nu exista nicio explicaţie ştiinţifică. Se uită în pachet şi mai văzu încă două sau trei ţigări din alea dulci. Ar putea să le mănânce acum, dar poate ar fi bine să mai aştepte.

Poate ar fi mai bine să le lase pentru mai târziu.

23 septembrie 2018

Gândire magică – termen folosit în antropologie și psihologie, care denotă relațiile cauzale dintre acțiuni și evenimente (n. tr.).

NOTA AUTORULUI

Dragul meu Cititor Fidel, te rog, permite-mi să spun câteva cuvinte despre Russ Dorr.

L-am cunoscut în urmă cu peste patruzeci de ani – mult peste – în oraşul Bridgton, Maine, unde era unicul asistent în centrul medical unde lucrau trei doctori. S-a ocupat de aproape toate problemele minore de sănătate ale familiei mele – de la viroza intestinală şi până la otitele copiilor. Avea aceeaşi glumă pe care o spunea mereu când se confrunta cu vreun caz de febră: multe lichide transparente, „doar gin şi votcă". M-a întrebat cu ce mă ocup şi i-am spus că scriu romane şi povestiri, majoritatea de groază, despre fenomene paranormale, vampiri şi alți diverşi monştri.

– Scuze, eu nu citesc aşa ceva, mi-a spus el atunci.

Niciunul dintre noi nu ştiam la vremea respectivă că va ajunge să citească tot ce scriu, de obicei în manuscris şi adesea chiar în timp ce scriam. Spre deosebire de soția mea, el a fost singura persoană care mi-a citit ciornele.

Şi am început să-i pun tot felul de întrebări, mai întâi doar despre chestiuni de natură medicală. Russ a fost cel care mi-a spus că virusul gripei se modifică de la an la an, făcând inutil orice vaccin nou apărut (informația aceasta am folosit-o în *The Stand)*. Tot el mi-a dat o listă cu exerciții pentru pacienții în comă, pentru evitarea atrofiei musculare (informație pe care am folosit-o în *The Dead Zone).* Mi-a explicat cu răbdare cum se îmbolnăvesc animalele de rabie şi cum progresează această boală (pentru *Cujo).*

Cu timpul, i-am extins atribuțiile şi, atunci când a ieşit la pensie, a început să se ocupe de documentarea pentru toate cărțile mele. Am fost împreună la Texas School Book Depository ca să culegem informații pentru *11/22/63*, carte pe care în niciun caz nu aş fi putut să o scriu fără ajutorul lui. Şi, în timp ce eu eram ocupat cu studierea locului, cu asimilarea *gestalt*-ului de acolo (căutând fantome… şi descoperindu-le), Russ a făcut poze şi măsurători. Când ne-am dus la Texas Theatre, unde a fost prins Lee Harvey Oswald, Russ a întrebat ce filme rulaseră în ziua respectivă (*Cry of Battle* şi *War is Hell).*

Pentru *Sub dom,* a strâns stive de informații despre microsistemul pe care voiam să-l creez – de la capacitatea generatoarelor de electricitate şi până la durata proviziilor de alimente, însă detaliul cu care s-a mândrit cel mai tare a fost descoperirea unei rezerve de aer pentru personajele mele – ceva cam ca rezervoarele pentru scafandri –, care să dureze în jur de cinci minute. Acesta era punctul culminant al cărții şi nu ştiam ce

să fac. Nici Russ nu ştia, numai că, într-o zi, a rămas blocat în trafic şi a avut timp să se uite mai bine la maşinile din jurul lui.

– Camerele cu aer de la roți, mi-a zis el atunci. Alea au aer în ele. Probabil că stătut şi cu un gust al dracului de rău, dar respirabil.

Şi aşa, dragii mei cititori, a apărut ideea cu roțile.

Amprentele lui Russ sunt pretutindeni în cartea pe care tocmai ați citit-o, de la testele BDNF la nou-născuți (da, testele astea există în realitate, numai că eu le-am îmbrăcat într-o haină puțin mai literară) până la rețeta de gaz otrăvitor, obținut din produse de uz casnic (nu cumva să încercați s-o faceți, copii). De fapt, a trebuit să am acceptul lui pentru fiecare rând scris. Astfel m-a ajutat să-mi ating țelul: acela de a face plauzibil imposibilul. Russ era un om masiv, blond, cu umeri lați, căruia îi plăceau bancurile şi berea şi artificiile din ziua de 4 Iulie. A crescut două fete minunate şi a stat alături de soția sa până când i-a fost răpită de o boală lentă şi nemiloasă. Da, am lucrat împreună, însă Russ mi-a fost un foarte bun prieten. Ne înțelegeam şi fără cuvinte. Nu ne-am certat niciodată.

Russ a murit în toamna lui 2018 din cauza unui blocaj renal şi îmi e cumplit de dor de el. Sigur, atunci când am nevoie de informații (în ultima vreme despre ascensoare şi iPhone-urile de primă generație), uit că nu mai este printre noi şi îmi zic: „Ia să-l sun pe Russ sau să-i trimit un e-mail şi să-l întreb ce mai face.“ Le-am dedicat această carte nepoților mei, pentru că este o carte despre copii în primul rând, însă la Russ m-am gândit când am scris ultimele rânduri.

Este cumplit de greu să-ți iei rămas-bun de la un prieten vechi.

Mi-e dor de tine, omule!

Dar, înainte să ne despărțim, dragul meu Cititor Fidel, mai vreau să adresez toate mulțumirile mele următorilor: lui Chuck Verrill, agentul meu literar; lui Chris Lotts, care se ocupă de drepturile de publicare în alte țări şi care a găsit zeci de traduceri pentru *Mă auzi?*; lui Rand Holsten, care se ocupă de ecranizări (o mulțime, în ultimul timp); şi lui Katie Monaghan, de la editura Scribner. O *groază* de mulțumiri lui Nan Graham, care a redactat cartea. Trebuie să le mai mulțumesc şi fetelor de la secretariat: Marsha DeFilippo, Julie Eugley şi Barbara MacIntyre, care răspund la telefoane, stabilesc întâlnirile şi îmi oferă zilnic orele în care mă pot dedica doar scrisului.

Şi, nu în ultimul rând, vreau să mulțumesc copiilor mei – Naomi, Joe şi Owen – şi soției mele. Dacă îmi este permis să citez din George R.R. Martin, ea este soarele meu, ea reprezintă stelele de pe cer.

17 februarie 2019

Table of Contents

PATRULA DE NOAPTE
COPILUL INTELIGENT
INJECȚII PENTRU PUNCTE
MAUREEN ȘI AVERY
EVADAREA
VĂ AȘTEAPTĂ IADUL
ACESTA ESTE IADUL
TELEFONUL CEL MARE
PELTICUL

Table of Contents

PATRULA DE NOAPTE 11
COPILUL INTELIGENT 45
INJECȚII PENTRU PUNCTE 74
MAUREEN ȘI AVERY 113
EVADAREA 181
VĂ AŞTEAPTĂ IADUL 242
ACESTA ESTE IADUL 299
TELEFONUL CEL MARE 392
PELTICUL 439